

Stephen King
Christine
1983

Prolog

Bănuiesc că ați putea să considerați aceasta ca fiind povestea unui triumf de îndrăgostiți – Arnie Cunningham, Leigh Cabot și, bineînțeles, Christine. Dar, doresc să înțelegeți că prima a fost Christine. Ea a fost prima dragoste a lui Arnie și, în timp ce nu îndrăznesc să afirm cu certitudine (oricum, nu de la înălțimea îndoielnicelor culmi de înțelepciune pe care le-am atins în cei douăzeci și doi de ani ai mei), eu cred că a fost singura lui iubire adevărată. beci, denumesc o tragedie ceea ce s-a întâmplat.

Am crescut împreună cu Arnie în același cartier, am mers amândoi la Școala primară Owen Andrews și la Gimnaziul Darby, apoi la Liceul Libertyville. Bănuiesc că acesta a fost motivul pentru care Arnie nu a fost total înfrânt în timpul liceului. Eu eram un tip important acolo – mda, știu că asta nu înseamnă mare brânză; la cinci ani după ce ai absolvit nu te mai cinstește nimeni cu o bere pentru că ai fost căpitanul echipei de football, baseball și înotător în Liga All-Conference –, dar pentru că am fost, cel puțin Arnie nu a fost ucis. A suferit foarte multe abuzuri, dar nu a fost omorât.

Știți, el era un învins. Fiecare liceu trebuie să aibă cel puțin doi; este un fel de lege universală. Unul de sex masculin și unul de sex feminin. Lada de gunoi a fiecăruia. Ai avut o zi proastă? Ai căzut la un test important? Te-ai certat cu părinții și ai fost pedepsit pe perioada week-end-ului? Nici o problemă. Trebuie doar să-l găsești pe unul dintre acești triști nefericiți care se furișează în grabă de-a lungul holurilor ca niște criminali și să te îndrepti drept spre el. Iar câteodată ei *chiar* sunt uciși, în toate privințele importante în afară de cea fizică; câteodată își găsesc un sprijin și supraviețuiesc. Arnie m-a avut pe mine. Apoi a avut-o pe Christine. Leigh a venit mai târziu.

Eu doar doresc să înțelegeți acest fapt.

Arnie era un outsider înăscut. Nu se înțelegea cu sportivii deoarece era sfrijit – un metru șaptezeci și opt și în jur de șaiszeci și trei de kilograme atunci când era ud flească cu toate hainele pe el plus o pereche de cizme Desert Driver. Era un outsider printre intelectualii liceului (un grup care era destul de "izolat" într-un burg ca Libertyville) pentru că nu avea nici o înclinație deosebită. Arnie era deștept, dar mintea lui nu era îndreptată cu precădere spre un anumit domeniu... În afară de mecanica motoarelor cu ardere internă. Era foarte talentat în această privință. Când *era* vorba de mașini, acest puști era parcă născut pentru așa ceva. Dar părinții lui, care amândoi predau la Universitatea Horlicks, nu puteau accepta ca fiul lor, care obținuse un procent de 95% la testul de inteligență Stanford-Binet, să urmeze cursurile de la atelier. A fost norocos că l-au lăsat să urmeze Mecanica Auto I, II și III. A trebuit să se lupte din răsuputeri ca să obțină asta. Era un intrus între drogați pentru că nu consuma narcotice. Era un outsider în grupul teribiliștilor-cu-blugi-cu-ținte-și-Lucky-Strikes, deoarece nu consuma alcool, iar dacă-l loveai destul de tare izbucnea în plâns.

O, da, și nici o fată nu se apropia de el! Mașinăria lui glandulară mergea total în bozii. Adică, Arnie era metropola coșurilor. Se spăla pe față probabil de cinci ori pe zi, făcea poate o duzină de dușuri pe săptămână și încerca fiecare cremă și pomadă inventată de știința modernă. Nimic nu

dădea rezultat. Fața lui Arnîe arăta ca o pizza supraîncărcată și se părea că va avea pentru totdeauna un ten ciupit, parcă mâncat de vărsat.

Cu toate acestea mie îmi plăcea. Avea un foarte bun simț al umorului și o minte care punea întotdeauna întrebări; făcea șarade și mici asocieri ciudate. Arnîe a fost cel care mi-a arătat cum se construiește un mușuroi pentru furnici când aveam șapte ani și am petrecut aproape întreaga vară privind creaturile acelea mici, fascinați de hărnicia lor și de solemnitatea lor. Când aveam zece ani, Arnîe a sugerat să ne furișăm într-o noapte afară și să punem bălegar uscat de cal din Grajdurile de pe Route 17 sub calul imens de plastic, care se găsea pe peluza din fața Motelului Libertyville, situat chiar lângă Manroeville. Arnîe a știut primul despre șah. A știut primul despre poker. El mi-a arătat cum să-mi maximizez rezultatul de la scrabble. În zilele ploioase, chiar până în perioada când m-am îndrăgostit (hm, un fel de a spune – ea făcea parte din echipa de animatoare a liceului, cu un corp fantastic, iar de acesta cu siguranță eram îndrăgostit, cu toate că, atunci când Arnîe a remarcat că mintea ei avea tot atâta adâncime și rezonanță cât un disc pe 45 de turații al lui Shaun Cassidy, nu i-am putut spune că mănâncă rahat, pentru că avea dreptate), la Arnîe mă gândeam mai întâi deoarece el știa să maximizeze aceste zile tot așa cum știa să maximizeze rezultatele de la scrabble. Poate că aceasta este una dintre modalitățile prin care-i recunoști pe oamenii singuratici... ei se pot gândi întotdeauna la ceva interesant de făcut în zilele ploioase. Întotdeauna poți să-i chemi. Ei sunt tot timpul acasă. Fir'ar al dracului, *întotdeauna!*

Din partea mea, l-am învățat să înoate. Am lucrat cu el, l-am convins să mănânce legume proaspete ca să-și fortifice corpul sfrijit. I-am obținut o slujbă la o echipă de construcții de șosele în vara dinaintea ultimului an de liceu – iar pentru aceasta amândoi a trebuit să ne luptăm din răsputeri cu părinții lui, care se considerau mari prieteni ai muncitorilor de la fermele din California și ai oțelarilor din Burg, dar care erau îngroziți de ideea că fiul lor dotat (amintiți-vă, procent de 95% la testul de inteligență Stanford-Binet) își va murdări mâinile și își va înroși gatul.

Apoi, aproape de sfârșitul vacanței de vară, Arnîe a văzut-o pentru prima oară pe Christine și s-a îndrăgostit de ea. Eram cu el în acea zi – ne întorceam acasă de la lucru – și aș depune mărturie în această chestiune și în fața Tronului Sfântului Dumnezeu dacă aș fi chemat s-o fac. Frate, s-a îndrăgostit, și s-a îndrăgostit foarte tare. Ar fi putut fi amuzant dacă totul n-ar fi fost atât de trist și dacă totul n-ar fi devenit înfricoșător atât de repede. Ar fi putut fi amuzant, dacă situația n-ar fi fost atât de rea.

Cât de rea a fost?

A fost rea de la început. Și s-a înrăutățit din ce în ce, foarte repede.

1

DENNIS –

CÂNTECELE DE VOLAN ALE ADOLESCENȚEI

1

Primele impresii

Hei, iote 'colo!

Vizavi!

Acolo-i o mașină făcută chiar pentru mine,

Să posed acea mașină ar fi un lux...

Că mașina aia arată bine, omule,

Asta-i cu totul altceva.

Eddie Cochran

— Oh, Dumnezeu! a strigat brusc prietenul meu, Arnie Cunningham.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. În spatele ochelarilor cu ramă metalică, el avea ochii holbați, își lipise o mână pe obraz acoperindu-și parțial gura, iar gâtul lui ar fi putut fi pe articulații pe bile după cât de mult și-l sucise peste umăr.

— Oprește mașina, Dennis! Du-te înapoi!

— Ce vrei să...

— Întoarce-te, vreau să mă mai uit o dată la ea.

Brusc, am înțeles.

— Oh, omule, uită. Dacă te referi la acea... *chestie* pe lângă care tocmai am trecut.

— Întoarce-te!

Am întors, gândindu-mă că probabil este una dintre micile glume subtile ale lui Arnie. Dar nu era așa. Arnie era pierdut, cu cățel, cu purcel. Se îndrăgostise.

EA¹ era o glumă proastă și n-am știut niciodată ce a văzut Arnie la EA în acea zi. Partea stângă a parbrizului era un păienjeniș rânjit de crăpături. Imperiala dreaptă din spate era turtită în interior, iar în adâncitura de vopsea zgâriată crescuse un cuib urât de rugină. Bara de protecție din spate era câș, capota portbagajului era întredeschisă, iar umplutura scaunelor sângera prin câteva găuri mari ale tapițeriei și în față și în spate. Arăta ca și cum cineva sfâșiasse tapițeria cu un cuțit. Unul dintre cauciucuri era spart. Celelalte erau atât de tocite încât se vedea deja țesătura de pânză a anvelopelor. Cel mai grav lucru, sub blocul motor era o băltoacă neagră de ulei.

Arnie se îndrăgostise de un Plymouth Fury model 1958, una dintre acele mașini lungi, cu aripi mari. Pe partea dreaptă a parbrizului – cea care nu era crăpată – se afla un anunț vechi și decolorat de soare pe care scria: DE VÂNZARE!

— Dennis, uită-te la formele ei! a șoptit Arnie.

Alerga în jurul mașinii ca un posedat. Părul ud de transpirație i se agita și sălta. A încercat ușa din spate de pe partea dreaptă, iar aceasta s-a deschis cu un țipăt.

— Arnie, îți bați joc de mine, nu-i așa? am spus. Ai insolație, corect? Spune-mi ca ai insolație. Te duc acasă și te pun sub blestemata de instalație de aer condiționat și uităm totul despre asta, bine?

Dar am spus acestea fără prea mari speranțe. El știa cum să glumească, dar atunci nu a fost nici o urmă de glumă pe fața lui. În schimb se citea acolo un fel de nebunie toantă care nu mi-a plăcut prea mult.

Nici măcar nu s-a obosit să-mi răspundă. Pe ușa deschisă a ieșit un val de aer cald, încărcat, stătut, mirosind a ulei și a descompunere avansată. De asemenea, Arnie a părut că nu remarca nici acest fapt. A intrat înăuntru și s-a așezat pe bancheta din spate, zdrențuită și decolorată. Cândva, în urmă cu douăzeci de ani, fusese roșie. Acum era roz murdar.

M-am întins și am apucat o bucată mică de umplutură, m-am uitat la ea și apoi am aruncat-o.

— Arată de parcă Armata Rusească a trecut peste ea în drum spre

¹ EA în lb. engl. există trei pronume pentru persoana a treia: el și ea, folosite numai pentru ființe umane și *it*, folosit pentru animale, obiecte, fenomene etc, indiferent dacă sunt de genul masculin sau feminin. Christine este o mașină (deci, genul feminin) și de aceea pentru cazurile în care în original nu se folosește *it* ci *she* (ea), noi, pentru diferențiere, vom folosi EA (sau orice alt pronume feminin) scris cu majuscule.

Berlin, am spus.

În sfârșit, el a remarcat că eu eram încă acolo.

— Mda... mda. Dar poate fi reparată. O frumusețe. O adevărată...

— Hei! Hei! Ce puneți voi, puștilor, la cale?

Era un tip bătrân care arăta ca și cum se bucura – mai mult sau mai puțin – de cea de-a șaptezecă vară a sa. Poate chiar mai puțin. Acest filfizon bizar mi-a creat impresia unui om căruia-i plăceau foarte puține lucruri. Părul lui era lung și nepieptănat; mă rog, atâta cât mai rămăsese din el. Pielea capului îi era afectată de un caz grav de psoriazis.

Purta pantaloni de om bătrân și ghete Keds. N-avea cămașă; în schimb, în jurul taliei purta o chestie care semăna cu un corset femeiesc. Când s-a apropiat, am observat că era o proteză pentru spate. După cum arăta aceasta, presupun că ultima dată când și-o spălase fusese cam pe vremea când a murit Lyndon Johnson. Vocea lui era pițigăiată și stridentă.

— Domnule, aceasta-i mașina dumneavoastră? l-a întrebat Arnie.

Nu era o întrebare prea deșteaptă. Plymouth-ul era parcat pe peluza din spatele casei construite după război, din care ieșise omul. Peluza era oribilă, dar în comparație cu Plymouth-ul arăta chiar superb.

— Și ce dacă e? a întrebat tipul bătrân.

— Eu – Arnie a trebuit să înghită – eu vreau s-o cumpăr.

Ochii bătrânului codoș au strălucit. Expresia mânioasă de pe fața lui a fost înlocuită de o scânteiere fugară a ochilor și un rânjet înfometat. Acela, cred, a fost momentul – atunci, chiar în acea clipă – când am simțit ceva rece și albastru în interiorul meu. A fost un moment – chiar atunci – când am simțit că ar trebui să-l înșfac pe Arnie și să-l târăsc de acolo. A apărut ceva în ochii bătrânului. Nu doar o scânteie; a fost ceva *în spatele ei*.

— Ei bine, ar fi trebuit să-mi spui de la început, i-a zis bătrânul lui Arnie. I-a întins mâna iar Arnie a luat-o. Mă cheamă LeBay. Roland D. LeBay. U.S. Army, pensionar.

— Arnie Cunningham.

Tipul i-a strâns mâna și apoi m-a salutat vag și pe mine. Eu nu intram în schemă; deja își avea fraierul. Arnie ar fi putut la fel de bine să-i înmâneze lui LeBay portofelul său.

— Cât costă? a întrebat Arnie – și atunci s-a repezit. Oricât cereți pentru EA, tot n-ar fi prea mult.

În loc să oftez, am gemut în sinea mea. Carnetul lui de cecuri tocmai se alăturase portofelului.

Pentru o clipă rânjetul lui LeBay a șovăit puțin, iar ochii i s-au îngustat suspicioși. Cred că evalua posibilitatea că cineva își bătea joc de el. A studiat fața deschisă, doritoare, a lui Arnie, căutând semne de înșelătorie, apoi a pus acea întrebare ucigător de perfectă:

— Fiule, ai deținut vreodată o mașină?

— Are un Mustang Mach II, am spus eu repede. Ai lui i-au cumpărat-o. Are cutie de viteze Hurst, compresor de supraalimentare și poate să mănânce șoseaua în viteza întâi. Ea...

— Nu, a spus Arnie încet. Tocmai mi-am luat permisul de conducere în primăvara aceasta.

LeBay mi-a aruncat o uitătură scurtă, dar vicleană, apoi și-a îndreptat întreaga atenție spre principalul vânat. Și-a pus mâinile în șolduri și s-a întins. A răspândit în jur o duhoare acră de transpirație.

— Am avut în armată o problemă cu spinarea, a spus el. Invaliditate totală. Doctorii n— putut să-mi facă nimic. Dacă te-ntreabă cineva, băiete, ce-i în neregulă cu lumea asta, să-i spui că-s trei lucruri: doctorii, comuniștii și cioroi radicali. Dintre cele trei, comuniștii sunt cei mai răi, urmați îndeaproape de doctori. Și dacă vrea să știe cine ți-a spus asta, spune-i că Roland D. LeBay. Da, dom'le.

A atins capota veche, scorojită a Plymouth-ului cu un fel de dragoste

uluită.

— Asta de aici este cea mai bună mașină pe care am avut-o eu vreodată. Am cumpărat-o în septembrie 1957. Pe atunci, asta era perioada când îți puteai cumpăra noul model al anului, în septembrie. Cât era vara de lungă îți arătau poze cu mașini sub copertine și mașini sub prelate, până când pur și simplu mureai să știi cum arată pe dedesubt. Nu ca acum. Vocea lui împrășca dezgust pentru vremurile decadente pe care trăise să le vadă. Nou-nouță a fost EA. Avea mirosul unei mașini nou-nouțe, iar acela-i aproape cel mai fin miros din lume.

S-a gândit.

— Cu excepția, poate, a celui de păsărică.

M-am uitat la Arnie, muscându-mi interiorul obrazilor ca să-mi stăpânesc hohotele de râs. Arme mi-a întors stupefiat privirea. Bătrânul nu părea să ne bage în seamă; el se afla pe altă planetă.

— Am fost treizeci și cinci de ani în kaki, ne-a spus LeBay, încă ținându-și mâna pe capota mașinii. M-am înrolat la șaisprezece ani, în 1923. Am înghițit praf în Texas și am văzut crabi și homari imenși în vizuinele puturoase din Nogales. Am văzut oameni cu mațele ieșindu-le pe ureche în timpul Marelui Doi. Asta am văzut în Franța. Le ieșeau mațele afară pe *urechi*. Crezi asta, fiule?

— Da domnule, a spus Arnie.

Nu cred că a auzit vreun cuvânt din ce a spus LeBay. Se bălăbănea de pe un picior pe altul ca și când ar fi avut nevoie urgentă să meargă la baie.

— Totuși, în legătură cu mașina –

— Ești la Universitate? a lătrat brusc LeBay. Acolo sus, la Horlichs?

— Nu domnule, sunt la Liceul Libertyville.

— Bine, a spus LeBay morocănos. Stai departe de colegii. Sunt pline de iubitori de cioroi care vor să dea din mână Canalul Panama. Ei le denumesc "Locașuri de Gândire". "Locașuri de Ticăloși" așa spune eu.

A privit cu dragoste spre mașina care stătea pe jantă, cu vopseaua scorojită, încălzindu-se în soarele după-amiezii.

— Mi-am paradit spatele în primăvara lui '57, a spus el. Chiar și pe atunci armata începuse să decadă. Am ieșit tocmai la timp. M-am întors înapoi în Libertyville. Am studiat fiarele pe roți. Nu m-am grăbit. Apoi am intrat în Reprezentanța Plymouth a lui Norman Cobb – unde este acum pista de bowling pe Main Street – și am comandat mașina asta. I-am spus că vreau modelul din anul următor, în roșu și alb. Roșu ca o pompă de incendiu. Și mi-au făcut-o. Când am luat-o, avea un total de șase mile pe ceasul de kilometraj.

A scuipat.

M-am uitat peste umărul lui Arnie la ceasul de kilometraj. Geamul era murdar dar totuși am putut să citesc dezastrul: 97432 mile. Și șase zecimi. Sfinte Sisoe!

— Dacă iubești mașina asta atât de mult, atunci de ce o vinzi? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire lăptoasă, mai degrabă înfricoșătoare:

— Fiule, încerci să faci pe deșteptul cu mine?

După ce ne-am duelat din priviri câteva clipe (pe care Arnie le-a ignorat total; el mângâia, iubitor, una dintre aripile din spate ale mașinii), mi-a spus:

— Nu mai pot să conduc. Mă doare spatele prea rău. Vederea mi-a slăbit.

Brusc am înțeles – sau am crezut că înțeleg. Dacă ne-a dat datele corect, atunci avea șaptezeci și unu de ani. Iar la șaptezeci de ani legile acestui stat te obligă să-ți faci examenul oftalmologie înainte de a-ți reînnoi permisul de conducere. LeBay ori nu corespunsese la acest examen, ori îi era teamă că nu-l vor găsi apt. Oricum, însemna același lucru. Mai degrabă

decât să se expună acestei înjosiri, mai bine vindea Plymouth-ul. În afară de asta, mașina îmbătrânise foarte repede.

— Cât cereți pe ea? a întrebat iarăși Arnie.

Oh, de-abia aștepta să fie măcelărit.

LeBay și-a întors fața spre cer, în aparență cercetând semnele de ploaie. Apoi a privit iarăși în jos spre Arnie și i-a aruncat un zâmbet larg, binevoitor, care din punctul meu de vedere semăna prea mult cu rânjetul mefistofelic de mai înainte.

— Am cerut trei sute, a spus el. Dar tu pari un flăcău destul de simpatic. Pentru tine, las la două sute cincizeci.

— Oh, Hristoase! am exclamat eu.

Dar el cunoștea care îi este fraierul și știa cu exactitate cum să bage zânzania între noi. După cum spunea bunicul meu, el nu căzuse ieri dintr-o căruță cu fân.

— Bine, a spus el brusc. Dacă așa vreți voi. Eu trebuie să mă uit la serialul de la ora patru-jumătate. *Marginea Noptii*. Dacă pot, nu-l pierd niciodată. Băieți, mi-a făcut plăcere să discut cu voi. La revedere.

Arnie mi-a aruncat o privire firoasă, așa de plină de durere și mânie, încât m-am dat un pas înapoi. S-a dus după bătrân și l-a apucat de umăr. Au vorbit. N-am putut să aud tot, dar am văzut mai mult decât îndeajuns. Mândria bătrânului era rănită. Arnie era serios și plin de scuze. Bătrânul doar spera că Arnie înțelege că el nu putea suporta să-și vadă insultată mașina care l-a slujit cu devotament atâția ani. Arnie l-a aprobat. Încetul cu încetul, bătrânul s-a lăsat condus înapoi. Și iarăși am simțit ceva teribil în legătură cu el... era ca și cum un vânt rece de noiembrie ar fi putut gândi. Mai bine de atât nu mă pot exprima.

— Dacă mai spune măcar un singur cuvânt, eu mă spăl pe mâini de toată tărășenia, a spus LeBay și și-a îndreptat înspre mine un deget contorsionat, plin de bătăături.

— Nu o să spună, nu o să spună, a zis Arnie în grabă. Ați spus trei sute?

— Da, cred că ăsta era –

— Două sute cincizeci a fost prețul exprimat, am spus eu tare.

Arnie arăta stupefiat, înfricoșat că bătrânul o să plece iarăși, dar LeBay nu-și asuma riscuri. Peștele aproape că ieșise afară din iaz.

— Bănuiesc că mă mulțumesc cu două sute cincizeci, s-a-nvoit LeBay. Mi-a aruncat din nou o privire, iar eu am văzut că noi doi aveam o înțelegere – el nu mă plăcea și eu nu-l sufeream.

Spre oroarea mea crescândă, Arnie și-a scos portofelul și a început să caute prin el. Peste noi trei se lăsase tăcerea. LeBay privea. Eu mă uitam la un puști care încerca să se sinucidă pe un skateboard prăzuliu. Undeva un câine a lătrat. Pe trotuar au trecut două fete care păreau a fi în clasa a opta sau a noua, chicotind și ținând la sâni îmbobociți pachete cu cărți de la bibliotecă. Mai aveam doar o singură speranță ca să-l scot pe Arnie din tărășenia asta; era ziua dinaintea salariilor. Dacă m-i se acorda timp, chiar și douăzeci și patru de ore, această febră nebunească s-ar putea să dispară. Arnie începea să-mi reamintească de Toad din Toad Hali.

Când m-am uitat înapoi, Arnie și LeBay priveau la două bancnote de cinci și șase de un dolar – în aparență, tot ceea ce se găsisse în portofelu său.

— Ce spuneți despre un cec? a întrebat Arnie.

LeBay i-a oferit un zâmbet uscat și nu a spus nimic.

— E un cec valabil, a protestat Arnie.

Bineînțeles că era. Noi lucrasem toată vara pentru Frații Carson, la extensia 1-376, cea despre care localnicii din zona Pittsburg credeau cu fermitate că nu va fi niciodată terminată cu adevărat. Câteodată Arnie declara că Penn-DOT începuse că înregistreze pariuri asupra lucrărilor de

la 1-376 la scurt timp după ce s-a terminat Războiul Civil. Totuși, nici unul dintre noi doi nu aveam dreptul să ne plângem; o mulțime de tineri lucrau pentru salarii de mizerie în acea vară sau nu munceau deloc. Noi câștigam bani buni și chiar lucram ore suplimentare. Brad Jeffries, șeful de echipă, fusese foarte reticent să angajeze un puști ca Arnie, dar până la urmă consimțise să-l folosească drept purtător de steag; fata pe care plănuia s-o angajeze rămăsese gravidă și fugise de acasă ca să se mărite. Deci Arnie începuse prin a agita steagul în iunie, dar trecuse încetul cu încetul la munci mai grele, descurcându-se mai mult din curaj și hotărâre. Era prima slujbă adevărată pe care o făcuse el vreodată, și nu dorea să dea chix. Brad a fost destul de impresionat, iar soarele verii chiar a ajutat puțin tenul încărcat al lui Arnie. Poate erau ultravioletele.

— Sunt sigur, fiule, că-i un cec bun – a spus LeBay – dar trebuie să închei târgul pentru bani gheață. Înțelegi.

Nu știam dacă Arnie a înțeles, dar eu da. Ar fi fost mult prea ușor să se sisteze plata unui cec local dacă această găleată de rugină care era Plymouth-ul își arunca în drumul spre casă vreo pârghie sau i se rupea vreun piston.

— Puteți să sunați la bancă, a spus Arnie, începând să pară disperat.

— Nu, a spus LeBay, scărpinându-și subsuoara deasupra corsetului scabros. Este aproape cinci și jumătate. Băncile s-au închis de mult.

— Atunci un avans, a spus Arnie și a întins cei șaisprezece dolari.

Arăta foarte încăpățânat. S-ar putea să nu vă vină să credeți că un puști care era destul de în vârstă ca să voteze, s-a putut ambala atât de mult doar în cincispreze minute din cauza unei epave anonime și învechite. Chiar și mie de-abia îmi venea să cred. Dar Roland D. LeBay se acomodase cu situația pentru că presupun că era destul de bătrân ca să fi văzut deja toate ciudățeniile. Doar mai târziu am început să bănuiesc că această siguranță ciudată ar fi putut veni din alte surse. Oricare a fost situația, dacă vreodată prin venele lui cursese vreun lapte de bunătate omenească, acesta se transformase demult în smântână acră.

— Trebuie să-mi dai cel puțin zece la sută, a spus LeBay. (Peștele era acum tras pe uscat; într-o clipă va fi curățat de solzi.) Dacă-mi dai zece la sută, o rețin timp de douăzeci și patru de ore pentru tine.

— Dennis, poți să-mi împrumuți nouă dolari până mâine?

Aveam zece în portofel și nu aveam nici un plan să-i cheltuiesc undeva. Zile după zile în care împrăștiase nisip și săpasem șanțuri pentru podele tubulare făcuseră minuni în ceea ce privește pregătirea pentru sezonul de football, dar nu mai aveam deloc viață socială. În ultimul timp nici măcar nu mai asaltasem meterezele corpului prietenei mele animatoare în stilul în care era ea obișnuită. Eram bogat, dar singuratic.

— Vino aici și o să vedem, i-am zis.

Sprâncenele lui LeBay se întunecaseră, dar putea vedea că depinde de ajutorul meu chiar dacă îi plăcea sau nu. Părul lui alb, ciufulit, se agita în adierea vântului. Își ținea posesiv una dintre mâini pe capota Plymouth-ului.

Arnie venise înapoi spre locul unde mașina mea, un Duster '75, era parcată la bordura trotuarului. Mi-am pus mâna pe umărul lui Arnie. Fără nici un motiv mi-am amintit cum stătusem amândoi în camera lui într-o zi ploioasă, pe când aveam șase ani – desenele animate clipocind pe un televizor alb-negru vechi, în timp ce noi coloram cu Crayola uzate, așezate într-o cutie veche de cafea. Această imagine m-a făcut să fiu trist și puțin speriat. Știți, există niște zile când mi se pare că șase ani este o vârstă optimă și de aceea durează doar 7,2 secunde în timp real.

— Îi ai, Dennis? Ți-i înapoiez mâine după-amiază.

— Mda, îi am, am spus. Dar, ce faci, pentru numele lui Dumnezeu, Arnie? Băsinosul ăla bătrân are pensie de invaliditate totală, ce Dumnezeu!

Nu are nevoie de banii ăștia, iar tu nu ești o instituție de caritate.

— Nu pricep. Despre ce vorbești?

— Își bate joc de tine. Te trombonește pur și simplu de plăcere. Dacă ar duce mașina aia la Darnell, nu ar putea obține nici măcar cincizeci de dolari pentru piese. E un rahat.

— Nu. Nu, nu este.

Fără tenul prost, prietenul meu ar fi fost complet comun. Dar Dumnezeu dă fiecăruia măcar o trăsătură bună, cred eu, iar la Arnie erau ochii. În spatele ochelarilor care în mod normal îi făceau obscuri, erau de un gri frumos, inteligent, culoarea norilor într-o zi înnegurată de toamnă. Atunci când se petrecea ceva care-i stârnea interesul puteau fi incomod de pătrunzători și cercetători, dar acum erau distanți și visători.

— Ba nu e deloc un rahat.

În acel moment am început să înțeleg cu adevărat că se petrecea ceva mai mult decât o decizie bruscă a lui Arnie că dorește o mașină. Până atunci nu-și exprimase niciodată vreun interes să dețină una; era mulțumit să meargă cu mine, să contribuie la plata benzinei și să pedaleze pe bicicleta lui cu trei viteze. Și nici nu avea nevoie de un automobil ca să poată să iasă la plimbare; după cunoștințele mele, Arnie nu curtase niciodată o fată. Aici era vorba de altceva. Era dragoste, sau ceva de acest gen.

— Cel puțin convinge-l s-o pornească pentru tine, Arnie, am spus. Și ridică-i capota motorului. Dedesubt este o băltoacă de ulei. Cred că blocul motor ar putea fi crăpat. De fapt, cred –

— Poți să-mi împrumuți cei nouă dolari?

Ochii lui mă fixau.

Am renunțat. Mi-am scos portofelul și i-am dat banii.

— Mulțumesc, Dennis.

— E înmormântarea ta, omule.

Nu m-a băgat în seamă. A alăturat cei nouă dolari la cei șaisprezece ai săi și s-a întors înapoi unde LeBay stătea lângă mașină. I-a înmănat banii iar LeBay i-a numărat cu atenție, umezindu-și degetul mare.

— O rețin doar pentru douăzeci și patru de ore, înțelegi, a spus LeBay.

— Da, domnule, este în regulă, a răspuns Arnie.

— O să merg în casă să-ți scriu o chitanță. Cum spuneai că te cheamă, soldatule?

Arnie a zâmbit puțin.

— Cunningham. Arnold Cunningham.

LeBay a gemut și a traversat peluza nesănătoasă spre ușa din spate a casei. Ușa de afara era una dintre acele uși nesofisticate de aluminiu, cu cifru, cu o literă rotitoare la mijloc – în acest caz un L mare.

Ușa s-a trântit în urma lui.

— Tipul e straniu, Arnie. Individul este cu adevărat al naibii de smecher.

Dar Arnie nu era acolo. Stătea la volanul mașinii. Pe față avea aceeași expresie hotărâtă.

Am înconjurat botul mașinii și am găsit pârgăria de deschidere a capotei. Am tras de ea, iar capota s-a ridicat cu un țipăt ruginit, care m-a făcut să mă gândesc la efectele sonore pe care le auzi în unele dintre acele înregistrări făcute în casele bântuite de fantome. Fulgi de metal s-au împrăștiat în jur. Acumulatorul era un Allstate vechi, iar bornele erau atât de năclăite de cocleală, încât nu puteai spune care este plusul și care minusul. Am scos filtrul de aer și m-am uitat posac în carburatorul cvadri-cameral tot atât de negru ca un puț de mină.

Am lăsat în jos capota și m-am întors lângă Arnie, care mângâia bordul de deasupra vitezometrului calibrat până la un absurd 120 de mile pe oră. Oare chiar au mers vreodată mașinile atât de repede?

— Arnie, cred că blocul motor este crăpat. Chiar așa. Mașina asta este varză, prietene. Este făcută total varză. Dacă vrei roți, putem să-ți găsim ceva cu mult mai bun pentru două sute cincizeci. Vorbesc serios. Cu *mult* mai bun.

— Are douăzeci de ani vechime, a spus el. Realizezi că un automobil este în mod oficial o antichitate când are mai mult de douăzeci de ani?

— Mda, am spus. Curtea de gunoaie din spatele lui Darnell's era plină de antichități oficiale, înțelegi ce vreau să spun?

— Dennis...

Ușa s-a trântit. LeBay venea înapoi. Cu atât mai bine; continuarea discuției nu ar fi avut sens. S-ar putea să nu fiu cel mai intuitiv om din lume, dar când semnalele sunt destul de puternice, le pot recepționa. Arnie simțea că trebuie neapărat să aibă acel automobil, iar eu nu puteam să-i schimb părerea. Și nu cred că ar fi putut reuși cineva.

LeBay i-a dat chitanța cu o plecăciune. Scrise pe o hârtie simplă de notițe, cu un scris păienjenesc și puțin tremurat, de om bătrân, erau următoarele: *Am primit de la Arnold Cunningham 25,00 dolari drept avans pentru 24 de ore, pentru Plymouth-ul 1958, Christine.* Sub acestea își semnase numele.

— Ce-i cu această Christine? am întrebat, gândindu-mă că probabil am citit prost sau că el a scris greșit.

Buzele i s-au strâns, iar umerii i s-au ridicat puțin ca și când s-ar fi așteptat să se rădă de el... sau de parcă m-ar fi provocat să-mi bat joc de el.

— Așa i-am spus întotdeauna. Christine.

— Christine, a spus Arnie. Îmi place. Ție nu, Dennis?

Acum dorea să-i dea și un nume tâmpeniei. Totul începea să devină prea mult.

— Ce crezi, Dennis, îți place?

— Nu, am spus. Dacă trebuie s-o botezi, Arnie, de ce nu îi spui Belea?

Părea jignit, dar mie nu-mi mai păsa. M-am întors la mașina mea și l-am așteptat acolo, dorindu-mi să fi ales altă rută spre casă.

2

Prima ceartă în familie

Doar spune-le prietenilor tăi golani de afară,

Că nu ai timp să faci o plimbare cu mașina!

(Trăncăneli!)

Nu-mi întoarce vorba!

The Coasters

L-am dus pe Arnie acasă și am intrat cu el ca să mănânc o bucată de prăjitură și un pahar cu lapte înainte de a mă îndrepta spre casă. A fost o decizie pe care am regretat-o foarte repede.

Arnie locuia pe Strada Laurel, care se afla într-un cartier liniștit de vile din partea de vest a Libertyville-ului. De fapt, în general, marea parte a Libertyville-ului era liniștită și alcătuită din vile. Nu sunt foarte luxoase, ca și cartierele suburbane ale Fox Chapel-ului (unde multe dintre case sunt de fapt conace ca acelea pe care le tot vezi în revista săptămânală *Columbo*) și nici nu este ca Monroeville, cu magazine care se întind pe mile întregi, cu depozitele de cauciucuri ieftine și cu marile librării pentru cărți porcoase. Nu există nici un fel de industrie grea; în general este o comunitate de dormitoare pentru Universitatea din apropiere. Nu luxoasă, dar într-un fel doxată, cel puțin.

Tot drumul spre casă, Arnie a fost tăcut și contemplativ; am încercat să-l scot din această stare, dar nu a vrut. L-am întrebat ce va face cu

mașina.

— O s-o repar, mi-a răspuns absent și a căzut înapoi în tăcere.

Ei bine, era în stare să facă asta; nu puneam la îndoială acest lucru. Se pricepea să lucreze cu ustensilele, putea să asculte, putea să izoleze hibe. Măinile lui erau sensibile și abile cu mecanismele; doar când era în preajma altor oameni, în special a fetelor, deveneau stângace și agitate, dorind să-și pocnească degetele sau să și le vâre în buzunare sau, cel mai grav, să și le ducă la față și să le plimbe peste terenul zgrunțuros al obrajilor săi, peste bărbie și frunte, atrăgând atenția asupra feței.

Putea să repare mașina, dar banii pe care-i câștigase în acea vară erau destinați pentru colegiu. Nu mai deținuse niciodată înainte o mașină și nu cred că avea vreo idee despre modul sinistru în care înghițeau banii mașinile vechi. Cu aviditatea unui vampir care îți sugă sângele. Putea să scutească în multe cazuri mâna de lucru, realizând singur reparațiile, dar numai piesele îl vor secătui de parale înainte de a termina treaba.

I-am spus câte ceva din toate acestea, dar nici măcar nu le-a recepționat. Privirea îi era încă pierdută, visătoare. Nu pot să vă spun ce gândea el.

Michael și Regina Cunningham erau amândoi acasă – ea lucra la unul dintre acele jigsaw-puzzle idioate și interminabile (acesta era un tablou cu șase mii de came și roți dințate, pe un fundal simplu, alb; m-ar fi scos din minți în aproape cincisprezece minute), iar el asculta casetofonul în salon.

Trebuie să înțelegeți că Michael și Regina erau oameni de Universitate până în măduva oaselor. Erau dedicați binelui, iar asta pentru ei însemna că trebuiau să protesteze. Protestaseră în favoarea integrării rasiale la începutul anilor '60, apoi își mutaseră mai departe obiectivul spre Vietnam, iar când acesta s-a stins, a urmat Nixon, apoi problemele despre proporțiile de rasă în școli (îți puteau cita cuvânt cu cuvânt din cazul lui Alan Bakke până când adormeau), brutalitatea poliției și brutalitatea părintească. Apoi erau discuțiile – toată acea vorbărie. Erau tot atât de mult dedicați discuțiilor, cum erau dedicați protestelor. Întotdeauna erau dornici să ia parte la o șuetă de toată noaptea pe tema programului spațial sau prezentării programului ERA, ori la un seminar pe tema alternativelor pentru combustibilii fosili, doar la simpla aruncare a unei opinii. Stătuseră, numai Dumnezeu știe de cât de multe ori, la capătul celălalt al firului unui telefon, răspunzând problemelor fierbinți – violuri, droguri, telefoane la care copii fugiți de acasă puteau să vorbească cu un prieten și la bunul și bătrânul AJUTOR TELEFONIC, la care oamenii care se gândeau la sinucidere puteau să sune și să asculte o voce plină de înțelegere care să spună: nu o face, amice, ai o îndatorire socială pentru Planeta Pământ. Douăzeci sau treizeci de ani de predare la Universitate și erau pregătiți să dea din gură tot așa cum câinii lui Pavlov salivau la sunetul unui clopoțel. Cred că până la urmă sfârșeau prin a-ți plăcea așa ceva.

Regina (ei au insistat să le spun pe numele mic) avea patruzeci și cinci de ani și era chipeșă într-un fel mai degrabă rece, semi-aristocratic – adică reușea să arate aristocratică chiar și atunci când purta bluejeans, ceea ce se întâmpla în majoritatea timpului. Domeniul ei era Engleza, dar bineînțeles atunci când predai la nivelul colegiului, asta nu era niciodată îndeajuns; era ca și cum ai apune "America" atunci când cineva te întreabă de unde ești. Domeniul ei era rafinat și calibrat ca un spot pe ecranul unui radar. Se specializase în poezii timpurii englezi, iar subiectul tezei de doctorat fusese Robert Herrick.

Michael era la catedra de istorie. Arăta la fel de dezolant și de melancolic ca și muzica pe care o asculta la casetofon, deși dezolarea și melancolia nu făceau parte în mod normal din atitudinea lui obișnuită. Câteodată el mă determina să mă gândesc la ceea ce se presupune că a spus Ringo Starr atunci când Beatles-ii au venit pentru prima dată în

America și la o conferință de presă, un reporter l-a întrebat dacă într-adevăr era tot atât de trist pe cât părea. "Nu – i-a replicat Ringo – este doar fața mea" Michael era tot așa. De asemenea, fața lui slăbuță și ochelarii cu rame groase pe care-i purta îl făceau să arate ca și caricatura unui profesor apărută într-o gazetă neprietenoasă. Părul lui se rărise și purta o țacălie mică și ciufulită.

— Hello, Arnie, a spus Regina în timp ce intram. Hello, Dennis. Acestea au fost ultimele cuvinte voioase pe care ni le-a adresat vreunui dintre noi în acea după-amiază.

Noi am salutat-o și ne-am luat prăjiturile și laptele. Ne-am așezat în colțul amenajat pentru micul dejun. Cina se cocea în cuptor și, îmi pare rău s-o spun, dar aroma pe care o degaja era puțin râncedă. Regina și Michael cochetaseră pentru un timp cu vegetarianismul, iar în acea seară mirosea ca și când Regina pregătise o plăcintă cu alge sau ceva similar. Speram să nu mă invite să rămân la cină.

Casetofonul s-a oprit și Michael a intrat în bucătărie. Era îmbrăcat în bermude de blugi, și arăta ca și cum tocmai îi murise cel mai bun prieten.

— Ați întârziat, băieți. S-a întâmpat ceva?

A deschis frigiderul și a început să se uite prin el. Poate că nici lui nu-i mirosea prea bine mâncarea de seară.

— Am cumpărat o mașină, a spus Arnie tăindu-și altă felie de prăjitură.

— Ce ai făcut? a strigat imediat mama lui din cealaltă cameră.

S-a ridicat mult prea grăbită și s-a auzit o bufnitură scurtă atunci când coapsele ei s-au lovit de marginea mesei de joc. pe care își făcea puzzle-ul. Bufnitura a fost urmată de o ploaie de cartonase care au căzut pe podea. Atunci a fost momentul în care am început să regret că nu m-am dus acasă.

Michael Cunningham se întorsese cu spatele la frigider și îl fixa, ținând într-o mână un măr Granny Smith, iar în cealaltă o cutie de iaurt simplu.

— Tu glumești, a spus el și dintr-unul dintre acele motive absurde am observat pentru prima dată că țacălia lui – pe care începuse s-o poarte cam de prin 1970 – avea destul de multe fire argintii. Arnie, glumești, nu-i așa? Spune-mi că glumești.

Regina a intrat înăuntru, înaltă, semiaristocratică și a dracului de furioasă. S-a uitat îndeaproape la fața lui Arnie și a *realizat* că el nu glumește.

— Nu poți să cumperi o mașină, a spus ea. Despre ce Dumnezeu vorbești? Ai doar șaptesprezece ani.

Arnie și-a întors lent privirea de la tatăl său care stătea lângă frigider, la mama lui care se afla în ușa care ducea în salon. Pe față avea o expresie încăpățânată, împietrită, pe care nu-mi aminteam s-o fi văzut până atunci. Dacă ar fi arătat așa de mai multe ori în incinta școlii, m-am gândit, puștii de la atelier n-ar mai fi fost așa de dornici să-și bată joc de el.

— De fapt, vă înșelați, a spus el. Pot s-o cumpăr fără nici o bătaie de cap. N-aș putea s-o plătesc în rate, dar s-o cumpăr pe bani gheață nu prezintă probleme. Bineînțeles, să înmatriculez o mașină la șaptesprezece ani este cu totul altceva. Pentru asta am nevoie de consimțământul vostru.

Ei îl priveau cu surprindere, neliniște și – am văzut asta doar în ultimul moment și am simțit un gol în stomac – cu mânie crescândă. Cu toată gândirea lor liberală și angajamentul pentru muncitorii fermieri, pentru soțiile maltratate, pentru mamele nemăritate și pentru toți ceilalți nefericiți, totuși îi dirijau destul de mult viața lui Arnie. Iar Arnie se lăsa dominat.

— Nu cred că este cazul să vorbești așa cu mama ta, a spus Michael. – A pus la loc iaurtul, a reținut mărul Granny Smith și a închis încet frigiderul. – Ești prea tânăr ca să ai o mașină.

— Dennis are una, a răspuns prompt Arnie.

— Hei! Oau! Cât de târziu s-a făcut! am spus. Ar trebui să mă duc acasă! Ar trebui să mă duc acasă chiar acum! Eu ...

— Ceea ce fac părinții lui Dennis și ceea ce fac părinții tăi sunt lucruri diferite, a spus Regina Cunningham. – Nu i-am auzit niciodată vocea atât de rece. Niciodată. – Și tu nu ai nici un drept să faci așa ceva fără să-l consulți pe tatăl tău și pe mine despre...

— Să vă consult! a urlat Arnie brusc.

Și-a vărsat laptele. Venele de la gât îi ieșiseră în evidență ca niște corzi.

Regina a făcut un pas înapoi, rămânând cu gura căscată. Aș fi dispus să pariez că niciodată fiul ei sperios nu mai uriașe la ea. Michael arăta tot la fel de uluit. Simțeau acum gustul aceluia ceva pe care eu îl cunoscusem deja – pentru niște motive ale lui inexplicabile, Arnie dăduse în sfârșit peste ceva ce-și dorea cu adevărat. Și Dumnezeu să-l ajute pe cel care-i stătea în cale!

— Să vă *consult!* V-am cerut părerea asupra fiecărui lucru nenorocit pe care l-am făcut eu vreodată! Totul a fost până acum o întâlnire de comitet, iar dacă era ceva ce nu doream să fac, eram în minoritate de doi la unu! Dar asta nu este o întâlnire nenorocită de comitet. Am cumpărat un automobil și asta... *este!*

— Cu certitudine nu este *așa!* a spus Regina.

Buzele i se subțiaseră și curios, (sau poate că nu), nu mai arăta doar semiaristocratică; acum arăta ca regina Angliei sau a altei țări, cu toate că era îmbrăcată în blugi. Pentru moment, Michael ieșise din scenă. Arăta tot atât de zăpăcit și de nefericit pe cât eram eu și am simțit pentru o clipă o mare milă pentru el. El nu putea nici măcar să plece acasă la cină ca să scape de asta, el *era* acasă. Aici se desfășura o luptă crudă între vechea gardă și noua generație și care se va decide în același mod cum se încheie toate aceste lucruri, cu o explozie monstruoasă de amărăciune și sarcasm. În aparență, Regina era pregătită pentru așa ceva chiar dacă Michael nu era. Dar eu nu doream să iau parte la ceartă. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— L-ai lăsat să facă asta? a întrebat Regina.

M-a privit cu aroganță, ca și cum n-am fi răs niciodată împreună sau n-am fi copt prăjituri împreună, sau n-am fi mers la picnicuri.

— Dennis, m-ai dezamăgit.

Asta m-a înțepat. Întotdeauna mi-a plăcut destul de mult mama lui Arnie, dar niciodată n-am avut deplină încredere în ea, cel puțin de când aveam în jur opt ani și a avut loc un mic incident.

Împreună cu Arnie ne-am dus în centrul orașului, cu bicicletele, ca să vedem un film de sâmbătă după-amiază. La întoarcere, Arnie a căzut în timp ce încerca să ocolească un câine și și-a zdrelit destul de grav piciorul. L-am dus până acasă pe bicicleta mea, iar Regina a mers cu el la urgență unde doctorul i-a pus câteva copci. Iar atunci, din nu știu ce motiv, la urma urmelor totul trecuse și era evident că Arnie nu pățise nimic grav, Regina a tăbărit asupra mea și mi-a arătat ce limbă ascuțită poate să aibă. M-a boscorodit ca un sergent nemilos. Când a terminat, tremuram tot și eram aproape să izbucnesc în plâns – ce dracu', aveam doar opt ani, iar în jur curse destul de mult sânge. Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt acea ceartă, dar sentimentul general pe care mi l-a lăsat a fost răscolitor. După cât de bine îmi amintesc, ea a început prin a mă acuza că nu am avut destul de multă grijă de Arnie – ca și cum el ar fi fost mult mai mic decât mine și nu de aproape aceeași vârstă – și a terminat spunând (sau părând să spună) că ar fi trebuit să fiu eu în locul lui Arnie.

Acum părea că se repetă exact același lucru – *Dennis, nu l-ai supravegheat îndeajuns de bine* – și m-am infuriat și eu. Precauția pe care o aveam față de Regina era doar o parte din cauza furiei, iar ca să fiu

sincer, probabil cea mai mică parte. Atunci când ești puști (iar la urma urmei, ce altceva reprezintă șaptesprezece ani decât limita superioară a copilăriei) ai tendința sa tii partea celorlalți puști. Știi dintr-un instinct puternic și infailibil că dacă nu dărâmi niște garduri și dacă nu prăbușești niște porți, părinții tăi – cu cele mai bune intenții – ar fi fericiți să te țină pentru totdeauna în starea de copilărie.

M-am înfuriat, dar am încercat să mă stăpânesc cât de bine am putut.

— Nu l-am lăsat să facă nimic. O dorea, a cumpărat-o.

Mai devreme poate le-aș fi spus că el n-a făcut nimic mai mult decât să plătească un avans, dar acum nu mai intenționez să le comunic așa ceva. Acum mă răzgândisem.

— De fapt, eu am încercat să-l conving de contrariu.

— Mă îndoiesc că ai încercat foarte mult, mi-a replicat Regina.

Ar fi putut tot la fel de bine să-mi spună: *Nu încerca să mă duci pe mine, Dennis, știi că sunteți băgați amândoi în chestia asta.* Obrajii i se – îmbujoraseră iar ochii ei aruncau săgeți. Încerca să mă facă iarăși să mă simt de opt ani și se descurca destul de bine. Dar m-am luptat cu ea.

— Știi ce, dacă ai deține toate faptele, ai vedea că nu ai de ce să te înfierbânți. A cumpărat-o pentru două sute cincizeci de dolari .

— Două sute cincizeci de dolari! s-a băgat Michael în vorba. Ce fel de mașină poți să obții pentru două sute cincizeci de dolari?

Disocierea lui inconfortabilă de până acum – dacă asta fusese și nu doar un simplu soc simțit la auzul vocii liniștite a fiului său care se răstise protestând – dispăruse. Prețul mașinii îl scosese din amorțeală. Și și-a privit fiul cu un dezgust nedisimulat care m-a făcut să mă simt puțin rău. Mi-ar plăcea să am cândva copii, iar dacă o să am, sper să pot înlătura acea expresie din repertoriul meu.

Îmi tot spuneam să mă stăpânesc, că nu era treaba mea și nici lupta mea, nu era nimic pentru care să mă înfierbânt... dar prăjitura pe care o mâncasem îmi stătea în centrul stomacului ca un glob cleios și îmi simțeam pielea prea caldă. Cunninghamii reprezentaseră pentru mine o a doua familie de când eram mic, iar în sinea mea simțeam simptomele neliniștitoare ale unui conflict de familie.

— Poți să înveți foarte multe lucruri despre o mașină în timp ce repari una veche, am spus. – Brusc, mi s-a părut că sunt o imitație proastă a lui LeBay. – Și o să necesite o mulțime de reparații până când o să fie măcar aptă să intre în circulație din punct de vedere legal. (Dacă va fi vreodată, m-am gândit). O puteți considera ca un... un hobby...

— O consider o nebunie, a spus Regina.

Brusc, singurul lucru pe care-l doream era să plec. Bănuiesc că dacă vibrațiile emoționale din cameră nu ar fi devenit atât de puternice, aș fi putut considera situația amuzantă. Cumva, ajunsese în postura de a apăra mașina lui Arnie, în timp ce de la bun început o considerasem ca un lucru ridicol.

— Cum spui tu, am murmurat. Doar să nu mă amestecați pe mine în chestia asta. Mă duc acasă.

— Bine, s-a răstit Regina.

— Asta este, a spus Arnie. – S-a ridicat în picioare. – Eu plec dracului de aici.

Regina a icnit, iar Michael a clipit ca și cum ar fi fost pălmuit.

— Ce ai spus? a reușit să îngaime Regina. Ce ai –

— Nu înțeleg ce v-a supărat așa de tare – le-a spus Arnie pe un ton controlat, cumplit – dar eu n-am de gând să stau aici și să ascult de la nici unul dintre voi o mulțime de tâmpenii. – Ați vrut să urmez materiile pentru colegiu și asta fac. – A privit spre mama lui. – Ați dorit să fac parte din cublul de șah în loc de formația liceului. În ordine, asta am făcut. Am reușit să mă descurc șaptesprezece ani fără să vă fac să vă simțiți jenați la clubul

de bridge și fără să ajung la închisoare.

Ei îl priveau fix, cu ochii holbați ca și când unuia dintre pereții bucătăriei i-ar fi crescut buze și ar fi început să vorbească.

Arnie îi privea, având în ochi o sclipire stranie și periculoasă.

— Vă spun un lucru, am de gând să am mașina asta. Doar acest lucru.

— Arnie, asigurarea – a început Michael.

— Încetează, a strigat Regina.

Ea nu dorea să înceapă să vorbească despre problemele specifice, deoarece acesta era primul pas pe drumul spre o posibilă acceptare; ea voia pur și simplu să strivească cu călcâiul cât mai repede și complet orice urmă de rebeliune. Sunt momente în care adulții te dezgustă în niște moduri pe care ei nu le-ar înțelege niciodată; să știi că eu cred acest lucru. Am avut atunci unul dintre acele momente care m-a făcut să mă simt și mai prost. Când Regina a strigat la soțul ei, am văzut-o și vulgară și speriată, iar pentru că o iubeam, nu aș fi dorit s-o văd niciodată în vreuna dintre aceste situații.

Totuși am rămas în cadrul ușii, dorind să plec, dar în același timp eram nefiresc de fascinat ce ceea ce se întâmpla – prima ceartă serioasă din familia Cunningham pe care o văzusem eu vreodată, probabil chiar prima. Și cu siguranță era un cutremur de cel puțin gradul zece pe scara Richter.

— Dennis, mai bine ai pleca în timp ce noi lămurim chestia asta, a spus morocănoasă Regina.

— Da. Dar nu vezi că faci din țânțar armăsar? Mașina asta – Regina... Michael – dacă ați putea s-o vedeți... probabil că ajunge de la zero la treizeci de mile pe oră în jumătate de oră, dacă se poate mișca –

— Dennis! *Pleacă!*

M-am dus.

În timp ce mă urcam în Duster, Arnie a ieșit pe ușa din spate, în aparență dorind să-și îndeplinească amenințarea de a pleca de acasă. Ai lui au ieșit după el, arătând acum și îngrijorați și supărați. Puteam vag să înțeleg ceea ce simțeam. Totul fusese la fel de brusc ca un ciclon apărut din senin.

Am pornit motorul și am dat înapoi în strada liniștită. Se întâmplaseră foarte multe de când noi doi am plecat de la lucru la ora patru. Atunci eram atât de înfometat încât aș fi putut mânca aproape orice (cu excepția plăcintei cu alge). Acum stomacul meu era atât de răvășit încât simțeam că aș vărsa orice aș înghiți.

Când am plecat, ei trei stăteau pe aleea din fața garajului pentru două mașini (înăuntru erau Porsche-ul lui Michael și duba Volvo a Reginei – *ei au mașinile lor*, îmi amintesc că m-am gândit puțin răutăcios; *ce le pasă lor*) și încă se certau.

Asta este, m-am gândit, fiind acum puțin trist și supărat. *Or să-l învingă până la urmă, iar LeBay o să rămână cu cei douăzeci și cinci de dolari și acel Plymouth '58 o să stea acolo încă două mii de ani.* Îi mai făcuseră și înainte chestii asemănătoare. Deoarece el era un învins. Chiar și părinții lui știau asta. Era inteligent, iar atunci când reușeai să treci de exteriorul timid și prudent, era plin de umor, de idei și era... dulce, bănuiesc că acesta-i cuvântul pe care-l căutam.

Dulce, dar un învins.

Ai lui știau asta tot la fel de bine ca și golani de la atelier care țipau la el pe holuri și îi murdăreau ochelarii.

Știau că este un învins și îl vor dovedi.

Așa îmi ziceam. Dar de acea dată m-am înșelat.

Dimineața următoare

*Bătrânul meu mi-a zis: "Fiule,
O să dau în darul beției
Dacă nu lași naibii
Lincoln-ul ăla de curse".*
Charlie Ryan

Dimineața următoare, la ora 6,30 AM, am trecut pe lângă casa lui Arnie și am parcat lângă bordura trotuarului, nedorind să intru, chiar dacă știam că mama și tatăl lui erau încă în pat – în seara precedentă fuseseră prea multe unde rele în bucătărie ca să-mi priască obișnuitele cornulețe și cafeaua dinainte de lucru.

Arnie a întârziat cinci minute, iar eu am început să mă întreb dacă nu cumva se ținuse de promisiune și plecase de acasă. Apoi ușa din spatele casei s-a deschis, iar el a apărut pe alee cu punga cu mâncare de prânz lovindu-i-se de picior.

A urcat în mașină, a trântit ușa și a spus:

— Hai să mergem, Jeeves.

Era una dintre vorbele glumețe ale lui Arnie atunci când era în bună dispoziție.

Am condus mai departe, uitându-mă prudent spre el; aproape m-am decis să spun ceva, apoi m-am gândit că este mai bine să aștept să înceapă el... dacă avea ceva de spus.

Pentru mult timp a părut că nu are. Am mers aproape tot drumul spre șantier fără să vorbim nimic, tăcerea fiind spartă doar de sunetul radioului acordat pe WMDY, postul local de rock-and-roll. Arnie bătea absent ritmul pe genunchi.

Până la urmă a spus:

— Îmi pare rău că aseară a trebuit să asिști, omule.

— E-n ordine, Arnie.

— Ți-a trecut vreodată prin minte – a spus el brusc – că părinții nu sunt altceva decât niște copii mari până când copiii lor îi târăsc în maturitate? De obicei cu mare agitație și multe țipete?

Am dat din cap.

— Să-ți spun la ce mă gândesc, a zis el.

Ne apropiam acum de șantier; trailerul fraților Carson era doar la două aruncături de băț. Acum, dis-de-dimineață, traficul era sporadic și somnolent. Cerul avea culoarea dulce a piersicii.

— Eu cred că a fi părinte înseamnă în mare parte să încerci să-ți ucizi copiii.

— Asta sună foarte logic, am spus. Ai mei tot timpul încearcă să mă omoare. Aseară a fost rândul mamei să se furișeze în dormitor și să îmi apese peste față o pernă. Noaptea trecută tata ne alerga pe mine și pe soră-mea, amenintându-ne cu o șurubelniță.

Glumeam, dar mă întrebam ce ar gândi Michael și Regina dacă ar putea să audă aceste tâmpenii.

— Știu că la început pare puțin aberant – a spus Arnie neperturbat – dar sunt o mulțime de lucruri care par nebunii până când stai să le analizezi. Invidia penisului. Conflictetele oedipale. Lințoiul lui Turin.

— Mie mi se par tâmpenii, am spus. Te-ai certat cu părinții, atâta tot.

— Totuși, eu chiar cred asta, a spus Arnie gânditor. Nu că ei știu ce fac; asta nu o cred. Și știi de ce?

— Spune-mi.

— Deoarece, de îndată ce ai un copil, știi cu siguranță că o să mori. Când ai un copil, îți vezi piatra de mormânt.

— Știi ce, Arnie?

— Ce?

— Cred că asta-i a naibii de morbid, am spus, și am izbucnit am.ândoi în răs.

— Nu am vrut să sune așa.

Am dus mașina în parcare și am oprit motorul. Am stat acolo câteva clipe.

— Le-am spus că renunț la materiile pentru colegiu, spuse el. Le-am spus că mă înscriu la CP. chiar împotriva voinței lor.

CP. erau cursurile profesionale. Aceeași pregătire pe care o primesc băieții de la școlile de corecție, cu excepția faptului că ei nu merg acasă noaptea. Ei au ceea ce ați putea numi o viață de internat impusă.

— Arnîe, am început eu, neștiind bine cum voi continua. – Modul în care toată treaba asta izbucnise din nimic mă speria încă. – Arnîe, ești încă minor. Ei trebuie să-și dea acordul pentru opțiunile –

— Sigur, bineînțeles, a spus Arnîe.

Mi-a zâmbit fără umor, iar în lumina rece a zorilor arăta în același timp mai bătrân și mult, mult mai tânăr... cumva, ca un prunc cinic.

— Ei au puterea să-mi anuleze tot programul pentru încă un an, dacă o doresc, și să mi-l impună pe al lor. Pot să mă înscrie la Economie, Geografie sau Modă, dacă vor. Legea spune că au dreptul să facă asta. Dar nici o lege nu spune că eu trebuie să iau note de trecere la ce mi-au ales ei.

Asta m-a lămurit – vreau să spun, cât de departe mersese el. Cum de ajunsese rabla aia de mașină să însemne atât de mult pentru el, atât de *repede*? În zilele care au urmat, această întrebare m-a tot asaltat în mai multe moduri, tot așa cum îmi imaginam că ar face-o o suferință recentă. Când Arnîe le-a spus lui Michael și Reginei că intenționează s-o aibă, fără îndoială că nu a glumit. Îi lovise tocmai în punctul în care speranțele pe care ei și le puseseră în el erau foarte vii și făcuse asta cu o rapiditate și cu o cruzime care m-au uimit. De fapt mi-au uluit și rahatul din mine. Toate se reduceau la faptul că dacă Arnîe își făcea anul terminal la C.P., colegiul zbura pe fereastră. Iar pentru Michael și Regina aceasta era o imposibilitate.

— Deci ei pur și simplu... au renunțat?

Mai era foarte puțin până la începerea programului, dar nu puteam să intrerup discuția până când nu aflam totul.

— Nu chiar așa, nu. Le-am spus că o să-mi găsesc un garaj și că nu o să încerc s-o duc la inspecție sau s-o înregistrez până când nu am aprobarea lor.

— Crezi că o s-o obții?

Mi-a aruncat un zâmbet sinistru care era în același timp și încrezător și speriat. Era zâmbetul unui mecanic de buldozer care lasă în jos lama unui D—9 Cat în fata unei rădăcini imense.

— O s-o obțin, a spus el. Cand o să fiu gata, o s-o obțin.

Și vreți să stiti ceva? Am fost convins că așa se va întâmpla.

4

Arnîe se însoară

Îmi amintesc ziua

Când am ales-o dintre toate celelalte vechituri,

M-am gândit că pot să spun

Că sub învelișul de rugină, ea era aur,

Nu o rablă...

The Beach Boys

Puteam să muncim două ore suplimentare în acea după-amiază de

vineri, dar am refuzat. Ne-am luat cecurile de la birou și am mers la filiala din Libertyville a băncii "Savings and Loan" din Pittsburg și le-am încasat. Eu am vărsat majoritatea banilor în contul de economii, am pus cincizeci în contul de cecuri (doar să am unul dintre acestea mă făcea să mă simt în mod ciudat adult – sentimentul, bănuiesc, se uzează, cu timpul) și am reținut douăzeci, bani gheață.

Arnie și-a reținut toți banii.

— Ține, a spus el, întinzându-mi o bancnotă de zece.

— Nu, i-am spus. Păstrează-o, omule. O să ai nevoie de fiecare bănuț până când o să termini de reparat rabla.

— Ia-o, a spus el. Eu îmi plătesc datoriile, Dennis.

— Păstrează-o. Te rog.

— Ia-o.

Îmi întindea banii neînduplecat.

Am luat-o. Dar l-am rugat să accepte dolarul lui. *El* nu dorea să-l ia.

Conducând de-a lungul orașului spre casa lui LeBay, Arnie a devenit mai nervos, a dat radioul mult mai tare și tot timpul a bătut darabana pe genunchi și pe bord. Au început să cânte Foreigner cu melodia "Băieții Albi Mârșavi".

— Povestea vieții mele, Arnie, amice, am spus eu și el a râs prea zgomotos și prea mult.

Se manifesta ca un bărbat care-și așteaptă soția să nască. Până la urmă am înțeles că-f era teamă că LeBay a vândut mașina.

— Arnie, stai calm. O să fie acolo.

— Sunt calm, sunt calm, și mi-a oferit un zâmbet larg, radios și fals.

În acea zi tenul lui arăta mai rău decât l-am văzut vreodată și m-am întrebat (nu pentru prima și nici pentru ultima dată) cum era să fii Arnie Cunningham, tot timpul prizonier în spatele acelei fețe supurante, și –

— Ei bine, nu mai transpira. Țe porți de parcă ai avea de gând să faci limonadă în pantaloni înainte să ajungem acolo.

— Nu-i așa, a spus el, și a bătut o rafală nervoasă pe bord doar ca să-mi arate cât de nervos nu era.

"Băieții Albi Mârșavi" de Foreigner s-a terminat și a început "Jukebox Heroes" tot de Foreigner. Era vineri după-amiază, iar la FM-104 începuse emisiunea "Petrecerea de Weekend".

Când privesc înapoi la acel an, anul meu terminal, mi se pare că îl pot delimita în pachete de melodii rock... și într-o escaladare ca de coșmar a sentimentului de teroare.

— Ce se întâmplă exact? am întrebat. Ce are mașina asta atât de deosebit?

Un lung răstimp a privit îndelung Libertyville Avenue fără să spună nimic, apoi a închis cu o mișcare bruscă radioul, întrerupându-i pe Foreigner în mijlocul melodiei.

— Nu știi exact, a spus el. Poate pentru că, prima dată de când am împlinit unsprezece ani și au început să-mi apară coșurile, am văzut ceva care este chiar mai urât decât mine. Asta doreai să-ți spun? Te face asta să te simți mai liniștit?

— Hei, Arnie, am spus. Eu sunt Dennis, îți amintești de mine?

— Îmi amintesc, a spus. Și suntem încă prieteni, nu-i așa?

— Bineînțeles, așa era ultima dată când am verificat. Dar ce are asta de a face cu...

— Iar asta înseamnă că nu trebuie să ne mințim unul pe altul, sau cel puțin asta ar trebui să însemne. Deci trebuie să-ți spun, poate că nu-i o tâmpenie. Eu știu ce sunt. Sunt urât. Nu-mi fac ușor prieteni. Cumva... Îi îndepărtez pe oameni. Nu vreau să fac asta, dar într-un fel sau altul așa se întâmplă. Înțelegi?

Am aprobat cu puțină reticență. Așa cum a spus, eram prieteni, iar

asta însemna să menținem între noi un minimum de înșelătorie și de tâmpenie.

Arnie a dat la rândul lui din cap destul de nonșalant.

— Alte persoane –, – a continuat el și apoi a adăugat precaut –, – de exemplu tu, Dennis – nu înțeleg întotdeauna ce înseamnă acest lucru. Atunci când ești urât și oamenii râd de tine, ți se schimbă viziunea despre lume. Este greu atunci să-ți păstrezi simțul umorului. Te râcăie pe creier. De multe ori te face să nu-ți fie ușor să-ți păstrezi luciditatea.

— Hm, pot să înțeleg asta.

— Nu, a spus el încet. Nu poți să pricepi asta. Ai putea să crezi că poți, dar nu-i așa. Nu-i chiar așa. Dar ție-ți place de mine, Dennis .

— Te iubesc, omule, am spus. Știi asta.

— Poate că da. Și apreciez asta. Dacă mă iubești este pentru că știi că există altceva – ceva dedesubtul coșurilor și a feței mele de prostănac

— Fața ta nu-i stupidă, Arnie, am spus. Poate arată bizar, dar nu stupid.

— Du-te dracului, a spus el zâmbind.

— Împreună cu calul tău, Range Rider.

— Oricum, cu mașina aia este același lucru. Există ceva dedesubt. Altceva. Ceva mai bun. Eu văd asta, atâta tot.

— Chiar așa?

— Mda, Dennis, a spus el încet. Văd.

Am cotit pe Main Street. Acum ne apropiam de LeBay. Și brusc, mi-a venit o idee cu adevărat răutăcioasă. Să presupunem că tatăl lui Arnie și-a trimis pe unul dintre prieteni, sau pe unul dintre studenți, la casa lui LeBay ca să cumpere mașina de sub nasul fiului său. O lovitură machiavelică ati putea spune, dar mintea lui Michael Cunningham era mai mult decât vicleană. Specialitatea lui era istoria militară.

— Am văzut mașina aia – și am simțit o asemenea *atracție* pentru ea... nu pot să mi-o explic prea bine nici mie. Dar...

S-a întrerupt, privind visător înainte cu acei ochi gri.

— Dar am văzut că pot s-o fac să arate mai bine, a continuat el.

— S-o repari, vrei să spui?

— Mda... ei bine, nu. Este prea impersonal. Repari mese, scaune, lucruri de felul ăsta. Mașina de tuns iarba, arunci când nu pornește. Și mașini obișnuite.

Probabil că mi-a văzut sprâncenele ridicându-se. Oricum, a răs – un răs defensiv.

— Mda, știi cum sună, a spus el. Nici măcar nu-mi place s-o spun, pentru că știi cum sună. Dar tu îmi ești prieten, Dennis. Iar asta înseamnă un minimum de minciuni. Nu cred că este o mașină obișnuită. Nu știu de ce cred asta... dar așa e.

Am deschis gura ca să spun ceva ce s-ar fi putut să regret mai târziu, ceva despre încercarea de a menține lucrurile într-o lumină normală, sau chiar despre faptul că trebuie să evităm o comportare obsesivă. Dar chiar atunci am cotit pe strada lui LeBay.

Arnie a tras aer în plămâni, icnind aspru și dureros.

Pe peluza lui LeBay era un dreptunghi de iarbă chiar mai galbenă, mai rară și mai urâtă decât restul. Lângă una dintre laturi era o pată bolnăvicioasă de ulei care se impregnase în pământ și omorâse totul în acea zonă. Zona dreptunghiulară de pământ era atât de viciată, încât aproape că am crezut că dacă mă uit prea mult la ea o să orbesc.

Acolo era locul unde ieri stătuse Plymouth-ul.

Terenul era încă acolo, dar Plymouth-ul dispăruse.

— Arnie – am spus, în timp ce parcam mașina lângă bordură – ia-o ușor. Nu te ambala, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu mi-a dat nici cea mai mică atenție. Mă îndoiesc că măcar m-a auzit.

Pălise. Bubele care-i acopereau fata se reliefau roșii, lucitoare. A deschis ușa și a început să coboare încă înainte ca eu să opresc mașina.

— Arnie

— Este taică-meu, a spus el plin de furie și nedumerire. Îi pot mirosi pe nenorocit *peste tot*.

Și a dispărut fugind peste peluză, spre ușa lui LeBay.

M-am dat jos și m-am grăbit după el, gândindu-mă că porcăria asta aberantă nu se va sfârși niciodată. De-abia puteam să cred că tocmai l-am auzit pe Arnie Cunningham numindu-l pe Michael un nenorocit.

Arnie și-a ridicat pumnul ca să bată în ușă când aceasta s-a deschis. În cadrul ușii stătea însuși Roland D. LeBay. Astăzi purta o cămașă peste corsetul care-i susținea spatele. A privit fața furioasă a lui Arnie cu un zâmbet hrăpăreț, benign.

— Bună, fiule, a spus el.

— Unde este EA? a urlat Arnie. Aveam o înțelegere! La dracu', aveam o înțelegere! Am chitanța!

— Potolește-te, a spus LeBay.

M-a văzut cum stăteam pe prima treaptă, cu mâinile înfipite în buzunare.

— Ce s-a întâmplat, fiule, cu prietenul tău?

— Mașina a dispărut, am spus. Asta-i în neregulă cu el.

— Cine a cumpărat-o? a strigat Arnie.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Dacă atunci ar fi avut o armă, cred că ar fi lipit-o de tâmpla lui LeBay. Eram fascinat. Era ca și cum un iepure ar fi devenit brusc carnivor. Dumnezeu să mă ajute, pentru o clipă chiar m-am întrebat dacă nu are o tumoare pe creier.

— Cine a cumpărat-o? a repetat blând LeBay. Păi, nimeni încă, fiule. Dar tu ai un drept asupra ei. Am dus-o în garaj, atâta tot. Am pus cauciucul de rezervă și am schimbat uleiul.

Și-a aranjat părul și apoi ne-a oferit amândurora un zâmbet absurd de mărinimos.

— Ești un adevărat om de onoare, am spus.

Arnie l-a privit nesigur apoi a întors capul puțin să se uite la ușa închisă a modestului garaj pentru o singură mașina, care era legat de casă printr-un pasaj acoperit. Pasajul acoperit, ca de altfel totul de pe lângă casa lui LeBay, văzuse zile mult mai bune.

— De altfel, n-am vrut s-o las afară o dată ce tu mi-ai plătit un aconto pentru ea, a spus— el. Am avut niște necazuri cu câțiva vecini de pe stradă. Într-o noapte un puști a aruncat cu o piatră în ea. O, da, am niște vecini care fac parte chiar din bătrâna B.T.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Brigada Ticăloșilor, fiule.

A măturat marginea îndepărtată a străzii cu o privire rea, prinzând în ea mașinile curate ale navetiștilor care se întorseseră de la lucru, copiii care jucau coarda și șotronul, oamenii care stăteau pe verandă consumându-și primele băuturi în răcoarea după-amiezii.

— Mi-ar plăcea să știu cine a aruncat piatra aia, a spus el, încet. Da, domnule, cât de mult aș vrea să știu.

Arnie își drese glasul.

— Îmi pare rău că am făcut o scenă.

— Nu-i nimic, a spus LeBay repede. Îmi place să văd un tip care știe să se bată pentru ce-i al lui... sau aproape al lui. Puștiule, ai adus banii?

— Da, îi am:

— Bine, hai în casă. Poate să intre și prieteriul tău. O să semnăm actele și apoi bem o bere ca să sărbătorim tranzacția.

— Nu, mulțumesc, am spus. O să stau aici, dacă nu vă supărați.

— Cum vrei, fiule, a spus LeBay... și mi-a făcut cu ochiul.

Până în ziua de azi nu am nici o idee despre ce trebuia să însemne asta. Au intrat înăuntru și ușa s-a trântit în urma lor. Pestele fusese prins și urma acum să fie curățat.

Simțindu-mă deprimat, am mers prin pasaj spre garaj și am încercat ușa. S-a deschis cu ușurință și a emanat aceleași mirosuri pe care le-am simțit când am deschis ieri ușa Plymouth-ului – ulei, tapițerie veche, căldura acumulată a unei veri lungi.

De-a lungul unuia dintre pereți erau aruncate greble și unelte vechi de grădinărit. Pe altul era un furtun vechi, o pompă de bicicletă și un sac antic de golf, plin cu crose ruginite. În centru, cu botul spre exterior, era mașina lui Arnie, Christine, arătând lungă de o milă în aceste zile și în această eră când până și Cadillac-urile arată bondoace, ca niște cutiuțe. Păienjeniișul rânjit de crăpături de pe marginea parbrizului prindea lumina și o reflecta într-un argint viu opac. Un puști cu o piatră, cum spusese LeBay – sau poate un mic accident în timp ce venea acasă de la casa VFW după o noapte de băutură și de povestiri despre Bătălia de pe Bulge sau de la Parc Chop Hill. Vremurile bune de demult, când un om putea să vadă Europa, Pacificul și misteriosul Est din spatele ochitorului unei bazooka. Cine știe... și ce importanță avea? În orice caz, nu va fi ușor să găsească un înlocuitor pentru un parbriz atât de mare ca acesta.

Sau ieftin.

Oh, Arnie, m-am gândit. Omule, te afunzi atât de adânc!

Cauciucul pe care LeBay îl scosese se afla sprijinit de perete. M-am lăsat jos pe mâini și genunchi și am privit sub mașină. O pată proaspătă de ulei începuse să se formeze acolo lângă umbra maro a alteia mai veche, mai mari, care se impregnase în ciment de-a lungul anilor. Nu a reușit să-mi ușureze deprimarea. Blocul motor era cu siguranță crăpat.

M-am dus lângă ușa șoferului și în timp ce apucam mânerul, am văzut un tomberon de gunoi în colțul îndepărtat al garajului. Din cos se vedea o sticlă mare de plastic. Pe deasupra marginii erau vizibile literele SAPPH.

Am gemut. Oh, într-adevăr schimbare uleiul. Frumos din partea lui. Îl golise pe cel vechi – sau ce mai rămăsese din el – și turnase înăuntru câțiva litri de ulei de motor Sapphire. Acesta-i genul de lubrifiant pe care-l poți obține contra 3,50 dolari pentru bidonul de cinci galoane de ulei reciclat de la Mammoth Mart. Roland D. LeBay era un adevărat prinț. Roland D. LeBay era bunătatea întruchipată.

Am deschis ușa mașinii și m-am așezat la volan. Acum mirosul de garaj nu mai părea atât de greu, sau atât de încărcat de nefolosință și înfrângere. Volanul mașinii era mare și roșu – un volan sigur. M-am uitat iarăși la uimitorul vitezometru, acela care era calibrat nu până la 70 sau 80 de mile pe oră, ci tocmai până la 120. Nu existau cifre scrise dedesubt cu roșu; când această puicuță ieșise de pe banda de asamblare, ideea sistemului metric nu îi venise încă nimănui de la Washington. Nu exista nici un 55 mare roșu pe vitezometru. Pe atunci, benzina costa 29,9 un galon, poate chiar mai puțin dacă în oraș era în vigoare o reducere pentru război. Embargourile arabe și limitarea de viteză erau încă la depărtare de cincisprezece arii.

Vremurile bune de demult, am gândit și am zâmbit puțin. Am căutat jos, în partea stângă și am găsit mica manetă care îți dădea posibilitatea să miști scaunul înainte și înapoi, în sus și în jos (dacă încă mai mergea). Numai surprize plăcute, după cum spune o veche zicală. Exista și un sistem de ventilație (acesta *cu siguranță* nu va funcționa), un buton de control al vitezei economice, un buton mare cu mult crom pentru pornirea radioului – acesta avea, bineînțeles, numai banda AM. În 1958, FM era în mare parte un teren nefolosit.

Mi-am pus mâinile pe volan și s-a întâmplat ceva. Chiar și acum, după multă gândire, nu sunt sigur ce a fost. Poate o viziune – dar dacă asta a

fost, cu siguranță nu a fost mare brânză. Doar că, pentru o clipă, tapițeria ruptă a părut că dispăre. Acoperitoarele scaunelor erau întregiși miroseau plăcut a vinilin... sau poate că acel miros era cel al pielii adevărate. De pe volan au dispărut locurile uzate; alăturile sclipeau plăcut în lumina de după-amiază a verii, care intra prin ușa garajului.

Hai să facem o plimbare, durule, părea să-mi șoptească Christine în tăcerea caldă de vară a garajului lui LeBay. Hai sa hoinărim.

Și, doar pentru o clipă, mi s-a părut că *totul* s-a schimbat. Acel rânjet urât de crăpături din parbriz dispăruse – sau așa părea. Peticul mic din curtea lui LeBay pe care-l puteam vedea nu era îngălbenit, rărit și murdar, ci era de un verde închis, de iarbă proaspăt tunsă.

Trotuarul din față era de curând cimentat, fără nici o crăpătură. Am văzut (sau am crezut că văd) un Cadillac '57 trecând prin față. Acel GM de mare viteză era de un verde închis fără nici o pată de rugină, cu cauciucuri mari, albe, ca ale gangsterilor și cu capacele roților tot atât de reflectorizante ca oglinzile. Un Cadillac de mărimea unui vapor – și de ce nu? Benzina era pe vremea aceea aproape la fel de ieftină ca apa de la robinet.

Hai să facem o plimbare, durule... hai să hoinărim.

Sigur, de ce nu? Aș putea ieși afară să mă îndrept spre centrul orașului, spre vechiul Liceu care încă exista – mai trebuiau să treacă încă șase ani până să ardă, în 1964 – și aș putea să dau drumul la radio să-l ascult pe Chuck Berry cântând "Maybellin" sau pe Everlys cu "Trezește-te, Micuță Susie" sau poate Robin Luke jeluindu-se: "Susie Darling". Iar apoi aș...

Apoi am coborât din mașină cât de repede am putut. Ușa s-a deschis cu un scârțâit ruginit, infernal și mi-am lovit cotul destul de rău de peretele garajului. Am împins ușa să se închidă (de fapt nici măcar nu doream s-o ating, ca să vă spun adevărul). Apoi am stat acolo privind Plymouth-ul care, dacă nu va interveni un miracol, va fi în curând al prietenului meu, Arnie. Mi-am frecat cotul zgâriat. Inima îmi bătea prea repede.

Nimic. Nici alături noi, nici tapițerie nouă. În contrast, destule zgârieturi și rugină, un far lipsă (nu observasem asta cu o zi înainte), antena radioului aberant de îndoită. Și acel miros prăfuit, murdar, de bătrânețe.

Chiar atunci m-am decis că nu-mi place mașina prietenului meu Arnie.

Am ieșit din garaj, uitându-mă tot timpul peste umăr – nu știu de ce, dar nu-mi plăcea s-o știu în spatele meu. Știu cât de stupid sună asta, dar așa am simțit. Iar ea stătea acolo, cu masca zimțată și ruginită, fără nimic sinistru sau chiar misterios, doar un Plymouth foarte vechi, cu un abtibild de revizie tehnică care expirase la 1 iunie 1976 – de mult, mult timp.

Arnie și LeBay ieșeau din casă. Arnie avea în mână o foaie albă de hârtie – chitanța lui în urma vânzării, am presupus. Măinile lui LeBay erau goale; deja pusese deoparte banii.

— Sper să te bucuri de EA, a spus LeBay.

Din nu știu ce motiv, m-am gândit la un bătrân codoș făcând reclamă unui băiat foarte tânăr. Am simțit un val de dezgust pentru el – cu psoriazisul de pe țigvă și cu corsetul îmbibat de transpirație.

— Cred că așa o să se întâmple. Cu timpul.

Ochii lui reumatici m-au găsit pe mine, mi-au ținut pentru o clipă privirea, apoi s-au întors la Arnie.

— Cu timpul, a repetat el.

— Da, domnule, sunt sigur, a spus Arnie absent.

S-a îndreptat spre garaj ca un somnambul și a stat acolo privind-și mașina.

— Cheile sunt înăuntru, a spus LeBay. Trebuie s-o duci de aici. Înțelegi asta, nu-i așa?

— O să pornească?

— Aseară a pornit pentru mine, a spus LeBay, dar ochii lui s-au îndreptat spre orizont. Iar atunci, cu tonul unuia care s-a spălat pe mâini de toate responsabilitățile, a spus:

— Socotesc că prietenul tău are un cablu de remorcare în portbagaj.

Ei bine, la drept vorbind, aveam un cablu în portbagaj, dar nu-mi plăcea prea mult că LeBay a ghicit. Nu-mi plăcea ca el să ghicească pentru că... Am oftat puțin. Deoarece nu doream să mă implic în viitoarea relație a lui Arnie cu rabla veche pe care o cumpărase, dar puteam să văd că sunt târât pas cu pas apre așa ceva.

Arnie se retrăsese complet din conversație. Intrase în garaj și se urcase în mașină. Razele după-amiezii intrau acum din plin înăuntru și am văzut un mic norișor de praf care s-a ridicat când Arnie s-a așezat și mi-am scuturat automat turul pantalonilor. Pentru o clipă doar a stat acolo, cu mâinile ușor sprijinite de volan și eu am simțit cum îmi revine neliniștea. Într-un fel, era ca și cum mașina l-ar fi înghițit. Mi-am spus să încetez, că n-am nici măcar un motiv nenorocit ca să mă port atât de tâmpit, ca o fetiță de clasa a șaptea.

Apoi Arnie s-a aplecat puțin. Motorul a început să hârâie. M-am întors și i-am aruncat lui LeBay o privire acuzatoare, dar el încă studia cerul, ca și cum ar fi căutat semne de ploaie.

Nu avea de gând să pornească, sub nici o formă nu va porni. Duster-ul meu era într-o formă destul de bună, dar cele două mașini pe care le-am avut înainte fuseseră rable (rable *modificate*; nici una nu era în aceeași clasă cu Christine); și devenisem foarte obișnuit cu acel sunet în diminețile de iarnă, acel cloncănit încet, obosit, care însemna că bateria este descărcată.

Rurr-rurr-rurr-rurr... rurr... rurr... rurr... rurr...

— Nu te obosi, Arnie, am spus. Nu o să pornească.

Nici măcar nu și-a ridicat capul. A întors cheia pe poziția oprit și apoi din nou pe pornire. Motorul a uruit cu o încetineală dureroasă. M-am dus la LeBay.

— Nici măcar n-ai putut s-o lași să meargă destul ca să se încarce puțin bateria, nu-i așa? l-am întrebat.

LeBay m-a privit cu acei ochi galbeni, reumatici, n-a spus nimic, apoi a reînceput să cerceteze semnele de ploaie de pe cer.

— Sau poate că nici nu a pornit. Poate că pur și simplu ți-ai chemat câțiva prieteni să te ajute s-o împingi în garaj. Dacă un bătrân rahat ca tine are vreun prieten.

S-a uitat în jos spre mine.

— Fiule, mi-a spus. Nu le știi pe toate. Încă nu ți s-a uscat nici cașul de la gură. Când îți croiesti drumul prin câteva războaie cum am făcut eu...

Am spus deliberat:

— Mă piș pe câteva războaie, și am luat-o spre garaj, unde Arnie încerca încă să pornească mașina. Ar fi putut la fel de bine să încerce să golească Atlanticul cu un pai, sau să călătorească pe un balon cu aer cald până pe Marte, m-am gândit.

Rurr... rurr... rurr...

Foarte curând ultimul ohm și ultimul erg va fi supt din bateria aceea Sears veche și corodată, iar atunci nu va mai fi nimic cu excepția celui mai jalnic dintre sunetele scoase de motoarele cu ardere internă, cel mai frecvent auzit pe străzile lăturalnice plouate și pe autostrăzile din deșert: plictisitorul, sterilul clinchet al bendixului, urmat de acel sunet îngrozitor, ca un horcăit de moarte.

Am deschis portiera șoferului.

— Aduc cablurile mele, am spus.

S-a uitat în sus.

— Cred că o să pornească pentru mine.

Mi-am simțit buzele întinzându-se într-un zâmbet larg, neconvingător.

— Cum crezi. Eu o să le aduc, în caz că va fi nevoie.

— Sigur, dacă dorești, a spus el absent, apoi cu o voce atât de joasă, încât de-abia am putut-o auzi, a șoptit:

— Haide Christine. Ce spui?

În aceeași clipă, acea voce s-a trezit în mintea mea și a vorbit iarăși – *Hai să facem o plimbare, durule... hai să hoinărim* – și am tresărit.

El a întors iarăși cheia. Eu mă așteptam la acel clinchet plictisitor și horcăitul de moarte. Ce am auzit a fost "clanc"-ul lent al motorului care brusc s-a întezit. Motorul a prins, a mers puțin apoi s-a oprit. Arnie a întors din nou cheia. Motorul a cloncănit mai repede. A urmat un rateu care a sunat în spațiul. Închis al garajului ca explozia unei bombe artizanale. Eu am sărit. Arnie nu. El era pierdut în lumea lui proprie.

În acest punct eu aș fi înjurat-o de câteva ori ca s-o îndemn. *Haide, stricate!* este întotdeauna o frază bună. *Hai să mergem, muisto* are meritele ei, iar câteodată un bun, inimos *Fir'ai a dracului!* va rezolva problema. Mulți dintre tipii pe care-i cunosc ar face același lucru; cred că este unul dintre lucrurile pe care le înveți de la tatăl tău.

Ce-ți lasă mama sunt de obicei sfaturi foarte practice – dacă-ți tai unghiile de două ori pe lună, nu o să ai găuri în ciorapi; pune lucrul ăla jos, nu știi de unde provine; mănâncă morcovii, îți fac bine... dar de la tatăl tău te alegi cu vrăjile, cu talismanele, cu cuvintele atotputernice. Dacă o mașină nu pornește, înjur-o... și asigură-te că o înjuri ca pe o femeie. Dacă te duci înapoi șapte generații, o să-ți găsești probabil pe unul dintre strămoși înjurând-o pe căteaua nenorocită de măgăriță care s-a oprit în mijlocul uliței undeva în Sussex sau Praga.

Dar Arnie n-a înjurat-o. El a murmurat:

— Haide, păpușo, ce spui?

A răsucit cheia. Motorul s-a rotit de două ori, a dat rateuri iarăși, apoi a pornit. Suna oribil, ca și când poate pat sau opt pistoane își luaseră zi liberă, dar o făcuse să meargă. De-al a îmi venea să cred, dar nu voiam să stau prin preajmă și să discut acest subiect cu el. Garajul se umplea rapid cu fum și gaze. Am ieșit afară.

— Până la urmă tot a pornit, nu-i așa? a spus LeBay. Și nu a trebuit să-ți riști bateria ta prețioasă. – A scuipat.

Nu am găsit nimic potrivit să-i spun. Ca să vă zic adevărul, mă simțeam puțin jenat.

Mașina a ieșit încet din garaj, arătând atât de absurd de lungă, încât te făcea să vrei să râzi sau să plângi sau, în orice caz, să faci ceva. Nu-mi venea să cred cât de lungă arăta. Era ca o iluzie optică. Iar Arnie părea foarte mic la volan.

A deschis geamul și m-a chemat la el. A trebuit să strigăm ca să ne putem face auziți – asta era încă o caracteristică a Christinei, prietena lui Arnie; avea o voce extrem de sonoră și răgușită. Trebuia să fie acordată grabnic. Asta în cazul în care pe lângă dantelăria de rugină, mai rămăsese îndeajuns de mult din țeava de eșapament ca să poți să atașezi un amortizor de sunet. De când Arnie se așezase la volan, micuțul contabil din secțiunea automobilistică a creierului meu adunase cheltuielile și ajunsese la un total de șase sute de dolari – fără să pun la socoteală parbrizul crăpat. Dumnezeu știe cât de mult ar putea să coste să-l înlocuiești.

— O duc la Darnell! a urlat Arnie. Anunțul lui din ziar spune că o pot parca într-una din nișele din spate, pentru douăzeci de dolari pe săptămână.

— Arnie, douăzeci de dolari pentru una dintre nișele din spate este prea mult! am zberat eu.

Aici era vorba de un adevărat furt pe seama celor tineri și inocenți.

Garajul Darnell se afla alături de un cimitir de mașini întins pe patru acri, care era cunoscut sub denumirea de: Depozitul de Piese de Schimb Refolosibile Darnell. Am fost acolo de câteva ori, o dată ca să-mi iau un demaror pentru Duster, altă dată ca să iau un carburator recondiționat pentru Mercury-ul care a fost prima mea mașină. Will Darnell era un porc mare și gras care bea mult și fuma trabucuri lungi și rău mirositoare, cu toate că se zicea că suferă de un astm destul de grav. Se lăuda că-i urăște pe toți adolescenții din Libertyville care aveau mașină... dar asta nu-l oprea să le procure piese de schimb și să-i curețe de bani.

— Știu, a urlat Arnie pe deasupra uruitului motorului. Dar asta-i o soluție numai pentru o săptămână sau două, până găsesc un loc mai ieftin. Nu o pot duce acasă în starea asta, Dennis, taică-meu și maică-mea ar face infarct!

Asta era cu siguranță adevărat. Am deschis gura să mai spun ceva – poate să-l implor să se oprească din această nebunie înainte de a ieși complet de sub control. Apoi mi-am închis gura. Târgul se făcuse. De altfel, nu aveam chef să mă iau iarăși la întrecere cu acea tobă de eșapament uruitoare sau să mai stau acolo să inhalez gazele toxice de eșapament.

— În ordine, am spus. Te urmez.

— Foarte bine, a spus el rânjind. O iau pe Walnut Street și Basin Drive. Vreau să fiu cât mai departe de străzile principale.

— Bine.

— Mersi, Dennis.

A schimbat iarăși în viteza întâi și Plymouth-ul s-a urnit brusc, cam vreo două picioare după care aproape că s-a oprit. Arnie a apăsat puțin pe accelerație și Christine a dat un rateu.

Plymouth-ul s-a târât de-a lungul aleii lui LeBay spre stradă. Atunci când el a frânat, doar una dintre luminile roșii s-a aprins. Contabilul meu mecanic a mai marcat încă cinci dolari.

A rotit volanul spre stânga și a intrat pe stradă. Rămășițele tobei de eșapament s-au frecat de bordura trotuarului. Arnie a apăsat pe accelerație și mașina a urlat ca un refugiat de la derby-ul demonstrativ din Philly Plains. De-a lungul străzii, oamenii s-au aplecat peste verandă sau au ieșit în ușă ca să vadă ce se întâmplă.

Urlând și mârâind, Christine se deplasa pe stradă cu aproximativ zece mile pe oră, improșcând nori mari și albaștri de fum, care apoi rămâneau parcă suspendați în aerul liniștit al serii de august.

La stop, patruzeci de iarzi mai încolo, motorul s-a oprit. Un puști, pe o bicicletă Raleigh, a trecut pe lângă matahală. Strigătul lui ironic, impertinent, a ajuns până la mine:

— Domnule, arunc-o la gunoi!

Arnie și-a scos pumnul pe fereastră. Degetul mare ieșea afară printre arătător și mijlociu. Altă noutate! Nu l-am mai văzut niciodată pe Arnie arătându-i cuiva acest gest obscen.

Demarorul a gemut, motorul a tușit și a pornit. De această dată a urmat o rafală de rateuri. Era ca și cum cineva tocmai ar fi început să tragă cu o mitralieră pe Laurel Drive, Libertyville, U.S.A. Eu am gemut.

Cineva va chema în curând poliția, reclamând tulburarea liniștii publice, iar ei îl vor înhăța pe Arnie pentru conducerea unei mașini neînmatriculate, fără revizie tehnică – și probabil și pentru tulburarea liniștii. Acest lucru nu ar avea darul să ușureze situația de acasă.

A urmat o bubuitură finală, răsunătoare – s-a rostogolit pe stradă ca explozia obuzului unui tun mic – apoi Plymouth-ul a cotit la stânga pe Martin Street, care, o milă mai sus, se intersecta cu Walnut. Razele soarelui i-au transformat pentru un moment corpul roșu într-un auriu superb. Am văzut că Arnie își scosese cotul pe geam.

M-am întors spre LeBay, iarăși foarte furios, gata de o nouă ceartă. Vă

spun că-mi simțeam inima însângerată. Dar ceea ce am văzut m-a oprit pe loc.

Roland D. LeBay plângea.

Era oribil și era grotesc, dar înainte de toate era jalnic. Când aveam nouă ani, am avut o pisica pe care o botezasem Captain Beefheart. Pisioul a fost lovit de un camion UPS. L-am dus la veterinar – mama mea a trebuit să conducă încet fiindcă plângea și din această cauză nu vedea prea bine – iar eu am stat în spate cu Captain Beefheart. El se afla într-o cutie, iar eu îi tot spuneam că veterinarul o să-l salveze, că totul o să fie bine, dar chiar și un prostuț de nouă ani, cum eram eu, putea să-și dea seama că nimic nu va mai fi bine pentru Captain Beefheart, deoarece îi ieșiseră câteva mațe afară, pe fund îi curgea sânge, iar pe cutie și pe blană era rahat – pisioul murea. Am încercat să-l mângâi iar el m-a mușcat de mână, chiar de acea parte sensibilă dintre degetul mare și arătător. Durerea a fost intensă; acel teribil sentiment de milă a fost mai rău. De atunci nu mai simțisem așa ceva. Nu mă plâng din această cauză, înțelegeți; nu cred că oamenii ar trebui să aibă asemenea sentimente prea des. Dacă ai simți așa ceva de prea multe ori, bănuiesc că ai ajunge la azilul de nebuni și ai împleni coșuri toată viața.

LeBay stătea pe peluza cheală, nu departe de locul unde pata mare de ulei arsese totul și își ștergea ochii cu o batistă imensă, tipică bătrânilor. Își ținea capul în jos. Lacrimile străluceau uleios pe obraji, arătând mai mult ca transpirația. Mărul lui Adam îi urca și cobora.

Mi-am întors capul ca să nu-l mai privesc cum plânge și privirile mi-au căzut pe garaj. Înainte, păruse într-adevăr plin – chestiile de lângă pereți bineînțeles, dar înainte de toate acea mașină imensă, cu farurile duble, cu parbrizul panoramic și cu capota nesfârșită. Acum materialele de pe lângă pereți păreau doar să accentueze goliciunea esențială a garajului. Se căsca precum o gură fără dinți.

Această imagine era aproape la fel de mizerabilă ca și cea a lui LeBay. Dar când m-am uitat iarăși la el, bătrânul ticălos își recăpătase controlul – hm, în mare parte. Încetase să dea apă la șoareci și își îndesase batista în buzunarul din spate al blugilor peticiți. Dar fața lui era încă palidă. Foarte palidă.

— Ei bine, asta este, a spus el răgușit. Am scăpat de ea, fiule.

— Domnule LeBay – am spus – singurul lucru pe care-l doresc este ca prietenul meu să poată spune același lucru. Dacă ați ști câte necazuri are cu bătrânii lui din cauza acestei ruginituri.

— Cară-te de aici. Vorbești de parcă ai fi o oaie nenorocită. Doar bee, bee, bee, asta-i tot ce aud din gura ta. Cred că prietenul tău știe mai multe decât tine. Du-te și vezi dacă are nevoie de ajutor.

Am pornit pe peluză spre mașina mea. Nu-mi mai ardea să stau nici măcar o secundă în plus în preajma lui LeBay.

— Nimic în afară de bee, bee, bee! a urlat el arțăgos în urma mea, făcându-mă să mă gândesc la un cântec vechi al formației Youngbloods – *Sunt un om care știe o singură notă,/ Pe care o fredonez tot timpul.* Nu știi nici pe jumătate din cât crezi!

M-am urcat în mașină și am plecat. M-am uitat o singură dată înapoi, în timp ce coteam pe Martin Street și l-am văzut stând pe peluză, cu soarele strălucindu-i în chelie.

După cum avea să se desfășoare lucrurile, a avut dreptate.

Nu știam nici pe jumătate din câte credeam că știu.

*Știi că nu-i o prospătură,
E o bătrânică, dar e bunicică...*
Jan and Dean

Am mers pe Martin spre Walnut, am cotit la dreapta spre Basin Drive. Nu a durat mult până l-am prins din urmă pe Arnie. Parcase lângă marginea trotuarului, iar capota portbagajului Christinei era ridicată. De bara îndoită de protecție din spate era sprijinit un cric atât de vechi încât părea să fi folosit cândva pentru schimbatul roților la căruțele Canestoga. Cauciucul din dreapta din spate era pe jantă.

Am oprit în spatele lui și nici nu m-am dat bine jos din mașină când o femeie tânără a venit spre noi dinspre casa ei, ocolind o colecție destul de frumoasă de animale fantastice din plastic, care erau răspândite pe peluză (doi flamingi roz, patru sau cinci rățuște în șir indian în urma mamei rațe, și o felicitare frumoasă din plastic cu flori plantate într-un coș). Ea avea mare nevoie de un doctor dietetician.

— Nu puteți să lăsați gunoiul ăla aici, a spus ea mestecând gumă. Nu puteți să lăsați gunoiul ăla parcat în fața casei noastre, sper că știți asta.

— Doamnă – a spus Arnie – am pană, asta-i tot. Plec de aici, cât de repede pot să –

— Nu puteți s-o lăsați aici și sper că știți asta, a spus ea cu o simetrie înnebunitoare. Soțul meu va veni acasă în curând. Lui nu-i place ca vreun gunoi de mașină să stea în fața casei noastre.

— Nu e gunoi, a spus Arnie și ceva din tonul lui a făcut-o să se retragă un pas.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, băiete, a spus arțăgos această grasă regină a bee-bop-ului. Nu-i trebuie mult soțului meu ca să se înfurie.

— Uite, a început Arnie cu aceeași voce amenințătoare pe care a folosit-o atunci când Michael și Regina au tăbărit asupra lui. L-am apucat strâns de umăr. Nu aveam nevoie de alte frecuşuri.

— Mulțumim, doamnă, am spus. Rezolvăm imediat problema. O s-o rezolvăm atât de repede, încât o să credeți că ați avut o halucinație.

— Ar fi bine, a spus ea, apoi a arătat cu degetul spre Duster-ul meu. Și mașina *ta* este oprită în fața aleii mele.

Am dat Duster-ul înapoi. M-a privit și apoi s-a grăbit spre casă, unde un băiețel și o fetiță stăteau înghesuiți în ușa. Și ei erau aproape ca niște porcușori. Fiecare mânca un hrănitor Devii Dog.

— Te s-a-ntâmpat, Ma? a întrebat băiețelul. Te s-a-ntâmpat cu mașina omului ăla, Ma? Te s-a-ntâmpat?

— Taci din gură, a spus regina bee-bop și i-a împins pe amândoi înăuntru.

Întotdeauna îmi place să văd asemenea părinți luminați; îmi dau speranțe pentru viitor.

M-am întors la Arnie.

— Ei bine – am spus, făcând singurul spirit la care m-am putut gândi. Este doar un cauciuc tocit. Corect?

A zâmbit vag.

— Denis, am o mică problemă.

Știam care-i era problema; nu avea roată de rezervă.

Arnie și-a scos iarăși portmoneul – mă durea să-l văd făcând asta – și s-a uitat înăuntru.

— Trebuie să cumpăr o roată nouă.

— Da, cred că trebuie. Una resapată.

— Fără cauciucuri resapate. Nu vreau să încep în felul ăsta.

Nu am spus nimic, dar m-am uitat spre Duster-ul meu. Aveam la el două anvelope resapate și credeam că-s destul de bune.

— Dennis, cât crezi ca ar costa un Goodyear nou sau un Firestone?

Am ridicat din umeri și l-am consultat pe micul contabil-auto, care bănuia că Arnie ar putea obține un cauciuc nou de spate pentru aproximativ treizeci și cinci de dolari.

A scos două bancnote de douăzeci și mi le-a înmănat.

— Dacă-i mai mult – cu impozitele și adaosurile – o să ți-i returnez.

M-am uitat la el cu tristețe.

— Arnie, cât ti-a mai rămas din salariul pe săptămâna asta?

Ochii i s-au îngustat și au privit în altă parte.

— Destul, a spus el.

M-am decis să mai încerc încă o dată – trebuie să rețineți că aveam doar șaptesprezece ani și aveam încă impresia că le puteam arăta oamenilor care le este adevăratul interes.

— N-ai mai putea să joci acum nici măcar un poker pe mărunțiș. Ti-ai băgat tot mălaiul în mașina aia. Să-ți scoți portmoneul o să devină o acțiune foarte obișnuită pentru tine, Arnie. Te rog, omule. Mai gândește-te.

Ochii lui au devenit duri. Era o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată pe fața lui. Deși v-ați putea gândi că eram cel mai naiv adolescent din America, nu-mi puteam aminti s-o mai fi văzut vreodată pe *vreun* chip. Am avut un sentiment de surpriză și panică – m-am simțit de parcă aș fi descoperit brusc că încercam să port o conversație rațională cu un tip nebun. Totuși, de atunci am mai văzut acea expresie; îmi imaginez că și dumneavoastră ați văzut-o. Parcă se închisese total față de lume. A fost expresia pe care o are un bărbat când îi spurcă femeia pe care o iubește se prostituează în spatele lui.

— Nu mai insista, Dennis, a spus el.

Mi-am ridicat exasperat mâinile.

— În ordine! În ordine!

— Și, de asemenea, nu-i nevoie să te duci după nenorocitul de cauciuc dacă nu dorești.

Acea expresie dură, insensibilă și – Dumnezeu să mă ajute, dar este adevărat – stupid de încăpățânată, era încă întipărită pe chipul lui.

— O să mă descurc și singur.

Am început să-i răspund și s-ar fi putut să-i fi spus ceva foarte dur, dar tocmai atunci m-am uitat spre stânga. Cei doi puști grăsuți se aflau la marginea peluzei lor. Aveau lângă ei triciclete identice, iar degetele le erau mânjite cu ciocolată. Ne priveau solemn.

— Nu-i mare brânză, omule, i-am spus. O să-ți cumpăr cauciucul.

— Doar dacă vrei, Dennis. Știu că s-a făcut târziu.

— Este răcoare, am spus.

— Domnule? a spus băiețelul lingându-și ciocolata de pe degete.

— Ce este? l-a întrebat Arnie.

— Mama mea spune că mașina aia este căh.

— Așa-i, a îngânat fetița. Caca-câh.

— Caca-câh, a spus Arnie. Oau! ce înțelegere profundă, nu-i așa copiii? Mama voastră este filozoafă?

— Nu, a spus băiețelul. Este Capricorn. Eu sunt Balanță. Sora mea este...

— Mă întorc cât pot de repede, am spus eu stângaci.

— Sigur.

— Păstrează-ti calmul.

— Nu-ti fă griji, n-am de gând să pocnesc pe nimeni.

Am aîergat spre mașina mea. În timp ce mă așezam la volan, am auzit-o pe fetiță întrebându-l zgomotos pe Arnie:

— Domnule, de ce fata dumneavoastră este așa de urâtă?

Am mers o milă și jumătate până la JFK Drive, care – după cum spunea mama mea care a crescut în Libertyville – era, pe vremea când Kennedy a fost asasinat în Dallas, centrul unuia dintre cele mai căutate

cartiere ale orașului. Poate că schimbarea denumirii de Barnswallow Drive și botezarea lui cu numele Președintelui ucis a adus după sine ghinionul, deoarece, de la începutul anilor șaizeci vecinătatea străzii degenerase într-o mahala suburbană. Existau acolo un cinematograful-parcare, un McDonald's, un Burger King, un Arby's și bowlingul Big Twenty Lanes. Mai erau acolo și opt sau zece benzinării, din moment ce JFK Drive duce la autostrada cu taxare, Pennsylvania.

În mod normal ar fi trebuit să cumpăr foarte repede cauciucul, dar primele două benzinării pe lângă care am trecut erau dintre acelea cu autoservire, la care nu se vinde nici măcar ulei; au doar benzină și o fată, aproape retardată, care stă într-o cusetă făcută din geam securit, în fața terminalului unui computer, citește *National Enquirer* și mestecă o porție de Bubblicious Gum, destul de mare ca să se înece cu ea și un măgar de Missouri.

A treia era o benzinărie Texaco, care avea și un magazin de anvelope. I-am cumpărat lui Arnie un cauciuc care să se potrivească la Plymouth-ul lui (nu puteam s-o numesc Christine sau chiar să mă gândesc la EA – ea – dându-i acest nume) care m-a costat douăzeci și opt de dolari și cincizeci de cenți plus adaosul comercial, dar exista un singur angajat acolo și acesta a fost nevoit să pună cauciucul pe jantă și în același timp să servească cu benzină pe ceilalți clienți. Totul a durat mai mult de patruzeci și cinci de minute. M-am oferit să deservesc eu pompa de benzină în timp ce el pune cauciucul, dar mi-a spus că dacă șeful lui ar auzi așa ceva, l-ar împușca.

Pe când pusesem cauciucul în portbagajul meu și îi plătisem tipului doi dolari pentru munca lui, lumina de început de după-amiază se transformase în purpuriul șters al începutului serii. Umbra fiecărui tufiș era lungă și catifelată, iar în timp ce mă întorceam încet pe stradă am văzut ultimele raze de lumină ale zilei prelingându-se aproape orizontal între Arby's și terenul de bowling. Acea lumină, ca aurul lichid, era aproape îngrozitoare în frumusețea ei stranie, neașteptată.

Am fost luat prin surprindere de o panică înecăcioasă care îmi urca în gât ca un foc uscat. Mi se întâmpla pentru prima dată în acel an – acel an lung și straniu – Să am acel sentiment, dar nu a fost pentru ultima dată. Și totuși îmi este greu să-l explic sau să-l definesc. Avea legătură cu faptul că am realizat că era 11 august, 1978, că peste o lună intram în ultima clasă de liceu, iar când va începe școala va însemna sfârșitul unei faze lungi și liniștite a vieții mele. Mă pregăteam să devin adult, iar acest fapt l-am văzut parca cu ochii – l-am văzut fără puțință de tăgadă, pentru prima dată în acea ploaie de lumină aurie, într-un fel parcă bătrână, care inunda aleea dintre un teren de bowling și un chioșc cu fripturi de vacă. Și cred că am înțeles atunci că ce-i sperie de fapt pe oameni în procesul de maturizare este faptul că încetezi să porți o mască a vieții și o înlocuiești cu alta. Dacă să fii un copil înseamnă să înveți să trăiești, atunci să fii adult înseamnă să înveți să mori.

Sentimentul s-a stins, dar în urma lui m-am simțit zguduit și melancolic. Nici una dintre aceste stări nu-mi era caracteristică.

Când am cotit pe Basin Drive m-am simțit brusc detașat de problemele lui Arnie în timp ce încercam să fac față problemei mele – gândurile despre maturizare mă conduseseră în mod firesc spre asemenea idei grandioase (cel puțin mie mi se păreau grandioase) cum ar fi colegiul, faptul că o să trăiesc departe de casă și cum să fac să intru în echipa de football a Statului când or să fie șaizeci de tineri care or să concureze pentru locul meu, în loc de doar zece sau doisprezece câți erau acum. Deci poate că dumneavoastră spuneți: Mare brânză, Dennis, avem niște noutăți pentru tine: unui miliard de Chinezi Roșii nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă intră sau nu în prima echipă a Statului. De acord! Eu doar încerc să spun că aceste lucruri pentru prima dată mi se păreau foarte importante...

și de-a dreptul înfricoșătoare. Minte te duce câteodată în astfel de călătorii – iar dacă tu nu vrei să le faci, te obligă oricum.

Această stare sufletească pe care o aveam nu a fost afectată deloc de faptul că soțul reginei jazzului într-adevăr venise acasă, iar el și Arnie stăteau aproape nas în nas, gata-gata să se ia la bătaie.

Cei doi copii încă mai stăteau solemn lângă triciclete, ochii lor trecând de la Arnie la tati, apoi înapoi la Arnie, ca și niște spectatori ai unui meci de tenis apocaliptic, în care arbitrul de-abia așteaptă să-l împuște pe învins. Păreau că sunt în așteptarea momentului culminant în care tati îl va lipi de pământ pe prietenul meu slăbuț și îl va toca din cap până în picioare.

Am parcat în grabă, m-am dat jos și m-am dus spre ei aproape alergând.

— Și cu asta am terminat! a mugit tatăl. Îți spun că vreau să dispară de aici și vreau să dispară chiar acum!

Avea un nas mare și borcănat, cu multe vene sparte. Obrajii îi erau de culoarea cărămizilor noi, iar deasupra gulerului salopetei gri, de lucru, venele gâtului se conturau proeminent.

— Nu am de gând să plec cu ea fără roată, a spus Arnie. Ți-am spus. Nici tu n-ai face așa ceva dacă ar fi a ta.

— O să te conduc eu pe tine pe osie, Față-Pizza, a spus tati, probabil vrând să le demonstreze copiilor cum își rezolvă oamenii mari problemele în Lumea Adevărată. Nu am chef să-ți parchezi tu căcăciosul de automobil de curse în fața casei mele. Nu mă scoate din țâțâni, puștiule, că o s-o pățești.

— N-o s-o pățească nimeni, am spus. Haide, domnule. Mai slăbește-ne!

Ochii lui Arnie s-au întors spre mine plini de recunoștință și am văzut cât de speriat fusese – cât de speriat era încă. Dintotdeauna un outsider, știa că era ceva în ființa lui, Dumnezeu știe ce, care-i făcea pe indivizii de un anumit soi să dorească să-l bată măr. Cred că era foarte convins că i se va întâmpla iarăși acest lucru – dar de această dată nu se retrăgea cu coada între picioare.

Ochii omului s-au întors spre mine.

— Altul, a spus el ca și cum se mira cât de mulți dobitoci sunt pe lume. Vrei să vă bat pe amândoi? Asta vrei? Crede-mă, pot s-o fac.

Da, știam genul. Dacă ar fi avut cu zece ani mai puțin, ar fi fost unul dintre tipii de la școală care gândesc că este grozav de amuzant să-i zboare lui Arnie cărțile din brațe când el se îndreaptă spre o sală de curs, sau să-l bage sub duș cu toate hainele pe el după ora de educație fizică. Acești indivizi nu-și schimbă niciodată caracterul. Doar îmbătrânesc și fac cancer la pământ fumând prea multe Lucky Strikes, sau sunt doborâți la cincizeci de ani de embolie.

— Nu vrem să ne punem cu tine, am răspuns. A avut o pană, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai avut niciodată o pană?

— Ralph, vreau să plece de aici!

Nevasta lui grăsană stătea pe verandă. Vocea îi era pițigăiată și excitată. Ce se întâmpla în fața casei ei era mai interesant decât *Phil Donahue Show*. Câțiva dintre vecini ieșiseră să vadă spectacolul, iar eu m-am gândit iarăși foarte dezgustat ca dacă cineva n-a chemat încă poliția, asta se va întâmpla în curând.

— Niciodată când am avut o pană n-am lăsat o bucată de gunoi timp de trei ore în fața casei cuiva, a spus tare Ralph.

Buzele i se ridicaseră, iar în lumina apusului de soare, saliva îi lucea pe dinți.

— A trecut o oră – am spus eu încet – sau nici măcar.

— Nu face pe deșteptul cu mine, puștiule. Nu mă interesează. Nu sunt ca voi. Eu lucrez ca să-mi asigur traiul. Vin acasă obosit și n-am timp de ceartă. Vreau s-o duceți de aici și vreau să dispară *acum!*

— Am roata de rezervă în portbagaj, am spus. Vrem doar s-o monez

— Și dacă ai avea puțin bun simț ... a început Arnie înfierbântat.

Asta aproape a pus capac. Mai presus de orice, amicul nostru Ralph nu suporta să i se pună la îndoială bunul simț în fata propriilor copii. S-a răsucit spre Arnie. Nu știu care ar fi fost finalul – probabil cu Arnie în închisoare și cu prețioasa lui mașină sechestrată – dar, cumva, am reușit să-mi ridic mâna și s-o prind pe cea a lui Ralph. În momentul impactului s-a auzit un pocnet surd.

Fetița grăsuță a izbucnit în plâns.

Băiețelul grăsuț stătea lângă tricicletă, cu maxilarul atârându-i aproape până la piept.

Arnie, care întotdeauna se furișa grăbit pe lângă locul pentru fumat de la școală de parcă ar fi fost o zonă bântuită, nici măcar nu a clipit. De fapt se părea că *a dorit* să se întâmple asta.

Ralph s-a întors spre mine, cu ochii ieșiți din orbite de furie.

— Bine, căcat mic, a spus. Tu ești primul.

L-am ținut de braț, încordându-mă.

— Haide, omule, i-am spus cu voce joasă. Roata de schimb este în portbagajul meu. Acordă-ne cinci minute ca s-o punem și plecăm. Te rog.

Încetul cu încetul presiunea din brațul lui a început să se diminueze. A privit spre puștii lui, fetița trăgându-și nasul, iar băiețelul holbându-se la noi, iar asta l-a decis.

— Cinci minute, a aprobat. S-a uitat la Arnie. Ești al naibii de norocos că nu chem poliția. Chestia aia n-are revizia făcută și n-are nici numere de înmatriculare.

M-am așteptat ca Arnie să mai spună ceva inflamator, să pună iarăși paie pe foc, dar probabil că totuși nu uitase tot ce știa despre discreție.

— Mulțumesc, a spus. Îmi pare rău că v-am enervat.

Ralph a mormăit ceva și și-a băgat cămașa în pantaloni cu mișcări bruște. S-a uitat iarăși spre copiii lui.

— Intrați în casă? a mugit. Ce căutați afară? Vreți să vă aplic un bang-zdrang-bang?

O, Doamne, ce familie onomatopeică, m-am gândit. Pentru numele lui Dumnezeu, tăticule, nu le aplica un bang-zdrang-bang – pentru că ar putea să facă caca-câh în pantaloni.

Copiii s-au refugiat lângă mama lor, lăsând în urmă tricicletele abandonate.

— Cinci minute, a adăugat Ralph, privindu-ne amenințător.

Iar mai târziu în acea seară, când va pune țara la cale împreună cu amicii, le va povesti cum și-a adus el contribuția în punerea la punct a generației depravate. Chiar așa, băieți, le-am spus să-și ia nenorocitul de gunoi din fata casei mele înainte să le aplic un bang-zdrang-bang. Și credeți-mă ca s-au mișcat de parcă picioarele le-ar fi luat foc și vâpaia amenința să le ajungă la fund. Apoi își va aprinde o Lucky. Sau un Camei.

Am montat cricul lui Arnie sub mașină. După ce Arnie a rotit manivela de două sau trei ori, cricul s-a rupt în două. Când s-a prăbușit a scos un sunet spart, iar în jur s-a împrăștiat rugină. Arnie s-a uitat spre mine, din nou cu o privire umilă și speriată.

— Nu contează, i-am spus. O să-l folosim pe al meu.

Soarele deja asfințise și începuse să se întunece. Inima îmi bătea încă foarte tare, iar în gură aveam un gust amar ca urmare a confruntării cu Marea Brânză din Basin Drive nr. 119.

— Îmi pare rău, Dennis, mi-a spus Arnie încet. Promit că nu o să ti mai pun într-o situație de acest gen.

— Las-o baltă. Hai să punem roata.

Am folosit cricul meu ca să ridicăm Plymouth-ul (pentru câteva clipe îngrozitoare am crezut că bara de protecție din spate o să se fărâmițeze) și am scos cauciucul stricat. L-am pus pe cel nou, am strâns puțin

șuruburile, apoi am lăsat jos mașina. A fost o mare ușurare să văd iarăși mașina pe patru roti; modul în care bara de protecție ruginită se curbase sub acțiunea cricului, mă speriasse.

— Așa, a spus Arnie privind capacul vechi și plin de găuri peste șuruburi.

Stăteam și mă uitam la Plymouth, și m-a cuprins brusc același sentiment pe care l-am avut în garajul lui LeBay. Acest sentiment m-a asaltat în momentul când m-am uitat la noul cauciuc Firestone. Anvelopa mai avea încă pe ea unul dintre abțibildurile fabricantului și semnele galbene de cretă pe care băiatul de la benzinărie le făcuse când o fixase pe jantă.

Am tremurat puțin – dar mi se părea imposibil să înlătur gândul nebunesc pe care-l aveam. Era ca și cum văzusem un șarpe care se pregătea să-și înlătore pielea veche și o bucățică din acea piele căzuse dezvăluind noutatea strălucitoare de dedesubt...

Ralph stătea pe verandă, încruntându-se la noi. Într-o mână ținea un hamburger făcut cu Pâine Minune. În cealaltă, ținea o cutie de bere Iron City.

— E arătos, nu-i așa? am murmurat către Arnie în timp ce aruncam cricul rupt în portbagajul Plymouth-ului.

— Un adevărat Robert Deadford, a mormăit Arnie.

Și asta a fost – am început amândoi să chicotim, așa cum se întâmplă câteodată după ce treci de o situație grea și tensionată.

Arnie a aruncat cauciucul spart în portbagaj, deasupra cricului, apoi a pufnit în râs și și-a pus mâinile peste gură. Arăta ca un copil care tocmai a fost prins făcând o năzbâtie. Gândindu-mă la asta am izbucnit și eu în hohote.

— De ce râdeți, păduchioșilor? a urlat Ralph. – A coborât treptele verandei. – Hm? Vreți să vedeți cum este să râdeți pe partea cealaltă a capului? Credeți-mă, pot să vă arăt cum!

— Pleacă de aici, *repede*, i-am spus lui Arnie și m-am îndreptat spre Duster-ul meu.

Nimic nu-mi mai putea opri acum hohotele de râs, pur și simplu mi se rostogoleau din gură. M-am trântit pe scaun și am pornit motorul, sughițând din cauza râsului. În fața mea, Plymouth-ul lui Arnie a pornit cu un răget răsunător, împrôșcând un nor mare și albastru de gaze de eșapament. Chiar și cu acest zgomot infernal, tot mai auzeam hohotele de râs ale lui Arnie, aproape isterice.

Ralph a traversat amenințător peluza, ținând încă în mâini hamburgerul și berea.

— *De ce râdeți, păduchioșilor?*

— *De tine, tolomacule!* a strigat Arnie triumfător și a pornit cu o salvă de rateuri.

Am apăsat și eu pe pedala de accelerație și a trebuit să cotesc brusc ca să-l evit pe Ralph care era acum hotărât să facă moarte de om. Încă râdeam, dar nu mai era un râs benefic (dacă fusese vreodată), era un sunet acut, care stopa respirația, aproape ca un țipăt.

— *Te omor, păduchiosule!* a mugit Ralph.

Am apăsat iarăși pe accelerație și de această dată aproape l-am pocnit pe Arnie.

I-am arătat lui Ralph un gest obscen.

— *Prostii!* am urlat.

Apoi a rămas în urma noastră. A încercat să ne ajungă; timp de câteva secunde a alergat pe trotuar apoi s-a oprit, respirând greu și mârâind.

— Ce zi aiurită, am spus cu voce tare, puțin speriat de tonul tremurat și aspru al vocii mele. – în gură aveam iarăși acel gust amar. – Ce zi aiurită și nenorocită!

Garajul Darnell, pe Hampton Street, era o clădire lungă, cu pereți și acoperiș de tablă galvanizată ruginită. În față era un indicator pătat de ulei pe care scria: ECONOMIȘII BANII! ȘTIȚI CUM: FOLOSIND UNELTELE NOASTRE! Dedesubt era un alt anunț, scris cu litere mici: *Închiriem Spațiu de Parcare pentru o Săptămână, o Lună sau un An.*

Cimitirul de automobile era în spatele garajului. Un spațiu cam de mărimea unui cvartal, împrejmuț cu gard din tablă galvanizată, ondulată, înalt cam de cinci picioare: conformarea apatică a lui Will Darnell la Legea de Zonare a Orașului. Nu că ar fi existat vreo șansă ca să fie vreodată amendat, și nici pentru că doi dintre cei trei membri ai Comitetului de zonare erau prietenii lui Darnell. Will Darnell îi cunoștea cam pe toți oamenii influenți din Libertyville. El este unul dintre acei indivizi pe care-i găsești în orice orășel sau oraș de mărime medie și care se mișcă tiptil în spatele multor scene importante.

Am auzit că era amestecat în traficul de droguri de la Liceul Libertyville și Gimnaziul Darby și am auzit, de asemenea, că îi cunoștea pe escrocii din Pittsburg și Philly. Nu am crezut chestiile astea – cel puțin, nu *mă gândeam* că da – dar știam că dacă vrei să faci rost de pocnitori, bombe artizanale sau cocteiluri Molotov pentru Patru Iulie, Will Darnell ți le procura. De asemenea, auzisem de la tatăl meu că Will fusese pus sub acuzație în urmă cu doisprezece ani, când eu eram doar un băiețel, pe motivul că era una dintre verigile importante ale unei rețele de hoți de mașini, care se întindea din partea noastră de țară spre New York City și se termina în Bangor, Maine. Până la urmă acuzațiile au fost retrase. Dar tatăl meu mi-a spus că el este aproape sigur ca Will Darnell ar putea să fie implicat până peste cap în alte activități dubioase; orice, de la deturnarea de camioane până la falsificarea obiectelor de artă vechi.

Un loc de care este bine să te ferești, Dennis, îmi spusese tata. Asta se întâmpla cu un an în urmă, la puțin timp după ce-mi luasem prima rablă și închiriasem pentru douăzeci de dolari una din boxele lui Darnell ca să-mi repar singur mașina; să încerc să-i înlocuiesc carburatorul, un experiment soldat cu un eșec total.

Un loc de care este bine să te ferești – și aici eram, intrând pe poarta principală, după căderea întunericului, în spatele prietenului meu, Arnie; din zi nu mai rămăsese aproape nimic, decât o dâră stacojie, spre orizont. Farurile mele luminau destule resturi de mașini stricate, automobile avariate și mizerie generală, ca să mă facă să mă simt mai deprimat și mai obosit ca niciodată. Mi-am amintit că n-am sunat acasă și că mama și tata se vor întreba probabil unde naiba sunt eu.

Arnie a mers până la o ușă mare a garajului deasupra căreia scria: CLAXONEAZĂ CA SĂ INTRI. De la o fereastră foarte murdară de lângă ușă se răspânda o lumină slabă – cineva era acolo – și de-abia m-am abținut să nu mă aplec pe geamul portierei și să-i spun lui Arnie să conducă până acasă la mine și să lase mașina acolo în noaptea aceea. Am avut o viziune că o să dăm peste Will Darnell și amicii lui (făcând inventarul televizoarelor color de contrabandă sau reparând Cadillac-uri furate). Băieții Răi din Libertyville.

Arnie pur și simplu stătea acolo, neclaxonând, nefăcând nimic sima pregăteam să mă duc să-l întreb ce s-a întâmplat când a venit el fa mine. Chiar și în lumina aceea foarte slabă, arăta foarte rușinat.

— Te superi dacă claxonezi tu în locul meu, Dennis? a spus el umil. Se pare că Christine nu merge.

— Desigur.

— Mulțumesc.

Am apăsat de două ori pe claxonul meu și după p scurtă pauză, ușa mare a garajului a început să se ridice zăngănind. În spatele ei stătea chiar Will Darnell, cu burta revărsată peste curea. I-a făcut semn nerăbdător lui

Arnie să intre.

Am întors mașina, am parcat-o cu fața spre ieșire apoi am intrat înăuntru.

Interiorul era imens ca o pivniță și foarte tăcut la sfârșitul zilei. Înăuntru erau cam șaiszeci de rampe de parcare, fiecare echipată cu o trusă de unelte ca să-ți repari singur mașina; dar înăuntru erau doar mașini stricate, nu și unelte. Tavanul era foarte înalt și prevăzut cu reflectoare așezate pe poduri rulante.

Peste tot erau amplasate afișe: TOATE USTENSILELE TREBUIE VERIFICATE ÎNAINTE DE PLECARE; PENTRU MACARA TREBUIE SĂ VĂ ÎNSCRIEȚI DIN TIMP; CÂND VENIȚI PRIMA DATĂ PROCURAȚI-VĂ MANUALE DESPRE FUNCȚIONAREA MOTOARELOR și NU VOR FI TOLERATE PROFANĂRILE ȘI ÎNJURĂTURILE. Multe altele; oriunde te întorceai, părea să-ți sară unul în ochi. Lui Will Darnell îi plăceau mult afișele.

— Rampa douăzeci! Rampa douăzeci! țipa Darnell la Arnie cu vocea lui iritată, șuierătoare. Du-o acolo și oprește-o, până nu ne înecăm cu toții!

"Cu toții" însemna un grup de bărbați așezați la o masă imensă de joc plasată în coltul îndepărtat. Pe ea erau jetoane de poker, cărți și sticle de bere. Indivizii se uitau la noua achiziție a lui Arnie cu diverse expresii de dezgust și amuzament.

Arnie a mers până la rampa douăzeci, a parcat mașina și a oprit motorul. În spațiul ca o cavernă s-au răspândit gaze de eșapament.

Darnell s-a întors spre mine. Purta o cămașă albă de doc și pantaloni kaki. De-a lungul bărbiei îi atârnavu gușe duble de grăsime, iar gâtul părea o succesiune de covrigi.

— Puștiule – a spus el cu aceeași voce șuierată – dacă tu i-ai vândut rahatul ăla, ar trebui să-ți fie rușine.

— Nu eu i-am vândut-o.

Din nu știu ce motiv absurd am simțit că trebuie să mă justific în fața acestui grăsan hapsân, într-un fel în care n-aș fi făcut-o nici în fața tatălui meu.

— Eu am încercat să-l conving să n-o cumpere.

— Ar fi trebuit să te străduiești mai mult.

S-a îndreptat spre locul unde-și parcase Arnie mașina, iar acum cobora din ea. A trântit ușa, și rugina a căzut de pe aripa din față răspândindu-se într-un norișor roșu fin.

Astmatic sau nu, Darnell umbla cu grația aproape feminină a unui om care este de mult timp gras și care vede în fața lui o lungă perspectivă de obezitate. Și a început să urla la Arnie chiar înainte ca acesta să se poată întoarce spre el, astmatic sau nu. Bănuiesc că-l puteți cataloga drept un om care nu se lasă copleșit de infirmitățile lui.

Ca și puștii de la școală care frecventează locul pentru fumat, ca și Ralph din Basin Drive, ca și Buddy Repperton (mi-e teamă că vom vorbi mult prea curând despre el), el simțise din capul locului un dezgust pentru Arnie – era un caz de aversiune la prima vedere.

— Okay, asta-i ultima oară când mai pornești dobitocenia asta aici fără să aibă un furtun atașat la țeava de eșapament! a urlat el. Dacă te prind măcar o dată, zbori de aici, ai înțeles?

— Da.

Arnie părea mic, obosit și descurajat. Energia sălbatică pe care o avusese până acum dispăruse. Mi se rupea inima să-l văd în starea aceea.

— Eu...

Darnell nu l-a lăsat să continue.

— Îți trebuie un furtun pentru evacuarea gazelor de eșapament, asta te costa doi dolari jumătate și trebuie să-ți faci o rezervare prealabilă. Și chiar acum, îți mai spun ceva și vreau să bagi bine la cap, prietene. Nu suport

nici un fel de tâmpenii de la puștime. Nu am de ce. Locul ăsta este pentru tipi care muncesc și care trebuie să-și repare mașinile ca să pună mâncare pe masă și nu pentru puștii de bani gata de la colegiu care vor doar să se distreze. Dacă vrei o țigară, te duci afară în cimitirul de mașini.

— Eu nu fur...

— Nu mă întrerupe, băiete. Nu mă întrerupe și nu fă pe deșteptul, a spus Darnell.

Acum stătea în fața lui Arnie. Era și mai înalt și mai masiv, astfel încât îl domina în întregime pe prietenul meu.

Am început iarăși să mă înfurii. De fapt, simțeam cum îmi geme corpul din cauza neîntreruptului șir de emoții la care fusesem supus din momentul când ajunsese la LeBay și văzusem că nenorocita de mașină nu mai este pe peluză.

Puștii sunt o clasă asuprită; după câțiva ani înveți să aplici propria versiune de Unchiul Tom când te afli în preajma unor persoane care nu suferă copiii, cum era Will Darnell. *Da, dom'le, nu, dom'le, okay, sigur că da.* Dar Isuse, el deja întrecuse măsura!

Brusc l-am apucat pe Darnell de braț.

— Sir?

S-a răsucit spre mine. Am observat ceva: pe măsură ce-mi crește disprețul față de un om cu atât sunt mai apt să-i spun Sir.

— Ce este?

— Oamenii ăia de acolo fumează. Ar trebui să le spuneți să termine.

Am arătat spre indivizii de la masa de poker. Împărțiseră o mână nouă. Deasupra mesei plutea un nor albastru de fum.

Darnell s-a uitat spre ei, și înapoi spre mine. Fața lui era solemnă.

— Junioare, încerci să-l ajuți pe amicul tău să zboare de aici?

— Nu, Sir, am spus eu.

— Atunci tacă-ți fleanca.

S-a întors înapoi spre Arnie și și-a pus mâinile cărnoase peste șoldurile imense.

— Recunosc un găinar imediat cum îl văd – a spus el – și cred că acum am în fața mea unul. Acum o să te pun la încercare, puștiule. Dacă doar o singură dată nu faci cum îți spun eu – și nu contează pentru cât timp îmi plătești în avans – te trimit de aici cu un șut în fund.

Dinspre stomac mi s-a ridicat o senzație de furie oarbă, iar capul a început să-mi pulseze. În sinea mea mă rugam de Arnie să-i spună tâmpitului ăsta gras că poate să-l pupe-n cur. Bineînțeles că atunci ar intra în scenă și amicii de poker ai lui Darnell și am sfârși probabil amândoi această încântătoare seară în sala de urgență a Spitalului Libertyville Community, cu capetele sparte... Dar aproape că ar merita.

Arnie, mă rugam în interiorul meu, spune-i să te pupe-n cur și hai să plecăm de aici. Împotrivește-te, Arnie. Nu-l lăsa să te facă de rahat. Nu mai fi un învins, Arnie – dacă i te-ai putut împotrivi mamei tale, poți să i te împotrivești și acestui imbecil. Doar de data asta nu mai fi un învins.

Arnie a stat mult timp tăcut și cu capul plecat, apoi a spus:

— Da, dom'le.

A spus cuvintele atât de încet încât aproape nu s-au auzit. Au sunat de parcă s-ar fi înecat cu ele.

— Ce ai spus?

Arnie s-a uitat în sus. Fața lui avea o paloare de moarte. Ochii îi înotau în lacrimi. Nu puteam să-l privesc. Mă durea prea tare dacă-l priveam. M-am întors. Pokeriștii își întrerupseseră jocul ca să privească deznodământul întâmplărilor de la rampa douăzeci.

— Am spus: "Da, dom'le", a zis Arnie cu voce tremurătoare.

Era ca și cum s-ar fi semnat pe o declarație teribilă. M-am uitat iarăși la mașină, la Plymouth-ul '58, care stătea acolo, când locul ei era în

cimitirul de mașini din spate, laolaltă cu restul rabelor ruginite ale lui Damell și iarăși am simțit că o urâsc pentru ce îi făcea lui Arme.

— În ordine, carați-vă, a spus Darnell. Am închis.

Arnie a pornit împleticindu-se orbește. Ar fi intrat direct într-un morman de cauciucuri roase, dacă nu l-aș fi prins de braț și l-aș fi tras spre mine. Darnell s-a întors la masa de poker. Când a ajuns acolo le-a spus celorlalți ceva cu vocea lui șuierătoare. Toți au izbucnit în râs.

— Mă simt bine, Dennis, a spus Arnie ca și când l-aș fi întrebat.

Își ținea dinții încleștați, iar pieptul i se ridica și cobora în respirații ample.

— Mă simt bine, lasă-mă în pace, mă simt bine, e-n ordine.

Mi-am luat mâna de pe brațul lui. Ne-am îndreptat spre ușă iar Darnell a urlat la noi:

— Și să nu îndrăznești să-ți aduci golani de prieteni aici, că zbori!

Unul dintre ceilalți a adăugat:

— Și lasă-ți drogurile acasă.

Arnie s-a făcut mic. Eu eram prietenul lui, dar nu suportam să-l văd când se umilea așa.

Am ieșit în întunericul răcoros. Ușa s-a trântit în urma noastră. Și în acest fel am dus-o pe Christine la Garajul Darnell. Ne-am distrat bine, nu-i așa?

6

Afară

Mi-am cumpărat o mașină și ceva benzină,

Le-am spus tuturor că pot să mă pupe-n cur...

Glenn Frey

Ne-am urcat în mașina mea și am ieșit din curte. Trecuse de ora nouă. Ce repede zboară timpul când te distrezi! Pe cer luna era ca un covrig. Ea și cu luminile portocalii din parcare mare de la Monroeville Mall nu lăsau să se vadă nici o stea bună care ar fi putut fi pe cer.

Cale de două sau trei cvartale, am condus în tăcere, apoi Arnie a izbucnit brusc în hohote de plâns. Mă gândisem că s-ar putea să plângă, dar această furie a lacrimilor m-a înfricoșat. Am oprit imediat.

— Arnie.

Dar m-am oprit imediat. O să plângă până-i vor seca lacrimile. Lacrimile și suspinele veneau într-un șuvoi amar și fără nici o stavilă. Arnie își folosise deja rezerva de stăpânire din acea zi. La început nu a părut să fie nimic altceva decât o reacție normală; și eu mă simțeam la fel, doar că la mine totul se răsfrânsese asupra capului, făcându-l să mă doară foarte tare, și asupra stomacului, unde simțeam o senzație de greață.

Deci, da, la început am crezut că era doar o reacție normală, o ușurare spontană și poate că la început așa a fost. Dar, după un minut sau două, am realizat că era mai mult decât atât: venea mult mai din adânc. Și am început să disting cuvinte printre suspine: la început doar câteva, apoi o întreagă tiradă.

— *O să le arăt eu lor!* a strigat el mânios printre suspine. *O să le arăt eu acestor ticăloși nenorociți, o să le arăt eu, Dennis, o să-i fac să le pară rău, o să-i tac pe dobitocii ăia s-o mănânce... S-O MĂNÂNCE... S-O MĂNÂNCE!*

— Oprește-te, i-am spus eu speriat. Arnie, încetează!

Dar nu intenționa așa ceva. A început să bată cu pumnii pe bordul Duster-ului, destul de tare ca să lase urme.

— *O să le arăt eu lor, o să vezi!*

În lumina slabă a lunii și a lămpilor de pe stradă, fața lui arăta

răvășită și schimonosită. Atunci a fost ca un străin pentru mine. Era plecat plimbându-se în locurile reci ale Universului, pe care un Dumnezeu care se amuză le rezervă pentru oamenii ca Arnie. Nu îl cunoșteam. Nu doream să-l cunosc. Puteam doar să stau acolo neajutorat și să sper că Arnie pe care-l știam eu se va întoarce. După un timp, s-a întors.

Cuvintele isterice s-au transformat iarăși în suspine. Ura a dispărut, iar el pur și simplu plângea. Erau niște sunete adânci, tânguitoare, foarte dezorientate.

Am stat acolo, la volanul mașinii mele, nesigur de ce ar trebui să fac, dorindu-mi să fiu în altă parte, oriunde altundeva, încercând pantofi la Thom McAn's, completând o cerere pentru un credit, să stau în fața unui WC cu plată având diaree și neavând bani. Oriunde. Nu neapărat Monte Carlo. De fapt, stăteam acolo și-mi doream să fiu mai bătrân. Îmi doream să fim amândoi mai bătrâni.

Dar asta era o reacție de laș. Știam ce trebuia să fac. Fără tragere de inimă, nedorindu-mi așa ceva, m-am aplecat și l-am luat în brațe. Îi puteam simți fața, fierbinte, lipită de pieptul meu. Am stat așa poate cinci minute, apoi l-am dus acasă și l-am lăsat acolo. După aceea m-am dus și eu acasă. Nici unul dintre noi n-a vorbit mai târziu despre acest incident, despre faptul că eu l-am ținut în brațe. Nimeni n-a trecut pe acolo să ne vadă în mașina parcată lângă bordura trotuarului. Bănuiesc că dacă cineva ne-ar fi văzut, ar fi crezut că suntem homosexuali. Am stat acolo, l-am ținut și l-am iubit așa cum m-am priceput și m-am întrebat cum de eu sunt singurul prieten al lui Arnie Cunningnam, deoarece atunci, credeți-mă, nu-mi doream să fiu prietenul lui.

Totuși, într-un fel – am realizat asta atunci, chiar dacă doar vag – poate că și Christine va fi prietena lui. Nu eram sigur dacă-mi plăcea treaba asta, deși trecuserăm amândoi prin aceleași furci caudine din cauza ei în ziua aceea.

Când am parcat pe trotuar în fața casei lui, l-am întrebat:

— O să te descurci, omule?

A reușit să-mi zâmbească.

— Da, o să mă descurc. – M-a privit trist. – Știi, ar trebui să-ți găsești altă instituție de caritate. Fundația pentru Inimă. Societatea de Lupta Împotriva Cancerului. Ceva.

— Ahh, du-te de aici.

— Știi ce vreau să spun.

— Dacă vrei să-mi spui că ești un smiorcăit, nu-i nimic nou în asta.

Lumina de pe veranda din față s-a aprins. Michael și Regina au ieșit grăbiți afară, probabil să vadă dacă suntem noi sau Poliția care venise să-i informeze că singurul lor odor fusese călcat pe autostradă.

— Arnold? a strigat Regina strident.

— Evaporă-te, Dennis, a spus Arnie, zâmbind mult mai natural acum. N-ai nevoie de porcăria care va urma.

A coborât din mașină și a spus docil:

— Bună, mamă. Bună, tată.

— Unde ai fost? a întrebat Michael. Ai speriat-o tare pe mama ta, băiete.

Arnie avea dreptate. Puteam să mă lipsesc de scena aceea de familie. Am privit scurt în oglinda retrovizoare și l-am văzut stând acolo, singur și vulnerabil – apoi cei doi l-au înconjurat și l-au mânăat înapoi în cuibul de 60 000 de dolari, fără îndoială copleșindu-l cu toată forța autorității lor de părinți – Cursul de Eficiență Parentală și Dumnezeu mai știe ce. Erau foarte raționali în privința asta, aici era baiul. Jucaseră un rol atât de important în ceea ce devenise el și erau al dracului de raționali ca să-și dea seama de asta.

Am deschis radioul pe FM-104, unde continua "Petrecerea de weekend"

și i-am prins pe Bob Seger și Silver Bullet Band cântând "Tot Același", dar coincidența era hidos de perfectă, așa că am comutat pe meciul Phillies-ilor. Phillies-ii pierdeau. Era superb. Asta puneă capac la toate.

7

Coșmaruri

*Sunt un alergător de curse, iubito,
Și nu mă poți prinde.
Da, sunt un alergător de curse, iubito,
Și nu poți să ții pasul cu mine.
Vino aici să ne întrecem,
Baby, baby, o să vezi.
Dă-te la o parte, iubito! Păstrează distanța!
O să te împrășc cu noroi în ochi!*
Bo Diddley

Când am ajuns acasă, tata și sora mea erau în bucătărie și mâncau sandvișuri cu zahăr caramel. Imediat mi s-a făcut foame și mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de cină.

— Unde ai fost, Boss? m-a întrebat Elaine abia ridicând capul dintr-o revistă: *16 sau Creem* sau *Tiger Beat*. Mă poreclise "Boss" încă de anul trecut, de când îl descoperisem pe Bruce Springsteen și devenisem un fanatic în această privință. Ea dorea doar să mă enerveze.

La paisprezece ani, Elaine începuse să lase în urmă copilăria și să se transforme în adevărata frumusețe americană care a devenit mai târziu – înaltă, brunetă, cu ochii albaștri. Dar la sfârșitul acelei veri a anului 1978, era o adolescentă tipică. La nouă ani se îndrăgostise de Donny and Marie, apoi, la unsprezece, de John Travolta (într-o bună zi am făcut greșeala să-l numesc John Revolva și ea m-a zgâriat atât de tare, încât aproape că a fost nevoie să mi se pună copci pe Obraz – bănuiesc că, într-un fel, am meritat asta). La doisprezece ani se îndrăgostise până peste cap de Shaun. Apoi a urmat Andy Gibb. De curând începuse să aibă gusturi mai șocante: formații de hard-rock, cum ar fi Deep Purple și un nou grup, Styx.

— L-am ajutat pe Arnie să-și pună la loc sigur mașina, am răspuns, adresându-mă mai degrabă tatălui meu decât lui Ellie.

— Viermele ăla, a oftat Ellie, și a întors pagina revistei.

Am simțit o pornire bruscă și deosebit de puternică să-i smulg din mână revista, s-o rup în două și apoi să i-o arunc în față. Acest impuls mi-a arătat foarte clar cât de stresantă fusese ziua aceea pentru mine. De fapt Elaine nu credea că Arnie era un vierme; doar căuta prin orice mijloace să mă enerveze. Dar poate că auzisem în ultimele ore de prea multe ori acest invectiv la adresa lui Arnie. Pentru numele lui Dumnezeu, lacrimile lui încă se mai uscau pe cămașa mea și poate că și eu mă simțeam puțin prost.

— Ce mai fac cei de la Kiss zilele astea, dragă? am întrebat-o eu mios. I-ai mai scris în ultimul timp răvașe de dragoste lui Erik Estrada? "Oh, Erik, mor după tine, mi se oprește inima de fiecare dată când mă gândesc la buzele tale groase, libidinoase, peste ale mele..."

— Ești un animal, mi-a răspuns ea cu răceală. Doar un animal, asta ești.

— Și nu știu ce-aș putea face în privința asta.

— Corect.

Și-a luat revista și sandvișul și a plecat în camera de zi.

— Ellie, să nu picuri zahăr caramel pe podea, a avertizat-o tata, stricându-i puțin ieșirea teatrală.

M-am dus la frigider și am găsit înăuntru niște salam de Bologna și o

roșie care părea cam stricată. De asemenea, mai era acolo o jumătate de pachet de brânză topită, dar mâncasem prea multă în școala primară, iar acum nu-mi mai plăcea. Până la urmă m-am hotărât să beau o cană cu lapte, să mănânc un sandwich și să-mi prepar o supă de vacă din conservă.

— A cumpărat-o? m-a întrebat tata.

Tatăl meu este consultant în problema impozitelor la firma H & R Block. De asemenea, mai oferea asistență prin corespondență pentru alte firme și persoane. Mai demult a fost avocatul celei mai mari firme de arhitectură din Pittsburg, dar a suferit un infarct și a demisionat. Este un om bun.

— Mda, a cumpărat-o.

— Tot așa rău arată?

— Mai rău. Unde-i mama?

— La școală, a spus.

Ochii ni s-au întâlnit și aproape am izbucnit amândoi în râs. Imediat ne-am uitat în altă direcție, rușinați de noi înșine – dar chiar dacă eram rușinați, nu ajuta prea mult. Mama mea are patruzeci și trei de ani și este igienist dentar. Multă vreme nu și-a practicat meseria, dar după ce Tata a avut infarctul, și-a reluat serviciul.

Acum patru ani i-a intrat în cap că ea este o scriitoare nedescoperită. A început să scrie poeme despre flori și nuvele despre oameni bătrâni și cumsecade în toamna vieții. Din când în când devine "foarte" realistă și mai scrie câte o nuvelă despre o fată tânără care este tentată "să riște" și apoi se decide că ar fi cu mult mai bine dacă O Salvează pentru Patul Conjugal. În această vară se înscrișese la un curs de tehnică scriitoricească la Horlicks – unde predau Michael și Regina

Cunningham, dacă vă mai amintiți – și își adună toate poemele și nuvelele într-o carte intitulată "Schite despre Dragoste și Frumusețe".

Acum, dumneavoastră ati putea gândi (și felicitări, dacă este așa) că nu este nimic ciudat dacă o femeie, care a reușit să-și mențină o slujbă și să își crească odraslele, se decide să încerce ceva nou, să-și extindă puțin orizontul. Și bineînțeles că aveți dreptate. De asemenea, v-ati putea gândi că eu și tatăl meu aveam toate motivele să ne simțim rușinați, că noi doi eram doar un cuplu de porci care grohăiam în bucătărie și iarăși ați avea perfectă dreptate. N-aș încerca să vă schimb nici una dintre păreri, deși v-aș spune că dacă ați fi supuși uneia dintre desele recitări din "Schite despre Dragoste și Frumusețe", așa cum ni se întâmpla mie și tatei – și lui Elaine – ați putea înțelege mai bine sursa râsului.

Ei bine, ea a fost și este o mamă grozavă și bănuiesc că și o soție minunată pentru tatăl meu – cel puțin nu l-am auzit niciodată plângându-se și nu a stat vreodată până noaptea târziu în fața unei sticle de tărie – și tot ce pot spune în apărarea noastră este că n-am râs niciodată în fața ei. Este o scuză foarte proastă, dar cel puțin este mai bună decât nimic. Pentru nimic în lume nici unul dintre noi n-ar fi rănit-o în acest mod.

Mi-am pus mâna la gură și am încercat să-mi înăbuș râsul, tata s-a prefăcut că s-a înecat cu pâine și zahăr. Nu știu la ce se gândea el, dar eu îmi amintisem de un eseu recent intitulat "Avea Isus un Câine?"

Adăugat la restul zilei, era deja prea mult.

M-am dus la dulapurile de deasupra chiuvetei, mi-am luat un pahar pentru lapte, iar când m-am uitat iarăși, tata reușise să se stăpânească. Asta m-a ajutat și pe mine să mă controlez.

— Arătai foarte mohorât când ai intrat, a spus el. Dennis, totul este în ordine cu Arnie?

— Arnie se descurcă, am spus în timp ce puneam supa într-o oală ca s-o încălzesc. Tocmai și-a cumpărat o mașină, iar asta-i o porcărie, dar cu Arnie totul este în regulă.

Bineînțeles că nu era așa, dar sunt anumite lucruri pe care nu i le poți spune tatălui tău, indiferent de cât de bine reușise în meseria de părinte.

— Câteodată oamenii nu pot să înțeleagă unele lucruri până când nu le simt pe pielea lor, a spus el.

— Ei bine, sper că o să-și dea seama cât de curând. A dus mașina la Darnell pentru douăzeci de dolari pe săptămână, deoarece părinții lui nu doresc ca el s-o țină acasă.

— Douăzeci pe săptămână? Doar pentru rampă? Sau pentru rampă și unelte?

— Doar pentru rampă.

— Asta-i hoție la drumul mare.

— Cam așa, am spus observând că tatăl meu nu a făcut nici o ofertă ca Arnie s-o parcheze la noi acasă.

— Vrei să jucăm cribbage?

— Ar fi o idee, am spus.

— Înveselește-te, Dennis. Nu poți să rezolvi greșelile altor persoane.

— Asta cam așa este.

Am jucat două sau trei mâini de cribbage și m-a bătut de fiecare dată – aproape întotdeauna se întâmplă așa, doar dacă nu este foarte obosit sau a băut câteva pahare. Totuși, nu mă supăr. Asta înseamnă că mă bucur cu atât mai mult când reușesc să-l bat. Am continuat să jucăm, iar după câțva timp a venit acasă mama, îmbujorată la față și cu ochii strălucitori, arătând prea tânără ca să fie mama mea; își ținea la piept cartea de schițe și povestiri. L-a sărutat pe tata – nu fugar, ca de obicei, ci un sărut adevărat, care m-a făcut brusc să simt că ar trebui să fiu în altă parte.

Mi-a pus aceleași întrebări ca și tata despre Arnie și mașina lui, care devenise foarte repede cel mai important subiect de conversație în casa noastră, de când fratele mamei, Sid, a dat faliment și i-a cerut tatei un împrumut. I-am dat aceleași răspunsuri. Apoi m-am dus sus să mă culc. Îmi simțeam picioarele foarte grele și se părea că mama și tata aveau o treaba a lor de rezolvat... deși acesta este un subiect pe care nu-l analizez prea adânc în minte, după cum bine cred că înțelegeți.

Elaine stătea pe patul ei ascultând ultimele hituri. Am rugat-o să dea muzica mai încet deoarece doream să dorm. Mi-a scos limba. În nici un fel nu puteam să tolerez așa ceva. Am intrat în cameră și am gădilat-o până când mi-a spus că dacă nu încetez o să verse. I-am zis: dă-i drumul, varsă, e patul tău, și am mai gădilat-o puțin. Apoi a adoptat expresia: "Nu-ți bate joc de mine, Dennis, pentru că este ceva *teribil* de important", a devenit solemnă și m-a întrebat dacă este adevărat că poți să aprinzi "vânturile". Una dintre prietenele ei, Carolyn Shombliss, spusese că da, dar Carolyn minte aproape, despre *orice*.

I-am spus să-l întrebe pe Milton Dodd, prietenul ei tâmpițel. Atunci Elaine s-a infuriat cu adevărat, a încercat să mă lovească și m-a întrebat "de ce trebuie tu să fii întotdeauna așa de *afurisit*, Dennis?" Deci i-am răspuns că da, poți să aprinzi "vânturile" și am sfătuit-o să nu încerce, i-am dat un pupic (ceea ce, de fapt, nu prea mai făceam – acest lucru începuse să mă facă să mă simt prost de când îi crescuseră sinii și, ca să fiu sincer, la fel se întâmpla și când o gădilam), apoi m-am dus să mă culc.

În timp ce mă dezbrăcăm m-am gândit că ziua nu s-a terminat la urma urmei așa de prost. În jurul meu sunt oameni care gândesc că eu sunt o ființă umană și, de asemenea, cred același lucru despre Arnie. O să-l conving să vina mâine sau duminică pe aici să mai discutăm, să vedem la televizor meciul echipei Phillies și poate să jucăm ceva prostesc: "Monopoly" sau "Viața" sau poate acel vechi "Cheia" și să ne debarasăm de tensiunile dintre noi. Să ne simțim iarăși bine.

Deci m-am băgat în pat cu toate ideile în ordine și ar fi trebuit să adorm imediat, dar n-am reușit. Deoarece nu era totul *în ordine*, și știam

asta. Lucruri încep să se întâmple și câteodată nu știi ce dracu' înseamnă.

Motoare. Țsta este un alt aspect despre perioada de adolescență.

Există toate aceste motoare și, cumva, te trezești că ai în mână cheile de contact de la unele dintre ele și le pornești, dar nu știi ce dracu-i cu ele sau ce se presupune că trebuie să facă. Există chei, dar asta-i tot. Și chestia cu drogurile este la fel, tot așa și alcoolul, sexul și câteodată și alte treburi – o slujbă de vară care îți generează un nou interes, o excursie, o materie de la școală. Motoare. Ei îți dau cheile și câteva informații și îți spun:

"Pornește-o, vezi ce va face", iar câteodată urmarea te împinge spre o viață foarte bună și mulțumitoare și câteodată te duce drept pe autostradă, spre iad și te lasă bătut și însângerat pe marginea drumului.

Motoare.

Dintre cele mari. Ca și 382-urile pe care le montau în mașinile vechi. Ca și Christine.

M-am tot răsucit în pat până când așternutul s-a mototolit și s-a strâns sub mine și m-am gândit la LeBay spunând: *Numele EI este Christine*. Și, cumva, Arnie preluase ideea cu numele. Când am fost mici, am avut triciclete, apoi biciclete, iar eu le-am botezat pe ale mele, dar Arnie nu – el spunea că numele sunt pentru câini, pisici și peștișori. Dar asta a fost atunci, iar acum treaba se schimbase. Acum spunea celui Plymouth Christine și, ceea ce era într-un fel și mai rău, era întotdeauna "EA" în loc de "ea".

Nu-mi plăcea treaba asta și nu știam de ce.

Și chiar tatăl meu vorbise de ea ca și când Arnie, în loc să-și cumpere o rablă veche, se însurase. Dar nu era așa. Chiar deloc. Sau așa era?

Oprește mașina. Dennis. Du-te înapoi... Vreau să mă mai uit o dată la EA.

Pur și simplu.

Fără să stea nici un pic pe gânduri, iar asta nu-i stătea lui Arnie în caracter, care de obicei se gândea foarte mult la lucruri – viața îl făcuse foarte conștient despre ce li se întâmplă băieților ca el când făceau ceva din impuls. Dar de această dată se comportase ca un bărbat care întâlnește o dansatoare de cabaret, îi face curte foarte grăbit, iar luna se trezește cu o migrenă groaznică și cu o nouă nevestă.

Fusese ca și... ei bine... o dragoste la prima vedere.

Nu contează, m-am gândit. O s-o luăm de la început. Măine o s-o luăm de la început. O să ne lămurim ce-i cu treaba asta.

Și așa, până la urmă, am adormit. Și am visat.

Rotirea tânguitoare a demarorului în întuneric.

Liniște.

Demarorul, tânguindu-se iarăși.

Motorul părând că pornește, apoi oprindu-se, apoi pornind.

Un motor duduind în întuneric.

Apoi faruri care se aprind; faza lungă; faruri demodate, țintuindu-mă ca pe o găză pe un geam.

Eu stăteam în ușa deschisă a garajului lui Roland D. LeBay, iar Christine era înăuntru – o Christine nouă, fără nici o zgârietură sau o pată de rugină pe ea. Parbrizul curat, fără pată, întunecându-se până la un albastru polarizat spre marginea de sus. De la radio se auzeau sunetele ritmice ale melodiei "Susie-Q", cântată de Dale Hawkins – o voce dintr-o eră moartă, plină de o vitalitate înfricoșătoare.

Motorul murmurând cuvinte despre putere prin galerii.

Și, cumva, știam că există înăuntru o cutie de viteze Hurst și un carburator Feully; uleiul Quaker State tocmai fusese schimbat – era curat și de culoarea chihlimbarului; sângele mecanismelor automobilelor.

Brusc, ștergătoarele au început să funcționeze, iar asta era straniu, deoarece la volan nu era nimeni, mașina era goală.

— Haide, durule. Hai să facem o plimbare. Hai să călătorim.

Am clătinat din cap. Nu vreau să intru acolo. Mi-e frică să intru acolo. Nu vreau să călătoresc. Și, dintr-o dată, motorul a început să se ambaleze, să încetinească, să se ambaleze și să încetinească; este un sunet înfometat, înfricoșător, iar de fiecare dată când motorul se ambaleză, Christine pare să înainteze puțin, ca un câine rău într-o zgardă moale... iar eu vreau să mă mișc... dar picioarele parcă mi-s bătute în cuie pe aleea crăpată.

Ultima șansă, durule.

Și înainte să-i pot răspunde – sau să mă gândesc la un răspuns – se aude țipătul teribil al cauciucurilor care sărută cimentul și Christine se repede la mine, masca radiatorului rânjind ca o gură deschisă plină de dinți de crom, farurile ei scânteind...

M-am trezit urlând la două noaptea, în întuneric beznă, sperându-mă de vocea mea și am auzit pași grăbiți care veneau pe hol, care m-au speriat chiar mai tare. Între mâini strângeam cearșaful. I-am dat drumul imediat; era tot adunat în mijlocul patului. Eram learcă de transpirație.

De la capătul holului Ellie a strigat și ea speriată:

— Ce-a fost asta?

Lumina din cameră s-a aprins și am văzut-o pe mama într-o cămașă de noapte scurtă care lăsa să se vadă mai mult decât ar fi îngăduit ea în mod normal, cu excepția celor mai critice împrejurări, iar în spatele ei era tata, legându-și halatul sub care nu avea nimic.

— Puișor, ce s-a întâmplat? m-a întrebat mama.

Ochii ei erau mari și speriați. Nu-mi puteam aminti când mi-a spus ultima dată "puișor" în acest fel – când aveam paisprezece ani? Doisprezece? Poate zece? Nu mai știam.

— Dennis? a întrebat tata.

Apoi în spatele lor a apărut Elaine, tremurând.

— Duceți-vă înapoi în pat, am spus. A fost un vis, asta-i tot. Nimic.

— Oau! a spus Elaine, plină de respect la această oră târzie din noaptea. Trebuie să fi fost un adevărat film de groază. Ce a fost, Dennis?

— Am visat că te-ai măritat cu Milton Dodd, apoi ați venit să locuiți cu mine.

— N-o tachina pe soara ta, a spus mama. Ce a fost, Dennis?

— Nu-mi amintesc.

Brusc mi-am dat seama că cearșaful cu care mă înveleam era răvășit, că se vedea un smoc negru de păr pubian. Am rearanjat totul grăbit, cu gânduri vinovate de masturbație, vise erotice și Dumnezeu știe ce mi-a mai trecut prin minte. Pierdusem complet contactul cu realitatea. În primul moment nici măcar n-am fost sigur care-mi era vârsta, a existat doar acea imagine neagră, îngrozitoare și imensă a mașinii repezindu-se în față câte puțin de fiecare dată când motorul se ambala, retrăgându-se, repezindu-se iarăși; capota vibrând deasupra motorului, masca radiatorului ca niște dinți de oțel...

Ultima șansă, durule.

Apoi am simțit pe frunte mâna mamei, rece și uscată.

— E-n ordine, mamă. Nu a fost nimic. Doar un coșmar.

— Dar nu-ți amintești.

— Nu. Acum s-a terminat.

— M-am speriat, a spus ea și a râs tremurat. Bănuiesc că nu știi ce înseamnă frica până când unul dintre copiii tăi țipă în întuneric.

— Uh, chiar, nu mai spune, a zis Elaine.

— Du-te să te culci, micuțo, a spus tata, și a bătut-o ușor cu palma

peste fund.

A plecat, arătând puțin dezamăgita. Poate că după ce-i trecuse sperietura inițială, sperase că eu o să încep să plâng, să am istericale. Asta i-ar fi furnizat o știre senzațională pe care s-o împărtășească prietenelor în recreație.

— Chiar te simți bine? a întrebat mama. Dennis? Puiule?

Iarăși acel cuvânt, care reamintea de genunchii juliti când cădeam din leagăn; fața ei, aplecată peste patul meu cum fusese și când avusesem febra bolilor obișnuite ale copilăriei – varicelă, pojar și un acces de scarlatină. Aproape că doream, absurd, să plâng. Acum eram mai înalt cu douăzeci și trei de centimetri și aveam cu treizeci și cinci de kilograme mai mult decât ea.

— Sigur.

— În ordine, a spus. Lasă lumina aprinsă. Câteodată ajută.

Aruncându-i o ultimă privire nesigură tatălui meu, a ieșit afară. Aici era ceva care m-a uluit – ideea că mama mea a avut vreodată coșmaruri. Bănuiesc că este unul dintre lucrurile la care nu te gândești niciodată. Oricare ar fi fost coșmarurile ei, nici unul nu-și găsisese, loc în "Schite despre Dragoste și Frumusețe".

Tata s-a așezat pe pat.

— Chiar nu-ți mai amintești despre ce era?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să fi fost groaznic dacă te-a făcut să urlai așa, Dennis.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea, întrebându-mă grav dacă era vorba despre ceva care ar trebui să știe și el.

Aproape i-am povestit – mașina, era nenorocita de mașină a lui Arnie, Christine, Regina Ruginii, în vârstă de douăzeci de ani, o urâtenie. Aproape i-am povestit. Dar cuvintele mi s-au oprit apoi în gât, ca și cum, dacă aș fi vorbit, mi-aș fi trădat cel mai bun prieten. Bunul și bătrânul Arnie, pe care un Dumnezeu pus pe glume se decisese să-l atingă cu bagheta urâteniei.

— În ordine, a spus el și m-a sărutat pe obraz.

Îi simțeam barba, acei peri mici și tari care cresc noaptea, mirosul de transpirație și dragostea. L-am strâns tare în brațe și el mi-a răspuns la fel.

Plecaseră toți, iar eu am rămas acolo, cu lumina de pe noptieră aprinsă, fiindu-mi frică să adorm. Am luat o carte și m-am întins, știind ca parinții mei nu dorm și se întreabă dacă nu cumva am dat de niște necazuri sau am băgat pe altcineva – poate pe animatoarea cu corp fantastic – în bucluc.

M-am decis că somnul este o imposibilitate. Aveam de gând să citesc până la ziuă și să dorm mâine după-amiază în timpul pauzei meciului. Și gândindu-mă la asta, am adormit și m-am trezit de dimineață cu cartea nedeschisă care căzuse lângă pat.

8

Primele schimbări

*Dac-aș avea bani, îți spun
ce aș face,*

*M-aș duce în centru să cumpăr
un Mercury sau două,*

Mi-aș cumpăra un Mercury,

Și m-aș plimba în sus și în jos pe drumul ăsta.

The Steve Miller Band

M-am gândit că Arnie o să treacă pe la mine în sâmbăta aceea, deci am stat prin preajmă – am tuns peluza, am făpturit curățenie în garaj, chiar am

spălat cele trei mașini. Mama a privit toată această hărnicie cu destulă uimire și în timpul mesei de prânz – crenvurști și salată de crudități – a spus ca poate ar trebui să am mai des coșmaruri.

Nu voiam să sun la Arnie acasă, după toate certurile neplăcute care au avut loc acolo în ultimul timp, dar când a început spectacolul dinaintea meciului și el încă nu venise, mi-am făcut curaj și am sunat. A răspuns Regina și, deși încerca să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mi s-a părut că simt o nouă răceală în vocea ei. Asta m-a întristat. Singurul ei fiu fusese sedus de o bătrână și bolnavă prostituată numită Christine, iar bătrânul amic Dennis trebuie să fi fost complice la acest fapt. Poate că tocmai el intermediase afacerea. Mi-a spus că Arnie nu este acasă. Era la Garajul Darnell. Era acolo de la nouă de dimineață.

— Oh, am spus eu spășit. Oh, n-am știut.

Sunase ca o minciună. Chiar mai mult, *se simțise* ca o minciună.

— Nu? a spus Regina cu aceeași răceală în glas. La revedere, Dennis.

Telefonul era mort în mâinile mele. Pentru un timp m-am uitat prosteste la el, apoi am închis.

Tata se postase în fața televizorului, îmbrăcat cu bermudele lui ordinare și cu teniși și-și pusese în răcitorul de lângă fotoliu șase cutii de bere Stroh. Aia din Philadelphia aveau o zi bună; îi băteau măr pe cei din Atlanta. Mama plecase să-și viziteze una dintre colegele de clasă (cred că-și citeau una alteia povestioarele și poemele și se entuziasmau împreună). Elaine se duse la Della, prietena ei. Casa era liniștită; afară soarele se juca de-a v-ați ascunselea cu câțiva norișori inofensivi. Tata mi-a dat o bere, ceea ce face doar când se simte foarte bine.

Dar sâmbăta încă părea plicticoasă. Continuam să mă gândesc la Arnie, care nu se uita la meci, nu făcea plajă și nici nu-și inverzea picioarele tunzând peluza. Arnie, în umbra uleioasă a atelierului lui Will Darnell, jucându-se cu rabla aia ruginită în timp ce în jur oamenii strigau, uneltele cădeau zângănind pe ciment, cu acel sunet metalic acut, șurubelnița pneumatică desfăcând bolțuri vechi, vocea șuierătoare a lui Will Darnell și tusea lui astmatică.

Și, dracu' s-o ia, eram *gelos*? Asta era, de fapt?

După a șaptea repunere de la centru, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— Unde te duci?

Mda, unde mă duceam? Acolo? Ca să mă uit la el, să-mi exprim părerea și să-l ascult pe Will Darnell cum îl boscorodește? Mă îndreptam spre altă doză de mizerie? Dă-o dracului. Arnie era acum băiat mare.

— Niciunde, am spus..

Am găsit un baton de ciocolată Twinkie, ascuns cu grijă în spatele cutiei pentru pâine și l-am luat cu o anumită doză de răutate, știind cât de supărată va fi Elaine când se va ridica în timpul uneia dintre reclamele de la show-ul *Saturday Night Live* și va descoperi că nu mai este acolo.

— Niciunde.

M-am întors în camera de zi, m-am așezat, am mai desfăcut o bere și am mâncat Twinkie-ul lui Elaine și chiar am lins ambalajul. I-am— privit pe Phillies desăvârșind ruina celor de la Atlanta ("Îi mănâncă fripți, Dennis – parcă-l auzeam pe bunicul spunând cu vocea hodorogită, de om bătrân – au scos untul din ei"). Bunicul murise acum cinci ani.) și nu m-am mai gândit deloc la Arnie Cunningham.

Aproape deloc.

A venit a doua zi după-amiază pe semicursiera lui veche cu trei viteze, în timp ce eu și Elaine jucam crochet pe peluza din spatele casei. Elaine mă tot acuza că trișez. Era într-una din pasele ei proaste. Elaine întotdeauna intra în pasă proastă când "îi venea ciclul". Elaine era mândră de asta. Începuse de paisprezece luni să-l aibă cu regularitate.

— Hei – a spus Arnie, venind agale de după colțul casei – aici se află Monstrul din Laguna Neagră și Mireasa lui Frankenstein, sau Dennis și Ellie?

— Ce ai spus, omule? am întrebat. Ia-ți o crosă.

— Eu nu mai joc, a spus Elaine, aruncându-și crosa pe jos. El trișează chiar mai mult decât tine. *Bărbații!*

În timp ce ea se îndepărta, Arnie a spus cu voce tremurătoare și afectată:

— Dennis, asta-i prima dată când ea mi-a spus că-s bărbat!

A căzut în genunchi, cu o expresie de adorație întipărită pe chip. Am izbucnit în râs. Când dorea, Arnie știa să joace foarte bine teatru. Asta era unul dintre motivele pentru care îmi plăcea atât de mult de el. Și, știți, într-un fel, era un secret. Nu cred că altcineva, cu excepția mea, realiza că el are acest simț al umorului. Am auzit odată de un milionar care avea în pivniță un Rembrandt furat, pe care doar el putea să-l vadă. Îl înțelegeam pe bogătașul ăla. Nu vreau să spun că Arnie era un Rembrandt, sau chiar un mare umorist, dar puteam să înțeleg atracția care o reprezenta faptul că doar tu știi despre ceva valors... ceva care este valoros, dar este secret.

Pentru un timp ne-am agitat pe terenul de crochet, ne jucând serios, doar obosindu-ne unul pe altul. Până la urmă am trimis o minge prin gard pe peluza casei Blackford și după ce m-am târât ca s-o recuperez, nici unul dintre noi n-a mai avut chef să joace. Ne-am trântit în șezlonguri. Destul de repede, pisica noastră, Jay Hawkins scandalagiul, înlocuitorul lui Captain Beefheart, a ieșit de sub verandă, sperând probabil să găsească vreo veveriță drăguță pe care s-o omoare lent și răutăcios. Ochii lui verzi-chihlimbarii sclipeau în lumina după-amiezii înnorate și mohorâte.

— Ieri te-am așteptat să ne uităm împreună la meci, am spus. A fost bun.

— Am fost la Darnell. Totuși, l-am ascultat la radio. Și-a ridicat tonul vocii cu trei octave și l-a imitat foarte bine pe bunicul meu:

— Îi mănâncă fripți! Îi mănâncă fripți!

Am râs și l-am aprobat. Era ceva cu el în acea zi – poate lumina, care era destul de intensă și totuși îndeajuns de mohorâtă – ceva ce-l făcea să arate schimbat. Cu siguranță, arăta obosit – avea cearcăne la ochi – dar, în același timp, tenul lui arăta puțintel mai bine decât fusese în ultimul timp. La serviciu băuse multă Cola, știind că n-ar fi trebuit, bineînțeles, dar nereușind din când în când să reziste tentației. Problemele lui cu pielea aveau o tendință să fie ciclice, așa cum se întâmplă la majoritatea adolescenților – doar că în cazul lui Arnie ciclurile se schimbau din rău în mai rău, apoi înapoi la rău.

Sau poate că era doar lumina.

— Ce ai făcut la mașină? l-am întrebat.

— Nu prea multe. l-am schimbat uleiul. M-am uitat la blocul motor. Prima chestie, Dennis, nu este crăpat. LeBay sau altcineva a uita să detașeze pompa de evacuare a uleiului folosit din motor, asta a fost tot. Mult din uleiul vechi cursese. Am avut noroc că n-am prăjit un piston când am mers vineri seară cu EA.

— Cum de ai obținut macaraua? Credeam că trebuie să ai o rezervare pentru ea.

Și-a îndreptat privirile în altă parte.

— N-a fost prea greu s-o obțin, a spus, dar în vocea lui se simțea minciuna. Am îndeplinit o serie de comisioane pentru domnul Darnell.

Am deschis gura ca să-l întreb ce fel de comisioane, dar apoi m-am decis că nu mă interesează. Probabil "o serie de comisioane" însemnau mult mai mult decât să meargă până la colț la Schirmer's Luncheonette și să cumpere cafea pentru clienți sau să aranjeze piesele automobilelor folosite. Dar nu doream să devin implicat în latura Christine a vieții lui Arnie, iar

asta includea și modul în care reușea el să se descurce (sau să nu se descurce) la Garajul Darnell.

Și mai era ceva – un sentiment că ar fi mai bine s-o las baltă. Atunci n-am putut, sau n-am vrut, să definesc mai bine acest sentiment. Acum probabil aș spune că a fost același sentiment pe care-l ai când cel mai bun prieten se îndrăgostește și se însoară cu o snoabă înțepată. Ție nu-ți place de ea, iar în nouăzeci și nouă la sută din cazuri snoaba nu te suferă, deci, pur și simplu pui capăt acestui aspect al prieteniei tale. Când lucrul este fapt consumat, nu mai discuți acest subiect, altfel o să observi că prietenul tău te lasă baltă, de obicei cu aprobarea entuziastă a snoabei.

— Hai să mergem la film, a spus Arnie agitat.

— Ce rulează?

— Ei bine, la State Twin este unul dintre acele filme super cu Kung-fu, ce zici? *Heee-iah!*

S-a făcut că-i administrează lui Screaming Jay Hawkins o lovitură sălbatică, iar Screaming Jay a plecat ca din pușcă.

— Pare destul de interesant. Bruce Lee?

— Nu, altul.

— Care-i titlul?

— Nu știi. Pumnii Periculoși. Palmele Zburătoare ale Morții. Sau poate că Testiculele Furiei, nu știi. Ce spui? Când ne întoarcem o să-i povestim lui Ellie scenele tari ca s-o facem să vomeze.

— S-a făcut. Numai dacă mai putem să intrăm doar cu un dolar fiecare.

— Da, până la ora trei se poate.

— Hai să mergem.

Ne-am dus. S-a dovedit a fi un film cu Chuck Norris, deloc rău. Iar luni ne-am întors la șantierul de construcții. Am uitat visul meu. Încet, încet, mi-am dat seama că nu-l mai văd pe Arnie așa de des ca înainte; iarăși era modul în care pierzi legătura cu un tip care de-abia s-a căsătorit. De altfel, prietenia mea cu animatoarea a început să se înfierbânte pe atunci. Chestia mea se înfierbânta, și încă cum! – aproape în fiecare seară mă întorceam acasă după hârjoneli la cinematograful-parcare, iar coaiele mă dureau atât de tare încât de-abia puteam să merg.

Între timp, Arnie își petrecea la Darnell aproape toate serile.

9

Buddy Repperton

*Și știi că indiferent eare-i prețul,
Ooooooh, țeava dublă de eșapament
Face motorul meu să plângă.
Iubita mea are mers de Cadillac:
Moon Martin*

Ultima noastră săptămână de lucru plină dinainte de începerea școlii a fost cea premergătoare Zilei Muncii². Când am parcat în acea dimineață în fața casei lui Arnie ca să mergem la serviciu, el a apărut cu o vânătaie imensă la un ochi și o zgârietură urâtă pe față.

— Ce ai pățit?

— Nu vreau să discutăm despre asta, a spus el ursuz. A trebuit să le tot povestesc părinților până când am crezut că o să înnebunesc.

Și-a aruncat pe bancheta din spate punga cu sandvișuri și a căzut într-o tăcere îndărătnică pe care a menținut-o tot drumul. Unii dintre tipii din echipă l-au ironizat în legătura cu vânătaia, dar Arnie ridica pur și

² Labor Day. În S.U.A. este prima luni din septembrie

simplic din umeri.

În drum spre casă n-am pomenit nimic despre acest subiect, am dat drumul la radio și m-am gândit la ale mele. Și așa fi putut să nu aflu niciodată acea întâmplare dacă n-aș fi fost ademenit de broscarul ăla pe nume Gino, tocmai când coteam pe Main Street.

Pe atunci Gino reușea întotdeauna să mă ademenească – putea să treacă și prin geamul închis al unei mașini și să facă asta. Gino's Fine Italian Pizza este situată la intersecția dintre Main și Basin Drive și de fiecare dată când vedeam firma cu pizza zburând în aer și i-urile punctate cu trifoi (noaptea se aprindeau și se stingeau; așa-i ca poți să te și sperii?), simțeam că începe ademenirea. Iar în aceasta seară mama mea era la școală, cea ce însemna că trebuia să-mi încropesc o cină. Aceasta perspectivă nu mă încânta. Nici eu, nici tatăl meu nu eram prea buni bucătari; iar Ellie ar fi reușit să ardă și apa.

— Hai să luăm o pizza, am spus eu intrând în parcare din fața pizzeriei. Ce spui? Una mare și unsuroasă care să miroasă ca și subsuorile transpirate.

— Isuse, Dennis, ce scârbos!

— Ca subsuorile *curate*, m-am corectat. Haide.

— Nu, nu prea am bani, a spus Arnie cu indiferență.

— Fac cinste. Chiar pot să-ți dau pe jumătatea ta acele anșoa oribile.

Ce părere ai?

— Dennis, chiar n-ar trebui.

— Și un Pepsi, am spus.

— Pepsiul îmi face rău la ten. Știi asta.

— Mda, știu. Un Pepsi superb, *imens*, Arnie.

Ochii lui gri au strălucit pentru prima dată în acea zi.

— Un Pepsi superb, *imens*, a îngânat el. Gândește-te la asta. Dennis, ești josnic. Chiar așa.

— Doua, dacă vrei.

Eram într-adevăr josnic – era ca și cum aș fi oferit batoane Hershey de ciocolată celei mai grase doamne dintr-un circ.

— Două, a spus el strângându-mă de umăr. Două Pepsi-uri, Dennis!

A început să se agite în scaun, zgâriindu-și gâtul și strigând:

— Două ! Repede! Două! Repede!

Râdeam atât de tare încât era să ne lovim cu mașina într-un zid de beton, iar în timp ce coboram din mașină m-am gândit: de ce n-am bea câteva Pepsi-uri? În ultimul timp Arnie părea că scăpase de coșuri. Vaga îmbunătățire a aspectului tenului său, pe care o observasem în acea duminică mohorâtă de acum două săptămâni, era acum foarte evidentă. Încă mai avea destule coșuri și găuri în obraz, dar nu multe dintre ele – iertați-mă, dar trebuie s-o spun – supurau. Și din alte puncte de vedere arăta mai bine. O vară întregă în care muncise pe șantier îl bronzase profund și îl făcuse să arate mai bine ca niciodată. Deci m-am gândit că-și merita Pepsi-ul. Pentru învingător toate onorurile.

Pizzeria Gino este condusă de un italian minunat pe nume Pat Donahue. Pe aparatul de taxat are un abțibild pe care scrie MAFIA IRLANDEZĂ, servește bere verde în ziua Sfântului Patrick (pe 17 martie nici nu poți să te apropii de Gino, iar una dintre melodiile de pe tonomat este a lui Rosemary Clooney, care cântă: "Când Ochii Irlandezi Zâmbesc") și întotdeauna are pe cap o pălărie bombată cu boruri scurte, pe care de obicei o poartă dată pe ceafă.

Tonomatul este un Wurlizer vechi, o rămășiță a anilor patruzeci, iar toate cântecele – nu numai cel al lui Rosemary Clooney – sunt dintre cele Preistorice. S-ar putea să fie ultimul tonomat din America de la care obții trei melodii pentru douăzeci și cinci de cenți. În rarele ocazii când fumez droguri, fanteziile mele se îndreaptă spre Gino – să intru acolo și să comand

trei pizza foarte încărcate, o ladă de Pepsi și șase sau șapte dintre brișele cu cremă făcute în casă de Pat Donahue. Apoi îmi închipui că stau jos și înfulec totul, în timp ce în jurul meu se aude muzica Rolling Stones-ilor și a celor de la Beach Boys.

Am intrat, am comandat și am stat să-i privim pe cei trei bucătari aruncând turtele în aer și apoi prinzându-le înapoi în tigaie. Între ei vorbeau cu acele fraze înțelepte italienești cum ar fi: "Te-am văzut aseară la dansul de la Shrines, Howie, cine era puicuța cu care era frate-tu?" "O, ea? Era sor'ta."

Adică, este un fel de a spune: cât de european poți să rămâi?

Consumatorii intrau și ieșeau, mulți dintre ei fiind puști de la școală. Nu peste mult timp o să-i văd iar prin clase și am simțit recurența acelei nostalgii puternice și acea frică. Puteam să aud în minte clopoțelul, dar, într-un fel, tunetul lui lung era ca o alarmă: *Iarăși începem, Dennis, pentru ultima oară; după acest an va trebui să înveți să fii un adult.* Auzeam închizându-se ușile vestiarelor, auzeam *cla-clanc, cla-clanc, cla-clanc*-ul monoton al mijlocașilor lovind manechinele de antrenament, îl auzeam pe Marty Bellerman urlând exuberant: "Curul meu și fața ta, Pedersen! Amintește-ți asta! Curul meu și fața ta! Este mai ușor să-i deosebești pe afurisiții de gemeni Bpbbsey!" Mirosul uscat al prafului de cretă din clasele de Matematică. Zgomotul mașinilor de scris din marile săli de dactilografie, de la etajul doi. Domnul Meechan, directorul, rostind anunțurile la sfârșitul zilei cu vocea lui uscată și pompoasă. Masa de prânz luată pe peluză atunci când vremea era frumoasă. Noii boboci care arată speriați și pierduți. Și la sfârșit de tot mărșăluiești pe coridorul principal, îmbrăcat în roba mare roșie, iar asta-i tot. Liceul este gata. Ți se dă drumul într-o lume necunoscută.

— Dennis, îl cunoști pe Buddy Repperton? m-a întrebat Arnie, întrerupându-mi visarea.

Pizza noastră sosise.

— Care Buddy?

— Repperton.

Numele îmi era cunoscut. Mâncam din partea mea de pizza și încercam să asociez un chip acestui nume. După un timp mi-am amintit. Am avut o ciocnire cu el pe vremea când eu eram un boboc sperios. S-a întâmplat la o reuniune dansantă. Muzicanții făcuseră o pauză, iar eu așteptam la rând ca să-mi cumpăr ceva răcoritor. Repperton m-a împins și mi-a spus că bobocii trebuie să aștepte până când toți seniorii își cumpără băutura. Pe atunci el era în anul doi, era înalt, masiv și josnic. Avea bărbia pătrată, o claie de păr negru și slinos, ochii mici și apropiați. Dar acei ochi nu erau cu totul idiști, în ei sclipea o inteligență vicleană. El este unul dintre tipii care-și petrec anii de liceu perfecționându-se în Zona de Fumat.

Eu am spus erezia că dacă ești într-o clasă mai mare nu influențează cu nimic poziția din rândul pentru băuturi răcoritoare. Repperton m-a invitat să ies afară cu el. Pe atunci coada se rupsesse și se rearanjase într-unui dintre acele cercuri precaute care de obicei premerg o încăierare. Atunci a apărut unul dintre pedagogi și i-a împrăștiat pe privitori. Repperton a promis că se va ocupa de mine, dar asta nu s-a întâmplat. Iar acela fusese singurul contact pe care-l avusesem cu el, cu excepția faptului că-i vedeam numele din când în când pe lista de penalizări care apărea la sfârșitul zilei. Mi se părea că fusese eliminat de câteva ori din școală, iar când se întâmpla acest lucru era un semn destul de bun că tipul nu făcea parte din Liga Tinerilor Creștini.

I-am povestit lui Arnie despre singura mea întâlnire cu Repperton și el a încuviințat plictisit. Și-a atins vânătaia care se transforma într-un galben ca de lămâie.

— El a fost.

— Repperton ți-a burdușit mutra?

— Mda.

Arnie mi-a spus că-l cunoaște pe Repperton de la cursurile de mecanică auto. Una dintre ironiile vieții hăituite și nefericite de licean a lui Arnie era că interesele și talentele lui îl aduceau în legătură directă cu acel gen de oameni care consideră că este de datoria lor să-i burdușească pe Arnie Cunninghamii acestei lumi.

Când Arnie era în anul doi și urma o materie numită Bazele Motoarelor (care obișnuia să se numească Mecanică – Auto I până când școala a primit din partea Guvernului Federal o sumă importantă de bani pentru educația practică), un puști pe nume Roger Gilman l-a snopit în bătaie. Am spus-o destul de vulgar, dar nu exista un mod mai elegant de a mă exprima. Gilman pur și simplu l-a snopit în bătaie pe Arnie. Bătaia a fost destul de rea încât să-l țină pe Arnie două zile acasă, iar Gilman a primit o săptămână de vacanță prin bunăvoința direcțiunii. Acum Gilman se afla în pușcărie, acuzat de furt. Buddy Repperton făcuse parte din cercul de prieteni ai lui Roger Gilman și, mai mult sau mai puțin, moștenise conducerea grupului lui Gilman.

Pentru Arnie, să se ducă la ore în zona atelierelor era ca și cum ar fi intrat într-o zonă demilitarizată. Apoi, dacă se întorcea viu după ora a șaptea, alerga până în partea cealaltă a școlii cu tabla de șah sub braț pentru un meci la club.

Îmi amintesc că m-am dus anul trecut la un turneu de șah orășenesc în Squirell Hill (Dealul Veveriței) și am văzut ceva ce pentru mine a simbolizat viața schizofrenică de licean a prietenului meu. Stătea acolo, aplecat solemn peste tabla de șah, în tăcerea adâncă care se așterne la asemenea turnee. După o pauză lungă în care s-a gândit, a mutat un turn cu mâna care era impregnată cu ulei de motor, fiind atât de murdară încât nici un detergent nu o mai putea albi.

Bineînțeles, nu toți colegii de acolo doreau să-l bată; existau destui băieți de treabă, dar mulți dintre ei ori își făcuseră propriile cercuri de prieteni sau erau în permanentă drogați. Cei care formaseră "bisericuțe" proveneau de obicei din cartierele mai sărace ale Libertyville-ului (și să nu lăsați vreodată pe cineva să vă spună că elevii nu sunt categorisiți din punctul de vedere al cărei părți din oraș provin; așa se întâmplă) și sunt așa de serioși și de tăcuți încât ați putea face greșeala să-i credeți proști. Mulți dintre ei arată ca niște rămășițe din anul 1968, cu părul lung prins în coadă de cal și ginșii și tricourile vopsite, dar în 1978 nici unul dintre acești puști nu dorea să răstoarne guvernul; doreau să devină ca domnul Goodwrench.

Iar atelierul este ultima oprire pentru inadaptabilii și înrăiții care de fapt sunt mai degrabă încarcerați acolo. Iar acum, când Arnie amintise numele lui Repperton, mă mai gândeam la încă alți tipi care-l înconjura ca un sistem planetar. Mulți dintre ei aveau douăzeci de ani și încă se luptau să-și termine școala. Don Vanderberg, Sandy Galton, Moochie Welch. Adevăratul nume al lui Moochie era Peter, dar toți puștii îi spuneau Moochie, fiindcă întotdeauna îl vedeai cerșind în fața sălilor de concerte rock din Pittsburg.

Buddy Repperton își luase un Camaro de doi ani, care se rostogolise de câteva ori pe Route 46 lângă Squantic Hill State Park – îl cumpărase de la unul dintre amicii de ppker ai lui Darnell, mi-a spus Arnie. Motorul era în regulă, dar caroseria suferise mult de pe urma accidentului. Repperton îl adusese la Darnell cam la o săptămână după ce Arnie o dusese acolo pe Christine, cu toate că Buddy se învățea de mult timp prin acele locuri.

În primele zile, Repperton nu păruse că-i acordă nici o atenție lui Arnie, iar Arnie, bineînțeles, era fericit că n-a fost observat. Totuși Repperton se înțelegea bine cu Darnell. Părea că nu întâmpină nici o

dificultate ca să obțină sculele foarte solicitate, care de obicei le puteai avea doar dacă le rezervai înainte.

Apoi Repperton începuse să se ocupe de cazul lui Arnie. Trecea pe lângă el când se întorcea de la automatul de Coca sau de la toaletă și răsturna o cutie plină cu unelte pe care Arnie le folosea. Sau dacă Arnie avea o cană cu cafea pe raft, Repperton o lovea cu cotul și o vărsa. Apoi murmura "Ei bine, scuză-...MĂ!" ca și Steve Martin, cu acel zâmbet mare și ironic pe chipul lui. Atunci Darnell începea să urle la Arnie să strângă uneltele înainte ca una dintre ele să cadă într-un canal din podea.

Destul de curând, Repperton începuse să se abată pe la Arnie și să-l lovească tare pe spate, urlând:

— Ce mai faci, Găoază?

Arnie a suportat aceste salve de început cu stoicismul unuia care mai văzuse așa ceva și mai trecuse prin tot focul de artilerie. Probabil spera să se întâmple una dintre cele două situații posibile – ori sâcâiala va atinge un nivel constant de neplăcere și se va opri acolo, sau Buddy Repperton își va găsi o altă victimă și-l va abandona pe el. Mai exista totuși și o a treia posibilitate, una aproape prea frumoasă ca să speri că va fi așa – întotdeauna era posibil ca Buddy să fie arestat pentru ceva și să dispară din scenă ca vechiul său amic, Roger Gilman.

Sâmbăta trecută se ajunsese la lovituri. Arnie își ungea motorul de la mașină, mai mult pentru că nu acumulase încă destule fonduri ca să îndeplinească una dintre celelalte sute de reparații necesare. Repperton a trecut pe acolo, fluierând voios cu o Cola și o pungă de arahide într-o mână și cu o manivelă în cealaltă. Și, în timp ce trecea pe lângă boxa douăzeci, a dat cu manivela în lături și a spart unul dintre farurile lui Christine.

— L-a făcut bucățele, mi-a spus Arnie.

— O, Doamne, iote ce-am făcut! a spus Buddy Repperton, cu o expresie de regret ipocrit. Ei bine, scuuzeeeee.

Dar asta-i tot ce-a reușit să spună. Atacul asupra Christinei reușise ceea ce atacurile asupra lui Arnie nu putuseră să realizeze – l-a provocat să riposteze. A înconjurat Plymouth-ul cu palmele strânse în pumni și a lovit orbește. Într-o carte sau într-un film, probabil că l-ar fi lovit pe Repperton tocmai în butonul de knock-out, ca să-l pună la pământ și să-l numere până la zece.

Rareori se întâmplă așa în realitate. Arnie n-a lovit nici măcar pe lângă bărbia lui Repperton. În schimb a nimerit mâna lui Buddy; punga cu arahide s-a vărsat pe podea, iar Coca-Cola s-a împrăștiat pe fața și cămașa lui Repperton.

— În ordine, puță mică și nenorocită! a strigat Repperton.

S-a uitat în jur foarte mirat.

— Vai de curul tău!

L-a atacat pe Arnie cu manivela.

Atunci câțiva dintre ceilalți clienți au alergat spre ei, iar unul dintre ei i-a spus lui Repperton să lase manivela și să lupte cinstit. Repperton a aruncat-o și s-a apropiat.

— Darnell n-a încercat să pună capăt luptei? l-am întrebat pe Arnie.

— Nu era acolo, Dennis. A dispărut cu cincisprezece minute sau jumătate de oră înainte să înceapă lupta. Era ca și cum *ar fi știut* ce avea să se întâmple.

Arnie a spus că lui Repperton nu i-a trebuit mult ca să-l învinețească. Prima dată i-a înnegrit ochiul, zgârietura de pe față (făcuta de inelul clasei pe care Repperton și-l cumpăraseră într-unui din mulții ani doi pe care-i făcuse) a urmat imediat.

— Plus alte vânătăi, a spus el.

— Ce alte vânătăi?

Stăteam într-unui din separeurile din spate. Arnie s-a uitat în jur ca să

fie sigur că nimeni nu ne privea, apoi și-a ridicat tricoul. Când am văzut ce era acolo, am scos o șuierătură. Pe pieptul și stomacul lui Arnie era un teribil curcubeu de vânătași – galbene, roșii, purpurii, maro. Tocmai începuseră să se estompeze. Nu puteam să înțeleg cum fusese în stare să vină la lucru după ce fusese burdușit în halul ăsta.

— Omule, ești sigur că nu ti-a rupt vreo coastă? l-am întrebat.

Eram de-a dreptul îngrozit. Ochiul vânăt și zgârietura de pe obraz erau nimic pe lângă acest rahat. Bineînțeles, am văzut încăierări în liceu, chiar luasem parte la unele, dar ma uitam pentru prima dată în viață la urmările unei bătăi serioase.

— Foarte sigur, a spus el calm. Am fost norocos.

— Cred că da.

Arnie nu mi-a mai spus prea multe, dar a fost acolo și un băiat pe care-l cunoșteam, Randy Turner, și care mi-a povestit restul după ce a început școala. Mi-a spus că Arnie ar fi putut s-o încaseze și mai rău, dar se rezezise la Buddy mult mai tare și mult mai cu fune decât se așteptase Buddy.

De fapt, a spus Randy, Arnie l-a atacat pe Buddy Repperton ca și când diavolul i-ar fi băgat în cur o încărcătură de ardei iute. Brațele lui se rotiseră ca niște monștri, pumnii lui fuseseră peste tot. Urlase, înjurase, împrăștiase salivă. Am încercat să mi-l imaginez și n-am putut – imaginea care mi se tot forma în față era aceea a lui Arnie lovind cu pumnii în bordul mașinii, destul de tare ca să lase gropi și țipând că o să-i facă să și-o mănânce.

L-a făcut pe Repperton să se retragă până la mijlocul garajului, i-a însângerat nasul (mai mult din pur noroc) și l-a lovit cu pumnul în gât, ceea ce l-a făcut pe Repperton să înceapă să tușească, să se înece și să-și piardă interesul în burdușirea fundului lui Arnie.

Buddy s-a întors cu spatele, ținându-se de gât și încercând să vomite, iar Arnie l-a lovit pe Repperton cu piciorul în fiind, făcându-l să cadă pe burtă. Repperton încă tușea și își ținea gâtul cu o mână, iar nasul îi sângera abundent și (iarăși după cum a spus Randy Turner) Arnie se pregătea să-i dea lovitura de gratie când Will Darnell a apărut ca prin miracol, urlând cu vocea lui șuierătoare să se termine cu rahatul de acolo, să se termine cu rahatul, să se termine cu *rahatul*.

— Arnie credea că acea luptă trebuia să aibă loc, i-am spus lui Randy. El crede că a fost ceva plănuțit.

Randy a ridicat din umeri.

— Poate. S-ar putea. Cu siguranță a fost ciudat modul cum a apărut Darnell când Repperton începuse să piardă.

Cam șapte bărbați l-au înșfăcat pe Arnie și l-au îndepărtat. La început s-a luptat ca un nebun cu ei, strigându-le să-l lase în pace, strigând că dacă Repperton nu-i plătește pentru farul spart o să-l ucidă. Apoi s-a liniștit, stupefiat și abia realizând că Repperton era pe jos și el era încă în picioare.

Până la urmă Repperton s-a ridicat, cu tricoul pătat de sânge și unsoare și cu nasul încă sângărând. S-a rezezit spre Arnie. Randy a spus că a părut că face asta cu jumătate de inimă, mai mult doar pentru salvarea aparențelor. Câțiva dintre ceilalți tipi l-au prins și l-au dus de acolo. Darnell s-a dus la Arnie și i-a spus să-i predea uneltele și cheile și să plece de acolo.

— Isuse, Arnie! De ce nu m-ai chemat sâmbătă după-amiază?

A oftat.

— Eram prea deprimat.

Ne-am terminat pizza și i-am cumpărat lui Arnie al treilea Pepsi. Această băutură îi face foarte rău tenului, dar este foarte bună pentru stări depresive.

— Nu știu dacă a vrut să spună să plec de acolo doar sâmbătă sau pentru totdeauna, mi-a spus Arnie în drum spre casă. Ce crezi, Dennis? Crezi că m-a dat afară?

— Ai spus că ți-a cerut cheia de la cutia cu scule, așa-i?

— Mda. Mda, așa e. Nimeni nu m-a mai dat afară *de undeva*.

Aproape a izbucnit în plâns.

— Oricum locul ăla te scoate din pepeni. Will Darnell e un ticălos.

— Bănuiesc că ar fi o prostie s-O mai țin acolo, a spus el. Chiar dacă Darnell mă reprimește, Repperton e acolo. Dacă iarăși mă bat cu el ...

Am încercat să fredonez melodia din *Rocky*.

— Da, du-te dracului, Călărețule Singuratic, împreună cu mârțoaga ta, a spus zâmbind puțin. Chiar că *m-aș bate* cu el. Dar Repperton s-ar putea s-O atace iarăși cu manivela aia când eu nu sunt acolo. Nu cred că Darnell l-ar opri.

Nu i-am răspuns și poate că Arnie a crezut că eram de acord cu el, dar nu eram. Nu credeam că acea găleată veche de rugină, marca Plymouth Fury, era principala țintă. Iar dacă Repperton simțea că nu poate să realizeze de unul singur demolarea țintei principale, pur și simplu va apela la o mână de ajutor din partea prietenilor – Don Vanderberg, Moochie Welch *et comp.* Băieți, luați-vă cizmele de motocicliști, diseară ne vom distra de pomină.

Mi-a trecut prin minte gândul că l-ar putea omori. Nu doar să-l doboare, ci de-a dreptul să-l *ucidă*. Indivizii de soiul ăla făceau câteodată așa ceva. Lucrurile mergeau puțin prea departe și murea un puști. Câteodată citești despre asta în ziare.

— S-O țin?

— Hm?

Nu fusesem atent la ce spusese. Casa lui Arnie se vedea în depărtare.

— Te întrebam dacă ai vreo idee unde aș putea s-O țin.

Mașina, mașina, mașina, numai despre asta vorbea. Începea să semene cu o placă stricată. Și, ba încă mai rău, era întotdeauna EA, EA, EA. Era destul de deștept ca să-și dea seama că EA – ea, drace, ea, *ea* – îl obseda din ce în ce mai mult, dar nu dorea să se corecteze. N-avea nici o intenție să se corecteze.

— Arnie, i-am spus. Omule, ai treburi mai importante la care să te gândești decât locul unde-ți vei ține mașina. Eu vreau să știu unde ai de gând să te ții pe *tine*.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Te întreb ce ai de gând să faci dacă Buddy și amicii lui se decid că vor să te pună pe targă.

Brusc, chipul lui a devenit gânditor – a devenit gânditor atât de repede, încât m-am speriat. Expresia era gânditoare, neajutorată și răbdătoare. Era o expresie pe care o văzusem la televizor când aveam opt sau nouă ani, chipul soldaților îmbrăcați în salopete negre care-i bătuseră și îi speriaseră de moarte pe cei mai buni și mai bine echipați soldați din lume.

— Dennis – a spus el – o să fac tot ce pot.

10

Moare LeBay

— *Nu am mașină și asta-mi frânge inima*

Dar am găsit un șofer, iar asta-i un început...

Lennon și McCartney

Tocmai apăruse la cinematograful versiunea de film a lui *Grease* și, în acea seară, m-am dus cu animatoarea să-l vedem. Mie mi s-a părut stupid.

Animatoarei i-a plăcut la nebunie. Eu am stat acolo, privindu-i pe acei adolescenți ireali dansând și cântând (dacă vreau adolescenți *reali* – ei bine, mai mult sau mai puțin – o să mă duc o dată să revăd *Jungla de pe Tabla Neagră*) și mi-am lăsat gândurile să hoinărească. Și brusc, în mintea mea parcă s-a produs o furtună, așa cum se întâmplă de multe ori când nu te gândești la nimic special.

M-am scuzat și m-am dus în holul cinematografului să dau un telefon. Am sunat la Arnie acasă, formând numărul foarte repede și cu mare siguranță. Memorasem numărul lui cam de când aveam opt ani. Aș fi putut să aștept până se termina filmul, dar ideea mi se păruse a dracului de buna.

Mi-a răspuns chiar Arnie.

— Alo?

— Arnie, Dennis la telefon.

— Oh, Dennis.

Vocea îi era atât de ciudată și de egală încât m-am speriat puțin.

— Arnie? Te simți bine?

— Ce? Sigur. Credeam că te-ai dus cu Roseanne la film.

— De acolo te sun.

— Înseamnă că nu-i prea interesant, a spus Arnie. Vocea lui era tot plată și tristă.

— Roseannei îi place mult.

Credeam că asta o să-l facă să râdă, dar a urmat doar o tăcere răbdătoare.

— Ascultă, i-am spus. M-am gândit la o soluție.

— O soluție?

— Sigur. LeBay. LeBay este soluția.

— Le..., a spus el pe un ton straniu, ridicat... iar apoi a urmat iarăși tăcerea.

Începeam să devin mult mai speriat. Niciodată nu se mai comportase așa.

— Sigur, am bălmăjit, LeBay, LeBay are un garaj și după părerea mea el ar mânca și un sandviș cu șobolan dacă i-ar ieși un profit din asta. Dacă-l abordezi în legătură cu o chirie de, să zicem, șaisprezece-șaptesprezece dolari pe săptămână ...

— Foarte amuzant, Dennis?

Vocea lui era rece și răutăcioasă.

— Arnie, ce e?

A închis.

Am stat acolo, uitându-mă la telefon și întrebându-mă ce dracu' s-a întâmplat. O nouă mutare din partea părinților lui? Sau poate că se dusese înapoi la Darnell și descoperise o nouă stricăciune la mașină? Sau –

M-a fulgerat o bănuială – sau poate o certitudine. Am pus receptorul în furcă, m-am îndreptat spre standul cu de toate și am întrebat dacă au vreun ziar din ziua aceea. Până la urmă vânzătoarea a găsit unul și apoi a stat acolo rumegându-și guma, în timp ce eu m-am uitat pe ultimele pagini, unde se publică necrologurile. Bănuiesc că ținea să se asigure că n-am de gând să fac vreo perversiune ciudată cu el sau poate să-l mănânc.

N-am văzut nimic – sau așa am crezut la început. Apoi am întors pagina și am observat titlul. VETERAN DIN LIBERTYVILLE MOARE LA 71 DE ANI. Acolo era o poză a lui Roland D. LeBay îmbrăcat în uniformă, arătând cu douăzeci de ani mai tânăr și cu ochii mult mai vii decât îi avusese când îl văzusem eu și Arnie. Necrologul era concis. LeBay murise subit sâmbătă după-amiază. Lăsase în urmă un frate, George, și o soră, Marcia. Serviciul funerar era programat marți la ora două.

Subit.

În necrologuri întotdeauna se spune "după o lungă suferință", "după o

scurtă suferință" sau "subit". Subit poate să însemne orice de la o comoție cerebrală până la a te electrocuta singur în cada de baie. Mi-a amintit ceva ce-i făcusem lui Ellie când era aproape un bebeluș – poate avea trei ani. Am speriat-o foarte rău cu un omuleț pe arcuri. Marele frate Dennis învățea o manivelă micuță și făcea muzică. Nu era rău. Destul de amuzant. Și apoi – *Ka-BONZO!* Iese afară un tip cu fața rânjită și cu nasul urât și strâmb, aproape lovind-o în ochi. Ellie a plecat urlând s-o găsească pe mama, iar eu am rămas acolo uitându-mă la omuleț cum dă din cap înainte și înapoi, știind că probabil o să fiu certat, că probabil *meritam* să fiu certat – știusem că ea o să se sperie când îl va vedea pe clovn pe neașteptate și însoțit de o bubuitură. Ieșind afară din cutie atât de brusc.

Am înapoiat ziarul și am rămas în hol uitându-mă absent la afișele care anunțau VIITORUL FILM și ce va fi ÎN CURÂND.

Sâmbătă după-amiază.

Subit.

Ciudat cum se rezolvă lucrurile uneori. Ideea mea fusese că poate Arnie ar putea s-o ducă înapoi pe Christine de unde EA venise; poate că îi putea plăti chirie lui LeBay. Acum LeBay era mort. Murise, la drept vorbind, în aceeași zi în care Arnie se bătuse cu Buddy Repperton – în aceeași zi în care Buddy spărsese farul Christinei.

Dintr-o dată în minte mi s-a format o imagine irațională a lui Buddy Repperton lovind cu manivela. – *și exact în același moment* ochiul lui LeBay împrășcă sânge și brusc, foarte brusc...

Termină cu prostiile, Dennis, mi-am spus. Termină cu ...

Iar atunci, undeva în străfundul minții, undeva aproape de centrul ei, a șoptit o voce: *Haide, durule, hai să ne plimbăm* – apoi s-a stins.

Vânzătoarea a pocnit un balon de gumă și a spus:

— Pierzi sfârșitul filmului. Asta-i partea cea mai bună.

— Da, mulțumesc.

M-am îndreptat spre intrarea în sală, dar am făcut un ocol până la tâșnitoare. Gâtul îmi era foarte uscat.

Până să-mi astâmpăr setea, ușile s-au deschis și spectatorii au început să iasă. Pe deasupra capetelor lor am văzut ecranul. Apoi a ieșit și Roseanne, uitându-se în jur, căutându-mă. Atrăgea multe priviri admirative la care le răspundea în felul ei visător și sigur.

— Den-Den, a spus ea luându-mă de mână.

Nu este cea mai mare nenorocire din lume să mi se spună Den-Den – să ți se scoată ochii cu un fier înroșit sau să ți se amputeze piciorul cu un ferăstrău cu lanț este probabil mai rău – dar nu pot să suport așa ceva.

— Unde ai fost? Ai pierdut sfârșitul. Finalul este...

— ... partea cea mai bună, am terminat eu. Iartă-mă. A trebuit să răspund unei urgențe naturale. Mi-a venit foarte brusc.

— Îți povestesc totul dacă ne ducem puțin până la Embankment, mi-a spus presându-mi ușor mâna de sânul ei moale. Asta doar dacă vrei să vorbim.

— A fost un final fericit?

Mi-a zâmbit, cu ochii mari, dulci și puțin încețoșați, așa cum erau tot timpul. Mi-a apăsat și mai tare mâna pe sân.

— Foarte fericit, a spus. Îmi plac finalurile fericite, ție nu, Den-Den?

— Mă dau în vânt după ele.

Probabil că ar fi trebuit să mă gândesc la promisiunile pe care mi le făcea sânul ei dar, în schimb, eu mă gândeam la Arnie.

În acea noapte am avut iarăși un vis, dar de această dată Christine era bătrână – nu, nu doar bătrână, era străveche; o mașină imensă și îngrozitoare, ceva ce te aștepți să vezi într-un pachet de cărți pentru Tarot;

doar că în loc de Spânzuratul este Mașina Morții. Ceva ce pare că-i de-o vârstă cu piramidele. Motorul duduia, se oprea și arunca afară un fum albastru înecâcios.

Mașina nu era goală. La volan se bălăbănea Roland D. LeBay. Ochii lui erau deschiși, dar erau sticloși și morți. De fiecare dată când motorul pornea și corpul ruginit al Christinei vibra, el se mișca precum o păpușă de cârpe. Tigva lui cheală se bălăbănea înainte și înapoi.

Apoi cauciucurile au scos scârțâind lor înfiorător, Plymouth-ul s-a repezit din garaj la mine și în timp ce făcea asta, rugina a dispărut, geamurile crăpate și murdare au devenit clare, alămurile sclipeau noi-nouțe, iar cauciucurile vechi și tocite s-au transformat brusc în Wide Ovals, fiecare striu părănd tot atât de adânc ca și Grand Canyon.

A urlat la mine, cu farurile aruncând cercuri albe de ură, iar în timp ce-mi ridicam mâinile într-un gest stupid, inutil, de apărare, m-am gândit: *Dumnezeule, furia ei nemărginită* –

M-am trezit.

Nu am țipat. În noaptea aceea mi-am ținut țipătul în gât.

Dar am fost foarte aproape.

M-am ridicat în pat, pe care luna arunca o lumină albă și rece și m-am gândit: *A murit subit.*

În noaptea aceea n-am adormit așa de repede.

11

Înmormântarea

*Aripi Eldorado, cauciucuri mari și brizbrizuri,
Aleargă întocmai ca o pârțică de rai aici pe pământ,
Ei bine, amice, când o să mor să-mi arunci corpul în spate,
Și să mă duci la cimitirul de mașini în Caddillac-ul meu.*
Bruce Springsteen

Brad Jeffries, șeful nostru de echipă, avea în jur de patruzeci și cinci de ani, începuse să chelească, era masiv și în permanență ars de soare. Îi plăcea mult să strige – în special atunci când rămâneam în urmă cu planul – dar era un om destul de cumsecade. În timpul pauzei de cafea m-am dus la el ca să aflu dacă Arnie se învoise în acea după-amiază.

— A cerut o învoire de două ore ca să se ducă la o înmormântare, a spus Brad.

Și-a scos ochelarii cu ramă de metal și și-a masat punctele roșii pe care aceștia i le lăsaseră pe nas.

— Acum să nu *mă rogi* și tu – oricum vă pierd pe amândoi la sfârșitul săptămânii, și-mi rămân doar labagiii.

— Brad, trebuie să te rog.

— De ce? Cine-i tipul ăsta? Cunningham spune că el i-a vândut o mașină, că asta-i tot. Cristoase, credeam că nimeni nu merge, în fără de familie, la înmormântarea unui negustor de mașini uzate.

— Nu era un negustor de mașini uzate, era doar un oarecare. Brad, Arnie are niște probleme în legătură cu asta. Simt că ar trebui să mă duc cu el.

Brad a oftat.

— Okay, okay, okay, okay. Poți să pleci de la unu la trei, ca și el. *Dacă* ești de acord să lucrezi în pauza de prânz și marți seară să stai până la ora șase.

— Sigur. Mulțumesc, Brad.

— O să te pontez ca de obicei, a spus Brad. Iar dacă cineva de la Penn-DOT din Pittsburg află despre asta, o să dau de bucluc.

— Nu o să afle.

— O să-mi pară rău că vă pierd.

A ridicat ziarul și l-a deschis la pagina sportivă. Venind din partea lui Brad, această remarcă fusese un mare compliment.

— Și pentru noi a fost o vară bună.

— Îmi pare bine că asta-i părerea ta, Dennis. Acum șterge-o și lasă-mă să citesc ziarul.

Am plecat.

La ora unu cineva m-a dus cu o mașină de profilat până la baraca principală. Arnie era înăuntru, atârându-și casca galbenă de protecție și punându-și o cămașă curată. S-a uitat mirat la mine.

— Dennis! Ce faci aici?

— Mă pregătesc să merg la o înmormântare. Ca și tine.

— Nu, a spus el imediat, și a fost acel cuvânt care, mai mult decât orice altceva – sâmbetele în care nu mai venea la mine, răceala lui Michael și-a Reginei când răspundeau la telefon, felul cum se comportase când îl sunasem de la cinematograful – m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă înlăturase din viața lui și cum acest lucru se întâmplase în același mod în care murise LeBay: subit.

— Ba da, am spus. Arnie, îl visez pe om. Mă auzi ce-ți spun? Îl visez pe omul ăla. Mă duc. Putem să mergem separat sau împreună, dar eu mă duc.

— NU glumeai, nu-i așa?

— Ce?

— Când mi-ai telefonat de la cinematograful. Chiar nu știai că a murit?

— Isuse Cristoase! Crezi că aș glumi în legătură cu așa ceva?

— Nu, a spus, dar nu imediat.

Nu a spus *nu* până când nu s-a gândit foarte serios. Acum vedea posibilitatea ca toți să-i fi întors spatele. Will Darnell îi făcuse asta, Buddy Repperton și bănuiesc că și mama și tatăl lui. Dar nu erau numai ei, sau nu în special ei, deoarece nici unul dintre ei nu era motivul principal. Acela era mașina.

— Îl visezi?

— Da.

Stătea acolo, ținând cămașă curată în mâini, gândindu-se la acest fapt.

— În ziar scria că funeraliile sunt la Cimitirul Libertyville Heights, am spus în cele din urmă. Ai de gând să iei autobuzul sau mergi cu mine?

— Merg cu tine.

— Foarte bine.

Am stat pe un deal, deasupra locului unde se ținea slujba de înmormântare, nici unul dintre noi neîndrăznind sau dorind să mergem jos și să ne alăturăm celor câțiva oameni care erau în jurul gropii. Erau mai puțin de douăsprezece persoane, jumătate dintre ei indivizi bătrâni îmbrăcați în uniforme care păreau vechi și bine păstrate – aproape puteai să simți mirosul de naftalină. Coșciugul lui LeBay era așezat pe niște bărne deasupra gropii. Era acoperit cu un steag. Cuvintele predicatorului erau purtate spre noi de adierea fierbinte de sfârșit de august: omul este ca iarba care crește și apoi este tăiată, omul este ca o floare care înflorește primăvara și se ofilește, omul este îndrăgostit și iubește ceea ce trece.

Când s-a terminat slujba, steagul a fost ridicat, iar un om care părea să aibă în jur de șaiszeci de ani a aruncat în sicriu un pumn de țărână.

Bulgărași de pământ s-au împrăștiat și au picat în groapă. În necrolog se spunea că a lăsat în urmă un frate și o soră. Acesta trebuie să fie fratele; asemănarea nu era izbitoare, dar exista. Evident, sora nu ajunsese la înmormântare; în jurul gropii nu mai era nimeni în afară de foștii camarazi.

Doi dintre veterani au împăturit steagul și i l-au înmănat fratelui lui LeBay. Predicatorul L-a rugat pe Domnul să-i binecuvânteze și să-i țină, să își întoarcă fața spre ei, să-i ridice și să le dea pace. Îndoliații au început să plece. M-am uitat în jur după Arme, dar Arnie nu mai era lângă mine. Se îndepărtase puțin. Stătea sub un copac. Avea lacrimi pe obraji.

— Te simți bine, Arnie? l-am întrebat.

Am realizat că eram mai mult decât sigur că jos nu observasem nici o lacrimă, iar dacă Roland D. LeBay ar fi știut că Arnie Cunningham va fi singura persoană care va vărsa o lacrimă la înmormântarea scurtă dintr-unul dintre cele mai puțin cunoscute cimitire din Pennsylvania, s-ar putea să fi scăzut cincizeci de dolari din prețul pe care-l ceruse pe mașina lui căcăcioasă. La urma urmelor, Arnie încă ar mai fi plătit o sută cincizeci de dolari peste ce valora ea.

Și-a trecut palmele peste obraji într-un gest aproape sălbatic.

— E-n ordine, a spus el răgușit. Haide.

— Sigur.

Credeam că se referise la faptul că era timpul să plecăm, dar el nu s-a îndreptat spre locul unde-mi parcasem Duster-ul; în schimb, a început să coboare dealul. Am vrut să-l întreb unde se duce și apoi am închis gura. Știam foarte bine răspunsul; dorea să discute cu fratele lui LeBay.

Fratele stătea împreună cu doi dintre foștii camarazi, vorbind încet și ținând steagul sub braț. Era îmbrăcat într-un costum tipic pentru un om aflat în prag de pensionare și care dispunea de un venit destul de modest; era bleumarin în dungulițe, iar turul pantalonilor lucea slab. Cravata era boțită la vârf, iar cămașa albă avea în jurul gulerului o urmă galbenă.

S-a uitat spre noi. '

— Scuzați-mă – a spus Arnie – sunteți fratele domnului LeBay, nu-i așa?

— Da, sunt.

S-a uitat întrebător la Arnie și, m-am gândit eu, puțin precaut.

Arnie i-a întins mâna.

— Mă numesc Arnie Cunningham. L-am cunoscut puțin pe fratele dumneavoastră. Cu puțin timp în urmă am cumpărat de la el o mașină.

Când Arnie a întins mâna, în mod automat LeBay a întins-o pe a sa – când este vorba de americani, singurul gest care este probabil mai bine întipărit în reflexe decât strânsul mâinii cuiva, este acela de a verifica dacă fermoarul de la șliț este închis atunci când ieși dintr-o toaletă publică. Dar când Arnie a continuat și i-a spus că a cumpărat o mașină de la LeBay, mâna fratelui a ezitat. Pentru un moment am crezut; că n-are de gând să-i strângă mâna prietenului meu, că o să și-o retragă pe a sa și o să-l lase pe Arnie cu mâna întinsă în aer.

Dar nu a făcut asta... cel puțin, nu chiar. I-a strâns foarte repede mâna lui Arnie, retrăgându-se repede.

— Christine, a spus el cu voce uscată.

Da, asemănarea de familie exista – în modul cum sprâncenele îi umbreau ochii, în forma maxilarului, în culoarea ochilor. Dar fața acestui om era mai plăcută, aproape blândă; nu credeam că va avea vreodată aspectul viclean, de vulpe, care-l caracterizase pe Roland D. LeBay.

— În ultima scrisoare pe care am primit-o de la Rollie, îmi spunea că a vândut-O.

Bunule Dumnezeu, și el folosea acel nenorocit prenume feminin. Și *Rollie!* Era greu să ți-l imaginezi pe LeBay, cu țeasta lui plină de bube și cu corsetul pestilent, ca fiind Rollie-ul cuiva. Dar fratele lui pronunțase

numele de alint cu aceeași voce uscată. În acea voce nu exista nici o urmă de afecțiune, cel puțin una pe care s-o pot percepe eu.

— Fratele meu nu-mi scria des – a continuat LeBay – dar avea o tendință să se umfle în pene, domnule Cunningham. Aș dori să existe un cuvânt mai blând pentru asta, dar nu cred că există. În scrisorica lui, Rollie vorbea despre dumneavoastră ca despre un "muist" și spunea că v-a dat ceea ce numea el "un futai regesc".

Am rămas cu gura căscată. M-am întors spre Arnie, așteptându-mă la un acces de furie. Dar expresia de pe fața lui nici măcar nu se schimbase.

— Dacă a fost un futai regesc-a spus el blajin – asta rămâne întotdeauna la aprecierea spectatorilor. Nu sunteți de aceeași părere, domnule LeBay?

LeBay a răs... puțin în silă, mi s-a părut.

— Acesta este prietenul meu. Era cu mine în ziua când am cumpărat mașina.

Am fost prezentat și i-am strâns mâna lui George LeBay.

Foștii soldați s-au îndepărtat. Noi trei, LeBay, Arnie și eu ne priveam unul pe altul încurcați. LeBay a trecut dintr-o mână în alta steagul fratelui său.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Cunningham? a întrebat LeBay până la urmă.

Arnie și-a dres glasul.

— Mă întrebam în legătură cu garajul – a spus el. Vedeti, eu lucrez la mașină, încercând s-o aduc iarăși în stare de funcționare. Părinții mei nu sunt de acord s-o țin acasă și mă întrebam

— Nu.

— ...dacă n-aș putea închiria garajul.

— Nu, nici nu se poate pune problema, de fapt este ...

— V-aș plăti douăzeci de dolari pe săptămână. Douăzeci și cinci, dacă vreți.

M-am înfiorat. Era ca un copil care călcase în nisip mișcător și se decisese să se înveselească mâncând câteva turtite cu arsenic.

— ...imposibil.

LeBay arăta din ce în ce mai abătut.

— Doar garajul, a spus Arnie, căruia calmul începuse să i se fisureze. Doar garajul unde a fost ea de la început.

— Nu se poate, a spus LeBay. Am înscris casa la "Secolul 21", "Agenția Imobiliară Libertyville" și "Casele din Pittsburg", tocmai în aceasta dimineață. Ei or să înceapă să prezinte casa.

— Da, sigur, cu timpul, dar până ...

— ...și n-ar fi bine ca tu să fii prin preajmă. Înțelegi, nu-i așa? – S-a aplecat puțin spre Arnie. – Te rog, nu mă înțelege greșit. În general nu am nimic împotriva adolescenților – și dacă aș avea, până acum aș fi fost într-un azil de nebuni, deoarece predau la liceu în Paradise Falls, Ohio, de aproape douăzeci de ani – iar tu pari să fii un exemplar foarte inteligent și bine educat al genului adolescent. Dar tot ce vreau eu să fac aici în Libertyville este să vând casa și să împart cu sora mea din Denver suma de bani pe care o voi obține. Vreau să mă descotorosesc de această casă, domnule Cunningham, și vreau să nu mai am nici o legătură cu viața fratelui meu.

— Înțeleg, a spus Arnie. V-ați putea răzgândi dacă vă promit că aș avea grijă de casă? Aș tunde iarba? Aș zugrăvi? Aș face mici reparații? În acest fel v-aș putea ajuta.

— Să știți că se pricepe foarte bine la așa ceva, am intervenit eu.

M-am gândit că mi-ar prinde bine dacă Arnie și-ar aminti mai târziu că am fost de partea lui... chiar dacă nu era așa.

— Deja am angajat un om ca să supravegheze casa și s-o întrețină

puțin.

Părea plauzibil, dar am știut, pe neașteptate și foarte sigur, că era o minciună. Și cred că și Arnie și-a dat seama.

— În ordine. Îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră. Părea un... om foarte încăpățânat.

În timp ce spunea aceste cuvinte, mi-am amintit cum m-am întors și l-am văzut pe LeBay cu lacrimi mari și uleioase pe obraji. *Ei bine, asta este. M-am despărțit de EA, fiule.*

— Încăpățânat? – LeBay a zâmbit cinic. – O, da. A fost un afurisit încăpățânat. – Părea să nu fi remarcat expresia șocată a lui Arnie. – Mă scuzați, domnilor. Mi-e teamă că soarele mi-a făcut puțin rău la stomac.

A început să se îndepărteze de noi. Noi stăteam destul de aproape de mormânt și îl priveam. Brusc s-a oprit, iar chipul lui Arnie s-a luminat; el credea că LeBay și-a schimbat pe neașteptate părerea. Pentru un moment LeBay a rămas nemișcat, cu capul înclinat în poziția unui om care gândește intens. Apoi s-a întors la noi.

— Sfatul pe care ți-l dau este să uiți mașina, i-a spus lui Arnie. Vinde-O. Dacă nimeni n-o să vrea s-O cumpere întreagă, vinde-O ca piese de schimb. Dacă nimeni n-O cumpără nici așa, du-O la cimitir. Fă asta repede și cu totul. Fă-o tot așa cum te-ai dezvăța de un obicei prost. Cred că vei fi mai fericit.

Stătea acolo, uitându-se la Arnie, așteptând ca acesta să spună ceva, dar Arnie nu i-a dat nici un răspuns. Doar îi susținea privirile lui LeBay. Ochii lui aveau acea culoare specială, cenușiu-închis, pe care o aveau atunci când se hotăra asupra unei idei și picioarele îi prindeau rădăcini. LeBay a înțeles acea privire și a încuviințat. Părea nefericit și puțin bolnav.

— Domnilor, la revedere.

Arnie a oftat.

— Bănuiesc că asta-i tot.

Îl privea pe LeBay îndepărtându-se, plin de resentimente.

— Mda, am spus, sperând că am reușit să am un ton mai nefericit decât în realitate.

Asta era din cauza visului. Nu-mi plăcea ideea s-o știu pe Christine înapoi în garaj. Semăna prea mult cu visul meu.

Am pornit spre mașină, fără să spunem nimic. LeBay nu-mi dădea pace. Nici Unul dintre LeBay nu-mi dădea pace. Brusc, am ajuns la o decizie impulsivă – doar Dumnezeu știe cât de diferit s-ar fi desfășurat lucrurile dacă nu m-aș fi călăuzit după acest impuls.

— Hei, omule, am spus. Am o nevoie. Scuză-mă două-trei minute, okay?

— Sigur, a spus el, fără să ridice privirea.

A continuat să meargă, cu mâinile în buzunare și cu ochii ațintiți în pământ.

M-am îndreptat spre stânga, unde era un semn mic și discret, și o săgeată și mai mică indicând direcția spre toalete. Dar când am trecut de primul dâmb și am ieșit din raza vizuală a lui Arnie, am cotit spre dreapta și am început să alerg spre parcare. L-am prins pe Georges LeBay tocmai când se așeza fără grabă la volanul unei Chevette foarte mici, care avea pe parbriz un abtibild Hertz.

— Domnule LeBay! am găfâit eu. Domnule LeBay!

S-a ukat curios în sus.

— Iertați-mă. Scuzați-mă că vă deranjez iarăși.

— Nu-i nimic – a spus el – dar mi-e teamă că ce i-am spus prietenului tău este încă valabil. Nu pot să-l las să-și garezze mașina acolo.

— Foarte bine, am spus.

Și-a ridicat sprâncenele stufoase.

— Mașina, am spus. Plymouth-ul ăla Fury. Nu-mi place.

A continuat să mă privească fără să spună nimic.

— Nu cred că este benefică pentru el. Poate că spun asta în parte pentru că... nu știu...

— Ești gelos? m-a întrebat el încet. Timpul pe care și-l petrecea cu tine, acum și-l petrece cu EA?

— Ei bine, da, corect, am spus. Este prietenul meu de mult timp. Dar eu – eu nu cred că asta-i totul.

— Nu?

— Nu

M-am uitat în jur să văd dacă Arnie era prin preajmă, iar în timpul în care nu l-am privit, am reușit să aflu răspunsul.

— De ce i-ați spus s-O ducă la cimitirul de mașini și s-O uite? De ce i-ați spus că-i ca un obicei prost?

Nu mi-a răspuns și mi-era teamă că nu are nimic de spus – cel puțin, nu mie. Apoi, aproape prea încet ca să aud, m-a întrebat:

— Fiule, ești sigur că asta-i treaba ta?

— Nu știu.

Brusc mi s-a părut a fi foarte important să-i întâlnesc privirile.

— Dar, știți, țin la Arnie. Nu vreau să-l văd că suferă. Mașina asta i-a pricinuit deja necazuri. Nu vreau ca situația să se înrăutățească.

— Vino la motel la mine în seara asta. Se află la ieșirea lui Western Avenue în 376. Poți să-l găsești?

— Eu am asfaltat laturile rambleului de acolo, am spus și i-am arătat mâinile. Încă am bășicile.

Eu am zâmbit, dar el nu.

— Motelul Rainbow. Sunt două moteluri la ieșirea aia. Al meu este cel mai ieftin.

— Mulțumesc, am spus eu cu greutate. Ascultați, zău

— S-ar putea să nu fie treaba ta, sau a mea, sau a altcuiva, a spus LeBay cu vocea lui moale, profesorală, atât de diferită (dar cumva atât de straniu similară) de croncănitul sălbatic al fratelui său. *(iar acela-i aproape cel mai fin miros din lume... poate cu excepția celui de păsărică)*

— Dar pot să-ți spun acum măcar atât. Fratele meu n-a fost un om bun. Cred că singurul lucru pe care l-a iubit cu adevărat în toată viața lui a fost acel Plymouth Fury pe care prietenul tău l-a cumpărat. Deci problema s-ar putea discuta doar între ei și numai între ei, indiferent ce-mi spui tu, sau ce-ți spun eu.

Mi-a zâmbit. Nu a fost un zâmbet plăcut, iar în acea fracțiune de secundă mi s-a părut că-l văd pe Roland D. LeBay privind prin ochii lui și am tremurat.

— Fiule, ești probabil prea tânăr ca să cauți înțelepciune în cuvintele altor persoane cu excepția ta, dar eu îți spun asta: dragostea este dușmanul. – A dat încetișor din cap. – Da. Dintotdeauna și câteodată voit, poeții îi dau alt sens. Dragostea este bătrânul măcelar. Dragostea nu este oarbă. Dragostea este un canibal cu o perspicacitate extrem de acută. Dragostea este ca o insectă; întotdeauna e înfometată.

— Ce mănâncă? am întrebat eu fără să-mi dau seama că am de gând să vorbesc. Fiecare părțică a mea, în afară de gură, considera aberantă întreaga discuție.

— Prietenia, a spus George La Bay. Mănâncă prietenia. Dacă aș fi în locul tău, Dennis, m-aș pregăti pentru ce-i mai rău.

A închis ușa Chevette-ului cu un *bang!* ușor și a pornit motorul de capacitate mica. S-a îndepărtat, lăsându-mă să stau acolo, pe marginea macadamului. Mi-am amintit brusc că Arnie ar trebui să mă vadă întorcându-mă din direcția toaletelor, deci m-am dus într-acolo cât de repede am putut.

În timp ce mergeam mi-am dat seama că groparii, sau cioclii, sau

inginerii pentru eternitate, sau cum s-ar numi aceștia în ziua de azi, ar trebui să coboare în groapă sicriul lui LeBay. Țărâna pe care George LeBay o aruncase la sfârșitul ceremoniei trebuia acum să fie întinsă pe capac, ca o mână biruitoare. Am încercat să înlătur din minte această imagine dar, chiar mai rău, peste ea s-a suprapus alta: Roland D. LeBay, în interiorul sicriului tapetat cu mătase albă, îmbrăcat în cel mai bun costum și cu lenjeria cea mai bună – bineînțeles, *fără* corsetul galben și urât mirositor.

LeBay se afla în pământ. LeBay era în sicriul lui, cu mâinile încrucișate pe piept... dar de ce eram eu așa de sigur că pe fața lui era un rânjet larg, drăcesc?

12

Puțină istorie de familie

N-o poți auzi acolo în Needham ?

Route '128, lângă liniile de înaltă tensiune,

E așa de frig aici în întuneric,

E atât de excitant în întuneric...

Jonathan Richmond and the Modern Lovers

Motelul Rainbow într-adevăr arăta destul de rău. Avea un singur etaj, pavajul din parcare era crăpat, două dintre literele firmei de neon erau arse. Era exact genul de motel unde te așteptai să găsești un profesor de Engleză bătrân. Știu cât de deprimant sună, dar este adevărat. Iar mâine el va înapoia mașina închiriată la aeroport și va zbura acasă în Paradise Falls, Ohio.

Motelul Rainbow arăta ca o secție geriatrică. Pe scaunele pliante pe care administrația hotelului le închiriaza, în dreptul camerelor, stăteau grupuri de bătrâni, cu genunchii osoși încrucișați și cu șosetele albe trase peste gamba părăoasă. Toți bărbații arătau ca niște alpiniști

În vârstă, slabi și vânjoși. Majoritatea femeilor erau înfloritoare datorită grăsimii de după cincizeci de ani și a lipsei de speranțe. De atunci am observat că există moteluri care par locuite numai de oameni care au peste cincizeci de ani – parcă ei ar auzi despre aceste locuri de la vreun program "Oldies but Goodies Hotline". Aduceți-vă Histerecto-nomia și Prostata Mărită la Nu-Atât-de-Pitorescul Motel Rainbow. N-avem Televiziune prin Cablu dar Avem Degete Magice, Doar Douăzeci și Cinci de Cenți Masajul. În, fața camerelor n-am văzut nici un tânăr, iar la unul din capatele clădirii, echipamentul ruginit al terenului de joacă era părăsit, aruncând pe pământ umbre lungi. Deasupra capului, deasupra firmei de neon, era arcuit un curcubeu. Zumzăia ca un roi de muște prins într-o sticlă.

LeBay stătea în fața camerei 14 ținând în mână un pahar. M-am dus la el și ne-am strâns mâinile.

— Ai dori ceva răcoritor? m-a întrebat. În hol există un automat.

— Nu, mulțumesc, am spus.

Am luat unul din scaunele pliante care se afla în fața unei camere libere și m-am așezat lângă el.

— Atunci hai să-ți spun tot ce pot, a zis el cu acea voce moale, cultivată. Sunt cu unsprezece ani mai tânăr decât Rollie și sunt încă un om care învață cum este să fii bătrân.

Mi-am rearanjat stângaci poziția în scaun și n-am spus nimic.

— Am fost patru la părinți, a continuat el. Rollie era cel mai mare, eu cel mai mic. Celălalt frate al nostru, Drew, a murit în Franța, în 1944. El și Rollie erau amândoi militari de carieră. Noi am crescut aici, în Libertyville. Doar că Libertyville era pe atunci mult, mult mai mic. Destul de mic ca să aibă privilegiați și nedoriți. Noi eram nedoriți. Oameni săraci. Netoți. De

partea proastă a drumului. Alege tu clișeu care-ți place.

A chicotit ușor în lumina amurgului și și-a mai turnat 7-Up în pahar.

— De fapt, îmi amintesc un singur lucru constant în legătură cu copilăria lui Rollie – la urma urmelor, când m-am născut eu, el era în clasa a cincea – dar asta-mi amintesc foarte bine.

— Despre ce-i vorba?

— Furia lui, a spus LeBay. Rollie era întotdeauna supărat. Era supărat că trebuia să se ducă la școală îmbrăcat cu hainele aruncate de alții, era furios că tatăl nostru era un bețiv care nu-și putea păstra o slujbă la nici una dintre oțelării, era supărat că mama nu-l putea convinge pe tata să nu mai bea. Era furios din cauza celorlalți trei copii mai mici – Drew, Marcia și eu – care făceau sărăcia să fie insuportabilă.

A întins brațul către mine și și-a suflecat mâneca de la cămașă ca să-mi arate tendoanele ofilite, ca niște sfori, ale brațului său de om bătrân, care se aflau chiar sub pielea lucioasă și întinsa. De la cot până la încheietura palmei șerpua o cicatrice.

— Asta a fost un cadou de la Rollie. Am obținut-o când aveam trei ani și el paisprezece. Eu mă jucam cu câteva cubulețe de lemn vopsit, care se presupunea că sunt mașini și camioane; eram pe aleea din fața casei când el a ieșit trântind ușa în drum spre școală. Bănuiesc că-i stăteam în cale. M-a împins, a ajuns până la trotuar, apoi s-a întors și mi-a dat un brânci zdravăn. Când am aterizat mi-am înfipt brațul într-unul din țăruii gardului care înconjura terenul cu buruieni și floarea-soarelui, pe care mama insista să-l numească "grădină". Am sângerat destul de mult, cât să-i sperie până la lacrimi pe toți – pe toți, cu excepția lui Rollie, care striga întruna: "De acum înainte să te ferești din calea mea, mucos afurisit, să te ferești din calea mea, auzi?"

M-am uitat fascinat la cicatricea veche, dându-mi seama că arăta ca dăra lăsată de un derapaj, deoarece acel braț dolofan de copil de trei ani crescuse de-a lungul anilor și se transformase în brațul slab și lucios de om bătrân la care mă uitam acum. O rană care fusese o scobitură urâtă și plină de sânge în anul 1921, se alungise lent transformându-se în această succesiune argintie de semne ca niște trepte. Rana se închisese, dar cicatricea... se întinsese.

Am simțit un fior teribil, fără speranțe. M-am gândit cum a lovit Arnie cu pumnii în bordul mașinii mele, cum a strigat răgușit că o să-i facă s-o mănânce, s-o mănânce, s-o mănânce.

— George LeBay mă privea. Nu știu ce a văzut pe chipul meu, dar și-a dat încet mâneca în jos, iar când și-a închis manșeta, acoperind cicatricea, a fost ca și când a tras cortina peste un trecut aproape de nesuportat.

A mai băut niște 7-Up.

— Tata a venit acasă în acea seară – fusese într-o peregrinare pe care o numea "vânarea unei slujbe" – iar când a auzit ce a făcut Rollie, l-a snopit în bătaie. Dar Rollie nu era deloc dispus să dea înapoi. A plâns, dar nu s-a căit. LeBay a zâmbit puțin. La sfârșit mama era înspăimântată, strigându-i tatălui meu să se oprească, până nu-l omoară. Pe fața lui Rollie se rostogoleau lacrimile, și totuși nu se căia. "Stătea în calea mea", spunea Rollie printre lacrimi. "Și dacă-mi mai stă iarăși în cale, o s-o fac din nou și tu nu mă poți opri, bețivan bătrân și nenorocit!" Atunci tata l-a lovit în față, i-a dat borșul pe nas, iar Rollie a căzut pe jos cu sângele curgându-i printre degete. Mama țipa, Marcia plângea, Drew se retrăsese speriat într-un colt, iar eu urlam din toți răunchii ținându-mi brațul bandajat. Și Rollie a continuat să strige: "Aș face-o iarăși, bețivan-bețivan-bătrân-nenorocit-bețivan!"

Deasupra noastră începuseră să apară stelele. Dintr-o cameră a ieșit o femeie bătrână, a scos un geamantan jerpelit dintr-un Ford și l-a dus înapoi în cameră. De undeva se auzea un radio. Nu era acordat pe muzica

rock a postului FM-104.

— Furia lui nemărginită mi-o aduc cel mai bine aminte, a repetat încet LeBay. La școală se bătea cu oricine își bătea joc de hainele lui sau de felul cum era tuns – se lua la bătaie cu oricine, chiar dacă numai *bănuia* că se râde de el. Era tot timpul suspendat de la școală. Până la urmă a renunțat și s-a înrolat în armată.

Anii douăzeci n-au reprezentat o perioadă prea bună ca să fii în cadrul armatei. Nu exista nici o demnitate, nu erau promovări; nu erau steaguri și stindarde. Nu exista noblețe. El a mers din unitate în unitate, la început în Sud, apoi în Sud-Vest. Cam la trei luni primeam de la el o scrisoare. Încă era furios. Era supărat pe cei pe care el îi numea "căcănarii". Totul se întâmpla din vina "căcănarilor." Căcănarii nu-i aprobau promovarea pe care o merita, căcănarii îi anulasera o permisie, căcănarii nu-și puteau găsi propriile funduri cu mâinile și cu ajutorul unei lanterne. În cel puțin două ocazii, căcănarii îl băgasera la arest.

Armata l-a ținut deoarece era un excelent mecanic – putea să mențină în stare de funcționare vehiculele vechi și degradate, care erau tot Ceea ce Congresul permisesese Armatei.

Tulburat, m-am surprins iarăși gândindu-mă la Arnie – Arnie care avea niște mâini atât de iscusite.

LeBay s-a aplecat.

— Dar acest talent era o altă sursă a furiei lui, tinere. Iar această furie nu s-a stins până când și-a cumpărat mașina aceea pe care acum o deține prietenul tău.

— Ce vrei să spui?

LeBay a chicotit hârâit.

— El repara camioanele armatei, mașinile personalului, vehiculele pentru transportul muniției. Repara buldozere și păstra în stare de funcționare mașinile personalului folosind scuipatul și sârma ordinară. Și odată, când un congressman a venit să viziteze Fort Arnold în vestul texasului și a avut o problemă la mașină, i s-a ordonat de către comandantul unității, care dorea cu disperare să facă o impresie bună, să repare Bentley-ul luxos al congressmanului. O, da, am primit o scrisoare de patru pagini despre acel anume "căcănar" – patru pagini pline de furia și vitriolul lui Rollie. A fost o minune că acele cuvinte nu fumegau pe pagină.

Toate acele vehicule... dar Rollie n-a deținut niciodată o mașină proprie până după Al Doilea Război Mondial. Chiar și atunci singurul lucru pe care și l-a putut permite a fost un Chevrolet vechi care mergea prost și era mâncat de rugină. În anii douăzeci și treizeci n-a avut niciodată bani îndeajuns, iar în timpul războiului a fost prea preocupat să rămână în viață.

În toți acei ani a lucrat în garaje, a reparat mii de vehicule pentru căcănari și niciodată n-a avut unul care să fie al său. Se repeta iarăși situația dm Libertyville. Chiar și vechiul Chevrolet n-a putut să rezolve situația, sau vechiul Huston Hornet pe care l-a cumpărat la un an după ce s-a însurat.

— S-a însurat?

— Nu v-a spus asta, nu-i așa? m-a întrebat LeBay. Ar fi fost bucuros să povestească și să repovestească despre aventurile din armată și despre confruntările pe care le-a avut cu căcănarii – atâta timp cât tu și prietenul tău puteați să-l ascultați fără să adormiți... iar el ar fi avut mâna în buzunarul vostru pipăindu-vă portofelul. Dar nu s-ar fi obosit să vă spună despre Veronica sau Rita.

— Cine au fost?

— Veronica a fost soția lui. S-au căsătorit în 1951, cu puțin timp înainte de plecarea lui Rollie în Coreea. Știi, ar fi putut să rămână în țară. Era însurat, nevasta lui era însărcinată, el se apropia de vârsta mijlocie.

Dar a ales să plece.

LeBay s-a uitat gânditor la echipamentul părăsit al terenului de joacă.

— Știi, asta a fost bigamie. În 1951, avea patruzeci și patru de ani și deja era însurat. Era însurat cu armata. Și cu căcănarii.

Iarăși a tăcut. Tăcerea lui avea o calitate morbidă.

— Vă simțiți bine? l-am întrebat până la urmă.

— Da, mi-a răspuns. Doar mă gândeam. Gândeam rău despre morți.

M-a privit calm – cu excepția ochilor; erau întunecați și răniți.

— Știi, tinere, toate astea mă fac să sufăr... cum spuneai că te nu-mești? Nu vreau să stau aici și să cânt aceste melodii vechi și triste unuia căruia nu pot să-i spun pe numele mic. Era Donald?

— Dennis, am spus. Uitați, domnule LeBay...

— Mă doare mai mult decât aș fi crezut, a continuat el. Dar acum, dacă am început, hai să termin, nu-i așa? Am întâlnit-o pe Veronica doar de două ori. Era din West Virginia. De lângă Wheeling. Era o sudistă tipică și nu prea deșteaptă. Rollie era în stare s-o domine, o considera un bun al său, ceva de la sine înțeles. Dar ea îl iubea, cred – cel puțin până la treaba murdară cu Rita. Cât despre Rollie, eu nu cred că s-a însurat cu o femeie. El s-a însurat cu un fel de... zid al plângerii. Scrisorile pe care ni le trimitea... ei bine, trebuie să-ți amintești că părăsise școala foarte repede. Scrisorile, analfabete cum erau, însemnau pentru fratele meu un efort foarte mare. Reprezentau puntea de care se agăța, romanul lui, simfonia lui, marele său efort. Nu cred că le scria ca să se descotorosească de veninul din inima lui. Cred că le scria ca să-l răspândească. Din momentul în care a avut-o pe Veronica, nu ne-a mai scris. Avea acum setul lui de urechi eterne și nu mai trebuia să ne plictisească pe noi. Bănuiesc că i-a scris ei în timpul celor doi ani când a fost în Coreea. În acea perioadă eu am primit doar una și cred că Marcia două. N-a simțit nici o bucurie când s-a născut fiică-sa, la începutul lui 1952, doar o plângere ursuză că mai avea acasă încă o gură de hrănit iar căcănarii vor lua mai mult de la el.

— A avansat vreodată în rang? am întrebat.

Cu un an înainte văzusem un episod dintr-un lung serial de televiziune, unul dintre acele romane TV, numit *Odată – Vultur*. Am văzut cartea la magazin în ziua următoare și am cumpărat-o sperând o poveste bună de război. După cum s-a dovedit, am avut parte de război și de pace și de câteva idei noi despre serviciul militar. Una dintre ele era despre faptul că promovarea începe să devină foarte rapidă în timpul războiului. Îmi era greu să înțeleg cum a putut LeBay să se înroleze în anii douăzeci, să treacă prin două războaie și încă să fie un gunoi când Ike a devenit Președinte.

LeBay a răs.

— Era ca și Prewitt din *De Aici Până la Eternitate*. Avansa, după care era retrogradat pentru ceva – insubordonare, impertinență sau beție. Ți-am spus că a petrecut mult timp la arest? Într-una din dăți a stat acolo pentru că a urinat în vasul pentru punch de la Clubul Ofițerilor din Fort Dix înaintea unei petreceri. Pentru ofensa asta a primit doar zece zile, deoarece cred că superiorii au priyat în inimile lor și s-au gândit că nu a fost nimic altceva decât o glumă de bețiv, după cum și unii dintre ei au făcut probabil pe vremea când făceau parte din cluburile studențești – ei nu aveau, nu puteau avea, vreo idee despre ura și disprețul adânc care se afla în spatele acelui gest. Dar îmi imaginez că pe atunci Veronica le-ar fi putut spune adevărul.

M-am uitat la ceas. Era nouă și un sfert. LeBay vorbea de aproape o oră.

— Fratele meu s-a întors din Coreea în 1953 și și-a întâlnit atunci fiica pentru prima dată. Am înțeles că a privit-o timp de un minut sau două, apoi i-a dat-o înapoi soției sale și s-a dus să meșterească la vechiul Chevrolet pentru tot restul zilei... Te plictisești, Demis?

— Nu, am spus sincer.

— În toți acei ani, singurul lucru pe care Rollie și-l dorea cu adevărat era o mașină nou-noută. Nu un Cadillac sau un Lincoln; nu dorea să se alăture clasei superioare, ofițerilor, căcănarilor. El dorea un Plymouth nou, sau poate un Ford, sau un Dodge. Veronica ne scria din când în când și ne spunea că-și petreceau majoritatea duminicilor colindând magazinele de automobile din zonele unde era staționat Rollie. Ea și copilul stăteau în vechiul Hornet care-l aveau pe atunci, Veronica citindu-i povești Ritei, în timp ce Rollie colinda nenumărate parcări prăfuite, cu alți și alți negustori, discutând despre combustia internă, cai putere, rata de schimb a vitezelor... Câteodată mă gândesc la micuța fetiță care a crescut în sunetul de fond al ventilatoarelor imense care scoteau aerul fierbinte din garajele armatei dintr-o duzină de baze militare și nu știu dacă să râd sau să plâng.

Gândurile mele s-au îndreptat iarăși spre Arnie.

— Care-i părerea dumneavoastră, era obsedat?

— Da. Aș spunerea era obsedat. A început să-i dea Veronicăi bani să-i pună deoparte. În afară de insuccesul lui de a fi promovat mai mult decât sergent-major, fratele meu avea o problemă cu băutura. Nu era un alcoolic, dar dădea periodic câte un chiolhan, o dată la șase sau opt luni. Banii pe care reușeau să-i economisească se terminau la un asemenea chiolhan. Niciodată nu știa precis unde-i cheltuise.

Se presupunea că Veronica o să pună capăt acestui obicei. Țasta a fost unul dintre motivele pentru care o luat-o de nevastă. Când începeau chiolhanurile, Rollie mergea la ea și-i cerea bani. O dată a amenințat-o cu cuțitul; i l-a pus la gât. Am aflat asta de la sora mea, care vorbea câteodată cu Veronica la telefon. Veronica nu a vrut să-i dea banii, care atunci, în 1955, totalizau în jur de opt sute de dolari. "Scumpule, amintește-ți de mașină", i-a spus ea cu vârful cuțitului lipit de gât "N-o să-ți cumperi niciodată mașină dacă o să-i bei pe toți."

— Înseamnă că l-a iubit, am spus.

— Ei bine, poate că da. Dar, te rog, nu fă presupunerea romantică că dragostea a reușit să-l schimbe în vreun fel pe Rollie. Apa poate să macine orice piatra, dar numai în sute de ani. Oamenii sunt muritori.

A părut că stă în cumpănă dacă să mai continue acest subiect, apoi s-a decis că nu. Această tăcere mi s-a părut ciudată.

— Dar niciodată nu le-a lăsat vreo zgârietură, nici uneia – a continuat LeBay. Și trebuie să-ți amintești că era beat atunci când a amenințat-o cu cuțitul. Acum în școli există proteste vehemente împotriva drogurilor, și nu mă opun acestui protest, deoarece cred că-i obscen să te gândești la copii de cincisprezece, șaisprezece ani, care-s tot timpul plini de droguri, dar eu totuși cred că alcoolul este cel mai vulgar și periculos drog care a fost inventat vreodată – și este legal.

Când fratele meu s-a retras până la urmă din armată, în 1957, Veronica reușise să strângă puțin peste o mie două sute de dolari. La aceștia se adăuga o pensie de invaliditate substanțială, pentru problema pe care o avea la spate – s-a luptat cu căcănarii pentru ea și a câștigat.

Deci, până la urmă, aveau banii. Au cumpărat casa pe care ați vizitat-o tu și prietenul tău, dar înainte ca să se gândească măcar ra casă au luat mașina. Mașina era prioritatea maximă. Vizitele la magazinele de automobile erau un iureș febril. Și până la urmă s-a decis pentru Christine. Am primit o scrisoare lungă despre ea. Era un Fury 1958, sport, cu două uși, iar în scrisoare mi-a dat toate datele de catalog. Nu mi le amintesc, dar pun pariu că prietenul tău poate să spună ca pe o poezie toate caracteristicile EI.

— Măsurile EI, am spus eu.

LeBay a zâmbit fără umor.

— Măsurile EI, da. Îmi amintesc că mi-a scris că prețul de vânzare era

cu puțin sub 3000 \$, dar el i-a "jecmănit" după cum s-a exprimat, până la 2100 \$ cu tot cu piesele de schimb. A făcut comanda pentru EA, a plătit un avans de zece la sută, iar când a primit-O, a plătit restul în bani gheață – în bancnote de zece și douăzeci de dolari. Anul următor, Rita, care pe atunci avea șase ani, a murit.

Am sărit ca ars, încât aproape am răsturnat scaunul. Vocea lui blândă, profesorală, avea un ton adormitor, iar eu eram obosit; fusesem pe jumătate adormit. Ultima remarcă fusese ca un duș rece pe față.

— Da, este adevărat, a răspuns el expresiei mele întrebătoare și uimite de pe fata mea.

— Ieșiseră să facă o "motoraită" în acea zi. Asta înlocuise expedițiile de vânatoare de mașini: "motoraită". Asta era expresia lui. A preluat-o dintr-un rock-and-roll, unul din acelea pe care le asculta tot timpul. În fiecare sâmbătă, toți trei plecau să facă o "motoraită". Și în față și în spate existau pungii pentru gunoi. Micuței i se interzisese să arunce ceva pe jos. Ii era interzis să facă mizerie. Învățase bine lecția. Ea...

A căzut într-o tăcere stranie, gânditoare, apoi a abordat alt subiect.

— Rollie păstra scrumierele curate. Întotdeauna. Era un fumător înrăit, dar scutura scrumul țigării pe gemulețul mic, nu în scrumieră, iar când termina de fumat, arunca mucul pe geam. Dacă avea pe cineva cu el care folosea scrumiera, o golea și apoi o ștergea cu un șervețel de hârtie. Își spăla mașina de două ori pe săptămână și o vopsea de două ori pe an. O repara singur, închiriind spațiu la un garaj din localitate.

Mă întrebam dacă fusese Garajul Darnell.

— În acea duminică s-au oprit la un chioșc de pe marginea drumului ca să cumpere hamburgeri, când se întorceau spre casă. Știi, pe vremea aceea nu existau McDonald-uri, doar chioșcuri. Iar ceea ce s-a întâmplat a fost... destul de simplu, bănuiesc...

Iarăși acea tăcere, ca și cum s-ar fi întrebat cât de mult ar trebui să-mi spună sau cum să separe ceea ce știe de presupuneri.

— S-a înecat cu o bucată de carne, a spus până la urmă. Când a început să horcăie și să-și pună mâinile la gât, Rollie a tras la marginea drumului, a scos-o din mașină și a bătut-o pe spate încercând s-o facă să scuipe. Bineînțeles acum există o metodă – Manevra Heimlich – care funcționează foarte bine în asemenea situații. O tânără, o profesoară, de fapt, a salvat un băiat care se înecase în cafeneaua liceului meu chiar anul trecut, folosind Manevra Heimlich. Dar în acele zile... Nepoata mea a murit pe marginea drumului. Îmi imaginez că a fost un mod murdar și îngrozitor de a muri.

Vocea lui își reluase acea cadență adormitoare, de clasă de curs, dar mie nu-mi mai era somn. Chiar deloc.

— A încercat s-o salveze. Cred asta. Și încerc să cred că faptul că a murit a fost doar un ghinion. El avusese un serviciu nemilos multă vreme și nu cred că-și iubea foarte mult fiica, dacă nu deloc. Dar câteodată, în situații limită, lipsa dragostei poate fi salvatoare. Câteodată este nevoie de cruzime.

— Dar nu de data aceea, am spus.

— Până la urmă a întors-o pe dos și a ținut-o de glezne. A lovit-o în burtă, sperând, s-o facă să vomite. Cred că ar fi încercat să-i facă o trahectomie cu briceagul dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre cum se face așa ceva. Dar, bineînțeles că nu știa. Fetița a murit.

Marcia, soțul ei și familia au venit la înmormântare. Și eu la fel. A fost ultima reuniune de familie. Îmi amintesc cum mă gândeam că, bineînțeles, el o să vândă mașina. Într-un mod ciudat, eram puțin dezamăgit. Ocupase un loc atât de important în scrisorile Veronicăi și în cele câteva pe care ni le trimisese Rollie, încât mi se părea că este aproape o membră a familiei. Dar nu a vândut-o. S-au dus la Biserica Metodistă din Libertyville în ea, și era

lustruită... și sclipitoare... și demnă de ură. Eu eram *plin de ură*.

S-a întors și s-a uitat la mine.

— Crezi asta, Dennis?

A trebuit să înghit înainte să-i pot răspunde:

— Da, am spus. Da, cred.

LeBay a încuviințat sinistru.

— Veronica stătea pe scaunul din față ca un manechin de ceară. Tot ceea ce fusese ea – tot ceea ce fusese în interiorul ei – se stinsese. Rollie avusese mașina, ea o avusese pe fetiță. Nu numai că își plângea fiica. Murise.

Am încercat să-mi imaginez situația – am încercat să-mi imaginez ce aș fi făcut dacă mi s-ar fi întâmplat mie. Fiica mea să înceapă să horcăie și să se înece în spatele mașinii mele și apoi să moară pe marginea drumului. Aș vinde mașinal De ce? Nu a fost *mașina* cea care a omorât-o; era ceea ce mușcase, îmbucătura de hamburger care-i blocase căile respiratorii. Deci de ce să vând mașina? În afară de micul amănunt că n-aș mai putea niciodată s-o privesc, n-aș putea să mă mai gândesc la ea fără oroare și amărăciune. Oare aș vinde-o? Omule, se cacă ursul în pădure?

— L-ai întrebat despre asta?

— Sigur că l-am întrebat. Marcia era cu mine. Se întâmpla asta după slujbă. Fratele Veronicăi venise din Glory, West Virginia, și a dus-o acasă după slujba de îngropare – oricum, ea era ca în transă.

Am stat singuri cu el, Marcia și cu mine. Acea a fost reuniunea adevărată. L-am întrebat dacă intenționează să vândă mașina. Era parcată chiar în spatele furgonetei de pompe funebre care o adusese pe fiica lui la cimitir – știi, același cimitir în care a fost azi îngropat Rollie. Era albă cu roșu – Chrysler n-a oferit niciodată modelul Plymouth Fury 1958 în aceste culori; Rollie a vopsit-o la comandă. Stăteam cam la cincizeci de picioare depărtare de ea, și am avut un sentiment foarte ciudat... cea mai ciudată *pornire*... să mă mai îndepărtez, ca și cum ne-ar fi putut auzi.

— Ce ați spus?

— L-am întrebat dacă are de gând să vândă mașina. Acea expresie hotărâtă, încăpățânată ca de catâr, i s-a întipărit pe față, expresia pe care mi-o aminteam atât de bine din copilărie. Era privirea care o avusese când m-a aruncat în gardul cu țepușe. Privirea pe care o avusese când îi tot spunea bețivan tatălui meu, chiar și după ce nasul îi sângera. Mi-a spus: "George, aș fi nebun s-o vând, are doar un an și doar 11000 mile. Știi că nu-ți obții niciodată banii din vânzarea unei mașini până când nu are trei ani".

— I-am spus: "Rollie, dacă pentru tine asta-i o chestiune de bani, atunci înseamnă că cineva ți-a furat ceea ce mai rămăsese din inima ta și a pus în loc o piatră. Vrei ca nevastă-ta să se uite la ea în fiecare zi? Să *călătorească* cu ea? Dumnezeuule mare, omule!" Expresia aceea nu s-a schimbat. Nu, până. când nu s-a uitat la mașină, stând acolo în lumina soarelui... stând în spatele dricului. Doar în acel moment chipul i s-a îmblânzit. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă se uitase vreodată așa la Rita. Bănuiesc că nu. Nu cred că putea.

Câteva clipe a tăcut, apoi a continuat.

— Marcia i-a spus același lucru. Ei întotdeauna i-a fost frică de Rollie, dar în ziua aceea era mai mult furioasă decât fricoasă – aminteste-ți, ea primise scrisori de la Veronica și știa cât de mult o iubise Veronica pe micuță. I-a spus că atunci când cineva moare, arzi salteaua pe care a dormit, dai hainele persoanei la Armata Salvării, pui capăt acelei vieți sub toate aspectele, astfel încât cei în viață să-și poată vedea de treburile lor. I-a spus că soția lui n-o să poată reveni la o viață normală atâta timp cât mașina în care murise fiica ei se mai afla în garaj. Rollie a întrebat-o în stilul lui răutăcios, sarcastic, dacă dorea ca el să-și ude mașina cu benzină

și să-i dea foc doar pentru că fiica lui se încesase de moarte. Sora mea a început să plângă și i-a spus că asta era o idee foarte bună. Până la urmă am luat-o de braț și am dus-o de acolo. Nu se putea discuta cu Rollie, nici atunci și niciodată. Mașina era a lui și putea să vorbească despre faptul că trebuie să-o țină până când are trei ani, putea să vorbească despre kilometraj până se albăstrea la față, dar purul adevăr era că el avea de gând să-o țină pentru că asta dorea.

Marcia și familia ei s-au întors la Denver cu Ogarul Cenușiu și, din câte știu eu, nu l-a mai văzut niciodată pe Rollie și nici nu i-a mai scris. N-a venit la înmormântarea Veronicăi. Nevasta lui. Prima dată copilul, apoi nevasta. Cumva, mi-am dat seama că așa se întâmplase. Bang-bang. Dinspre picioare a început să-mi urce spre stomac un fel de amorțeală.

— A murit șase luni mai târziu. În ianuarie 1959.

— Dar n-a avut nici o legătură cu mașina, am spus. N-a avut nici o legătură cu mașina, așa-i?

— A fost în strânsă legătură cu mașina, a spus el încetișor.

M-am gândit că nu mai vreau să aud nimic. Dar bineînțeles că aveam să ascult în continuare. Deoarece prietenul meu deținea acum mașina și deoarece aceasta începuse să ocupe un loc mult prea important în viața lui.

— După ce Rita a murit, Veronica a avut o depresiune nervoasă. Pur și simplu n-a mai reușit niciodată să-și revină. Își făcuse câțiva prieteni în Libertyville, care au încercat să-o ajute... să-o ajute să-și regăsească iarăși un fel de viață. Cred că așa se spune. Dar nu a fost în stare. Chiar deloc. Altfel, treburile mergeau bine. Pentru prima dată în viața fratelui meu, aveam destui bani. Avea pensia din partea armatei, pensia de invaliditate și își găsisese o slujbă de paznic de noapte la fabrica de anvelope din vestul orașului. După înmormântare m-am dus până acolo, dar nu mai există.

— A dat faliment acum doisprezece ani, am spus eu. Eu eram copil pe atunci. Acum este o autoservire chinezească acolo.

— Plăteau împrumutul pe casă în două rate lunare. Și, bineînțeles, nu mai aveau o fetiță de care să aibă grijă. Dar pentru Veronica n-a mai existat niciodată lumină sau un imbold de a se însănătoși.

S-a sinucis cu sânge rece, după câte am putut să aflăm. Dacă ar fi existat manuale pentru cei care doresc să devină sinucigași, moartea ei ar fi putu fi inclusă drept un exemplu de urmat. S-a dus la magazinul Western Auto, din oraș – același de la care mi-am cumpărat eu prima mea bicicletă pu mulți, mulți ani în urmă – și a cumpărat un furtun de cauciuc lung de douăzeci de picioare. Unul dintre capete l-a atașat la țeava de eșapament a Christinei, iar celălalt l-a băgat pe unul dintre geamurile din spate. Nu și-a luat niciodată carnetul de conducere, dar știa cum să pornească o mașină. Asta era tot ce avea nevoie să știe.

Mi-am strâns buzele, apoi le-am umezit cu limba și mi-am auzit glasul, aproape un fel de croncănit ruginit:

— Cred că acum aș bea ceva.

— Dacă ești drăguț, mai adu-mi și mie o cutie, a spus el. O să mă țină treaz – întotdeauna au acest efect asupra mea – dar, bănuiesc că oricum n-aș dormi prea mult la noapte.

Bănuiam că și mie mi se va întâmpla la fel. M-am dus să iau răcoritoarele din nolul motelului, iar când mă întorceam m-am oprit la jumătatea parcării. El era doar o umbră mai închisă în fața camerei sale, șosetele lui albe licărind ca niște fantome mici. M-am gândit: *Poate că mașina este blestemată. Probabil aceasta-i explicația. Într-adevăr, pare o poveste cu fantome. În față este un indicator... următoarea oprire, Zona Crepusculară!*

Dar asta era ridicol, nu-i așa?

Bineînțeles că da. Am continuat să merg. Mașinile nu poartă blesteme, după cum nici oamenii; acestea erau chestii pentru filme de groază, un fel

de divertisment pentru o noapte de sâmbătă la cinematograful-parcare, dar foarte, foarte îndepărtate de faptele de zi cu zi care formează realitatea.

I-am înmânat cutia cu apă tonică și am ascultat restul povestirii, care poate fi rezumată într-o singură propoziție: apoi a trăit nefericit până la moarte. Unicul Roland D. LeBay și-a păstrat casa-vagon și Plymouth-ul 1958. În 1965 a renunțat la chipiul de paznic de noapte și la ceasul de pontaj. Și, cândva, tot în jurul acelei date, a renunțat să mai facă mari eforturi ca s-o păstreze pe Christine ca nouă – a lasat-o să se deterioreze tot la fel cum altcineva nu s-ar mai ocupa de un ceas.

— Vrei să spui că a ținut-o acolo? am întrebat. Din 1965? Timp de treisprezece ani?

— Nu, a pus-o în garaj, bineînțeles, a spus LeBay. Vecinii n-ar fi tolerat priveliștea unei mașini care se deteriorează pe peluza din față. La țară, poate, dar nu în Suburbia U.S.A.

— Dar era acolo când noi am –

— Da, știu. A pus-o pe peluză cu anunțul DE VÂNZARE prins pe parbiz. M-am interesat de chestia asta. Eram curios, deci am întrebat. La Legiune. Majoritatea dintre ei pierduseră contactul cu Rollie, dar unul dintre ei mi-a spus că parcă văzuse mașina acolo, pe peluză, pentru prima dată în luna mai.

Am început să spun ceva dar apoi m-am oprit. Îmi venise o idee îngrozitoare, care suna cam așa: *Era prea convenabil*. Mult prea convenabil. Christine a stat ani mulți în garajul întunecat – patru, opt, doisprezece, mai mulți. Apoi – cu câteva luni înainte ca Arnie și cu mine să trecem pe acolo și Arnie ș-o vadă – Roland D. LeBay a scos-o brusc afară și a pus pe ea un anunț: DE VÂNZARE.

Mai târziu – mult mai târziu – am verificat anunțurile din ziarele din Pittsburg și ziarul local din Libertyville, *The Keystone*. Nu dăduse nici un anunț pentru vânzarea Fury-ului, cel puțin nu în ziare, așa cum se procedează de obicei când vrei să vinzi o mașină. Pur și simplu a scos-o la vedere pe strada lui de periferie – nu era nici măcar o arteră principală – și a așteptat să treacă pe acolo un cumpărător.

Nu mi-am dat seama atunci de celelalte implicații ale acestui gând – cel puțin nu în mod logic, intelectual – dar știam destul ca să simt revenirea aceluși fior rece și albastru al fricii. Era ca și cum el a știut că va veni un cumpărător. Dacă nu în mai, atunci în iunie, sau iulie, sau august. Cândva curând.

Nu, această idee nu mi-a venit pe o cale logică sau rațională. În schimb în minte mi s-a format o imagine viscerală: o *dionea* pe marginea unei mlaștini, cu fălcile ei verzi larg deschise, așteptând să prindă o insectă.

Insecta potrivită.

— Eu m-am gândit că renunță la ea deoarece nu dorea să riște să pice la examenul de conducere, am spus eu până la urmă. După ce îmbătrânești, trebuie să dai câte un examen pe an. Reînnoirile carnetului de conducere depind de asta.

George LeBay a încuviințat.

— Asta ar fi fost în firea lui Rollie. Dar...

— Dar ce?

— Îmi amintesc că am citit undeva – dar pentru nimic în lume nu-mi amintesc cine a spus-o sau cine a scris-o – că în existența umană sunt "timpuri". Că atunci când a venit "timpul— motorului cu aburi", o duzină de oameni l-au inventat. Poate că brevetul l-a obținut doar unul singur, sau creditul din cărțile de istorie, dar dintr-o dată toți, mulți oameni, lucrau la aceeași idee. Cum îți explici asta? Doar că a fost timpul pentru motorul cu aburi.

LeBay a băut niște apă tonică și a privit în sus spre cer.

— Vine Războiul Civil și dintr-o dată este "timpul cuirasatelor". Apoi

este "timpul mitralierelor". Fără să-ți dai seama este "timpul electricității" și "timpul radioului" și, în sfârșit, este "timpul bombei atomice". Ca și cum aceste idei vin toate nu de la niște indivizi, ci de la un mare val de inteligență care tot timpul se deplasează... un val de inteligență din afara umanității.

Această idee mă sperie dacă mă gândesc prea mult la ea, Dennis. Pare să aibă o tentă... ei bine, foarte necreștinească.

— Iar pentru fratele dumneavoastră a existat un "timp al vânzării Christinei"?

— Probabil. Ecleziastul spune că există o vreme pentru orice – un timp pentru semănat, un timp pentru cules, un timp pentru război, un timp pentru pace, un timp în care să dărimi și un timp ca să pui pietrele una peste alta. Un negativ pentru un pozitiv. Deci, dacă în viața lui Rollie a existat "timpul Christinei", s-ar putea să fi venit, tot la fel de bine, o zi în care trebuia s-o vândă pe Christine.

Dacă așa a fost, atunci el ar fi știut când venise momentul. Era un animal, iar animalele se ghidează foarte bine după instinctele lor.

Sau poate că până la urmă s-a plictisit de ea, a încheiat LeBay.

Am încuviințat că poate așa a fost, mai mult pentru că eram nerăbdător să plec și nu neapărat pentru că aceasta explica întâmplările spre deplina mea satisfacție. George LeBay nu văzuse mașina în ziua în care Arnie uriașe la mine să mă întorc. Totuși, eu o văzusem. '58-ul nu arăta ca o mașină care se odihnese liniștită într-un garaj. Fusese murdară și zgâriată, cu parbrizul crăpat și cu una din barele de protecție aproape smulsă de la locul ei. Arătase ca un cadavru deshumat și lăsat să se descompună la soare.

M-am gândit la Veronica LeBay și am simțit un fior rece.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile – oricum, o parte din ele – LeBay a spus:

— Știu foarte puține despre modul cum a trăit sau despre ce a gândit fratele meu în ultimii ani ai vieții lui, dar sunt foarte sigur de un lucru, Dennis. În 1965, sau când s-a întâmplat, când a simțit că este timpul să pună mașina în garaj, așa a făcut. Iar când a simțit că trebuie s-o vândă, a expus-o pentru vânzare.

A făcut o pauză.

— Și nu cred că mai am ce să-ți spun... cu excepția faptului că eu într-adevăr cred că prietenul tău ar fi mai fericit dacă s-ar descotorosi de mașina aia. L-am studiat foarte bine pe prietenul tău. Nu arăta ca un tânăr prea fericit în prezent. Mă înșel?

M-am gândit foarte bine la întrebarea lui. Nu, fericirea nu îl caracteriza pe Arnie și nu-l răsfățase niciodată. Dar până când începuse povestea cu Plymouth-ul, păruse cel puțin mulțumit... ca și când ar fi ajuns la un *modus vivendi*. Nu o relație pe deplin fericită, dar cel puțin una care mergea.

— Nu, am spus. Nu vă înșelați.

— Nu cred că mașina fratelui meu îl va face fericit. Dacă va avea cumva vreo influență, se va întâmpla invers.

Și, ca și când mi-ar fi citit gândurile de acum câteva minute, a continuat:

— Știi, eu nu cred în blesteme. Nici în fantome sau în orice fapt supranatural. Dar cred că sentimentele și unele evenimente au o anumită... rezonanță care persistă. S-ar putea ca sentimentele să poată comunica între ele în anumite circumstanțe, dacă împrejurările sunt destul de speciale... la fel cum o cutie cu lapte lăsată fără capac în frigider poate să ia aroma altor alimente. Sau poate că asta este o idee ridicolă de-a mea. Sau doar că poate m-aș simți mai bine dacă aș ști că mașina în care nepoată-mea a murit asfixiată și în care cumnată-mea s-a sinucis este

transformată într-un cub de metal presat. Poate că, de fapt, simt că s-a încălcat grosolan buna-cuviință.

— Domnule LeBay, ziceați că ați angajat pe cineva care să aibă grijă de casa fratelui dumneavoastră până când este vândută. Era adevărat?

S-a foit puțin în scaun.

— Nu, nu era. Am mințit sub influența unui impuls. Nu-mi plăcea să mă gândesc că mașina aceea va fi înapoi în garaj... ca și când și-ar fi găsit drumul spre casă. Dacă mai există emoție și sentimente persistente, ele ar fi și acolo la fel ca în EA – și foarte repede s-a corectat – ea.

Nu mult după aceea mi-am luat la revedere și am pornit cu mașina spre casă, prin întuneric, gândindu-mă la tot ce-mi spusese LeBay. M-am întrebat dacă pe Arnie l-ar impresiona dacă i-aș spune că o persoană a avut un accident mortal în mașina lui, iar alta s-a sinucis în ea. Știam destul de bine că nu; în felul sau, Arnie putea fi tot atât de încăpățânat ca Roland LeBay. Cearta frumușică pe care o avusese cu părinții lui din cauza mașinii demonstrase foarte concludent acest lucru. Faptul că persista să meargă la orele de mecanică auto acolo, în versiunea din Liceul Libertyville a unei zone demilitarizate, demonstra același lucru.

M-am gândit la LeBay spunând: *Nu-mi plăcea să mă gândesc că mașina aceea este înapoi în garaj... ca și când și-ar fi găsit drumul spre casă.*

De asemenea, spusese că fratele său își ducea undeva mașina ca să lucreze la ea. Iar singurul garaj din Libertyville unde puteai să faci asta era acum cel al lui Darnell. Bineînțeles, în anii cincizeci s-ar putea să mai fi existat și altul, dar mă îndoiam. În inima mea aveam convingerea că Arnie meșterise la Christine într-un loc unde i se mai făcuseră și înainte reparații.

I se mai făcuseră. Aceasta era fraza operantă. Din cauza bătăii cu Buddy Repperton, lui Arnie îi era teamă s-o mai lase acolo. Deci și această cale spre trecutul Christinei s-ar putea să fie blocată.

Și, bineînțeles, nu existau nici un fel de blesteme, chiar și ideea lui LeBay despre emoțiile persistente era destul de trasă de păr. Mă îndoiam că măcar el o credea. Îmi arătase o cicatrice veche și folosise cuvântul răzbunare. Iar acesta era probabil mult mai apropiat de adevăr decât orice porcărie aberantă și supranaturală. Bineînțeles.

Nu; aveam șaptesprezece ani, mă pregăteam ca peste un an să merg la colegiu și nu credeam în astfel de lucruri cum ar fi blesteme și emoții care persistă și devin râncede, laptele stricat al viselor. Nu aș fi putut să concep că există o putere a trecutului care întinde oribile brațe descărnate spre cei vii.

Dar acum sunt puțin mai bătrân.

13

Mai târziu, în acea seară

*În timp ce făceam o motoraită pe deal
Am văzut-o pe Maybelline într-un Coupe de Ville.
Cadillac-ul rula pe șoseaua goală,
Dar nimic nu putea depăși Fordul meu V8.
Chuck Berry*

Mama și Elaine se culcaseră, dar tata era încă treaz, urmărind la televizor știrile de la ora unsprezece.

— Unde ai fost, Dennis? m-a întrebat.

— La bowling, am spus, minciuna ieșindu-mi pe buze instinctiv și foarte natural.

Nu doream ca tatăl meu să știe nimic din cele întâmplate. Erau ciudate, dar totuși nu destul de ciudate ca să prezinte un interes mai mult decât moderat. Sau așa mi se părea mie.

— A sunat Arnie, mi-a spus tata. Te-a rugat să-i dai un telefon dacă te întorci înainte de unsprezece jumătate.

M-am uitat la ceas. Era doar unsprezece și douăzeci. Dar nu mă ocupasem îndeajuns pentru o singură zi de Arnie și de problemele lui?

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Ai de gând să-l suni?

Am oftat.

— Da, cred că da.

M-am dus în bucătărie, mi-am făcut un sandviș rece cu carne de pui, mi-am turnat într-un pahar niște Hawaiian Punch – o porcărie, dar îmi plăcea foarte mult – și l-am sunat pe Arnie. La al doilea apel a ridicat chiar el receptorul. Părea fericit și excitat.

— Dennis! Unde ai fost?

— La bowling, am spus.

— Ascultă, în seara asta am fost la Darnell, știi? Și – e superb, Dennis – l-a dat afară pe Repperton! Repperton a plecat și eu pot să stau!

Iarăși am simțit în burtă acea senzație de frică nedefinită. Am pus sandvișul jos. Brusc, nu-mi mai era foame.

— Arnie, crezi că-i o idee atât de bună s-o duci înapoi acolo?

— Ce vrei să spui? Repperton nu mai este. Ție asta nu ți se pare o veste bună?

M-am gândit la Darnell, cum i-a spus lui Arnie să-și oprească mașina ca să nu-i polueze garajul, la Darnell spunându-i lui Arnie că nu acceptă nici un fel de rahat de la puștii ca el. M-am gândit la felul în care și-a întors Arnie rușinat ochii când mi-a spus că a obținut macaraua, ca să-și schimbe uleiul, în urma faptului că-i făcuse lui Darnell "o serie de comisioane". Aveam o presimțire că lui Darnell i s-ar părea amuzant să-l transforme pe Arnie în servitorul lui tont. I-ar amuza de minune pe ceilalți obișnuiți ai garajului și pe amicii lui. Arnie aduce cafea, Arnie aduce alune, Arnie schimbă sulul de hârtie igienică de la toalete și umple aparatul de uscat cu șervetele. *Hei, Will, cine-i patru-ochi ala care curăță toaletele?... EI? Îl cheamă Cunningham. Părinții lui sunt profesori la colegiu. El urmează acolo un curs postliceal despre cum se curăță latrinele. Iar ei ar râde. Arnie ar deveni batjocura tuturor de la Garajul Darnell de pe Hampton Street.*

M-am gândit la toate acestea, dar nu le-am rostit. Mi s-a părut că Arnie poate să ia singur hotărâri în chestiunile importante pentru el. Asta nu putea continua la nesfârșit – Arnie era prea deștept. Sau așa speram. Era urât, dar nu era idiot.

— Este o veste bună că Repperton nu mai e acolo, am spus. Numai că eu crezusem că Darnell este o soluție temporară. Adică, douăzeci pe săptămână, Arnie, asta-i destul de mult pe lângă taxa pentru unelte, pentru macara și pentru toate celelalte nimicuri.

— De asta mă gândeam că dacă aș fi închiriat garajul domnului LeBay ar fi fost superb, a spus Arnie. Socotisem că și la douăzeci și cinci de dolari pe săptămână ieșeam în câștig.

— Ei bine, asta-i soluția. Dă un anunț fa ziar că ești în căutarea unui garaj, și pariez că –

— Nu, nu, lasă-mă să termin, a spus Arnie. – Era încă excitat – Când m-am dus acolo în după-amiaza asta, Darnell m-a luat imediat deoparte. Mi-a spus că regretă bătaia pe care mi-a dat-o Repperton. A spus că m-a judecat greșit.

— A spus el asta?

Bănuiesc că l-am crezut, dar n-aveam încredere în afirmațiile lui

Darnell.

— Mda. M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să lucrez pentru el în timpul liber. Zece, poate douăzeci de ore pe săptămână în timpul școlii. Să fac ordine printre piese, să ung macaralele, ceva de genul ăsta. Și pot să am boxa pentru zece dolari pe săptămână și taxele pentru unelte și macara la jumătate. Cum ți se pare?

Mi se părea al dracului de frumos ca să fie adevărat.

— Păzește-ți curul, Arnie!

— Ce??

— Tatăl meu spune că-i un pungaș.

— Nu mi-am dat seama. Eu cred că-i doar bârfă, Dennis. E gură-spartă, dar asta-i tot.

— Eu doar îți spun să fii în gardă, nimic altceva.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche și am băut niște Hawaiian – Punch.

— Fii cu ochii-n patru și pleacă repede dacă lucrurile încep să se-ngroașe.

— Te referi la ceva în special?

M-am gândit la zvonurile vagi despre droguri și la altele, mai precise, despre mașini "fierbinți".

— Nu, am spus. Doar că n-am încredere în el.

— Ei bine..., a spus el bănuitor, lăsând totul în suspensie, apoi întorcându-se la subiectul original: Christine. Cu Arnie, întotdeauna ajungeai la Christine.

— Dar este o ușurare, o mare ușurare pentru mine, Dennis, dacă merge chestia asta. Christine este foarte rănită. Am reușit să-i repar câteva chestii, dar cu fiecare lucru îndreptat, apar alte patru noi reparații fiecesare. Unele dintre ele nici nu știu cum să le fac, dar o să învăț.

— Mda, am spus și am mușcat din sandviș.

După discuția pe care o avusesem cu George LeBay, entuziasmul meu pentru Christine, iubita lui Arnie, scăzuse la zero și trecuse în zona negativă.

— Are nevoie de reglarea direcției – drace, are nevoie de un sistem de direcție nou – și saboți noi de frână... să-i schimb simeringurile... s-ar putea să trebuiască să alez pistoanele... dar nu pot să fac toate astea cu trusa mea de scule de cincizeci și patru de dolari. Înțelegi la ce mă refer, Dennis?

Părea că se roagă pentru aprobarea mea. Simțind un gol în stomac, mi-am amintit pe neașteptate de un fost coleg al nostru. Îl chema Freddy Darlington. Freddy nu fusese un tip extraordinar, dar un băiat bun, cu un fin simț al umorului. Apoi a întâlnit o otreapă din Penn Hills – vreau să spun o adevărată otreapă, una mai mult decât fericită să deservească trupele, WC-ul tuturor; alegeti-vă dumneavoastră peiorativul. Miasma de Juicy-Fruit plutea în jurul ei într-un nor constant. A rămas însărcinată cam în același timp când Freddy s-a încurcat cu ea. Întotdeauna m-am gândit că el s-a agățat de ea fiindcă a fost prima fată care l-a lăsat să meargă până la capăt. Deci a părăsit școala, și-a luat o slujbă la un depozit, prințesa a născut copilul și el a apărut cu ea la o petrecere după examenele din decembrie trecut, dorind ca totul să fie ca înainte, când nimic nu mai era la fel; ea se uita la noi, băieții, cu acei ochi stinși, disprețuitori, și-și mișca maxilarele în sus și în jos ca o bovină care rumegă un fân gustos, iar noi toți auzisem noutățile; ea se întorsese pe pista de bowling, se întorsese la magazinul de muzică din Libertyville, se întorsese la Gino, ea făcea rondul în timp ce Freddy lucra, se întorsese cu forțe proaspete la "muncă", deservind găștile și trupele. Știu că se spune că "sulele bătoase" n-au conștiință, dar vă spun acum că unele "pizde" au dinți, iar când mă uitam la Freddy, arătând cu zece ani mai bătrân decât ar trebui, îmi venea să

plâng. Iar când vorbea despre ea o făcea cu același ton rugător pe care-l auzisem chiar acum în vocea lui Arnie. *Nu-i așa, că într-adevăr o plăceți, băieți? E în ordine, nu-i așa, băieți? Nu am dat-o prea tare în bară, nu-i așa, băieți? Adică, probabil că-i doar un coșmar și o să mă trezesc în curând, așa-i? Așa-i? Așa-i?*

— Sigur, am spus în receptor.

Toată tărășenia stupidă, urâtă, a lui Freddy Darlington îmi trecuse probabil prin minte în două secunde.

— Înțeleg ce vrei să spui, Arnie.

— Bine, a zis el ușurat.

— Doar să-ți păzești curul. Și să faci asta mai ales după ce începe școala. Ferește-te de Buddy Repperton.

— Mda. Te cred.

— Arnie.

— Ce?

M-am oprit. Dorisem să-l întreb dacă Darnell spusese ceva despre faptul că Christine a mai fost în garajul lui, dacă a recunoscut-o. Chiar mai mult, voiam să-i spun ce se întâmplase cu doamna LeBay și cu fiica ei, Rita. Dar nu am putut. Și-ar fi dat seama imediat de unde am informațiile. Iar în starea foarte susceptibilă pe care o avea în legătură cu nenorocita de mașină, ar fi fost în stare să creadă că l-am lucrat pe la spate – și într-un fel așa a fost. Dar să-i spun asta, ar putea să însemne și sfârșitul prieteniei noastre.

Mă săturasem de Christine, dar încă țineam la Arnie. Ceea ce însemna că ușa acelui subiect fusese încuiată. Nu mai aveam de gând să mă furieșez și să pun întrebări. Nu mai aveam de gând să țin predici.

— Nimic, am spus. Voiam să-ți spun că ți-ai găsit o casă pentru găleata ta de rugină. Felicitări.

— Dennis, mănânci ceva?

— Mda, un sandviș cu carne de pui. De ce?

— Mesteci în urechea mea. Sună oribil.

Am început să plescăi cât de tare puteam. Arnie a scos niște sunete de parcă ar fi vomitat. Amândoi am început să râdem și asta era bine – era ca pe vremuri, înainte de a se căsători el cu mașina aia afurisită.

— Ești un idiot, Dennis.

— E adevărat. Am învățat de la tine.

— Du-te dracului, a spus el și a închis.

Mi-am terminat sandvișul și punch-ul Hawaiian, am spălat farfuria și paharul și m-am întors în sufragerie, pregătit să fac un duș și să mă bag în pat. Eram frânt.

În timpul conversației telefonice auzisem că televizorul a fost închis și presupusesem că tata se dusese sus. Dar mă înșelasem. Stătea în fotoliul lui, cu cămașa descheiată. Am observat cu oarecare tulburare cât de cărunt devenise părul de pe pieptul său și felul cum lumina veiozei de lângă el intra printre firele de păr și se reflecta pe pielea capului. Începea să chelească. Tatăl meu nu mai era tânăr. Mi-am dat seama cu și mai multă neliniște că peste cinci ani, pe când eu o să termin colegiul, va avea cincizeci de ani și va fi chel – un contabil tipic. Peste cinci ani va avea cincizeci, dacă nu va muri până atunci din cauza unui alt infarct. Primul nu fusese prea grav – mușchiul miocardic nu se fisurase, îmi spusese el când îl întrebam. Dar nu-mi spusese că nu ar putea avea loc un al doilea infarct. Știam că asta se putea întâmpla, știa și mama, după cum știa și el. Doar Ellie mai credea că el este invulnerabil – dar oare n-am surprins o dată sau de două ori o privire întrebătoare în ochii ei? Mi se părea că da.

A murit subit.

Am simțit cum mi se ridica părul de pe cap. *Subit.* Ridicându-se de la biroul lui, ținându-se de piept. *Subit.* Scăpându-și racheta pe terenul de tenis. Nu dorești să ai astfel de gânduri în legătură cu tatăl tău, dar câteodată n-ai încotro. Dumnezeu știe că le ai.

— N-am putut să nu aud câte ceva din discuție, a spus el.

— Da?

Eram precaut.

— Arnie Cunningham a intrat cu picioarele într-o găleată plină cu ceva cald și maroniu, Dennis?

— Nu... nu sunt foarte sigur, am spus eu încet.

Fiindcă, la urma urmelor, ce dovezi aveam? Doar niște aburi, atâta tot.

— Vrei să discutăm despre asta?

— Nu chiar acum, Dad, dacă nu te superi.

— În regulă. Dar dacă... după cum ai spus la telefon, se-ngroașă gluma, dacă situația devine gravă, atunci o să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

— Da.

— Okay.

M-am îndreptat spre scări și aproape ajunseseam la ele când m-a oprit, spunând:

— Știi, i-am făcut contabilitatea lui Will Darnell și i-am calculat impozitele aproape cincisprezece ani.

M-am întors foarte surprins spre el.

— Nu. Nu știam.

Tata a zâmbit. Era un zâmbet pe care nu-l mai văzusem, unul pe care bănuiesc că mama îl observase de câteva ori, iar sora mea deloc. La început puteai să crezi că-i un zâmbet obosit, dar dacă priveai mai atent vedeai că nu-i deloc obosit – era cinic, dur și atotcunoscător.

— Poți să păstrezi un secret, Dennis?

— Da, am spus. Cred că da.

— Nu-i de-ajuns doar să crezi că da.

— Da. Pot.

— Mai bine. I-am făcut contabilitatea până în 1975, iar de atunci m-a înlocuit cu Bill Upshaw din Monroeville.

Tata s-a uitat atent la mine.

— N-aș spune că Bill Upshaw este un escroc, dar pot să afirm că scrupulele lui sunt destul de subțiri ca să poți citi un ziar printre ele. Iar anul trecut și-a cumpărat o vilă stil English Tudor în Sewickley, de 300 000 \$. La dracu' cu dobânzile, a plătit bani gheață.

A făcut un gest cu brațul drept, referindu-se la casa noastră, apoi și l-a pus înapoi în poală. El și mama o cumpăraseră cu un an înainte de a mă naște eu, pentru 62 000 \$ – acum probabil valora 150 000 \$ – și abia de curând reușiseră să-și achite toate datoriile la bancă. Vara trecută avusesem o mică petrecere la noi acasă, pe peluza din spate; tata aprinsese grătarul, pusese contractul de împrumut bancar într-o furculiță și fiecare dintre noi am ținut-o cu rândul deasupra focului de cărbuni până a ars de tot.

— Aici, nici vorbă de stil Tudor englezesc, nu-i așa, Denny?

— E foarte bună, am spus.

M-am întors în cameră și m-am așezat pe sofa.

— Darnell și cu mine ne-am despărțit în termeni destul de amicali – a continuat tata – nu că mi-ar fi păsat vreodată prea mult de persoana lui. Întotdeauna am crezut că este un nemernic.

Am încuviințat pentru că mi-a plăcut calificativul; exprima sentimentul pe care-l aveam instinctiv față de Darnell, mai bine decât orice cuvânt urât.

— Dar, există o mare diferență între relațiile personale și relațiile de afaceri. În meseria mea ori înveți acest lucru foarte repede, ori renunți și te

faci comis voiajor care vinde perii Fuller. Relațiile noastre profesionale erau foarte bune, atât cât au durat... dar nu au mers prea departe. De aceea am renunțat să mai lucrez pentru el.

— Nu te înțeleg.

— Tot apăreau sume de bani. Mari sume de bani fără o proveniență clară. La indicațiile lui Darnell am investit în două corporații Pennsylvania Solar Heating și New York Ticketing – care păreau a fi cele mai fantomatice dintre corporațiile fantomă de care am auzit eu vreodată. Până la urmă m-am dus să vorbesc cu el, deoarece doream să punem toate cărțile pe masă. I-am spus că opinia mea profesională era că dacă va fi verificat ori de IRS³ sau de către băieții de la Commonwealth-ul Pennsylvaniei, era în măsură să dea multe explicații, iar nu peste mult timp eu voi ști mult prea multe și îi voi deveni complice.

— Ce ți-a spus?

— A început să danseze, mi-a spus tata, având încă întipărit pe buze acel zâmbet obosit, cinic. În meseria mea, până când ajungi în jur de treizeci și opt de ani, începi să te obișnuiești cu pașii dansului... asta dacă ești priceput la ceea ce faci. Iar eu sunt destul de bun. Dansul începe când tipul te întreabă dacă ești mulțumit de munca ta, dacă el te plătește îndeajuns. Dacă răspunzi că munca îți place dar ești sigur că ai merita mai mult, tipul te încurajează să vorbești de toate chestiile care te frământă: casa, mașina, taxele pentru școala copiilor – poate că ai o nevastă care are preferințe pentru haine mai scumpe decât ți-ai putea permite... Înțelegi?

— Te tatonă?

— Era mai mult decât o tatonare, a spus tata, și apoi a râs. Dar, așa-i. Dansul este manierat ca un menuet. Are tot felul de fraze, pauze și pași. După ce tipul află de ce fel de necazuri financiare ai vrea să te descotorosești, începe să te întrebe ce fel de lucruri ți-ar plăcea să ai. Un Cadillac, o casă de vară în Catskills sau Paconos, poate o barcă.

La auzul ultimului cuvânt am tresărit puțin, fiindcă știam că tatăl meu își dorea pe atunci o barcă mai presus de orice; de câteva ori, în după-amiezile însorite de vară, am fost cu el la debarcaderele de pe lacul King George și Pässeonkee. El evalua prețul yachturilor mici cu o privire dornică în ochi. Acum am înțeles-o. Nu și le putea permite. Poate că dacă viața lui ar fi luat o altă turnură – de exemplu dacă n-ar fi avut copii pe care să trebuiască să-i trimită la colegiu – ar fi putut să-și cumpere un yacht.

— Și tu ai spus *nu*? I-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— I-am sugerat foarte clar de la început că nu vreau să dansez. În primul rând, asta ar fi însemnat să mă implic mult mai mult din punct de vedere personal și, după cum ți-am spus, îl consideram un ticălos, în al doilea rând, acești tipi sunt de o prostie crasă în privința cifrelor – din acest motiv mulți dintre ei au înfundat pușcăria din cauza impozitelor. Ei cred că poți să ascunzi veniturile ilicite. Sunt convinși de asta. Toți au această idee supranaturală, că poți spăla banii ca pe haine, când, de fapt, tot ce poți să faci este să jongfezi cu ei până când ceva îți scapă din mână și-ți sparge capul.

— Astea ți-au fost motivele?

— Două dintre ele. – M-a privit în ochi. – Dennis, nu sunt un nenorocit de escroc.

Atunci a fost un moment de comunicare electrică între noi – chiar și acum, după patru ani, mi se face pielea de găină când mă gândesc la el, deși nu sunt deloc convins că reușesc să vi-l comunic. Asta nu s-a întâmplat fiindcă pentru prima dată m-a privit ca pe un egal; nici pentru că îmi arăta că sub fața sa de omuleț care se chinuie să agonisească o pâine în această lume murdară și hapsână se ascundea un cavalier cu principii

³ Internal Revenue Service – Fisc

înalte. Cred că l-am simțit atunci ca pe o *realitate*, o persoană care a existat cu mult înainte de a intra eu în scenă, o persoană care-și luase porția de noroi. În acel moment cred că mi l-aș fi putut imagina făcând dragoste cu mama mea, amândoi transpirați și muncind din greu ca să reușească, și n-aș fi fost jenat.

Apoi și-a plecat ochii zâmbind încurcat și l-a imitat pe Nixon; se pricepea foarte bine: "Voi, oameni, aveți dreptul să știți dacă tatăl vostru este în escroc. Ei bine, eu nu sunt un escroc, aș fi putut lua banii, dar acest lucru... *hrrrrmmm!*... ar fi fost o faptă rea."

Am râs mult prea tare, o relaxare a tensiunii – am simțit cum trece momentul, dar deși o parte din mine nu dorea ca acesta să treacă, altă parte o dorea; fusese prea intens. Cred că și tata gândea același lucru.

— Sst, o s-o scoli pe mama și o să ne ocărăscă pe amândoi că nu ne-am culeat.

— Da, iartă-mă. Dad, știi cumva cu ce se ocupă Darnell?

— Atunci nu știam; nu dorisem să aflu deoarece atunci aș fi devenit complice. Aveam bănuielile mele și auzisem câte ceva. Mașini furate, îmi imaginez – dar nu le aducea în garajul din Hampton Street; nu este chiar atât de cretin, fiindcă doar un idiot se caca acolo unde mănâncă. Poate că și deturnări.

— Arme și muniție? am întrebat cu o voce puțin răgușită.

— Nimic atât de romantic. Dacă trebuie să ghicesc, aș spune că în primul rând țigări și alcool, cele două eterne mărfuri. Contrabandă cu artificii. Poate din când în când câte un transport de cuptoare cu micro-unde și televizoare color, dacă riscul pare mic. Destul ca să-l țină ocupat mulți ani.

S-a uitat serios la mine.

— Până acum a învățat bine treburile, dar a și fost norocos mult timp, Dennis. Sau poate că nici nu a avut prea mare nevoie de noroc aici în oraș – dacă ar fi vorba doar de Libertyville, bănuiesc că ar putea să continue la nesfârșit, sau cel puțin până când îl pune jos un infarct – dar băieții de la fiscal statal sunt rechini, iar – federalii sunt Rechini Albi. A fost norocos, dar într-o bună zi, cât de curând, ei or să cadă peste el ca Marele Zid Chinezesc.

— Ai... ai auzit ceva?

— Nici măcar o șoptă. Nici nu am de unde. Dar îmi place foarte mult Arnie Cunningham și știu că tu ești îngrijorat în legătură cu mașina aceea.

— Mda. Nu se... poartă normal, Dad. Totul este numai despre mașină, mașină, mașină.

— Oamenii care nu posedă prea multe lucruri au o tendință să facă asta. Câteodată este o mașină, câteodată este o fată, altă dată cariera sau un instrument muzical, sau obsesia nesănătoasă pe care o au pentru o persoană celebră. La colegiu am avut un coleg înalt, urât, pe nume Stork. Pentru Stork obsesia erau trenulețele electrice... era obsedat de machetele de trenuri de când era în clasa a treia, iar colecția lui era aproape a opta minune a lumii. A picat la toate examenele din semestrul doi al primului an. Notele lui erau groaznice și până la urmă a trebuit să aleagă între colegiu și locomotivele lui. Stork a ales trenulețele.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a sinucis în 1961, a spus tata ridicându-se din fotoliu. Părerea mea este că oamenii capabili pot orbi uneori și nu întotdeauna este vina lor. Probabil că Darnell o să uite de el – va fi doar un alt tip care meșterește sub mașina lui. Dar dacă Darnell încearcă să-l folosească, tu sa fii ochii lui, Dennis. Nu-l lăsa să intre în dans.

— În ordine. O să încerc. Dar s-ar putea să nu pot să fac prea multe.

— Mda. Cât de bine știu asta! Vrei să mergem sus?

— Sigur.

Ne-am dus sus și, obosit cum eram, am rămas treaz pentru mult timp. Fusese o zi plină de evenimente. Afară vântul năbădăios tot izbea o cracă de zidul casei și undeva, departe, se auzea zgomotul unei mașini-sport care mușca asfaltul – scotea niște sunete în noapte ca și o femeie disperată care râde isteric;

14

Christine și Darnell

El spunea că a auzit despre un cuplu care trăia în S. U.A.,

Spunea că și-au vândut copilul pentru un Chevrolet:

Acum haideți să vorbim despre viitor.

Am lăsat trecutul în urmă...

Elvis Costello

Lucrând în timpul zilelor la șantierul de construcții și serile la Christine, Arnie nu i-a văzut prea mult pe părinții săi. Relațiile dintre ei se înăspriseră și deveniseră foarte încordate. Casa Cunningham-ilor, care întotdeauna fusese plăcută și liniștită, acum era o tabără înarmată. Bănuiesc că este o stare de fapt pe care mulți oameni și-o amintesc din perioada lor de adolescență; poate chiar prea mulți. Un puști este destul de egoist ca să-și închipuie că el sau ea este prima persoană din lume care descoperă un anume lucru (de obicei este o fată, dar nu este neapărat necesar); iar părinții sunt prea speriați, neajutorați și posesivi ca să slăbească frăiele – nici un război nu este atât de murdar și de amar ca un război civil. Iar în cazul lui Arnie a fost deosebit de dureros, deoarece ruptura a venit atât de târziu, iar părinții lui se obișnuiseră prea bine ca ei să dicteze. N-ar fi incorect să spun că-i planificaseră viața.

Deci când Michael și Regina au propus un weekend de patru zile la căsuța lor de pe malul unui lac din statul New York, înainte de începerea școlii, Arnie a fost de acord, chiar dacă-și dorea acele patru zile ca să lucreze la Christine. Din ce în ce mai des îmi spusese la slujbă cum avea el de gând să le "arate lor"; o s-o transforme pe Christine într-o adevărată mașină de curse și "o să le arate el la toți". Plănuia deja să readucă mașina la culoarea ei inițială, roșu aprins și sidef, după ce termina reparațiile.

Dar a plecat cu ei, hotărât să-și aprobe și să-și îmbuneze părinții în decursul celor patru zile și să se distreze bine – sau cel puțin rezonabil. M-am dus pe la ei în seara dinaintea, plecării și am fost ușurat să constat că amândoi mă absolviseră de vina pe care mi-o atribuiseră la cumpărarea mașinii (pe care încă nu o văzuseră). În aparență se decisese că este o obsesie personală. Mie îmi convenea de misiune.

Regina era ocupată cu împachetatul. Arnie, Michael și cu mine am pus barca Oldtown deasupra mașinii Scout și am fixat-o. Când am terminat treaba, Michael i-a propus fiului sau – cu aerul unui rege puternic care-i acordă un nebănuț favor unuia dintre supușii preferați – să meargă înăuntru și să aducă niște beri.

Arnie, abordând o expresie și un ton de o imensă grațitudine, a spus că ar fi minunat. Când a plecat, mi-a făcut cu ochiul.

Michael s-a sprijinit de mașină și și-a aprins o țigară.

— Dennis, o să se plictisească el vreodată de mașina aceea?

— Nu știu.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Sigur, dacă pot, am răspuns eu precaut.

Eram aproape sigur că o să mă roage să mă duc la Arnie... să joc rolul

unchiului sfântos și "să-l conving să renunțe".

Dar, în schimb, a spus:

— Dacă se ivește vreo ocazie, du-te la Darnell cât suntem noi plecați, să vezi ce progrese a făcut. Mă interesează.

— De ce? l-am întrebat, gândindu-mă imediat că era o întrebare destul de nepoliticoasă – dar deja o rostisem.

— Deoarece vreau să reușesc, a spus el simplu și s-a uitat la mine. Oh, Regina este încă foarte pornită împotriva ei. Dacă el are o mașină, asta înseamnă că se maturizează, asta înseamnă... foarte multe lucruri. Dar cu mine nu-i așa. Nu m-ai putea caracteriza ca fiind împotriva ei, cel puțin nu acum. Oh, la început m-a luat prin surprindere... Am avut niște viziuni despre un câine mort care va sta în fața casei noastre până când Arnie va pleca la colegiu – câinele sau el sufocându-se de moarte într-o noapte cu gazele de eșapament.

Imediat m-am gândit la Veronica LeBay.

— Dar acum...

A ridicat din umeri, s-a uitat spre ușa dintre garaj și bucătărie, a aruncat țigara și a atins-o.

— Este evident că-i foarte prins. Își pune în joc orgoliul personal. Mi-ar plăcea să văd că măcar reușește s-o facă funcțională.

Poate că a văzut ceva pe fața mea; când a continuat, avea un ton defensiv.

— Nu am uitat chiar de tot cum este să fii tânăr. Știu că o mașină este importantă pentru un puști de vârsta lui Arnie. Regina nu poate să înțeleagă așa de bine chestia asta. Ea a fost întotdeauna luată cu mașina de un băiat. Ea nu a fost pusă niciodată față în față cu problemele celui care trebuie să conducă pe cineva. Îmi amintesc că o mașină este importantă... dacă un tânăr are de gând să iasă cu o fată.

Deci despre asta credea el că este vorba. O considera pe Christine ca pe un mijloc de rezolvare a unei dorințe și nu ca pe dorința însăși. Mă întrebam ce ar fi crezut Michael dacă l-aș fi spus că eu nu cred că Arnie s-a gândit vreodată la ce va face după ce va aduce Fury-ul în stare de funcționare și va obține revizia tehnică. Mă întrebam dacă asta l-ar determina să fie mai neliniștit sau nu.

S-a auzit ușa de la bucătărie.

— O să arunci o privire?

— Cred că da, am spus. Dacă dorești.

— Mulțumesc.

Arnie s-a întors cu berile.

— Pentru ce-i mulțumești? l-a întrebat pe Michael.

Vocea lui era nepăsătoare și veselă, dar ochii lui ne cercetau cu atenție. Am observat iarăși că tenul într-adevăr i se curăța, iar chipul îi părea mai ferm. Pentru prima dată cele două concepte: *Arnie* și *întâlnirile* nu se mai excludeau reciproc. Mi s-a părut că fața lui era aproape chipeșă – nu în genul de bodyguard sau de rege al promoției, ci într-un fel interesant, meditativ. El n-ar fi niciodată genul Roseannei, dar...

— Pentru că ne-a ajutat să fixăm barca, a spus Michael nonșalant.

— Oh...

Ne-am băut berile. Am plecat acasă. În ziua următoare trioul fericit a plecat spre New York, ca să redescopere unitatea familiei, pierdută în ultima lună a verii.

Cu o zi înainte de întoarcerea lor m-am dus în oraș la Garajul Darnell – ca să-mi satisfac propria curiozitate cât și pe cea a lui Michael Cunningham.

Garajul, situat în fața marelui cimitir de mașini, arăta la fel de atră-

gător la lumina zilei ca în seara când am adus-o pe Christine – adică era tot atât de simpatic ca un popândău mort.

Am parcat într-un loc liber din fața magazinului de piese auto – bine aprovizionat cu piese de genul: carburatoare Feully, cutii de viteză Hurst și compresoare de supraalimentare Ram-jet (fără îndoială, pentru toți acei oameni ai muncii care trebuiau să-și mențină vechiturile de mașini în stare de funcționare, ca să poată să pună pe masă o pâine) ca să nu mai spun de o gamă de anvelope reșapate și câteva modele de capace de roți. Când te uitai prin vitrina magazinului lui Darnell era ca și cum priveai un aberant Disneyland de mecanică auto.

M-am dat jos din mașină și am traversat curtea asfaltată spre garajul de unde se auzeau zgomotele uneltelor, strigătul și duduitul mecanismelor pneumatice. Un tip deșirat, cu o jachetă de piele roasă, meșterea la o motocicletă BSA, scoțând sau montând garnitura de la galeria de evacuare. Pe obraz era murdar de noroi. Pe spatele scurtei de piele era desenat un craniu acoperit cu o Beretă Verde și încântătorul motto: UCIDE-I PE TOȚI ȘI LASĂ-L PE DUMNEZEU SĂ-I DEOSEBEASCĂ.

M-a privit cu niște ochi de Rasputin, injectați de sânge și deliranți, apoi s-a întors la treburile lui. Lângă el erau împrăștiate o mulțime de unelte, ca de chirurg, fiecare dintre ele marcată cu inscripția GARAJUL DARNELL.

Înăuntru, atmosfera era plină de ecouri, de zăngănitul sculelor și de zgomotele care le făceau oamenii care lucrau la mașini și urlau înjurături la adresa bucăților de fier la care munceau. Întotdeauna înjurături și întotdeauna de gen feminin: ieși de-acolo, cățea; desprinde-te, pizdă; vino până aici, Riff, și ajută-mă s-o scot pe putoarea asta.

M-am uitat în jur căutându-l pe Darnell, dar nu era nicăieri. Nimeni nu mi-a acordat vreo atenție deosebită, deci m-am îndreptat spre boxa douăzeci, unde se afla Cristine, acum cu botul spre afară, ca și cum ar fi avut tot dreptul din lume să fie acolo. În boxa din dreapta, doi indivizi îmbrăcați în salopete de bowling montau un dispozitiv pentru atașarea unei remorci la spatele unui camion uzat. Boxa din stânga era liberă.

În timp ce mă apropiam de Christine, am simțit iarăși aceiași fiori reci. Nu aveam nici un motiv să simt asta, dar eram incapabil să mă controlez și, fără să mă gândesc, am făcut un pas în stânga spre boxa liberă. Nu doream să fiu în fața Christinei.

Primul meu gând a fost că tenul lui Arnie se însănătoșise în tandem cu cel al Christinei. Al doilea gând a fost că Arnie făcuse reparațiile într-un mod ciudat, la întâmplare... iar Arnie în mod normal este foarte pedant.

Antena îndoită și răsucită fusese înlocuită cu una nouă, care lucea în lumina neanelor. Jumătate din grila Fury-ului fusese înlocuită; cealaltă jumătate era încă scorjită și mâncată de rugină. Și mai era ceva...

Am cercetat partea dreaptă până la bara de protecție din spate, încruntându-mă.

Ei bine, era pe partea cealaltă, asta-i tot, m-am gândit.

Deci m-am dus pe partea cealaltă și nu era nici acolo.

Am stat în spatele boxei, încă încruntat, încercând să-mi amintesc. Eram aproape sigur că atunci când am văzut-o noi prima dată pe peluza lui LeBay, cu un anunț DE VÂNZARE pe parbriz, pe una din laturi avusese o urmă de lovitură ruginită spre capătul din spate – soiul acela de urmă adâncă căruia bunicul meu îi spunea "lovitură de copită". Dacă mergeam împreună pe autostradă și treceam pe lângă o mașină care avea o asemenea lovitură, Grampy spunea: "Hei, Denny, uită-te acolo! Pe ăla l-a lovit un cal". Bunicul meu era unul dintre aceia care au o zicală pentru orice.

Am început să mă gândesc că poate mi-am imaginat, apoi am clătinat din cap. Acestea erau gânduri neglijente. Adâncitura fusese acolo; mi-o

aminteam foarte clar. Doar pentru că acum nu exista, asta nu însemna că nu fusese acolo. Era evident că Arnie o îndreptase și reușise s-o mascheze chiar foarte bine.

Doar că...

Nu exista nici un *semn* că el făcuse ceva. Nu erau urme de grund, nici de chit, nici urme de vopsea îndepărtată. Doar vopseaua roșie și albă Christinei.

Dar, drace, *fusesse acolo!* O adâncitură mare, plină de rugină pe una din părți.

Dar dispăruse.

Am stat acolo în zdrăngănitul sculelor, al mașinărilor și m-am simțit singur și, brusc, foarte speriat. Totul era în neregulă, totul era aberant. Înlocuise antena radioului când țeava de eșapament aproape se târâia pe pământ. Înlocuise jumătate din grilă, dar nu și restul. Îmi vorbise că trebuie să-i refacă sistemul de direcție, dar în interior înlocuise tapițeria prăfuită și ruptă a banchetei din spate cu una nouă de culoare roșu-intens. Scaunele din față erau încă la fel de prăfuite ca înainte, iar din cel al pasagerului ieșea în afară un arc.

Nu-mi plăcea deloc. Era aberant și nu era în stilul lui Arnie.

Brusc m-am gândit la ceva, o amintire vagă și, fără să stau să mă gândesc mai bine, am făcut câțiva pași înapoi și am privit mașina în ansamblu – nu doar ceva "acolo și ceva dincolo", ci la tot. Și mi-am dat seama: totul a devenit clar și m-a cuprins iarăși frigul

Seara aceea când o adusesem aici. Cauciucul în pană. Înlocuirea lui. Privisem noua anvelopă pusă la acea mașină veche și mă gândeam că era ca și cum o părticică din vechea mașină fusese îndepărtată, iar noua mașină – proaspătă, splendidă, chiar ieșită de pe banda de asamblare în anul în care Ike era Președinte și Batista era încă la conducerea Cubei – se întrevedea pe dedesubt.

Acum vedeam ceva tot de felul ăsta... doar că în loc de un singur cauciuc nou, existau o serie de alte lucruri – antena, o sclipire de alamă nouă pe grilă, un far de frână roșu intens și tapițeria nouă de pe bancheta din spate.

Iar acestea mi-au mai amintit un episod din copilărie. În fiecare vară, timp de două săptămâni, fusesem cu Arnie la Școala de Vacanță Biblia, unde în fiecare zi, profesoara ne spunea câte o poveste din Biblie și o lăsa neterminată. Apoi îi dădea fiecărui copil o foaie albă de "hârtie magică". Iar dacă frecai foaia cu marginea unei monede, sau cu latura creionului, apărea încetul cu încetul o imagine – porumbelul aducându-i lui Noe ramura de măslin, zidurile în cădere ale Ierihonului, miracole de acest gen. Pe amândoi ne fascina să vedem cum apar aceste imagini. La început doar niște linii disparate... apoi acestea unindu-se între ele..., căpătau coerență... căpătau *înțeles*...

Mă uitam cu crescândă groază la Christine a lui Arnie, încercând să mă debarasez de sentimentul că în ea vedeam ceva prea asemănător cu acele imagini miraculoase de pe hârtia magică.

Doream să mă uit sub capotă.

Brusc, mi se părea foarte important să mă uit sub capotă.

Am înconjurat botul (nu-mi plăcea să stau în fața ei – nu aveam nici un motiv palpabil, pur și simplu nu-mi plăcea) și am căutat maneta de ridicare a capotei. N-o găseam. Apoi mi-am dat seama că probabil era înăuntru.

Am început s-o înconjur și atunci am văzut altceva, ceva care m-a speriat grozav de tare. Bănuiesc că aș fi putut să mă înșel în legătură cu lovitura de copită. Știam că nu-i așa, dar cel puțin *teoretic*...

Însă aici era cu totul altceva.

Păienjenișul de crăpături din parbriz se diminuase.

Eram sigur că se diminuase.

Gândurile mi-au fugit la ziua din urmă cu o lună, când intrasem în garajul lui LeBay să mă uit la mașină în timp ce Arnie se afla în casă cu bătrânul ca să încheie afacerea. Toată partea stângă a parbrizului fusese un păienjeniș de crăpături care radiau de la o crăpătură centrală, care fusese probabil cauzată de o piatră.

Acum pânza de păianjen părea mai mică, mai simplă – puteai să vezi în mașină prin ea, iar asta fusese imposibil înainte (*este doar o farsă pe care ți-o joacă lumina, asta-i tot, îmi șoptea mintea mea*).

Totuși, *trebuia* să mă înșel – deoarece era imposibil. Pur și simplu imposibil. Poți să înlocuiești un parbriz; e floare la ureche dacă ai banii. Dar să faci un păienjeniș de crăpături să se *diminueze*...

Am răs puțin. A fost un sunet tremurător, iar unul dintre tipii care lucrau la camion s-a uitat curios la mine și i-a spus ceva amicului său. A fost un sunet tremurător, dar poate mai bun decât nici un sunet.

Bineînțeles că de vină era lumina și nimic mai mult. Prima dată când văzusem mașina, soarele asfințitului luminase direct parbrizul crăpat, iar a doua oară o văzusem în umbra garajului lui LeBay. Acum o priveam în lumina intensă a tuburilor fluorescente. Trei calități diferite de lumină, iar tot ceea ce se întâmplase era o iluzie optică.

Totuși, doream să mă uit sub capotă. Mai mult decât oricând.

M-am dus la portiera șoferului și am tras de ea. Ușa nu s-a deschis. Era încuiată, bineînțeles. Toate butoanele de blocare erau date în jos. Arnie n-ar fi lăsat-o aici descuiată ca oricine să poată să intre înăuntru și să se uite. Poate că Repperton plecase, dar genul *Furișătorus* era răspândit ca buruienile. Am răs iarăși – prostul de Dennis – dar de data aceasta a sunat și mai acut și tremurat. Începeam să mă simt buimăcit, cum mi se întâmplă câteodată în diminețile în care fumez prea multă „iarbă”.

Să mă uit la ușile Fury-ului era un lucru foarte normal. Doar că, atunci când înconjurasem prima dată mașina, mi se păruse că toate butoanele de blocare erau în sus.

Iarăși m-am dat încet înapoi, uitându-mă la mașină. Stătea acolo, încă nimic mai mult decât o masă de metal ruginit. Nu mă gândeam la nimic special – sunt foarte sigur de asta – doar că poate ea știa că eu doream să intru și să acționez maneta de ridicare a capotei.

Și pentru că ea nu dorea acest lucru, și-a închis ușile?

Asta era într-adevăr o idee foarte năstrușnică. Atât de amuzantă încât iarăși am răs (acum mă priveau câțiva oameni în felul în care lumea îi privește pe cei care râd de unii singuri fără un motiv evident).

Am simțit pe umăr o mână grea care m-a răsucit. Era Darnell, cu un chiștoc de trabuc stins atârându-i în colțul gurii. Capătul din gură al chiștocului era ud și arăta foarte urât. Darnell purta niște ochelari cu lentile pe jumătate, iar ochii din spatele lor erau reci și întrebători.

— Ce faci aici, puștiule? m-a întrebat. Asta nu-i proprietatea ta.

Tipii din boxa de alături se uitau la noi cu mare interes. Unul dintre ei l-a înghiontit pe celălalt și i-a șoptit ceva.

— Este a unui prieten de-al meu, am spus. Eram cu el când a cumpărat-o. Poate că vă amintiți de mine. Eram cel cu tumoarea aceea mare la capătul nasului.

— Nu-mi pasă nici dacă ai intrat aici pe un skateboard, a spus el. Nu este proprietatea ta. Ia-ți glumele proaste și disperi, puștiule. Disperi.

Tata avusese dreptate – era un mizerabil. Și așa fi fost mai mult decât fericit să dispar de acolo, mă puteam gândi la cel puțin șase mii de locuri unde mi-ar fi plăcut să fiu în penultima zi a vacanței mele. Chiar și Gaura Neagră a Calcutei ar fi fost ceva mai bine. Poate nu cu mult, totuși ceva mai bine. Dar mașina nu-mi dădea pace. O mulțime de amănunte mici se adunaseră și-mi dăduseră o mare mâncărime pe care trebuia s-o scarpin.

Fii ochii lui, îmi spusese tata, iar ăsta părea un sfat bun. Problema era că nu puteam să cred ce vedeam.

— Numele meu este Dennis Guilder, am spus. Tatăl meu îți ținea registrele, nu-i așa?

S-a uitat la mine îndelung, fără nici o expresie în ochii aceia de porc, mici și reci, și brusc am fost foarte sigur că o să-mi spună că prea puțin îi pasă cine era tatăl meu, că ar fi mai bine să dispar și să-i las pe oamenii care muncesc să-și vadă de treabă ca să poată astfel să pună o pâine pe masă. Etcaetera.

Apoi a zâmbit – dar zâmbetul nu i-a atins deloc ochii.

— Ești băiatul lui Kenny Guilder?

— Da, așa-i.

A bătut ușor cu o mână palidă și grasă pe capota mașinii lui Arnie – avea două inele pe degete, iar piatra unuia dintre ele arăta ca un diamant adevărat. Totuși, ce știe un puști ca mine?

— Atunci bănuiesc că ești destul de cinstit. Dacă ești puștiul lui Kenny.

A existat un moment în care am crezut că avea de gând să-mi ceară niște acte de identitate.

Cei doi indivizi de lângă noi se reîntorseseră la lucru, decidându-st probabil că nu va transpira nimic deosebit din discuția noastră.

— Hai în birou ca să vorbim puțin, a spus el, și s-a întors, mișcându-se prin garaj fără să se uite nici măcar o dată în spate. Faptul că o să-l urmez era presupus ca evident. Se mișca întocmai ca o corabie cu toate pânzele sus. Cămașa îi flutura, iar amploarea șoldurilor și a spinării sale era uimitoare, imposibilă. Întotdeauna oamenii foarte grași mă afectează în acest mod, dându-mi un sentiment de improbabilitate, ca și când aș privi o iluzie optică – dar asta pentru că provin dintr-un lung șir de oameni slabi. Pentru familia mea eu sunt un tip de categoria grea.

S-a oprit de câteva ori în drum spre biroul său, care avea un perete de sticlă în partea dinspre garaj. Îmi amintea puțin de Moloh, zeul despre care am învățat la cursul de Originile Literaturii – era acel zeu care se presupunea că poate să vadă peste tot cu singurul său ochi roșu. Darnell a urlat la un tip să-și atașeze furtunul la țeava de eșapament înainte de a-l da afară; a urlat altceva la alt individ, cum că "Pe Nicky iarăși îl supără spatele" (asta a iscat un hohot feroce de râs din partea amândurora); a zbierat altuia să ridice nenorocitele de cutii de Pepsi-Cola, că ce dracu', se născuse într-un gunoi? În aparență, Will Darnell era complet străin de ceea ce mama mea numea un "ton normal al vocii".

După un moment de ezitare, l-am urmat. Curiozitatea a ucis pisica, cum se spune.

Biroul lui era decorat în stilul Early American Carburator – era același birou tipic de garaj pe care-l găsești de la o coastă la alta a continentului. Există acolo un calendar unsuros cu poza unei zeițe blonde în șort foarte sumar și o bluză deschisă la nasturi, care sărea un gard de țară. Existau plachete indescifrabile de la câteva companii care vindeau piese auto. Vrafuri de registre. O mașină veche de socotit. Există și o fotografie, Dumnezeu să ne aibă în pază, a lui Will Darnell purtând un fes Shriner și cocoțat pe o motocicletă miniaturală ce părea gata-gata să se năruie sub greutatea lui. Și mai erau mirosurile transpirației și al fumului de trabuc.

Darnell stătea într-un scaun rotativ cu brațe de lemn. Perna șuiera sub el. Părea obosită și resemnată. Darnell s-a lăsat pe spate. A luat un chibrit din capul spart al unui jocheu negru de ceramică, l-a scăpărat de o bandă de hârtie abrazivă care se afla pe toată lungimea biroului și și-a aprins trabucul. A tușit lung și tare, pieptul lui mare și gras mișcându-se în

sus și în jos. Drept în spatele lui, agățat pe perete, era un desen cu Garfield the Cat. "Vrei să faci o călătorie în Orașul Dinților Mișcători?" întreba Garfield Motanul ținându-și o labă albă în sus. Părea să-l caracterizeze perfect pe Will Darnell, Mizerabilul la Domiciliu.

— Vrei un Pepsi, puștiule?

— Nu, mulțumesc, am spus și m-am așezat pe un scaun fără spătar din fața lui.

S-a uitat la mine – iarăși aceeași privire rece, cântăritoare – și apoi a aprobat.

— Ce mai face tatăl tău, Dennis? E-n ordine cu inima?

— E bine. Când i-am spus că Arnie și-a adus mașina aici, și-a adus imediat aminte de dumneavoastră. Mi-a spus că acum contabilitatea v-o face Bill Upshaw.

— Mda. Un om bun. Un om bun. Nu atât de bun ca tatăl tău, dar bun.

Am încuviințat. Între noi s-a lăsat tăcerea și am început să mă simt prost. Will Darnell nu părea stânjenit, ci total nepăsător. Acea privire rece, cântăritoare nu s-a schimbat.

— Te-a trimis amicul tău să afli dacă Repperton a plecat cu adevărat? m-a întrebat el atât de brusc încât am sărit în sus.

— Nu, am spus. Chiar deloc.

— Ei bine, să-i spui că așa este, a continuat Darnell, ignorând ceea ce spusese. Găinar micuț. Eu le spun când au voie să-și arunce gunoaiile aici: se conformează sau pleacă. El lucra pentru mine, făcând puțin din asta și puțin din ailaltă și bănuiesc că se gândea că deține cheia de aur a tâmpeniilor. Găinar micuț și *putred*.

A început iarăși să tușească și i-a trebuit foarte mult ca să se oprească. Era un sunet bolnăvicios. Începusem să mă simt claustrat în biroul lui, chiar și cu peretele acela de sticlă care dădea spre garaj.

— Arnie e un băiat bun, a spus Darnell, tot cântărindu-mă din ochi. (Chiar și când tușise expresia aceea nu dispăruse.) A preluat ștafeta și se descurcă foarte bine.

Făcând ce? am vrut să întreb și n-am îndrăznit.

Mi-a spus Darnell oricum. Lăsând la o parte privirea rece, în aparență dorea să fie foarte amabil.

— Mătură pe jos. scoate prostiile din nișele garajului la sfârșitul zilei, tine inventarul sculelor împreună cu Jimmy Sykes. Aici trebuie să fii foarte grijuliu cu ustensilele, Dennis. Au tendința să facă picioare atunci când tu stai cu spatele. – A răs, iar răsul s-a transformat într-un șuietat. – L-am mai pus să scoată piesele refozibile din mașinile din spate. Are mâini bune, dar gusturi foarte proaste în ce privește mașinile. N-am mai văzut de ani de zile o javră ca acel '58.

— Ei bine, bănuiesc că el o consideră un hobby, am spus.

— Sigur, a spus Darnell expansiv. Sigur că așa este. Atâta timp cât nu vrea să hoinărească cu ea, ca putregaiul ăla de Repperton. Dar nu sunt prea multe șanse de așa ceva pentru un timp, nu-i așa?

— Bănuiesc că nu. Arata foarte obosită.

— Ce dracu' face la ea? a întrebat Darnell.

S-a aplecat pe neașteptate, umerii lui s-au ridicat până la linia părului. Sprâncenele i s-au încruntat, iar ochii i-au dispărut cu excepția a două luminițe.

— Ce dracu' are de gând? Fac meseria asta de o viață și *niciodată* n-am văzut pe cineva care să repare o mașină în felul aberant în care o face el. Este o glumă? Un joc?

— Nu te înțeleg, am spus eu, deși nu era așa – îl înțelegeam perfect.

— Atunci, hai să-ți fac o descriere, a spus Darnell. O aduce aici, iar la început face toate lucrurile la care mă așteptam eu. Ce dracu', doar nu îi curg banii prin cur, corect? Dacă ar fi așa, n-ar fi aici. Îi schimbă uleiul.

Schimbă filtrul. O unge, o lubrifică, iar într-o zi am observat că a cumpărat două Firestone-uri pentru față ca să se potrivească cu cele două din spate.

Două în spate? m-am întrebat. Apoi am conchis că el pur și simplu cumpărase încă trei cauciucuri noi care să-l completeze pe cel pe care-l cumpărasem eu în seara când o adusesem aici.

— Apoi vin într-o zi și observ că a schimbat ștergătoarele de parbriz, a continuat Darnell. Nu-i așa de ciudat, doar că mașina n-o să circule oricum, nicăieri – ploaie sau soare – pentru mult timp. Apoi apare o nouă antenă radio, iar eu mă gândesc: o să asculte radioul în timp ce muncește la ea și o să-i consume bateria. Acum a pus o tapițerie nouă pe banchetă și a înlocuit jumătate de grilă. Deci ce este? Un joc?

— Nu știi, am spus. Piesele de schimb le-a cumpărat de la dumneavoastră?

— Nu, a spus Darnell, părând enervat. Nu știu de unde le ia. Grila – nu are nici un pic de rugină pe ea. Probabil că a comandat-o undeva. La Atelierul Chrysler din New Jersey sau de altundeva. Dar unde-i cealaltă jumătate? În curul lui? N-am mai *auzit* niciodată despre o grilă livrată în două bucăți.

— Nu știi. Sincer.

Și-a stins trabucul.

— Să nu-mi spui totuși că nu ești curios. Am văzut cum te uitai la mașina aia.

Am ridicat din umeri.

— Arnie nu vorbește prea mult despre ea.

— Nu, pun pariu că așa-i. E un afurist taciturn. Totuși este un luptător. Repperton a apăsat pe butonul greșit atunci când s-a dat la Cunningham. Dacă în toamna asta se descurca bine, la iarnă s-ar putea să-i găsec o slujbă permanentă. Jimmy Sykes este un băiat bun, dar nu stă grozav cu cerebelul. – Ochii lui m-au cântărit. – Crezi că-i un muncitor bun, Dennis?

— E okay.

— Eu am multe fiare puse la-nroșit, a spus el. Multe fiare. Închiriez camioane de marfă ălora care trebuie să-și mute posesiunile în Philadelphia City. Depanez mașinile avariate după curse. Întotdeauna am nevoie de un ajutor. Un ajutor bun, de încredere.

Am început să am o bănuială oribilă că eram invitat ia dans. M-am ridicat foarte repede, aproape răsturnând scaunul.

— Ar cam trebui să plec, am spus. Și... domnule Darnell... v-aș fi recunoscător dacă nu i-ați spune lui Arnie că am fost aici. E... e un pic susceptibil în legătură cu mașina. Ca să văd spun adevărul, tatăl lui era curios să știe cum se descurca el.

— A înghițit ceva rahat acasă, nu-i așa? Ochiul drept al lui Darnell s-a închis ironic în ceva ce nu era chiar o clipire. Părinții lui au mâncat câteva kilograme de Ciocolax și apoi au stat cu picioarele crăcănate deasupra lui, nu-i așa?

— Da, ei bine, știți dumneavoastră.

— Te cred și eu ca știi.

S-a ridicat dintr-o singură mișcare continuă și m-a bătut pe spate destul de tare încât m-am clătinat. Respirație șuierătoare și tuse, dar totuși era un bărbat puternic.

— N-o să-i spun, a zis el conducându-mă până la ușă.

Mâna lui era încă pe umărul meu, iar asta mă făcea să fiu nervos – și puțin dezgustat.

— Să-ți mai spun ce mă mai preocupă, a zis el. Probabil că aici văd o sută de mii de mașini pe an – ei bine, nu chiar atâtea, dar înțelegi ce vreau să spun – și am ochiul format. Știi, aș putea să jur că pe asta am mai

văzut-o. Când nu era atât de rablă. De unde a luat-o?

— De la unul pe nume Roland LeBay, am spus, gândindu-mă la fratele lui LeBay, care spunea că LeBay își întreținuse mașina la un garaj din oraș.

— Tipul a murit.

Darnell s-a oprit înghețat.

— LeBay? *Rollie* LeBay?

— Da, corect.

— Armată? În retragere?

— Da.

— Sfinte Cristoase, sigur! A adus-o aici cu regularitate de ceasornic timp de șase, poate opt ani, apoi n-a mai venit. Cu mult timp în urmă. Mare ticălos era omul ăla! Dacă turnai apă fiartă pe gâtul codoșului ăluia, s-ar fi pișat cuburi de gheață. Nu se putea înțelege cu nimeni. — Mi-a strâns umărul mai tare. — Prietenul tău, Cunningham, știe că nevasta lui LeBay s-a sinucis în mașina aia?

— Ce? am spus eu prefăcându-mă mirat — fiindcă n-aveam chef să-și dea seama că mă interesase îndeajuns de mult chestiunea asta încât să discut cu fratele lui LeBay după înmormântare. Îmi era teamă că Darnell ar putea să-i repete acest lucru lui Arnie — inclusiv de unde aflate.

Darnell mi-a spus întreaga poveste. La început fiica, apoi mama.

— Nu, am spus când a terminat. Sunt aproape sigur că Arnie nu știe. Aveți de gând să-i spuneți?

Din nou aceeași cântărire din priviri.

— Dar tu?

— Nu, am răspuns. Nu văd nici un motiv să fac asta.

— Atunci nici eu.

A deschis ușa și aerul uleios al garajului mirosea aproape suav după duhoarea de trabuc din birou.

— Afurisitul de LeBay, să fiu al dracului! Sper că se răsuțește acolo în mormânt.

Pentru un moment gura lui s-a schimonosit urât, apoi s-a uitat la Christine în boxa ei, cu vopseaua scorojită, antena nouă și jumătatea nouă de grilă.

— Căteaua *aia* este iarăși înapoi, a spus și apoi m-a privit pe mine. Ei bine, se spune că banii murdari întotdeauna ies la iveală, nu-i așa?

— Da. Bănuiesc că da.

— Pe curând, puștiule, a spus vârându-și în gură un nou trabuc. Salută-l pe tatăl tău din partea mea.

— O să-i transmit.

— Și spune-i lui Cunnigham să se păzească de gunoiul ăla de Repperton. Mi se pare că-i din soiul ălor care umblă după răzbunări.

— Și eu am aceeași părere.

Am ieșit din garaj, oprindu-mă o dată ca să mă uit înapoi — dar privită de acolo, Christine nu era nimic altceva decât o umbră printre umbre. *Banii murdari întotdeauna ies la iveală*, spusese Darnell. Vorbele astea m-au urmărit până acasă.

Școala a început și timp de o săptămână sau două nu s-a întâmplat nimic deosebit. Arnie n-a aflat c-am fost la garaj, iar eu eram mulțumit. Nu cred că ar fi reacționat plăcut dacă ar fi știut. Darnell, după cum a promis, și-a ținut gura (probabil din propriile lui motive). Într-o după-amiază, după școală, l-am sunat pe Michael când știam că Arnie este la garaj. I-am spus că Arnie făcuse câte ceva la mașină, dar încă nu putea trece revizia tehnică. I-am spus că după părerea mea Arnie făcuse deocamdată mai mult cârpeli. Michael a primit aceste vești cu un amestec de ușurare și surpriză, iar asta a pus capăt subiectului... pentru un timp.

Pe Arnie îl observam din când în când, dar doar ca pe ceva văzut în colțul ochiului. Îl vedeam pe coridoare, aveam trei cursuri împreună și câteodată venea pe la noi după școală sau în weekenduri. Au fost ocazii în care într-adevăr părea că nimic nu s-a schimbat. Dar stătea la Darnell mult mai mult decât la noi acasă, iar vinerile după-amiaza se ducea la Philly Plains – pista de încercare a mașinilor – cu nătarăul de ajutor al lui Darnell, Jimmy Sykes. Acolo se încercau mașini sport și de putere, cel mai adesea Camaro-uri și Mustang-uri fără geamuri și cu bare de protecție instalate. Le scoteau de pe pistă folosindu-se de camionul lui Darnell și se întorceau cu gunoi proaspăt pentru cimitirul de mașini.

Cam pe atunci și-a vătămat spatele. Nu a fost ceva prea grav – sau așa a pretins el – dar mama mea și-a dat seama imediat că ceva nu-i în ordine cu el. A venit într-o duminică ca să-i privim împreună pe Phillies, care în acel an se bucurau de o glorie moderată. În timpul celei de a treia pauze, s-a ridicat ca să ne toarne câte un pahar de suc de portocale. Mama stătea pe canapea cu tata și citea o carte. A privit în sus când Arnie s-a întors și a spus:

— Arnie, șchiopătezi?

Mi s-a părut că am văzut pe fața lui Arnie pentru câteva secunde o expresie surprinsă, neașteptată – o privire furișă, aproape vinovată. S-ar putea să ma fi înșelat. Dacă *a existat*, a dispărut într-o secundă.

— Bănuiesc că am făcut o întindere la spate când am fost seara trecută la Plains, a spus el dându-mi mie sucul de portocale, Jimmy Sykes a scăpat ultima mașină avariata tocmai când o urcasem pe platforma camionului. Am văzut-o cum se rostogolea înapoi și știam că amândoi o să mai muncim încă două ore dacă pica de acolo. Deci am împins-o. Cred că nu trebuia.

Părea o explicație prea elaborată pentru un șchiopătat atât de ușor, dar și în privința asta s-ar fi putut să mă înșel.

— Ar trebui să fii mai atent cu spinarea ta, a spus severă mama.

Dumnezeu...

— Mam, putem să ne uităm acum la meci? am întrebat.

— ...îți dă doar una, a terminat ea.

— Da, doamnă Guilder, a spus Arnie spășit.

Elaine a intrat în cameră.

— Mai există suc sau voi, capete pătrate, l-ați băut pe tot?

— Haide, mai scutește-mă! am urlat eu.

Fusese o fază foarte disputată și o pierdusem în întregime.

— Dennis, nu striga la sora ta, a murmurat tatăl meu, care era cufundat în revista *The Hobbyist*.

— A rămas destul, Ellie, i-a spus Arnie.

— Câteodată, Arnie – i-a răspuns Elaine – mi se pare că ești aproape uman.

A plecat în bucătărie.

— Aproape uman, Dennis! mi-a șoptit Arnie, prefăcându-se că-i gata să plângă de emoție. Ai auzit ce-a spus? Aproape *uuman*.

Iar, probabil, aceasta este doar o retrospectivă – sau imaginație – care

mă face să cred că umorul lui era forțat, ireal, doar o fațadă. Amintire falsă sau adevărată, subiectul spatelui său a fost uitat, cu toate că șchiopătatul a tot revenit în cursul toamnei.

Și eu eram destul de ocupat. Mă certasem cu animatoarea, dar de obicei puteam să gădesc pe cineva cu care să ies sâmbăta seara... dacă nu eram prea obosit după antrenamentele de football.

Puffer, antrenorul, nu era un ticălos ca Will Darnell, dar nu era nici trandafir; ca jumătate din antrenorii din orașele mici ale Americii, adoptase tehnica răposatului Vince Lombardi, a cărui maximă era că victoria nu este totul, ci *singurul* lucru. Ați fi surprinși să aflați cât de mulți oameni, care ar trebui să știe mai bine, cred în această tâmpenie.

O vară întreagă în care lucrasem pentru frații Carson mă adusesse într-o formă fizică foarte bună și cred că aș fi putut să rezist tot sezonul – dacă ar fi fost unul câștigător. Dar pe când Arnie și eu am avut acea confruntare urâtă cu Buddy Repperton în spatele atelierului – și cred că asta s-a întâmplat în timpul celei de a treia săptămâni – era destul de clar că nu vom avea un sezon câștigător. Aceasta l-a făcut pe Puffer un om cu care era extrem de greu de trăiești, deoarece în cei zece ani de când era la liceul nostru nu avusese *nici un* sezon plin de înfrângeri.

A fost o lecție grea pentru el... și nici pentru noi n-a fost prea ușor.

Primul nostru meci, în deplasare, cu "Lunenburg Tigers", a fost pe nouă septembrie. Lunenburg este exact după cum o spune numele – un burg. Are un liceu rural prăpădit și se află la marginea vestică a districtului nostru, iar în timpul pe care l-am petrecut la Libertyville, strigătul obișnuit de luptă după ce linia slabă de apărare a Lunenburgului ne permitea un alt touchdown⁴ era: SPUNEȚI-NE-CUM-ESTE-SĂ-AVETI-BĂLEGAR-PE-TĂLPI! Urmat de un tare și sarcastic: HURAAAAYYYYY, LUNENBURG!

Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când Lunenburgul bătuse o echipă din Libertyville, dar în anul acela și-au adunat forțele și ne-au bătut măr. Eu jucam pe post de fundaș-stânga și pe la mijlocul meciului eram destul de sigur că o să am vânătăi pe spate pentru tot restul vieții. Pe atunci scorul era 17-3. S-a terminat cu 30-10. Fanii Lunenburgului erau în delir; au rupt porțile de țintă ca și cum ar fi fost meciul de Finală Regională și i-au purtat triumfal pe umeri pe jucători.

Suporterii noștri, care veniseră cu autobuze special închiriate, stăteau posomorâți la peluzele vizitatorilor în soarele alb de septembrie, muți de consternare. La vestiare, Puffer, șocat și palid, ne-a sugerat să cădem în genunchi și să ne rugăm să ni se arate calea. Am știu atunci că suferința nu se sfârșise, ci de-abia începea.

Am căzut în genunchi, suferinzi, plini de vânătăi, frânți de oboseală, dorindu-ne nimic altceva decât să intrăm sub duș și să spălăm de pe noi mirosul înfrângerii și l-am ascultat pe antrenorul Puffer explicându-i lui Dumnezeu situația într-o perorație de zece minute, care s-a terminat cu o promisiune că noi ne vom face datoria dacă El și-o va îndeplini pe a Sa.

Săptămâna următoare ne-am antrenat câte trei ore pe zi (în locul obișnuitelor nouăzeci de minute sau două ore) sub soarele arzător. Noaptea cădeam în pat și-i visam vocea lui de taur: *Lovește-l pe fraier! Lovește-l! Lovește-l!* Am alergat suta de metri până când am simțit că picioarele or să mi se descompună spontan (iar în același moment probabil că plămânii îmi vor lua foc). Lenny Barongg, unul dintre fundașii noștri, a făcut o ușoară insolăție și a fost – cel puțin el – scutit pentru tot restul săptămânii.

Deci l-am văzut pe Arnie; venea joia și vinerea seara să ia masa cu noi, sâmbetele ne uitam din când în când la un meci, dar în afară de asta l-am pierdut aproape complet din vedere. Eu eram prea obosit să-mi târâsc

⁴ Actul de a marca șase puncte la football american, aflându-ți în posesie reglementară a mingii, pe deasupra sau în spatele liniei de țintă a adversarilor.

vânătaile și durerile la ore, la antrenamente, apoi acasă, în camera mea, ca să-mi fac temele.

Întorcându-mă înapoi la necazurile mele footballistice – cred că cel mai rău lucru a fost modul cum ne priveau colegii pe mine, pe Lenny și pe toți ceilalți. Chestia aceea cu "spiritul unei școli" este doar o mare minciună scornită de administratorii școlari care-și aminteau cât de bine s-au distrat în tinerețile lor, la reuniunile de sâmbătă după-amiază, dar au uitat cu bună știință că distracția provenea din faptul că erau beți, excitați sau amândouă. Dacă s-ar fi ținut un miting pentru legalizarea marijuanei ați fi văzut acest spirit al unei școli. Dar în ce privește footballul, basketballul și atletismul, majoritatea elevilor nu dau nici o ceapă degerată pe ele. Majoritatea sunt prea ocupați să încerce să intre la colegiu sau în pantalonii cuiva și să dea de necazuri. Treburi obișnuite.

Oricum, te obișnuiești să fii un învingător – începi să nu mai pui la îndoială această stare de fapt. Libertyville-ul dăduse echipe de football câștigătoare pentru mult timp; ultima dată când liceul înregistrase o înfrângere – cel puțin înainte de anul meu terminal – fusese cu doisprezece ani înainte, în 1966. Deci în săptămâna ce a urmat înfrângerii de la Luneburg nu au existat suspine și dinți strânși, dar a existat în schimb durere, priviri nedumerite pe coridoare și câteva huiduieli la obișnuita adunare de vineri la sfârșitul orei a șaptea. Huiduielile l-au făcut pe Puffer să se înroșească de ciudă și i-a invitat pe infideli să vină sâmbătă după-amiază ca să urmărească revenirea spectaculoasă.

Nu știi dacă infidelii au venit, dar eu am fost acolo. Noi eram pe teren propriu, iar adversarii noștri erau Urșii din Ridge Rock. Ridge Rock este un oraș minier și băieții de acolo nu sunt niște mocofani molatici. Sunt niște țărănoi josnici, urâți și vânjosi. Cu un an înainte echipa din Libertyville abia reușise să le smulgă titlul regional, iar unul dintre comentatorii sportivi locali spusese că aceasta nu se întâmplase pentru că Libertyville avea o echipă mai bună, ci datorită faptului că avea mai mulți susținători entuziaști. Pot să vă spun că atunci când a auzit așa ceva, Puffer a sărit ca ars.

În orice caz, acesta era anul Urșilor. Au trecut ca o locomotivă peste noi. În prima repriză, din cauza unei contuzii, Fred Dann a trebuit să părăsească terenul. În repriza a doua, Norman Aleppo și-a rupt mâna și a trebuit să fie transportat la spitalul Libertyville Community. În repriza a treia, Urșii au marcat trei touchdown-uri unul după altul, dintre care două din lovituri cu piciorul. Scorul final a fost 40-6. Lăsând la o parte falsa modestie, vă spun că eu le-am marcat pe cele șase. Dar o dată cu modestia n-aș lăsa la o parte și realismul: am fost norocos.

Deci... altă săptămână infernală pe terenul de antrenament. Altă săptămână în care antrenorul a urlat: *Lovește-l pe fraier*. Într-una din zile ne-am antrenat timp de aproape patru ore, iar când Lenny i-a sugerat lui Puffer că ar fi frumos să ne lase ceva timp ca să ne facem temele, am crezut – doar pentru o clipă – că Puffer a avut de gând să-l palmuiască. Căpătase ticul să-și mute cheile dintr-o mână în alta, amintindu-mi de Căpitanul Queeg din *Revolta de pe Caine*. Eu cred că felul cum te porți când pierzi te caracterizează mult mai bine decât modul cum știi să câștigi. Puffer, căruia în întreaga sa carieră de antrenor nu i se mai întâmplase să piardă de două ori, a reacționat cu o furie nedumerită, fără sens, ca un tigru în cușcă, șicanat de niște copii cruzi.

În după-amiaza din vinerea următoare – asta trebuie să fi fost 22 septembrie – adunarea obișnuită din pauza a șaptea nu s-a mai ținut. Nu cred că a fost vreun jucător căruia i-a păsat; să stai acolo și să fii prezentat de douăsprezece animatoare drăguțe era destul de plictisitor. Totuși a fost un semn de rău augur. În acea seară Puffer ne-a invitat în sala de sport unde ne-a pus să vizionăm timp de două ore filmele meciurilor în care am

fost umiliți de Tigri și de Urși. Probabil că asta ar fi trebuit să ne ambiționeze, dar pe mine m-a deprimat.

În noaptea premergătoare celui de-al doilea meci pe care-l susțineam acasă, am avut un vis ciudat. Nu a fost chiar un coșmar, n-a semănat cu acela care m-a făcut să mă trezesc urlând, dar a fost... supărător. Noi jucam cu Dragonii din Philadelphia City, iar vântul bătea foarte tare. Sunetele uralelor, vocea spartă, distorsionată a crainicului Chubby McCarthy care descria meciul, chiar și zgomotele făcute de jucători când se loveau între ei, toate păreau nefirești și aveau ecou în acel vânt aspru.

Fetele celor din tribune păreau galbene și straniu umbrite, precum chipurile măștilor chinezești. Animatoarele dansau și se scâlâmbăiau ca niște automate stricate. Cerul avea o culoare gri nefirească și era încărcat de nori. Noi eram conduși foarte drastic. Antrenorul Puffer ne striga indicații de joc pe care nimeni nu le auzea. Dragonii alergau mai repede decât noi. Mingea era totdeauna la ei. Lenny Barongg părea că suferă foarte mult, colțurile gurii îi erau trase în jos, formând un arc tremurător, ca o mască a tragediei.

Eu am fost lovit, aruncat la pământ și călcat în picioare. Am zăcut întins la pământ, mult în spatele liniei de mijloc, zvârcolindu-mă și încercând să-mi recapăt respirația. M-am uitat în sus și acolo, în mijlocul pistei de alergări, în fața peluzei spectatorilor, era Christine. Iarăși era strălucitoare și nou-nouță, ca și cum tocmai ar fi ieșit din sala de expoziție.

Arnie stătea pe capota de sus, cu picioarele încrucișate ca un Budha, privindu-mă fără nici o expresie. Mi-a strigat ceva, dar vântul puternic i-a acoperit cuvintele. Mi se păruse că a spus: *Stai liniștit, Dennis. Le rezolvăm noi pe toate. Deci, nu-ți fă griji! Totu-i în ordine.*

Să rezolvăm ce? mă întrebam stând pe terenul de joc din vis (care în visul meu, din nu știu ce motive, devenise Astro-Turf), zbatându-mă să-mi recapăt respirația, iar penisul meu apăsându-mă cu cruzime chiar sub testicule. *Să rezolvăm ce?*

Ce?

N-am primit răspuns. Doar farurile galbene și răutăcioase ale Christinei și Arnie care stătea liniștit cu picioarele încrucișate pe capota ei, în acel vânt aspru.

A doua zi ne-am dus acolo și ne-am bătut iarăși pentru bunul și bătrânul Liceu Libertyville. Nu s-a întâmplat atât de rău ca în visul meu – în acea sâmbătă, nu s-a accidentat nimeni și, pentru scurt timp, în repriza a treia, chiar se părea că aveam o șansă – dar mijlocușul de la Philadelphia City a fost norocos primind o serie de pase lungi (când lucrurile încep să meargă prost, *totul merge prost*) și iarăși am pierdut.

După meci, Puffer pur și simplu a stat pe bancă. Nu s-a uitat la nici unul dintre noi. Mai aveam de jucat încă unsprezece meciuri, dar el era deja un om înfrânt.

16

Intră Leigh, iese Buddy

*Nu mă laud, fetiço, deci nu mă disprețui,
Dar am cel mai rapid set de roți din oraș,
Când cineva este în spatele meu nici nu încercă să mă
depășească
Fiindcă dacă EA ar avea aripi,
Știu că ar putea să zboare,
EA este micuța mea mașină sport,*

Tu nici nu știi ce am eu...
The Beach Boys

Sunt foarte sigur că a fost în marșea de după înfrângerea luată de la Dragonii din Philadelphia, când lucrurile au început iarăși să se pună în mișcare.

Eu și Arnie aveam trei cursuri în comun, iar unul dintre ele era Istoria Americii, un curs obligatoriu și în orar era la ora a patra. În primele nouă săptămâni de școală era predat de domnul Thompson, șeful Catedrei de Istorie. Subiectul primelor nouă săptămâni era: Două Sute de Ani de Prosperitate și Falimente. Arnie o denumea ora de bum-bum-chior-chior, deoarece era tocmai înainte de pauza de prânz și stomacul fiecăruia părea să facă ceva interesant.

Când s-a terminat ora, a venit la Arnie o fată care l-a întrebat dacă are tema pentru Engleză. O avea. A scos-o cu grijă din caiet, iar în timp ce el făcea asta, fata l-a privit foarte serioasă cu ochii ei albastru-închis, fără să-i abată de la fața lui. Părul ei era blond-închis, culoarea mierii proaspete – nu cea prelucrată, ci mierea așa cum iese din fagure – și prins la spate cu o bandă albastră care se asorta cu ochii. Privind-o, am simțit un gol în stomac. În timp ce ea copia tema, Arnie a privit-o.

Bineînțeles, atunci nu a fost prima dată când am văzut-o pe Leigh Cabot; ea se transferase în urmă cu trei săptămâni la Libertyville dintr-un oraș din Massachusetts, deci fusese prin preajmă. Cineva îmi spusese că tatăl ei lucrează pentru 3M, firma care fabrica banda adezivă scoci.

Nici măcar nu era prima dată când o remarcasem, deoarece Leigh Cabot era, ca s-o spunem foarte pe șleau, o fată frumoasă. În ficțiuni, am observat că întotdeauna scriitorii pun câte o imperfecțiune ici și colo la femeile sau fetele pe care le inventează, poate fiindcă ei cred că adevărata frumusețe este doar un clișeu sau poate că ei consideră că o imperfecțiune sau două le fac mai reale. Deci ea este frumoasă, doar că buza de jos este prea lungă, sau nasul este puțin prea ascuțit, sau poate pieptul este plat. Totdeauna există ceva.

Dar Leigh Cabot era pur și simplu frumoasă, fără cusur. Pielea ei era curată și perfectă cu o ușoară tentă rozalie. Avea în jur de un metru șaptezeci și trei, înaltă pentru o fată dar totuși nu prea înaltă, iar silueta ei era încântătoare – sâni tari și ridicați, o talie mică ce părea că o poți cuprinde cu mâinile (oricum, tânjeai să încerci), șolduri frumoase, picioare drepte. Chip frumos, siluetă sexy – bănuiesc că din punct de vedere artistic era plictisitoare, fără o buză inferioară prea lungă sau un nas ascuțit, sau o umflătură în plus pe undeva (nici măcar un dinte strâmb – cred că avea un stomatolog foarte bun), dar cu siguranță că nu *ți se părea* plictisitoare când o priveai.

Câțiva dintre băieți îi propuseseră întâlniri, dar fuseseră refuzați cu mult tact. Se presupunea că probabil îi rămăsese credincioasă vreunui băiat din Andover, sau Braintree, sau cum se numea orașul de unde venise și că, probabil, cu timpul, situația se va schimba. Două dintre cursurile pe care le aveam în comun cu Arnie, le aveam și cu ea și eu așteptam momentul potrivit ca să-mi fac mutarea.

Acum, privindu-i aruncându-și priviri unul altuia în timp ce Arnie a căutat tema și apoi i-a dat s-o copieze, mă întrebam dacă mai aveam vreo șansă să-mi fac mutarea. Apoi am început să rânjesc. Arnie Cunningham, însuși Bătrânul Față-Pizza și Leigh Cabot. Asta era cu totul ridicol. Asta era...

Apoi acel rânjet interior a început să se stingă. Am observat pentru a treia oară – de data asta foarte evident – că tenul lui Arnie se curăța cu o rapiditate uimitoare. Punctele negre dispăruseră. Unele dintre ele lăsaseră acele mici găuri și cicatrice pe obrajii lui, adevărat, dar dacă fața unui tip

este puternică, acele mici adâncituri nu contează prea mult; pare aberant, dar adaugă caracter.

Arnie și Leigh se studiau pe furiș unul pe altul, iar eu îl studiam pe ascuns pe Arnie, întrebându-mă exact cum și când a avut loc acest miracol. Razele soarelui intrau puternice pe geamurile clasei domnului Thompson, scoțând în evidență trăsăturile feței prietenului meu. Arăta... mai bătrân. Ca și cum ar fi învins punctele negre și acneea, nu printr-o spălare regulată și prin aplicarea unor creme speciale, ci parcă, într-un fel, a dat ceasul înainte cu trei ani. Și părul și-l aranjase altfel – era mai scurt, iar perciunii pe care-i purtase încă de când a putut să-i lase să crească (adică de vreo optsprezece luni), dispăruseră.

M-am gândit la după-amiaza noroasă când ne dusesem să vedem filmul Kung-fu cu Chuck Norris. Atunci fusese prima dată când remarcasem îmbunătățirea. Imediat după ce-și cumpărase mașina. Poate că asta era explicația. Adolescenți din toată lumea, bucurați-vă! Problema dureroasă a acnelor s-a rezolvat pentru totdeauna. Cumpărați-vă o mașină veche și ea va...

Rânjetul interior, care ieșise din nou la suprafață, a devenit pe neașteptate acru.

Cumpărați-vă o mașină veche și ea va, ce? Vă va schimba capul, modul de gândire și în acest fel va va modifica metabolismul? Vă va elibera adevăratul eu? Mi se părea că-l aud pe Stukey James, bătrânul nostru profesor de matematică, șoptindu-și eternul său refren: *Dacă urmărim acest raționament până la ultimele consecințe, doamnelor și domnilor, unde o să ne ducă?*

Într-adevăr, unde?

— Mulțumesc, Arnie, a spus Leigh cu vocea ei blândă, clară. Și-a pus tema în caietul ei.

— E-n ordine, a spus el.

Privirile lor s-au întâlnit – acum se uitau unul la altul în loc să se studieze pe furiș – și chiar și eu am putut să văd cum se aprinde scânteia.

— Ne vedem la ora a șasea, a spus ea și s-a îndepărtat cu șoldurile unduind ușor sub fusta croșetată și cu părul săltând pe pulover.

— Ce ai cu ea la ora a șasea? am întrebat.

În acea oră eu aveam un seminar – și unul ținut de formidabila domnișoară Raypach, pe care toți pustii o denumeau Domnișoara Rat-Pack (Șobolan-Bondoc)... dar niciodată în fața ei, puteți fi siguri de asta.

— Analiză, a spus el cu o voce visătoare, siropoasă, care-i era atât de necaracteristică încât am început să chicotesc. El m-a privit cu sprâncenele încruntate.

— Dennis, de ce râzi?

— A-Nali-iză, am maimuțărit eu.

Mi-am dat ochii peste cap, am bătut din palme și am râs mai tare.

A făcut un gest ca și când ar fi vrut să mă pocnească.

— Fii atent, Guildler!

— Nu-i treaba mea, față-cartof.

— Te-au pus în prima echipă și uită-te ce s-a întâmplat cu nenorocita echipă de football.

Domnul Holdel, care predă bobocilor finețurile gramaticii (și știe și cum să injure, spun unii, cu mult spirit) a trecut întâmplător pe acolo chiar atunci, și s-a încruntat sever la Arnie:

— Controlează-ți cuvintele când ești pe coridorul școlii, a spus el și a trecut mai departe cu servieta într-o mână și în cealaltă cu un hamburger cumpărat de la chioșcul de gustări calde al liceului.

Arnie s-a înroșit ca un rac; întotdeauna i se întâmplă așa când îi vorbește un profesor (era o reacție atât de automată, încât atunci când eram în școala primară el sfârșea prin a fi pedepsit pentru lucruri pe care

nu le făcuse, doar pentru că *arăta* vinovat). Probabil că asta spune ceva despre modul cum l-au educat Michael și Regina – eu sunt okay, tu ești okay, eu sunt o persoană, tu ești o persoană, amândoi ne respectăm foarte mult unul pe altul și de fiecare dată când cineva greșește cu ceva, tu o să ai o reacție alergică de vinovăție. Bănuiesc că această opinie face parte din educația liberală americană.

— Controlează-ți cuvintele, Cunningham, am spus. Ești *îngropat* în necazuri.

Atunci a început și el să râdă. Am mers împreună pe coridorul răsunător. Tinerii se grăbeau înapoi și încolo sau stăteau sprijiniți de dulapurile lor și mâncau. Nu aveam voie să mâncăm pe coridoare, dar mulți încălcau regula.

— Ti-ai adus prânzul? am întrebat.

— Mda, în pungă de hârtie.

— Du-te să-l iei. Hai să mergem afară, pe teren.

— Încă nu te-ai săturat de terenul de football? m-a întrebat Arnie.

Dacă sâmbăta trecută ai fi stat mai mult timp întins pe burtă, cred că unul dintre îngrijitori te-ar fi plantat.

— Nu mă deranjează. Săptămâna asta jucăm în deplasare. Și vreau să ies de aici.

— În regulă, ne întâlnim acolo.

A plecat, iar eu m-am dus la dulapul meu ca să-mi iau de acolo prânzul. Pentru început, aveam patru sandvișuri. De când antrenorul Puffer începuse cu sesiunile maraton de antrenament, tot timpul îmi era foame.

Am mers pe hol spre ieșire, gândindu-mă la Leigh Cabot și cum, dacă cei doi vor începe să iasă împreună, toți ceilalți vor fi foarte nervoși. Știi, societatea dintr-un liceu este foarte conservatoare. Nu-i o mare filozofie, dar este adevărul. Fetele se îmbracă după ultima modă trăsniță, câteodată băieții își poartă părul lung până la fund, toată lumea fumează puțină "iarbă" sau prizează un pic de cocaină – dar toate acestea sunt doar lustru de suprafață, scutul de apărare pe care ți-l pui până când reușești să descoperi cu exactitate ce se va întâmpla cu viața ta. Este întocmai ca o oglindă – ceea ce folosești ca să reflectezi lumina soarelui în ochii profesorilor și ai părinților, sperând să-i derutezi înainte ca să te poată deruta ei mai mult decât ești deja. În suflet, majoritatea liceenilor sunt la fel de aiuriți ca un grup de bancheri republicani la slujba de la biserică. Sunt unele fete care poate au toate albumele lansate de Black Sabbath, dar dacă Ozzy Osbourne ar veni în vizită la liceul lor și i-ar propune uneia dintre ele o întâlnire, acea fată (și toate prietenele ei) ar râde cu lacrimi de absurditatea acestei idei.

Arnie arăta okay fără acnee și coșuri – de fapt arăta mai mult decât bine. Dar n-ar exista nici o fată care a fost colegă cu el atunci când tenul lui fusese în starea cea mai proastă, care ar fi acceptat să fie prietena lui. De fapt, ele nu-l vedeau așa cum era el acum; vedeau o amintire a lui. Dar cu Leigh era altceva. Deoarece ea se transferase, habar nu avea cât de oribil arătase Arnie în primii trei ani de liceu. Bineînțeles că ar fi aflat dacă ar fi luat numărul de anul trecut al *Libertonian*-ului și ar fi privit poza cu membrii clubului de șah dar, destul de ciudat, aceeași tendință republicană ar face-o să neglijeze acea imagine. *Ce este acum, este pentru totdeauna* – întrebați orice bancher republicane și va spune că asta-i modul în care ar trebui să fie lumea.

Liceeni și bancheri republicani... când ești mic consideri de la sine înțeles că totul se schimbă constant. Când ești adult, este evident că totul se va schimba, indiferent cât de mult te străduiești să menții status-quo-ul (chiar și bancherii republicani știu asta – chiar dacă nu le place, totuși o știu). Doar în adolescență vorbești tot timpul despre schimbări, dar în

inima ta crezi că de fapt așa ceva nu se întâmplă niciodată.

Am ieșit cu punga mea mare cu mâncare și am luat-o prin parcare spre clădirea atelierului. Este o clădire lungă, ca un grajd, cu pereți de tablă galvanizată vopsiți în albastru – nu diferă prea mult din punctul de vedere al designului de garajul lui Will Darnell, dar este mult mai îngrijită. În interiorul ei există atelierul de tâmplărie, atelierul auto și catedra de arte plastice. În principiu, locul pentru fumat este în spatele atelierului, dar în zilele frumoase, în timpul pauzei de prânz, de obicei elevii de acolo stau de o parte și de alta a clădirii, cu cizmele de motociclisti sprijinite de zid, fumând și vorbind cu prietenele lor. Sau pipăindu-le.

Azi nu era nimeni de-a lungul laturii din dreapta a clădirii, iar asta ar fi trebuit să mă avertizeze că se întâmplă ceva, dar eu n-am reacționat. Eram pierdut în gândurile amuzante despre Arnie și Leigh Cabot și psihologia Liceanului American Modern.

Adevărata zonă pentru fumat – zona "desemnată" – este într-un mic *cul-de-sac* din spatele atelierului mecanic. Iar în spatele atelierelor, la cincizeci sau șaiszeci de picioare depărtare, este terenul de football, dominat de o mare tabelă electronică de marcaj cu emblema TERRIERILOR, BATEȚI-I!

Chiar în spatele locului de fumat se adunase un grup de persoane, douăzeci sau treizeci, care formau un cerc strâns. Acea aranjare de obicei înseamnă o luptă sau ceea ce Arnie numește o "pushy-pushy" – doi tipi care nu sunt destul de furioși ca să lupte și care se împing unul pe altul și se bat pe umeri încercând să-și protejeze reputațiile de duri.

M-am uitat în direcția aia, dar nu cu prea mult interes. N-aveam chef să privesc o luptă; eu doream să mănânc de prânz și să aflu dacă era ceva între Arnie și Leigh Cabot. Dacă între ei începuse să se înfiripe ceva, asta i-ar putea abate gândurile de la obsesia lui cu Christine. Un lucru era sigur: Leigh Cabot nu avea nici un pic de rugină pe caroseria ei.

Apoi am auzit o fată țipând și pe altcineva care a strigat: "Hei, nu! Omule, lasă deoparte chestia aia!" Asta suna destul de rău. Am schimbat direcția, mergând să văd ce se întâmplă.

Mi-am făcut loc prin mulțime și l-am văzut pe Arnie în cerc, stând cu brațele întinse puțin în față la nivelul pieptului. Era palid și speriat, dar nu intrase în panică. Puțin la stânga lui era o pungă cu mâncare care fusese storcită. În mijlocul ei era o amprentă clară de gheată ciocată. Stând în fața lui, îmbrăcat în jeansi și un tricou Hanes care se mula pe fiecare umflătură a pieptului său, era Buddy Repperton. În mâna dreaptă avea un stilet pe care-l mișca lent, înainte și înapoi, ca un magician.

Era înalt și lat în umeri. Părul îi era lung și negru. Îl purta în coadă de cal legată cu un șnur de piele. Fața îi era masivă, stupidă și amenințătoare. Zâmbea doar puțin. Am simțit un amestec de panică și frică rece. Nu arăta doar stupid și amenințător. Părea nebun.

— Ți-am spus, omule, c-o să te prind, i-a spus încet lui Arnie. A înclinat cuțitul și a împuns aerul în direcția lui Arnie. Arnie s-a retras puțin. Stiletul avea un mâner de sidef, prevăzut cu un buton cromat pentru scoaterea lamei. Lama părea să aibă vreo opt inci – aici nu era vorba de un cuțit, era o afurisită de baionetă.

— Hei, Buddy, înseamnă-! a strigat voios Don Vandenberg, și am simțit cum mi se usucă gura.

M-am uitat la pustiul care era lângă mine; un boboc tâmpițel pe care nu-l cunoșteam. *Părea* total hipnotizat, tot numai ochi.

— Hei, i-am spus, iar când nu s-a uitat în jur, l-am lovit cu umărul.
Hei!

A sărit și s-a uitat terorizat la mine.

— Du-te și cheamă-l pe domnul Casey. Își ia prânzul în cabinetul de la atelierul de tâmplărie. Du-te imediat.

Repperton s-a uitat la mine, apoi la Amie.

— Haide, Cunningham, a spus el. Ce spui, vrei să ne batem?

— Aruncă cuțitul și o să vin, căcănarule, a spus Arnie.

Vocea lui era perfect calmă. Căcănar, unde mai auzisem acest cuvânt? De la George LeBay, nu-i așa? Sigur. Fusesse cuvântul preferat al fratelui său.

Se părea că nu era un cuvânt care-i plăcea lui Repperton. S-a înroșit și s-a apropiat de Arnie. Arnie s-a ferit. Credeam că foarte repede se va întâmpla ceva – poate una din acele chestii care cer copci și lasă o cicatrice.

— Du-te *acum* să-l aduci pe Casey, i-am spus bobocului tâmpițel.

Și acesta a plecat.

Dar bănuiam că totul se va termina înainte de a veni domnul Casey... doar dacă nu puteam cumva să încetinesc ostilitățile.

— Repperton, aruncă cuțitul, am spus.

Iarăși m-a privit.

— Ce surpriză! E prietenu' lu' Cunningham. Vrei să mă faci să-l arunc?

— Ai cuțit și el n-are, am spus. În cazul meu, asta se cheamă că tu ești un găinaț.

Roșeata s-a accentuat. Acum concentrarea lui se spulberase. S-a uitat fa Arnie, apoi la mine. Arnie mi-a aruncat o privire plină de recunoștință – și s-a apropiat puțin de Repperton. Asta nu mi-a plăcut.

— Pune-l jos! i-a strigat cineva lui Repperton.

Și apoi altcineva: "Pune-l jos!" Au început să scandeze: "Pune-l jos, pune-l jos, pune-l jos!"

Lui Repperton nu i-a prea plăcut. Nu-l deranja să fie în centrul atenției, dar asta nu era o atenție de bun augur. A început să privească nervos în jur, la Arnie, la mine, apoi la ceilalți. Pe frunte i-a căzut o șuviță de păr și și-a dat-o pe spate.

Când s-a uitat iarăși la mine, m-am prefăcut că mă reped la el. Cuțitul s-a îndreptat în direcția mea, iar Arnie s-a mișcat – s-a mișcat mai repede decât aș fi putut să cred. A lovit cu latul palmei imitând destul de bine și eficient o lovitură de karate. L-a pocnit tare pe Repperton în încheietura palmei zburându-i cuțitul din mână. Acesta s-a rostogolit pe punga de mâncare. Repperton s-a aplecat să-l înșface. Arnie și-a coordonat mișcările cu mare acuratețe, iar când mâna lui Repperton a atins asfaltul, Arnie a călcat pe ea. Puternic. Repperton a urlat.

Atunci, foarte repede, Don Vandenberg a intrat în cerc, l-a împins pe Arnie și l-a aruncat la pământ. Aproape inconștient că o s-o fac, am intrat în ring și l-am lovit în fund pe Vandenberg cât de tare am putut – mai degrabă mi-am ridicat piciorul în sus, decât l-am împins înainte, l-am lovit exact așa cum se degajează o minge de football.

Vandenberg, un tip înalt și slab, care pe atunci avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, a început să urle și să țopăie ținându-se de fund. A uitat cu totul că trebuie să-l ajute pe Buddy; a încetat să mai fie un factor în desfășurarea lucrurilor. Pentru mine este uluitor faptul că nu l-am paralizat. N-am mai lovit niciodată atât de puternic pe cineva sau ceva; și oh, prietene! cât de bine m-am simțit!

Tocmai atunci cineva mi-a înconjurat gâtul cu brațul, iar între picioare am simțit o mână. Am realizat ce avea să se întâmple cu o secundă prea târziu ca să mai reușesc să previn total situația. Testiculelor mele li se aplica o presiune foarte mare, care iradia o durere cumplită pulsatorie în burtă, în stomac și apoi în jos, în picioare, înmuindu-mi-le așa de tare, încât atunci când brațul care mă ținea de gât n-a mai fost acolo, am căzut ca un sac pe terenul de fumat.

— Cum ți s-a părut chestia asta, puțoiule? m-a întrebat un tip butucănos, cu dinții stricați.

Purta niște ochelari mici și delicați cu ramă subțire de metal, care păreau aberanți pe fata lui ca un bloc de piatră. Acesta era Moochie Welch, un alt prieten de-al lui Buddy.

Dintr-o dată cercul de privitori a început să se împrăștie și am auzit o voce bărbătească strigând:

— Împrăștiați-vă! Împrăștiați-vă! Împrăștiați-vă *chiar acum!* Faceți o plimbare! Drace, mișcați-vă!

Era domnul Casey. În sfârșit, domnul Casey.

Buddy Repperton și-a înșfăcat de pe jos stiletul. A strâns lama și și-a băgat cuțitul cu o mișcare rapidă în buzunarul blugilor. Mâna lui era zgâriată, sângera și se părea că se va umfla. Afurisitul de ticălos, speram să i se umfle până când o să arate ca una dintre acele mânuși pe care le poartă Donald Duck în benzile desenate.

Moochie Welch s-a îndepărtat de mine, a privit în direcția de unde se auzea glasul domnului Casey și și-a atins delicat colțul gurii:

— Mai târziu, puțoiule, a spus.

Don Vandenberg dansa acum mai lent, dar încă își masa partea afectată. Pe față îi curgeau lacrimi de durere.

Apoi Arnie a venit lângă mine, punându-și un braț în jurul meu și ajutându-mă să mă ridic. Bluza îi era foarte murdară din cauza căzăturii pe care i-o pricinuiseră Vandenberg. Pe genunchi i se lipiseră mucuri de țigară.

— Te simți bine, Dennis? Ce ți-a făcut?

— Mi-a masat puțin coaiele. O să-mi revin.

Cel puțin așa speram. Dacă sunteți bărbat și măcar o dată v-ați lovit tare la boașe (și cărui bărbat nu i s-a întâmplat asta?) atunci știți. Dacă sunteți femeie, nu știți – n-aveți de unde. Agonia inițială este doar începutul; se stinge ca să fie înlocuită de o presiune surdă, pulsatorie, care se cuibărește în stomac. Iar această presiune spune: *Bună, ce faci? Mă simt bine aici în fundul stomacului tău să te fac să-ți dorești în același timp să-ți vomieți prânzul și să te caci în pantaloni! Cred că o să mai stai puțin pe aici, bine? Cum ți se pare o jumătate de oră? Superb!* Să primești o lovitură în boașe nu este chiar unul dintre deliciile vieții.

Domnul Casey și-a făcut loc printre spectatorii care se împrăștiau și-a observat situația. Nu era un tip masiv, ca antrenorul Puffer; nici măcar nu părea prea aspru. Avea înălțime și vârstă medii și începuse să chelească. Purta ochelari cu rame groase. Îi plăcea să poarte cămăși simple, albe – fără cravată – iar acum era îmbrăcat chiar așa. Nu era un tip masiv, dar era respectat. Nimeni nu îndrăznea să-și bată joc de el, deoarece el nu era speriat de puști așa cum sunt în străfundul sufletului majoritatea profesorilor. Copiii știau asta. Buddy, Don și Moochie știau și ei; am văzut asta în felul spăsit cum și-au lăsat ochii în jos și au roit din picioare.

— Dispăreți! le-a spus răstit domnul Casey celor câțiva privitori care rămăseseră.

Au început să se împrăștie. Moochie Welch s-a decis să încerce să dispară împreună cu ei.

— Tu nu, Peter, a spus domnul Casey.

— O, domnule Casey, eu n-am făcut nimic, a spus Moochie.

— Nici eu, a zis Don. Cum se face că întotdeauna vă cășunează pe noi? Domnul Casey a venit spre mine și Arnie.

— Dennis, ai pățit ceva?

Începusem în sfârșit să-mi revin – nu s-ar fi întâmplat asta dacă una dintre coapsele mele nu ar fi blocat parțial mâna lui Welch. Am încuviințat.

Domnul Casey s-a dus înapoi spre locul unde Buddy Repperton, Moochie Welch și Don Vandenberg stăteau înșiruiți unul lângă altul. Don nu glumise; vorbise și în numele celorlalți. Ei chiar păreau că sunt învinuiți pe nedrept.

— Sunteți foarte deștepți, nu-i așa? a spus domnul Casey până la

urmă. Trei contra doi. Ți-a stilul tău, Buddy? Ți-a doi par floare la ureche pentru tine.

Buddy și-a ridicat privirile, s-a uitat plin de ură înăbușită la domnul Casey, apoi și-a coborât iarăși ochii.

— Ei au început.

— Nu-i adevărat – a început Arnie.

— Tacă-ți gura, Față-de-cur, a spus Buddy.

A început să mai spună ceva, dar înainte să scoată un cuvânt, domnul Casey l-a înșfăcat și l-a proiectat în zidul atelierului. Acolo era un indicator mic pe care scria: DOAR AICI SE FUMEAZĂ. Domnul Casey a început să-l lovească pe Buddy Repperton de plăcuță și de fiecare dată indicatorul zornăia ca o accentuare dramatică. Se purta cu Repperton tot așa cum eu sau dumneavoastră am face-o cu o imensă păpușă de cârpe. Bănuiesc că totuși, pe undeva, avea niște mușchi.

— Ar fi bine să-ți ții fleanca, a spus el, și l-a lovit pe Buddy de indicator. Ar trebui să-ți închizi gura sau să-ți cureți gura. Deoarece eu n-am chef să ascult porcăriile alea de la tine, Buddy.

A dat drumul cămășii lui Repperton. Aceasta îi ieșise din pantaloni lăsând să se vadă burta albă, nebronzată. Apoi s-a uitat spre Arnie și l-a întrebat:

— Ce spuneai?

— Am trecut pe lângă locul pentru fumat în drum spre terenul de football unde doream să-mi iau prânzul, a spus Arnie. Repperton fuma aici cu prietenii lui. A venit la mine și mi-a zburat din mână punga cu mâncare, apoi a călcat-o. A strivit-o.

A părut că mai vrea să adauge ceva, s-a gândit, dar a înghițit în sec.

— Așa a pornit bătaia.

Dar eu nu doream să tac. În mod normal, eu nu sunt un turnător sau un pârâcios, dar pare-se că Repperton decisese că era nevoie de mai mult decât o bătaie bună ca să se răzbune că fusese dat afară de la Darnell. Ar fi putut să-i găurească intestinele lui Arnie, ar fi putut să-l ucidă.

— Domnule Casey, am spus.

S-a uitat la mine. Din spatele lui, Buddy Repperton mi-a aruncat o privire ucigătoare, un avertisment. *Ține-ți gura, asta rămâne între noi.* Cu un an înainte, un fel de mândrie aberantă m-ar fi determinat să fiu de acord cu el și să-i fac jocul, dar nu acum.

— Ce este, Dennis?

— Îl urmărea pe Arnie încă din vară. Are un cuțit la el și părea că vrea să-l împlânte.

Arnie mă privea cu ochii opaci, cu o expresie de neînțeles în ei. M-am gândit cum îl făcuse căcănar pe Repperton – cuvântul lui LeBay – și am simțit cum mi se strânge pielea pe la spate.

— Mincinos nenorocit! a strigat teatral Repperton. Nu am nici un cuțit.

Casey l-a privit fără să spună nimic. Acum Vandenberg și Welch păreau foarte neliniștiți – speriați. Pedepsa pe care urma s-o primească pentru această mică încăierare se agravase trecând de la muștrare, cu care erau obișnuiți, și de suspendare, pe care o experimentaseră, spre limita supremă a exmatriculării.

Trebuia să mai spun doar un cuvânt. M-am mai gândit. Aproape renunțasem. Dar era vorba de Arnie, iar Arnie era prietenul meu. Iar în sinea mea, acolo unde contează, nu doar credeam că Buddy dorise să-l înjunghie, *știam* asta. Am rostit cuvântul.

— Era un stilet.

Acum ochii lui Buddy nu mai fulgerau; ardeau promițând flăcările iadului, damnare și o lungă perioadă de tortură.

— E o minciună, domnule Casey, a spus el răgușit. Minte. Jur pe Dumnezeu.

Domnul Casey încă tăcea. S-a uitat lent spre Arnie.

— Cunningham. Te-a amenințat Repperton cu stiletul?

La început Arnie n-a vrut să răspundă. Apoi, cu un glas stins care era doar cu puțin mai tare decât un oftat, a spus: "Mda".

Acum Repperton ne arunca amândurora priviri pline de ură.

Casey s-a întors spre Moochie Welch și Don Vandenberg. Imediat, am observat că metoda lui de a face față acestei situații se schimbase: începuse să se miște încet și cu atenție ca și cum ar fi testat terenul înainte de a face fiecare pas. Domnul Casey știa care vor fi consecințele.

— A fost vorba și de un cuțit? i-a întrebat.

Moochie și Vandenberg s-au uitat în jos și n-au vrut să răspundă. Totuși acesta era un răspuns destul de evident.

— Buddy, întoarce-ți buzunarele pe dos, a spus domnul Casey. – Pe dracu'!

Vocea lui era stridentă.

— Nu mă poți obliga!

— Dacă te referi la faptul că n-am voie, te înșeli, a spus domnul Casey. Iar dacă prin asta vrei să spui că nu pot să-ți întorc și singur buzunarele, și atunci te înșeli.

— Mda, încearcă, încearcă, a strigat Buddy la el. O să te scot prin zidul ăla, chelios idiot ce ești.

Stomacul mi se contracta neajutorat. Nu puteam să sufăr asemenea scene, aceste confruntări urâte, iar asta era cea mai scârboasă pe care o văzusem eu.

Dar domnul Casey ținea situația sub control și nu s-a abătut niciodată de la linia pe care și-o alesese.

— Dar n-o s-o fac, a terminat el. O să-ți întorci singur buzunarele.

— S-o crezi tu! a spus Buddy.

Stătea sprijinit de zidul atelierului astfel încât umflătura din buzunarul de la șold să nu se vadă. Poalele cămășii îi atârnavă peste pantaloni. Privea în toate direcțiile, ca un animal încolțit.

Domnul Casey s-a uitat la Moochie și la Don Vandenberg:

— Voi doi duceți-vă în cancelarie și așteptați-mă acolo, a spus el. Să nu vă duceți altundeva; aveți și așa destule necazuri.

S-au îndepărtat încet, stând apropiați ca și când ar fi vrut să se protejeze unul pe altul. Moochie a aruncat o privire în spate. În clădirea principală a început să sune clopoțelul. Elevii au început să intre înăuntru, unii dintre ei aruncându-ne priviri curioase. Noi nu ne luasem prânzul. Nu conta. Nu-mi mai era foame.

Domnul Casey și-a îndreptat iarăși atenția spre Buddy.

— Acum ești pe teritoriul școlii. Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că-i așa, deoarece dacă ai un cuțit, Buddy, și dacă l-ai scos, asta înseamnă atac cu armă albă. Și atunci te paște pușcăria.

— Dovedește-o, dovedește-o! a strigat Buddy.

Obrajii îi ardeau, respira sacadat și nervos.

— Dacă nu-ți întorci buzunarele pe dos chiar acum, o să-ți scriu o scutire de ore. Apoi am să chem poliția și în clipa când vei ieși pe poartă, o să te înhațe. Vezi că ești la îngheșuală? – S-a uitat nemilos la Buddy – Aici avem propriile noastre reguli. Dar dacă-ți scriu scutirea, Buddy, curul tău e în mâna lor. Bineînțeles dacă nu ai cuțit, ești okay. Dar dacă ai și ei îl gălesc...

A urmat un moment de tăcere. Toți patru eram încremeniți. Eu nu credeam că Buddy o s-o facă; o să-și ia scutirea și o să încerce să ascundă undeva cuțitul. Apoi se pare că și-a dat seama că polițiștii îl vor căuta și îl vor găsi, fiindcă a scos cuțitul din buzunar și l-a aruncat pe asfalt. A aterizat chiar pe butonul de acționare. Lama a țâșnit afară și a sclipit în soarele după-amiezii; opt inci de oțel cromat.

Arnie s-a uitat la el și și-a șters gura cu podul palmei.

— Buddy, du-te în cancelarie, a spus încetișor domnul Casey. Așteaptă-mă acolo.

— Mă fut pe cancelarie! a strigat Buddy.

Glasul îi era subțire și isteric din cauza furiei. Părul îi căzuse iarăși peste frunte și și l-a dat la loc pe spate.

— Plec dracului din crescătoria asta de porci!

— Da, în ordine, foarte bine, a spus domnul Casey fără să aibă în glas alte inflexiuni sau emoții decât ar fi avut dacă Buddy i-ar fi oferit o cafea.

Am știut atunci că Buddy își rupsese toate legăturile cu Liceul Libertyville. Acum nu mai era vorba de consemnare sau o vacanță de trei zile; părinții lui vor primi cu poșta formularul albastru de exmatriculare – formularul le va explica de ce fiul lor a fost exmatriculat și îi va informa despre drepturile și opțiunile pe care le aveau.

Buddy ne-a privit pe Arnie și pe mine – și a zâmbit.

— O să vă aranjez eu, a zâmbit. O să fim chit. O să vă doriți atunci să nu vă fi născut niciodată.

A lovit cuțitul cu piciorul făcându-l să se rotească și să arunce scânteii. S-a oprit în punga cu mâncare, iar Buddy a plecat, bocănind cu tocurile cizmelor de motociclist.

Domnul Casey ne-a privit; fața lui era tristă și obosită.

— Îmi pare rău, a spus.

— E-n ordine, a răspuns Arnie.

— Doriți niște scutiri de ore? O să vi le scriu, dacă doriți să mergeți acasă pentru restul zilei.

M-am uitat la Arnie, care-și scutura cămașa. A clătinat din cap.

— Nu, nu-i nevoie, am spus.

— În ordine. Atunci doar scutiri pentru că ați întârziat.

Ne-am dus în cabinetul domnului Casey și ne-a dat scutiri pentru următoarea oră, care era una pe care o aveam în comun – Fizică. Pentru Avansați. Când am intrat în laboratorul de fizică, mulți dintre colegi ne-au aruncat priviri curioase, iar în spatele nostru s-a șușotit destul de mult.

Lista de absenți din după-amiaza aceea a apărut la sfârșitul celei de a șasea ore. M-am uitat pe ea și am văzut numele Repperton, Vandenberg și Welch, fiecare având alăturată litera (E). Am crezut că eu și Amie vom fi chemați la sfârșitul orelor în cancelarie ca să-i spunem domnului Lothrop, ofițerul cu disciplina, ce se întâmplase. Dar n-a fost așa.

După ore l-am căutat pe Arnie, gândindu-mă că vom merge împreună acasă și o să vorbim puțin, dar și de data aceasta mă înșelasem. El plecase deja spre Garajul Darnell ca să lucreze la Christine.

17

Christine a ieșit iarăși pe stradă

*Am un Mustang-Ford 1966, vișiniu,
Are cu 380 cai putere mai mult decât e nevoie,
Știi că-i mult prea puternic
Ca să se târâie pe drumurile astea de țară.
Chuck Berry*

Până după meciul care l-am avut sâmbăta următoare n-am mai avut ocazia să discut serios cu Arnie. Iar atunci a fost și prima dată, din ziua în care o cumpărase, când Christine a ieșit iarăși pe străzi.

Echipa s-a deplasat la Hidden Hills, cam la șaisprezece mile depărtare, iar aceea a fost cea mai liniștită călătorie cu autobuzul școlii pe care am făcut-o eu vreodată. Ai fi putut crede că mergeam la ghilotină și nu la un

meci de football. Chiar și amănuntul că palmaresul lor, 1-2, era doar cu puțin mai bun decât al nostru, nu prea înveselea pe nimeni. Antrenorul Puffer stătea în spatele șoferului, palid și tăcut, ca și cum ar fi suferit de migrenă.

De obicei o deplasare la un meci era o combinație între o caravană și un circ. Un al doilea autobuz, plin cu animatoarele, cu fanfara și cu toți elevii de la liceu care se înscrieseră drept "microbiști" ("microbiști, bunule Dumnezeu!, dacă n-am fi trecut toți prin liceu, cine dracu' ar crede-o?"), venea în urma autocarului echipei. În spatele celor două autobuze să fi fost un șir de cincisprezece-douăzeci de mașini, majoritatea lor pline cu adolescenți, majoritatea purtând pe spate abti-bilduri cu: TERRIERILOR, BURDUȘIȚI-I! – claxonând, cu farurile aprinse, toate acele lucruri pe care probabil vi le amintiți din propria voastră viață de liceeni.

Dar în această deplasare mai era doar autobuzul cu animatoarele și fanfara (și nici acesta nu era plin – într-un an câștigător, dacă nu-ți rezervai de marți loc în al doilea autobuz, nu mai aveai noroc) și trei sau patru mașini în spatele lui. Suporterii dispăruseră. Iar eu stăteam în autobuzul echipei, lângă Lenny Barongg, întrebându-mă posomorât dacă în după-amiaza aceea o să mă accidentez sau nu, total inconștient că una dintre cele câteva mașini din spatele autobuzului era Christine.

Am văzut-o când am coborât din autobuz, în parcare a Liceului Hidden Hills. Fanfara lor era deja pe teren, iar duduitul tobelor se auzea clar, ciudat amplificat de cerul înnorat. Era prima sâmbătă într-adevăr bună pentru football, răcoroasă, înnorată, de toamnă.

S-o văd pe Christine parcată lângă autobuzul școlii a fost o surpriză, dar când Arnie a coborât, iar pe cealaltă parte a coborât Leigh Cabot, am fost de-a dreptul împietrit de uimire – și mai mult decât puțin gelos. Leigh purta o pereche de pantaloni de stofă maro, mulați, și un pulover alb croșetat, iar părul i se răsfirea superb pe umeri.

— Arnie, am spus. Hei, omule!

— Bună, Dennis, a spus el puțin timid.

Eram conștient că unii dintre ceilalți jucători care coborau din autobuz aruncau priviri crucișe; acolo era Față-Pizza Cunningham cu tipa fantastică din Massachusetts. Cum Dumnezeu s-a întâmplat *așa ceva*?

— Ce mai faci?

— Bine, a spus. O cunoști pe Leigh Cabot?

— De la ore. Bună, Leigh.

— Bună, Dennis. Azi aveți de gând să câștigați?

Mi-am coborât glasul și am șoptit răgușit:

— Totu-i aranjat. Poți să pui pariu că da.

Arnie a roșit puțin, dar Leigh și-a dus mâna la gură și a chicotit.

— O să încercăm, dar nu știu, am spus.

— O să vă purtăm noi spre victorie, a zis Arnie. Parcă deja văd ziarele de mâine: – Guilder A Avut Aripă, A Doborât Recordul Campionatului.

— Mai degrabă: Guilder Dus la Spital cu Fractură Craniană, i-am replicat. Câți colegi au venit? Zece? Cincisprezece?

— Asta înseamnă că noi, cei care am venit, o să avem mai mult loc în tribune, a spus Leigh.

L-a luat pe Arnie de braț – surprinzându-l și făcându-i o mare plăcere, bănuiesc. Deja îmi plăcea de ea. Ar fi putut fi o cățea sau ar fi putut avea mintea adormită – mie mi se pare că o mulțime dintre fetele cu adevărat frumoase fac parte din una dintre aceste categorii – dar nu era așa.

— Ce-ți mai face rabla? am întrebat și m-am dus până la mașină.

— Nu prea rău.

A venit după mine încercând să nu zâmbească prea tare.

Reparațiile progresaseră, iar acum făcuse destul de multe la Fury, astfel încât aceasta nu mai arăta atât de aberant și de alandala. Cealaltă

jumătate a vechii și ruginitei grile fusese înlocuită, iar crăpăturile din parbriz dispăruseră complet.

— Ai schimbat parbrizul, am spus.

Arnie a încuviințat

— Și capota.

Capota era curată; nou-nouță și strălucitoare, în contrast evident cu aripile pline de rugină. Era de culoarea focului. Roșu electric. Arnie a atins-o posesiv, iar atingerea s-a transformat într-o mângâiere.

— Mda. Am montat-o chiar eu.

Ceva în toată chestia asta nu-mi dădea pace. Cum făcuse *totul* singur?

— Ai spus că ai de gând s-o transformi într-un exponat de vitrină!

Cred că încep să te cred.

M-am dus până la portiera șoferului. Tapițeria de pe interiorul ușilor și de pe jos era încă murdară și ruptă, dar scaunele din față erau îmbrăcate cu material nou, ca și bancheta din spate.

— O să fie frumoasă, a spus Leigh, dar vocea ei avea o inflexiune lipsită de interes – nu era tonul voios și exuberant pe care-l folosise atunci când vorbisem despre meci – care m-a făcut s-o privesc. O privire scurtă a fost tot ce mi-a trebuit. Mi-am dat seama imediat, complet și absolut, ca și cum i-aș fi captat undele cerebrale din aer, că ea nu o plăcea pe Christine. Va încerca să pretindă că-i place, doar pentru că era a lui Arnie. Dar... niciodată nu îi va plăcea *cu adevărat*.

— Deci i-ai făcut revizia tehnică, am spus.

— Ei bine... Arnie părea jenat. Nu i-am făcut-o. Nu încă.

— Ce vrei să spui?

— Claxonul nu funcționează și, câteodată, când apăs pe frână, luminile de frână nu se aprind. Cred că undeva este un scurtcircuit dar, deocamdată, n-am fost în stare să-l localizez.

M-am uitat la noul parbriz – pe el era aplicat un abțibild nou de revizie tehnică. Arnie mi-a urmărit privirile și pe față i-a apărut o expresie rușinată și totuși sfidătoare.

— Will mi-a dat abțibildul. Știe că-i aproape în regulă.

Și de altfel, m-am gândit eu, *aveai această întâlnire fierbinte, nu-i așa?*

— Nu-i periculos? a întrebat Leigh, adresând întrebarea undeva între mine și Arnie.

Sprâncenele ei s-au încruntat puțin – cred, poate, că simțise un curent rece între mine și Arnie.

— Nu, am spus. Nu cred. Când mergi cu Arnie, ești în mare siguranță, e ca și cum ar conduce Bătrânul Precaut.

Această remarcă a spulberat mica încordare care se crease între noi. Dinspre terenul de football s-a auzit o cacofonie de alămuri, apoi am auzit vocea dirijorului fanfarei, vagă dar foarte clară: *Încă o dată, vă rog! Asta-i Rogers și Hammestein, nu rock-and-ro-oll! Încă o dată, vă rog!*

Ne-am uitat unii la alții. Eu și Arnie am izbucnit în râs, iar după o clipă ni s-a alăturat și Leigh. Privind-o, m-am simțit iarăși gelos. Pentru prietenul meu Arnie nu doream decât ce-i mai bun, dar ea era extraordinară – șaptesprezece spre optsprezece ani, superbă, perfectă, sănătoasă, plină de viață. În felul ei Roseanne era frumoasă, dar pe lângă Leigh era ca Muma-Pădurii adormită.

Oare atunci am început s-o doresc? Atunci am început s-o doresc pe prietena celui mai bun prieten al meu? Da, cred că atunci. Dar, vă jur, nu i-aș fi făcut vreodată un avans dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel. Doar că nu cred că se puteau desfășura altfel. Ori poate că doar vreau să cred așa ceva.

— Ar fi mai bine să mergem, Arnie, că de nu, s-ar putea să nu mai găsim locuri în tribuna oaspeților, a spus Leigh cu un sarcasm ca de doamnă.

Arnie a zâmbit. Ea încă îl ținea de braț, iar el părea copleșit de această favoare. Și de ce nu? Dacă aș fi fost în locul lui și la prima experiență cu o fată vie, și încă una așa de drăguță ca Leigh, aș fi fost deja pe trei sferturi îndrăgostit de ea. Nu îi doream decât fericire cu ea. Bănuiesc că încerc să vă fac să credeți asta, chiar dacă de aici înainte nu o să mai credeți nimic. Dacă cineva avea dreptul la puțină fericire, acela era Arnie.

Restul echipei se dusese în vestiarul oaspeților aflat în spatele sălii de sport a liceului, iar acum antrenorul Puffer și-a scos capul pe ușă.

— Domnule Guilder, credeți că ne-ați putea onora cu prezența dumneavoastră? a strigat el. Știu că cer prea mult și sper că mă veți ierta dacă aveți ceva mai important de făcut, dar dacă nu, vrei să-ți muți fundul în vestiar?

— Asta-i Rogers și Hammerstein, nu rock-and-ro-ool, am murmurat spre Arnie și Leigh și m-am grăbit spre vestiar.

Eu m-am îndreptat spre vestiar – Puffer intrase – iar Arnie și Leigh s-au dus spre tribune. Eu m-am oprit la jumătatea drumului și m-am întors la Christine. Cu toate că eram în întârziere, am înconjurat-o; încă aveam acel sentiment ciudat că nu trebuia să stau în fata ei.

Pe spate am văzut un număr de înmatriculare de Pennsylvania, prins cu un arc. L-am tras în jos; pe spate era lipită o etichetă Dymo: ACEST NUMĂR DE ÎNMATRICULARE ESTE PROPRIETATEA GARAJULUI DARNELL, LIBERTYVILLE, PA.

Am dat drumul plăcii și m-am ridicat încruntându-mă. Darnell îi dăduse un abțibild de revizie tehnică știind că mașina este încă departe de a fi aptă să obțină revizia tehnică; Darnell îi dăduse număr de înmatriculare ca el să poată folosi mașina și s-o aducă pe Leigh la meci. De asemenea, încetase de a mai fi "Darnell" pentru Arnie; astăzi îi spusese "Will". Interesant, dar nu prea liniștitor.

M-am întrebat dacă Arnie este destul de prost ca să creadă că Will Darnell-ii acestei lumi fac favoruri dezinteresate. Speram că nu, dar nu eram sigur. Deja nu mai eram sigur în privința multor lucruri în legătură cu Arnie. În ultimele săptămâni se schimbaseră destul de mult.

Spre marea noastră surprindere, am câștigat meciul – după cum s-a dovedit până la urmă, acela a fost unul dintre cele două pe care le-am câștigat în acel sezon... dar, eu nu mai eram în echipă când s-a terminat sezonul.

N-aveam nici un drept să câștigăm; am intrat pe teren cu sentimentul că suntem înfrânți și am pierdut lovitura de început. Hillmenii, Oamenii Dealurilor (tâmpit nume pentru o echipă, dar, de fapt, ce-i atât de deștept în a te numi Terrierii?) au înaintat patruzeci de yarzi la primele lor două mingi, trecând prin linia noastră de apărare precum cuțitul prin brânză. Apoi, la a treia minge – al treilea atac la rând – atacantul lor a scăpat mingea. Gary Tardiff a înșfăcat-o și a alergat șaiszeci de yarzi până la terenul de țintă, cu un rânjet mare întipărit pe față.

Hillmenii și antrenorul lor au înnebunit protestând că mingea fusese "moartă" pe linia de mijloc, dar arbitrii nu au fost de acord – și așa am luat noi conducerea cu 6-0. De la locul meu de pe banca de rezervă am putut să văd că puținii fani din Libertyville erau în delir. Bănuiesc că aveau tot dreptul; era pentru prima dată în acel sezon când noi conduceam. Arnie și Leigh agitau stegulețe. Le-am făcut cu mâna. Leigh m-a văzut, mi-a răspuns apoi l-a atenționat cu cotul pe Arnie. Arnie mi-a făcut cu mâna. Păreau că încep să se distreze foarte bine acolo și asta m-a făcut să zâmbesc.

Cât despre meci, nu ne-am mai uitat înapoi după acel touchdown norocos. Atrăsesem de partea noastră acel lucru mistic, avântul – poate

pentru singura dată în acel sezon. Nu am doborât recordul de touchdown-uri al Campionatului după cum prezisese Arnie, dar am înscris de trei ori, o dată dintr-o cursă de nouăzeci de yarzi, cea mai lungă din viața mea. La jumătatea meciului scorul era 17-0, iar Puffer era un om nou. Vedeam în fața noastră o completă răsturnare a situației, cea mai fantastică revenire din istoria Campionatului. S-a dovedit a fi un vis prostesc, bineînțeles, dar în acea zi era foarte entuziasmat, iar mie îmi părea bine pentru el, tot așa cum simțeam și pentru Arnie și Leigh, care se cunoscuseră atât de ușor și de benefic.

A doua jumătate n-a fost la fel de bună; linia noastră de apărare își reluase atitudinea pe care o avusese în primele trei meciuri, dar n-am fost deloc în pericol. Am câștigat cu 27-18.

Antrenorul m-a scos afară din teren la jumătatea reprizei a patra și l-a băgat pe Brian McNolly, care trebuia să mă înlocuiască în anul următor – de fapt, până la urmă m-a înlocuit mult mai repede. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și am ieșit din vestiar când mai erau două minute până la finalul meciului.

Parcarea era plină de mașini dar pustie de oameni. Dinspre stadion se auzeau ovații frenetice de la fanii echipei adverse, căreia îi cereau să facă imposibilul în ultimele două minute. De la această distanță totul părea atât de neimportant, precum probabil era.

M-am îndreptat spre Christine.

Stătea acolo cu laturile ei ciupite de rugină, având capota nouă și cu aripile din spate care păreau lungi de o milă. Un dinozaur din anii '50 când toți milionarii petrolului proveneau din Texas și când dolarul yankeu făcea de rahat yenul japonez și nu invers. Din zilele când Cari Perkins cânta despre pedale roz, Jonny Horton cânta despre cum este să dansezi toată noaptea într-o speluncă pardosită cu lemn, iar cel mai mare idol al adolescenților din țară era Edd "Kookie" Byrnes.

Am atins-o pe Christine. Am încercat s-o mângâi cum făcuse Arnie; să-mi placă de ea de dragul lui Arnie, după cum încerca Leigh. Cu siguranță că dacă cineva ar fi în stare să învețe s-o placă, acela ar trebui să fiu eu. Leigh îl cunoștea pe Arnie doar de o lună. Eu îl știam de-o viață.

Mi-am trecut mâna peste suprafața ruginită și m-am gândit la George LeBay, Veronica și Rita LeBay, iar la un moment dat, mâna care trebuia să mângâie s-a strâns într-un pumn cu care am lovit brusc, cât de tare am putut, în caroserie Christinei – destul de tare încât să mă doară mâna și să icnesc de durere și să mă întreb ce dracu' credeam că fac.

Sunetul ruginii căzând în fărâme pe asfalt. Răpăitul tobelor fanfarei de pe terenul de football, ca și bătăile inimii unui gigant.

Sunetul inimii mele.

Am încercat ușa din față.

Era închisă.

Mi-am umezit buzele, realizând că-mi este frică.

Era aproape ca și cum – asta era foarte amuzant, era hilar – era aproape ca și cum mașina nu mă plăcea, ca și cum ea mă suspecta că vreau să mă interpun între ea și Arnie și că motivul pentru care nu doream să trec prin fața ei era–

Iarăși am râs, apoi mi-am amintit visul și m-am oprit din râs. Situația de acum semăna prea mult cu el. Desigur, Chubby McCarthy nu se auzea strigând în megafoane, nu în Hidden Hills, dar restul aducea un sentiment neliniștitor de *déjà vu* – zgomotul uralelor, sunetele scoase de corpurile în contact, vântul șuierând printre copacii care arătau ca niște cartoane sub cerul înnorat.

Motorul va porni. Mașina va plonja, se va retrage, se va năpusti în față, se va retrage. Apoi cauciucurile vor țipa și Christine va veni direct spre mine.

M-am scuturat de acest gând. Era timpul să încetez să mă auto-sugestionez cu toate aceste tâmpenii aberante. Era timpul – deja trecuse de mult – să-mi controlez imaginația. Aceasta era doar o mașină, nu o EA, ci o ea, de fapt nici măcar Christine, ci un Plymouth Fury 1958, care ieșise de pe o linie de asamblare din Detroit împreună cu alte patru mii de automobile identice.

Am reușit... cel puțin temporar. Doar ca să-mi demonstrez că nu mi-era frică de ea, m-am lăsat în genunchi și m-am uitat dedesubt. Ceea ce am văzut acolo era chiar mai aberant decât modul alandala cum fusese reparată la suprafață. Erau trei amortizoare Pleasurizer noi, dar al patrulea era negru, plin de o unsoare care părea să fi fost acolo dintotdeauna. Țeava de eșapament era atât de nouă încât era argintie, dar toba părea că are cel puțin patruzeci de ani, iar galeria de evacuare era într-o stare jalnică. Uitându-mă la galerie și gândindu-mă la gazele de eșapament care s-ar putea infiltra din el în interiorul mașinii, mi-a venit iarăși în minte Veronica LeBay. Deoarece gazele de eșapament pot să ucidă.

— Dennis, ce faci?

Bănuiesc că eram mai neliniștit decât am crezut, fiindcă am sărit în picioare ca din pușcă, cu inima bătându-mi în gât. Era Arnie. Arăta rece și supărat.

Din cauză că mă uitam la mașina lui? De ce l-ar supăra asta?

Bună întrebare. Dar era evident că acesta era adevărul.

— Mă uitam la mașina ta deplorabilă, am spus, încercând să par nepăsător. Unde-i Leigh?

— S-a dus la toaletă, a spus el punând capăt subiectului. Ochii lui gri nu se desprindeau de pe fața mea: Dennis, tu ești cel mai bun prieten al meu. Probabil că tu m-ai scutit de o vizită la spital în ziua în care Repperton m-a amenințat cu cuțitul și știu asta. Dar nu mă lucra pe din dos, Dennis. Să nu faci niciodată asta.

De pe terenul de joc s-au auzit urale furtunoase – Hillmenii tocmai marcaseră ultimele puncte ale meciului, cu mai puțin de trei secunde înainte de final.

— Arnie, habar n-am despre ce dracu' vorbești, am spus, dar mă simțeam vinovat.

Mă simțeam vinovat, tot așa cum se întâmplase când îi fusesem prezentat lui Leigh, când o măsurasem, dorind-o puțin – dorind fata pe care evident și el o dorea. Dar... să-l lucrez pe la spate? Oare asta făcusem?

Bănuiesc că el ar fi putut să gândească așa. Știusese că iraționala – interes, obsesie, numiți-o cum vreți – că iraționala *legătură* pe care o avea cu mașina era camera interzisă din casa prieteniei noastre, locul unde nu puteam să intru fără să invit tot felul de necazuri. Iar dacă nu mă surprinsese în timp ce încercam să sparg ușa, cel puțin mă prinsese când încercam să mă uit pe gaura cheii.

— Și cred că știi *exact* la ce mă refer, a spus el.

Iar eu, cu un fel de panică obosită, am observat că el nu era doar un pic supărat; era furios.

— Tu, tata și mama, toți mă spionați pentru "binele meu", așa se pune problema, nu? Te-au trimis la Garajul Darnell ca să adulmec, nu-i așa?

— Hei, Arnie, stai puțin...

— Băiete, credeai că n-o să aflu? Atunci nu ți-am spus nimic – fiindcă suntem prieteni. Dar nu știu, Dennis. Trebuie să existe o limită, și cred că o s-o fixez. De ce nu-mi lași mașina în pace și să încetezi să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

— În primul rînd – am spus – nu m-au trimis tatăl și mama ta. Tatăl tău m-a luat deoparte și m-a rugat să arunc o privire la ceea ce ai făcut la, mașină. I-am spus că așa o să fac, sigur că da, pentru că eram și eu curios. Întotdeauna m-am înțeles bine cu tatăl tău. Ce puteam să-i spun?

— Trebuia să-l refuzi.

— Nu înțelegi. Este de partea ta. Mama ta încă speră că nu va ieși nimic din asta – așa am înțeles eu – dar Michael speră sincer că o s-o faci funcționabilă. Așa mi-â spus.

— Sigur, așa te-a abordat. – Aproape că mârâia. – De fapt, tot ce-l interesează pe el este să fie sigur că eu sunt încă priponit. Asta-i tot ce-i interesează. Ei nu vor să mă maturizez pentru că dacă se întâmplă asta înseamnă că ei au început să îmbătrânească.

— Ești prea rău, omule.

— Poate așa crezi tu. Poate că provenind dintr-o familie pe jumătate normală, asta te face să fii moale la cap, Dennis. Mi-au oferit la absolvire o mașină nouă, știai asta? Tot ce trebuia să fac era să renunț la Christine, să iau numai A⁵-uri și să fiu de acord să merg la colegiul Horlicks... unde ei pot să mă mai țină sub supraveghere încă patra ani.

Nu știam ce să spun. Asta era într-adevăr un șantaj.

— Deci, Dennis, stai deoparte. Asta-i tot ce-ți spun. O să fie mai bine pentru amândoi.

— Oricum, nu i-am spus nimic. Doar că tu ai făcut câteva reparații. A părut destul de ușurat.

— Mda, te cred.

— Dar n-aveam nici cea mai mică idee că este într-un stadiu atât de avansat. Dar încă n-ai terminat totul. M-am uitat dedesubt, și galeria de evacuare e o nenorocire. Sper că mergi cu geamurile deschise.

— Nu-mi spune mie cum s-o conduc! Știi mai multe despre mașini decât vei ști tu vreodată!

Atunci am început să mă enervez. Nu mi-a plăcut – nu doream să mă cert cu Arnie, în special nu acum, când Leigh urma să apară dintr-un moment în altul – dar simțeam că cineva, acolo, în cămăruța creierului începuse să apese, unul cate unul, butoanele roșii.

— Probabil că așa e, am spus controlându-mi tonul vocii. Dar nu sunt sigur cât de multe știi despre oameni. Will Darnell ți-a dat un abțibild fals – dacă polițiștii te prind, s-ar putea să-i ridice și lui licența. Ti-a dat plăci de înamatriculare. De ce crezi că a făcut chestiile astea, Arnie?

Pentru prima dată Arnie a părut că intră în defensivă.

— Ți-am spus. Știe că o să fac reparațiile.

— Nu fi așa găgăuță. Individul ăla nu i-ar da unui crab olog o cârjă decât dacă ar ști că-i iese și lui ceva, iar tu știi asta.

— Dennis, pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă.

— Omule, am spus apropiindu-mă de el. Nu-mi pasă dacă ai sau nu o mașină. Pur și simplu nu vreau să ai necazuri din cauza ei. Serios.

M-a privit cu nesiguranță.

— Adică, de ce urlăm unul la altul? Fiindcă m-am uitat sub mașina ta ca să văd în ce stare este toba de eșapament?

Dar asta nu fusese tot ce făcusem. Și cred că amândoi știam asta.

Pe terenul de joc s-a auzit fluierul final. Începuse să burnițeze și se făcuse frig. Ne-am întors spre stadion și am văzut-o pe Leigh venind, cu cele două fanioane. Ne-a făcut cu mana. I-am răspuns.

— Dennis, pot să-mi port de grijă, a spus Arnie.

— Okay. Așa sper și eu.

Dintr-o dată doream să-l întreb cât de mult se implicase cu Darnell. Iar aceasta era o întrebare pe care nu puteam s-o pun; ar fi iscat o discuție în contradictoriu și mai amară. S-ar fi rostit cuvinte care n-ar mai putea fi niciodată reparate.

— Pot, a repetat el.

Și-a atins mașina, iar privirea dură din ochi s-a mai împlânzit.

⁵ În sistemul de învățământ american, nu există note de la 1 la 10, ci doar calificative, reprezentate prin litere. A este cel mai bun, apoi B, C... etc.

Am simțit un amestec de relaxare și spaimă – relaxare pentru că până la urmă nu ne certasem; amândoi evitasem să ne spunem ceva complet ireparabil. Dar în același timp, mi se părea că nu numai o cameră a prieteniei noastre era încuiată; era o întreagă aripă de casă. El respinsese ceea ce-i spusese, cu mare fermitate și fixase foarte clar condițiile pentru viitoarea noastră prietenie: totul va fi în ordine atâta timp cât faci cum spun eu.

Care, de fapt, era atitudinea părinților lui, dar el nu realiza acest amănunt. Dar, oricum, trebuise să învețe asta de undeva.

Leigh a ajuns lângă noi, cu picături de ploaie sclipindu-i în păr. Avea bujori în obraji, ochii îi sclipeau de sănătate și de entuziasm. Emană o sexualitate naivă și inocentă care m-a făcut aproape să-mi pierd capul. Dar nu eu eram focarul atenției ei, ci Arnie.

— Cum s-a terminat? a întrebat Arnie.

— Douăzeci și șapte la optsprezece, a răspuns ea, și apoi a adăugat bucurioasă: I-am *distrus*. Unde ați fost voi doi?

— Am discutat despre mașini, am spus eu, iar Arnie mi-a aruncat o privire amuzată – cel puțin simțul umorului nu-i dispăruse o dată cu bunul-simt. Și mă gândeam ca felul cum o privea era dătător de speranțe. Se îndrăgostise de ea; lulea. Acum flacăra era destul de mică, dar cu siguranță că se va intensifica dacă totul mergea bine. Eram foarte curios să aflu cum de se întâmplase să se cupleze ei doi. Tenul lui Arnie se însănătoșise și el arăta destul de bine, dar într-un stil de intelectual cu ochelari. Nu era genul de tip pe care te așteptai să-l vezi cu Leigh Cabot; ai fi crezut-o mai degrabă la brațul versiunii de Apolo a liceanului american.

Oamenii începuseră să iasă de pe stadion; jucătorii noștri și ai lor, fanii noștri și ai lor.

— Am discutat despre mașini, a repetat Leigh, ironizându-ne.

Și-a întors fața către Arnie și a zâmbit. A zâmbit și el, un zâmbet energic, plin de admirație, care mi-a plăcut mult. Puteam să spun doar privind-l, că de câte ori Leigh îi zâmbea, Christine era ultimul lucru la care se gândea el; EA era retrogradată în locul care i se cuvenea; un simplu obiect, un mijloc de transport.

Asta-mi convenea de minune.

18

În tribuna stadionului

O, Stăpâne, nu-mi cumperi un Mercedes-Benz?

Toți prietenii mei conduc Porsche-uri,

Eu trebuie să fac compromisuri...

Janis Joplin

În primele două săptămâni din octombrie i-am văzut destul de des pe Arnie și Leigh pe coridoarele liceului, la început sprijinindu-se de dulapul lui sau de al ei, vorbind înainte de sunetul clopoțelului; apoi ținându-se de mână; apoi ieșind de la școală ținându-se unul pe altul de talie. Se întâmplase. În jargonul liceului, ei "ieșeau împreună". Eu credeam că-i mai mult decât atât. Credeam că sunt îndrăgostiți.

Pe Christine n-o mai văzusem din ziua când îi învinsesem pe cei din Hidden Hills. În aparență EA era înapoi la Darnell pentru alte reparații – poate că asta făcuse parte din înțelegerea dintre Arnie și Darnell când Damell îi dăduse numerele de înmatriculare și abtibildul fals de revizie tehnică. Nu am văzut Fury-ul dar i-am văzut des pe Arnie și Leigh... și am auzit multe despre ei. Erau pe locul întâi în bârfa școlii. Fetele doreau să știe ce a văzut ea la el, pentru numele lui Dumnezeu!; băieții, întotdeauna

mai practici și prozaici, doreau doar să știe dacă mojiul de prieten al meu reușise să-i scoată chiloții. Mie nu-mi păsa nici de una nici de alta, dar din când în când mă întrebam ce credeau Regina și Michael despre cazul grav de dragoste în premieră al fiului lor.

Pe la mijlocul lui octombrie, într-o luni, eu și Arnie ne-am luat împreună prânzul în tribunele terenului de football, așa cum plănuiserăm să facem în ziua când Buddy Repperton scosese cuțitul – Repperton fusese într-adevăr exmatriculat pentru asta, Moochie și Don primiseră o suspendare de trei zile. De atunci erau băieți destul de buni. Și, tot între timp, echipa de football mai pierduse două meciuri. Palmaresul nostru era 1-5, iar antrenorul Puffer căzuse într-o tăcere ursuză.

Punga mea cu mâncare nu era tot atât de plină ca în ziua cu Repperton și cuțitul; singura virtute pe care o vedeam în a avea 1-5 era că acum eram atât de mult în urma Urșilor din Ridge Rock (ei aveau 5-0-1) încât ar fi fost imposibil pentru noi să mai facem ceva în campionat, în afară de cazul în care autobuzul cu echipa lor s-ar fi prăbușit într-o prăpastie.

Stăteam în soarele blând de octombrie – nu era departe timpul pentru micii spiriduși înfășurați în cearșafuri, pentru măști de carnaval și pentru costumele Darth Vader de la Woolworth – mestecând și vorbind foarte puțin. Arnie mi-a dat un ou fiert în schimbul unui sandviș cu carne. Părinții cunosc foarte puțin despre viața secretă a copiilor lor. Încă din clasa întâi, în fiecare luni, Regina Cunningham pusese un ou fiert în punga lui Arnie, iar în fiecare zi care urma după o cină cu friptură (care de obicei era duminică), eu avusesem un sandviș cu carne în punga mea. Eu întotdeauna am urât friptura rece și Arnie ouăle fierte, cu toate că nu l-am văzut niciodată aruncând vreunul. Și m-am întregat de multe ori ce ar fi crezut mamele noastre dacă ar fi știut cât de puțin din sutele de ouă fierte și sandvișuri cu friptură care s-au aflat în pungile noastre cu mâncare au fost de fapt mâncate de cel căruia îi fuseseră destinate.

Eu ajunsesem la prăjiturile mele, iar Arnie la batoanele lui cu smochine. S-a uitat spre mine ca să se asigure că-l priveam, apoi și-a băgat toate cele șase batoane în gură și le-a îndesat. Obrajii i s-au umflat grotesc.

— O, Isuse, ce scârbos! am strigat eu.

— Ung-ung-goot-ung, a răspuns Arnie.

Am început să-l împung cu degetele în coaste, unde întotdeauna se gădila foarte tare și am strigat:

— Goange! Fii atent, Arnie, am pus goangele pe tine!

Arnie a început să râdă, improșcând bucățele mestecate de smochine. Știu cât de respingătoare trebuie să vi se pară scena, dar era foarte amuzantă.

— Termină, Dennis! a spus Arnie, cu gura încă plină de smochine.

— Ce ai spus? Nu te înțeleg, barbarule afurisit.

Continuam să-l împung cu degetele în coaste, aplicându-i ceea ce în copilărie obișnuiam să denumim "goange" (motivul s-a pierdut undeva în negura timpului), iar el tot tremura, se zbătea și râdea.

A înghițit din greu, apoi a râgâit.

— Ești al dracului de porcos, Cunningham, am spus.

— Știu.

Părea de-a dreptul mulțumit. Probabil că era; după câte știu eu, el nu mai făcuse în fața altcuiva chestia cu cele șase batoane dintr-o dată. Dacă ar fi făcut-o în fața părinților lui, cred că Regina ar fi avut un atac, iar Michael o hemoragie cerebrală.

— Care-i maximum pe care l-ai reușit? l-am întregat.

— O dată am reușit douăsprezece. Dar am crezut că o să vomit.

Am râs fornăit.

— I-ai arătat asta și lui Leigh?

— Nu, țin chestia asta pentru absolvire. O să-i dau și ei niște "goange".
Am început să râdem și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise Arnie câteodată – eu aveam footballul, întrunirile consiliului elevilor, o nouă prietenă care (speram) va consimți să-mi acorde o "treabă de mână" înainte de a se închide cinematograful-parcare. Nu aveam prea mari speranțe ca să obțin mai mult de la ea; era un pic prea mult îndrăgostită de sine. Totuși, era amuzant să încerc.

Chiar și cu acest program încărcat, Arnie îmi lipsise. La început fusese Christine, acum erau Leigh și Christine. Speram că aceasta era ordinea.

— Unde este ea astăzi? am întrebat.

— Bolnavă. I-a venit ciclul și bănuiesc că într-adevăr o doare.

Mental, am ridicat din sprâncene. Dacă ea discutase chestiunile femeiești cu el, atunci înseamnă că deveniseră foarte apropiați.

— Cum de ai invitat-o la meciul de football în ziua aia? am întrebat.

Când am jucat cu Hidden Hills.

A răs.

— Singurul meci de football la care am fost din primul an și până acum. V-am purtat noroc, Dennis.

— Pur și simplu ai sunat-o și ai invitat-o?

— Eram gata-gata să nu. Aia a fost prima întâlnire a mea – M-a privit timid. – Nu cred că am dormit mai mult de două ore cu o noapte înainte. După ce am sunat-o și ea a fost de acord să meargă cu mine, eram atât de speriat că o să mă fac de rușine, sau că o să apară Buddy Repperton și o să vrea să ne batem, sau că se va întâmpla altceva.

— Păreai că te descurci foarte bine.

— Chiar așa? – Părea mulțumit. – Ooo, asta-i bine. Dar eram speriat. Ea vorbea cu mine pe coridoare, știi tu – mă ruga să-i dau temele și chestii de genul ăsta. S-a înscris la clubul de șah chiar dacă nu e prea bună... dar progresează. Eu o învăț.

Sunt sigur, câine ce ești, m-am gândit, dar n-am îndrăznit s-o spun – încă îmi aminteam felul cum se rățoise la mine în ziua acea la Hidden Hills. De altfel, doream să aflu mai multe. Eram foarte curios; să cucerească o fată atât de fascinantă, cum era Leigh Cabot, fusese o adevărată lovitură de maestru.

— Deci, după un timp, am început să cred că o interesez, a continuat Arnie. Probabil că mi-a trebuit mai mult timp ca să-mi cadă fisa, față de cât le-ar fi trebuit altora – tipi ca tine, Dennis.

— Sigur. Eu sunt mișto. Ceea ce James Brown denumea "a sex machine".

— Nu, nu ești așa ceva, dar te pricepi la fete, a spus el cu seriozitate. Le înțelegi. Eu întotdeauna am fost speriat de ele. Cu Leigh e altfel. – Mi-a fost frică s-o invit. – A tăcut părănd că se gândește. – Vreau să spun: este o fată frumoasă, într-adevăr frumoasă. Nu crezi asta, Dennis?

— Da. După părerea mea, este cea mai drăguță fată din liceu.

A zâmbit mulțumit.

— Asta-i și părerea mea... dar credeam că o văd așa doar pentru că o iubesc.

L-am privit pe prietenul meu, sperând că n-o să între în mai multe belele decât puteau suporta umerii lui. La vremea aceea bineînțeles, habar nu aveam ce înseamnă cu adevărat belelele.

— Oricum, într-o zi, la laboratorul de chimie, i-am auzit pe băieți discutând – Lenny Barongg și Ned Stroughman – iar Ned îi spunea lui Lenny că o invitase la o plimbare și ea îl refuzase, dar într-un mod foarte frumos... ca și cum dacă ar mai fi invitat-o încă o dată poate n-ar mai fi refuzat. Și am avut imaginea asta: că până la primăvară ea va fi prietena lui Ned – și am început să fiu foarte gelos. Este ridicol. Adică ea l-a refuzat și eu eram gelos, pricepi ce vreau să spun?

Am zâmbit și am încuviințat. Pe teren animatoarele repetau un program nou. Nu credeam că vor reuși să ajute echipa prea mult, dar era plăcut să le privești. Umbrele lor le urmăreau pe iarbă, în soarele amiezii.

— Celălalt aspect care m-a convins a fost că Ned nu părea nici enervat sau... sau rușinat... sau frustrat, sau ceva de felul ăsta. A încercat să obțină o întâlnire și a fost refuzat, asta era tot. M-am decis că și eu puteam să fac asta. Totuși, când am sunat-o, eram leoarcă de transpirație. Omule, a fost cumplit. Îmi tot imaginam că o să râdă de mine și o să spună ceva de genul: *Eu să ies cu tine, prăpăditele? Cred că visezi! Încă n-am ajuns atât de rău!*

— Mda, am spus. Nu pot să pricep de ce a făcut-o.

M-a lovit în stomac.

— Goange, Dennis! Te fac să verși!

— Nu contează. Spune-mi restul.

A ridicat din umeri.

— Nu prea mai sunt multe de spus. Când am sunat, mama ei a răspuns la telefon și a spus că o cheamă. Am auzit cum receptorul a fost pus pe masă și era cât pe ce să închid.

Arnie a ridicat două degete, ținându-le foarte apropiate.

— Atât de aproape am fost să închid. Nu mint

— Știu sentimentul, am spus eu, și așa era – te gândești că o să îți se râdă în nas, îți imaginezi că va exista dispreț, indiferent că ești jucător de football sau un prăpădit de ochelari – dar nu cred că puteam înțelege *intensitatea* cu care simțise aceste lucruri. Ceea ce făcuse el cerea un buraj monumental. O întâlnire este o chestie minoră dar, în societatea noastră, în spatele acestui concept simplu există o mulțime de forțe potrivnice – adică vreau să spun că există o mulțime de puști care trec prin liceu și *niciodată* nu reușesc să adune destul curaj ca să propună o întâlnire unei fete. Nici măcar *o dată* în patru ani. Iar aceștia nu se numără pe degete, sunt foarte mulți. Și sunt o mulțime de fete triste care nu sunt invitate *niciodată*. Este o situație foarte neplăcută, dacă stai să te gândești mai bine. O sumedenie de adolescenți sunt răniți în acest fel. De-abia pot să-mi imaginez groaza pe care trebuie s-o fi simțit Arnie așteptând-o pe Leigh să vină la telefon; sentimentul de uimire terifiantă că el nu doar are de gând să propună o întâlnire unei fete, *ci celei mai draguțe fete din liceu*.

— A răspuns, a continuat Arnie. A spus "Alo?" și, omule, n-am putut să zic nimic. Am încercat, dar n-am reușit decât să scot aer pe gură. Deci ea a spus "Alo, cine este?", ca și cum ar fi fost o glumă, știi tu, iar eu m-am gândit: Asta-i ridicol. Dacă pot să vorbesc cu ea la școală, ar trebui să pot vorbi și la nenorocitul de telefon, iar ea poate să spună nu, adică nu poate să mă *împuște* sau altceva dacă îi cer o întâlnire. Deci am spus "Bună, este Arnie Cunningham", iar ea a spus "Bună" și bla-bla-bla-bla, rahat-rahata-rahata, apoi mi-am dat seama că nici măcar nu știu unde vreau s-o invit și nu prea mai aveam ce să ne spunem și în curând ea va închide. Deci am spus primul lucru la care m-am gândit: dacă ar vrea să mergem împreună sâmbătă la meciul de football? Ea a zis că i-ar plăcea foarte mult, imediat, chiar așa, ca și când ar fi așteptat s-o invit, știi?

— Probabil așa era.

— Mda, probabil, a analizat Arnie, mirat de această posibilitate.

Clopoțelul a sunat, anunțând că mai sunt cinci minute până la ora a cincea. Ne-am ridicat. Animatoarele au ieșit de pe teren, cu fustițele săltând ademenitor.

Am coborât din tribune, am aruncat pungile goale într-un coș de gunoi vopsit în culorile liceului – portocaliu și negru, ca de Halloween – și ne-am îndreptat spre școală.

Arnie încă zâmbea, amintindu-și probabil cum se rezolvase situația cu Leigh.

— S-o invit la meci a fost soluția disperată pe care am găsit-o.

— Mulțumesc foarte mult, am spus. Asta-i răsplata că mă zbat pe teren în fiecare după-amiază de sâmbătă?

— Știi la ce mă refer. Apoi, după ce ea a acceptat, am avut un gând îngrozitor și te-am sunat – îți amintești?

Brusc, mi-am amintit. Mă sunase să mă întrebe dacă meciul era acasă sau în deplasare și păruse absurd de descurajat când i-am spus că-i la Hidden Hills.

— Deci, asta era situația, aveam întâlnire cu cea mai drăguță fată din liceu, sunt nebun după ea, și se dovedea a fi un meci în deplasare, iar mașina mea este în garajul lui Will.

— Ai fi putut lua autobuzul.

— Acum știu, dar atunci habar nu aveam. Autobuzul era, de regulă, ocupat cu O săptămână înainte de meci. Nu știam că atât de mulți fani or să se dezumfle dacă echipa începea să piardă.

— Nu-mi mai aduce aminte.

— Deci m-am dus la Will. Știam că Christine se poate descurca, dar sub nici o formă nu era aptă de revizia tehnică. Adică, eram disperat.

Cât de disperat? m-am întrebat brusc și cu răceală.

— Iar el mi-a venit în ajutor. A zis că înțelege cât de important era pentru mine și dacă... – Arnie s-a oprit părând să se gândească. – Și asta a fost istoria mării întâlniri, a terminat el brusc.

Și dacă...

Dar nu era treaba mea.

Fii ochii lui, îmi spusese tata.

Dar am îndepărtat și acest gând.

Acum treceam pe lângă zona pentru fumat, goală, cu excepția a trei băieți și a două fete, care terminau în grabă o țigară cu "iarbă". O țineau cu o agrafă, iar mirosul evocator al marijuanei, atât de asemănător cu cel al frunzelor de toamnă arse, mi s-a insinuat în nări.

— L-ai mai văzut prin preajmă pe Buddy Repperton? am întrebat.

— Nu, a spus el. Și nici nu-mi dolesc. Tu?

Îl văzusem o dată, în față la Vandenburg's Happy Gas, o benzinărie din Monroeville pe Route 22. Era proprietatea tatălui lui Don Vandenburg, și era pe marginea falimentului încă de când arabii instituiseră în '73 embargoul de petrol. Buddy nu mă observase.

— Nu atât de aproape ca să vorbesc cu el.

— Adică vrei să spui că el poate vorbi? a spus Arnie cu un dispreț care nu-i era caracteristic. Ce căcănar!

Am tresărit. Iarăși cuvântul acela. M-am gândit, mi-am spus "ce dracu"! și l-am întrebat de unde preluase acest termen specific.

S-a uitat gânditor la mine. Clopoțelul a sunat pe neașteptate. Eram în întârziere, dar nu-mi păsa chiar deloc.

— Îți amintești ziua când am cumpărat mașina? Nu cea în care am plătit avansul, ci ziua în care am luat-o cu adevărat?

— Desigur.

— Eu am intrat în casă cu LeBay și tu ai rămas afară. Avea o bucătărie mică și o masă cu o mușama roșie în carouri. M-am așezat pe scaun și el mi-a oferit o bere. Mi s-a părut că-i bine să accept. Îmi doream foarte mult mașina și nu doream să, știi tu, să-l jignesc în vreun fel. Deci am băut fiecare câte o bere și el și-a dat drumul cu litania aia lungă... cum i-ai spune tu? Trăncăneală, cred. A trăncănit despre cum toți căcănarii sunt împotriva lui. Era cuvântul său, Dennis. Căcănarii. Mi-a spus că căcănarii îl obligau să-și vândă mașina.

— Ce voia să spună?

— Bănuiesc că voia să spună că-i prea bătrân ca să mai conducă, dar nu dorea să recunoască deschis. Era numai vina lor. A căcănarilor.

Căcănarii îl obligau să dea un test de conducere o dată la doi ani și un control al ochilor în fiecare an. Examenul ochilor îl deranja pe el. Și mi-a spus că lor nu le plăcea ca el să fie pe străzi – nimănui nu-i plăcea. Deci, cineva a aruncat cu o piatră în mașină.

— Asta am înțeles. Dar nu pricep de ce...

Arnie s-a oprit în ușă, fără să-i pese că întârzia la oră. Își băgase mâinile în buzunarele din spate ale jeansilor și se-ncruntase.

— Nu pricep de ce a lăsat-o pe Christine să se degradeze în halul ăla, Dennis. Cum era când am cumpărat-o. Mai cu seamă a vorbit despre ea de parcă ar fi iubit-o – știu că tu crezi că a fost doar un truc de negustor, dar te înșeli – iar la sfârșit, când număra banii, aproape a mârâit: "Mașina aia căcăcioasă, să fiu al naibii dacă știu de ce o vrei, băiete. Este asul de pică". Iar eu am spus că pot s-o repar foarte bine. Iar el a spus: "Și chiar mai mult de atât. Dacă or să te lase căcănarii."

Am intrat în școală. Domnul Leheureux, profesorul de franceză, se grăbea undeva, țeasta lui cheală lucind în lumina neoanelor.

— Ați întârziat, băieți, a spus el cu voce rârâită, care mi-a amintit de iepurele alb din *Alice în Tara Minunilor*. Am grăbit pasul până când am ieșit din raza lui vizuala, apoi am încetinit.

— Când Buddy Repperton s-a dat la mine, am fost foarte, speriat.

Și-a coborât glasul, zâmbind, dar totuși foarte serios.

— Aproape am făcut în pantaloni, dacă vrei să știi adevărul. Oricum, bănuiesc că am folosit cuvântul lui LeBay fără să mă gândesc. În cazul lui Repperton se potrivește, nu crezi?

— Da.

— Tre' să plec, a spus Arnie. Analiză, apoi Mecanică Auto III. Oricum în ultimele două luni de când lucrez la Christine cred că am și învățat cursul ăsta.

A plecat în grabă, iar eu am rămas pe hol timp de un minut, privindu-l. Ora a șasea, luna, aveam seminar cu doamna Rat-Pack și m-am gândit că mă pot furișa neobservat în spate... o mai făcusem și altă dată. De altfel, descoperisem destul de repede că seniorilor li se permite orice.

Am stat pe loc, încercând să mă debarasez de un sentiment de teamă, care de atunci încolo n-a mai fost așa de amorf și nedefinit. Ceva nu era în regulă, ceva nu era firesc, era deplasat. Simțeam un fior pe care nu l-a putut înlătura nici soarele de octombrie care intra pe geamuri... Lucrurile erau așa cum fuseseră întotdeauna, dar se pregăteau să se schimbe – o simțeam.

Am rămas pe loc, încercând să mă redresez, încercând să mă conving că acel frison era rezultatul temerilor în legătură cu viitorul meu și că eram neliniștit de schimbările normale pe care le aveam în față. Poate că și acestea contribuieră. Dar nu erau totul. *Mașina aia căcăcioasă, să fiu al naibii dacă știu de ce o vrei, băiete. Este asul de pică.* L-am văzut pe domnul Leheureux întorcându-se de la cancelarie și m-am urnit.

Eu cred că fiecare om are în creier o supapă de reglare, iar în momentele de stres sau de neazuri o poți deschide și să bagi totul în șanțul de drenaj din fundul minții: te descotorosești de problemă. O îngropi. Doar că acel șanț de drenaj duce în subconștient și câteodată, în vise, cadavrele de acolo se trezesc și umblă. În noaptea aceea am visat-o iarăși pe Christine, de data aceasta cu Arnie la volan și cadavrul în descompunere al lui Roland D. LeBay bălăbănindu-se obscen pe "locul mortului", în timp ce mașina zbiera la mine din garaj, ținându-mă cu cercurile sălbatice ale farurilor.

M-am trezit cu perna presată peste gură ca să-mi înăbuș urletele.

*Atinge-o, atinge-o,
Amice, am de gând să te desființez.*
The Beach Boys

Aceea a fost ultima dată când am vorbit cu Arnie – adică mă refer la o discuție serioasă – până la Thanksgiving, deoarece sâmbăta următoare a fost ziua când m-am accidentat. Aceea a fost ziua când am jucat iarăși cu Urșii din Ridge Rock, iar de data aceea am pierdut la o diferență spectaculoasă: 46-3. Oricum, la sfârșitul meciului eu nu mai eram prin preajmă. Cam după ce trecuseră șapte minute din repriza a treia, am ajuns într-o zonă liberă, am primit o pasă și mă pregăteam să alerg când am fost lovit simultan de trei Urși din linia de apărare. A urmat o clipă de durere teribilă – o flacără intensă, ca și cum m-aș fi aflat în zona zero a unei explozii nucleare. Apoi a urmat mult întuneric.

Totul a rămas întunecat pentru mult timp, deși mie nu mi s-a părut mult. Cam cincizeci de ore am fost inconștient, iar când m-am trezit, târziu, în după-amiaza zilei de luni, 23 octombrie, eram în Spitalul Libertyville Community. Tata și mama erau acolo. Tot așa și Ellie, care era palidă și obosită. Avea cearcăne negre la ochi, iar eu am fost foarte mișcat; găsisese în inima ei resurse ca să plângă pentru mine în ciuda tuturor Twinkies-urilor și a Yodels-urilor pe care i le furam din cutia de pâine după ce ea se culca, în ciuda faptului că, atunci când avea doisprezece ani îi dădusem o punguță cu Vigoro după ce observasem că stătea toată ziua privindu-se în oglindă, îmbrăcată cu cel mai strâmt tricou, ca să vadă dacă i-au mai crescut sânișorii (ea izbucnise în plâns, iar mama a fost timp de două săptămâni foarte supărată pe mine); în ciuda tuturor tachinărilor și a micilor jocuri prostești în care eu eram cel deștept.

Când mi-am revenit, Arnie nu era acolo, dar a apărut și el destul de curând; el și Leigh fuseseră în sala de așteptare. În acea seară au venit și unchiul și mătușa din Albany, iar restul acelei săptămâni a fost un pelerinaj de rude și prieteni – m-a vizitat toată echipa de football, inclusiv Puffer care părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Probabil descoperise că există și lucruri mai grave decât un sezon de înfrângeri. Antrenorul a fost cel care mi-a dat vestea că n-am să mai joc niciodată football și, după expresia chinuită și tensionată de pe chipul lui, nu știu la ce se aștepta – să izbucnesc în plâns sau să fac o criză de isterie. Dar aproape că n-am avut nici o reacție exterioară sau lăuntrică. Eram mulțumit că trăiesc și că voi fi în stare, cu timpul, să merg.

Dacă aș fi fost lovit doar o singură dată, probabil aș fi fost în stare să mă recuperez și să joc în continuare. Dar corpul omenesc nu a fost conceput să poată prelua concomitent șocuri din trei direcții diferite. Aveam ambele picioare rupte; stângul în două locuri. Când am căzut îmi prinsesem brațul la spate și mi-am rupt antebrațul. Dar toate acestea erau doar floare la ureche. De asemenea, îmi fracturasem craniul și suferisem ceea ce doctorul care se ocupa de cazul meu a numit "un accident în partea inferioară a coloanei", ceea ce se pare că însemna că trecusem la un milimetru de a fi paralizat pe viață de la talie în jos.

Am avut o mulțime de vizitatori, de flori, de felicitări. Totul a fost destul de plăcut într-un fel – ca și cum aș fi fost viu și aș fi luat parte la parastasul meu.

Dar am mai avut parte și de multă durere și de multe nopți în care n-am putut să dorm; un braț îmi era suspendat deasupra corpului, cu greutate și un scripete, la fel și un picior (amândouă îmi provocau tot timpul

mâncărimi sub ghips), și aveam un ghips temporar – ceea ce se cheamă "un corset... terapeutic" – în jurul taliei. De asemenea, bineînțeles, aveam perspectiva unei spitalizări îndelungate și a nesfârșitelor excursii în scaunul cu roțile în acea cameră a ororilor care se cheamă, atât de inocent, Sala de Terapie.

Oh, și încă ceva – aveam la dispoziție mult timp liber.

Am citit ziarele; am pus întrebări celor care mă vizitau; și în mai multe ocazii, în timp ce lucrurile progresau și bănuielile mele mi-au scăpat de sub control, m-am întrebat dacă nu cumva începusem să înnebunesc.

Am stat în spital până la Crăciun, iar pe când am plecat acasă bănuielile mele ajunseseră aproape să mi se concretizeze. Deja mi se părea din ce în ce mai greu să neg acea concluzie monstruoasă și știam al naibii de bine că nu-mi pierdusem mințile. Din unele puncte de vedere ar fi fost mai bine – mai reconfortant – dacă aș fi putut să cred așa ceva. Pe atunci eram extrem de speriat și mai mult decât pe jumătate îndrăgostit de prietena celui mai bun prieten al meu.

Timp să mă gândesc... prea mult timp.

Timp ca să mă autocritic pentru ceea ce gândeam despre Leigh. Timp ca să privesc tavanul camerei mele și să-mi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată pe Arnie Cunningham... sau pe Leigh Cabot... sau pe Christine.

2

ARNIE –

CÂNTECELE DE DRAGOSTE ALE ADOLESCENȚEI

20

A doua ceartă în familie

Negustorul a venit la mine și mi-a spus:

"Vinde-ți Fordul,

Și am să te pun într-o mașină care va

Mânca drumul!

Spune-mi doar ce-ți dorești și

Semnează aici

O să ți-o aduc

Cam peste o oră".

O să-mi iau o mașină

Și-o s-o pornesc la drum.

Iar atunci n-o să trebuiască să-mi mai pese

De rabla aia de Ford.

Chuck Berry

Plymouth-ul 1958 al lui Arnie Cunningham a primit revizia tehnică în după-amiaza zilei de 1 noiembrie 1978. Astfel el a pus capăt procesului care, de fapt, începuse în seara când, împreună cu Dennis Guilder, schimbase cauciucul aflat pe jantă, prin plățirea unei taxe de accize de 8,50 dolari, a unei taxe municipale rutiere de 2,00 dolari (care de asemenea îi dădea dreptul să parcheze oriunde în centru) și o taxă de înmatriculare de

15,00 dolari. I-au fost date numere de înmatriculare de Pennsylvania, Hy-6241-J, de către Biroul Vehiculelor Motorizate (BVM) din Monroeville.

S-a întors înapoi de la BVM cu o mașină pe care i-o închiriasse Will Darnell și a ieșit apoi din Garajul Darnell la volanul Christinei. A dus-o acasă.

O oră sau două mai târziu, tatăl și mama lui au venit împreună de la Horlicks University. Cearta a început aproape imediat.

— Ați văzut-o? a întrebat Arnie vorbindu-le amândurora, dar probabil aaresându-se mai mult tatălui său. Am înregistrat-o chiar azi după-amiază.

Era mândru; avea motive să fie. Christine tocmai fusese spălată, lustruită și strălucea în soarele de după-amiază. Încă mai avea destulă rugină pe ea, dar arăta de o mie de ori mai bine decât în ziua în care o cumpăraseră Arnie. Aripile, ca și capota și partea din spate erau noi-nouțe. Interiorul era curat ca lacrima. Geamurile și alămurile sclipeau.

— Da, eu..., a început Michael.

— Bineînțeles că am văzut-o, s-a răstit Regina.

Ea își pregătea o băutură, amestecând furioasă în direcție antiorară, cu un pai într-un pahar Waterford.

— Aproape că ne-am ciocnit de ea. Nu vreau să fie parcată aici. Aleea noastră arată ca un cimitir de fiare vechi.

— Mamă! a exclamat Arnie împietrit și rănit.

S-a uitat spre Michael, dar Michael plecase să-și facă și el o băutură – probabil că-i simțea nevoia.

— Ei bine, așa arată, a spus Regina Cunningham.

Fața ei era un pic mai palidă ca de obicei; fardul de pe obraji ieșea în evidență aproape ca machiajul unui clown. A băut dintr-o singură înghițitura jumătate din cantitatea de gin și tonic, făcând o grimasă, așa cum se strâmbă oamenii la gustul unui medicament rău.

— Du-o înapoi unde ai ținut-o până acum. Eu nu vreau să fie aici și nu o să stea aici, Arnie. Asta-i decizia mea.

— S-o duc înapoi? a întrebat Arnie, și furios și rănit acum. E minunat, nu-i așa? Acolo mă costă douăzeci de dolari pe săptămână!

— Te costă mai mult decât atât! a spus Regina.

Și-a golit paharul apoi l-a pus jos. S-a întors și s-a uitat la Arnie.

— Am aruncat o privire zilele trecute în contul tău de la bancă

— Ce ai făcut!!??

Arnie a holbat ochii.

Ea s-a înroșit puțin dar nu și-a coborât privirile. Michael s-a întors și a rămas în cadrul ușii, uitându-se nefericit de la nevastă la fiul lui.

— Doream să știu cât de mult ai cheltuit pe nenorocita aia de mașină. Ți se pare aberant? Anul viitor trebuie să mergi la colegiu. Din câte știu eu, în Pennsylvania educația la colegiu nu este pe gratis.

— Deci te-ai dus în camera mea și ai scotocit până mi-ai găsit carnetul de cont de la bancă? a spus Arnie. – Ochii lui cenușii erau oțeliți de supărare. – Poate că scotoceai și după "iarbă". Sau cărți cu fetițe. Sau poate semne grăitoare pe așternuturi.

Regina a rămas cu gura căscată. Probabil că se așteptase la durere și mânie din partea lui, dar nu la această furie fără margini.

— Arnie! s-a răstit Michael.

— Ei bine, de ce nu? a strigat Arnie. Credeam că astea-s treburile mele!

— Sunt foarte dezamăgită, Arnold, că gândești în acest mod. Dezamăgită și rănită. Te comporți ca...

— Nu-mi spune mie cum mă comport! Cum crezi că mă simt? Am muncit ca un catâr ca să fac mașina aptă de revizia tehnică – două luni și jumătate am lucrat la ea – și când o aduc acasă, primul lucru pe care mi-l sgui este s-o iau de pe alee. Cum ar trebui să mă simt? Fericit?

— Asta nu-i un motiv ca să folosești acest ton cu mama ta, a spus Michael.

În ciuda cuvintelor, folosise un ton conciliant.

— Sau să folosești acest limbaj.

Regina a întins paharul spre soțul său.

— Fă-mi încă o porție. În cămara este o sticlă neîncepută de gin.

— Tată, stai aici. Te rog. Hai să lămurim chestia asta.

Michael Cunningham s-a uitat la soția sa; la fiul său; iarăși la soția sa. A văzut scânteii în ambele locuri. S-a retras în bucătărie ținând strâns în mână paharul.

Regina s-a întors amenințătoare spre fiul ei. Ruptura finală dintre ei era coaptă încă din vară; probabil că ea își dăduse seama că asta era ultima șansă a ei ca s-o îndepărteze.

— În iulie aveai aproape patru mii de dolari la bancă. Aproape trei sferturi din banii pe care i-ai câștigat din clasa a noua până atunci, plus dobânzile

— Oh, tu chiar că te-ai informat pas cu pas, nu-i așa? a spus Arnie. S-a așezat brusc jos, privind-o pe mama sa. Tonul lui exprima o surpriză dezgustată.

— Mamă, de ce să nu iei nenorociții de bani și să-i depui pe numele tău?

— Deoarece, până nu de mult, păraii că înțelegi ce destinație au acești bani. În ultimele două luni totul a fost numai mașină-mașină-mașină și, mai nou, numai prietena-prietena-prietena. De parcă ai fi înnebunit în ambele privințe.

— O, mulțumesc! Nu-mi strică niciodată o opinie sinceră și fără prejudecăți despre felul cum îmi aștern eu viața.

— În iulie aveai aproape patru mii de dolari. Pentru *educația* ta, Arnie. Pentru *educația* ta. Acum ai doar cu puțin peste două mii opt sute. Poți să protestezi cât dorești că te-am spionat – și admit că asta doare puțin – dar este un adevăr. Ai risipit o mie două sute de dolari în două luni. Poate că *de* asta nu vreau să văd în ochi mașina aceea. Ar trebui să înțelegi lucrul ăsta. Pentru mine arată ca...

— Ascultă

—... ca o chitanță grasă care își ia zborul.

— Pot să-ți spun câte ceva?

— Nu, Arnie, nu cred, a spus ea tăios. Nu cred.

Michael se întorsese cu paharul ei pe jumătate plin cu gin. De la bar a adăugat sifon. Regina a băut, strâmbându-se iarăși. Arnie ședea pe scaunul de lângă televizor, privind-o gânditor.

— Predai la colegiu? a întrebat el. Predai la colegiu și asta-i atitudinea ta? "Eu am vorbit. Voi ceilalți puteți să tăceți din gură". Superb! Îi compătinesc pe studenții tăi.

— Fii atent, Arnie, a spus ea, amenințându-l cu degetul! Fii atent.

— Pot sau nu să-ți spun câte ceva?

— Dă-i drumul. Dar, oricum, nu schimbă cu nimic situația.

Michael și-a dres glasul:

— Reg, cred că Arnie are dreptate, asta nu-i o atitudine constructivă.

S-a răsucit spre el ca o pisică.

— Nici tu să nu spui nici un cuvânt!

Michael s-a retras ca trăsnet.

— Primul lucru este ăsta, a spus Arnie. Dacă ai cercetat cu mare atenție carnetul meu de conturi – sunt sigur că așa ai făcut – cu siguranță ai observat că economiile mele ajunseseră la sfârșitul lui septembrie la două mii două sute de dolari. A trebuit să cumpăr un nou sistem de direcție pentru Christine.

— După cum vorbești pari a fi mândru de asta, a spus ea supărată.

— Sunt... – A privit-o drept în ochi. – Am montat singur sistemul de direcție, fără ajutorul nimănui. Și am făcut treabă bună. N-ai putea – aici vocea lui a tremurat puțin, apoi a devenit iarăși fermă – n-ai putea să-l deosebești de cel original. Dar ce vreau eu să spun este că de arunci am pus la loc șase sute de dolari. Deoarece lui Will Darnell i-a plăcut cum muncesc eu și m-a angajat. Dacă la fiecare două luni pot să adaug șase sute de dolari la economiile mele – și s-ar putea să mă descurc și mai bine dacă el o să înceapă să mă trimită la Albany, de unde cumpără mașinile folosite – asta înseamnă patru mii șase sute de dolari în contul meu atunci când se va termina școala. Iar dacă vara viitoare voi lucra opt ore la garaj, când va începe colegiul voi avea șapte mii de dolari. Iar asta numai datorită mașinii pe care tu o urăști atât de mult.

— Asta n-o să fie o bucurie prea mare dacă n-o să poți să intri la un colegiu bun, a contraatacat ea, schimbându-și imediat argumentele, așa cum mai făcuse și la atâtea întâlniri de catedră, când cineva îndrăznea să-i pună la îndoială una dintre opiniile ei... ceea ce nu se întâmpla prea des. N-a recunoscut acel adevăr; pur și simplu a trecut la alt subiect.

— Notele tale au început să scadă.

— Nu îndeajuns ca să conteze, a spus Arnie.

— Ce vrei să spui prin "nu îndeajuns ca să conteze"? Ai primit un Insuficient la Analiză! Doar săptămâna trecută am primit carte-roșie!

Cărțile-roșii, câteodată cunoscute în lumea liceenilor drept cărți-de-picare, erau distribuite, la jumătatea fiecărei perioade de notare, fiecărui elev care a obținut un procentaj mai mic de 75 la sută în primele cinci săptămâni ale trimestrului.

— Se baza doar pe o singură examinare, a spus Arnie calm. Domnul Fenderson este bine cunoscut pentru faptul că dă foarte puține extemporale în prima jumătate a trimestrului, astfel încât tu să duci acasă o carte-roșie cu un F pe ea, fiindcă n-ai înțeles un singur concept de bază, și să sfârșești apoi cu un A la finalul trimestrului. Toate astea ți le-aș fi spus dacă m-ai fi întrebat. Nu ai vrut. Și unde mai pui că asta-i doar a treia carte-roșie pe care am luat-o de la începutul liceului. Media calificativelor mele este încă de 93 la sută și știi cât de bună este în comparație cu...

— O să scadă! a spus ea iritată și a pășit spre el. Din cauza obsesiei pe care o ai pentru mașina asta nenorocită! Ai o prietenă; cred că asta-i bine, minunat, superb! Dar chestia cu mașina este o dementă! Chiar și Dennis...

Arnie s-a ridicat, și încă foarte repede, ajungând atât de aproape încât ea a făcut un pas înapoi, înlocuind pe moment furia cu uimirea provocată de mânia lui.

— Nu-l amesteca pe Dennis, a spus el cu o voce potolită, dar foarte amenințătoare. Asta ne privește doar pe noi.

— Bine, a spus ea schimbând iarăși subiectul. Purul adevăr este că rezultatele tale la învățătură au început să scadă. Eu știu asta, tatăl tău știe asta, iar cartea-roșie de la matematică este o dovadă evidentă.

Amie a zâmbit încrezător, iar Regina a devenit prudentă.

— Bine, a zis el. Să-ți spun ceva. Lasă-mă să-mi țin mașina aici până la sfârșitul trimestrului. Dacă obțin vreun calificativ mai mic decât C, o să i-o vând lui Darnell. O s-o cumpere; știe că în starea în care este acum poate să obțină o mie de dolari pe ea. Iar valoarea ei va mai crește.

Arnie s-a mai gândit.

— Să-ți fac o propunere și mai bună. Dacă nu sunt pe lista de onoare la sfârșitul trimestrului, o să mă descotorosesc de ea. Asta înseamnă că pun pariu pe mașina mea că o să iau B la Analiză pe întregul trimestru. Ce spui?

— Nu, a răspuns repede Regina.

I-a aruncat o privire amenințătoare soțului ei. – *Nu te băga.*

Michael, care deschisese gura, și-a închis-o brusc.

— De ce nu? a întrebat Arnie cu o falsă docilitate.

— Deoarece este un truc, iar tu știi că este un truc! a strigat Regina; furia ei era dintr-o dată totală și necontrolabilă. Și nu mai am de gând să stau aici și să discutăm despre rabla aia și să aud insolențele tale! Eu – eu ți-am schimbat scutecele murdare! Am spus s-o duci de aici, plimbă-te cu ea dacă trebuie, dar n-o lăsa într-un loc unde eu sunt obligată s-o văd! Asta e! Punct!

— Tată, care-i părerea ta? a întrebat Arnie mutându-și privirile.

Michael a deschis iarăși gura.

— Exact aceeași, a spus Regina.

Arnie s-a uitat iarăși la ea. Ochii lor, având aceeași nuanță de gri, s-au întâlnit.

— Nu contează părerea mea, nu-i așa?

— Cred că deja am discutat mult prea în stradă.

A început să se întoarcă, cu gura încă încleștată și hotărâtă, iar în ochi având o privire ciudat de confuză. Arnie a prins-o de braț chiar deasupra cotului.

— Nu contează, nu-i așa? Fiindcă atunci când tu ai luat o hotărâre despre ceva, nu mai vezi, nu mai auzi, nu mai *gândești*.

— Arnie, încetează! a strigat Michael.

Arnie s-a uitat la ea, iar Regina l-a privit. Ochii lor erau înghețați, încrâncenați.

— Să-ți spun eu de ce nu vrei să te uiți la ea, a spus el cu aceeași voce domoală. Nu din cauza banilor, pentru că mașina mi-a facilitat legătura cu o meserie la care sunt talentat și din care voi obține bani. Știi asta. Și nici din cauza notelor. Nu sunt mai proaste decât altă dată. Și asta o știi foarte bine. Adevăratul motiv este că nu suportă să nu mă ai la degetul mic, așa cum este și Catedra ta, așa cum este și *el* – a îndreptat arătătorul spre Michael, care arăta furios, vinovat și nenorocit în același timp – așa cum am fost eu întotdeauna.

Acum Arnie se înroșise la față, iar palmele îi erau încleștate în pumni.

— Tot timpul ai fluturat gogoșile alea de concepții liberale despre cum familia ia în comun deciziile, discută împreună problemele, rezolvă necazurile împreună. Dar adevărul este că întotdeauna *tu* ai fost cea care mi-a ales hainele de școală, pantofii, cu cine trebuie să mă joc și cu cine nu, *tu* ai decis unde să ne petrecem vacanțele, *tu* i-ai spus lui când să schimbe mașinile și cu ce. Ei bine, acesta-i un lucru pe care nu-l poți conduce și nu-ți convine deloc, nu-i așa?

Ea l-a palmuit. În sufragerie, palma a sunat ca un pocnet de pistol. Afară se însera, iar mașinile treceau pe stradă; niște forme fără contur clar, cu farurile ca niște ochi galbeni. Christine se afla pe alea asfaltată a Cunninghams tot așa cum stătuse și pe peluza lui Roland D. LeBay, dar acum arăta mult mai bine decât atunci – părea rezervată și total detașată de toată această urâtă răcă de familie. EA avansase probabil pe scara socială.

Pe neașteptate, șocant, Regina Cunningham a început să plângă. Acesta era un fenomen asemănător cu ploaia în deșert, pe care Arnie îl mai văzuse doar de patru sau cinci ori în viața lui – iar în nici una dintre celelalte ocazii nu fusese el cauza lacrimilor.

Mai târziu i-a spus lui Dennis că lacrimile ei au fost înfricoșătoare doar pentru simplul fapt că au existat. Asta ar fi fost destul, dar a fost și mai mult – lacrimile au îmbătrânit-o brusc, ca și când ea ar fi făcut un salt de cincisprezece ani în timp în decursul câtorva secunde. Strălucirea gri de oțel a ochilor ei s-a încetșat și, pe neașteptate, lacrimile i se rostogoleau pe obraji, lăsând dăre în fard.

A căutat pe șemineu paharul cu gin și l-a răsturnat cu vârful degetelor. A căzut pe jos și s-a spart. Între cei trei s-a lăsat un fel de tăcere

stânjenitoare și o uimire mare că lucrurile au mers atât de departe.

Și, cumva, chiar și prin slăbiciunea lacrimilor, ea a reușit să spună:

— Nu accept să stea în garajul nostru sau pe aleea noastră, Arnie.

— Nici eu n-aș vrea să stea aici, mamă, a răspuns Arnie cu răceală.

S-a îndreptat spre ușă, s-a întors către ei și i-a privit pe amândoi. –

Mulțumesc. Pentru că ați fost atât de înțeleghători. Vă mulțumesc mult.

Apoi a plecat.

21

Arnie și Michael

Încă de când ai plecat

Eu port ochelari de soare

Dar știu că totul se va rezolva

Atâta timp cât pot să-mi fac tuciuriul

Caddy să strălucească.

Moon Martin

Michael l-a ajuns din urmă pe Arnie pe alee, în timp ce acesta se îndrepta spre Christine. L-a prins de umăr. Arnie s-a scuturat și a mers mai departe, căutând în buzunare cheile mașinii.

— Arnie. Te rog.

Arnie s-a răsucit brusc. Pentru un moment a părut gata-gata să facă total dezastrul acelei seri și să-l lovească pe tatăl său. Apoi ceva din încordarea din corpul lui s-a risipit, iar el s-a sprijinit de mașină atingând-o cu mâna stângă, mângâind-o, părând să-și tragă putere de la ea.

— În ordine. Ce dorești?

Michael a deschis gura, apoi a părut că nu știe ce să spună. Pe față i s-a așternut o expresie de neajutorare – ar fi fost amuzantă dacă situația nu era atât de rea. Părea că a îmbătrânit, că a încărunțit și că mușchii feței i-au căzut.

— Arnie, a spus el părând că împinge cuvintele împotriva unui obstacol foarte mare. Arnie, îmi pare atât de rău.

— Mda, a spus Arnie și s-a întors cu spatele ca să deschidă ușa șoferului. Din interior s-a răspândit un miros plăcut de curățenie.

— Mi-am dat seama după modul în care mi-ai luat apărarea.

— Te rog. Îmi este foarte greu. Mai greu decât ai crede tu.

Ceva din glasul lui l-a făcut pe Arnie să se întoarcă. Ochii tatălui său erau disperți și nefericiți.

— Nu am spus că am vrut să-ți iau apărarea. Știi, înțeleg și poziția ei. Am văzut cum ai enervat-o, cum erai hotărât cu orice preț să nu renunți la opiniile tale.

Arnie a râs răgușit.

— Cu alte cuvinte, exact ca și ea.

— Mama ta trece printr-o mare schimbare în viața ei, a spus Michael încet. A fost extrem de dificil pentru ea.

Arnie a clipit, la început nefiind sigur dacă a auzit bine. Era ca și cum, foarte brusc, tatăl lui ar fi început să vorbească pe limba pășărească; părea că are tot atâta legătură cu ce discutaseră până atunci, ca și scorul unui meci de baseball.

— Ce?

— Schimbarea. Este speriată, a început să bea prea mult, iar câteodată are și dureri. Nu prea des – a adăugat el văzând expresia alarmată de pe fata lui Arnie. S-a dus la doctor, dar nu-i nimic altceva decât schimbarea. Dar are o grămadă de sentimente contradictorii. Tu ești singurul ei copil, iar, în starea în care este acum tot ce poate să vadă este

că-și dorește, indiferent cu ce preț, tot ce este mai bun pentru tine.

— Vrea ca totul să se facă așa cum dorește ea. Iar asta nu-i nici o noutate. *Întotdeauna* a fost așa.

— Este de la sine înțeles că ceea ce consideră ea că este cel mai bine pentru tine, nu poate fi pus sub semnul îndoielii. Dar ce te face să crezi că tu ești altfel? Sau mai bun? Când eram înăuntru ai atacat-o tot timpul, și ea și-a dat seama. Eu la fel.

— Ea a început.

— Nu, tu ai început când ai adus mașina acasă. Știai care-i părerea ei. Și ea mai are dreptate în legătură cu ceva. Te-ai schimbat. Din prima zi când ai venit acasă cu Dennis și ne-ai anunțat că ți-ai cumpărat o mașină; atunci a început totul. Crezi că asta n-a mâhnit-o? Sau pe mine? Copilul tău să înceapă să aibă comportări amenințătoare pe care tu nici nu le bănuiai?

— Hei, tată, haide! Asta-i puțin cam...

— Aproape că nu te mai vedem, tot timpul meșterești la mașină sau te întâlnești cu Leigh.

— Începi să vorbești ca mama.

Pe neașteptate, Michael a zâmbit – dar era un zâmbet trist.

— Te înșeli în privința asta. Te înșeli amarnic. *Ea* vorbește ca ea, *tu* vorbești ca ea, dar *eu*, pur și simplu, mi se pare că sunt ca unul aflat la conducerea unei tâmpite forțe O.N.U. de menținere a păcii și care este pe cale să-și bage în bucluc oamenii.

Arnie s-a fâstâcit puțin; apoi mâna sa a atins iarăși mașina și a început s-o mângâie, s-o mângâie.

— În ordine. Cred că înțeleg ce vrei să spui. Habar nu am de ce o lași să te dirijeze în felul ăsta, dar înțeleg.

Zâmbetul trist, umilit, a rămas pe buzele lui Michael, semănând puțin cu rânjetul unui câine care a alergat prea mult după un băț de lemn într-o zi caniculară de vară.

— Poate că unele lucruri au devenit un mod de viață. Și probabil că există compensații pe care tu nu le înțelegi și pe care eu nu ți le pot explica. Cum ar fi... ei bine, știi, eu o iubesc.

Arnie a ridicat din umeri.

— Deci... ce facem acum?

— Putem să facem o plimbare?

Arnie a părut surprins, apoi mulțumit.

— Sigur. Urcă. Ai vreo preferință?

— La aeroport.

Arnie a ridicat din sprâncene.

— La aeroport? De ce?

— Îți spun pe drum.

— Ce o să spună Regina?

— Mama ta s-a dus să se culce, a spus Michael încetișor, iar Arnie a avut bunul simț să roșească puțin.

Arnie conducea sigur și bine. Farurile noi ale Christinei tăiau întunericul timpuriu cu un tunel adânc și clar de lumină. A trecut pe lângă casa Guilder, apoi a cotit la stânga pe Elm Street, îndreptându-se spre JFK Drive. I-376 i-a dus în I-278, apoi spre aeroport. Traficul era sporadic. Motorul murmură ușor. Aparatele de bord împrăștiau o lumină verde, mistică.

Arnie a deschis radioul și a găsit postul WDIL, pe frecvența AM, care emitea din Pittsburg și difuza numai "oldies". Gene Chandler cânta "The Duke of Earl".

— Mașina merge ca un vis, a spus Michael Cunningham. Părea

copleșit de uimire.

— Mulțumesc, a răspuns Arnie zâmbind.

Michael a inspirat adânc.

— Miroase a *nou*.

— Multe lucruri sunt noi. Tapițeria de pe scaune m-a costat optzeci de dolari. O parte din banii în legătură cu care tuna Regina. M-am dus la bibliotecă și am luat o mulțime de cărți, și am încercat să copiez totul, cât de bine am putut. Dar nu a fost atât de ușor pe cât ar crede unii.

— De ce nu?

— Ei bine, în primul rând Plymouth-ul Fury'58 nu a fost conceput ca să fie un automobil clasic, deci nimeni n-a scris prea multe despre el, nici măcar în cataloagele retrospective – *Mașinile Americane, Clasicul American, Mașinile Anilor 1950*, chestii de genul ăsta. Pontiacul '58 a fost un cfasic, iar după doi ani Pontiac a creat modelul Bonneville; iar T-Bird-ul '58 cu aripile ca niște urechi de iepure, cred că a fost ultimul model senzațional de Thunderbird; și...

— Habar nu aveam că tu cunoști atât de multe despre mașinile vechi, a spus Michael. De cât timp te preocupă, Arnie?

A ridicat vag din umeri.

— Oricum, cealaltă problemă a fost că LeBay a făcut o comandă specială pentru modelul obișnuit livrat de Detroit – în primul rând, Plymouth-ul n-a oferit Fury-ul în culorile roșu și alb – iar eu am încercat să refac mașina așa cum a dorit-o el și nu cum au conceput-o ăia din Detroit. Deci, într-un fel, m-am ghidat mai mult după instinct.

— De ce ai vrut s-o refaci așa cum a avut-o LeBay?

Iarăși acea ridicare vagă din umeri.

— Nu știu. Așa mi s-a părut că-i bine.

— Ei bine, părerea mea este că ai făcut o treabă fantastică.

— Mulțumesc.

Tatăl lui s-a aplecat spre el, uitându-se la instrumentele de bord.

— La ce te uiți? a întrebat Arnie puțin răstit.

— Să fiu al dracului! a răspuns Michael. N-am mai văzut niciodată *așa ceva*.

— Ce? – Arnie a privit în jos – Oh. Ceasul de kilometraj?

— Merge înapoi, nu-i așa?

Într-adevăr, ceasul de kilometraj mergea înapoi; în acel moment, în seara de 1 noiembrie, arăta 79500 și câteva zecimi de milă. În timp ce Michael privea, indicatorul zecimilor de milă s-a rotit de la ,2 la ,1 apoi la 0. În timp ce ajungea la ,9, milele au dat înapoi cu una.

Michael a răs.

— Fiule, ăsta-i un lucru pe care l-ai neglijat.

Arnie a zâmbit – un zâmbet vag.

— Ai dreptate. Will spune că pe undeva pe acolo trebuie să fie un fir inversat. Nu cred că o să încerc să-l descopăr. Într-un fel este original să am un ceas de kilometraj care funcționează invers.

— Este precis?

— Cum?

— Ei bine, dacă mergi de la noi acasă la Station Square, reduce cinci mile din total?

— Oh, a spus Arnie. Am priceput. Nu, nu-i deloc precis. Reduce două sau trei mile la fiecare milă parcursă. Câteodată mai mult. Mai devreme sau mai târziu cablul vitezometrului se va rupe, iar când o să-l înlocuiesc se va rezolva și cealaltă problemă.

Michael, căruia în viața lui i se rupseseră două cabluri de vitezometre, s-a uitat la ceasul indicator căutând tremurul caracteristic care ar putea indica că acolo sunt ceva probleme. Dar acul stătea nemișcat deasupra cifrei patruzeci. Vitezometrul părea în regulă; dar ceasul de kilometraj

mergea în bozii. Și chiar credea Arnie că vitezometrul și ceasul de kilometraj mergeau cu același cablu? Cu siguranță ca nu.

A răs și a spus:

— Fiule, asta-i o trăsnaie.

— De ce la aeroport? a întrebat Arnie.

— Am de gând să-ți fac cinste cu plata unui loc de parcare pentru o lună. Cinci dolari. Mai ieftin decât la Garajul Darnell. Și poți să-ți scoți mașina de acolo de câte ori vrei. La aeroport există stație permanentă de autobuz. De fapt, este capăt de linie.

— Sfinte Sisoe, asta-i cea mai aberantă sugestie pe care am auzit-o! a strigat Arnie.

A oprit brusc în fața unei curățătorii chimice.

— Să iau autobuzul douăzeci de mile până la aeroport ca să-mi iau mașina când am nevoie de ea? Este ca ceva din *Catch-22*! Nu! Nici o șansă! Era gata să mai spună ceva, când a fost apucat de gât.

— Ascultă, a spus Michael. Sunt tatăl tău, deci ascultă-mă bine. Mama ta are dreptate, Arnie. În ultimele luni ai devenit un om cu care nu se poate discuta. Mai mult decât atât – ai devenit de-a dreptul straniu.

— Dă-mi drumul, a spus Arnie scuturându-se din strânsoarea tatălui său.

Michael nu i-a dat drumul, dar a slăbit presiunea:

— Să-ți prezint altfel situația. Da, până la aeroport ai de făcut cale destul de lungă, dar aceeași monedă de douăzeci și cinci de cenți pe care o folosești ca să ajungi la Darnell, o să te ducă și acolo. Există parcări și mai aproape, dar în oraș a crescut numărul de vandalizări și furturi de mașini. În schimb, aeroportul este mai sigur.

— Nici o parcare publică nu-i sigură.

— În al doilea rând, este mai ieftină decât o parcare din oraș și *mult* mai ieftin decât la Darnell.

— Nu asta-i problema și știi prea bine!

— Poate că ai dreptate, a spus Michael. Dar și tu pierzi ceva din vedere, Arnie. Pierzi din vedere *adevărata* problemă.

— Ei bine, spune-mi tu care-i *adevărata* problemă.

— În ordine, o să-ți spun.

Michael a făcut o pauză, privindu-și cu fermitate fiul. Când a continuat, vocea lui era înceată și egală, aproape tot atât de muzicală ca și casetofonul lui.

— Împreună cu bunul simț, se pare că ti-ai pierdut și simțul perspectivei. Ai aproape optsprezece ani și ești în ultimul an la un liceu public. Eu cred că te-ai hotărât să nu mergi la Horlicks; am văzut broșurile colegiilor pe care le-ai adus acasă.

— Nu, nu mă duc la Horlicks, a spus Arnie. – Acum părea puțin mai calm. Nu, după tot ce s-a întâmplat. Habar n-ai cât de mult doresc să plec departe, sau poate că știi.

— Da. Știu. Și poate că-i mai bine. Mai bine decât această tensiune constantă între tine și mama. Tot ce te rog eu este să nu-i spui încă; așteaptă până când trebuie să trimiți cererile de înscriere.

Arnie a ridicat din umeri, nepromițând nimic.

— O să-ți iei mașina la școală, asta dacă va mai funcționa

— O să funcționeze.

— Și dacă va fi o școală care permite bobocilor să-și aducă mașinile în campus.

Arnie s-a întors spre tatăl său, surpriza înlocuindu-i furia clocotitoare – surpriza și neliniștea. Aceasta era o posibilitate pe care n-o pusese niciodată în calcule.

— N-o să mă duc la o școală care spune că nu pot să am roțile mele. Tonul vocii lui era răbdător, genul de voce pe care l-ar folosi un

instructor într-o clasă de copii înapoiți.

— Vezi? a întrebat Michael. Regina are dreptate. Să-ți bazezi alegerea colegiului pe politica acestuia în privința bobocilor și a mașinilor este total irațional. Ai devenit obsedat de mașina asta.

— Nici nu mă așteptam să înțelegi.

Michael și-a strâns buzele.

— Oricum, ce înseamnă că te duci până la aeroport ca să-ți iei mașina, dacă vrei să te întâlnești cu Leigh? Este o neplăcere, dar nu prea mare. Asta înseamnă, în primul rând, că nu trebuie s-o folosești dacă n-ai într-adevăr nevoie de ea și o să economisești banii de benzină. Mama ta se poate bucura de o mică victorie; nu o să trebuiască să o vadă. – Michael s-a oprit și iarăși a zâmbit trist. – Ea nu vede de fapt în ea un mijloc de a cheltui banii, amândoi știm asta. O vede ca pe primul pas decisiv pe care l-ai făcut să te îndepărtezi de ea... de noi. Bănuiesc că ea... oh, rahat, nu știu.

S-a oprit privind-și fiul. Arnie l-a studiat gânditor.

— Ia-o la colegiu cu tine; chiar dacă alegi un colegiu care nu permite bobocilor să-și țină mașina în campus, există modalități de eludare

— Cum ar fi, de exemplu, s-o parchez la aeroport?

— Da. Așa. Când o să vii acasă în weekenduri, Regina o să fie atât de fericită să te vadă încât nu o va mai interesa mașina. Drace, probabil că va veni pe alee și o să te ajute s-o speli și s-o lustruiești, ca în acest fel să afle ce ai mai făcut. Zece luni. Apoi o să se sfârșească. Putem să avem iarăși pace în familie. Haide, Arnie. Pornește.

Arnie a plecat din fața curățătoriei chimice și s-a înscris în trafic.

— Este asigurată? a întrebat brusc Michael.

Arnie a râs.

— Glumești? În statul ăsta, dacă n-ai o asigurare de responsabilitate și dacă faci un accident, sticleții te omoară. Fără această asigurare, este vina ta chiar dacă cealaltă mașină pică din cer și aterizează chiar pe tine. Este una dintre modalitățile prin care căcănarii reușesc să reducă numărul adolescenților de pe drumurile Pennsylvaniei.

Michael s-a gândit să-i spună lui Arnie că în patruzeci și unu la sută din accidentele fatale din Pennsylvania sunt implicați șoferi adolescenți. (Regina îi citise această statistică dintr-un supliment de duminică, accentuând numărul cu accente apocaliptice: "*Patru zeci și unu la sută!*", la scurt timp după ce Arnie își cumpăraseră mașina), dar pe urmă s-a decis că nu era ceva ce ar fi dorit Arnie să audă... nu în starea de acum.

— Doar responsabilitate?

Treceau pe sub un indicator reflectorizant pe care scria: PENTRU AEROPORT FOLOSIȚI BANDA STĂNGĂ. Arnie a semnalizat și a schimbat benzile. Michael părea că se relaxează puțin.

— Până când împlinești douăzeci de ani nu poți să-ți faci asigurare contra coliziunilor. Toate companiile astea căcănare de asigurări sunt putred de bogate, dar nu te asigură până când șansele de risc nu sunt *scandalos* de minime pentru ele.

În glasul lui Arnie era o notă amară, cumva arțăgoasă, pe care Michael n-o mai auzise până atunci. Și deși nu a spus nimic, era puțin șocat și speriat de cuvintele folosite de fiul său – presupusese că Arnie folosea acest gen de cuvinte cu amicii lui (sau așa i-a relatat mai târziu lui Dennis Guilder, în aparentă total neștiutor că până în anul final, Arnie nu mai avusese nici un prieten cu excepția lui Guilder), dar nu le mai folosisese niciodată în fața Reginei și a lui.

— Palmaresul tău de șofer, sau faptul dacă ai sau nu permis de conducere, nu contează în nici un fel, a continuat Arnie. Motivul pentru care nu poți să obții asigurarea contra coliziunilor este pentru că afurisitele de norme actuale *spun* că nu poți. La douăzeci și unu de ani poți să obții

dacă ești pregătit să cheltuiești o avere – de obicei primele de asigurare te costă mai mult decât valorează mașina până când împlinești douăzeci și trei, în afară de cazul în care ești căsătorit. Oh, căcănarii au calculat totul. Știi foarte bine cum să obțină totul de la tine.

În depărtare străluceau luminile aeroportului, pistele fiind delimitate prin linii paralele de lumini albastre ireale.

— Dacă mă întreabă cineva care-i cea mai joasă formă de viață umană, o să-i spun că este un agent de asigurări.

— Ai făcut un adevărat studiu despre ei, a comentat Michael.

Nu prea îndrăznește să mai spună și altceva; se părea că Arnie nu are nevoie decât de un mic impuls ca să izbucnească iarăși într-un acces de furie.

— M-am dus la cinci companii diferite. În ciuda celor spuse de mama, nu doresc să arunc banii pe fereastră.

— Și ai reușit să obții doar asigurare de responsabilitate?

— Da, așa-i. Șase sute cincizeci de dolari pe an.

Michael a fluierat.

— Ai dreptate, a încuviințat Arnie.

Alt indicator care anunța că cele două benzi din stânga sunt pentru parcare, iar cea din dreapta pentru plecări. La intrarea în parcare, drumul se bifurca iarăși. Spre dreapta era o poartă automată, de unde cumpărai un tichet pentru parcare de scurtă durată. Spre dreapta era o cabină de sticlă în care stătea paznicul parcării, uitându-se la un televizor alb-negru și fumând.

Arnie a oftat.

— Poate că ai dreptate. Poate că asta-i cea mai bună soluție.

— Bineînțeles că da, a spus Michael ușurat.

Arnie părea să fi redevenit cel dintotdeauna și, până la urmă, acea sclipire îndârjită din ochii lui se stinsese.

— Zece luni, atâta tot.

— Desigur

A condus până la cabină, iar paznicul, un tip tânăr cu un pulover negru-cu-portocaliu în culorile liceului și cu emblema acestuia înscrisă pe buzunare, a tras geamul și s-a aplecat în afară.

— Pot să vă ajut?

— Aș dori un tichet pentru treizeci de zile, a spus Arnie căutându-și portofelul.

Michael și-a pus mâna peste cea a lui Arnie.

— Fac eu cinste.

Arnie i-a îndepărtat blând dar ferm mâna și și-a scos portofelul.

— Este mașina mea. Îmi rezolv singur problemele.

— Eu doar doream..., a început Michael.

— Știu. Dar nu-i nevoie.

Michael a oftat.

— Știu. Tu și mama ta. Totul va fi în ordine dacă faci cum spun eu.

Buzele lui Arnie s-au strâns pentru o clipă, apoi a zâmbit.

— Ei bine... da.

S-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs.

În momentul când s-a întâmplat asta, motorul Christinei s-a oprit. Până atunci funcționase perfect. Acum pur și simplu se oprise; lumina de avertizare a temperaturii uleiului și cea a idiotului s-au stins.

Michael a ridicat din sprâncene:

— Ce-i asta?

— Nu știi, a răspuns Arnie încruntându-se. Nu s-a mai întâmplat niciodată.

A întors cheia de contact și motorul a pornit imediat.

— Nimic, bănuiesc, a spus Michael.

— Săptămâna asta vreau să verific reglarea aprinderii, a murmurat Arnie.

A ambalat motorul și l-a ascultat cu atenție. Iar în clipa aceea, Michael s-a gândit că Arnie nu seamănă deloc cu fiul său. Părea a fi altcineva, cineva mult mai bătrân și mai dur. A simțit în piept un scurt și amenințător fior de teamă.

— Hei, vrei tichetul ăsta sau ai de gând să stai acolo toată noaptea și să vorbești despre reglarea aprinderii? a întrebat paznicul.

Lui Arnie i s-a părut vag cunoscut, așa cum ți se par persoanele pe care le-ai văzut pe coridoarele școlii dar cu care nu ai avut de-a face.

— O, da. Iartă-mă.

Arnie i-a înmănat o bancnotă de cinci dolari, iar paznicul i-a dat un tichet.

— În spatele parcării, a spus paznicul. Dacă dorești același loc de parcare, să-ți reînnoiești tichetul cu cinci zile înainte de expirarea termenului.

— Am înțeles.

Arnie a condus până la locul desemnat, umbra Christinei micșorându-se și mărimdu-se în timp ce treceau pe sub luminile copertinelor. A găsit un spațiu liber și a parcat-o pe Christine cu spatele. În timp ce oprea motorul, s-a strâmbat și și-a dus o mână la spate.

— Încă te mai deranjează? l-a întrebat Michael.

— Doar puțin. Aproape îmi trecuse dar ieri a revenit. Probabil că am ridicat ceva și nu trebuia. Nu uita să blochezi ușa.

Au ieșit și au încuiat. Odată afară, Michael s-a simțit mai bine – se simțea mai apropiat de fiul său și, lucru la fel de important probabil, nu i se mai părea că a jucat rolul prostului impotent agitând niște clopoței, în cearta care avusese loc în acea seară. Odată ieșit din mașină, i se părea că a mai reparat câteva – poate chiar multe- dintre dezastrele acelei zile.

— Hai să vedem cât de rapid este autobuzul ăla, a spus Arnie și au început să meargă de-a lungul parcării spre stație, foarte apropiați unul de altul.

În drumul spre aeroport, Michael își formase o părere despre Christine. Era impresionat de restaurările pe care le făcuse Arnie, dar mașina ca atare îi plăcea – nu putea s-o sufere. Presupunea că-i ridicol să ai asemenea sentimente despre un obiect fără viață dar antipatia totuși exista, intensă și de neconfundat, ca un nod în gât.

Sursa aversiunii era imposibil de izolat. Ea cauzase necazuri amare în familie, iar el presupunea că acesta-i adevăratul motiv... dar nu era numai atât. Nu îi plăcuse modul în care *îl simțise* pe Arnie când se aflase la volan: cumva arogant și capricios în același timp, ca un rege șovăitor. Modul impotent în care protestase despre asigurări... folosirea aceluși cuvânt izbitor: "căcănarii"... chiar și felul cum mașina se oprise când ei râseseră împreună.

Și avea un miros. Nu îl simțea imediat, dar era acolo. Nu mirosul noii tapițerii de pe scaune, care era chiar plăcut; acesta era un submiros, amar, aproape secret. Era un miros vechi. *Ei bine*, și-a spus Michael, *mașina este veche, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te aștepti să miroasă a nou?* În ciuda lucrului într-adevăr fantastic pe căre-i făcuse Arnie, Fury-ul avea douăzeci de ani. Mirosul amărui, de mucegai, putea veni de la tapițeria veche din portbagaj sau de sub covorașele noi de pe jos; probabil provenea de la umplutura originală a scaunelor. Doar un miros al vârstei.

Și totuși, acel submiros, urât și vag greșos, îl neliniștea. Părea că apare și dispare în valuri; câteodată foarte pregnant, alteori indetectabil. Părea că nu are o sursă precisă. Când se simțea cel mai tare, duhnea precum hoitul în descompunere al unui animal mic – o pisică, o marmotă, poate o veveriță – care intrase în portbagaj sau poate se târâse în radiator și murise acolo.

Michael era mândru de ceea ce realizase fiul său... și foarte bucuros să iasă din mașina acestuia.

22

Sandy

*La început am hoinărit pe lângă Stop și Snop,
Apoi am trecut la volan pe lângă Stop și Snop.
Mi-a plăcut mult mai mult la volan
pe lângă Stop și Snop,
Fiindcă aveam radioul deschis.*

Paznicul parcarii din acea seară – de fapt din fiecare seară, începând de la șase până la zece – era un tânăr pe nume Sandy Galton, singurul din cercul de huligani al lui Buddy Repperton care nu fusese în zona fumătorilor în ziua când Repperton a fost exmatriculat din școală. Arnie nu-l recunoscuse, dar Galton l-a recunoscut pe Arnie.

Buddy Repperton, dat afară din școală și fără nici o intenție să facă demersurile necesare pentru a fi readmis la începutul semestrului de primăvară, în ianuarie, se angajase la stația de benzină a tatălui lui Don Vandenberg. În cele câteva săptămâni de când era acolo, se apucase deja de câteva din obișnuitele găinării – să ciupească din restul clienților care păreau a fi în mare grabă ca să mai stea să numere banii; șmecheria cu cauciucuri reșapate (care înseamnă să-l taxezi pe un client pentru un cauciuc nou, după care să-i montezi unul reșapat și să-ți bagi în buzunar diferența de la cincisprezece până la șazeci de dolari); făcea același lucru cu piesele re folosibile și, în plus, vindea abtibolduri de revizie tehnică puștilor de la liceu și de la colegiul din Horlicks – puști desperați să-și mențină pe șosea capcanele mortale.

Benzinăria era deschisă douăzeci și patru de ore pe zi, iar Buddy lucra în ultimul schimb, de la 9 seara la 5 dimineața. În jur de ora unsprezece era posibil să treacă pe acolo Moochie Welch și Sandy Galton, în Mustang-ul rablagit al lui Sandy; s-ar fi putut să dea pe acolo și, Richie Trelawney, în Firebird-ul lui; și Don, bineînțeles, era prin preajmă tot timpul – atunci când nu era la școală. În orice zi a săptămânii, pe la miezul nopții, puteai găsi șase sau opt inși în birou, bând bere din căni murdare, dând din mână în mână o sticla de Texas Driver de-a lui Buddy, fumând un joint sau puțin hasis, băsindu-se, spunând bancuri porcoase, întrecându-se în minciuni despre cat de multe pizde au avut și ajutându-l poate pe Buddy la micile lui scheme.

În timpul uneia dintre aceste întâlniri de noapte de la începutul lui noiembrie, Sandy a menționat, din lipsă de altceva, că Arnie Cunningham își ținea mașina în parcare pe termen lung de la aeroport. De fapt cumpăraseră un tichet pentru treizeci de zile.

Buddy, a cărui comportare obișnuită în timpul acestor sesiuni de noapte era retrasă și posacă, și-a readus scaunul de plastic pe toate cele patru picioare și a pus sticla de Driver cu zgomot pe tețghea.

— Ce ai spus? a întrebat el. Cunningham? Bătrânu' Față-de-Cur?

— Mda, a spus Sandy surprins și puțin neliniștit. Chiar el.

— Ești sigur? Gagiul care m-a dat pe mine afară din școală?

Sandy l-a privit cu neliniște crescândă.

— Mda. De ce?

— Și și-a luat un tichet de treizeci de zile, adică a parcat-o în zonă pe termen lung?

— Mda. Poate că ai lui nu au vrut s-o țină acasa

Sandy a lăsat fraza în suspensie. Buddy Repperton începuse să zâmbească. Zâmbetul ăla nu era o priveliște plăcută, nu doar din cauză că dinții pe care-i dezgolea erau deja foarte stricați. Era ca și cum, undeva, o mașinărie îngrozitoare tocmai se trezise la viață și începuse să se învârtă ca să ajungă la viteza de regim.

Buddy și-a plimbat privirile de la Sandy, la Don, la Moochie și la Richie Trelawney. Aceștia l-au privit înapoi, interesați, și puțin speriați.

— Față-de-Cur, a spus el cu o voce înceată și uimită. Bătrânul' Față-de-Cur a obținut revizia tehnică pentru mașina lui și deșteptii lui de părinți l-au obligat să și-o țină la aeroport.

A răs.

Moochie și Don au schimbat o privire care era într-un fel și neliniștită și pofticioasă.

Buddy s-a aplecat spre ei punându-și coatele pe genunchi.

— Ascultați.

23

Arnie și Leigh

*Plimbându-mă în automobilul meu
Cu drăguța mea alături
Fur câte un sărut la fiecare milă.
Curiozitatea mea este nebună –
Plimbându-mă și ascultând radioul,
Fără nici o direcție precisă.
Chuck Berry*

Radioul mașinii mergea pe WDIL, iar Dion cânta "Runaround Sue" cu vocea lui dură, de vagabond, dar nici unul dintre ei nu-l asculta.

Mâna lui se insinuase în sus, sub tricou, și găsisese moliciunea glorioasă a sânilor ei, încununați de sfârcuri care erau strânși și tari de excitare. Respirația ei era sacadată. Iar pentru prima dată, mâna ei se dusese unde o dorea el, unde *avea* el nevoie de ea, în poala lui, unde presa, se răsucea și se mișca fără experiență, dar cu îndeajuns de multă dorință ca să compenseze nepriceperea.

A sărutat-o, iar gura ei s-a deschis largă, limba ei era acolo, iar sărutul era ca și cum ar fi inspirat aroma curată a unei păduri în timpul ploii. Simțea cum excitarea și dorința creșteau în ea ca o flacără.

S-a aplecat spre ea, *s-a întins* spre ea, cu toată ființa lui, iar pentru un moment a putut să-i simtă răspunsul cu o pasiune pură, curată.

Apoi ea a plecat.

Arnie stătea acolo, zăpăcit și stupefiat, puțin la dreapta volanului, în timp ce lumina din plafon a Christinei s-a aprins. Doar pentru scurt timp; ușa pasagerului s-a închis iar lumina s-a stins.

El a mai stat puțin, neștiind ce s-a întâmplat, pe moment nefiind sigur unde se afla. Corpul îi clocotea – un amalgam de emoții și reacții fizice erotice care erau pe jumătate minunate și pe jumătate îngrozitoare. Glandele îl dureau; penisul era tare ca un fier; testiculele îi pulsau surd. Putea să simtă cum adrenalina i se răspândește rapid în sânge, în tot corpul.

Și-a strâns mâna în pumn și s-a lovit tare în picior. Apoi s-a îndreptat în scaun, a deschis ușa și s-a dus după ea.

Leigh stătea pe marginea Embankment-ului, privind în jos în întuneric. Într-un dreptunghi luminos în mijlocul întunericului, Silvester Stallone mergea în noapte îmbrăcat în costumul unui tânăr lider sindicalist

din anii 1930. Iarăși Arnie a avut sentimentul că trăiește un vis minunat care în orice moment se putea transforma într-un coșmar... probabil că transformarea începuse deja.

Ea stătea prea aproape de margine – a prins-o de braț și a tras-o cu blândețe înapoi. Acolo, sus, terenul era uscat și sfărâmicios. Nu exista un gard sau o balustradă. Dacă pământul de la margine s-ar desprinde, Leigh ar cădea; ar ateriza pe undeva în cartierul suburban și foarte împrăștiat din jurul cinematografului-parcare din Liberty Hill.

Embankment-ul era alea îndrăgostiților încă din timpuri imemorabile. Se afla la capătul căii Stanson, o șosea lungă și șerpuitoare cu două benzi, care mai întâi se îndepărta de oraș, apoi cotea înapoi către el, înfundându-se în Libertyville Heights, unde fusese cândva o fermă.

Era 4 noiembrie iar ploaia, care începuse mai devreme în acea seară de sâmbătă, se transformase treptat în moină. Aveau doar pentru ei Embankment-ul și spectacolul pe gratis (chiar dacă lipsit de sonor) de la cinematograful-parcare. A condus-o înapoi la mașină – ea n-a opus rezistență – gândindu-se că obrajii ei sunt uzi de ploaie. Doar înăuntru, în lumina verde, fantomatică, împrăștiată de aparatele de la bord, a văzut limpede că plângea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o. Ce-ai pățit?

Ea a clătinat din cap și a plâns mai tare.

— Am făcut eu... era ceva ce nu doreai să faci?

A înghițit și s-a forțat să spună:

— Să mă atingi așa?

Ea a clătinat iarăși din cap, dar el nu era sigur ce a însemnat asta. Arnie a ținut-o în brațe, stângaci și îngrijorat. Iar în fundul minții lui se gândea la moină, la drumul de întoarcere, la faptul că nu-i pusese încă Christinei cauciucurile pentru zăpadă.

— N-am făcut asta nici unui băiat, a spus ea în umărul lui. Asta-i prima dată când am atins... știi tu. Am făcut-o pentru că am vrut. Pentru că am vrut, asta-i tot.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nu pot... aici.

Cuvintele au ieșit cu greu și dureros, unul câte unul, cu o șovăială aproape dureroasă.

— Embankment? a spus Arnie privind în jur, gândindu-se prostește că poate ea a crezut că el într-adevăr a adus-o aici sus ca să vadă *F.I.S.T.* pe gratis.

— În mașina asta! a strigat ea brusc. Nu pot să fac dragoste cu tine în mașina asta!

— Hm?

O privea consternat.

— Despre ce vorbești? De ce nu?

— Pentru că... pentru că... nu știu!

A încercat să mai spună ceva apoi a izbucnit iarăși în plâns. Arnie a luat-o în brațe până s-a liniștit.

— Pur și simplu nu știu pe care dintre noi o iubești mai mult, a spus Leigh când a reușit să vorbească.

— Asta-i...

Arnie s-a întrerupt, a clătinat din cap și a zâmbit.

— Leigh, asta-i o nebunie.

— Oare? a întrebat ea căutându-i chipul. Cu care dintre noi îți petreci mai mult timp? Cu mine... sau cu EA?

— Te referi la Christine?

S-a uitat în jur, pe față așternându-i-se acel zâmbet încurcat pe care ea-l considera sau foarte draguț, sau oribil – câteodată avea amândouă calitățile în același timp.

— Da, a spus ea fără intonație. La EA mă refer.

Și-a privit mâinile, care stăteau parcă fără viață pe pantalonii de lână.

— Bănuiesc că-i o prostie.

— Îmi petrec mult timp cu tine, a spus Arnie. – A clătinat din cap – Asta-i aberant. Sau poate că-i normal – poate că doar mie mi se pare aberant, pentru că până acum n-am mai avut o prietenă.

A întins mâna și a atins cascada părului ei, acolo unde acesta cădea pe gulerul hainei. Pe tricoul de dedesubt scria DĂ-MI LIBERTYVILLE-UL SAU DĂ-MI MOARTEA, iar sfârcurile împungeau materialul subțire de bumbac într-un fel foarte sexy, care-l excita grozav pe Arnie.

— Credeam că fetele sunt geloase pe alte fete. Nu pe mașini.

Leigh a râs scurt.

— Ai dreptate. Asta pentru că n-ai mai avut o prietenă. Mașinile *sunt fete*. Nu știai asta?

— Oh, haide

— Atunci de ce nu o numești Christopher?

Și, brusc, a lovit puternic bancheta cu palma. Arnie a tresărit.

— Haide, Leigh, încetează.

— Nu-ți place să-ți pâlmuiesc prietena? a întrebat ea cu neașteptat venin. Apoi a văzut privirea îndurerată din ochii lui.

— Arnie, îmi pare rău.

— Chiar așa? a întrebat el privind-o fără expresie. Se pare că nimănui nu-i place mașina mea – tu, tata și mama, chiar și Dennis. Am muncit pe brânci, și pentru toată lumea este un zero.

— Înseamnă ceva pentru mine, a spus ea blând. *Efortul* pe care l-a cerut.

— Mda, a răspuns el morocănos.

Pasiunea, căldura dispăruseră. Îi era frig și puțin greață la stomac.

— Uite, ar fi mai bine să plecăm. Nu am cauciucuri pentru zăpadă. Ai tăi ar crede că-i foarte nostim că ne-am dus la bowling și apoi ne-am împotmolit pe Stanson Road.

Ea a chicotit.

— Ei nu știu unde se termină Stanson Road.

Arnie a ridicat dintr-o sprânceană, recăpătându-și o parte din vechiul lui umor.

— Asta crezi *tu*.

La întoarcere a condus precaut, iar Christine a luat curbele abrupte ale drumului cu foarte mare siguranță. Stropii de stele pământeste care erau Libertyville-ul și Monroeville-ul s-au mărit și s-au apropiat unele de altele, apoi n-au mai avut nici o noimă. Leigh privea aceste imagini cu puțină tristețe, simțind că cea mai bună parte a unei seri care ar fi putut fi minunată se sfârșise. Era iritată, enervată, întoarsă pe dos – presupunea că era nesatisfăcută. În sâni simțea o durere surdă. Nu știa dacă avusese de gând să-l lase să meargă "până la capăt", după cum se spunea eufemistic, dar după ce ajunsese la un anumit punct, nimic nu mai fusese cum sperase ea... și toate astea pentru că-și deschisese gura.

Corpul și gândurile ei erau o adevărată harababură. Pe drumul de întoarcere își deschisese de nu știu câte ori gura încercând să clarifice ceea ce simțea... iar apoi o închisese, temându-se să nu fie prost înțeleasă, deoarece nici ea nu mai pricepea nimic.

Nu era geloasă pe Christine... și totuși era. În această privință Arnie nu spusese adevărul. Ea avea o idee destul de exactă despre cât timp își petrecea Arnie meșterind la mașină. Dar era atât de anormal? El avea mâini talentate, îi plăcea să lucreze la ea, iar mașina mergea ca un ceas... cu excepția aceluia amănunt ciudat cu ceasul de kilometraj care funcționa

invers.

Mașinile sunt fete, afirmase ea. Nu se gândise la ceea ce spusese; pur și simplu cuvintele îi ieșiseră din gură. Iar cu siguranță acest fapt nu era întotdeauna adevărat; ea nu se gândea la automobilul familiei ca având vreun anumit gen; era doar un Ford.

Dar...

Las-o baltă, uită toate aceste prostii și tâmpenii. Adevărul era mult mai brutal și chiar mai aberant, nu-i așa? Nu putea să facă dragoste cu el, nu putea să-l atingă în acel fel intim, dar să se mai gândească să-l aducă astfel la orgasm în mașină (sau în celălalt mod, cel adevărat – se gândea foarte mult la asta când stătea noaptea în patul ei simțind cum o cuprinde o excitare fantastică).

Nu în mașină.

Fiindcă – asta era partea cea mai aberantă – simțea că Christine îi *privește*. Că EA era geloasă, că îi dezaproba, poate chiar îi ura. Deoarece existau momente (ca și seara aceasta, când Arnie conducea atât de sigur și de delicat Plymouth-ul) când ei i se părea că cei doi – Arnie și Christine – erau sudați într-o neliniștitoare parodie de dramă erotică. Deoarece Leigh nu simțea că *merge* cu Christine; când se urca în ea ca să meargă undeva cu Arnie se simțea *înghițită* de Christine. Iar actul de a-l săruta sau de a face dragoste cu el părea o perversiune, mai oribilă decât o aberație sexuală sau decât exhibiționismul – era ca și cum ar fi făcut dragoste în corpul rivalei sale.

Dar nebunia cea mai mare era că ea o ura pe Christine.

O ura și îi era frică de EA. Avea o vagă reticență să treacă prin fața noii grile sau prin spatele portbagajului; avea gânduri vagi despre frânele de siguranță care se decuplează sau despre schimbătorul de viteze care sare din punctul mort într-una dintre viteze. Gânduri pe care nu le avusese niciodată în legătură cu Sedan-ul familiei.

Dar, în primul rând, nu dorea să facă nimic în mașină... sau chiar să meargă undeva cu ea, dacă acest fapt se putea evita. Arnie părea cumva schimbat când era în mașină, o persoană pe care ea n-o cunoștea. Îi plăcea să-i simtă mâinile pe corpul ei – pe sâni, pe coapse (încă nu-i permisesse s-o atingă în centru, dar își dorea mâinile lui acolo; i se părea că dacă o s-o atingă acolo se va topi). Atingerile lui îi provocau totdeauna excitare; i se părea atunci că fiecare simț al ei trăiește și este delicios acordat. Dar în mașină acel sentiment se estompa... poate pentru că în mașină Arnie părea că nu mai este cu adevărat cuprins de pasiune, părea mai degrabă libidinos.

În timp ce intrau pe strada ei a deschis iarăși gura încercând să explice câte ceva dintre aceste gânduri – și iarăși n-a putut să spună nimic. De ce ar face-o? Nu era nimic de explicat – toate erau numai impresii. Nimic decât impresii vagi. Ei bine... era ceva. Dar nu putea să-i spună lui; l-ar răni mult prea tare. Nu dorea să-l rănească, deoarece credea că începuse să-l iubească.

Dar acel ceva exista.

Mirosul – un iz pregnant de putregai care se simțea sub mirosurile noii tapițerii și a lichidului de curățat pe care-l folosea Arnie. Era acolo, vag dar foarte neplăcut. Aproape grețos.

Ca și cum, cândva, ceva se strecurase în mașină și murise acolo.

A sărutat-o de noapte bună în ușa casei ei, moina strălucind argintie în conul de lumină gălbuie aruncat de felinarul de pe verandă. Sclipea în părul ei blond-închis ca și niște pietre prețioase. Lui i-ar fi plăcut s-o sărute cu adevărat, dar posibilitatea ca părinții ei să-i privească din sufragerie – de fapt, probabil că așa era – l-a determinat s-o sărute aproape normal, așa

cum ai face-o cu o verișoară dragă.

— Îmi pare rău, a spus ea. Am fost o caraghioasă.

— Nu, a răspuns Arnie, afirmând evident contrariul.

— Doar că – iar mintea i-a furnizat un fel de amalgam curios de minciună și adevăr – nu mi se pare potrivit să o facem în mașină. În *orice* mașină. Doresc să fim împreună, dar nu opriți undeva în întuneric, în locul unde se-nfundă o șosea. Înțelegi?

— Da.

Sus la Embankment, în mașină, fusese puțin furios pe ea... ei bine, ca să fie sincer, fusese foarte enervat. Dar acum, stând la poarta casei ei, i se părea că poate să înțeleagă – și să se minuneze cum de a putut să-i refuze ceva, sau s-o supere cu ceva.

— Înțeleg exact ce vrei să spui.

Ea l-a pupat, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului. Haina îi era încă descheiată, iar el putea să-i simtă greutatea dulce, înnebunitoare a sânilor.

— Te iubesc, i-a spus ea pentru prima dată, și apoi a intrat în casă, lăsându-l pe trepte, plăcut împietrit și mult mai încălzit decât ar fi trebuit să fie în lapovița aceea deasă și rece de sfârșit de toamnă.

Gândul că familiei Cabot i s-ar putea părea ciudat dacă el ar sta mai mult timp pe treptele verandei lor i-a străbătut în cele din urmă mintea uluită. A pornit pe aleea plină de zloată, pocnind din degete și zâmbind. Acum călătorea într-un montaigne-russe, iar asta-i cea mai fantastică excursie, cea pe care ei te lasă s-o faci doar o singură dată.

S-a oprit brusc aproape de locul unde aleea se unea cu trotuarul, iar zâmbetul i-a dispărut. Christine stătea lângă bordură cu picături de zăpadă topită pe parbriz, clipind din luminile idiotului de pe bord, iar el s-a gândit care este sursa acelei expresii de jargon – *luminile idiotului*; era un termen neplăcut. Apoi acel gând a fost înlăturat de altul mai important. O lăsase pe Christine mergând, iar ea se oprise. Se întâmpla pentru a doua oară.

— Sunt ude firele, a murmurat el. Asta-i tot.

Nu putea fi din cauza bujiilor; doar alaltăieri, la Will, montase un set nou. Opt bujii Champion.

Cu care dintre noi îți petreci mai mult timp? Cu mine... sau cu EA?

Zâmbetul s-a reîntors, dar de această dată era neliniște. Ei bine, își getrecea, în *general*, mai mult timp în preajma mașinilor – bineînțeles. Asta era rezultatul muncii pe care o făcea pentru Will. Dar era ridicol să crezi că...

Ai mințit-o. Acesta-i adevărul, nu-i așa?

Nu, și-a răspuns el tulburat. Nu, nu cred că poți să spui că într-adevăr am mințit-o...

Nu? Atunci ce ai făcut?

Pentru prima dată de când o dusesse la meciul de football din Hidden Hills, îi spusese o minciună gogonată. Deoarece adevărul era că-și petrecea mai mult timp cu Christine și nu suferea s-o știe parcată la aeroport în bătaia vântului și a ploii, în curând a zăpezii.

O mințise.

Își petrecea mai mult timp cu Christine.

Iar asta era...

— Greșit, a croncănit el, iar cuvântul de-abia s-a auzit în zgomotul aproape misterios produs de moină.

A stat pe trotuar, privindu-și mașina oprită, un călător în timp uimitor reînviat din epoca lui Buddy Holly, Hrușcirov, Laika și a Câinelui Spațial și brusc a început s-o urască. Ea îi făcuse ceva, nu era sigur ce. Ceva.

Luminile idiotului, distorsionate de umezeala de pe parbriz, care le făcea să pară niște ochi roșii ca mingile de football, păreau că-și bat joc de el și că îi fac reproșuri.

A deschis ușa șoferului, s-a așezat la volan, apoi a trântit ușa. Și-a

închis ochii. Peste el s-a așternut pacea, iar lucrurile au început să se clarifice. Da, o mințise, dar fusese o minciună mică. O minciună aproape fără importanță. Nu – o minciună *fără nici o importanță*.

Și-a întins mâna fără să-și deschidă ochii și a atins brelocul pătrat de piele care era atașat la chei – vechi și zgâriat, având arse pe el inițialele R.D.L. Nu avusese nici un motiv ca să pună un nou inel de chei sau o bucată de piele cu inițialele lui.

Dar în legătură cu eticheta de piele la care erau atașate cheile era ceva straniu, nu-i așa? Da. Într-adevăr, foarte straniu.

Când număraseră banii pe masa din bucătăria lui LeBay, iar LeBay împinsese cheile de-a lungul mușamalei în carouri roșii și albe, pătratul de piele fusese zgâriat și înnegrit de vreme, inițialele aproape șterse de timp, de frecarea constantă cu monedele din buzunarul bătrânului și cu materialul pantalonilor.

Acum inițialele erau iarăși proaspete și clare. Fuseseră reînnoite.

Dar, ca și minciuna, nici acest lucru nu era într-adevăr important. Stând înăuntrul carapacei de metal a Christinei, avea un sentiment foarte puternic că asta era adevărul.

Știa. Toate erau fără importanță.

A răsucit cheia de contact. Starterul a țuit, dar pentru mult timp motorul nu a vrut să pornească. Fire umede. Bineînțeles că aceasta era cauza.

— Te rog, a șoptit el. Totul este în ordine, nu te îngrijora, nu s-a schimbat nimic.

Motorul a prins, apoi s-a oprit. Starterul țuia continuu. Lapovița cădea rece pe geamuri. Înăuntru era bine; uscat și cald. Dacă motorul ar fi pornit.

— Haide, a șoptit Arnie. Haide, Christine. Haide, scumpo.

Motorul a pornit iarăși și nu s-a mai oprit. Luminile idiotului au pâlpâit și s-au stins. Indicatorul de încărcare a bateriei a pulsat iarăși slab în timp ce motorul trepida, apoi s-a stins definitiv, pe măsură ce bătăile motorului s-au egalizat și au devenit un zumzet constant.

Instalația de încălzire a început să împrăștie aer calduț în jurul picioarelor lui, negând frigul iernii de afară.

Lui i se părea că sunt lucruri pe care Leigh nu le poate înțelege, lucruri pe care ea nu le va înțelege niciodată. Deoarece ea nu fusese acolo dintotdeauna. Coșurile. Strigătele de: *Hei, Față-Pizza!* Dorința de a vorbi, dorința de a se alătura altor persoane și imposibilitatea de a face asta. Impotența. Lui i se părea că ea nu poate să înțeleagă faptul simplu că dacă n-ar fi fost Christine, el n-ar fi avut niciodată curajul s-o sune chiar dacă ea și-ar fi tatuat pe frunte: EU VREAU SĂ FIU PRIETENA LUI ARNIE CUNNINGHAM. Ea nu putea să înțeleagă că el câteodată se simțea cu treizeci de ani mai bătrân – nu! Mai degrabă cincizeci! – și nu un băiat, ci un veteran foarte rănit într-un război nedeclarat.

A mângâiat volanul. Ochii verzi de pisică de pe panoul de bord îl priveau reconfortant.

— Okay, a spus el. Aproape a oftat.

A mutat schimbătorul de viteze pe poziția D, și a pornit radioul. Dee Dee Sharp cânta "Mashed Potato Time"; prostii mistice venind din întuneric pe undele radio.

A dat înapoi, plănuiind să se îndrepte spre aeroport, unde să-și lase mașina și apoi să ia autobuzul înapoi spre oraș. Și a făcut asta, dar nu la timp ca să prindă autobuzul de la ora 11,00 seara după cum intenționase. În schimb a luat autobuzul de la miezul nopții și, până când nu a ajuns în pat și și-a amintit de sărutările calde ale lui Leigh în loc de modul în care Christine nu dorea să pornească, nu și-a dat seama că undeva în timpul acelei seri, după ce plecaseră de la casa familiei Cabot și până când ajunsese

la aeroport, pierduse o oră. Era atât de evident încât se simțea ca și un om care a răscolit toată casa căutând o scrisoare vitală doar ca să descopere că o ținuse tot timpul în mână. Evident... și puțin înfiorător.

Unde fusese?

Își amintea că prin ceață că a plecat din fața casei lui Leigh, apoi pur și simplu...

...pur și simplu s-a plimbat.

Mda. S-a plimbat. Asta era tot. Nu mare scofală.

S-a plimbat prin lapovița din ce în ce mai deasă, pe străzi pustii care erau acoperite de mazăgă, s-a plimbat fără cauciucuri pentru zăpadă (și totuși Christine, cu o siguranță incredibilă, n-a patinat niciodată și nici n-a derapat la vreun colț; Christine părea să găsească drumul sigur ca prin miracol; plimbarea fusese la fel de sigură ca și când cauciucurile ar fi avut lanțuri), plimbându-se cu radioul pornit din care se revărsa un șuvoi continuu de cântece vechi, ale căror titluri erau numai nume de fete: Peggy Sue, Carol, Barbara-Ann, Susie Darlin'.

I se părea că la un moment dat i se făcuse puțin teamă și apăsase pe unul din butoanele cromate ale convertorului pe care-l instalase, dar în loc de FM-104 și "Petrecerea de Weekend" dăduse iarăși peste WDIL, doar că acum disc-jockey-ul semăna aberant cu Alan Freed, iar vocea care urmăse fusese cea a lui Jay Hawkins Scandalagiul, foarte răgușită și care cânta: *Te-am fermecat... pentru că ești a meeeea...*

Și până la urmă apăruse aeroportul cu reflectoarele de ceață aprinse și care pulsau constant ca o inimă. Muzica de la radio s-a transformat în niște pârâituri de neînțeles și el îl stinsese. Când s-a dat jos din mașină simțise o ușurare de neînțeles.

Acum stătea întins în pat, simțind nevoia somnului dar neputând să adoarmă. Lapovița se întetise și se transformase în fulgi mari de zăpadă.

Nu era bine.

Ceva se declanșase, ceva ce nu era în regulă. Nu putea să se mintă nici măcar pe el și să spună că nu știa despre ce-i vorba. O mulțime de oameni făcuseră remarci despre cât de frumos restaurase mașina – pe Christine. Se dusesse cu ea la școală, iar băieții de la atelier o asaltaseră; se vârăseră sub ea ca să cerceteze noul sistem de evacuare a gazelor, noile amortizoare, reparațiile. Intraseră până la brâu în compartimentul motor, verificând curelele de transmisie și radiatorul, care parcă printr-un miracol era lipsit de rugină și de acea depunere verde care este reziduul anilor îndelungați de folosință a antigelului; verificând alternatorul și pistoanele foarte bine ajustate în cilindrii. Chiar și instalația de aer condiționat era nouă, având numerele 318 inscripționate în partea de sus ca să indice cele trei viteze de funcționare.

Da, devenise un fel de erou pentru colegii lui de la atelier și primise toate comentariile și complimentele cu un zâmbet superior. Dar, chiar și atunci, nedumerirea nu fusese oare acolo, undeva foarte bine ascunsă? Desigur.

Deoarece nu-și putea aminti ce îi făcuse Christinei și ce nu îi făcuse.

Timpul pe care și-l petrecuse lucrând la EA la Garajul Darnell era acum doar o ceață, tot așa cum fusese și drumul până la aeroport din seara aceasta. Își amintea când a început reparațiile la caroserie, la aripa lovită din spate, dar nu își putea aminti când le terminase. Își amintea că a vopsit capota – acoperise parbrizul și farurile cu apărătoare și aplicase vopseaua în atelierul din spate – dar când exact înlocuise arcurile, habar nu avea. De asemenea, nu știa de unde și le procurase. Tot ce-și putea aminti cu siguranță era că stătuse mult timp la volan, stupefiat de fericire... simțindu-se întocmai ca și când Leigh îi șoptise "Te iubesc" înainte de a dispărea pe ușa casei ei. Stătuse acolo după ce mulți dintre indivizii care meștereau la mașinile lor în CTarajul Darnell plecaseră acasă la cină. Stătuse acolo și

câteodată dăduse drumul la radio să asculte cântecele vechi de la WDIL.

Poate că cea mai gravă problemă era cea a parbrizului.

Nu cumpăraseră un parbriz nou pentru Christine; de asta era sigur. Contul lui de la bancă ar fi fost mult mai scăzut dacă el ar fi cumpărat unul dintre acele parbrize imense. N-ar fi trebuit totuși să aibă o chitanță? Chiar căutase înnebunit așa ceva într-unul dintre sertarele biroului de acasă etichetat ACTE PENTRU MAȘINĂ. Dar nu găsise nici una, iar adevărul era că răscolise fără prea mare convingere.

Dennis spusese ceva – că păienjenii de crăpături arăta mai restrâns, mai puțin serios. Apoi, în acea zi la Hidden Hills, pur și simplu... ei bine, dispăruse. Parbrizul fusese curat și fără defecte.

Dar *când* se întâmplase asta? *Cum* se întâmplase?

Nu știa.

Până la urmă a adormit și a visat urât, răsucind și adunând așternuturile de sub el, în timp ce norii se destrămau și stelele începeau să strălucească pe cerul rece de toamnă.

24

Văzută în noapte

Te iau la o plimbare în a mea mașină-mașină.

Te iau la o plimbare în a mea mașină-mașină.

Te iau la o plimbare

Te iau la o plimbare.

Te iau la o plimbare în a mea mașină-mașină.

Wody Guthrie

Fusese un vis – ea a fost convinsă aproape până la sfârșit că sigur fusese un vis.

În vis se trezise dintr-un vis cu Arnie în care făcuse dragoste cu Arnie, nu în mașină ci în camera albastră răcoroasă care nu era mobilată, cu excepția unui covor albastru și a pernelor de satin albastru-deschis împrăștiate în jurul lui... Se trezise din acel vis în orele mici ale dimineții de duminică.

De afară se auzea un automobil. S-a dus la fereastră și s-a uitat jos.

Christine stătea lângă bordură. Motorul mergea – Leigh vedea fumul ieșind pe țeava de eșapament – dar era goală. În vis crezuse că Arnie trebuie să fie la ușă, cu toate că încă nu bătuse nimeni. Ar trebui să coboare și încă foarte repede. Dacă tatăl ei se trezea și-l găsea pe Arnie la ușa lor la patru dimineața, ar fi furios.

Dar ea nu s-a mișcat. S-a uitat la mașină și s-a gândit cât de mult o ura – și cât de frică îi era de ea.

Iar mașina o ura pe ea.

Rivale, s-a gândit, iar gândul – în acest vis – nu a fost crunt și înveninat de gelozie, ci mai degrabă disperat și temător. Ea stătea acolo, lângă bordură, ea era acolo – EA era acolo – parcată în fața casei ei în primele ore ale dimineții. Așteptând-o pe Leigh. *Coboară, scumpo. Haide. O să ne plimbăm și o să discutăm care dintre noi are mai multă nevoie de el, care ține mai mult la el și care ar fi mai bună pentru el pe viitor. Haide... doar nu ți-e teamă, nu-i așa?*

Era îngrozită.

Nu este drept. EA e mai bătrână, știe toate trucurile, o să-i sucească mințile.

— Pleacă, a șoptit feroce Leigh în vis și a bătut ușor în geam cu pumnii. Geamul era rece; pumnii ei lăsaseră urme mici pe sticla aburită. Era uimitor cât de reale puteau fi unele vise.

Dar *trebuia* să fie un vis. Trebuia să fie un vis pentru că mașina a auzit-o. De-abia îi ieșiseră cuvintele din gură când ștergătoarele au început să se agite dând la o parte zăpada umedă de pe parbriz, cu mișcările parcă pline de dispreț.

Apoi mașina – sau Ea – s-a îndepărtat ușurel de lângă bordură și a dispărut de-a lungul străzii.

Cu nimeni la volan.

Leigh era sigură de lucrul ăsta.... cât de sigur poate fi un om care visează. Geamul pasagerului fusese acoperit de zăpadă, dar nu opacizat. Putuse să privească înăuntru, iar la volan nu se aflase nimeni. Deci fusese un vis, bineînțeles.

S-a întors în pat (în care nu adusese niciodată un iubit; ca Arnie, ea nu avusese nici un iubit) gândindu-se la un Crăciun de demult – de acum doisprezece, poate paisprezece ani. Cu siguranță că pe atunci nu avea mai mult de patru ani. Se afla împreună cu mama ei într-un mare magazin universal din Boston, poate Filene...

Și-a pus capul pe pernă și a adormit (în visul ei) cu ochii deschiși privind lumina slabă a zorilor, apoi – în vise se poate întâmpla orice – a văzut raionul de jucării de la Filene de partea cealaltă a ferestrei: beteală, strălucire, beculețe.

Ele căutau ceva pentru Bruce, singurul nepot al mamei și al tatei. Undeva, un Moș Crăciun al magazinului hohotea în sistemul de amplificare, iar sunetul nu era vesel ci amenințător cumva, râsul unui maniac care vine noaptea nu cu daruri, ci cu un satâr.

Ea întinsese mâna spre una dintre vitrine, arătase cu degetul și îi spusese mamei că ea dorește ca Moș Crăciun să-i aducă *aia*.

Nu, scumpo, Moș Crăciun nu-ți poate aduce aia. Este o jucărie de băiat.

Dar o vreau!

Moș Crăciun o să-ți aducă o păpușă frumoasă, poate chiar o Barbie.

Vreau aia...!

Pe acelea le fac doar spiridușii-băieți, Lee-Lee, dragostea mea. Pentru băieți. Spiridusii-fetițe fac păpuși frumoase...

Nu vreau o PĂPUȘĂ! Nu vreau o BARBIE! Eu... vreau AIA!

Dacă ai de gând să faci istericale, o să trebuiască să te duc acasă, Leigh. Să știi că nu glumesc.

Deci cedase și Crăciunul îi adusese nu numai o Malibu Barbie, ci și un Malibu Ken, iar ea se bucurase de ele (așa bănuia), dar încă își mai amintea micuța mașină de curse Remco, roșie, așezată pe un fundal de dealuri înverzite și care mergea fără cordon atașat, de-a lungul unui drum atât de perfect, încât avea și mici balustrade de protecție – un drum a cărui iluzie optică esențială era dată de circularitatea sa. Ah, dar mergea repede mașina aceea, iar în mintea și în ochii ei rosul avusese o calitate magică? Avusese. Iar iluzia pe care o crea mașina era de ceva magic. Acea iluzie fusese atât de fascinantă, încât îi furase inima. Bineînțeles, iluzia constase în faptul că mașina părea să meargă singură. Ea știa că de fapt o dirija un angajat al magazinului, dintr-o cabină din dreapta apăsând butoanele unei telecomenzi. Mama îi spusese că așa se întâmplă, deci așa trebuie să fie, dar ochii ei negaseră acest fapt.

Inima ei negase.

Stătuse fascinată cu mânuțele înmănușate încleștate pe balustrada zonei de exponate, privind-o cum alerga pe pistă, mișcându-se repede, conducându-se singură, până când mama o trăsese blând de acolo.

Și atotputernic, părând că face să vibreze beteala care orna tavanul, acel răs malefic al Moș Crăciunului din magazin.

Leigh a dormit mai adânc, visele și amintirile stingându-se încet, iar

afară lumina zilei a venit furișându-se ca un lapte rece, iluminând o stradă goală și tăcută, de dimineață de duminică. Prima ninsoare a sezonului era neatinsă, cu excepția urmelor de cauciuc care se abăteau spre bordură în fața casei familiei Cabot, apoi se îndepărtau fără întreruperi spre intersecția de la capătul cvartatului suburban.

Leigh nu s-a trezit până la ora zece (mama ei, care nu era de acord cu lenevia în pat, a chemat-o până la urmă să-și ia micul dejun înainte de prânz), și între timp temperatura crescuse până la aproape 16°C – în vestul Pennsylvaniei, începutul de noiembrie poate fi la fel de capricios ca începutul de aprilie. Deci până la ora zece zăpada se topise. Iar urmele dispăruseră.

25

Buddy vizitează aeroportul

Le-am luat piuitul și apoi i-am distrus

Bruce Springsteen

Într-o noapte, zece zile mai târziu, cam pe când la ferestrele școlilor primare începuseră să apară curcanii de carton și cornuri ale abundenței confecționate din carton, un Camaro albastru, atât de deșelat încât părea că zgârie asfaltul, a intrat pe banda pentru parcare pe termen lung de la aeroport.

Sandy Galton a privit nervos pe geamul gheretei sale. De pe locul șoferului îi zâmbea fericit chipul lui Buddy Repperton. Fața lui Buddy era acoperită cu o barbă de o săptămână, iar ochii lui aveau o strălucire de maniac care însemna mai degrabă cocaină decât veselia obișnuită de Thanksgiving – el și băieții consumaseră o porție bună în acea seară. Una peste alta, Buddy semăna cu un Clint Eastwood depravat.

— Cum mai spânzură lucrurile, Sandy? a întrebat Buddy.

Acest spirit a fost întâmpinat de hohote respectuoase în Camaro. Cu Buddy mai erau Don Vandenberg, Mochie Welch și Richie Trelawney, iar după gramul de cocaină consumat și cele șase sticle de Texas Driver pe care Buddy le procurase pentru acea ocazie, se simțeau foarte euforici și foarte duri. Veniseră să-i facă o trebușoară murdară Plymouth-ului lui Arnie Cunningham.

— Ascultați, dacă sunteți prinși, eu o să-mi pierd slujba, a spus Sandy nervos.

Era singurul treaz și regreta până și faptul că le spusese că Arnie Cunningham își ținea mașina aici. Din fericire, nu-i trecuse prin minte și gândul că ar putea foarte bine să intre la închisoare pentru așa ceva.

— Dacă tu șai forța ta de la Misiunea Indracului posibilă sunteți prinși, Secretara' va nega că aii trăit v'odată, a spus Mochie de pe bancheta din spate și iarăși au izbucnit toți în râs.

Sandy a privit în jur după alte mașini – martori – dar, pentru mai mult de o oră nu erau programate sosiri de avioane, iar parcare era tot atât de pustie ca și munții de pe lună. Vremea devenise foarte rece, iar vântul, tăios ca o lamă de bărbierit, șuiera de-a lungul pistelor de aterizare și de rulare și se involbura aprig în jurul mașinilor goale din parcare. Spre stânga, reclama Apco se bălăbănea întruna.

— Poți să râzi, handicapatule, a spus Sandy. Nu te-am văzut niciodată, asta-i tot. Dacă o să vă prindă o să spun că tocmai mă căcam.

— Isuse, ce bebeluș, a spus Buddy. – Părea amărât. – N-am crezut niciodată că ești așa un bebeluș, Sandy. Sincer.

— Arf! Arfl a lătrat Richie și iarăși au râs. Rostogolește-te și fă pe mortul pentru Dolarii de Război ai Tăticului, Sandy!

Sandy s-a înroșit.

— Nu-mi pasă. Doar fiți atenți.

— O să fim, omule, a spus Buddy sincer.

Păstrase o a șaptea sticlă de Texas Driver și o porție destul de decentă de cocaina. I le-a dat pe amândouă- lui Sandy.

— Uite. Distrează-te.

Sandy a rânjit în ciuda sentimentelor pe care le avea.

— Okay, a spus apoi a adăugat doar ca ei să știe că el nu-i un fricos: Faceți o treabă bună.

Zâmbetul lui Buddy s-a mărit devenind metalic. Lumina din ochi i s-a stins; au devenit mați, fără viață și înfricoșători.

— Oh, așa o să facem. Așa o să facem.

Camaro-ul a intrat în parcare. Pentru un timp Sandy a putut să-l urmărească spre partea din spate după luminile de frână. Apoi Buddy le-a stins. Zgomotul motorului a fost purtat câteva momente de vânt, apoi a dispărut și el.

Sandy a pus cocaina pe teșghea lângă televizorul portabil și a acoperit-o cu o bancnotă. Apoi s-a apucat să bea Texas Driver-ul. Știa că dacă este prins beat în timpul serviciului va fi dat afară, dar nu îi păsa prea mult. Să fie beat era mai bine decât să fie nervos și să se uite tot timpul în jur după una din mașinile gri de la Securitatea Aeroportului.

Vântul bătea spre el și putea să audă – putea să audă prea multe.

Un zornăit de geam spart, râsete înfundate, un *bang* puternic, metalic.

Alte geamuri sparte.

O pauză.

Voci înăbușite aduse spre el de vântul rece. Nu putea să distingă cuvintele; erau distorsionate.

Pe neașteptate s-a auzit perfect o salvă de lovituri; Sandy a tresărit puternic. Alte geamuri sparte în întuneric și un zăngănit de metal căzut pe asfalt – crom sau altceva, a bănuț el. S-a surprins dorindu-și ca Buddy să fi adus mai multă cocaină. Cocaina era o chestie înveselitoare și cu siguranță că avea nevoie de ceva care să-l înveselească acum. După ce se auzea, în partea din spate a parcării se petreceau lucruri foarte neplăcute.

Apoi o voce spartă, răstită și dominantă; cu siguranță a lui Buddy:

— Fă-o aici!

Un murmur de protest.

Iarăși Buddy:

— Nu contează asta! Am spus: pe tabloul de bord!

Alt murmur.

Buddy:

— Nu *dau* nici un rahat!

Și, dintr-un anumit motiv, această remarcă a iscat un hohot de râs.

Sandy, transpirând în ciuda frigului tăios, și-a închis brusc geamul și a pornit televizorul. A băut o dușcă mare, strâmbându-se la gustul de suc de fructe amestecat cu vin ieftin. Nu îi plăcea, dar Texas Drive era ceea ce toți beau atunci când nu aveau bere Iron City – și ce putea el să facă? Să spună că-i mai breaz decât ei? Asta l-ar prăji mai devreme sau mai târziu. Lui Buddy nu-i plăceau răzvrățiții.

A băut și a început să se simtă mai bine – sau cel puțin mai beat. Când *a trecut* una dintre mașinile Securității Aeroportului, el nici măcar nu a clipit. Polițistul a ridicat o mână spre Sandy. Sandy l-a salutat și el, cât se poate de nonșalant.

Cam la cincisprezece minute după ce intrase în parcare, Camaro-ul albastru a reapărut, de data aceasta pe banda de ieșire. Buddy stătea nepăsător și relaxat la volan, având între picioare o sticlă de Drive pe trei sferturi goală. Zâmbea, iar Sandy a observat neliniștit cât de ciudați și de injectați îi erau ochii. Asta nu era numai din cauza vinului și nici din cauza

cocainei. Buddy Repperton nu era un om pe care să-l calci pe bătăături; Cunningham va afla asta.

— Am rezolvat toate problemele, omule, a spus Buddy.

— Bine, a răspuns Sandy și a încercat să zâmbească.

Se simțea puțin rău. N-avea nici un fel de sentimente pentru Cunningham și nici nu era un ins cu o imaginație prea bogată, dar putea să bănuiască destul de bine cum se va simți Cunningham când va vedea ce s-a ales din toată munca lui de restaurare a Plymouth-ului Fury, roșu cu alb. Totuși, era treaba lui Buddy, nu a lui.

— Bine, a spus el iarăși.

— Păstrează-ți instrumentul, omule, a zis Richie și a chicotit.

— Sigur.

Sandy era bucuros că plecau. Poate că după chestia asta nu se va mai duce atât de des pe la Benzinăria Fericită Vandenberg. Poate că nu va mai avea chef. În noaptea asta se întâmplase ceva grav. Poate prea grav. Și poate că va urma niște cursuri la seral. Va trebui să renunțe la slujbă, dar poate că n-ar fi chiar atât de rău – era o slujbă a naibii de plictisitoare.

Buddy încă îl mai privea, zâmbind rece, bățos, iar Sandy a tras o dușcă mare de Texas Drive. Era gata-gata să se înece. Pentru o clipă s-a văzut cum improașcă fața lui Buddy cu lichid, iar neliniștea lui a devenit teroare.

— Dacă sticleții or să se ocupe de chestia asta – a spus Buddy – tu nu știi nimic, nu ai văzut nimic. După cum ai spus, în jur de nouă și jumătate a trebuit să te duci la toaletă.

— Sigur, Buddy.

— Toți am purtat mănuși. Nu am lăsat nici o amprență.

— Sigur.

— Fii calm, Sandy, a spus Buddy încetișor.

— Mda, okay.

Camaro-ul a început să se deplaseze. Sandy a ridicat poarta de la butonul manual. Mașina s-a îndreptat cu viteză medie spre banda de ieșire din aeroport.

Cineva a strigat: "Arf! Arf!" Sunetul a fost purtat de vânt până la urechile lui Sandy.

Preocupat, acesta s-a așezat pe scaun și s-a uitat la televizor.

Cu puțin înainte de a începe să sosească pasagerii cursei de Cleveland de la zece și jumătate, a vărsat pe geam ce mai rămăsese din Drive. Nu mai avea chef să bea.

26

Christine este bolnavă

Transfuzie, transfuzie,

Oh, niciodată-niciodată-niciodată n-am să mai accelerez.

Dă-mi sângele, Bud.

"Nervous" Norvus

A doua zi Arnie și Leigh s-au dus împreună, după ore, la aeroport ca să o ia pe Christine. Plănuiseră o excursie la Pittsburg ca să facă niște cumpărături pentru Crăciun și de-abia așteptau să le facă împreună – părea ceva foarte matur.

În autobuz Arnie a fost într-o dispoziție foarte bună, făcând tot felul de glume despre ceilalți pasageri și determinând-o pe ea să râdă în ciuda faptului că-i venise ciclul, care era întotdeauna deprimant și aproape de fiecare dată dureros. Femeia grasă cu pantofi bărbătești era o călugăriță păcătoasă, spunea el. Puștiul cu pălăria de cowboy era un escroc. Și tot

așa. Ea a reușit să intre în atmosferă, dar nu se pricepea s-o facă la fel de bine ca el. Era uluitor cum el ieșise din carapace, modul în care *înflorise*. Acesta era într-adevăr singurul cuvânt potrivit. Ea simțea satisfacția îngâmfată și mulțumită a unui geolog care bănuise după anumite semne existența aurului și avusese dreptate. Îl iubea și avea dreptate să-l iubească.

Au coborât împreună la capăt de linie și au luat-o spre parcare.

— Nu-i rău, a spus Leigh.

Era prima dată când venea cu el ca s-o ia pe Christine.

— Douăzeci și cinci de minute de la școală.

— Mda, e okay, a spus Arnie. Păstrează pacea în familie, ăsta-i lucrul important. Îți spun, în seara aceea, când mama a venit acasă și a văzut-o pe Christine pe alee, a înnebunit total.

Leigh a râs, iar vântul îi răsfirea părul. Temperatura mai crescuse față de frigul din noaptea trecută, dar încă era răcoare. Ea era mulțumită. Fără o anumită răcoare în aer, nu i-ar fi plăcut să facă cumpărături de Crăciun. Destul de rău că la Pittsburg nu se făcuse încă împodobirea orașului. Dar nu era rău; era bine. Și, brusc, s-a simțit mulțumită de toate, în principal fericită că trăia. Și că era îndrăgostită.

Se gândise la asta, la modul cum îl iubea pe el. Mai existaseră înainte "focuri de paie", iar odată, în Massachusetts, crezuse că s-ar *putea* să fie îndrăgostită, dar în legătură cu acest băiat nu exista nici o îndoială. Câteodată o îngrijora – interesul lui pentru mașină părea aproape obsesiv – dar chiar și neliniștile ocazionale jucau un rol în sentimentele ei, care erau mai bogate decât orice cunoscuse ea vreodată. Iar o parte din ele, trebuia să recunoască, erau bineînțelese egoiste – începuse doar de câteva săptămâni să-l formeze... să-l *completeze*.

Au trecut printre mașini, îndreptându-se spre locul de parcare. Deasupra, un jet U.S.Air își efectua ultima, survolare înainte de aterizare, tunetul motoarelor lui rostogolindu-se în jur. Arnie a spus ceva, dar avionul a acoperit total vocea lui după primele cuvinte – ceva despre cina de Thanksgiving – iar ea s-a răsucit să-i privească fața, amuzată de gura care parcă vorbea în gol.

Apoi, foarte brusc, gura lui nu s-a mai mișcat. El s-a oprit din mers. A holbat ochii... apoi a părut că se umflă. Gura a început să i se *strâmbe*, iar mâna care o ținea pe Leigh s-a strâns fără milă, presându-i degetele dureros unul de altul.

— Arnie...

Duduitul avionului a început să se stingă, dar el părea că n-a auzit-o. Mâna lui s-a încheștat mai tare. Acum avea gura închisă și strânsă într-o grimasă de surpriză și teroare. *Are un atac de inimă*, s-a gândit ea... *un infarct... ceva*.

— Arnie, ce s-a întâmplat? a strigat ea. *Arnie... aaaauuu, mă doare!*

Pentru un moment de nesuportat, presiunea asupra mâinii ei, pe care el o ținuse atât de blând doar cu puțin timp înainte, s-a intensificat până când se părea că oasele i se vor sfărâma. Roșeața din obraji îi dispăruse, iar pielea îi căpătase o culoare ca de stâncă.

A spus un singur cuvânt – "Christine!" – și brusc i-a dat drumul. A început să alerge, lovindu-se la picior în bara de protecție a unui Cadillac, s-a răsucit, a fost gata-gata să cadă, s-a redresat și a început iar să fugă.

Ea și-a dat seama până la urmă că era ceva în legătură cu mașina – mașina, mașina, întotdeauna afurisita de mașină – iar în ea s-a ridicat o furie amară care era în același timp și disperată. Pentru prima dată s-a întrebat dacă era posibil să-l iubească; dacă el îi va îngădui asta.

Furia ei s-a stins în momentul când a privit... și a văzut.

Arnie a alergat spre ceea ce mai rămăsese din mașina sa, cu mâinile întinse și s-a oprit atât de brusc în fața ei, încât gestul părea să fie aproape ca o apărare îngrozită; postura clasică a victimei unui accident din filme, chiar cu o clipă înaintea coliziunii.

A stat un moment în acea poziție, ca și când ar fi vrut să oprească mașina, sau întreaga lume. Apoi și-a coborât brațele. Mărul lui Adam i s-a mișcat de două ori în sus și în jos de parcă s-ar fi chinuit să înghită ceva – un geamăt, un strigăt – apoi gâtul i-a devenit parcă rigid, cu fiecare mușchi și tendon bine conturat, chiar și vasele de sânge reliefându-se foarte bine. Era gâtul unui om care încearcă să ridice un pian.

Leigh s-a apropiat încet de el. Mâna încă îi pulsa, iar a doua zi va fi umflată și de nefolositor, dar acum uitase de ea. Inima i s-a înmuiat și a părut că o simte pe a lui; a simțit amărăciunea lui și i-a împărtășit-o – sau așa i s-a părut ei. Doar mai târziu și-a dat seama cât de mult a îndepărtat-o Arnie în acea zi – cât de mult din suferință și-a ținut-o pentru el și cât de mult și-a ascuns din ura pe care o simțea.

— Arme, cine a făcut asta? a întrebat ea cu vocea frântă de suferință.

Nu, nu îi plăcuse mașina, dar când a văzut-o în acea stare jalnică a înțeles pe deplin cât de mult se atașase Arnie de ea și nu a mai putut s-o urască – sau așa a crezut.

Arnie nu i-a răspuns. Stătea uitându-se la Christine, cu ochii arzând și cu capul puțin înclinat.

Parbrizul fusese spart în două locuri; pe scaunele sfâșiate din față erau împrăștiate fragmente de sticlă securit ca niște diamante lipsite de valoare. Jumătate din bara de protecție din față fusese smulsă și atâma pe asfalt lângă un morman de fire negre, precum tentaculele unei caracatițe. Trei din cele patru geamuri laterale fuseseră de asemenea sparte. Lateralele caroseriei aveau găuri care se întindeau într-o linie neregulată, vâlurită. Pare-se că se folosiseră un instrument ascuțit, greu – poate capătul îndoit al unui levier. Ușa pasagerului era deschisă, și ea a văzut astfel că toate instrumentele de la bord erau sparte. Peste tot erau împrăștiate bucăți de tapițerie și de umplutură. Acul indicator al vitezometrului se afla pe covorul de sub volan.

Arnie și-a înconjurat încet mașina, observând toate acestea. Leigh i-a vorbit de două ori. El n-a răspuns. Acum culoarea pământie de pe chipul lui era întreruptă de două cercuri roșii, aprinse, pe pomeții obrazilor. A ridicat chestia aia ca o caracatiță care zăcea pe asfalt, iar ea a observat că este un capac de delco – tatăl ei i-l arătase odată pe când meșterea la mașină.

El l-a studiat un moment ca și când ar fi examinat un specimen zoologic exotic, apoi l-a aruncat. Sub picioarele lor străluceau cioburi de sticlă. Ea i-a vorbit iarăși. El n-a răspuns, iar acum, pe lângă mila pe care o simțea pentru el, a început să-i fie și frică. Mai târziu i-a spus lui Dennis Guilder că i s-a părut – cel puțin atunci – că ar fi fost foarte posibil ca Arnie să-și fi pierdut mințile.

Arnie a îndepărtat cu piciorul o bucată de tijă cromată. Aceasta s-a lovit cu un zăngănit de gardul din spatele parcarii. Luminile de frână fuseseră sparte; alte pietre prețioase fără valoare, de această dată rubine, aflându-se nu pe scaune ci pe asfalt.

— Arnie – a dat ea iarăși să-i vorbească.

El s-a oprit. Privea prin gaura din parbriz din dreptul șoferului. Din piept a început să-i iasă un sunet înfundat, îngrozitor. Leigh s-a uitat peste umărul lui și, brusc, a simțit o nevoie turbată să rădă, să țipe și să leșine în același timp. Pe tabloul de bord... la început nu observase, în mijlocul aceluia dezastru general ea nu observase ce era pe tabloul de bord. Și s-a întrebat, cu voma urcându-i în gât, cine a putut fi atât de abject, atât de josnic încât să facă așa ceva, ca să...

— Căcănarii! a strigat Arnie, dar vocea nu era a sa. Era acută, stridentă și spartă de furie.

Leigh s-a întors și a vărsat, sprijinindu-se orbește de mașina de lângă Christine, văzând în fața ochilor puncte mici și albe care se dilatau întocmai ca orezul explodat. Vag, prin minte i-au trecut imaginile de la un iarmaroc de țară – în fiecare an se urca o mașină veche pe o platformă de scânduri, și lângă ea se punea un baros; pentru douăzeci și cinci de cenți puteai să dai trei lovituri. Ideea era să distrugi mașina. Dar nu să... nu să...

— *Căcănari ordinari!* a țipat Arnie. *O să v-o plătesc! O să v-o plătesc chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac! Chiar dacă va fi ultimul lucru nenorocit pe care-l voi face eu vreodată!*

Leigh a vomitat iarăși și preț de o clipă – un moment îngrozitor, și-a dorit să nu-l fi întâlnit niciodată pe Arnie Cunningham.

27

Arnie și Regina

Ți-ar plăcea să te plimbi

În Buick-ul meu '59?

Am spus, ți-ar plăcea, să te plimbi

În Buick-ul meu '59?

Are două carburatoare

Și, în plus, un compresor de supraalimentare.

The Medallions

În acea seară Arnie a intrat în casă la ora douăsprezece fără un sfert. Hainele cu care se îmbrăcase ca să meargă la Pittsburg pentru cumpărături erau pătate de unsoare și transpirație. Măinile îi erau impregnate de murdărie, iar pe spatele palmei stângi avea o tăietură lungă ca o bandă. Chipul îi era sălbatic și împietrit. La ochi avea cearcăne negre.

Mama lui stătea la masă, făcând o pasență Solitaire. Îl așteptase să vină acasă, dar se și temuse foarte mult de acel moment. Leigh o sunase și îi povestise ce se întâmplase. Fata, care-i făcuse o impresie destul de bună Reginei (deși, poate nu era destul de bună pentru fiul ei), păruse că plânge.

Regina, alarmată, închisese cât de repede putuse, și apoi formase numărul de la Garajul Darnell. Leigh îi spusese că Arnie închiriasse de acolo un camion pentru remorcare și că se dusese apoi la garaj. Pe ea o urcase într-un taxi în ciuda protestelor ei. Telefonul sunase de două ori apoi răspunsese o voce șuierătoare și gravă.

— Da. Darnell.

Regina închisese, realizând că ar fi fost o greșeală să discute cu el când se afla acolo – și se părea că ea și Mike făcuseră deja destule greșeli în ceea ce-i privea pe Arnie și mașina lui. Va aștepta până el va veni acasă. O să-i spună tot ce avea de zis privind-l în ochi.

A spus-o acum:

— Arnie, îmi pare rău.

Ar fi fost mai bine dacă și Mike s-ar fi aflat acolo. Dar era în Kansas City, la un simpozion despre comerțul și începutul liberei inițiative din Evul Mediu. Nu trebuia să se întoarcă până duminică, doar dacă această situație nu-l va aduce acasă mai devreme. Ea se gândea că era probabil. Și-a dat seama – nu fără oarecare remușcări – că doar acum începuse să înțeleagă adevărata gravitate a acestei situații.

— Îmi pare rău, a îngânat Arnie cu o voce egală, fără intonație.

— Da. Eu – adică *noi*...

Nu putea să continue. În expresia ca de mort de pe fața lui era ceva

groaznic. Ochii lui erau goi. Ea nu putea decât să privească și să clatine din cap, cu ochii înțepători și cu gustul rău al lacrimilor în gură și în gât. Nu îi plăcea să plângă. Încăpățanată, una dintre cele două fete ale unei familii catolice formate din tatăl ei, care fusese muncitor constructor, din mama istovită și din șapte frați, hotărâtă să meargă la colegiu în ciuda părerii tatălui ei că singurul lucru pe care fetele îl învață acolo era cum să nu mai fie virgine și cum să se lepede de biserică, avusese parte de multe lacrimi și necazuri. Iar dacă propria ei familie o considera câteodată dură, asta era pentru că ei nu înțelegeau că atunci când ai trecut prin infern ieși de acolo călită de foc. Iar când a trebuit să arzi ca să poți să-ți îndeplinești dorințele, atunci niciodată nu mai renunți.

— Știi ceva? a întrebat-o Arnie.

Ea a clătinat din cap, simțind încă sub pleoape arsura înțepătoare a lacrimilor.

— M-ai face să râd dacă n-aș fi atât de obosit încât de-abia mă mai țin pe picioare. Ai fi putut să fii acolo agitând leviere și ciocane împreună cu ăia care-au făcut-o. Ești probabil mai bucuroasă decât ei.

— Arnie, nu-i drept!

— *Este drept!* a urlat el cu ochii brusc însuflețiți de un foc oribil.

Pentru prima dată în viață, Reginei i-a fost frică de fiul ei.

— Ideea ta să n-o țin pe alee! Ideea lui s-o duc la parcare din aeroport! Cine crezi că-i de vină? Ce crezi? Crezi că asta s-ar fi întâmplat dacă era aici? Hm?

A făcut un pas spre ea, cu pumnii încleștați, iar ea s-a abținut din răspuneri să nu se dea înapoi.

— Arnie, putem să vorbim despre asta? Ca două ființe raționale?

— Unul dintre ei s-a căcat pe tabloul de bord al mașinii mele, a spus el rece. Cam cât de rațională este chestia asta, mamă?

Ea crezuse sincer că reușise să-și controleze lacrimile, dar aceste noutăți – noutăți despre o furie atât de stupidă, irațională – i le-au adus înapoi. A plâns. A plâns de durere pentru ceea ce văzuse fiul ei. Și-a plecat capul și a plâns de stupoare, suferință și teamă.

În toată viața ei de mamă se considerase, în secret, superioară femeilor din jur, ai căror copii erau mai mari decât Arnie. Când el avea un an, celelalte mame clătinaseră jalnic din cap și îi spusese să aștepte până când va împlini cinci ani – că atunci vor începe necazurile, atunci erau îndeajuns de mari ca să spună "rahat" în fața bunicii și să se joace cu chibriturile când sunt singuri acasă. Dar Arnie, bun ca pâinea caldă când avea un an, încă era bun ca pâinea caldă și la cinci. Atunci celelalte mame și-au dat ochii peste cap și i-au spus să aștepte până când va avea zece ani, apoi până la cincisprezece, căci atunci devin ei cu adevărat dificili, cu toate drogurile alea, concertele de rock și cu fetele care acceptă orice și – Doamne ferește – o să fure capace de roti, iar acele... ei bine, boli.

Iar ea tot timpul continuase să zâmbească în sinea ei, deoarece toate mergeau conform planului, totul se desfășura așa cum credea ea că ar fi trebuit să fie copilăria ei. Fiul ei avea părinți calzi, care-l iubeau și-l ajutau, care i-ar fi dat orice (în limitele bunului-simț), care l-ar trimite fericiți la colegiul pe care el și l-a ales (atâta timp cât era unul bun), terminând astfel cu succes jocul /afacerea/ vocația de părinți. Dacă i-ai fi sugerat că Arnie avea puțini prieteni și de multe ori era bătaia de joc a celorlalți, și-ar fi subliniat rigid că ea a urmat o școală parohială dintr-un cartier dur, în care, câteodată, chiloții de bumbac ai fetelor erau smulși din glumă și li se dădea foc cu brichetele Zippo, care aveau gravat pe ele corpul răstignit al lui Isus. Iar dacă i-ai fi sugerat că metodele ei de educație diferă doar din punctul de vedere al țelurilor materiale de cele ale tatălui ei detestat, ea ar fi fost furioasă și și l-ar fi arătat pe fiul ei ca pe un copil perfect.

Dar iată-l acum pe bunul ei băiat palid, epuizat, murdar până la coate

de unsoare, părănd să vibreze cu aceeași mânie reținută care fusese caracteristica bunicului lui, chiar *semănând* cu el. Totul părea că se năruise.

— Arnie, o să vorbim mâine dimineață despre ce trebuie să facem, a spus ea încercând să se adune și să-și învingă lacrimile. O să discutăm mâine dimineață.

— Doar dacă te scoli foarte devreme, a spus el părănd să-și piardă interesul. Mă duc sus să dorm vreo patru ore, și după aceea mă întorc la garaj.

— De ce ?

El a răs ca un nebun și și-a întins brațele fluturându-le ca și cum ar fi vrut să zboare.

— De ce crezi? Am multe de făcut! Mai multe decât ai putea crede!

— Nu – mâine ai școală... eu.... Îți interzic, Arnie, îți...

S-a întors s-o privească, s-o studieze, iar ea a tresărit. Ce se întâmpla acum semăna cu un coșmar înfiorător, interminabil.

— O să merg la școală. O să-mi iau cu mine niște haine de schimb și chiar o să fac un duș ca să nu jignesc pe nimeni din clasă cu mirosul meu. Apoi, după școală, o să mă întorc la Darnell. Am foarte multe de făcut, dar sunt în stare să le fac... știu că pot... o să-mi mănânce mult din economii, totuși. În plus, mai am și treburile pe care le fac pentru Will.

— Temele tale... Studiile tale!

— Oh, studiile. – Pe față i s-a așternut acel zâmbet mort, mecanic, al păpușilor de la ceasuri. – Bineînțeles că or să sufere. N-am cum să te mint în privința asta. Nu mai pot să-ți promit un procentaj de nouăzeci și trei la sută. Dar o să mă descurc. Pot să obțin C-uri. Poate și câteva B-uri.

— Nu! Trebuie să te gândești la colegiu!

El s-a întors lângă masă, șchiopătând iarăși, chiar foarte rău. Și-a pus palmele pe masă în fața ei și s-a aplecat încet. Ea s-a gândit: *Un străin... fiul meu este un străin pentru mine. Să fie într-adevăr vina mea? Oare? Pentru că am dorit numai ce-i mai bun pentru el? Poate să fie asta? Te rog, Doamne, fă ca asta să fie un coșmar din care o să mă trezesc cu lacrimi, fiindcă a fost atât de real.*

— Chiar acum – a spus el încetișor privind-o în ochi – singurele lucruri de care îmi pasă sunt Christine, Leigh și să nu-l supăr pe Will Darnell, ca s-o pot reface ca nouă. Nu-mi pasă de colegiu nici cât de un rahat. Și dacă nu mă lași în pace, o să renunț și la liceu. Iar asta ar trebui să-ți taie piuitul, dacă altceva nu.

— Nu poți, a spus ea întâlnindu-i privirea. Înțelegi asta, Arnold. Poate că merit... cruzimea ta... dar o să mă lupt prin toate mijloacele cu această latură autodistructivă a ta. Deci nu mă mai amenința că renunți la școală.

— Dar să știi că o s-o fac, a răspuns el. Să nu te păcălești singură crezând că n-aș face-o. În februarie o să împlinesc optsprezece ani și atunci o să pot să iau singur hotărârile, dacă tu n-o să încetezi să te amesteci în această chestie. Mă înțelegi?

— Du-te să te culci, a spus ea printre lacrimi. Du-te să te culci, îmi zdrobești inima.

— Chiar așa? A răs șocant. Doare, nu-i așa? Știu.

Apoi a plecat, mergând încet, șchiopătatul trăgându-i puțin corpul spre stânga. După scurt timp, ea i-a auzit bocănitul pantofilor pe trepte – un sunet care-i aducea foarte bine aminte de copilăria ei, când ea își spunea de fiecare dată: *Căpcăunul se duce la culcare.*

A izbucnit într-un nou acces de plâns, s-a ridicat stângaci și a ieșit afară pe ușa din spate, ca să plângă nevăzută de nimeni. Și-a cuprins corpul cu brațele – o consolare mărunță, dar totuși mai bună decât nici una – și a privit în sus la luna ca un covrig care se multiplicase prin filmul lacrimilor. Totul se schimbaseră și asta se întâmplase cu viteza unui ciclon.

Fiul ei o ura; văzuse asta pe fața lui – nu erau istericale, o iritare temporară, o criză adolescentină trecătoare. El o *ura*, iar asta – n-ar fi trebuit să se întâmple cu băiatul ei bun; chiar deloc.

Chiar *deloc*.

A stat pe trepte și a plâns până când lacrimile au început să sece, iar suspinele s-au redus doar la câteva sughituri și oftaturi ocazionale. Frigul i-a înconjurat gleznelor și a început să muște din ce în ce mai insistent prin capot. A intrat în casă și s-a dus sus. A stat indecisă câteva clipe în fața camerei lui Arnie, înainte să intre.

El adormise pe cuvertură. Încă avea pantalonii pe el. Părea mai degrabă inconștient decât adormit, iar chipul lui era oribil de bătrân. O rază de lumină care venea din hol și cădea de deasupra umărului ei în cameră, a făcut-o să i se pară pentru un moment că părul lui se rărise, iar gura deschisă nu avea dinți. Printre degetele palmei care-i acoperea gura s-a strecurat un țipăt scurt de spaimă și ea s-a grăbit către el.

Umbra ei, care căzuse pe pat, s-a mișcat împreună cu ea și a văzut că era doar Arnie; impresia de vârstă înaintată fusese dată de lumină, de propria ei epuizare și confuzie.

A privit spre radioul cu ceas și a observat că este programat să pornească la 4:30 A.M. S-a gândit să anuleze alarma, chiar a întins mâna spre buton. Până la urmă nu a putut.

În schimb s-a dus în dormitorul ei, s-a așezat pe pat și a ridicat receptorul telefonului. L-a ținut un moment în mână, gândindu-se. Dacă-l suna pe Mike în mijlocul nopții el ar putea crede că...

Că s-a întâmplat ceva îngrozitor?

A chicotit. Ei bine, *nu era așa?* Desigur. Și încă se întâmpla.

A format numărul Hanului Ramada din Kansas City unde stătea soțul ei, realizând vag că era pentru prima dată când cerea ajutor de când părăsise casa mohorâtă cu trei etaje din Rocksburg ca să meargă la colegiu.

28

Leigh face o vizită

*Nu vreau să creez agitație,
Dar pot să cumpăr autobuzul vostru magic?
Nu-mi pasă cât de mult plătesc,
Vreau să mă duc cu el la a mea iu-bi-tă.
Îl doresc... Îl doresc... Îl doresc...
(Nu-I poți avea...)*

The Who

A reușit să rămână calmă aproape tot timpul cât i-a povestit, stând pe unul dintre cele două scaune, cu genunchii presați unul de altul și cu gleznelor încrucișate, îmbrăcată frumos cu un pulover de lână multicolor și o fustă maro de catifea-cord. Doar spre final a început să plângă și nu-și putea găsi batista. Dennis Guilder i-a întins cutia cu șervețele de pe noptieră.

— Liniștește-te, Leigh.

— Nu p-p-p-o-ot! N-a mai venit să mă vadă... iar la școală pare atât de obosit... și tu s-spui că n-a venit nici aici...

— Va veni dacă are nevoie de mine, a spus Dennis.

— Ești plin de go-go-go-și p-p-rostești! a spus ea, apoi a părut comic înmărmurită de ceea ce zisese.

Lacrimile formaseră dăre în machiajul fin pe care și-l aplicase. S-au uitat un moment unul la altul apoi au râs. Dar a fost un râs scurt și nu prea bun.

— L-a văzut Motormouth (Gură spartă)? a întrebat Dennis.

— Cine?

— Motormouth. Așa l-a poreclit Lenny Barongg pe domnul Vickers, responsabilul cu probleme educaționale.

— Oh! Da, cred că da. L-a chemat alaltăieri în cabinetul lui – luni. Dar nu mi-a spus nimic. Iar eu n-am îndrăznit să-l întreb. Nu vrea să discute. A devenit atât de straniu!

Dennis a încuviințat. Deși nu credea că Leigh își dă seama – ea era absorbită de propriile ei necazuri și confuzii – el simțea o frică din ce în ce mai mare pentru Arnie și era neajutorat. Din veștile care se infiltraseră în această cameră în ultimele zile, Arnie părea a fi pe marginea unei depresiuni nervoase; relatarea lui Leigh era cea mai recentă și cea mai descriptivă. Niciodată nu-și dorise atât de mult să fie *afară* cum își dorea acum. Bineînțeles, îl putea suna pe Vickers și-l putea întreba dacă el poate face ceva. Și îl putea suna pe Arnie – doar că, din cele spuse de Leigh, Arnie era acum ori la școală, ori la Danieli, ori dormea. Tatăl lui se întorsese mai repede de la un simpozion și urmase altă ceartă, îi povestise Leigh. Deși Arnie nu îi spusese așa ceva, Leigh i-a mărturisit lui Dennis că ea credea că fusese foarte aproape să plece de acasă.

Dennis nu dorea să discute cu Arnie când acesta se afla la garaj.

— Ce pot să fac? a întrebat ea. Ce ai face tu în locul meu?

— Aș aștepta. Nu știu ce altceva ai putea să faci.

— Dar asta-i cel mai greu lucru, a răspuns ea cu o voce atât de joasă încât de-abia s-a auzit.

Măinile ei mototoleau Kleenex-ul, îl fărâmițau, murdărindu-și fusta cu bucățele de hârtie.

— Părinții mei doresc ca eu să încetez să-l mai văd... să-l părăsesc. Le este teamă... că Repperton și ceilalți băieți or să încerce și altceva.

— Ești foarte sigură că a fost Repperton și prietenii lui?

— Da. Toți cred asta. Domnul Cunningham a chemat poliția, chiar dacă Arnie i-a spus că nu-i nevoie. El a spus că o să egalizeze scorul în felul lui, iar asta i-a speriat pe amândoi. Și pe mine mă sperie. Poliția l-a ridicat pe Buddy Repperton și pe unul dintre prietenii lui, cel pe care l-au poreclit Moochie – știi la cine mă refer?

— Da.

— Și pe băiatul care lucrează în schimbul de noapte la parcare de la aeroport. Îl cheamă Galton.

— Sandy.

— Au crezut că este și el implicat, că poate el i-a lăsat să intre.

— Într-adevăr este înhăitat cu ei, dar nu-i chiar atât de degenerat ca și ceilalți. Leigh, dacă n-ai vorbit cu Arnie înseamnă că ai discutat cu altcineva.

— La început cu doamna Cunningham, apoi cu tatăl lui. Nu cred că vreunul dintre ei știe că am stat de vorbă cu celălalt. Ei sunt...

— Supărați, a sugerat Dennis.

Ea a clătinat din cap.

— Este mai mult decât atât, a spus ea. Amândoi par că sunt pur și simplu... stupefiați. Nu poate să-mi fie milă de ea – cred că ea vrea să-și impună voința – dar îl plâng pe domnul Cunningham. El pare așa de... de... S-a întrerupt apoi a continuat: Când am ajuns ieri acolo după ce s-a terminat școala, doamna Cunningham m-a rugat să-i spun Regina, dar nu pot să fac asta.

Dennis a rânjit.

— Tu poți? a întrebat Leigh.

— Ei bine, da – dar am mult antrenament.

Ea a zâmbit, primul zâmbet bun al vizitei ei.

— Poate că asta ar crea o *diferență*. Oricum, când am ajuns acolo, ea

era acasă, dar domnul Cunningham era încă la școală... adică la Universitate.

— Mda.

— Ea și-a luat toată săptămâna liberă – ce-a mai rămas din ea. A spus că nu mai poate să meargă la ore nici măcar în cele trei zile dinainte de Thanksgiving.

— Cum arată?

— Pare zdrobită, a spus Leigh și a luat un Kleenex curat. A început să-i rupă marginile. – Arată cu zece ani mai bătrână față de acum o lună când am întâlnit-o prima dată.

— Și el? Michael?

— Mai bătrân, dar mai călit, a spus Leigh ezitând. Ca și când problema asta l-ar fi... l-ar fi determinat să preia conducerea.

Dennis era tăcut. Îl cunoștea pe Michael Cunningham de treisprezece ani și niciodată nu-l văzuse stăpân pe situație. Întotdeauna Regina fusese cea care dictase; Michael se menținuse în siajul ei și preparase băuturile la petrecerile (majoritatea petreceri din mediul universitar) pe care le găzduise familia Cunningham. El asculta muzică la casetofon, arăta melancolic... dar Dennis, nici dacă se străduia foarte tare nu și-l putea imagina "la conduce-re".

Triumful final, spusese odată tatăl lui Dennis stând la geam și urmărind-o pe Regina ducându-l pe Amie de mână spre mașina în care îi aștepta Michael. Pe atunci Amie și Dennis avuseseră cam șapte ani. *Matriarhatul suprem. Mă întreb dacă-l va obliga pe bietul nenorocit să aștepte în mașină când Amie se va însura. Sau poate că...*

Mama lui Dennis se încruntase spre soțul ei și îi făcuse semn din ochi să tacă. Dennis n-a uitat acel gest și nici cuvintele tatălui său – la șapte ani nu le înțelesese pe deplin, dar chiar și atunci știuse perfect ce înseamnă "un biet nenorocit". Și chiar și atunci a înțeles destul de vag de ce tatăl lui îl considera așa pe Michael Cunningham. Îi fusese milă de Michael Cunningham... iar acel sentiment persistase până în prezent.

— El a venit acasă cam pe când ea își termina de spus versiunea, a continuat Leigh. M-au invitat să stau la cină – Arnie mânca la Darnell – dar le-am spus că trebuie să plec. Domnul Cunningham s-a oferit să mă conducă, iar în drum spre casă am aflat varianta lui.

— Sunt versiuni diferite?

— Nu prea, dar... De exemplu, domnul Cunningham a fost cel care s-a dus la poliție. Arnie n-a vrut, iar doamna Cunningham – Regina – nu a putut.

— Chiar încearcă s-o repare iarăși pe Vrăjitoarea aia? a întrebat Dennis prudent.

— Da, a șoptit ea, și apoi a izbucnit strident: Dar asta nu-i tot! S-a implicat foarte tare în afacerile tipului ăla, Darnell, știu asta! Ieri, în timpul celei de-a treia ore mi-a spus că are de gând să pună un sistem de direcție nou – la mașină – în după-amiaza asta, iar eu l-am întrebat dacă nu va fi prea scump și el a spus că să nu-mi fac griji deoarece creditul lui este bun.

— Mai rar.

Iarăși plângea.

— Creditul lui este bun, deoarece el și un anume Jimmy Sykes or să-i facă vineri și sâmbătă niște comisioane lui Will. Asta a zis. Și... eu nu cred că treburile pe care le face pentru afurisitul ăla sunt legale!

— Ce le-a spus celor de la poliție când au venit să-l întrebe despre Christine?

— Le-a spus cum am găsit-o... Starea în care era. Ei l-au întrebat dacă bănuiește pe cineva, iar Arnie a răspuns că nu. L-au întrebat dacă-i adevărat că se bătuse cu Buddy Repperton, că Buddy îl amenințase cu cuțitul și că fusese exmatriculat pentru asta. Arnie le-a spus că Repperton

i-a călcat în picioare punga cu mâncare, după aceea domnul Casey a venit din atelier și a pus capăt incidentului. L-au întrebat dacă Repperton nu l-a amenințat că o să se răzbune pe el, iar Arnie a răspuns că s-ar putea să fi spus ceva de acest gen, dar fuseseră vorbe goale.

Dennis n-a spus nimic și a privit pe fereastră cerul mohorât de noiembrie, analizând aceste lucruri. I se păreau de rău augur. Dacă Leigh nu se înșela în legătură cu interviul luat de poliție, atunci Arnie nu spusese nici o minciună... dar relatase faptele astfel încât cele întâmplare în spatele atelierului să pară ca o ceartă oarecare.

Acest lucru i se părea lui Dennis că era de foarte rău augur.

— Ai vreo idee despre ce ar putea Arnie să facă pentru tipul ăla, Darnell? a întrebat Leigh.

— Nu, a răspuns Dennis, dar avea câteva bănuieli.

În mintea lui a pornit un mic casetofon și l-a auzit pe tatăl său spunând: *Am auzit câte ceva... mașini furate... țigări și alcool... contrabandă... A avut noroc mult timp, Dennis.*

S-a uitat la fața lui Leigh, prea palidă, cu machiajul stricat de lacrimi. Ea se agața, se agața cât de bine putea de Arnie. Poate că învăța câte ceva despre cum te călești, lucruri pe care, după cum arăta ea, nu le-ar fi aflat încă zece ani de aici înainte. Dar asta nu făcea situația să fie mai ușoară și nici nu o făcea potrivită. Brusc, aproape la întâmplare, s-a gândit la faptul că observase pentru prima dată îmbunătățirea din tenul lui Arnie cam cu o lună înainte ca Arnie și Leigh să se cupleze... dar după ce Arnie și Christine se cuplaseră!

— O să vorbesc cu el, a promis Dennis.

— Bine, a spus ea. – S-a ridicat. – Eu – eu nu doresc ca totul să fie ca înainte, Dennis. Știu că așa ceva nu se poate. Dar încă îl iubesc și... și aș dori să-i spui asta.

— Da, okay.

Erau amândoi stânjeniți și nici unul dintre ei nu a mai putut să spună nimic pentru mult, mult timp. Dennis se gândea că, într-un cântec, acesta ar fi momentul în care Cel Mai Bun Prieten ar intra în scenă. Iar o părticică ticăloasă, mârșavă (și mitocănească) a sa nu s-ar fi împotrivit acestui fapt. Chiar deloc. Se simțea încă foarte atras de ea, mult mai mult decât îl atrăsese vreodată alta fată. Lasă-l pe Arnie să ducă artificii și bombe artisanale la Burlington, și să se ocupe de mașina lui. Între timp el și Leigh s-ar putea cunoaște mai bine. Un pic de ajutor și de mângâiere. Știți cum este.

Iar în acel moment stânjenitor, după ce ea și-a declarat dragostea pentru Arnie, el a avut sentimentul că poate să realizeze așa ceva; era vulnerabilă. Probabil că învăța cum să fie dură, dar aceasta nu este o școală pe care o urmezi de bunăvoie. El ar putea să-i spună ceva – ceva-ul potrivit, poate doar *Vino aici* – iar ea ar veni, s-ar așeza pe marginea patului, ar mai discuta, poate, despre lucruri mai plăcute și poate că el ar săruta-o. Gura ei era superbă și plină, senzuală, făcuta ca să sărute și să fie sărutată. Mai întâi pentru a o mângâia. Apoi din prietenie, iar a treia oară... Da, simțea, cu acel instinct care până acum nu dăduse greș, că ar fi posibil.

Dar n-a spus nici unul din cuvintele care ar fi putut porni acele lucruri, și nici Leigh n-a făcut-o. Arnie se afla între ei și cu siguranță că așa va fi întotdeauna. Arnie și doamna lui. Dacă situația nu ar fi fost atât de oribilă, el ar fi putut să râdă,

— Când te externează? a întrebat Leigh

— Trebuie întâi să avertizeze populația, a spus el și a început să chicotească.

După un moment i s-a alăturat și ea.

— Da, ceva de genul ăsta, a spus Leigh și apoi a devenit iarăși serioasă. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Toată viața oamenii au râs de mine. Sunt obișnuit. Mi-au

spus că sunt pironit aici până în ianuarie, dar am de gând să-i păcălesc. De Crăciun mă duc acasă. Am muncit ca un catâr în camera de tortură.

— Camera de tortură?

— Terapie Fizică. Spatele meu arată destul de bine. Celelalte oase se sudează cu sârg – câteodată mâncărimea este groaznică. Înfulc măceșe în cantități imense. Doctorul Arroway spune că ăsta-i doar folclor. Dar Puffer, antrenorul, se jură că sunt foarte bune și verifică provizia de fiecare dată când vine în vizită.

— Vine des?

— Da, vine. Acum aproape m-a făcut să cred că măceșele ajută oasele să se sudeze mai repede. Bineînțeles, nu o să mai joc niciodată football. Pentru un timp o să merg cu ajutorul cârjelor și după aceea, cu puțin noroc, o să trec la un baston. Veselul doctor Anderson îmi spune că o să schiopătez câțiva ani. Sau poate pentru totdeauna.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea încetișor. Îmi pare rău că a trebuit să i se întâmple asta unui băiat atât de drăguț ca tine, Dennis, dar în parte este egoism din partea mea. Mă întreb dacă toate astea, toate chestiile astea, toate chestiile astea oribile în legătură cu Arnie, s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi fost sănătos.

— E adevărat, a spus Dennis, rostogolindu-și teatral ochii. Dă vina pe mine.

Dar ea nu a zâmbit.

— Am început să mă îngrijorez în legătură cu sănătatea lui mintală, știai asta? ăsta-i un lucru pe care nu l-am spus nimănui, nici părinților lui sau alor mei. Dar cred că mama lui... ea s-ar putea... nu știu ce i-a spus ei în noaptea aceea, după ce am găsit mașina distrusă, dar... cred că și-au scos ghearele unul la altul.

Dennis a încuviințat.

— Dar totul este așa de... de nebunesc! Părinții lui i-au oferit să-i cumpere o mașină bună de mâna a doua care s-o înlocuiască pe Christine, iar el a refuzat. Apoi domnul Cunningham mi-a spus în drum spre casă că i-a oferit lui Arnie să-i cumpere o mașină nouă... să-și încaseze niște obligațiuni pe care le are din 1955. Arnie a spus că nu poate să accepte un asemenea cadou. Iar domnul Cunningham i-a spus că înțelege acest lucru și că nu trebuie să-l considere un cadou, că Arnie ar putea să-i restituie banii, ar accepta chiar și o dobândă dacă așa dorea Arnie... Dennis, înțelegi ce spun?

— Mda. Nu poate fi orice mașină. Trebuie să fie *acea* mașină. Christine.

— Dar mie mi se pare că este o obsesie. A găsit un obiect și s-a fixat pe el. Nu asta înseamnă o obsesie? Mi-e frică, iar câteodată sunt cuprinsă de ură... dar nu de el îmi este teamă. Nu pe el îl urăsc. Nu, ci pe *afurisita* aia de mașină. Câteaua aia de Christine!

Obrajii i s-au îmbujorat. Ochii i s-au îngustat. Colțurile gurii i s-au răsucit în jos. Brusc, fața ei nu mai era frumoasă, nici măcar drăguță; lumina din ea era nemiloasă, transformând-o în ceva ce nu era urât dar totuși izbitor, irezistibil. Pentru prima dată Dennis a realizat de ce gelozia era denumită "monstrul", "monstrul cu ochi-verzi".

— Ți spun ce aș dori să se întâmple, a spus Leigh. Aș dori ca, într-o noapte, din greșeală, cineva să i-o ia pe prețioasa și afurisita de Christine și s-o ducă în locul unde sunt depozitate epavele de la Philly Plains. Ochii ei sclipeau veninoși. Iar a doua zi macaraua aia mare cu magnetul rotund să o ridice și s-o pună sub presă și mi-aș dori ca cineva să apese pe buton, apoi EA să iasă de acolo sub forma unui cub de metal. Atunci totul s-ar sfârși, nu-i așa?

Dennis n-a răspuns, iar după un moment aproape că a văzut monstrul cum se răsucește, își înfășoară coada în jurul corpului și părăsește fața ei.

Umerii ei au căzut deznădăjduiți.

— Bănuiesc că sună destul de oribil, nu-i așa? Ca și cum așa spune că
aș fi dorit ca huliganii ăia să fi terminat treaba.

— Îți înțeleg sentimentele.

— Oare? a întrebat ea.

Dennis s-a gândit la expresia lui Arnie în timp ce lovea cu pumnii în tabloul de bord. Acea scripărie maniacală care se aprindea în ochii lui atunci când se afla în preajma EI. S-a gândit la cum a stat el la volan m garajul lui LeBay și la viziunea pe care o avusese atunci.

Și în cele din urmă s-a gândit la visul lui: luminile farurilor țintuindu-l și cauciucurile țipând isteric ca o femeie.

— Da. Cred că da.

S-au privit unul pe altul în camera de spital.

29

Thanksgiving

Au trecut două-trei ore.

Altitudinea a scăzut la 505

Consumul de combustibil este prea slab,

Lasă-mă să merg acasă înainte să rămânem fără benzină.

Acum nu mă poți prinde –

Nu, baby, nu mă poți prinde –

Fiindcă dacă te apropii prea mult,

O să dispar ca o adiere rece.

Chuck Berry

La spital, masa de Thanksgiving se servea între ora unsprezece dimineața și unu după-amiază. Dennis a fost servit la doisprezece și un sfert: trei felii de piept de curcan, o farfurie de supă, o cupă de cartofi fierți, care avea aceeași formă ca o minge de football (lipsindu-i doar cusăturile roșii, s-a gândit Dennis amuzat), o cupă asemănătoare cu bostanei înghețată, foarte portocalii și o cutie mică de plastic cu jeleu de merișoare. Pentru desert îi aduseseră înghețată. În colțul tăvii exista un cartonaș albastru.

Familiarizat deja cu obiceiurile spitalului – după ce ai ajuns în situația să fii tratat pentru primele răni care ți-au apărut pe fund, descoperise Dennis, ești mai familiarizat decât ți-ai fi dorit cu obiceiurile unui spital – a întrebat-o pe asistenta care a venit să-i ia tava, ce primeau la masa de Thanksgiving cei care aveau cartonașe galbene și roșii. Cei cu cartonașe galbene primeau două felii de curcan, fără supă, cartofi, fără bostanei și pentru desert: Jell-O. Cei cu cartonaș roșu primeau o felie de carne slabă pasată și cartofi. Aceștia erau hrăniți, în majoritatea cazurilor.

Lui Dennis i s-a părut destul de deprimant. Îi era prea ușor să și-o închipuie pe mama sa aducând la masă, pe la patru după-amiază, un clapon mare, bine rumenit; pe tatăl său ascuțindu-și cuțitul, pe sora sa, îmbujorată de emoție și importanță, cu o fundă de catifea roșie în păr, turnând fiecăruia câte un pahar de vin roșu. De asemenea, îi era ușor să-și imagineze mirosurile ademenitoare și buna dispoziție atunci când se așezau la masă.

Ușor de imaginat... dar probabil o greșeală.

De fapt, a fost cel mai deprimant Thanksgiving al vieții lui. După-amiază a dormit puțin (nu avea Terapie Fizică, fiind vacanță), și a avut un vis neliniștitor în care câteva asistente mergeau prin saloanele de reanimare și băgau suc de curcan în aparatele respiratorii și în perfuzii.

De dimineață, mama, tata și sora lui îi făcuseră o vizită scurtă și

pentru prima dată simțise la Ellie o nerăbdare să plece de acolo. Fuseseră invitați la familia Callison pentru o mică gustare de Thanksgiving, iar Lou Callison, unul dintre cei trei băieți ai familiei Callison, avea paisprezece ani și era "nostim". Fratele ei invalid devenise plictisitor. Nu îi descoperiseră nici o formă rară și tragică de cancer în oasele lui. Nu va fi paralizat pentru tot restul vieții. Nu era nimic melodramatic în legătură cu el.

Îl sunaseră de la familia Callison în jur de douăsprezece jumătate, iar tatăl lui păruse puțin amețit – Dennis credea că deja ajunsese la al doilea Bloody Mary și probabil încasa priviri dezaprobatoare din partea mamei. Dennis tocmai își termina masa lui dietetică de Thanksgiving – singura masă de felul ăsta pe care reușise s-o termine în cincisprezece minute – și s-a străduit din răspuțeri să pară vesel, nedorind să le strice lor buna-dispoziție. Ellie a venit la telefon, părând foarte veselă și cam agitată. Poate că discuția cu Ellie îl obosise îndeajuns încât să simtă nevoia de somn.

Adormise (și avusese acel vis neliniștitor) pe la ora două. Azi spitalul era neobișnuit de liniștit, fiind deservit de un personal minim. Zumzetul obișnuit al televizoarelor și al radiourilor din celelalte camere era foarte vag. Asistenta care i-a luat tava i-a zâmbit și și-a exprimat speranța că el s-a bucurat de prânzul special! Dennis a asigurat-o că da. La urma urmelor și pentru ea era Thanksgiving.

Și deci a visat. Apoi visul a dispărut când a căzut într-un somn mai adânc, iar când s-a trezit se făcuse aproape ora cinci și Arnie Cunningham stătea pe același scaun de plastic tare pe care stătuse prietena lui doar cu o zi înainte.

Dennis nu a fost deloc mirat să-l vadă acolo; pur și simplu și-a spus că-i un alt vis.

— Bună, Arnie. Cum merg treburile?

— Destul de bine, dar tu parcă nu te-ai trezit încă, Dennis. Vrei să-ți dau niște goange la cap? Or să te trezească.

În poală avea o pungă maro, iar Dennis s-a gândit cu mintea adormită: *Până la urmă a reușit să-și ia prânzul. Toate că Repperton nu l-a strivit chiar atât de rău precum credeam noi.* A încercat să se ridice în șezut în pat, folosindu-se de tabloul de comandă de deasupra patului. Motorul a gemut.

— Isuse, chiar ești tu!

— Îl așteptai pe Ghidrah, Monstrul cu Trei Capete? a întrebat Arnie Cunningham binedispus.

— Dormeam. Mi se părea că încă dorm.

Dennis s-a frecat tare pe frunte ca să alunge ultimele rămășițe ale somnului.

— Thanksgiving fericit, Arnie.

— Chiar așa... Și ție la fel. Ți-au dat curcan cu tot tacâmul?

Dennis a răs.

— Am primit ceva care arăta cam ca și acele jucărele care existau în Bucătăria Fericită a lui Ellie pe când ea avea șapte ani.

Arnie și-a pus mâinile la gură și a scos niște sunete grotești.

— Îmi amintesc. Ce porcărie.

— Îmi pare foarte bine că ai venit, a spus Dennis și pentru un moment a fost gata-gata să izbucnească în lacrimi. Poate că până atunci nu-și dăduse seama cât de deprimat se simțise. Și-a reînnoit hotărârea să meargă acasă de Crăciun. Probabil că s-ar sinucide dacă și-ar petrece aici și Crăciunul.

— Părinții tăi nu au venit?

— Bineînțeles că au fost, a răspuns Dennis, și or să se întoarcă diseară – oricum, mama și tata – dar nu este același lucru. Știi asta.

— Mda. Ei bine, ți-am adus câte ceva. I-am spus doamnei de jos că-i halatul tău de baie.

Arnie a chicotit puțin.

— Ce este acolo? a întrebat Dennis, arătând spre pungă. Nu era o pungă pentru mâncare, era o plasă pentru cumpărături.

— A, am inspectat frigiderul după ce am mâncat pasărea. Mama și tata s-au dus în vizită la niște prieteni de la Universitate – așa fac în fiecare după-amiază de Thanksgiving. Nu se întorc până în jur de ora opt.

În timp ce vorbea, scotea lucrurile din pungă. Dennis îl privea uimit. Două suporturi argintii de lumânări. Arnie a pus lumânările în suporturi, le-a aprins cu un chibrit dintr-o cutie cu firma Garajul Darnell și a stins lumina din tavan. Apoi patru sandvișuri înfășurate neglijent în hârtie cerată.

— După cum îmi amintesc – a spus Arnie – tu întotdeauna spuneai că niște sandvișuri de curcan încropite pe la unsprezece noaptea sunt mult mai bune decât cina de Thanksgiving. Deoarece agitația a trecut.

— Mda, a spus Dennis. Sandvișuri în fața televizorului. Și un film vechi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Arnie, nu trebuia să –

— Ah, rahat, n-am mai venit să te văd de aproape trei săptămâni. Am avut noroc că dormeai când am intrat că altfel cred că mă împușcai. I-a întins lui Dennis două sandvișuri. – Cred că-s ceea ce-ți place ție. Carne albă cu maioneză pe Pâine Minune.

Dennis a început să chicotească, apoi să râdă, apoi să hohotească. Arnie vedea că-l doare spatele, dar că nu se putea opri. Pâinea Minune fusese unul din cele mai mari secrete comune ale lor de când erau copii. Amândouă mamele lor fuseseră foarte serioase în privința pâinii; Regina cumpăra Pâine Dietetică și, din când în când, pâine de secară. Mama lui Dennis prefera sortimentul Roman Meal și felii de pâine amară de secară. Arnie și Dennis mâncau ceea ce li se dădea – dar amândoi erau în secret înnebuniți de Pâinea Minune și de mai multe ori își puseseră mărunțișul în comun și în loc să-și cumpere dulciuri își luaseră un sfert de Minune și un borcan de muștar franțuzesc. Apoi se furișau în garajul lui Arnie (sau în coliba din copac a lui Dennis, care a fost din păcate demolată cu nouă ani în urmă în timpul unei furtuni), înfulecau sandvișuri cu muștar și citeau benzi desenate până când terminau pâinea.

Arnie a început și el să râdă, iar pentru Dennis acela a fost cel mai frumos moment al Thanksgiving-ului.

De zece zile Dennis nu mai avea coleg de cameră, deci salonul era numai al lui. Arnie a închis ușa și a scos din punga maro un pachet cu șase beri Busch.

— Minunile nu se mai sfârșesc, a spus Dennis și a râs de jocul de cuvinte neintenționat pe care-l făcuse.

— Nu, a răspuns Arnie. Cred că n-o să se sfârșească niciodată.

A ciocnit cu Dennis pe deasupra lumânărilor.

— *Prosit.*

— Viață veșnică, a răspuns Dennis.

Au băut.

După ce și-au terminat sandvișurile groase cu curcan, Arnie a scos din pungă – aparent fără fund – două cutii de plastic pentru prăjituri și a desfăcut capacele, înăuntru erau două bucăți de plăcintă cu mere.

— Nu, omule, nu mai pot, a spus Dennis. O să explodez.

— Mănâncă, a comandat Arnie.

— Zău că nu mai pot, a spus Dennis luând cutia și o furculiță de plastic.

A terminat plăcinta din patru îmbucături gigantice, după care a râgâit. A băut ce mai rămăsese din a doua bere și iar a râgâit.

— În Portugalia asta înseamnă un compliment pentru bucătar, a spus

el. Capul îi zumzăia plăcut din cauza berii.

— Cum spui tu, a răspuns Arnie rânjind.

S-a ridicat, a aprins luminile de sus și a stins lumânările. Afară o ploaie monotonă începuse să bată în geamuri; părea rece. Iar pentru Dennis, ceva din sentimentul cald de prietenie și de adevărat Thanksgiving a părut să se stingă o dată cu lumânările.'

— Măine o să te urăsc, a spus el. Probabil că o să trebuiască să stau o oră pe closet. Și nu-mi face bine la spate.

— Ți amintești când Elaine a avut "vânturi"? a întrebat Arnie și amândoi au izbucnit în râs. Am săcâit-o până când mama ta ne-a certat foarte tare.

— Nu miroseau, dar erau zgomotoase, a spus Dennis zâmbind.

— Ca niște împușcături, a aprobat Arnie și au râs amândoi – dar era un râs destul de trist, dacă așa ceva există. De atunci cursese multă apă pe râu. Gândul că accesul de "vânturi" al Elainei se produsese acum șapte ani era mai degrabă tulburător decât amuzant. În realizarea că șapte ani pot să treacă atât de repede și de ușor era o undă de mortalitate.

Conversația s-a întrerupt puțin, amândoi fiind adânciți în propriile gânduri.

— Ieri m-a vizitat Leigh, a spus Dennis până la urmă. Mi-a povestit despre Christine. Îmi pare rău. Crede-mă.

Arnie a privit în sus, iar expresia lui de melancolie gânditoare s-a transformat într-un zâmbet vesel care l-a uimit pe Dennis.

— Mda. A fost o cruzime. Dar am avut o reacție mult prea deplasată.

— Oricine ar fi reacționat la fel, a spus Dennis, conștient că subit, devenise atent; nu îi plăcea acest fapt dar n-avea ce să facă. Momentul de prietenie se terminase; fusese acolo, încălzind și umplând camera, iar acum pur și simplu se spulberase ca ceva efemer și fragil. Acum ei doar dansau. Ochii veseli ai lui Arnie erau opaci și – ar fi putut să jure – la pândă.

— Sigur. M-am purtat urât cu mama. Cred că și cu Leigh. A fost doar șocul pe care l-am avut când am văzut că toată munca... toată munca mea s-a dus pe apa sâmbetei. – A clătinat din cap. – Vești proaste.

— O să reușești să-i mai faci ceva?

Imediat Arnie s-a luminat – de această dată s-a luminat cu adevărat.

— Sigur! Am și făcut. Dennis, nici nu ți-ar veni să crezi dacă ai fi văzut-o cum arata atunci în parcare. Pe atunci le făceau foarte rezistente, nu ca acum când toate chestiile care par din metal sunt doar plastic strălucitor. Mașina aia este ca un tanc. Stricăciunile cele mai grave au fost la geamuri și la cauciucuri, bineînțeles. Ei au tăiat cauciucurile.

— Dar motorul?

— Nu au ajuns până la el, a răspuns prompt Arnie, iar aceasta a fost prima minciună.

Ajunseseră chiar foarte bine până la el. În după-amiaza aceea, când Arnie și Leigh au ajuns la Christine, capacul delco-ului zăcea pe asfalt. Leigh îl recunoscuse și îi povestise lui Dennis despre el. Dennis se întreba ce altceva mai făcuseră ei sub capotă. Radiatorul? Dacă cineva folosea un levier ca să dea găuri în caroserie, oare nu a putut să folosească aceeași unealtă ca să spargă radiatorul în câteva locuri? Dar bujiile? Releul? Carburatorul?

Arnie, de ce mă minți?

— Deci ce ai de gând să faci acum?

— Să cheltuiesc bani pe ea, ce altceva? a spus Arnie și a râs aproape sincer.

Dennis ar fi putut să accepte că râsul a fost sincer, dacă nu ar fi auzit în timpul cinei de Thanksgiving unul cu adevărat sincer.

— Cauciucuri noi, geamuri noi. Trebuie să-i fac câte ceva la caroserie, și apoi va fi ca nouă.

La fel ca nouă. Dar Leigh spusese că ceea ce găsiseră ei nu era nimic altceva decât o masă de metal contorsionat, o epavă.

De ce minți?

S-a întrebat un moment dacă nu cumva Arnie începuse să înnebunească – dar nu, nu aceasta era impresia pe care o dădea. Sentimentul pe care Dennis îl avea în legătură cu el era de... furișare. Șiretenie. Apoi, pentru prima dată, i-a venit acea idee aberantă, gândul că poate Arnie mințea doar pe jumătate, încercând să construiască o bază de fapte plauzibile pentru... pentru ce? Un caz de regenerare spontană? Dar asta era o nebunie, nu-i așa?

Nu-i așa?

Așa era într-adevăr, a gândit Dennis, doar în cazul în care nu ai văzut o mulțime de crăpături într-un parbriz, care păreau să se diminueze în răstimp de câteva zile.

Doar o festă jucată de lumină. Asta ai crezut atunci și aveai dreptate.

Dar o festă jucată de lumină nu explica modul alandala în care o reconstruise Arnie pe Christine, harababura de piese noi și vechi. Nu explica sentimentul neplăcut pe care Dennis îl avusese la volanul Christinei în garajul lui LeBay, sau impresia, după ce noul cauciuc fusese montat în drum spre Darnell, că se uită la poza unei mașini vechi care era suprapusă peste fotografia unei mașini noi și că în poza mașinii vechi fusese tăiată o gaură în locul în care fusese unul dintre cauciucurile vechi.

Și nimic nu explica minciuna de acum a lui Arnie... sau privirea îngustă... gânditoare, cu care el se uita la Dennis ca să observe dacă minciuna lui va fi acceptată. Deci a zâmbit... un zâmbet mare, ușurat, nonșalant.

— Ei bine, astăzi e superb.

Expresia aceea bănuitoare a mai rămas un moment pe fața lui Arnie, apoi a zâmbit liniștit și a ridicat din umeri.

— Noroc. Când mă gândesc la ce ar fi putut ăia să facă – să pună zahăr în rezervor, melasă în carburator – au fost proști. Norocul meu.

— Repperton și gașca lui veselă? a întrebat încet Dennis.

Privirea bănuitoare, atât de neagră și de necaracteristică pentru Arnie, a apărut iarăși, apoi a dispărut. Arnie arăta acum aspru și posac. A părut că vrea să vorbească, dar a oftat doar.

— Mda. Cine altcineva?

— Dar n-ai făcut reclamație.

— Tata a făcut-o.

— Asta mi-a spus și Leigh.

— Ce altceva ți-a mai spus? a întrebat Arnie tăios.

— Nimic și n-am întrebat, a spus Dennis întinzând mâna. Este treaba ta, Arnie. Pace.

— Sigur.

A râs puțin apoi s-a șters cu mâna pe față.

— Încă nu mi-am revenit. Drace. Nu cred că o să-mi revin vreodată, Dennis. Când am intrat cu Leigh în parcare mă simțeam de parcă aș fi fost stăpânul lumii, apoi am văzut-o...

— N-or să facă ei același lucru după ce o repari?

Chipul lui Arnie a devenit ca o mască de mort.

— N-or s-o facă încă o dată.

Ochii lui gri erau ca gheața de martie, iar Dennis a fost, brusc, foarte mulțumit că el nu este Buddy Repperton.

— Ce vrei să spui?

— O să o țin acasă, asta vreau să spun, a zis el, și iarăși i-a apărut pe față acel rânjet mare, vesel, anormal. La ce credeai că mă refer?

— La nimic.

Acea imagine a gheții a rămas. Acum părea o gheață subțire care putea

să crape foarte ușor. Sub ea se afla o apă rece și neagră.

— Dar nu știu, Arnie. Pari mult prea sigur ca Repperton o să renunțe.

— Sper că el consideră că suntem chit, a spus Arnie încetișor. Noi am făcut să fie dat afară din școală.

— Și-a făcut-o cu mâna lui! a spus Dennis pățimaș. A scos cuțitul – drace, nici măcar nu era un cuțit obișnuit, era un cuțit de înjunghiat porcii!

— Eu doar îți spun cum vede el situația, a spus Arnie, apoi a întins răsând mâna. Pace.

— Da, okay.

— Noi am fost cauza exmatriculării lui – sau, mai corect, eu – iar el și amicii lui au bătut-o groaznic pe Christine. Egal. Sfârșit.

— Da, dacă așa consideră el.

— Eu cred că da. Polițiștii l-au interogat, și pe Mochie și pe Richie Trelawney. I-au speriat. Și bănuiesc că aproape l-au făcut pe Sandy Galton să mărturisească. – Arnie s-a strâmbat – Copil tâmpit.

Chestia asta îi era atât de necaracteristică bătrânului Arnie, încât Dennis s-a ridicat fără să-și dea seama, s-a strâmbat de durere și s-a așezat la loc.

— Isuse, omule, pari că ai fi vrut să amuțească!

— Nu-mi pasă ce face el sau ceilalți căcănari, a spus Arnie, după care a adăugat cu un ton nonșalant, ciudat: Acum nu mai contează.

— Arnie, te simți bine?

Pentru un moment, pe fața lui Arnie s-a așternut o expresie de tristețe disperată – mai mult decât tristețe. Părea tracasat și hăituit. Dennis s-a gândit mai târziu (este atât de ușor să analizezi lucrurile mai târziu; mujt mai ușor) că era chipul cuiva atât de buimăcit, de încurcat și de obosit de luptă încât nici nu mai știe ce face.

Apoi acea expresie, precum și cea de neagră bănuială, a dispărut.

— Sigur. Chiar foarte bine. Doar că tu nu ești singurul pe care-l doare spatele. Îți amintești când mi l-am paradiat la Philly Plaine?

Dennis a încuviințat.

— Uită-te la asta.

S-a ridicat în picioare și și-a scos cămașa din pantaloni. În ochii lui părea să danseze ceva. Undeva, în adâncurile întunecate, ceva se agita și se rotea.

Și-a ridicat cămașa. Nu era demodată, ca cea a lui LeBay; și era și mai curată – o bandă egală, curată, parcă neîntreruptă de Lycra, cam de doisprezece inci lățime. Dar, s-a gândit Dennis, un corset este un corset. Era prea asemănător cu cel al lui LeBay.

— Iarăși l-am forțat când am dus-o pe Christine înapoi la Darnell. Nici nu-mi mai amintesc cum, atât de supărat eram. Cred că s-a întâmplat când am fixat-o pe remorcă, dar nu știu cu certitudine. La început nu a fost atât de rău, apoi s-a înrăutățit. Doctorul Marcia mi-a prescris – Dennis, te simți bine?

Făcând, un efort fantastic, Dennis și-a păstrat vocea calmă. Și-a păstrat pe chip o expresie care exprima interes... dar totuși în ochii lui Arnie dansa ceva, dansa și dansa.

— O să te faci bine, a spus Dennis.

— Bănuiesc că da, a răspuns Arnie în timp ce-și băga cămașa în pantaloni. Trebuie să fiu atent la ceea ce ridic, ca să nu se accentueze întinderea.

I-a zâmbit lui Dennis.

— Dacă o să mai existe vreo mobilizare, asta o să mă scape de armată.

Încă o dată Dennis s-a abținut să facă vreo mișcare care ar fi putut fi interpretată drept surpriză, dar și-a băgat brațele sub pătură. Când văzuse acel corset atât de asemănător cu cel al lui LeBay, i se făcuse pielea ca de găină.

Ochii lui Arnie – ca apa neagră sub gheața subțire de martie. Apă neagră și încântare dansând în adâncurile lor, precum corpul în descompunere al unui înecat.

— Ascultă, a spus Arnie. Trebuie să plec. Sper că nu-ți închipui că pot să-mi pierd toată noaptea într-un loc păduchios ca ăsta.

— Țta ești tu, totdeauna săritor. Serios, omule, mulțumesc. Mi-ai înveselit o zi mohorâtă.

Timp de o clipă foarte stranie, i s-a părut că Arnie are de gând să plângă. Acel lucru care dansa în adâncul ochilor lui dispăruse și prietenul lui se reîntorsese – se reîntorsese cu adevărat. Apoi Arnie a zâmbit sincer.

— Doar să-ti amintești un lucru, Dennis: nimeni nu-ți simte lipsa. Nimeni.

— Cred că și-ar omori și mamele ca să mă vadă, a spus Dennis solemn.

Arnie i-a arătat degetul mijlociu:

Formalitățile fiind îndeplinite, Arnie putea să plece. Și-a luat punga maro, considerabil golită, cu sfeșnicele zornăind în interior.

Dennis a avut o idee neașteptată. A bătut cu degetele în ghipsul de la picior.

— Arnie, vrei să te semnezi pe el?

— Am și făcut-o, nu-i așa?

- Da, dar s-a șters. Mai semnezi o dată?

Arnie a ridicat din umeri.

— Dacă ai un pix.

Dennis i-a dat unul din sertarul noptierei. Rânjind, Arnie s-a aplecat deasupra ghipsului care era ridicat deasupra patului prin intermediul unor greutate și al unui scripete, a găsit un spațiu gol în talmeș-balmeșul de nume și motto-uri și a mângălit:

*For the Dennis Guilders, cel
mai mare Papagal din lume.
Arnie Cunningham*

A bătut ușurel cu mâna în ghips când a terminat, și apoi i-a înapoiat pixul lui Dennis.

— Okay?

— Mda: Mulțumesc. Ai grijă, Arnie.

— Poți să fii sigur. Sărbători fericite.

— La fel și ție.

Arnie a plecat. Mai târziu au venit mama și tata lui Dennis; Ellie, obosită pare-se de veselia zilei, se dusesese acasă să se culce. În drum spre casă soții Guilders și-au spus unul altuia cât de deprimat păruse a fi Dennis.

— Bineînțeles că-i deprimat, a spus domnul Guilders. Vacanțele în spital nu sunt amuzante.

Cât despre Dennis, în seara aceea a petrecut mult timp examinând cele două semnături. Într-adevăr, Arnie semnase ghipsul, dar atunci când ambele picioare ale lui Dennis fuseseră ridicate. Prima dată, semnase pe ghipsul de la piciorul drept, acum semnase pe cel de la stângul.

Dennis a sunat să vină o asistentă și și-a folosit tot farmecul ca s-o determine să-i coboare piciorul ca să poată compara semnăturile una lângă alta. Ghipsul de la piciorul drept fusese tăiat și urma ca peste o săptămână să fie scos. Semnătura lui Arnie nu se ștersese – aceasta fusese una dintre

minciunile lui *Dennis* – dar aproape că fusese tăiată.

Pe piciorul drept Arnie nu scrisese nici un mesaj, doar semnătura. Cu ceva efort (și ceva durere) Dennis și asistenta au reușit să alătore destul de bine picioarele ca el să poată compara semnăturile una lângă alta. Cu o voce atât de uscată și de spartă încât de-abia și-a putut-o recunoaște, el a întrebat-o pe asistentă:

— Ți se par scrise de aceeași mână?

— Nu. Am mai auzit de cecuri falsificate, dar niciodată de ghipsuri.

Este o glumă?

— Sigur, a spus Dennis – simțind cum un fior rece i se ridică din stomac. Este o glumă.

S-a uitat la semnături; s-a uitat la ele comparativ și a simțit cum răceala i se răspândește în tot corpul, scăzându-i temperatura, făcându-i părul de pe ceafa să se zburlească.

Arnie Cunningham

Arnie Cunningham

Nu semănau deloc.

Mai târziu, în acea noapte de Thanksgiving, s-a pornit un vânt rece, la început în rafale, apoi suflând constant.

Ochiul clar al lunii privea în jos de pe un cer negru. Ultimele frunze ruginii ale toamnei erau smulse din ce aci și împrăștiate pe pământ. Scoteau un sunet de oase rostogolite.

Iarna venise în Libertyville.

30

Moochie Welch

*Noaptea era neagră, cerul întunecat,
Iar pe alee zbura o dubă de înghețată
Ușa s-a deschis zgomotos
Cineva a urlat
Ar fi trebuit să auzi ce am văzut eu.
Bo Diddley*

Joia de după Thanksgiving era ultima zi de noiembrie, fiind noaptea în care Jackson Browne a cântat cu casa închisă la Centrul Civic din Pittsburgh. Moochie Welch s-a dus acolo cu Richie Trelawney și Nickey Bingham, dar s-a pierdut de ei încă înainte de începerea spectacolului. Cerșea și, ori pentru că apropiatul concert al lui Browne înmuiase inimile sau pentru că el devenise un fel de figură îndrăgită (lui Moochie, un romantic, îi plăcea să creadă în a doua variantă), avusese o noapte remarcabil de bună. Colectase aproape treizeci de dolari din mărunțiș care era distribuit prin toate buzunarele lui; Moochie zornăia ca o pușculiță-porcusor. Întoarcerea acasă fusese și ea foarte ușoară, cu tot traficul aglomerat din Centrul Civic. Concertul s-a terminat la unsprezece-patruzeci, iar el era înapoi în Libertyville la puțin timp după unu și un sfert.

Ultimul care-l luase în mașină fusese un tip care se îndrepta spre Prestonville pe Route 63. Individul l-a lăsat la intersecția lui 376 cu JFK Drive. Moochie s-a decis să treacă pe la Benzinăria Fericită Vandenberg, ca să-l vadă pe Buddy. Buddy avea mașină, ceea ce însemna că Moochie, care locuia departe în Kingsfield Pike, nu va trebui să meargă acasă pe jos.

Autostopul-era o muncă grea, o dată ce ajungeai în hățișuri – iar Kingsfield Pike era Centrul hățișurilor. Asta mai însemna că nu va ajunge acasă decât în zorii zilei, dar când era frig nu trebuia să dea cu piciorul la un drum sigur cu mașina.

Mersese un sfert de milă de la intersecție, în frigul pătrunzător, tocurile lui cu blacheuri bocănind pe trotuarul părăsit, umbra lui tremurând în lumina stranie, portocalie a felinarelor, și mai avea cam o milă de mers când a văzut în fața lui o mașină parcată lângă bordură. Din țeava dublă de eșapament ieșea fum care atârna în aerul rece și nemișcat, înnorându-l, înainte de a se împrăști leneș și parcă în straturi. Grila radiatorului, crom lucitor cu sclipiri portocalii, i se părea lui că ar fi o gură idioată. Moochie a recunoscut mașina. Era un Plymouth de două tone. În lumina puternică a felinarelor cele două tone păreau să fie fildeș și sânge închegat. Era Christine.

Moochie s-a oprit și l-a străbătut un fel de uimire prostească – nu era frică, cel puțin nu în acel moment. Nu putea fi Christine, era imposibil – ei făcuseră o mulțime de găuri în radiatorul mașinii lui Față-de-Cur, vărsaseră în carburator aproape o sticla întreagă de Texas Driver, iar Buddy avusese o pungă de două kilograme și jumătate de zahăr Domino pe care o deșertase, prin mâinile făcute căuș. ale lui Moochie, în rezervorul de benzină. Iar toate acestea fuseseră doar pentru început. Buddy dăduse dovada de multă imaginație. Îl făcuse pe Moochie să se simtă și minunat și neliniștit. Una peste alta, mașina n-ar fi trebuit să se poată mișca singură cel puțin șase luni, sau poate niciodată. Deci aceasta nu putea să fie Christine. Era alt Fury '58.

Numai că era Christine. Știa asta.

Moochie a rămas acolo, pe trotuarul părăsit, cu urechile ieșindu-i de sub părul hang și cu respirația înghețând în aer.

Mașina stătea lângă trotuar, cu botul spre el, cu motorul duduind încetșor. Era imposibil să spui cine, dacă era cineva la volan; era oprită sub un felinar, iar becul portocaliu își trimitea razele direct pe parbrizul fără pată, lăsând parcă o cortină de foc.

Lui Moochie a început să-i fie frică.

Și-a trecut limba peste buzele uscate și s-a uitat în jur. Spre stânga era JFK Drive, cu șase benzi late arătând ca albia uscată a unui râu la această oră din noapte. Spre dreapta era un magazin de materiale fotografice pe a cărui vitrină scria KODAK cu litere portocalii bordate cu roșu.

S-a uitat înapoi la mașină. Stătea acolo, așteptând.

Și-a deschis gura ca să vorbească și nu a scos nici un sunet. A încercat iarăși și a reușit să croncănească.

— Hei, Cunningham.

Mașina stătea, părând că are gânduri negre. Motorul duduia, înghițind benzina cu cifră octanică mare.

— Cunningham, tu ești?

A mai făcut un pas. Un blacheu s-a hârșăit de ciment. Inima îi bătea foarte tare în gât. S-a uitat iarăși în jur; cu siguranță că va veni altă mașină, JFK Drive nu putea fi complet pustie nici măcar la unu-jumătate noaptea, nu-i așa? Dar nu mai era nici o altă mașină, doar strălucirea portocalie a felinarelor.

Moochie și-a dres glasul.

— Nu ești supărat, nu-i așa?

Farurile Christinei s-au aprins brusc, țintuindu-l într-o lumină albă, orbitoare. Fury-ul s-a repezit spre el, cauciucurile țipând și lăsând dăre negre pe asfalt. Venea cu atâta putere încât partea din spate părea că stă pe vine, ca picioarele din spate ale unui câine care se pregătește să sară – un câine sau o lupoaică. Roțile din dreapta s-au ridicat pe trotuar și se

năpustea spre Moochie înclinată, cu roțile din stânga pe stradă, roțile din dreapta pe trotuar. Șasiul freca bordura și parcă țipa, împrăștiind în jur o ploaie de scânteii.

Moochie a urlat și a încercat să se ferească. Marginea barei de protecție a Christinei i-a atins razant gamba și i-a smuls o bucată de carne. Pe piciorul lui a început să curgă un șuvoi cald de sânge care-i umplea pantoful. Căldura sângelui l-a făcut să realizeze într-un mod confuz cât de friguroasă era noaptea.

S-a izbit cu șoldul în ușa magazinului-foto, foarte aproape de vitrină. Doar câțiva centimetri mai la stânga și s-ar fi prăbușit peste mulțimea de Nikon-uri și Polaroid.

Auzea cum motorul mașinii era ambalat. Iarăși acel oribil, nepământesc hârșăit al sașiului pe ciment. Moochie s-a răsucit, gâfâind din greu. Christine dădea înapoi, iar în timp ce a trecut pe lângă el, el a văzut. A văzut.

La volan nu era nimeni. Panica a început să-i pulseze ca un ciocan în cap. Moochie a luat-o la fugă. A alergat în JFK Drive, sprintând spre partea cealaltă. Era acolo o alee între o piață și o spălătorie chimică. Părea îngustă, dacă putea să ajungă acolo... Mărunțișul zornăia înnebunitor în buzunarele pantalonilor și în cele cinci sau șase buzunare ale canadienei de tip militar. Douăzeci și cinci de cenți, monede de cinci cenți, de zece cenți. Genunchii i se ridicau aproape până la bărbie. Cizmele pingelitate duduiau pe asfalt. Umbra lui încerca să-l prindă din urmă.

Undeva în spatele lui motorul mașinii s-a ambalat, s-a potolit, s-a ambalat, s-a potolit, apoi a început să țipe. Cauciucurile au scârtăit, iar Christine a pornit ca un glonț după Moochie Welch, trecând peste benzile JFK-ului în linie dreaptă. Moochie a urlat dar nu s-a auzit pe sine, deoarece cauciucurile mașinii țipau și mai tare, mașina zbiera ca o femeie înnebunită de o furie ucigașă. Și urletul acela umplea lumea.

Umbra lui nu mai încerca să-l ajungă din urmă; era acum în fața lui și se lungea. În vitrina curățătoriei chimice a văzut înflorind niște ochi galbeni.

Nici măcar nu reușise să se apropie de alee.

În ultimul moment Moochie a încercat să se arunce spre stânga, dar Christine a cotit o dată cu el, ca și cum i-ar fi citit ultimul gând disperat. Plymouth-ul l-a lovit în plin, încă accelerând, rupându-i spinarea și scoțându-l din cizmele cu blacheuri. A fost catapultat la patruzeci de picioare distanță și a aterizat în zidul mic de cărămidă care înconjura mica piață, iarăși evitând de puțin un plonjon într-o vitrină.

Forța impactului a fost destul de mare ca să-l rostogolească înapoi în strada, lăsând o pată mare de sânge pe zidul de cărămidă. A doua zi, pe prima pagină a ziarului *Keystone* din Libertyville avea să apară o fotografie a ei.

Christine a dat înapoi, s-a oprit derapând și iarăși s-a năpustit. Moochie era întins lângă bordură și încerca să se ridice. Nu putea. Părea că nimic din el nu mai funcționează. Toate impulsurile nervoase erau întrerupte.

Era scaldat într-o lumină albă.

— Nu — a șoptit el cu gura plină de dinți rupți.

Mașina s-a repezit furioasă și a trecut peste el. Mărunțișul a zburat peste tot. Moochie a fost împins și rostogolit înainte și înapoi atunci când Christine s-a retras iarăși în stradă. A stat acolo, cu motorul ambalându-se și potolindu-se, iar apoi ambalându-se din nou.

După aceea l-a atacat din nou. L-a lovit, a sărit pe trotuar, a derapat rotindu-se complet, a dat înapoi și a revenit pe stradă.

S-a repezit, țipând.

Și din nou înapoi.

Și înainte.

Farurile ei străluceau orbitor. Țeava de eșapament împrășca fum albastru.

Chestia din stradă nu mai arăta ca o ființă umană; arăta ca un morman de cârpe abandonate.

Mașina a dat pentru ultima dată înapoi, a derapat rotindu-se cu o sută optzeci de grade, a accelerat, s-a repezit iarăși peste mormanul însângerat, mergând înainte pe Drive, tunetul motorului ei intensificându-se încă, reverberând în pereții clădirilor adormite – dar acum nu mai erau pe deplin adormite; luminile începeau să se aprindă, oamenii care-și aveau apartamentele deasupra magazinelor ieșeau la ferestre ca să vadă ce fusese vacarmul acela din stradă, dacă avusese loc vreun accident.

Unul din farurile Christinei se spârsese. Celălalt pâlpâia intermitent, mânjit de sângele lui Moochie. Grila radiatorului se deformată înăuntru, iar adânciturile din ea aveau aproximativ forma torsului lui Moochie, cu toată perfecțiunea sinistră a unei măști mortuare. Capota era plină de sânge care se întindea în timp ce viteza mașinii creștea. Toba de eșapament scotea un zgomot strident, unul dintre cele două amortizoare de sunet ale Christinei fusese distrus.

Înăuntru, pe tabloul de bord, ceasul de kilometraj continua să se rotească în sens invers, ca și cum, într-un fel, Christine s-ar fi întors înapoi în timp, lăsând în urmă, nu numai scena accidentului ci și *realitatea* accidentului.

Amortizorul a fost primul.

Brusc, acel zgomot strident s-a estompat și a dispărut.

Sângele de pe capotă a început să se retragă spre borul mașinii, în ciuda vântului – ca și cum un film ar fi fost rulat în sens invers.

Farul care pâlpâia a început dintr-o dată să lumineze constant, iar după câțiva metri farul spart a-reînceput să funcționeze.. Cu un clincănit nesemnificativ – foarte asemănător cu sunetul făcut de gheata unui copil atunci când sparge gheața de la suprafața unei bălți – geamul farului s-a regenerat din nimic.

Din față s-a auzit un *cranc! cranc! cranc!* înfundat, sunetul scos de un metal care este îndoit, sunetul pe care-l face o cutie de bere strivită. Dar, în loc să se îndoie, grila Christinei se îndrepta – un meșter tinichigiu cu cincizeci de ani experiență în îndreptarea caroseriei n-ar fi putut să execute lucrarea mai perfect.

Christine a cotit pe Hampton Street chiar înainte ca primii dintre cei treziți de țipetele cauciucurilor ei să ajungă la rămășițele lui Moochie. Sângele dispăruse. Ajunsese la capătul capotei și dispăruse. Zgârieturile nu mai erau. Iar EA se îndrepta liniștită spre ușa garajului pe care scria CLAXONAȚI CA SĂ INTRAȚI și s-a mai auzit doar un singur *cranch* când ultima adâncitură – aflată în partea stângă a barei de protecție, în locul cu care Christine lovise gamba lui Moochie – s-a îndreptat.

Christine arăta ca nouă.

Mașina s-a oprit în fața porții imense a garajului, în mijlocul clădirii mari și liniștite. Pe apărătoarea de soare a șoferului era atașată o cutiuță de plastic. Acesta era un mic dispozitiv pe care Will Darnell i-l dăduse lui Arnie atunci când acesta începuse să transporte țigări și alcool în Statul New York – era, probabil, versiunea lui Darnell a cheii de aur pentru Rai.

Telecomanda a bâzâit scurt, iar ușa garajului s-a deschis ascultătoare. Lângă ușă mai exista un circuit care declanșa aprinderea câtorva lumini din interior.

Maneta de acționare a farurilor a coborât și luminile Christinei s-au stins. Ea a intrat înăuntru și a murmurat de-a lungul cimentului pătat de motorină. În spatele EI ușa, care era programată să stea deschisă timp de treizeci de secunde, a coborât. Luminile s-au stins și garajul s-a cufundat iarăși în întuneric.

Brusc, cheia din contactul Christinei s-a rotit spre stânga. Motorul s-a oprit. Brelocul de piele, cu inițialele R.D.L. gravate pe el, a continuat să penduleze cu amplitudine din ce în ce mai mică... Apoi s-a oprit.

Christine stătea în întuneric, iar unicul sunet din Garajul Darnell era păcănitul domol al motorului care se răcea.

31

Ziua următoare

*Am un Chevy '69 cu un 396,
Carburatoare Feully și cutie Hurst,
EA așteaptă în seara asta
În parcare
Din fața magazinului 7-11...
Bruce Springsteen*

A doua zi, Arnie Cunningham nu s-a dus la școală. A spus că i se pare că-l paște o gripă. Dar seara le-a spus părinților că se simte destul de bine, așa că se duce la Garajul Darnell să lucreze câte ceva la Christine.

Regina a protestat. Deși s-a abținut să rostească asta cu voce tare, i se părea că Arnie seamănă cu un mort viu. Acum fața lui era complet eliberată de acnee, dar în schimb apăruse altceva: era mult prea palid, iar la ochi avea cearcăne negre ca și când n-ar fi dormit. În plus, încă mai șchiopăta. Se întreba cu neliniște dacă nu cumva fiul ei începuse să consume vreun drog, dacă nu cumva spinarea lui era mult mai traumatizată decât recunoștea și începuse să ia niște calmante ca să-și poată continua reparațiile la afurisita de mașină. Apoi a înlăturat acest gând. Oricât de obsedat ar fi fost de mașină, Arnie n-ar putea să fie atât de prost.

— Mamă, zău că mă simt bine.

— Nu s-ar părea. Și de-abia te-ai atins de masa de seară.

— O să îmbuc mai târziu ceva.

— Ce-ți face spatele? Acolo nu ridici prea multe greutateți, nu-i așa?

— Nu, mamă.

Era o minciună. Iar spatele îl duruse foarte tare toată ziua. Îl duruse chiar mai rău decât în ziua când și-l paradise la Philly Plains (*oh, acolo începuse?* a șoptit mintea lui, *oh, într-adevăr? Ești sigur?*) Pentru un timp își scosese corsetul, iar spatele îl chinuise cumplit își pusese corsetul înapoi numai după cincisprezece minute, strângându-l foarte tare. Acum parcă era mai bine. Și știa motivul. Se ducea la EA. Acesta era motivul.

Regina l-a privit îngrijorată și neștiind ce ar putea să facă. Pentru prima dată în viața ei nu știa cum să procedeze. Arnie ieșise de sub controlul ei. Această convingere îi producea un sentiment oribil de disperare, care din când în când îi umplea creierul de o răceală cumplită, pustie, mucegăită. În acele momente o cuprindea o disperare atât de totală, care o făcea să se întrebe pentru ce anume trăise ea – astfel încât fiul ei să se îndrăgostească de o fată și de o mașină în aceeași toamnă cumplită? Țsta fusese scopul? Astfel încât să vadă în ochii iui gri cât de mult ajunsese el s-o urască? Acesta fusese scopul? Și, de altfel, toate acestea nu aveau nimic de a face cu prietena lui, nu-i așa? Nu. În mintea ei, totul se produsese din cauza mașinii. Odihna ei devenise agitată și neliniștită, și pentru prima dată de la avortul spontan pe care-l suferise în urma cu douăzeci de ani, se gândea serios dacă nu e cumva cazul să-și programeze o consultație la doctorul Marcia, pentru ca acesta să-i prescrie niște pilule contra stresului, stării depresive și a insomniei. În nopțile lungi și fără somn, se gândea la Arnie și la greșelile care nu pot fi niciodată rectificate; se gândea la modul cum timpul avea tendința să încline balanța puterii și

la felul cum bătrânețea părea câteodată să privească prin oglindă, ca mâna unui mort care iese din pământ.

— Te întorci devreme? a întrebat ea, știind că era ultima răbufnire a unui părinte neputincios, urând acest adevăr și nemaiputând – acum – să-l schimbe.

— Desigur, a răspuns el, dar tonul vocii lui nu era prea sincer.

— Arnie, aș dori să stai acasă. Nu arăți deloc bine.

— O să mă descurc. Trebuie. Măine trebuie să duc niște piese auto în Jamesburg, pentru Will.

— Nu, dacă te simți rău, a spus ea. Până acolo sunt aproape o sută cincizeci de mile.

— N-ai nici o grijă.

A sărutat-o pe obraz – sărutul lipsit de orice afecțiune, schimbat între cunoștințele de la un cocktail.

Tocmai deschidea ușa de la bucătărie ca să iasă afară când Regina l-a întrebat:

— Îl cunoșteați pe băiatul care a fost omorât azi-noapte pe Kennedy Drive?

El s-a întors și o privească, cu chipul împietrit.

— Ce?

— În ziar scrie că fusese elev la Liceul Libertyville.

— Oh, accidentul acela – la asta te refereai.

— Da.

— Când eram în anul întâi am fost colegi la un curs. Așa cred. Nu, mamă, nu îl cunoșteam.

— Oh, da, a încuviințat ea mulțumită. Este foarte bine. În ziar se spune că în sângele lui s-au găsit urme de droguri. Tu nu o să consumi niciodată droguri, nu-i așa, Arnie?

Amie a zâmbit blând.

— Nu, mamă.

— Iar dacă începe să te doară spatele – adică, *într-adevăr* să te doară – o să te duci să-l consulți pe doctorul Marcia, nu-i așa? N-o să cumperi nimic de la un... un traficant de droguri, așa-i?

— Nu, mamă, a repetat el și a plecat.

Din noaptea aceea de la Embankment mai ninsese o dată. Alt val de căldură topise zăpada aproape de tot, dar de această dată nu dispăruse complet; se retrăsese în locurile umbrite, unde forma gulere albe în jurul gardurilor, al tulpinilor copacilor și sub streșină garajului. Dar, în ciuda bordurilor de zăpadă – sau poate din cauza lor peluza casei i s-a părut lui Arnie ciudat de verde atunci când a ieșit în lumina amurgului. Iar tatăl lui părea ultimul refugiat al verii în timp ce grebla ultimele frunze ale toamnei.

Arnie l-a salutat scurt cu mâna și a intenționat să treacă pe lângă el fără să-i vorbească. Michael l-a strigat să vină la el. Arnie s-a dus fără chef. Nu voia să întârzie și să piardă autobuzul.

Tatăl lui îmbătrânise și el în timpul furtunilor dezlănțuite de Christine, deși, fără îndoială, la aceasta contribuiseră și alte lucruri. În acea vară candidase pentru postul de Șef al Catedrei de Istorie la Colegiul Horlicks și fusese respins foarte vehement. Iar în timpul examenului medical din octombrie, doctorul îi descoperise o flebită incipientă – flebita, care aproape îl ucisese pe Nixon; flebita, o problemă a oamenilor bătrâni. În timp ce toamna târzie se derula inexorabil spre altă iarnă mohorâtă de Pennsylvania, Michael Cunningham părea din ce în ce mai posomorât.

— Bună, Dad. Ascultă, trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind...

Michael și-a ridicat privirile de la grămăjoara de frunze veștede pe care o strânsese, amurgul i-a căzut pe trăsăturile chipului, făcându-i parcă față

să sângereze. Arnie a făcut involuntar un pas înapoi, puțin șocat. Fața tatălui său era descompusă.

— Arnold, unde ai fost azi-noapte?

— Ce? a tresărit Arnie, apoi și-a închis lent gura. Cum? Aici. Aici, Dad. Știi asta.

— Toată noaptea?

— Bineînțeles. M-am băgat în pat la ora zece. Eram frânt. De ce?

— Fiindcă astăzi am primit un telefon de la poliție, a spus Michael. În legătură cu băiatul acela care a fosf omorât azi-noapte pe JFK Drive.

— Moochie Welch, a spus Arnie.

Și-a privit tatăl cu ochi calmi, foarte încercănați și înfundați în orbite. Dacă fiul fusese șocat de înfățișarea tatălui sau, la rândul său tatăl a fost șocat de aspectul fiului – pentru Michael, orbitele băiatului său semănau în acea lumină a apusului cu orbitele goale ale unui craniu.

— Da, numele de familie era Welch.

— Or să ne mai sune. Așa cred. Mama nu știe că el ar putea să fie unul dintre tipii care au distrus-o pe Christine?

— De la mine nu.

— Nici eu nu i-am spus. Aș fi foarte bucuros să nu afle, a spus Arnie.

— S-ar putea eventual să afle. De fapt, va afla cu siguranță. Este o femeie foarte inteligentă, dacă n-ai remarcat asta. Dar nu o să afle de la mine.

Arnie a încuviințat, apoi a zâmbit fără umor.

— "Unde ai fost azi-noapte?". Încrederea ta este mișcătoare, Dad.

Michael s-a îmbujorat, dar nu și-a plecat ochii.

— Poate că dacă în ultimele luni ai fi putut să te vezi cum arăți, atunci ai înțelege de ce te-am întrebat.

Arnie a râs. A fost un râs dur, plin de dispreț. Michael părea puțin speriat de el.

— Mama m-a întrebat dacă folosesc droguri. Poate și pe tine te preocupă chestia asta. – Arnie s-a prefăcut că vrea să-și ridice mâneca de la canadiană. – Vrei să vezi dacă am urme de înțepături?

— Nu trebuie să te întreb dacă folosești droguri. Ești dependent de unul singur, și asta-i destul. Este mașina aia afurisită.

Arnie s-a întors ca și cum ar fi vrut să plece, dar Michael l-a tras înapoi.

— Ia-ți mâna de pe brațul meu.

Michael și-a retras mâna.

— Doream ca tu să fii conștient. Să cred că ai putea să ucizi pe cineva e ca și cum aș crede că poți să mergi pe apă. Dar polițiștii or să te interogheze, Arnie, iar oamenii pot fi foarte surprinși când polițiștii apar pe neașteptate. Iar pentru ei, surpriza poate fi similară cu vinovăția.

— Toate astea pentru că vreun bețiv l-a lovit cu mașina pe căcănanul ăla de Welch?

— Nu a fost așa, a spus Michael. Asta am aflat de la individul acela, Junkins, care m-a sunat la telefon. Oricine ar fi fost cel care l-a omorât pe Welch, a trecut peste el, și s-a retras, apoi a trecut din nou peste el și s-a retras *iarăși și...*

— Oprește-te! a spus Arnie.

Dintr-o dată arăta bolnav și înfricoșat, iar Michael a avut cam același sentiment pe care-l avusese și Dennis în seara de Thanksgiving: că în această nefericire tristă, adevăratul Arnie se afla pe neașteptate foarte aproape de suprafață, poate chiar posibil de atins.

— A fost... incredibil de brutal, a continuat Michael. Așa a spus Junkins. Vezi tu, nu pare deloc să ti fost un accident. Arată ca o crimă.

— Crimă, a spus Arnie năucit. Nu, eu niciodată...

— Ce? a întrebat Michael răstit. – A înșfăcat iarăși canadiana lui Arnie.

– Ce ai spus?

Arnie și-a privit tatăl. Chipul lui era iarăși ca o mască.

— Nu m-am gândit că așa a putut să fie. Asta este tot ce doream să spun.

— Eu doar doream să știi, a spus Michael. Ei vor căuta pe cineva care ar fi avut un motiv, indiferent cât de banal. Ei știu ce s-a întâmplat cu mașina ta, și că Welch s-ar putea să fi fost implicat, sau că tu ai fi putut să crezi că el a fost implicat.

— Nu am nimic de ascuns.

— Nu, bineînțeles că nu, a spus Michael. O să pierzi autobuzul.

— Mda. Trebuie să plec.

Dar a mai rămas încă un moment, privind-și tatăl.

Michael și-a amintit brusc de ziua în care Arnie împlinise nouă ani. Se duseseră împreună la mica grădină zoologică din Philly Plains, luaseră prânzul afară și terminaseră ziua jucând mini-golf pe terenul din Basin Drive. Terenul acela arsese în 1975. Regina nu putuse atunci să vină; fusese ținută la pat de o bronșită. Pentru Michael aceea fusese cea mai frumoasă zi de naștere a fiului său, cea care simbolizase mai mult decât orice altceva copilăria americană, dulce și fără probleme a băiatului său. Vizitaseră grădina zoologică, se întorseseră acasă și nu se întâmplase nimic deosebit, doar că se distraseră de minune – Michael și fiul lui, care-i fusese și încă îi mai era foarte drag.

Și-a umezit buzele și a spus:

— Vinde-O, Arnie, de ce n-o faci? Când termini reparațiile, vinde-O. Ai putea să obții mulți bani. Destui – poate trei mii de dolari.

Peste fața lui Arnie s-a așternut din nou acea exresie speriată, dar Michael nu putea să știe sigur. Amurgul se redusese la o dungă portocalie la orizont, iar curtea mică era întunecată. Apoi expresia aceea – dacă fusese acolo – a dispărut.

— Nu, Dad, n-aș putea face așa ceva, a spus Arnie blând, ca și când ar fi vorbit unui copil. N-aș putea face asta acum. Am investit prea mult în EA. Mult prea mult.

Și a plecat, traversând curtea spre trotuar, alăturându-se celorlalte umbre. A mai stăruit doar zgomotul făcut de pașii lui, care s-a stins în curând.

Ai investit prea mult în ea? Chiar așa? Cam cât exact, Arnie? Ce ai investit în ea?

Michael s-a uitat în jos la frunze, apoi în jur la curtea lui. Pe lângă gard și sub streășină garajului, zăpada sclipea rece în întuneric, lividă și așteptând încăpățânată venirea întăririlor. Așteptând iarna.

32

Regina și Michael

E într-adevăr bun, al meu 409,

Al meu Positraction 409, cu patru viteze și faruri cvadrupe.

The Beach Boys

Regina era obosită – pare-se că de la o vreme ea obosea mult mai ușor – și s-au dus amândoi la culcare în jurul orei nouă, cu mult înainte de întoarcerea lui Arnie. Au făcut dragoste din datorie și fără entuziasm (în ultimul timp făceau des dragoste, întotdeauna era din datorie și fără entuziasm, iar Michael începuse să aibă sentimentul neplăcut că soția sa îi folosea penisul în loc de somnifere), după care, stând în pat, Michael a întrebat parcă din întâmplare:

— Cum ai dormit noaptea trecută?

— Destul de bine, a spus candid Regina și Michael a știut că ea mințea. Foarte bine.

— Eu am urcat pe la unsprezece și Arnie părea agitat, a spus Michael, păstrând încă un ton nonșalant.

Acum era foarte tulburat – pe fața lui Arnie fusese ceva în seara asta, ceva ce el nu putuse să descifreze din cauza umbrelor nenorocite. Probabil că nu fusese nimic, chiar nimic, dar acest nimic ardea în mintea lui ca o firmă de neon care nu dorea să se stingă. Părusese fiul său vinovat și speriat? Sau fusese doar lumina? Dacă nu putea să rezolve dilema nu o să poată adormi în această seară – poate chiar deloc.

— Eu m-am trezit pe la ora unu – a spus Regina, după care s-a grăbit să adauge – doar ca să mă duc la baie. Am trecut pe la el. – A râs puțin nostalgică. – Obiceiurile vechi mor greu, nu-i așa?

— Da. Cred că da.

— Atunci dormea adânc. Aș dori să-l pot convinge să poarte pijama când este frig.

— Era în chiloți?

— Da.

El s-a lăsat pe spate, extraordinar de ușurat și foarte rușinat de sine însuși. Dar era mai bine să știe... cu certitudine. Îi era foarte simplu să-i spună lui Arnie că el știa ca Arnie nu putea să comită o crimă, tot așa cum nu era în stare să meargă pe apă. Dar mintea, acea maimuță perversă, poate să-și imagineze orice și pare că obține o mulțumire perversă din asta. Poate că, s-a gândit Michael încrucișându-și mâinile sub ceafă și privind tavanul, poate că acesta-i un blestem al vieții. În minte, nevasta poate să se culce râzând cu cel mai bun prieten al tău; un prieten bun poate să țeasă intrigi împotriva ta, să te lovească pe la spate; un fiu poate să comită o crimă.

Mai bine să fii rușinat și să trimiți maimuța la culcare.

La ora unu noaptea Arnie fusese acasă. Era greu de crezut că Regina se înșela în privința orei – ceasul digital de pe birou afișa timpul cu cifre mari și albastre. Fiul său fusese acasă la ora unu, iar Welch fusese omorât la trei mile depărtare, doar douăzeci de minute mai târziu. Era imposibil să crezi că Arnie ar fi putut să se îmbrace, să iasă din casă (fără ca Regina, care cu siguranță rămăsese trează, să-l audă), să se ducă la Darnell, s-o ia pe Christine și să ajungă în locul unde a fost ucis Moochie Welch. Teoretic imposibil.

Ca să fim drepti, nici nu crezuse vreodată așa ceva.

Mintea-maimuță era satisfăcută. Michael s-a întors pe partea dreaptă, a adormit și a visat că jucase mini-golf cu fiul său de nouă ani pe nenumărate piste verzi, printre care se aflau mori miniaturale și mici lacuri... și a visat că erau singuri, foarte singuri în lume, deoarece mama fiului său murise la naștere – foarte trist; prietenii încă făceau comentarii despre cât de neconsolat fusese Michael – dar când vor ajunge acasă, el și fiul lui, casa va fi numai a lor, vor mânca spaghetetele direct din cratiță ca niște burlaci, iar după ce vor spăla vasele, vor sta la masa de bucătărie ascunși în spatele ziarelor și vor construi mașini cu motoare din plastic.

În somnul său, Michael Cunningham a zâmbit. Lângă el, în celălalt pat, Regina nu a zâmbit. A rămas trează și a așteptat zgomotul ușii care-i va spune că fiul ei a venit din lumea de afară.

Când va auzi ușa deschizându-se și închizându-se... când va auzi pașii pe scară... atunci va putea să adoarmă.

Probabil.

*Cred că ar fi mai bine să încetinești și să mergi cu mine,
baby...*

Ceai spus?

Să tac și să-mi văd de treabă?

Dar, baby, tu ești treaba mea!

Tu ești o treabă buuuună, baby,

Și eu iubesc treburile bune!

Ce fel de mașină conduc?

Conduc un Cadillac '48

Cu aripi Thunderbird,

Îți spun, baby, este o chestie iute,

Mergi înainte, Josephine, mergi înainte...

Ellas McDaniel

Junkins a apărut în acea seară la Garajul Darnell în jur de opt patruzeci și cinci. Arnie tocmai terminase ce avea de făcut la Christine. Îi înlocuise antena pe care banda lui Repperton o rupsese, iar cam de cincisprezece minute stătea la volan ascultând la WDIL "Cavalcada de Aur de Vineri Noapte".

Nu avusese de gând să facă nimic mai mult decât să pornească radioul și să se asigure că montase corect antena, că nu apăreau interferențe. Dar găsisese semnalul puternic al WDIL-ului și rămăsese acolo, privind țintă prin parbriz cu ochii încețoșați și visători, în timp ce Babby Fuller cânta "I Fought the Law", Frankie Lymon și The Teenagers cântau "Why Do Fools Fall in Love?", Eddie Cochran cânta "C'mon Everybody", iar Buddy Holly, "Rave On". Vineri noaptea nu existau la WDIL reclame și nici disc-jockey. Doar muzică. Dispărută din topuri, dar nu și din inimile noastre. Din când în când intervenea o voce de femeie care îi comunica ceea ce el știa deja – că asculta WDIL-Pittsburg, și programul "Blue Suede Radio".

Arnie ședea la volan visând; pe tabloul de bord sclipeau luminile roșii ale "idiotului", iar el bătea ușor darabana. Antena era bună. Da. Făcuse o treabă foarte bună. Așa cum spunea Will; el avea mâini talentate. Uită-te la Christine; Christine o demonstra. Fusese o bucată de gunoi care stătea pe peluza lui LeBay, iar el o reînviase; apoi fusese o bucată de gunoi stând în parcare de la aeroport și el o reînviase iarăși. El...

Bate câmpii... bate câmpii și spune-mi...

Spune-mi... să nu fiu singur...

Ce făcuse?

Da, înlocuise antena. Și îndreptase câteva adâncituri, de acestea își amintea. Dar nu comandase nici un geam (deși toate erau înlocuite), nu comandase alte huse pentru scaune (dar acestea erau înlocuite) și se uitase doar o singură dată foarte atent sub capotă, după care o trântise îngrozit de stricăciunile pe care le avea motorul Christinei.

Dar acum radiatorul era întreg, blocul motor curat și lucios, pistoanele funcționau liber și cum trebuie. Iar ea torcea ca o pisică. Dar avusese vise.

Îl visase pe LeBay la volanul Christinei, LeBay îmbrăcat într-o uniformă pătată și mânjită cu țărâna din cimitir. Carnea lui LeBay se uscaseră și căzuseră. În unele locuri se întrezăreau oasele albe și lucioase. Orbitale în care fuseseră ochii lui LeBay erau goale și negre (dar ceva fremăta acolo, ah, da, ceva). Apoi farurile Christinei se aprinseseră și cineva fusese țintuit de ele ca o insectă pe o bucată de carton alb. Cineva cunoscut.

Moochie Welch?

Poate. Dar când Christine a țâșnit brusc, cu cauciucurile țipând, lui Arnie i s-a părut că fața terorizată de acolo de pe stradă, se schimba chiar și când Plymouth-ul trecea peste ea; acum era chipul lui Repperton, acum

era chipul lui Sandy Galton, acum era chipul dur și rotund ca o lună al lui Will Darnell.

Oricine o fi fost acolo, sărise într-o parte, dar LeBay o băgase pe Christine în marșarier, mânuind schimbătorul de viteze cu degete descărnate – pe unul dintre ele atârna o verighetă, tot atât de lejeră ca un lasou pe craca unui copac – și apoi a schimbat viteza pe când silueta alerga spre partea cealaltă a străzii. Iar în timp ce Christine se apropia iarăși, capul siluetei se răsucise, aruncând în urmă o privire îngrozită, și Arnie văzuse fața mamei lui... fața lui Dennis Guilder... chipul lui Leigh, tot numai ochi, care pluteau într-un nor de păr blond-închis... iar, până la urmă propriul său chip, gura strâmbă formând cuvintele *Nu! Nu! Nu!*

Acoperind totul, chiar și tunetul grav al tobei de eșapament (ceva cu siguranță se stricase acolo dedesubt), era vocea triumfătoare, putredă a lui LeBay, venind dintr-un laringe degradat, trecând printre buzele care se retrăseseră deja de pe dinți și care erau tatuante cu firișoare de țărână, vocea stridentă, triumfătoare a lui LeBay:

Așa, căcănărilor! Cum vă place chestia asta?

Apoi urmasse bufnetul greu, mortal, al Christinei care lovea în carne, sclipirea unor ochelari în noapte, rostogolindu-se și rostogolindu-se, și Arnie se trezise în camera lui, ghemuit și strângând perna în brațe. Fusese ora două noaptea și primul lui sentiment fusese o mare ușurare că este încă în viață. El trăia și LeBay era mort, iar Christine era la adăpost. Singurele lucruri din lume care aveau importanță.

Oh, dar Arnie, cum ți-ai vătămat spatele?

O voce din interior, răutăcioasă și insinuantă – punând o întrebare la care lui îi era frică să răspundă.

Am pățit-o la Philly Plains, spusese el tuturor. Una dintre mașinile avariate începuse să alunece de pe platforma remorcii camionului lui Will, iar eu am împins-o înapoi – nu am stat să mă gândesc; pur și simplu am făcut-o. Am făcut o întindere rea la un mușchi. Așa spusese. Iar una dintre mașinile avariate a alunecat, iar el a împins-o înapoi, dar nu așa făcuse întinderea de la spate, nu-i așa? Nu.

În noaptea aceea, după ce el și Leigh o găsiseră pe Christine zdrobită în parcare, stând pe patra anvelope sfărtecate... În noaptea aceea la Damell, după ce toată lumea plecase... el deschisese radioul din biroul lui Will pe programul WDIL de "oldies"... De ce nu? Acum Will avea încredere în el. El transporta țigările peste granița statului, în New York; el transporta artificiile până la Burlington și, de două ori, dusese ceva împachetat în cutii maro până la Wheeling, unde un tip tânăr într-un Dodge Challenger i-a înmănat, în schimbul lor, un pachet, tot maro, puțin mai mare. Arnie se gândise ca poate primise bani în schimbul cocainei, dar nu dorea să afle cu certitudine.

În aceste călătorii conducea o imensitate; mașina personală a lui Will, un Imperial 1966, negru ca miezul nopții în Persia. Era tăcut ca o șoaptă, iar portbagajul avea fund fals. Dacă nu depășeai viteza legală, nu aveai probleme. De ce ar fi avut? Lucrul important era că acum avea cheile de la garaj. Putea să intre acolo după ce toată lumea plecase. Așa cum făcuse în noaptea aceea. Arnie pornise radioul pe WDIL... și apoi... și apoi...

Își vătămase cumva spatele.

Ce făcuse ca să-și vătămeze spatele?

Ca răspuns i-a venit, ridicându-se din subconștient, o frază stranie: *A fost doar o mică încordare amuzantă.*

Chiar dorea să știe? Nu. De fapt, existau momente când nu-și dorea deloc mașina. Existau momente când simțea că ar fi mai bine dacă... ei bine, dacă, ar arunca-o la cimitir. Nu că o va face, sau va putea să facă asta vreodată. Doar că, din când în când (în siajul transpirat, tremurător al visului din noaptea trecută, de exemplu), simțea că dacă s-ar debarasa de

ea, ar fi... mai fericit.

Brusc, radioul a scuiptat o serie, aproape felină, de pârâituri.

— Stai ușurel, a șoptit Arnie.

Și-a trecut lent mâna peste tabloul de bord, plăcându-i această atingere. Da, câteodată mașina îl speria. Și presupunea că tatăl său avea dreptate; îi schimbaseră într-o anumită măsură viața. Dar nu ar putea s-o arunce la gunoi, tot așa cum nu s-ar putea sinucide.

Pârâiturile au încetat. "The Marvelettes" cântau "Please Mr. Postman".

Apoi, foarte aproape, a auzit o voce:

— Arnold Cunningham?

A tresărit violent și a închis radioul. S-a răsucit. Peste geamul Christinei era aplecat un om scund și cu o expresie vioaie. Ochii lui erau căprui-închis, iar tenul îi era îmbujorat – de la frigul de afară, a bănuit Arnie.

— Da?

— Rudolph Junkins. Poliția Statală, Departamentul de Investigații.

Junkins și-a întins mâna prin geamul deschis.

Arnie s-a uitat un moment la ea. Deci tatăl său avusese dreptate. A zâmbit cât de plăcut a putut, a luat mâna, a strâns-o cu fermitate și a spus:

— Nu trage, polițaiule, o să-mi arunc pistoalele.

Junkins i-a zâmbit lui Arnie, dar acesta a observat că zâmbetul nu-i atingea ochii, care cercetau mașina într-o manieră profesională care nu i-a plăcut lui Arnie. Chiar deloc.

— Oho! Din câte am auzit de la poliția locală am crezut că tipii care au meșterit la mașina ta au tatuat-o foarte bine. Nu pare.

Arnie a ridicat din umeri și s-a dat jos din mașină. În serile de vineri, activitatea de la garaj era destul de anemică; Will venea destul de rar, iar în seara aceasta nu era acolo. Vizavi, în boxa zece, un tip pe nume Gabbs își monta un nou amortizor de sunet la vechiul său Valiant, iar la capătul îndepărtat al garajului se auzea din când în când zumzetul unei chei pneumatice. Așadar, el și Junkins erau singuri.

— Nu a fost atât de rău precum părea, a spus Arnie.

Se gândea că acest omuleț zâmbitor și energic s-ar putea să fie foarte inteligent. Iar gândindu-se la aceasta posibilitate și-a pus mâna pe capota Christinei și imediat s-a simțit mai bine. Putea să-i țină piept acestui om, inteligent sau nu. La urma urmelor, de ce își făcea griji?

— N-a avut avarii structurale.

— Oh? Am înțeles că au perforat-o cu ceva foarte ascuțit, a spus Junkins uitându-se cu atenție la caroseria Christinei. Să fiu al naibii dacă pot să văd reparațiile. Arnie, tu trebuie să fii un tinichigiu genial. Dacă mă gândesc cum conduce nevastă-mea, poate că ar trebui să te angajezi permanent.

A zâmbit dezarmant, dar ochii lui alergau de colo-colo pe suprafața mașinii. S-au abătut un moment pe fața lui Arnie, și apoi s-au întors înapoi la mașină. Lui Arnie îi plăcea din ce în ce mai puțin.

— Sunt bun, dar nu Dumnezeu, a răspuns el. Dacă vă uitați cu mare atenție, se pot observa umpluturile. – A arătat spre o adâncitură vagă din capota din spate a Christinei. – Și acolo. – A arătat spre alta. – Am fost destul de norocos să găsec în Ruggles niște elemente originale de caroserie Plymouth. Ușa din spate de pe partea asta am revopsit-o în întregime. Observați ca vopseaua nu este aceeași? A bătut ușor cu degetele în ușă.

— Nu. Probabil că dacă aș avea un microscop aș putea să fac diferența, Arnie, dar altfel mi se pare că se potrivește perfect. A bătut și el ușor cu degetele în portieră. Arnie s-a încruntat.

— Superbă lucrătură, a spus Junkins.

S-a îndreptat agale spre botul mașinii.

— *Superbă* lucrătură, Arnie. Meriți să fii felicitat.

— Mulțumesc.

Privea, în timp ce Junkins, cu masca unui sincer admirator, își folosea ochii căprui și ageri ca să caute imperfecțiunile, vopseaua adăugată, poate o pată de sânge sau un smoc de păr. Căuta urme ale lui Moochie Welch.

Brusc, Arnie a fost convins că asta căuta căcănarul.

— Cu ce vă pot eu ajuta, detectiv Junkins?

Junkins a râs.

— Omule, ce protocolar ești. Nu pot să sufăr așa ceva! Spune-mi Rudy, okay?

— Sigur, a spus Arnie zâmbind. Rudy, cu ce te pot ajuta?

— Știi, este amuzant, a spus Junkins, lăsându-se pe vine ca să se uite la farurile din partea șoferului.

A ciocănit ușurel într-unui din ele, apoi, cu o aparentă nepăsare, și-a trecut degetul peste apărătoarea semicirculară de metal a farului. Canadiana lui s-a lăsat un moment pe cimentul pătat de ulei. Apoi s-a ridicat.

— Noi primim reclamații în legătură cu orice de această natură – mă refer la distrugerea mașinii tale.

— Oh, hei, ei nu au *distrus-o* cu adevărat, a spus Arnie.

Începuse să fie foarte nervos și iarăși a atins-o pe Christine. Încă o dată, soliditatea EI, *realitatea* EI, au părut să-l reconforteze.

— Știi, au încercat, dar n-au făcut o treabă prea bună.

— Okay. Cred că nu sunt la curent cu noua terminologie. – Junkins a râs. – Oricum, când mi s-a adus la cunoștință, ce crezi că am spus? "Unde sunt fotografiile?" Asta am spus. Știi am crezut că a fost o scăpare din partea lor. Deci am sunat la Poliția din Libertyville, iar ei mi-au spus că nu *există* fotografii.

— Nu, a spus Arnie. Un puști de vârsta mea nu poate să obțină decât o asigurare de responsabilitate, știi asta. Chiar și responsabilitatea m-a costat șapte sute de dolari. Dacă aș fi avut asigurare contra avariilor aș fi făcut o grămadă de fotografii. Dar, din moment ce nu am, de ce să mă fi obosit? N-aveam chef să le pun în album.

— Nu, cred că nu, a spus Junkins, și s-a îndreptat agale spre spatele mașinii, căutând cioburi de sticlă, urme, vinovăție. Dar știi ce mi s-a mai părut amuzant? Tu nici măcar n-ai reclamat fărădelegea!

Și-a ridicat către Arnie ochii negri și plini de întrebări, l-a privit foarte atent, apoi a zâmbit, parcă foarte uluit.

— Nici măcar n-a reclamat! "Hm!", am spus eu. "Prăpăditul! Cine a făcut reclamația?" Tatăl băiatului, mi-au răspuns ei. – Junkins a clătinat din cap. – Arnie, chestia asta n-o pricep și nu mă feresc să ți-o spun. Un băiat muncește pe brânci ca să refacă o mașină veche până când aceasta valorează două sau poate chiar cinci mii de dolari, apoi apar unii care o distrug.

— Ți-am spus.

Rudy Junkins și-a ridicat mâna și a zâmbit dezarmant. Timp de o secundă, Arnie a avut impresia că are de gând să spună "Pace", așa cum obișnuia Dennis atunci când o discuție devenea "fierbinte".

— Au avariat-o. Iartă-mă.

— Sigur.

— Oricum, după cele spuse de prietena ta, unul dintre făptași... ei bine, a defecat pe tabloul de bord. Aș fi crezut că tu ai fost ca dracu' de furios. M-aș fi așteptat să faci o reclamație.

Acum zâmbetul a dispărut total, iar Junkins îl privea serios pe Arnie, chiar sever.

Ochii grei, reci ai lui Arnie i-au întâlnit pe cei căprui ai lui Junkins.

— Rahatul se spală, a spus el sec. Vreți să știți ceva, domnule Rudy? Vreți să vă spun ceva?

— Sigur, fiule.

— Când aveam un an și jumătate, am găsit o furculiță și am zgâriat un birou vechi pe care; ca să-l cumpere, mama făcuse economii timp de cinci ani. Făcuse economii la sânge, așa mi-a spus. Bănuiesc că l-am zgâriat groaznic în foarte scurt timp. Bineînțeles că nu-mi amintesc, dar ea mi-a spus că s-a așezat pe jos și a plâns. – Arnie a zâmbit puțin. – Până anul acesta, nu puteam să mi-o închipui pe mama într-o asemenea postură. Acum cred că pot. Poate că am început să mă maturizez, ce credeți?

Junkins și-a aprins o țigară.

— Pierd eu sensul, Arnie? Fiindcă încă nu înțeleg la ce te referi.

— Ea mi-a spus că ar fi preferat ca eu să fiu în scutece până la trei ani în loc să fi făcut acel lucru. Fiindcă, a spus ea, rahatul se spală. Arnie a zâmbit. – Tragi apa după el și a dispărut.

— Așa cum a dispărut și Moochie Welch? a întrebat Junkins.

— Nu știu nimic despre asta.

— Nu?

— Nu.

— Pe cuvânt de onoare? a întrebat Junkins.

Întrebarea era plină de umor dar ochii lui nu; ei îl studiau pe Arnie, căutând cea mai mică fisură, o tresărire importantă.

La capătul garajului, insul care folosea cheia pneumatică să-și monteze cauciucurile pentru zăpadă a scăpat o unealtă pe ciment. A zdrăngănit muzical, iar tipul a cântat parcă pe mai multe voci:

— Oh, fir'ai a dracului de târfă!

Junkins și Arnie s-au uitat scurt în acea direcție, iar tensiunea momentului a fost spulberată.

— Desigur. Pe cuvânt de onoare, a spus Arnie. Uite, presupun că ești obligat să faci asta, este meseria ta.

— Bineînțeles că este meseria mea, a încuviințat Junkins încetișor. Băiatul a fost călcat de trei ori din ambele direcții. Era terci. L-au adunat cu lopata.

— Haide, a spus Arnie îngălbenindu-se. Stomacul i s-a contractat.

— De ce? Nu așa se procedează cu un rahat? Îl ridici cu o lopată?

— *Nu am avut nici un amestec!* a strigat Arnie, iar omul de vizavi, care-și monta amortizorul de sunet, s-a uitat mirat în sus. Arnie și-a coborât glasul.

— Îmi pare rău. Aș dori să mă lași în pace. Știi al naibii de bine că n-am nici un amestec în chestia asta. Tocmai ai cercetat în amănunt toată mașina. Dacă Christine l-ar fi lovit pe Welch de atâtea ori și atât de puternic, ar fi fost și ea stricată. Măcar atât știu și eu de la televizor. Iar acum doi ani când aveam Mecanică Auto I, domnul Smolnack spunea că după câte știe el, numai în două moduri poți să distrugi total botul unei mașini: ori să lovești un cerb, ori un om. Glumea puțin, dar nu spunea prostii... Știi la ce mă refer.

Arnie a înghițit în sec, iar gâtul său foarte uscat a hârâit.

— Corect, a spus Junkins. Mașina arată în ordine. Dar tu nu, băiete. Tu semeni cu un somnambul. Arăți ca dracu'. Scuză-mi limbajul. – Și-a aruncat țigara. – Știi ceva, Arnie?

— Ce?

— Cred că minți mai repede decât poate să galopeze un cal. – A bătut cu palma în capota Christinei. – Sau poate ar trebui să spui mai repede decât poate să meargă un Plymouth.

Arnie l-a privit, ținându-și mâna pe oglinda retrovizoare de pe partea pasagerului. Nu a spus nimic.

— Nu cred că minți în ce privește uciderea lui Welch. Dar, cred că minți în legătură cu ce i-au făcut ei mașinii tale; prietena ta a spus că ei au dezmembrat-o, iar ea este mult mai convingătoare decât tine. În timp ce îmi

povestea a plâns. Mi-a spus că erau peste tot cioburi de sticlă... De unde ai cumpărat geamurile, că veni vorba?

— McConnell's, a răspuns prompt Arnie. În Burg.

— Mai ai chitanța?

— Am aruncat-o.

— Dar ei își vor aminti de tine. O comandă atât de mare.

— S-ar putea – a spus Arnie – dar nu m-aș baza pe asta, Rudy. Sunt cei mai mari specialiști în geamuri de automobile de la vest de New York și de la est de Chicago. Asta înseamnă o zonă imensă. Fac foarte multe vânzări și o mulțime sunt pentru mașini vechi.

— Totuși, au registre.

— Am plătit bani gheață.

— Dar numele tău o să fie pe chitanțier.

— Nu, a spus Arnie, și a zâmbit rece. Garajul Darnell. Așa am obținut o reducere de zece la sută.

— Ai prevăzut totul, nu-i așa?

— Locotenent Junkins ...

— Minți în legătură cu geamurile, deși să fiu al dracului dacă înțeleg de ce.

— Aș zice că după tine și Isus Cristos a mințit pe Golgota, a spus Arnie iritat. De când este o crimă să-ți cumperi geamuri dacă cineva ți le-a spart pe celelalte? Sau să plătești cu bani gheață? Sau să obții o reducere?

— De niciodată, a răspuns Junkins.

— Atunci scutește-mă.

— Ba mai mult decât atât, eu cred că minți când spui că habar n-ai ce s-a întâmplat cu Welch. Știi ceva. Aș vrea să aflu ce.

— Nu știu nimic, a spus Arnie.

— Dar despre ...

— Nu mai am nimic să-ti spun. Îmi pare rău.

— În ordine, a spus Junkins renunțând atât de repede încât Arnie a devenit imediat bănuitor.

Junkins a căutat prin jacheta sport pe care o purta sub canadiană și și-a scos portofelul. Arnie a văzut că Junkins purta un pistol într-o teacă de pe umăr și a bănuir că polițistul a dorit ca el să-l vadă. A scos o carte de vizită și i-a dat-o lui Arnie.

— Poți să mă găsești la unul dintre cele două numere. Dacă vrei să discutăm. Despre orice.

Arnie a pus cartea de vizită în buzunarul de la piept.

Junkins a mai înconjurat-o o dată pe Christine.

— Superbă lucrătură, a repetat el.

S-a uitat chiorâș spre Arnie.

— De ce n-ai făcut reclamație?

Arnie a scos un oftat puternic.

— Fiindcă am crezut că totul se va sfârși acolo. Am crezut că ei vor renunța.

— Mda, a spus Junkins. Bănuiam eu că ăsta a fost motivul. Noapte bună, fiule.

— Noapte bună.

Junkins a pornit spre ieșire, apoi s-a răsucit și s-a întors înapoi.

— Mai gândește-te. Într-adevăr arăți ca dracu', înțelegi ce vreau să spun? Ai o prietenă drăguță. Este îngrijorată în privința ta și îi pare rău de ce a pățit mașina ta. Și tatăl tău este îngrijorat. Așa mi s-a părut la telefon. Mai gândește-te și sună-mă, fiule. O să dormi mai bine.

Arnie a simțit cum ceva tremură în spatele buzelor, ceva mic și trist, ceva rănit. Ochii căprui ai lui Junkins erau blânzi. A deschis gura – doar Dumnezeu știe ce ar fi putut să spună – apoi un puseu îngrozitor de durere l-a înjunghiat în spate, făcându-l să se încordeze brusc. Dar a avut și

efectul palmei aplicate unui isteric. S-a simțit mai calm, cu capul mai limpede.

— Noapte bună, a repetat el. Noapte bună, Rudy.

Junkins l-a mai privit tulburat încă puțin, apoi a plecat.

Arnie a început să tremure din tot corpul. Tremuratul a început de la mâini și s-a răspândit prin antebrațe la coate, apoi, pe neașteptate, peste tot. A căutat orbește mânerul portierei, l-a găsit până la urmă și a intrat în Christine, în mirosul liniștitor al mașinii și al tapițeriei noi. A pornit motorul la relanti, luminile "idiotului" au clipit, iar el a căutat butoanele radioului.

În timp ce tăcea asta, ochii i-au căzut pe brelocul de piele cu inițialele R.D.L. gravate pe el, iar visul i s-a întors brusc și foarte șocant: cadavrul în descompunere stând acolo unde se afla el acum; orbitele goale privind prin parbriz; degetele descărnate strângând volanul; rânjetul gol al dinților craniului; în timp ce Christine se năpustea peste Moochie Welch, iar la radio, potrivit pe WDIL, era melodia "Last kiss" cântată de J. Franck Wilson și The Cavaliers.

Și brusc i s-a făcut rău – foarte rău. Greața se agita continuu în stomac și în gât. Arnie s-a târât afară din mașină și a fugit spre toaletă, zgomotul propriilor pași izbindu-i nebunește urechile. De-abia a ajuns. Totul a ieșit afară; a vomitat de mai multe ori până când nu a mai avut nimic în stomac, decât fiere. În fața ochilor vedea stele verzi. Urechile îi țiuiau, iar mușchii abdominali i se agitau spasmodic.

Și-a privit în oglinda pătată fața palidă, cearcănele negre de la ochi și părul umed care i se lipise de frunte. Junkins avea dreptate. Arăta ca dracu'.

Dar coșurile îi dispăruseră.

A râs nebunește. N-ar renunța la Christine, orice s-ar întâmpla. Asta era singurul lucru pe care nu l-ar face. El...

Și, pe neașteptate, a trebuit iarăși să vomite, doar că nu mai avea nimic de dat afară; doar spasme seci, sfâșietoare și gustul acela amar de fiere.

Trebuia să discute cu Leigh. Foarte brusc, simțea nevoia să discute cu Leigh.

A intrat în biroul lui Will, în care singurul zgomot era ticăitul ceasului fixat pe perete. A format din memorie numărul familiei Cabot, dar a greșit de două ori deoarece degetele îi tremurau foarte tare.

I-a răspuns chiar Leigh cu voce somnoroasă.

— Arnie?

— Trebuie să vorbesc cu tine, Leigh. Trebuie să te văd.

— Arnie, este aproape ora zece. Tocmai am ieșit de la duș și mă băgasem în pat... aproape adormisem...

— Te rog, a spus el și și-a închis ochii.

— Măine. Nu se poate în seara asta, părinții mei nu m-ar lăsa să ies așa de târziu.

— Este doar zece. Și este vineri.

— Ei nu mai doresc să te văd prea des, Arnie. La început te plăceau, iar tata încă te place... dar amândoi au impresia că ai devenit puțin ciudat. – A urmat o pauză lungă, lungă din partea lui Leigh. – Și eu cred asta, a spus ea până la urmă.

— Asta înseamnă că nu vrei să ne mai vedem? a întrebat el plictisit. Stomacul îl durea, spatele îl durea, totul îl durea.

— Nu.

Acum în vocea ei se strecurase un ton vag de reproș.

— Începusem să cred că tu nu mai dorești să mă vezi... nu la școală,

iar serile și le petreci întotdeauna la garaj. Lucrând la mașină.

— Am terminat totul, a spus el. Iar apoi, cu un efort imens: Despre mașină doream să – *aaauu, la naiba!*

Și-a dus mâna la spate, unde simțise iarăși un puseu groaznic de durere și a reușit să apuce corsetul.

— Arnie? – Ea era alarmată. – Te simți bine?

— Mda. Mă doare puțin spatele.

— Ce aveai de gând să spui?

— Măine. O să mergem până la Baskin-Robins, o să mâncăm înghețată, poate o să facem câteva cumpărături pentru Crăciun, o să cinăm acolo și o să te duc acasă pe la șapte. Și n-o să mă port ciudat. Îți promit.

Ea a râs puțin, iar Arnie a simțit o mare ușurare. Era ca un balsam.

— Mincinosule.

— Asta înseamnă că accepți?

— Da, înseamnă că accept. – Leigh a făcut o pauză și apoi a dăugat încetșor: Ți-am spus că părinții mei nu prea mai doresc ca eu să te văd. N-am spus că și eu vreau asta.

— Mulțumesc, a spus el, luptându-se să-și păstreze un ton calm. Mulțumesc.

— Despre ce voiai să discutăm?

Christine. Doream să discutăm despre EA – și despre visele mele. Și despre motivele care mă fac să arăt ca dracu , și de ce întotdeauna vreau să ascult acum WDIL, și despre ce am făcut în seara aceea după ce toată lumea a plecat... noaptea în care mi-am vătămat spatele. Oh, Leigh, doresc...

Alt puseu de durere în spate, ca niște gheare de pisică.

— Cred că tocmai am discutat.

— Oh. – O pauză scurtă, caldă. – Bine.

— Leigh?

— Hm?

— Acum o să am mai mult timp. Îți promit. Cât dorești tu. Și a gândit: *Fiindcă acum, când Dennis este în spital, tu ești tot ce mi-a rămas, tot ce a rămas între mine și... mine și...*

— Asta-i bine.

— Te iubesc.

— La revedere, Arnie.

Spune și tu! a dorit el brusc să strige. *Spune și tu, am nevoie să mi-o spui și tu!*

Dar în ureche a auzit doar clinchetul telefonului.

A rămas mult timp la biroul lui Will, cu capul plecat, încercând să-și revină. Ea nu trebuia să-i facă o declarație de dragoste ori de câte ori el îi făcea una, nu-i așa? Nu avea chiar atât de mare nevoie de asigurare? Sau avea?

Arnie s-a ridicat și s-a dus la ușă. Ea se întâlnea mâine cu el, asta era lucrul important. Vor face cumpărăturile de Crăciun pe care le plănuseră în ziua aceea, în care căcănarii au distrus-o pe Christine; se vor plimba și vor vorbi, se vor distra foarte bine. Ea îi va spune că îl iubește.

— O s-o spună, a șoptit el, stând în cadrul ușii.

Dar în mijlocul garajului stătea Christine ca o negare mută și stupidă, cu grila ei împungând aerul ca și cum ar fi vânat ceva.

Iar din subconștientul lui, acea voce macabră și săcâitoare a șoptit: Cum ți-ai vătămat spatele? Cum ți-ai vătămat spatele? Cum ți-ai vătămat spatele, Arnie?

Această întrebare îl timora. Îi era frică de răspuns.

*Fetița mea a venit într-un Cadillac nou-nouț,
Mi-â spus: "Hey, daddy, vino aici,
Nu mă mai întorc niciodată!"
Baby, baby, nu vrei să-mi ascuți rugămintea?
Haide, scumpo, întoarce-te la mine!
Mi-a spus "Du-te dracului, daddy,
Nu mă mai întorc niciodată!"*
The Clash

Era o zi mohorâtă care amenința cu ninsoare, dar Arnie a avut perfectă dreptate: s-au distrat foarte bine și el nu s-a comportat ciudat. Doamna Cabot fusese acasă când Arnie ajunsese acolo, iar primirea inițială pe care i-a făcut-o a fost destul de rece. Dar a trecut mult timp – poate douăzeci de minute – până când Leigh a coborât, îmbrăcată cu un pulover de culoarea caramelei care se mula superb peste sâni și o pereche nouă de pantaloni care-i scoteau în evidentă șoldurile. Această inexplicabilă întârziere la o fată care întotdeauna fusese punctuală, era premeditată. Arnie o întrebase mai târziu despre asta, dar Leigh negase cu o inocență poate puțin prea prefăcută, dar își atinsese scopul.

Atunci când voia, Arnie putea să fie fermecător, iar cu doamna Cabot s-a pornit hotărât pe treabă. Înainte ca Leigh să coboare scările, prinzându-și părul în coadă de cal, doamna Cabot capitulase. Îl servise pe Arnie cu un Pepsi Cola și asculta cu mare atenție poveștile de la clubul de șah cu care o delecta el.

— Este singura activitate extrașcolară *civilizată* de care am auzit vreodată, i-a spus ea lui Leigh și i-a zâmbit aprobator lui Arnie.

— *PLIIICCCTIIISI-toare*, a spus Leigh.

L-a cuprins pe Arnie de talie și l-a sărutat zgomotos pe obraz.

— *Leigh Cabot!*

— Iartă-mă, Mums, dar arată nostim cu ruj pe obraz, nu-i așa? Așteaptă puțin, Arnie, am un Kleenex. Nu-l șterge cu *ghearele*.

A căutat șervețelul în poșetă. Arnie s-a uitat spre doamna Cabot și și-a dat ochii peste cap. Natalie Cabot și-a dus mâna la gură și a chicotit.

Relațiile bune dintre ea și Arnie erau pe deplin restabilite.

Arnie și Leigh s-au dus la Baskin-Robbins, unde o stânjeneală inițială, rămășiță a convorbirii telefonice din seara de dinainte, s-a topit. Arnie avea o teamă vagă că Christine nu va funcționa bine sau că Leigh va spune ceva răutăcios despre EA; ei nu-i plăcuse niciodată să meargă cu mașina lui. Amândouă s-au dovedit a fi îngrijorări nefondate. Christine a funcționat ca un bun ceas elvețian, iar singurele lucruri pe care Leigh le-a rostit despre Ea erau pline de mulțumire și uluire.

— N-aș fi crezut niciodată, a spus ea în timp ce ieșeau din parcare salonului de înghețată și intrau în traficul ce se îndrepta spre Monroeville Mall. Cred ca ai muncit ca un catâr.

— Nu era atât de grav pe cât ți s-a părut ție, a spus Arnie. Te-ar deranja niște muzică?

— Nu, bineînțeles că nu!

Arnie a deschis radioul. – The Silhouettes interpretau în ritm îndrăcit melodia "Get a Job".

Leigh s-a strâmbat.

— Uff, WDIL. Pot să-l schimb?

— Te rog.

Leigh a schimbat pe un post de muzică rock din Pittsburg și l-a auzit pe Billy Joel. "Tu s-ar putea să ai dreptate", afirma Billy voios. "Eu s-ar putea să fiu nebun". Acestea au fost urmate de cuvintele lui Billy către prietena lui, Virginia, spunându-i că "fetele catolice o încep prea târziu" –

era programul "Petrecerea de Weekend". Acum, se gândea Arnie. Acum EA o să înceapă să sară... Înapoi la... altceva. Dar Christine continua să meargă înainte.

Centrul comercial era aglomerat cu oameni agitați dar, în majoritate voioși, iureșul bezmetic și câteodată urât de dinaintea Crăciunului era încă la o distanță de două săptămâni. Aerul de sărbătoare era încă prea nou și era posibil să te uiți fără acreală la beteala care decora holurile largi ale magazinelor. Clincănitul constant de clopoței al Moș-Crăciunilor de la Armata Salvării nu devenise încă o iritare culpabila; încă intonau urări, felicitări, nu acel monoton și metalic cântec: *Săracii n-au Crăciun, săracii n-au Crăciun, săracii n-au Crăciun*, pe care Arnie părea întotdeauna să-l audă când mai erau puține zile până la Crăciun și atât vânzătoarele cât și Moș-Crăciunii de la Armata Salvării erau din ce în ce mai tracasăți.

S-au ținut de mână până când pachetele au devenit prea multe, mult prea repede, apoi Arnie s-a plâns cu bonomie că ea îl transformase într-un animal de povară. În timp ce se îndreptau spre nivelul inferior și spre B. Dalton, unde Arnie dorea să caute o carte despre arta construirii păpușilor pentru tatăl lui Dennis Guildler, Leigh a observat că începuse să ningă. Au stat câteva secunde la una dintre ferestrele scării, privind ninsoarea ca niște copii. Arnie a luat-o de mână, iar Leigh l-a privit zâmbind. El putea să-i miroasă pielea, curată și aromată; simțea parfumul părului ei. Și-a înclinat puțin capul; ea a iăcut la fel. S-au sărutat ușor, iar ea i-a strâns mâna. Mai târziu, după ce au ieșit din librărie, au stat deasupra ringului din centrul magazinului, privind patinatorii care dansau și făceau piruete în ritmul colindelor de Crăciun.

A fost o zi foarte frumoasă până în momentul în care Leigh Cabot a fost la un pas de moarte.

Dacă n-ar fi existat autostopistul, aproape cu siguranță ea ar fi murit. Atunci ei se aflau pe drumul de întoarcere, iar amurgul timpuriu de decembrie se transformase într-un întunerit lăptos. Christine, având ca de obicei o aderență foarte bună, mergea liniștită prin cele patru degete de zăpadă depuse.

Arnie făcuse o rezervare pentru cină la British Lion Steak House, singurul restaurant într-adevăr bun din Libertyville, dar timpul trecuse fără ca ei să-și dea seama și se decisese să cumpere o cină frugală de la McDonald-ul de pe JFK Drive. Leigh îi promisese mamei sale că va ajunge acasă până la opt și jumătate, deoarece familia Cabot avea invitați, iar când au părăsit centrul comercial era ora opt fără un sfert.

— Cu atât mai bine, a spus Arnie. Aproape am dat faliment.

Farurile l-au reliefat pe autostopist stând la intersecția dintre Route 17 și JFK Drive, la cinci mile depărtare de Libertyville. Avea părul negru lung până la umeri, presărat cu zăpadă, iar între picioare avea un sac milităresc.

În timp ce se apropiau de el, autostopistul a ridicat o pancartă pe care scria: LIBERTYVILLE, PA. Când au ajuns mai aproape, a întors-o pe cealaltă parte. Acolo scria: STUDENT LA COLEGIU NON-PSIHOPAT.

Leigh a izbucnit în râs.

— Haide să-l luăm, Arnie.

— Atunci când fac eforturi deosebite ca să arate că nu sunt psihopați, atunci trebuie să fii mai atent. Dar okay.

A semnalizat că oprește. În acea seară ar fi încercat să prindă luna cu un coș de nuiele dacă Leigh i-ar fi cerut așa ceva.

Christine s-a îndreptat lin spre marginea drumului, cauciucurile având aderență bună. Dar când s-au oprit, radioul, la care fusese până atunci o melodie hard-rock, a început să pârâie, iar după ce bruiajul a trecut, s-a auzit vocea lui Big Bopper care interpreta "Chantilly Lace".

— Ce s-a întâmplat cu "Petrecerea de weekend"? a întrebat Leigh în timp ce autostopistul alerga spre ei.

— Nu știi, a răspuns Arnie.

Dar știa. I se mai întâmplase și altă dată. Câteodată radioul Christinei prindea doar WDIL. Nu conta pe ce butoane apăsa sau cât de mult meșterea la adaptorul pentru FM de sub tabloul de bord; ori WDIL, ori nimic.

Brusc, și-a dat seama că oprirea ca să-l ia pe autostopist fusese o greșeală.

Dar acum era prea târziu pentru regrete; tipul deschisese una dintre ușile din spate ale Christinei, și-a aruncat pe podea sacul de armată și a intrat. Împreună cu el a intrat și o pală de aer rece și de zăpadă.

— Ah, omule, mulțumesc. – A oftat. – Degetele de la mâini și de la picioare au plecat de vreo douăzeci de minute spre Miami Beach. Oricum, trebuie să se fi dus undeva, fiindcă nu le mai simt.

— Mulțumește-i doamnei mele, a spus scurt Arnie.

— Mulțumesc, conia, a spus autostopistul, ridicând galant o pălărie invizibilă.

— N-ai de ce, a zis Leigh și a zâmbit. Sărbători fericite.

— La fel și vouă, deși n-ai spune că există așa ceva dacă ai sta acolo încercând să prinzi o ocazie în această seară. Oamenii trec pe lângă tine și dispar. *Vuumm*. – S-a uitat apreciativ în jur. – Frumoasă mașină, omule. A naibii de frumoasă.

— Mulțumesc, a spus Arnie.

— Ai refăcut-o singur?

— Mda.

Leigh îl privea nedumerită pe Arnie. Dispoziția expansivă pe care o avusese el până atunci fusese înlocuită de o nepolitețe care nu-l caracteriza deloc. La radio, Big Bopper a terminat și a urmat Richie Valens, cu "La Bamba".

Autostopistul a clătinat din cap și a râs:

— La început Big Bopper, apoi Richie Valens. Parcă-i noaptea morților la radio. Bunul și bătrânul WDIL.

— Ce vrei să spui? a întrebat Leigh.

Arnie a închis brusc radioul.

— Au murit într-un accident de avion. Împreună cu Buddy Holly.

— Oh! a exclamat Leigh cu voce tremurată.

Probabil că și autostopistul a simțit schimbarea din dispoziția lui Arnie; a devenit tăcut și gânditor. Afară, ninsoarea se întetise și se îndesise. Sosise prima furtună adevărată a sezonului.

În cele din urmă, arcurile aurii ale firmei McDonald au sclipit prin ninsoare.

— Arnie, vrei să mă duc eu înăuntru? a întrebat Leigh.

Arnie devenise aproape la fel de tăcut ca o stâncă, tăind elanurile ei pentru o conversație cu niște mormăieli.

— Mă duc eu, a spus el și a cotit spre parcare. Ce dorești să-ți iau?

— Doar un hamburger și cartofi prăjiți, te rog.

Intenționase să ia meniul complet – Big Mac, milk-shake, chiar și prăjiturele – dar apetitul ei părea că se redusese la zero.

Arnie a oprit. În lumina galbenă răspândită de peretele de cărămidă din spatele clădirii, fața lui părea galbenă, parcă bolnavă. S-a întors cu brațul sprijinit de spătarul scaunului.

— Să-ți iau și ție ceva?

— Nu, mulțumesc, a răspuns autostopistul. Mă așteaptă părinții la cină. Nu pot s-o dezamăgesc pe mama. Sacrifică cel mai gras vițel de câte ori mă duc acasă.

Zgomotul ușii trântite i-a tăiat ultimul cuvânt. Arnie ieșise afară și se

îndrepta spre ușa de intrare, cizmele lui ridicând norișori de zăpadă.

— Întotdeauna este așa de voios? a întrebat autostopistul. Sau câteodată devine cam taciturn?

— Este foarte drăguț, a spus Leigh ferm.

Pe neașteptate devenise nervoasă. Arnie oprise motorul și luase cheile, lăsând-o singură cu acest străin de pe bancheta din spate. Îl putea vedea în oglinda retrovizoare și, brusc, părul lui negru și lung, zburlit de vânt, barba de o zi și ochii negri îl făceau să pară sălbatic, să semene cu Manson.

— Unde faci școala? a întrebat ea.

Degetele ei trăgeau de pantaloni și s-a forțat să se stăpânească.

— Pitt, a răspuns scurt autostopistul.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei în oglinda retrovizoare, iar ea și i-a coborât foarte repede. Pantaloni de stofă roșii. Îi alesese deoarece Arnie îi spusese odată că îi plac – probabil că erau cei mai strâmți pantaloni pe care-i avea ea. Dintr-o dată își dorea să fi purtat altceva, care ar fi putut fi considerat provocator, dar care să nu pună la încercare imaginația cuiva: poate o rochie-sac gri. A încercat să zâmbească – într-adevăr era un gând amuzant, o rochie-sac gri, obține-o, ha-ha-ha – dar n-a reușit. Nu avea cum să nu recunoască: Arnie o lăsase singură cu un străin (drept pedeapsă că ea avusese ideea să-l ia în mașină?) și ea era acum speriată.

— Unde rele, a spus pe neașteptate autostopistul, făcând-o pe ea să-și țină respirația.

Cuvintele lui erau egale și finale. Ea îl vedea pe Arnie prin vitrină, stând al cincilea sau al șaselea la coadă. Mai trebuie să treacă destul timp până va ajunge în față. S-a surprins imaginându-și-l pe autostopist punându-și brusc mâinile înmănușate în jurul gâtului ei. Bineînțeles că ea putea să ajungă la claxon – dar va funcționa? Se îndoia, fără să aibă vreun motiv. Se gândea că ar putea să claxoneze de nouăzeci și nouă de ori și claxonul să funcționeze. Dar dacă, la a suta oară era strangulată de acest autostopist în favoarea căruia ea intervenise, claxonul nu va scoate nici un sunet. Fiindcă... Christine o antipatiza. De fapt, credea că Christine o urăște de moarte. Pur și simplu. Aberant, dar așa era.

— S-scuză-mă?

A privit în oglinda retrovizoare și a fost extraordinar de ușurată când a văzut că autostopistul nu se uită la ea; el privea interiorul mașinii. A atins tapițeria banchetei cu mâna, mai apoi și-a trecut ușor degetele pe plafon.

— Unde rele, a spus el și a clătinat din cap. Mașina asta, nu știu de ce, dar îmi transmite unde rele.

— Adevărat? a întrebat ea sperând că vocea ei a avut un ton neutru.

— Mda. Când eram mic am rămas o dată blocat în lift. De atunci am atacuri de claustrofobie. Până acum nu mi s-a mai întâmplat în mașină, dar se întâmplă acum. Unul foarte rău. Cred că ai putea să aprinzi un chibrit pe limba mea, atât de uscată îmi este gura.

A râs scurt și stânjenit.

— Dacă n-aș fi în așa mare întârziere, aș coborî și aș merge pe jos. N-o lua drept o jignire la adresa mașinii tipului tău, a adăugat el grăbit.

Când Leigh s-a uitat în oglindă ochii lui nu mai păreau deloc sălbatici, erau doar nervoși. În aparență nu glumise în legătură cu claustrofobia și nu mai semăna deloc cu Charlie Manson. Leigh se întreba cum de putuse fi atât de proastă... doar că știa acum și de ce. Știa foarte bine.

Era mașina. Toată ziua se simțise foarte bine când mersese cu Christine, dar acum fosta ei nervozitate și antipatie reapăruseră. Pur și simplu ea își proiectase sentimentele asupra autostopistului deoarece... ei bine, deoarece poți fi speriată și nervoasă din cauza unui individ pe care l-ai luat de pe șosea, dar era o nebunie să fii speriată de o mașină, de o structură fără viață din otel, sticlă, plastic și crom. Asta nu era doar o mică excentricitate, era *nebunie*.

— Nu simți nici un miros, nu-i așa? a întrebat el brusc.

— Să miros ceva?

— Un miros rău.

— Nu, chiar deloc.

Acum degetele ei trăgeau de poalele puloverului, scoțând fire de angora. Inima îi bătea neplăcut.

— Trebuie să fie un rezultat al atacului tău de claustrofobie.

— Cred că da.

Dar ea *simțea* acel miros. Sub mirosurile plăcute ale pielii și tapițeriei noi exista un iz vag: cam ca de ouă stricate. Doar un damf... un damf pururos.

— Te deranjează dacă deschid puțin geamul?

— Dacă dorești, a răspuns Leigh și a trebuit să facă un efort destul de mare ca să-și păstreze vocea egală și calmă.

Pe neașteptate ochii minții i-au reprodus poza care apăruse cu o dimineată înainte în ziare, poza lui Moochie Welch, probabil luată dintr-un registru. Legenda de sub fotografie spunea: *Peter Welch, victima accidentului despre care poliția crede că a fost o crimă.*

Autostopistul a deschis puțin geamul, iar înăuntru a intrat aerul rece, proaspăt, risipind acel miros. Înăuntru, la McDonald, Arnie ajunsese în față și făcea comanda. Privindu-l, Leigh a simțit un amestec atât de ciudat de dragoste și teamă încât i s-a făcut rău – pentru cea de a treia oară în ultimul timp își dorea să-și fi îndreptat atenția asupra lui Dennis; Dennis care părea atât de sigur și de sensibil...

Și-a întors gândurile de la această dorință.

— Să-mi spui dacă ți se face frig, a spus autostopistul. Știu, sunt cam ciudat. – A oftat. – Câteodată cred că n-ar fi trebuie să renunț la droguri, știi?

Leigh a zâmbit.

Arnie a ieșit din clădire cu o pungă albă în mână, a alunecat puțin pe zăpadă, apoi s-a urcat la volan.

— Este ca un congelator aici, a bodogănit el.

— Iartă-mă, omule, a spus autostopistul din spatele mașinii și a ridicat geamul.

Leigh a așteptat să vadă dacă izul acela va reveni, dar acum nu se simțeau decât mirosurile de piele, tapițerie și aroma vagă a aftershave-ului lui Arnie.

— Uite, Leigh.

I-a dat un hamburger, cartofii prăjiți și o Coke mică. El își luase un Big Mac.

— Omule, vreau să-ți mulțumesc încă o dată că m-ai luat în mașină, a spus autostopistul. Poți să mă lași la intersecția dintre JFK și Center, dacă nu te deranjează.

— În regulă, a spus scurt Arnie și a pornit mașina.

Ninsoarea era acum și mai deasă și vântul începuse să se întetească. Pentru prima dată Leigh a simțit-o pe Christine derapând puțin, încercând să-și păstreze aderența pe strada largă care acum era părăsită. Erau la mai puțin de cincisprezece minute depărtare de casă.

Nemaexistând acel iz, lui Leigh îi revenise apetitul. A înfulecat jumătate din hamburgerul ei, a băut niște Coke și și-a oprit o râgâitură cu dosul palmei. Intersecția dintre Center și JFK, marcată de un memorial al războiului a apărut pe partea stângă, iar Arnie a oprit lângă trotuar apăsând ușor pe frâne astfel încât Christine să nu derapeze.

— Weekend plăcut, a spus Arnie.

Acum semăna mai mult cu cel dintotdeauna. Poate că tot ce-i trebuise fusese puțină mâncare, s-a gândit Leigh amuzată.

— La fel și vouă, a spus autostopistul. Și Crăciun fericit.

— Și ție, a spus Leigh.

A mai mușcat încă o dată din hamburger, a mestecat, a înghițit... și a simțit cum mâncarea se oprește în gât. Pe neașteptate nu mai putea să respire.

Autostopistul cobora din mașină. Zgomotul ușii care se deschidea a fost foarte puternic. Sunetul clanței a părut ca bubuitul cifrului de la un seif bancar. Vântul părea o sirena de fabrică.

(Este stupid, știu, dar nu pot, Arnie, nu pot să respir.)

Mă sufoc! a încercat ea să spună, dar n-a reușit să scoată decât un șuierat vag pe care era sigură că l-a acoperit vântul. Și-a dus mâna la gât și l-a simțit umflat și zvâcnind. A încercat să strige. Nu avea aer ca să strige, nu avea deloc

(Arnie, nu pot.)

aer, și o simțea acolo, o bucată caldă de hamburger. A încercat s-o dea afară dar n-a reușit. Luminile de pe tabloul de bord, verde intens, circulare, *(pisică, ochii unei pisici, bunule Dumnezeu, nu pot să RESPIR)* o priveau

(Dumnezeule, nu pot, să RESPIR, nu pot să RESPIR, nu pot)

Pieptul ei a început să se agite, cerând aer. Iarăși a încercat să dea afară bucata aceea pe jumătate mestecată de hamburger din gâtul ei, dar nu voia să iasă. Acum șuieratul vântului era mai puternic decât lumea, mai puternic decât orice sunet pe care-l auzise ea până atunci, iar Arnie în sfârșit își întorcea fața de la autostopist ca să se uite la ea; se întorcea cu încetinitorul, cu ochii holbându-i-se aproape comic și chiar și vocea lui părea prea tare, ca tunetul, vocea lui Zeus adresându-se unui biet muritor din spatele unui plafon de nori furtunoși.

— LEIGH... EȘTI... CE DRACU?... SE SUFOCĂ! OH, DUMNEZEULE, EA SE...

S-a întins cu încetinitorul spre ea, apoi și-a retras mâna, imobilizat de panică.

(Oh, ajută-mă, ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, fa ceva, mor, oh, bunule Dumnezeu, mă sufoc din cauza unui hamburger McDonald, Arnie, de ce nu MĂ AJUȚI?) și bineînțeles că știa motivul, el s-a retras deoarece Christine nu dorea ca ea să beneficieze de vreun ajutor, acesta era modul în care Christine o înlătura pe ea, modul Christinei de a scăpa de cealaltă femeie, iar acum instrumentele de pe tabloul de bord erau într-adevăr ochi, ochi mari, rotunzi, lipsiți de emoție, care o priveau cum se sufocă, ochi pe care ea îi vedea printr-o perdea din ce în ce mai mare de puncte negre, puncte negre care explodau și se măreau în timp ce *(mama, o draga mea, eu mor și EA MĂ VEDE, EA ESTE VIE, VIE, VIE, OH, MAMA, DUMNEZEULE, CHRISTINE ESTE VIE)* Arnie se întindea iarăși spre ea. Acum Leigh începuse să se zvârcolească pe scaun, pieptul ei se agita spasmodic, în timp ce se agăța cu mâinile de gat. Ochii îi ieșiseră din orbite. Buzele începuseră să i se albăstrească. Arnie o bătea ineficient pe spate și urla ceva. A apucat-o de umăr, părând că vrea s-o împingă afară din mașină, apoi pe neașteptate s-a strâmbat și s-a îndreptat, mâinile ducându-i-se involuntar la spate.

Leigh se zvârcolea. Blocajul din gât părea imens, fiebinte și pulsator. Iarăși a încercat să-l dea afară, dar nu mai avea putere. Bolul alimentar nu s-a clintit. Acum șuieratul vântului începuse să se atenueze, totul începuse să se atenueze, iar nevoia ei de aer nu mai părea atât de stringentă. Poate că murea, dar brusc asta nu mai părea atât de grav. Nimic nu mai era atât de rău, în afară de ochii aceia verzi care o priveau de pe panoul cu aparate. Nu mai erau lipsiți de emoție. Acum ardeau, plini de ură și triumf.

(O Dumnezeule îmi pare sincer rău că Te-am ofensat îmi pare rău pentru ofense acesta este actul meu actul meu de de)

Arnie o ținea din partea șoferului. Ușa lui Leigh s-a deschis brusc și ea s-a prăbușit în frigul brutal și tăios. Aerul a revitalizat-o puțin, a făcut ca lupta pentru respirație să pară iarăși importantă, dar obstrucția nu se

clintea... nu voia să se miște.

De departe, a auzit vocea lui Arnie tunând încăpățânată, vocea lui Zeus: "*CE FACI? IA-ȚI MÂINILE DE PE EA!*"

Brațe în jurul ei. Brațe puternice. Vântul pe fața ei. Ninsoarea intrându-i în ochi.

(O, Dumnezeule, ascult-o pe păcătoasa de mine, acesta este actul meu de căință, îmi pare sincer rău că Te-am ofensat. OH! AAUUU! ce FACI, coastele mele dor ce, ce faci) și brusc în jurul ei erau brațe strângând-o, și o pereche de mâini erau încătușate într-un nod chiar sub sânii ei, în adâncitura plexului solar. Și pe neașteptate s-a ridicat un deget mare, degetul mare al unui autostopist făcând semn, doar că degetul s-a implantat dureros în coșul pieptului. În același timp strânsoarea brațelor s-a accentuat brutal. Se simțea prinsă *Ohhhhhh, îmi rupi COASTELE)*

Într-o îmbrățișare de urs. Toată diafragma părea să-i salte și ceva a zburat din gura ei cu forța unui proiectil. A aterizat în zăpada: un boț umed de pâine și carne.

— Dă-i *drumull!* striga Arnie în timp ce aluneca prin spatele Christinei, grăbindu-se spre locul în care autostopistul ținea corpul fără vlagă al lui Leigh. — Dă-i drumul, o ucizi!

Leigh a început să respire, cu gâfâituri sfâșietoare. Cu fiecare gură de aer rece pe care o inhala, prin gât și plămâni părea să-i treacă un rău de foc. Își dădea vag seama că plângea.

Îmbrățișarea brutală, ca de urs, s-a destins și brațele i-au dat drumul.

— Totu-i în ordine, fato? Te simți bine?

Apoi Arnie a trecut pe lângă ea, înșfăcându-l pe autostopist. Acesta s-a întors spre Arnie, cu părul lung fluturându-i în vânt, și Arnie l-a lovit în gură. Autostopistul a zburat, cizmele i-au alunecat pe zăpadă și a aterizat pe spate. În jurul lui s-a ridicat zăpada proaspătă, fină și uscată ca zahărul pudră.

Arnie a înaintat câțiva pași, cu pumnii ridicați, cu ochii mijiiți.

Ea a respirat convulsiv – oh, o durea, de parcă ar fi fost înjunghiată cu mai multe cuțite – și a țipat:

— *Ce faci, Arnie? Oprește-te!*

El s-a întors spre ea, buimăcit:

— Hm? Leigh?

— *Mi-a salvat viața, de ce îl lovești?*

Efortul a fost prea mare, iar punctele negre au început iarăși să danseze prin fața ochilor ei. S-ar fi putut sprijini de mașină, dar nu voia să se apropie de ea, nu dorea s-o atingă. Instrumentele de pe tabloul de bord. Ceva se întâmplase cu instrumentele de pe tabloul de bord. Ceva (*ochii s-au transformat în ochi*) la care ea nu dorea să se gândească.

S-a dus împleticit până la un stâlp de iluminat și s-a agățat de el ca bețivii, cu capul în jos, gâfâind. În jurul taliei a simțit o mână blândă, nesigură.

— Leigh... scumpo, te simți bine?

Ea și-a întors puțin capul și i-a văzut chipul palid, nenorocit. A izbucnit în lacrimi.

Autostopistul s-a apropiat precaut de ei, ștergându-și gura însângerată cu mâneca jachetei.

— Mulțumesc, a spus Leigh printre respirații sacadate.

Acum durerea începuse să se potolească puțin, iar vântul puternic și rece îi liniștea fața înfierbântată.

— Mă sufocam... Cred... cred că aș fi murit dacă tu n-ai fi...

Prea mult. Iarăși acele puncte negre, toate sunetele pierzându-se într-un tunel ciudat de vânt. Și-a lăsat capul în jos așteptând să-i treacă.

— Este Manevra Heimlich, a spus autostopistul. Când vrei să lucrezi la o braserie ești obligat s-o înveți. La școală. Te antrenezi pe un manechin de

cauciuc. Daisy Mac, așa este poreclit. Și o faci, dar habar nu ai dacă o să – știi tu – funcționeze pe o persoană reală.

Vocea lui era tremurată, sărind de la tonalități joase la cele înalte, apoi înapoi la cele joase, întocmai ca glasul unui puști în pragul pubertății. Vocea lui părea că vrea să râdă sau să plângă – așa ceva – și chiar în lumina incertă și prin ninsoarea deasă, Leigh a putut să vadă cât de palid era.

— Niciodată nu m-am gândit că va trebui s-o folosesc. Funcționează destul de bine. Ai văzut cum a zburat afurisitul ăla de dumicat?

Autostopistul s-a șters la gură și s-a uitat uimit la pata de sânge de pe mâna lui?

— Îmi pare rău că te-am lovit, a spus Arnie. – Părea gata să izbucnească în plâns. – Eram... eram...

— Sigur, omule, știu. – L-a bătut pe Arnie pe umăr. – Nici o problemă. Fată, te simți bine?

— Da, a spus Leigh.

Respirația ei era acum ritmică. Inima începea să i se potolească. Doar cu picioarele era mai rău; erau ca din elastic. *Dumnezeule, s-a gândit ea. Acum aș fi putut să fiu moartă. Dacă nu l-am fi luat în mașină pe tipul ăsta, și era cât pe ce să n-o facem...*

I-a trecut prin minte că era norocoasă că trăia. Acest clișeu a izbit-o puternic, cu o forță stupidă, de netăgăduit, care a făcut-o să se simtă amețită. A început să plângă mai tare. Când Arnie a condus-o înapoi la mașină, s-a lăsat dusă, cu capul sprijinit de umărul lui.

— Ei bine, a spus încurcat autostopistul. Eu am plecat.

— Așteaptă, a zis Leigh. Cum te numești? Mi-ai salvat viața și mi-ar plăcea să-ți știu numele.

— Barry Gottfried, a răspuns el. La dispoziția dumneavoastră. A ridicat iarăși o pălărie imaginară.

— Leigh Cabot. Acesta este Arnie Cunningham. Mulțumesc.

— Chiar foarte mult, a adăugat Arnie.

Dar Leigh n-a auzit mulțumiri sincere în vocea lui – doar un tremur. A ajutat-o să se urce în mașină și brusc mirosul a asaltat-o, a atacat-o; de această dată nu era ceva vag, era mult mai mult decât un iz de dedesubt. Era mirosul putregaiului și al descompunerii, acut și otrăvitor. Și-a simțit creierul invadat de o teamă sălbatică și s-a gândit: *Este mirosul furiei El...*

Lumea s-a dat peste cap. S-a aplecat afară din mașină și a vomitat.

Apoi, pentru scurt timp, totul a devenit plumburiu.

— Ești sigură că te simți bine? a întrebat-o Arnie cam pentru a suta oară. Va trebui să fie și pentru ultima dată, a realizat Leigh cu oarecare ușurare. Se simțea foarte, foarte obosită. În piept și la tâmpole avea o durere surdă, care zvâcnea mocnit.

— Acum sunt bine.

— Bine. Bine.

S-a mișcat șovăitor, ca și când ar fi vrut să plece. Dar nu era sigur dacă venise încă momentul; nu, până când va mai pune încă o dată întrebarea lui eternă. Stăteau în fața casei familiei Cabot. Benzi galbene de lumină, provenind de la ferestre, se întindeau uniform pe zăpada proaspătă, imaculată. Christine stătea lângă bordură, cu luminile de poziție aprinse.

— M-ai speriat atunci când ai leșinat, a spus Arnie.

— Nu am leșinat... doar mi s-a încețoșat vederea pentru câteva minute.

— Ei bine, m-ai speriat. Știi, te iubesc.

Ea l-a privit cu gravitate.

— Oare?

— Bineînțeles că da! Leigh, știi că te iubesc!

A tras aer adânc în piept. Era obosită, dar trebuia s-o spună, și s-o spună chiar acum. Pentru că dacă n-o spunea acum, ceea ce s-a întâmplat până mâine dimineață va părea ridicol – sau poate mai mult decât ridicol; în lumina dimineții ideea va părea nebunească. Un miros care venea și dispărea ca și "duhoarea descompunerii" dintr-o poveste de groază gotică? Instrumente de bord care se transformă în ochi? Și mai presus de toate sentimentul aberant că mașina încercase s-oucidă?

Până mâine, chiar și faptul că era să moară sufocată nu va fi nimic mai mult decât o vagă durere în pieptul ei și o convingere că n-a fost nimic, chiar așa, nu a fost o chemare prea apropiată.

Doar că totul era adevărat și Arnie știa asta – da, o parte din el știa – și acest lucru trebuia spus acum.

— Da, cred că mă iubești, a spus ea lent. L-a privit în ochi. Dar nu mai merg niciunde cu tine în mașina aia. Și dacă într-adevăr mă iubești, o să te descotorosești de ea.

Expresia de soc de pe chipul lui a fost atât de mare și de bruscă, de parcă ea l-ar fi pălmuit.

— Despre ce – despre ce vorbești, Leigh?

Oare socul dăduse naștere la acea expresie buimacă? Ori un fel de vinovăției

— Ai auzit ce am spus. Nu cred că o să te descotorosești de ea – nu știu dacă mai poți s-o faci – dar dacă vrei să mergi undeva cu mine, Arnie, mergem cu autobuzul. Sau cu avionul. Dar n-am de gând să mai merg vreodată în mașina ta. Este o capcană mortală.

Așa. A rostit-o. Îi scăpase din gură.

Acum șocul de pe fața lui se transforma în supărare – acel gen de supărare oarbă, îndărătnică, pe care ea o văzuse pe chipul lui atât de des în ultimul timp. Nu era cauzată numai de lucrurile importante, ci și de cele minore – o femeie trecând pe galben; un polițist care oprea circulația chiar înainte de a trece ei – dar acum și-a dat seama, cu forța unei revelații, că supărarea, corozivă și atât de diferită de restul personalității lui Arnie, era întotdeauna asociată cu mașina. Cu Christine.

— "Dacă mă iubești o să te descotorosești de ea", a repetat el. Știi cu cine semeni?

— Nu, Arnie.

— Cu mama mea, cu ea semeni.

— Îmi pare rău.

N-o să-și permită să dea înapoi; nici n-o să se apere cu cuvinte sau o să încheie discuția intrând în casă. Ar fi putut să facă asta dacă n-ar fi simțit nimic pentru el, dar îi păsa. Impresiile ei originare – că în spatele timidității tăcute, Arnie Cunningham era bun, decent și blând (și poate și sexy) – nu se schimbaseră prea mult. Era mașina, atâta tot. Aceasta era schimbarea. Era ca și cum ai observa o minte hotărâtă, dând lent înapoi sub influența unui drog rău, coroziv, care creează dependență.

Arnie și-a trecut degetele prin părul pudrat cu zăpadă, un gest caracteristic de uluire și supărare.

— Ai avut un atac grav de sufocare în mașină, okay, și-mi dau seama că numai plăcut n-a fost. Dar, Leigh, a fost din cauza *hamburgerului*, asta-i tot. Sau poate că nici măcar atât. Poate că încercai să vorbești în timp ce mestecai, sau respirai tocmai în secunda nepotrivită. Asta se-ntâmplă tuturor din când în când. Câteodată oamenii mor. Tu nu. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar să-mi învinuiești mașina!

Da, părea perfect plauzibil. Și *era*. Doar că în spatele ochilor gri ai lui Arnie se petrecea ceva. Ceva frenetic, care nu era chiar o minciună, ci o... raționalizare! O negare voită a adevărului?

— Arnie, sunt obosită, mă doare pieptul, am o migrenă și cred că am puterea să-ți spun asta doar o singură dată. O să mă ascuți?

— Dacă este despre Christine, atunci îți bați gura de pomană, a răspuns el, și expresia aceea încăpățânată, de catar, i se așternuse iarăși pe chip. Este aberant s-O învinuiești pe EA și tu știi asta.

— Da, știi că este o nebunie, și știi că-mi bat gura de pomană, a spus Leigh. Dar te rog să mă ascuți.

— Te ascult.

Ea a inspirat adânc, ignorând junghiul din piept. A privit-o pe Christine, împrăștiind norișori de vapori albi în ninsoarea deasă, apoi și-a schimbat repede direcția privirii. Acum luminile de avertizare semănau cu niște ochi; ochii galbeni ai unui linx.

— Când m-am înecat... când mă sufocam... instrumentele de bord... luminile lor s-au schimbat. *S-au schimbat*. Erau... nu, n-aș merge atât de departe, *semănau* cu niște ochi.

El a răs, un lătrat scurt în aerul rece. Într-o casă a fost dată perdeaua unei ferestre, cineva s-a uitat afară, apoi perdeaua a revenit în poziția inițială.

— Dacă autostopistul... acel Gottfried... dacă el n-ar fi fost acolo, eu aș fi murit, Arnie. Aș fi *murit*. – I-a cercetat ochii apoi a continuat. *O dată*, și-a spus în sinea ei. *Trebuie s-o spun măcar de data asta*. – Mi-ai spus că ai lucrat la bufetul de la Liceu în primii trei ani. Am văzut afișul cu Manevra Heimlich care se află pe ușa de la bucătărie. Și tu trebuie să-l fi văzut. Dar n-ai încercat să-mi aplici acest procedeu, Arnie. Te pregăteai să mă bați pe spate. Asta nu dă rezultate. În Massachusettes am lucrat la un restaurant și primul lucru pe care trebuie să-l înveți, chiar înainte de Manevra Heimlich, este că *nu ajută la nimic să bați pe spate pe cineva care se sufocă*.

— Ce spui? a întrebat el cu o voce slabă, gâfâită.

Ea n-a răspuns; doar s-a uitat la el. Privirile li s-au întâlnit doar pentru un moment, apoi ochii lui – supărați, zăpăciți, aproape hăituiți au privit în altă parte.

— Leigh, oamenii sunt uituci. Ai dreptate, așa ar fi trebuit să fac. Dar dacă tu ai făcut acest curs, atunci știi că ți-o poți aplica și singură.

Arnie și-a împreunat mâinile într-un pumn, cu unul dintre degetele mari ieșind în afară și și-a presat diafragma ca să-i demonstreze.

— Numai că în agitația aceluia momet, oamenii uită...

— Da, așa este. Iar tu pari să uiți o mulțime de lucruri când ești în mașina asta. De exemplu, cum să fii Arnie Cunningham.

Arnie clătina din cap.

— Ai nevoie de timp ca să te mai gândești la asta, Leigh. Ai nevoie...

— Tocmai de asta n-am nevoie, a spus ea cu o înverșunare de care n-ar fi crezut că mai este în stare. În viața mea n-am avut niciodată o experiență supranaturală – nici măcar *n-am crezut* în chestii de genul ăsta – dar acum mă întreb ce anume se petrece și ce se întâmplă cu tine. Arătau ca niște *ochi*, Arnie. Iar mai târziu... după aceea... a fost un miros. Un miros oribil, de putregai.

Arnie a făcut un pas înapoi.

— Știi despre ce vorbesc.

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

— Tocmai ai sărit de parcă dracul ți-ar fi atins urechea.

— Îți imaginezi, a spus Arnie. Îți imaginezi prea multe.

— Acel miros a fost *acolo*. Și mai sunt și alte lucruri. Câteodată radioul tău nu prinde nimic altceva decât postul acela cu muzică veche

Altă tresărire în ochii lui și o zvâcnire ușoară în colțul stâng al gurii.

— Și câteodată, când noi ne înțelegem și ne simțim foarte bine, ea pur și simplu se oprește, ca și când nu i-ar plăcea. *Ca și când mașinii nu i-ar plăcea, Arnie*.

— Ești tulburată, a spus el cu o voce amenințătoare.

— Da, *sunt* tulburată, a spus ea începând să plângă. *Tu nu ești?* –

Lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji. *Eu cred că pentru noi asta-i sfârșitul, Arnie – te iubesc, dar cred că s-a terminat. Într-adevăr cred asta, și sunt foarte tristă și îmi pare foarte rău.* – Relațiile tale cu părinții tăi s-au transformat devenind cele dintr-o... tabără înarmată; transporti Dumnezeu știe ce, în New York și în Vermont, pentru porcul ăla gras de Will Darnell, și mașina aceea... mașina aceea...

Nu mai putea să spună nimic. Vocea ei s-a stins. Și-a scăpat pachetele din mână și s-a aplecat orbește să le adune. Epuizată și înlăcrimată, n-a reușit decât să le împrăștie. Arnie s-a aplecat s-o ajute dar ea l-a respins.

— Lasă-le în pace! Le iau eu!

El s-a ridicat cu chipul palid și îndârjit. Expresia lui era de furie înlemnită, dar ochii... oh, pentru Leigh, ochii lui păreau pierduți.

— Bine, a spus el, și acum vocea îi era asprită de lacrimi. Bine. Dă-te și tu de partea celorlalți dacă dorești. Pune șaua și călărește împreună cu toți ceilalți căcănari. Crezi că-i pasă cuiva?

A tras aer în piept cu o respirație tremurată și a scos un oftat dureros înainte de a-și astupa gura cu mâna înmănușată.

A început să meargă cu spatele spre mașină; a căutat Plymouth-ul orbește cu mâinile la spate, iar Christine era acolo.

— Dar trebuie să fii conștientă că ești nebună. Ți-ai ieșit din minți! Deci, du-te și fă-ți jocurile! N-am nevoie de tine! N-am nevoie de *nici unul* dintre voi!

Vocea lui era acum un țipăt acut, într-o drăcească armonie cu vântul.

— *N-am nevoie de tine, deci du-te dracului!*

A înconjurat grăbit mașina, picioarele i-au alunecat și s-a sprijinit de Christine. EA era acolo, deci n-a căzut. A intrat înăuntru, motorul s-a ambalat, farurile s-au aprins împrăștiind o lumină albă, orbitoare, iar Fury-ul a pornit cu cauciucurile din spate ridicând o trombă de zăpadă.

În timp ce stătea acolo și privea luminile din spate cum se micșorează, devenind doar niște puncte roșii și dispărând când mașina a dat colțul, lacrimile au început să-i curgă mai repede și mai abundent. Pachetele zăceau împrăștiate la picioarele ei.

Apoi, pe neașteptate, mama ei se afla acolo, îmbrăcată absurd cu o haină de ploaie descheiată, cu cizme verzi de cauciuc și cu cămașa ei de noapte albastră.

— Scumpo, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a hohotit Leigh.

Eram gata-gata să mor sufocată. Am simțit un miros care ar fi putut să provină de la un mormânt de-abia deschis și cred... da, cred că într-un fel mașina aceea este vie... din ce în ce mai vie în fiecare zi. Parcă e un fel de vampir oribil, doar că EA se hrănește cu mintea lui Arnie. Cu mintea și spiritul lui.

— Nimic, nu s-a întâmplat nimic. M-am certat cu Arnie, asta-i tot. Te rog, mă ajută să-mi adun lucrurile?

Au cules pachetele lui Leigh și au intrat în casă. Ușa s-a închis în spatele lor și noaptea a intrat cu totul în posesia vântului și ninsorii. Până dimineața stratul de zăpadă va avea mai mult de douăzeci de centimetri.

Arnie s-a plimbat cu mașina până după miezul nopții și mai târziu nu și-a mai amintit nimic din acele ore. Zăpada umpluse străzile pustii și fantomatice. Nu era o noapte pentru superbe mașini americane. Și totuși, Christine străbătea ninsoarea abundentă cu mare ușurință și siguranță, chiar și fără cauciucuri pentru zăpadă. Din când în când se întrezărea fugar silueta preistorică a unui plug de zăpadă.

Radioul mergea. Pe toată scala se prindea numai WDIL. Au început știrile. La convenția AFL/CIO, Eisenhower prevăzuse că în viitor muncitorii și patronii se vor înțelege foarte bine. Dave Beck negase că Sindicatul Teamsters era doar o fațadă pentru toate agitațiile. Cântărețul rock'n'roll

Eddie Cochran murise în urma unui accident de mașină în drum spre aeroportul Heathrow din Londra; operația care durase trei ore nu reușise să-i salveze viața. Rușii se mândreau cu ICBM⁶-urile lor, WDIL difuza toată săptămâna vechituri, dar în weekenduri deveneau într-adevăr specifice. Buletine de știri din anii cincizeci. Asta era (*n-am mai auzit niciodată până acum așa ceva*) o idee originală. Asta era (*totul aberant*) foarte original.

Buletinul meteorologic pronostica mai multă zăpadă.

Apoi iarăși muzică: Bobby Dann cu "Splish-Splash", Ernie K-Doe cu "Mother-in-Law", gemenii Kalih cântând "When". Ștergătoarele marcau timpul.

A privit spre dreapta, iar pe "locul mortului" l-a văzut pe Roland D. LeBay.

Roland D. LeBay stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni verzi și o cămașă decolorată de Armată, privind prin orbitele goale. Într-una dintre ele se afla un cărăbuș.

Trebuie să-i faci să plătească, a spus Roland D. LeBay. *Trebuie să-i faci pe căcănari să plătească, Cunningham. Până la ultimul dobitoc.*

— Da, a șoptit Arnie.

Christine murmură prin noapte, tăind zăpada cu urme proaspete, neabătute.

— Da, asta-i de la sine înțeles.

Iar ștergătoarele de parbriz l-au aprobat.

35

Un scurt interludiu

Băiete, mână acel vechi Chrysler până în Mexic.

Z.Z. Top

La Liceul Libertyville, antrenorul Puffer fusese înlocuit cu antrenorul Jones, iar centrul atenției se mutase de la football la basketball. Dar, de fapt, nimic nu se schimbase cu adevărat: basketbaliștii liceului nu se descurcau mult mai bine decât luptătorii fotbaliști – singurul punct luminos era Lenny Barongg, un tip polisportiv care excela în basket. Cu încăpățănare, Lenny a reușit să aibă acel an superb de care avea nevoie dacă dorea să obțină bursa sportivă pentru colegiul Marquette, după care tânjea.

Pe neașteptate Sandy Galton a părăsit orașul. Peste noapte. Mama lui, o bețivă de patruzeci și cinci de ani care arata de șaiszeci, nu a părut prea îngrijorată. Tot așa a reacționat și fratele său mai mic, care era cel mai important furnizor de droguri din Gimnaziul Gornick. În Liceul Libertyville circula zvonul romantic că el fugise în Mexic. Altul, mai puțin romantic, propunea altă variantă: că Buddy Repperton se supăraseră dintr-un motiv sau altul pe Sandy, iar acesta a simțit că ar fi mai bine să dispară din oraș.

Vacanța de Crăciun se apropia, iar atmosfera din școală a devenit agitată și destul de tumultuoasă, așa cum se întâmplă întotdeauna înaintea unei vacanțe lungi. În general, notele elevilor au înregistrat scăderea obișnuită dinainte de Crăciun. Referatele despre cărți erau aduse târziu și adesea semănau suspicios de mult cu rezumatele de pe copertă (la urma urmelor, câți dintre elevii, din clasa a zecea sunt capabili să caracterizeze *De veghe în lanul de secară*; "acest clasic arzător al adolescenței postbelice"). Proiectele erau pe jumătate făcute sau nefăcute, procentajul perioadelor de suspendare date pentru sărutări și mângâieri a crescut aberant, ca și cererea de marijuana, în timp ce elevii Liceului Libertyville se lăsau duși de euforia dinaintea Crăciunului. Deci mulți dintre elevi erau veseli; crescuse

⁶ ICBM – rachetă balistică intercontinentală

absenteismul profesorilor; pe coridoare și în clase fuseseră agățate decorațiile de Crăciun.

Leigh Cabot nu era veselă. Pentru prima dată în viața ei de liceana căzuse la un examen și obținuse un D la un curs de secretariat. Nu putea să studieze; mintea ei rătăcea, fugea mereu la Christine – spre luminile verzi ale instrumentelor tabloului de bord Gare deveniseră ochi de pisică, plini de ură și triumf atunci când se sufoca.

Dar, pentru majoritatea elevilor, ultima săptămână de școală de dinaintea vacanței de Crăciun a fost o perioadă plăcută, când infrațiunile, care în oricare altă vreme a anului ar fi cauzat pedepse, erau scuzate; când profesorii severi anulau din când în când un examen la care toată lumea se prezentare prost; când fetele care se certaseră rău se împăcau; și când băieții care nu o dată se păruiseră, din cauza vreunei insulte reale sau imaginare, făceau același lucru. Probabil, cel mai elocvent exemplu pentru acea perioadă plăcută a fost faptul că domnișoara Rat-Pack, scorpia clasei 23, a fost văzută zâmbind... nu doar o singură dată, ci de mai multe ori.

În spital, Dennis Guilder începuse să se însănătoșească – i se schimbaseră ghipsurile speciale, adaptate pentru dispozitivele de suspendare, cu cele normale. Terapia Fizică nu mai reprezenta o tortură. Se plimba pe coridoarele pavoazate cu beteală și cu desene de Crăciun făcute de copiii din clasele primare, cârjele lui bocănind pe ciment și fiind câteodată în ritm cu colindele care se difuzau la radio.

Era o *caesura*, o acalmie, un interludiu, o perioadă de liniște. În timpul acestor plimbări parcă fără sfârșit pe coridoarele spitalului, Dennis se gândea că situația ar putea fi mai rea – mult, mult mai rea.

Așa a și devenit nu după mult timp.

36

Buddy și Christine

Ei bine, este acolo în depărtare

Și se apropie de mine

Eu sunt fără apărare

Și nimic nu mă poate salva.

Chiar și un chior de un ochi poate să vadă

Că ceva rău mi se va întâmpla...

The Inmates

În ziua de marți, 12 decembrie, Terrierii au pierdut în fața Piraților cu 54-48, jucând în sala de sport a Liceului Libertyville. Majoritatea fanilor au plecat ieșind în frigul nopții, fără să fie prea dezamăgiți; toți redactorii sportivi din zona Pittsburg-ului preziseseră o altă înfrângere pentru Terrieri. Rezultatul nu putea fi denumit o dezamăgire. În plus, fanii Temerilor erau mândri de Lenny Barongg: marcase 34 de puncte, stabilind astfel un nou record al liceului.

Oricum, Buddy Repperton *era* dezamăgit.

Și fiindcă el era dezamăgit, Richie Trelawney făcea mari eforturi ca sa-i împărtășească starea sufletească. Tot la fel se întâmpla și cu Bobby Stanton care stătea pe bancheta din spate.

În cele câteva luni de când fusese dat afară din liceu, Buddy părea că a îmbătrânit. O parte din vină o purta barba. Acum semăna mai puțin cu Clint Eastwood și mai mult cu un actor tânăr și alcoolic care-l interpreta pe Captain Ahab. În ultimele săptămâni Buddy băuse foarte mult. Începuse să aibă vise atât de îngrozitoare, încât de-abia și le reamintea. Se trezea transpirat și tremurând, simțind că scăpase ca prin urechile acului de o osândă oribilă, neagră și tăcută.

Totuși, alcoolul le tăia. Le tăia chiar de la afurisiții de genunchi. Al dracului de bine. Rezolvarea consta în lucrul de noapte și în somnul de zi.

A coborât geamul Camaro-ului său zgâriat și lovit, a tras o gură de aer rece și a azvârlit afară o sticlă goală. A întins mâna peste umăr și a spus:

— Încă un cocktail Molotov, mesiu.

— Imediat, Buddy, a răspuns respectuos Bobby Stanton și a pus o sticlă de Texas Driver în palma lui Buddy. Buddy îi ademenise după meci să meargă să bea o ladă întreagă din chestia aia – destul ca să paralizeze întreaga Marină Egipteană, spusese el.

A scos dopul, a agitat sicla, apoi a dat pe gât jumătate din conținut. După care i-a întins-o lui Richie și a scos un râgâit lung, ca de broască. Farurile Camaro-ului tăiau Route 46, care străbătea Pennsylvania ca o linie dreaptă. De fiecare parte a drumului se întindeau câmpuri acoperite feeric de zăpadă sclipind în milioane de puncte, imitând parcă stelele de pe cerul negru al iernii. Buddy se îndrepta – cumva nepăsător, pe jumătate beat – spre Dealurile Squantic. Pe drum n-ar fi fost imposibil să-și schimbe gândurile, dar dacă nu, Dealurile erau un loc frumos și izolat, tocmai potrivit ca să te îmbeți în liniște.

Richie i-a dat sticla înapoi lui Bobby, care a băut însetat chiar dacă ura gustul lui Texas Driver. Bănuia că atunci când se va ameți mai bine, nu îi va mai păsa deloc de gust. Era posibil ca mâine să aibă o migrenă și să-i fie greață, dar până mâine mai erau o mie de ani. Bobby era încă foarte entuziasmat să fie cu ei; el era doar un boboc, iar Buddy Repperton, cu reputația lui aproape mitică de măreție și răutate, era o personalitate la care el privea cu frică și venerație.

— Clovni nenorociți, a spus Buddy posac. Ce adunătură de clovni nenorociți! Voi considerați că ăla a fost un meci de basket?

— Toți sunt o adunătură de handicapați, a aprobat Richie. Cu excepția lui Barongg. Treizeci și patru de puncte nu-i chiar de ici, de colo.

— Îl urâsc pe hârlețul ăla tâmpit, a spus Buddy, aruncându-i lui Richie o privire lungă, cântăritoare, de bețiv. Le iei apărarea iepurașilor ălora?

— Nici o șansă, Buddy, a răspuns Richie prompt.

— Mai bine să nu. O să-l baronggez.

— Ce vreți mai întâi? a întrebat brusc Bobby din spate. Veștile bune sau cele proaste?

— Veștile proaste, a răspuns Buddy.

Ajunsese deja la a treia sticlă de Driver și nu mai simțea nici o durere – doar o furie crescândă. Uitase – cel puțin pentru moment – că fusese exmatriculat; se concentra doar asupra faptului că echipa școlii, adunătura aceea de handicapați nenorociți și tâmpiți, îl dezamăgise.

— Întotdeauna să începi cu veștile proaste.

Camaro-ul rula cu șaiszeci și cinci de mile pe oră spre nord-est, pe o șosea cu două benzi care era ca o dâră de vopsea neagră pe o podea albă, vâlurită. Terenul începuse să fie ușor neregulat pe măsură ce se apropiau de Dealurile Squantic.

— Ei bine, vestea proastă este că un milion de marțieni tocmai au aterizat în New York, a spus Bobby. Acu' vrei să auzi vestea bună?

— Nu există vești bune, a spus Buddy cu o voce joasă, posacă și suferindă.

Lui Richie i-ar fi plăcut să-i spună puștiului că nu-i bine să încerci să-l învesești pe Buddy când acesta era într-o astfel de stare sufletească; reușeai numai să agravezi situația. Trebuia să-l lași în pace.

Buddy se afla în această stare de când Moochie Welch, acel mic papagal cerșetor cu patru ochi, fusese strivit de un psihopat pe JFK Drive.

— Vestea bună este că ei mănâncă cioroi și se pișă benzină, a spus Bobby, și a izbucnit în râs.

A răs destul de mult timp, până când și-a dat seama că râdea singur. Apoi s-a oprit brusc. S-a uitat în sus și a văzut că ochii injectați cu sânge ai lui Buddy îl privesc peste partea de sus a bărbii, iar privirea aceea roșie, de dihor, care plutea în oglinda retrovizoare îi dădea un neplăcut sentiment de spaimă. Se gândea că s-ar fi putut să se fi oprit din răs o secundă prea târziu.

În spatele lor, în depărtare, probabil la o distanță de trei mile, două faruri tremurau în noapte ca niște scânteii galbene, insignifiante.

— Crezi că-i amuzant? a întrebat Buddy. Spui o nenorocită de glumă rasistă și crezi că-i *amuzantă*? Ești un fanatic căcăcios, știi asta?

Bobby a rămas cu gura căscată.

— Dar ai spus că...

— Am spus că nu-mi place *Barongg*. În general cred că hârlețele sunt tot atât de bune ca și oamenii albi.

Buddy s-a mai gândit.

— Ei bine, aproape tot atât de bune.

— Dar—

— Mai bine fii atent, că altfel mergi pe jos acasă, a mârâit Buddy. Cu o fractură. Iar atunci o să poți să umpli ghipsul nenorocit cu inscripția EU URĂSC CIOROI.

— Oh, a spus Bobby cu vocea găduită de spaimă. Se simțea de parcă ar fi încercat să aprindă o lumină și a fost zguduit de un șoc electric.

— Iartă-mă!

— Dă-mi sticla aia și ține-ți gura.

Bobby i-a dat sticla în mare grabă. Mâna îi tremura.

Buddy a golit-o. Au trecut pe lângă un indicator care anunța 3 MILE PANĂ LA REZERVAȚIA DEALURILE SQUANTIC. Lacul din centrul rezervației era o zonă foarte căutată în timpul verii, dar rezervația era închisă din noiembrie până în aprilie. Totuși, șoseaua care șerpuia prin parc până la lac era dezăpezită periodic pentru manevrele Gărzii Naționale și pentru excursiile de iarnă ale Pionierilor

Exploratori, iar Buddy descoperise o alee dosnică care înconjură poarta principală și apoi se intersecta cu șoseaua. Lui Buddy îi plăcea să meargă în rezervația tăcută și înghețată, să se plimbe și să bea.

În spatele lor, scânteile îndepărtate se transformaseră în cercuri – faruri duble cam la o milă depărtare.

— Mai dă-mi un cocktail Molotov, porc rasist nenorocit.

Bobby i-a întins o sticlă nouă de Driver, menținând prudent tăcerea.

Buddy a băut îndelung, a râgâit, apoi i-a pasat sticla lui Richie.

— Nu, omule, mulțumesc.

— Bea-o, că de nu îți fac o clismă cu ea.

— Sigur, okay, a spus Richie, dorindu-și foarte tare să fi stat acasă în noaptea asta.

A băut.

Camaro-ul mergea înainte, cu luminile farurilor tăind bezna.

Buddy s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut cealaltă mașină. Acum se apropia cu repeziciune. S-a uitat la vitezometru și a văzut că el mergea cu șaiszeci și cinci de mile pe oră. Mașina din spatele lui trebuia să meargă cu aproape șaptezeci. Buddy a simțit ceva – un fel de dedublare curioasă a viselor pe care nu și le amintea prea bine. Inima lui părea să fie apăsată ușor de un deget rece.

În față, șoseaua se bifurca, Route 46 continuând spre est spre New Stanton, celălalt drum cotea spre nord spre Rezervația Dealurilor Squantic. Un indicator mare și portocaliu avertiza: ÎNCHISĂ ÎN LUNILE DE IARNĂ.

Încetinind foarte puțin, Buddy a cotit spre stânga și a început să urce dealul. Drumul de acces spre rezervație nu era prea bine dezăpezit, iar coroanele copacilor de pe margine împiedicaseră soarele amiezii să topească

zăpada. Camaro-ul a derapat puțin înainte să muște iar asfaltul. Pe bancheta din spate, Bobby Stanton a scos un geamăt neliniștit.

Buddy a privit în oglinda retrovizoare, așteptându-se să vadă cealaltă mașină continuând să meargă pe Route 46 – la urma urmelor, la capătul drumului pe care se aflau ei nu era nimic altceva decât o fundătură – din punctul de vedere al majorității șoferilor – dar, în schimb, aceasta a luat curba chiar mai repede decât o făcuse Buddy și se grăbea în urma lor, acum la mai puțin de un sfert de milă depărtare. Farurile ei erau patru cercuri albe strălucitoare care scăldau interiorul Camaro-ului.

Bobby și Richie s-au întors ca să se uite.

— Ce dracu'? a murmurat Richie.

Dar Buddy știa. Dintr-o dată a știut. Era mașina care-l strivise pe Moochie. O, da, ea era. Nebunul care-l strivise pe Moochie era la volanul acelei mașini și acum îl vâna pe Buddy.

A apăsat pe pedala de accelerație și Camaro-ul a început să zboare. Acul vitezometrului a sărit la șaptezeci, apoi s-a apropiat lent de optzeci. Copacii fugeau pe lângă ei ca niște umbre negre în noapte. Luminile din spatele lor n-au rămas în urmă; adevărul era că încă se apropiau. Farurile se transformaseră în doi ochi albi și imenși.

— Omule, ar trebui să încetinești, a spus Richie. Și-a înșfăcat centura de siguranță, fiindcă acum era foarte speriat.

— Dacă mergem cu viteza asta...

Buddy n-a răspuns. S-a aplecat peste volan, privind când șoseaua când oglinda retrovizoare, în care acele lumini creșteau și creșteau.

— În față este o curbă, a spus Bobby răgușit.

Și, în timp ce curba se apropia, cu ochii de pisică ai parapetului lucind în farurile Camaro-ului, a strigat:

— *Buddy! E o curbă! E o curbă!*

Buddy a schimbat în viteza a doua, iar motorul Camaro-ului a mugit protestând. Acul turometrului a atins 6 000 rpm, a dansat puțin timp la linia roșie de 7 000, apoi a căzut înapoi la o turație mai normală. Prin conductele Camaro-ului s-au auzit o mulțime de rateuri. Buddy a tras de volan, iar mașina s-a înscris în curba periculoasă. Roțile din spate au derapat pe zăpada întărită. În ultimul moment Buddy a schimbat vitezele, a apăsat pe pedala de accelerație, lăsându-și corpul moale când spatele Camaro-ului a lovit troianul de zăpadă sapând în el o adâncitură ca un coșciug, sărind apoi în cealaltă direcție. Botul a derapat. Buddy l-a lăsat să alunece, apoi a apăsat pe accelerație. Pentru un moment s-a gândit că mașina n-o să răspundă, că derapajul va continua, iar ei vor merge într-o parte pe șosea cu șaptezeci și cinci de mile pe oră, până când vor întâlni o zonă fără parapet și se vor rostogoli. Dar Camaro-ul s-a redresat.

— Sfinte Doamne, Buddy, încetinește! s-a tânguit Richie.

Buddy stătea aplecat peste volan, rânjind, cu ochii injectați ieșiți din orbite. Intre picioare strângea sticla de Driver. *Așa! Așa, ucigaș nebun și afurisit! Hai să vedem cum faci tu chestia asta fără să te rostogolești!*

Un moment mai târziu, farurile au reapărut, mai aproape ca niciodată. Rânjetul lui Buddy a tremurat și a dispărut. Pentru prima dată a simțit un fior grețos, nedefinit, suindu-i-se prin picioare. Frica – frica adevărată – se furișă în el.

Bobby privise în urmă în timp ce mașina care-i urmărea lua curba, iar acum s-a răsucit, cu fața trasă și albă.

— Nici măcar n-a derapat, a spus el. Dar este imposibil! Este...

— Buddy, cine-i? a întrebat Richie.

A întins mâna să atingă cotul lui Buddy, dar i-a fost respinsă cu o asemenea forță încât palma i s-a lovit de geamul portierei.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, a șoptit Buddy.

În fața lor șoseaua se întindea dreaptă, acum nemaifiind asfalt negru

ci zăpadă albă, înghețată și înșelătoare. Camaro-ul rula peste această suprafață alunecoasă cu mai bine de nouăzeci de mile pe oră, deasupra troienelor de pe margine văzându-i-se doar capota de sus și antena care se termina cu o minge de ping-pong portocalie.

— Richie, să nu îndrăznești să mă atingi, când mergem atât de repede.

— Este... – vocea lui Richie s-a întrerupt și el n-a mai putut să continue.

Buddy i-a aruncat o privire, iar la vederea spaimei din ochii mici și roșii ai lui Buddy, teroarea lui Richie i s-a ridicat în gât ca un ulei fierbinte.

— Mda, a răspuns Buddy. Cred că el este.

Acolo, sus, nu existau case; deja erau pe proprietatea statului. Acolo nu era nimic decât troiene de zăpadă și pădurea întunecată.

— O să ne lovească! a țipat Bobby de pe bancheta din spate.

Vocea lui era pițigăiată, ca de femeie bătrână. Între picioarele lui, restul de sticle de Texas Driver zdrăngăneau nebunește în cutie.

— Buddy! O să ne lovească!

Mașina din spatele lor ajunsese la cinci picioare depărtare de bara de protecție a Camaro-ului; farurile ei inundau mașina cu o lumină îndeajuns de intensă ca să poți citi un scris mărunț. S-a apropiat și mai mult. O secundă mai târziu s-â auzit o bufnitură.

Camaro-ul a oscilat pe sosea în timp ce mașina din spate a rămas puțin în urmă. Pentru Buddy a fost ca și cum pe neașteptate ei ar fi plutit și a știut că se aflau la un pas de a intra într-un derapaj necontrolat, într-o rotație în care botul mașinii și spatele își vor schimba de multe ori locurile până se vor ciocni de ceva și se vor răsturna.

O picătură de transpirație, caldă și înțepătoare ca o lacrimă, i-a intrat în ochi.

Treptat, Camaro-ul s-a redresat iarăși.

Când a simțit că avea mașina sub control, Buddy a apăsat încet pe pedala de accelerație până la' capăt. Dacă era Cunningham în vechea lui găleată de rugină, model '58 – ah, nu fusese asta unul din visele pe care nu și le putea aminti? – Camaro-ul o să-l lase în urmă. Acum motorul țipa. Acul turometrului se afla iarăși la limita roșie de 7 000 rpm. Vitezometrul indica mai mult de o sută de mile pe oră, iar troienele de zăpadă zburau de o parte și de alta, într-o tăcere fantomatică. În față șoseaua arăta ca un unghi văzut într-un film rulat cu o viteză foarte mare.

— Oh, bunele Dumnezeu – a bălmăjit Bobby – oh, bunele Dumnezeu, te rog, păzește-mă de moarte, oh, bunele Dumnezeu, oh, drace...

El nu era acolo în ziua în care noi am distrus mașina lui Față-de-Cur, s-a gândit Buddy. El nu știe ce se întâmplă. Biet nenorocit ghinionist! De fapt nu-i era milă de Bobby, dar dacă ar fi putut simți milă pentru cineva, ar fi fost pentru acest boboc fără minte. În dreapta lui, Richie Trelawney era încordat și palid ca o piatră de mormânt, cu ochii holbați. Richie știa foarte bine situația.

Mașina se apropia pe nesimțite de ei, cu farurile umflându-se în oglinda retrovizoare.

Nu poate să se apropie! a țipat mintea lui Buddy. *Nu se poate!* Dar mașina din spatele lor într-adevăr câștiga teren și Buddy a simțit că se pregătea pentru lovitura de grație. Mintea lui alerga ca un șobolan într-o cușcă, căutând o cale de scăpare și negăsind nici una. Deschizătura din troienele de pe partea stângă, care marca aleea pe care el o folosea de obicei ca să evite poarta principală și să intre în rezervație, trecuse deja pe lângă el. Începuse să intre în criză de timp, de spațiu și de alternative.

S-a auzit un alt bufnet scurt și iarăși Camaro-ul a derapat – de data aceasta la o sută zece mile pe oră. *Nici o speranță, omule,* a fost gândul fatalist al lui Buddy. Și-a ridicat mâinile de pe volan și-a apucat centura de siguranță. Pentru prima dată în viața lui s-a încins cu ea.

În aceeași secundă, Bobby Stanton de pe bancheta din spate, a scos un cumplit țipăt de spaimă.

— *Poarta, omule! Oh, Isuse, Buddy, este poaaaaa...*

Camaro-ul se afla pe vârful unui deal abrupt. Șoseaua cobora, iar în vale drumul se bifurca, devenind banda de intrare și de ieșire din rezervație. Între cele două benzi era o căsuță pe un postament de beton – în timpul verii, acolo stătea o doamnă pe un scaun de camping și lua taxa de intrare de la fiecare mașină care intra în parc.

Acum căsuța era scăldată în lumina farurilor celor două mașini care se repezeau spre ea, Camaro-ul întorcându-se încet de-a curmezișul pe măsură ce derapajul se accentua.

— *Futu-te Față-de-Cur!* a strigat Buddy. *Pe tine și calul pe care-l călărești!*

A rotit complet volanul.

Bobby a urlat din nou. Richie Trelawney și-a acoperit fața cu mâinile, ultimul lui gând de pe lume fiind o repetare constantă: *Ferește-te de cioburile de sticlă, ferește-te de cioburile de sticlă, ferește-te de cioburile de sticlă...*

Camaro-ul a descris un cerc complet, iar acum farurile mașinii urmăritoare îi loveau drept în față și Buddy a început să urle. Fiindcă era într-adevăr mașina lui Față-de-Cur, grila aceea era imposibil de confundat, părea lată de o milă, *doar că nu era nimeni la volan. Mașina era complet goală.*

În ultimele două secunde înaintea impactului, farurile Christinei s-au abătut spre stânga lui Buddy. Fury-ul s-a repezit pe aleea de intrare, perfect și exact ca traiectoria unui glonț pe țevă. A fărâmițat bariera de lemn, împrăștiind-o în noaptea neagră; "ochii galbeni de pisică" sclipeau.

Camaro-ul lui Buddy Repperton s-a izbit cu spatele de insula de beton pe care era așezată ghereta. Limba de beton groasă de douăzeci de centimetri a ras tot spatele sașiiului, lăsând conductele răsucite și amortizoarele să zacă în zăpadă, ca o ciudată sculptură abstractă. Portbagajul a fost mai întâi comprimat ca un acordeon, apoi dislocat. O dată cu el a fost dislocat și Bobby Stanton. Foarte vag, Buddy a simțit că ceva îl izbește în spate ca o găleată de apă caldă. Era sângele lui Bobby Stanton.

Spatele Camaro-ului s-a ridicat în aer – un proiectil ciopârțit – într-o ploaie de cioburi de sticlă și plastic, cu una din luminile din spate clipind încă maniac. A descris un cerc complet, a căzut cu o bufnitură infernală și s-a rostogolit. Peretele despărțitor dintre interiorul mașinii și motor s-a rupt, iar blocul motor s-a desprins, a alunecat și l-a strivit pe Richie Trelawney de la brâu în jos. Când Camaro-ul s-a oprit din rostogolire, s-a auzit o explozie de flăcări de la rezervorul de benzină crăpat.

Buddy Repperton trăia. Cioburile de sticlă îl tăiaseră în câteva locuri – una dintre urechi îi fusese retezată cu o precizie chirurgicală, lăsând o gaură roșie pe partea dreaptă a capului – și avea un picior rupt, dar trăia. Îl salvase centura de siguranță. A apăsat pe buton și a îndepărtat-o. Pârâitul flăcărilor semăna cu zgomotul produs de o hârtie pe care o mototolești. Simțea căldura dogoritoare.

A încercat să deschidă ușa, dar aceasta era înțepenită.

Gâfâind răgușit, s-a aruncat în spațiul liber unde fusese parbrizul – iar acolo se afla Christine.

EA stătea la depărtare de patruzeci de yarzi, înfruntându-l la capătul unor dâre lungi șerpuite. Huruitul motorului EI semăna cu gâfâitul domol al unui animal gigantic.

Buddy și-a umezit buzele. Ceva în partea lui stângă îl durea, înjunghiindu-l la fiecare respirație. Și acolo se rupsese ceva. Coaste.

Motorul Christinei a bubuit, apoi s-a domolit; a bubuit, apoi s-a

domolit. Vag, ca într-un coșmar de nebun, Buddy îl auzea pe Elvis Presley cântând "Jailhouse Rock".

Puncte de lumină portocalie-roșiatică pe zăpadă. Duduitul flăcărilor. O să explodeze. O să...

A explodat. Rezervorul de benzină al Camaro-ului a sărit în aer cu o bubuitură infernală. Buddy s-a simțit parcă lovit în spate de o mână brutală și a zburat prin aer, aterizând în zăpadă pe partea unde era rănit. Jacheta îi ardea. A gemut și s-a rostogolit prin zăpadă, stingând focul. Apoi a încercat să se ridice în genunchi. În spatele lui, Camaro-ul era un rug orbitor în întunericul nopții.

Motorul Christinei, ambalându-se și potolindu-se, ambalându-se și potolindu-se, acum mult mai repede, mult mai nerăbdător.

Până la urmă Buddy a reușit să se ridice în mâini și în genunchi. S-a uitat la Plymouth-ul lui Cunningham printre dărele de transpirație care i se scurgeau pe ochi. Capota din față se ondulase atunci când Fury-ul zdrobise bariera, iar din radiator picura un amestec de apă și antigel care se prelingea pe zăpadă, ca urmele proaspete ale unui animal.

Buddy și-a umezit iarăși buzele. Și le simțea uscate ca pielea de șopârlă. Spatele îi era cald, de parcă ar fi fost puțin ars de soare; simțea miros de material ars dar, în starea de șoc în care se afla, habar nu avea că și canadiana și cele două cămăși arseseră.

— Ascultă, a spus el, aproape inconștient de faptul că vorbește. Ascultă, hei...

Motorul Christinei a urlat, iar EA s-a repezit spre el cu partea din spate pendulând în timp ce cauciucurile alunecau pe zăpada ca un zahăr. Capota ondulată arăta ca o gură încremenită într-un mârâit.

Buddy aștepta în genunchi și pe brațe, rezistând impulsului puternic să se ridice și să se îndepărteze imediat, rezistând – cât de mult putea – panicii sălbatice care-i sfărâma stăpânireade sine. Nu era nimeni în mașină. Probabil că o persoană cu mai multă imaginație ar fi înnebunit deja.

În ultima secundă s-a rostogolit spre stânga, urlând când marginile ciobite ale osului rupt de la picior i-au intrat în carne. A simțit ceva ca un glonț trecând la câțiva centimetri de el, pentru o clipă fata i-a fost asaltată de un miros cald și rău de gaze de eșapament, apoi zăpada s-a înroșit când s-au aprins luminile de frână ale Christinei.

EA s-a întors brusc, derapând, și a venit spre el.

— Nu! a urlat Buddy. Durerea l-a săgetat în piept. Nu! Nu! Nu.

S-a aruncat, acționând din reflex, iar de această dată glonțul a trecut foarte aproape, scrijelindu-i o cizmă și amortindu-i instantaneu piciorul stâng. S-a ridicat nebunește în mâini și în genunchi, ca un copil mic care se joacă "Mărturisesc" la o petrecere de aniversare. Sângele din gură se amesteca cu mucusii din nas; una dintre coaste îi perforase un plămân. Pe obraz îi curgea sângele din gaura unde fusese urechea. Expira violent aer înghețat. Respirația îi era foarte sacadată.

Christine a făcut o pauză.

Din țeava de eșapament se ridicau vapori albi; motorul El duduia și torcea. Parbrizul era o întindere neagră. În spatele lui Buddy, rămășițele Camaro-ului aruncau flăcări uleioase spre cer. Un vânt tăios le răscolea și le împrăștia. Bobby Stanton se afla în infernul de pe bancheta din spate, cu capul înclinat și cu un rânet întipărit pe fața înnegrită.

Se joacă cu mine, s-a gândit Buddy. Asta face, se joacă cu mine. Ca o pisică cu un șoarece.

— Te rog, a croncănit el.

Farurile erau orbitoare, transformând în negru sângele care-i picura de pe obraji și din colțul gurii.

— Te rog... O... o să-i spun că-mi pare rău... o să mă târăsc în mâini și

în genunchi în fața lui dacă asta dorești... doar te rog... te...

Motorul a urlat. Christine s-a repezit asupra lui ca o veche osândă din vremuri întunecate. Buddy a țipat și s-a aruncat iarăși într-o parte, dar de această dată bara de protecție l-a lovit, i-a rupt celălalt picior și l-a aruncat în parapetul de zăpadă de pe marginea drumului. El a căzut și a rămas inert ca un sac cu grăunțe.

Christine s-a întors spre el, dar Buddy observase o posibilitate de scăpare, una foarte vagă. A început să urce înnebunit troianul, săpând în zăpadă cu mâinile goale din care orice simțire dispăruse, săpând cu picioarele, ignorând durerea îngrozitoare din picioarele rupte. Acum respirația lui era o succesiune de țipete scurte, iar farurile erau mai intense și motorul se auzea mai tare; fiecare bulgăre de zăpadă își crea propria lui umbră neagră, iar el O simțea, O putea simți în spatele lui, ca un tigru oribil.

S-a auzit un scârțâit, un zdrăngănit de metal, iar Buddy a urlat în timp ce unul din picioarele lui era implantat în zăpadă de bara de protecție a Christinei. Și l-a smuls din zăpadă, lăsându-și cizma îngropată adânc.

Râzând, balmăjind, plângând, Buddy a ajuns pe vârful troianului făcut cu câteva zile în urmă de plugurile de dezzăpezire ale Gărzii Naționale, s-a bălăbănit încercând să-și păstreze echilibrul, și-a rotit brațele și abia a reușit să nu se rostogolească înapoi.

S-a întors cu fața la Christine. Plymouth-ul dăduse cu spatele de-a curmezișul șoselei și acum venea iarăși cu anvelopele din spate tocând zăpada. S-a izbit de zidul de zăpadă la un picior sub locul unde se cățăraseră Buddy, făcându-l pe el să se clatine și declanșând o mică avalanșă. Lovitura i-a ondulat mai tare capota, dar Buddy nu a fost atins. EA s-a retras iarăși printr-o ceață de zăpadă, motorul părând că urlă de frustrare.

Buddy a zbierat triumfător, arătându-i degetul mijlociu.

— *Du-te dracului! Du-te dracului! Du-te dracului!*

De pe buzele lui s-a împrăștiat o ploaie fină de salivă și sânge. Cu fiecare respirație sacadată, durerea părea să sape mai adânc în partea stângă, amorțindu-l, paralizându-l.

Christine s-a repezit și s-a izbit iarăși de zidul de zăpadă.

De această dată s-a prăbușit o porțiune mare din zid, șubrezită de prima lovitură, îngropând partea din față a Christinei, iar Buddy de-abia a evitat prăbușirea. S-a salvat târându-se iute în sus, sprijinindu-se în fund și trăgându-se cu mâinile care se încleștau în zăpadă ca niște arcane. Picioarele îi erau în agonie și s-a așezat pe o parte, gâfâind ca un pește pe uscat.

Christine a atacat iarăși.

— Pleacă de *aici!* a strigat Buddy. Placă de *aici TÂRFĂ* nebună!

EA a izbit iarăși în troian, iar de data aceasta zăpada a îngropat-o până la parbriz. Ștergătoarele au început să funcționeze arcuindu-se într-o parte și în alta, îndepărtând zăpada.

S-a retras iarăși, iar Buddy a realizat că încă o izbitură îl va trimite pe capota Christinei împreună cu zăpada. S-a lăsat să cadă pe spate și s-a rostogolit pe cealaltă parte a zidului, țipând de fiecare dată când coastele lui rupte atingeau suprafața. S-a oprit în zăpadă, privind în sus spre cer la stelele reci. Dinții au început să-i clănțane. Corpul îi era zguduit de spasme.

Christine nu a mai atacat, dar îi auzea murmurul motorului. Nu venea, dar aștepta.

A privit zidul de zăpadă înălțându-se spre cer. În spatele lui, incandescența Camaro-ului care ardea a început să pâlească. Cât trecuse de la accident? Nu știa. Oare va observa cineva focul și va veni să-l salveze? Nici asta nu știa.

Buddy a devenit conștient simultan de două lucruri: că din gură îi

curgea sânge – și curgea înfricoșător de repede – și că i se făcuse foarte frig. Dacă nu va veni cineva, va muri înghețat.

Iarăși foarte înspăimântat, s-a luptat să se ridice în șezut. Încerca să se decidă dacă să se târască înapoi sus și să privească mașina – era mai rău dacă nu putea s-o vadă – când s-a uitat în sus la troianul de zăpadă și respirația i s-a oprit.

Acolo se afla un om.

Doar că nu era un om, era un cadavru. Un cadavru putrezit, îmbrăcat în pantaloni verzi. Nu purta cămașă, dar în jurul taliei avea un corset pătat cu țărână. Prin pielea foarte întinsă peste chip luceau oasele albe.

— Asta-i pentru tine, căcănarule, a șoptit apariția.

Ultimele rămășițe de autocontrol ale lui Buddy s-au spulberat și a început să urle isteric, cu ochii ieșindu-i din orbite, cu părul părând că se ridică într-o cască grotescă în jurul feței însângerate și murdare, când fiecare fir s-a încordat și s-a îndreptat. Din gură îi curgea sânge care-i păta gulerul canadienei; a încercat să se retragă, s-a agățat cu mâinile de zăpadă și a vrut să se târască pe fund, în timp ce arătarea venea spre el. Nu avea ochi. Ochii îi dispăruseră, mâncați de Dumnezeu știe ce viermi. *Și îi simțea mirosul, oh Dumnezeule, putea să-l miroasă, iar mirosul era ca cel al roșiilor putrede, mirosul era moartea.*

Cadavrul lui Roland D. LeBay și-a întins mâinile descărnate spre Buddy Repperton și a rânjit.

Buddy a urlat. A răcnit. Apoi, s-a încordat brusc, buzele lui formând un O de o perfectă finalitate, ca și cum ar fi dorit să sărute oroarea care venea spre el. Mâinile lui s-au întins și au zgâriat în partea stângă a canadienei rupte, deasupra inimii, care fusese până la urmă străpunsă de una din coastele rupte. A căzut pe spate, cu picioarele lovind zăpada, ultima lui răsuflare, ieșind ca un jet lung și alb din gura moale... ca gazele de eșapament.

Pe zidul de zăpadă, arătarea pe care el o văzuse dispăruse. Nu lăsase nici o urmă.

Din partea cealaltă, motorul Christinei a pornit cu un urlet triumfător care s-a izbit de coastele înzăpezite ale Dealurilor Squantic, apoi ecoul s-a întors.

Pe malul îndepărtat al Lacului Squantic, cam la zece mile în linie dreaptă, un tânăr care făcea ski-fond la lumina stelelor, a auzit sunetul și s-a oprit brusc, cu mâinile pe bețe și cu capul înclinat.

Pe neașteptate, i s-a făcut pielea de găină pe spinare și, deși știa că a fost numai o mașină undeva – aici urletul se auzea până foarte departe în nopțile reci de iarnă – primul lui gând a fost că ceva preistoric se trezise la viață și își prinsese prada: un lup mare sau poate un tigru cu dinți imenși.

Sunetul nu s-a mai repetat, iar el și-a continuat drumul.

37

Darnell meditează

*Baby, lasă-mă să merg cu automobilul tău,
Hei, baby, lasă-mă să merg cu automobilul tău!
Spune-mi, scumpo,
Spune-mi: cum te simți?
Chester Burnett*

În noaptea în care Buddy Repperton și prietenii lui au întâlnit-o pe Christine în Dealurile Squantic, Will Darnell a stat la garaj până după miezul nopții. În acea zi, emfizemul îl supăraseră destul de mult. Când starea i se înrăutățea, îi era frică să se întindă în pat, cu toate că în mod obișnuit

adora somnul.

Doctorul îi spusese că nu era deloc probabil să se sufoce în somn, dar pe măsură ce îmbătrânea și emfizemul puneă din ce în ce mai mult stăpânire pe plămâni săi, îi era tot mai frică. Faptul că frica lui era irațională nu schimba cu nimic situația. Cu toate că de când avusese doisprezece ani – cu patruzeci și noua de ani în urmă! – nu mai intrase în nici un fel de biserică, dăduse dovadă de un interes morbid în legătură cu circumstanțele decesului Papei Ioan Paul I din urmă cu zece săptămâni. Ioan Paul murise în pat și fusese găsit de dimineață. Probabil deja țepăn. Acesta era amănuntul care-l hăitua pe Will: *probabil deja țepăn*.

A intrat în garaj la nouă și jumătate, conducând Chrysler-ul Imperial model 1966 – ultima mașină pe care intenționa s-o dețină – cam în același timp când Buddy Repperton observa în oglinda retrovizoare cele două puncte de lumină.

Will stătea pe vreo două milioane de dolari și mai bine, dar banii nu-i mai produceau prea multă plăcere, dacă vreodată se întâmplase așa ceva. Banii nici măcar nu mai păreau complet reali. Nimic nu mai părea real cu excepția emfizemului. Acesta era hidos de real, iar Will accepta cu plăcere orice lucru care îi abătea gândurile de la el.

Problema lui Arnie Cunningham, da – *aceea* îi abătuse gândurile de la emfizem. Bănuia că din această cauză îl lăsase pe Cunningham să stea prin preajmă când cele mai puternice instincte ale lui îi spuneau să-l scoată pe puști din garaj, deoarece era într-un anumit fel periculos. Ceva se întâmpla cu Cunningham și cu '58-ul lui restaurat. Ceva foarte neobișnuit.

Puștiul nu era aici în această seară; el și întregul club de șah al Liceului erau pentru trei zile la Philadelphia, la Turneul de Toamnă al Statelor Nordice. Cunningham făcuse haz pe chestia asta; se schimbaseră foarte mult față de puștiul plin de coșuri și cu ochii mari pe care Buddy Repperton îl atacase, față de puștiul pe care Will îl catalogase imediat (și eronat) drept un plângăreț fricos și poate chiar un homosexual.

În primul rând, devenise cinic.

Ieri după-amiază, aflându-se în birou la un trabuc (băiatului începuseră să-i placă trabucele; Will se îndoia că părinții lui știau), îi spusese lui Will că pierduse atâtea ședințe de la club încât, conform regulamentului, el nu ar mai fi trebuit să fie membru. Slawson, profesorul coordonator, știa asta foarte bine, dar omitea voit penalizările până după Turneul Statelor Nordice.

— Am pierdut mai multe ședințe decât oricare altul, dar de asemenea se întâmplă ca eu să joc cel mai bine și căcănarul știe.

Arnie s-a strâmbat și și-a dus pentru un moment ambele mâini la spate.

— Ar trebui să te duci la un doctor să te consulți, a remarcat Will.

Arnie și-a mijit ochii arătând brusc mult mai bătrân decât cei aproape optsprezece ani pe care-i avea.

— N-am nevoie de nimic altceva decât un futai creștinesc ca să-mi îndrepte vertebra.

— Deci te duci la Philly?

Will fusese dezamăgit, chiar dacă Cunningham avea dreptul la niște zile libere; asta însemna că în următoarele nopți trebuia să se bizuie pe Jimmy Sykes, iar Jimmy nu putea să facă deosebirea între curul lui și o înghețată.

— Desigur. N-am chef să dau cu piciorul la trei zile în care o să fiu în centrul atenției, a spus Arnie. – A observat fața acră a lui Will și a rânjit. – Omule, nu te îngrijora. Fiind atât de aproape de Crăciun, toți clienții tăi cumpără jucării pentru prichindei în loc de cabluri pentru baterie sau seturi pentru carburator. Locul ăsta o să fie mort până la anul și o știi prea bine.

Era foarte adevărat, desigur, dar nu avea nevoie, să-i spună un mucos.

— Faci un drum în Albany pentru mine după ce te întorci? a întrebat Will.

Arnie l-a privit precaut.

— Când?

— Weekendul ăsta.

— Sâmbătă?

— Da.

— Care-i mișcarea?

— Duci Chrysler-ul meu în Albany, asta-i afurisita de mișcare. Henry Buck are paisprezece mașini folosite "curate" de care vrea să scape. El spune că sunt curate. Tu te duci și te uiți la ele. O să-ți dau un cec în alb. Dacă arată bine, faci afacerea. Dacă par "fierbinți" spune-i să se ducă-n pastele mă-sii.

— Și ce iau cu mine?

Will l-a privit îndelung.

— Începe să-ți fie frică, Cunningham?

— Nu.

Arnie și-a strivit trabucul pe jumătate fumat. L-a privit pe Will.

— Poate că de fiecare dată riscurile mi se par că devin mai mari. Este cocaină?

— O să-l trimit pe Jimmy, a răspuns brusc Will.

— Dar spune-mi ce este.

— Două sute de cartușe de Winston.

— În ordine.

— Ești sigur? Chiar așa?

Arnie a râs.

— O să fie o schimbare bine venită după șah.

Will a parcat Chrysler-ul în boxa cea mai apropiată de biroul său, cea care avea scris deasupra DL. DARNELL NU BLOCAȚI! S-a dat jos și a trântit portiera, gâfâind, luptându-se să respire. Emfizemul îl apăsa pe piept, iar în seara aceasta se părea că-și adusese și fratele. Nu, nu avea de gând să se întindă, indiferent ce spusese tâmpitul ăla de doctor.

Jimmy Sykes mânua aaptic mătura imensă. Jimmy era înalt și tălâmb și avea douăzeci și cinci de ani. Debilitatea lui mintală îl făcea să pară cu opt ani mai tânăr. Începuse să-și pieptene părul pe spate, în stilul anilor cincizeci, imitându-l pe Cunningham, pe care Jimmy îl venera. Cu excepția vagilor *fâști*, *fâșt*-uri pe care le scotea mătura pe cimentul pătat de ulei, garajul era tăcut. Și gol.

— Locul este aglomerat în seara asta, Jimmy, nu? a șuiertat Will.

Jimmy a privit în jur.

— Nu, domnule Darnell, n-a mai fost nimeni de când domnul Hatch a venit și și-a luat Fairlane-ul, acum o jumătate de oră.

— Glumeam doar, a spus Will dorindu-și iarăși să fie Cunningham acolo.

Cu Jimmy nu puteai să discuți decât foarte clar. Totuși, poate o să-l invite la o ceașcă de cafea cu puțin Courvoisier ca să-i dea gust. Să facă o tripletă. El, Jimmy și emfizemul. Sau poate, din moment ce emfizemul își adusese în această seară fratele, trebuia să fie un grup de patru.

— Ce părere ai despre...

S-a întrerupt brusc, observând că boxa douăzeci era goală. Christine nu era acolo.

— A venit Arnie pe aici?

— Arnie? a repetat Jimmy, clipind stupid.

— Arnie, Arnie Cunningham, a spus Will enervat. Câți Arnie cunoști tu? Mașina lui nu-i aici.

Jimmy s-a uitat la boxa douăzeci și s-a încruntat.

— Oh. Da.

Will a zâmbit.

— Copilul Minune a fost dat afară de la importantul turneu de șah, nu?

— Oh, chiar așa? a întrebat Jimmy. Of, asta-i foarte rău, nu?

Will s-a abținut să-l apuce pe Jimmy, să-l scuture și să-l plesnească. Nu trebuia să se enerveze; asta-i îngreuna respirația și va trebui să-și umple plămâni cu chestia aia cu gust oribil din aparatul respirator.

— Ei bine, Jimmy, ce ți-a spus? Ce ți-a spus când l-ai văzut?

Dar, pe neașteptate și foarte sigur, Will a știut că Jimmy nu l-a văzut pe Arnie.

Până la urmă Jimmy a înțeles la ce se referea Will.

— Oh, nu l-am văzut. Doar am văzut-o pe Christine ieșind pe poartă. Băiete, asta-i o mașină strașnică, nu-i așa? A reparat-o de parcă a vrăjit-o.

— Da, a spus Will. Ca o vrajă.

Era un cuvânt pe care-l asociase și înainte de Cunningham când se gândise la el. Dintr-o dată și-a schimbat intenția să-l invite pe Jimmy la cafea și coniac. Încă privind boxa douăzeci, a spus:

— Poți să pleci acasă, Jimmy.

— O, domnule Darnell, mi-ați spus că pot lucra șase ore în seara asta. Înseamnă până la zece.

— Atâta îți pontez.

Ochii tulburi ai lui Jimmy s-au luminat la auzul acestei bunăvoinețe neașteptate, aproape de neimaginat.

— Într-adevăr?

— Mda, chiar așa, chiar așa. Ia-ți picioarele la spinare și pleacă, Jimmy, okay?

— Desigur, a spus Jimmy, gândindu-se că pentru prima dată în cei cinci sau șase ani de când lucra pentru Will (nu știa prea bine câți ani erau, dar mama lui ținea evidenta, tot așa cum se ocupa și de impozitele pe care trebuia să le plătească el) bătrânul ursuz suferea de veselie dinaintea Crăciunului. Tocmai ca în filmul acela despre cele trei fantome. Adunându-și propria veselie de Crăciun, Jimmy a strigat:

— Asta-i o mare minune.

Will s-a strâmbat și a intrat în birou. A pornit filtrul de cafea, Mr. Coffee, și s-a așezat la birou, privindu-l pe Jimmy cum pune mătura la loc, stinge aproape toate neoanele și-și ia paltonul.

Will s-a lăsat pe spate și s-a gândit.

La urma urmelor, în toți acești ani, creierul său îl ținuse în viață, în viață și cu un pas înainte; nu fusese niciodată chipeș, toată viața lui fusese gras și avusese întotdeauna necazuri cu sănătatea. În copilărie, un acces de scarlatină avut primăvara fusese urmat de o formă ușoară de poliomielită; aceasta îl lăsase cu mâna dreaptă care funcționa doar la șaptezeci și cinci la sută din capacitate. Ca tânăr îndurase o erupție de furunculi. Când Will avusese patruzeci și trei de ani doctorul îi descoperise la subraț o excrescență mare, spongioasă. Se dovedise că nu era malignă, dar operația de extirpare îl ținuse aproape toată vara la pat și drept urmare avusese ulcerații pe spate. Un an mai târziu fusese gata-gata să moară de pneumonie. Acum avea diabet incipient și emfizem. Dar creierul lui fusese întotdeauna bun și fercheș, și tot el îl menținuse cu un pas înainte.

— Deci s-a lăsat pe spate și s-a gândit la Arnie. Bănuia că unul din lucrurile care-l impresionaseră favorabil la Cunningham, după ce acesta i se împotrivi lui Repperton în ziua aceea, era o anumită asemănare cu adolescentul Will Darnell. Bineînțeles, Cunningham nu era bolnăvicios, dar suferise de acnee, fusese disprețuit de ceilalți, un singuratic. Prin toate acestea trecuse și tânărul Will Darnell.

Și Cunningham era deștept.

Era deștept și avea mașina aceea. Mașina aceea stranie.

— Bună seara, domnule Darnell, a strigat Jimmy. A rămas lângă ușă un moment, apoi a adăugat nesigur: Crăciun fericit.

Will i-a făcut cu mâna. Jimmy a plecat. Will și-a ridicat cu greutate masa enormă de pe scaun, s-a dus să ia sticla de Courvoisier din dulap și a pus-o lângă filtrul de cafea. Apoi s-a așezat. Prin minte i se desfășura o cronologie aproximativă a faptelor.

August: Cunningham aduce la garaj epava unui Plymouth '58 și o pune în boxa douăzeci. Mașina pare cunoscută și așa și este. Este Plymouth-ul lui Rollie LeBay. Arnie nu știe asta – nu are nevoie să știe – dar odată, de mult, și Rollie LeBay mai făcea câte un transport ocazional în Albany, sau Burlington, sau Portsmouth, pentru Will Darnell... doar că în acele zile de demult, Will avea un Cadillac '54. Mașini diferite pentru transporturi, același fund dublu fals, cu compartimente pentru artificii, țigări, alcool și droguri. În acele zile Will nu auzise despre cocaină. Bănuia că pe atunci o foloseau doar cântăreții de jazz din New York.

Sfârșitul lui august: Repperton și Cunningham se ceartă, iar Darnell îl dă afară pe Repperton. s-a plictisit de Repperton, de lăudăroșenia lui eternă și de mersul lui tantoș. Se poartă urât cu clienții și, în timp ce face toate transporturile în New York și New England, este neglijent, iar neglijența este primejdioasă. Are o tendință să depășească limita de viteză, a primit amenzi pentru asta. Era nevoie doar de un sticlete mai curios ca amândoi să ajungă la tribunal. Lui Darnell nu îi este frică de închisoare – nu în Libertyville – dar i-ar afecta reputația. Existaseră niște timpuri când nu-i păsase prea mult de reputație, dar acum era mai bătrân.

Will s-a ridicat, și-a turnat cafea și a adăugat puțin coniac. S-a oprit, s-a gândit puțin, apoi a mai adăugat. S-a așezat, a scos un trabuc din buzunarul de la piept, s-a uitat la el și l-a aprins. Du-te dracului de emfizem. Suportă chestia asta.

Cu fumul aromat răspândindu-se în jurul lui, cu cafeaua bună întărită cu coniac în față, Darnell a privit în garajul plin de umbre și a meditat mai departe.

Septembrie: Puștiul îl roagă să-i dea un abțibild de revizie tehnică și să-i împrumute numere de înmatriculare ca să-și poată duce prietena fa un meci de football. Darnell i le dă – drace, existaseră timpuri când el obișnuia să vândă un abțibild de revizie tehnică pentru șapte dolari fără să arunce măcar o privire la mașina pentru care era destinat. De altfel, mașina puștiului arăta bine. Încă nefinisată, poate, și încă destul de zgomotoasă, dar în linii mari destul de bună. El face o treabă într-adevăr bună.

Iar chestia asta, nu-i așa, este a dracului de stranie, când te gândești că *nimeni nu l-a văzut vreodată lucrând la ea.*

Oh, mici reparații, sigur. A înlocuit becurile la luminile de avertizare. A schimbat cauciucurile. Puștiul nu-i o momâie în privința mașinilor: Will a stat într-o zi în scaunul lui și l-a urmărit cum a schimbat tapițeria banchetei din spate. Dar nimeni nu l-a văzut lucrând la sistemul de evacuare a gazelor arse, care era complet distrus când el a adus hârbul în garaj pentru prima dată. Și nimeni nu l-a văzut făcând ceva la caroserie, deși tabla Fury-ului, care suferise de cancer avansat când puștiul o adusese, arăta acum ca nouă.

Darnell știa ce credea Jimmy Sykes, fiindcă îl întrebase o dată. Jimmy credea că Arnie făcea reparațiile serioase în timpul nopții, după ce pleca toată lumea de acolo.

— Al dracului de mult a lucrat noaptea, a spus Darnell cu voce tare și a simțit brusc un fior rece pe care nici cafeaua cu coniac nu l-a putut înlătura. Mda, multe reparații făcute noaptea. Așa trebuie să se fi întâmplat. Deoarece în timpul zilelor tot ce făcuse puștiul fusese să asculte muzica veche difuzată la WDIL. Și multă pierdere de timp.

— Bănuiesc că face reparațiile serioase în timpul nopții, spusese Jimmy cu toată încrederea deplină a unui copil care povestește cum intră Moș Crăciun pe horn, sau cum Moș Nicolae a pus cadourile în cizmuliță. Will nu credea nici în Moș Crăciun, nici în Moș Nicolae și nici nu credea că Arnie o restaurase pe Christine în timpul nopților.

Două alte certitudini se rostogoleau în mintea lui ca niște bile de biliard care caută gaura în care să cadă.

Știa că Cunningham o condusese pe Christine în cimitirul de mașini din spate de multe ori înainte ca aceasta să fie aptă de revizia tehnică. Pur și simplu rulase încet pe aleile dintre mașinile stricate. Rula cu cinci mile pe oră, dând la nesfârșit ochii după căderea întunericului, după ce toți plecaseră acasă, înconjurând macaraua mare cu electromagnet și presa pentru compactat mașini. Plimbându-se. Singura dată când Darnell îl întrebase despre asta, Arnie îi răspunsese că verifica centrarea roților din față. Dar puștiul habar nu avea să mintă. Nimeni nu verifica vreodată centrarea roților la o viteză de cinci mile pe oră.

Asta făcea Cunningham după ce toți plecau acasă. Asta însemna munca lui de noapte. Plimbându-se prin cimitirul de mașini, printre mormanele de fiare vechi, cu luminile mașinii pâlپând nesigur în suporturile lor mâncate de rugină.

Apoi mai era ceasul de kilometraj al Plymouth-ului. Acesta mergea invers. Cunningham scosese în evidență acest amănunt cu un zâmbet malițios. Se derula invers cu mare rapiditate. El îi spusese lui Will că a observat că scade cu cinci mile la fiecare milă parcursă. Will fusese sincer uimit. Auzise de modificarea indicațiilor ceasurilor de kilometraj în afacerile cu mașini uzate și chiar el se pricepea foarte bine la așa ceva (împreună cu căptușirea sistemului de transmisie cu rumeguș ca să atenueze țiuiturile și umplerea radiatoarelor ireparabile cu fulgi de ovăz ca să le oprească temporar scurgerile), dar nu mai văzuse niciodată unul care să funcționeze spontan în sens invers. Ar fi crezut că-i imposibil. Arnie zâmbise amuzat și spusese că-i o mică defecțiune.

Într-adevăr, era o defecțiune, s-a gândit Will. O defecțiune a dracului de ciudată.

Băiete, asta-i o mașină strașnică, nu-i așa? A reparat-o de parcă ar fi vrăjit-o.

Will nu credea în Moș Crăciun sau în Moș Nicolae, dar era perfect de acord să recunoască că pe lume existau unele lucruri ciudate. Un om realist recunoștea acest fapt și îl folosea dacă putea. Un prieten al lui Will, care locuia în Los Angeles, pretindea că văzuse fantoma soției sale înainte de marele cutremur din '67, iar Will n-avea nici un motiv concret să pună la îndoială această afirmație (cu toate că n-ar fi crezut-o deloc dacă prietenul său ar fi avut ceva de câștigat). Quent Youngerman, alt prieten, pretinsese că-l văzuse pe tatăl său, de mult decedat, stând la piciorul patului de spital după ce Quent, un muncitor constructor, căzuse de pe schelă de la etajul patra al unei clădiri din Wood Street.

Will auzise asemenea relatări în tot timpul vieții sale, așa cum de bună seamă i s-a întâmplat oricui. Și la fel cum au făcut majoritatea oamenilor care gândesc, le-a depozitat într-un dosar, nici crezându-le nici necrezându-le, doar dacă povestitorul nu era un obsedat. Le-a stocat într-un dosar, deoarece nimeni nu știa de unde vin oamenii când se nasc și nimeni nu știa unde se duc oamenii când mor, iar nici măcar a toți pastorii unitarieni, gălăgioșii Isuși renăscuți și Papii și cercetătorii nu-l puteau convinge pe Will de contrariu. Doar pentru ca unii oameni deveneau prea exaltați în legătură cu acest subiect, asta nu însemna că le știau pe toate. Punea astfel de povești într-un dosar deoarece nimic într-adevăr inexplicabil nu i se întâmplase lui însuși.

Doar că, poate ceva de acest gen tocmai i se întâmpla.

Noiembrie. Repperton și bunii lui amici îi fac ferfeniță la aeroport mașina lui Cunningham. Când o aduce cu camionul de remorcare, arată de parcă Gigantul Verde a călcat pe ea. Darnell o privește și se gândește: *N-o să mai meargă niciodată. Asta-i tot; n-6 să mai reușească vreodată să se deplaseze nici măcar cu un metru.* Iar, la sfârșitul lunii Welch este ucis pe JFK Drive.

Decembrie: Un detectiv de la Poliția Statală vine și adulmecă prin preajmă. Junkins. Într-una din zile vine și adulmea pe la garaj și discută cu Cunningham, apoi vine și adulmecă într-o zi când Cunningham nu, este la garaj și vrea să știe de ce puștiul minte în legătură cu distrugerile pe care Repperton și golaniile lui (dintre care făcea parte și răposatul Peter "Moochie" Welch) le-au cauzat Plymouth-ului lui Cunningham. *De ce mă întrebi pe mine?* îl întreabă Darnell, șuierând și tușind într-un nor de fum de trabuc. *Vorbește cu el, este afurisitul lui de Plymouth, nu al meu. Eu doar conduc acest garaj astfel încât tipii care muncesc să-și poată menține mașinile în stare de funcționare, ca să fie în stare să pună o pâine pe masă pentru familiile lor.*

Junkins ascultă răbdător această argumentație. El știe că Will Darnell mai face al naibii de multe pe lângă patronarea unui garaj de reparatii și a unui cimitir de mașini, dar Darnell știe că el știe, deci este okay.

Junkins își aprinde o țigară și spune: *Discut cu tine pentru că deja am vorbit cu puștiul și el nu vrea să-mi spună. La un moment dat am crezut că a vrut să-mi spună; am avut impresia că este verde de frică. Apoi s-a controlat și n-a mai vrut să scoată un cuvânt.*

Darnell spune: *Dacă tu crezi că Arnie l-a călcat pe Welch, spune-o.*

Junkins zice: *Nu cred. Părinții lui afirmă că era acasă și dormea și nu mi se pare că ei mint ca să-l acopere. Dar, Welch era unul dintre cei care i-au distrus mașina, suntem foarte siguri de asta, iar eu sunt convins că el minte în legătură cu cât de rău au avariat-o, și nu știu de ce și mă înnebunește.*

Destul de rău, spune Darnell fără nici o simpatie.

Junkins întreabă: *Cât de rea era starea ei, domnule Darnell? Spune-mi tu.*

Iar Darnell spune prima și singura minciună din discuția cu Junkins: *Nici n-am observat.*

Observase chiar foarte bine și știa de ce Arnie mințise în această privință, încercând să minimalizeze incidentul, iar acest polițai ar ști și el motivul, dacă acesta nu ar fi atât de evident încât să treci peste el și – să nu-l observi. Cunningham mințea pentru că dezastrul fusese oribil, stricăciunile fuseseră mai mari decât putea să-și imagineze acest copoi; huliganii ăia nu avariaseră '58-ul lui Cunningham, îl uciseseră. Cunningham mințea fiindcă deși nimeni nu-l văzuse făcând prea mult în timpul săptămânii care urmasse incidentului, *mașina era ca și nouă – chiar mai bună decât fusese înainte.*

Cunningham îl mințise pe polițist deoarece adevărul era incredibil.

— Incredibil, a gândit Darnell) cu voce tare și a băut restul cafelei. A privit în jos la telefon, s-a întins spre el, apoi și-a retras mâna. Trebuia să dea un telefon, dar era mai bine ca înainte să-și termine analiza – să-și pună gândurile în ordine.

El însuși era singurul (în afară de Cunningham) care putea să aprecieze incredibilitatea celor întâmplute: regenerarea completă a mașinii. Jimmy era prea sărac cu duhul, iar ceilalți veneau și plecau, nefiind clienți permanenți. Totuși, existaseră comentarii despre treaba fantastică pe care o făcuse Cunningham; o mulțime dintre indivizii care își făcuseră reparații la fiarele lor pe roți în timpul acelei săptămâni din noiembrie folosiseră cuvântul incredibil, iar câțiva dintre ei păruseră tulburați. Johnny Pomberton, care cumpăra și vindea camioane uzate, încercase să repare în săptămâna aceea un camion de transportat gunoai. Johnny se pricepea la

mașini și la camioane mai bine decât oricine altcineva din Libertyville, poate chiar din toată Pennsylvania. I-a spus sincer și concis lui Will că el nu putea să creadă. *Este ca un voodoo*, afirmase Johnny Pomberton, apoi răsese, dar fără prea mare poftă. Will îl privise cu un interes politicos și după una sau două secunde bătrânul a clătinat din cap și a plecat.

Stând în biroul lui și privind garajul, misterios de tăcut în perioada lejeră dinainte de Crăciun, Will s-a gândit (nu pentru prima dată) că majoritatea oamenilor ar accepta orice dacă ar vedea acest orice cu ochii lor. În realitate nu exista supranaturalul și nici anormalul; ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, și asta era tot.

Jimmy Sykes: *De parcă-ar fi vrăjit-o.*

Junkins: *Minte în această privință, dar să fiu al dracului dacă știu de ce.*

Will a deschis sertarul biroului, presându-și burta și a căutat agenda pentru anul 1978. I-a răsfoit paginile și a găsit însemnarea sa mângălită: *Cunningham. Turneu de șah. Philly Sheraton. Dec. 11-13.*

A sunat la Informații, a aflat numărul de telefon al hotelului și l-a format. Nu era prea mirat să-și simtă inima luând-o la galop în timp ce telefonul a sunat și când recepționarul a răspuns.

De parcă ar fi vrăjit-o.

— Alo, Philadelphia Sheraton.

— Bună seara, a spus Will. Ați organizat acolo un turneu de șah...

— Al Statelor Nordice, da, domnule, l-a întrerupt recepționarul. Părea grăbit și foarte tânăr.

— Sun din Libertyville, P.A., a spus Will. Cred că la dumneavoastră stă un elev de la Liceul Libertyville, pe nume Arnie Cunningham. Este unul dintre participanții la turneu. Aș dori să vorbesc cu el, dacă este acolo.

— Un moment, domnule. Să mă interesez.

Clanc. Will a fost lăsat să aștepte. S-a lăsat pe spate în scaunul rotativ și i s-a părut că a stat așa mult timp, cu toate că secundarul roșu al ceasului de pe perete s-a rotit doar o singură dată. El nu este acolo, iar dacă este, o să-mi mănânc...

— Alo?

Vocea era tânără, plină de curiozitate neliniștită și, fără puțință de tăgadă, a lui Cunningham. Will Darnell a simțit un gol care i s-a agitat în stomac, dar tonul vocii sale nu a trădat nimic; era prea bătrân pentru așa ceva.

— Bună, Cunningham, a spus el, Darnell.

— Will?

— Mda.

— Care-i problema, Will?

— Puștiule, ce mai faci?

— Ieri am câștigat, iar azi am făcut remiză. Un joc de rahat. N-am reușit să mă concentrez. Ce s-a întâmplat?

Da, era Cunningham – el era, fără nici o îndoială.

Will, care n-ar fi sunat pe cineva fără să aibă pregătit un motiv, tot așa cum n-ar fi umblat fără indispensabili, a spus dulceag:

— Tâncule, ai un creion?

— Desigur.

— Există un magazin pe North Broad Street, United Auto Parts. Crezi că poți să treci pe acolo și să vezi ce cauciucuri au?

— Reșapate? a întrebat Arme.

— Nu, din cele de calitate.

— Sigur, pot să trec pe acolo. Măine după-amiază sunt liber de la prânz până la ora trei.

— Este foarte bine. Întrebi de Roy Mustangerra și îi spui numele meu.

— Zi-mi pe litere.

Will s-a conformat.

— Asta-i tot?

— Mda... doar că sper să-ți ia foc curul.

— Nici o șansă, a spus Cunningham și a râs.

Will i-a spus la revedere și a închis.

Era Cunningham, nici un dubiu în această privință. În seara aceasta Cunningham era în Philadelphia, iar Philadelphia era la mai mult de trei sute de mile depărtare.

Cui îi putuse da el un set de chei de rezervă?

Puștiului Guilder.

Sigur! Numai că puștiul Guilder era în spital.

Prietenei sale.

Dar ea nu avea carnet de conducere sau măcar un permis. Așa spusese Arnie.

Altcineva.

Nu mai exista altcineva. Cunningham nu mai era apropiat de altcineva cu excepția lui Will însuși, iar Will știa al naibii de bine 'că Cunningham nu îi dăduse niciodată un set de chei de rezervă.

De parcă ar fi vrăjit-o.

Rahat.

Will s-a sprijinit iarăși de spătarul scaunului și și-a luat un trabuc. După ce acesta s-a aprins, iar capătul tăiat se afla în scrumieră, s-a uitat în sus ia fumul gros și a analizat iarăși situația. Nici o idee. Cunningham era în Philadelphia, se dusese acolo cu autobuzul liceului, dar mașina lui dispăruse. Jimmy Sykes o văzuse ieșind pe poartă, dar nu observase cine fusese la volan. Acum, exact, ce însemnau toate acestea? Ce înțeles aveau?

Treptat, mintea lui a luat-o pe alte cărări. S-a gândit la propriile sale zile de liceu, când deținuse rolul principal într-o piesă de teatru la o serbare. Personificase un pastor care se sinucide din cauza dorinței carnale pentru Sadie Thompson, fata căreia încerca să-i salveze sufletul. Obținuse aplauze furtunoase. Acela fusese momentul lui de glorie într-o perioadă de liceu lipsită de sport și de triumfuri academice și poate și cel mai frumos moment al tinereții sale – tatăl său fusese un bețiv, mama un cal de bătaie, iar singurul său frate murise în propriul său moment de glorie, undeva în Germania, dar aplauzele sale au fost bubuitul constant al obuzelor.

S-a gândit la singura sa prietenă, o blondă palidă pe nume Wanda Haskins, ai cărei obraji albi erau presărați cu pistrui, care deveneau dureros de mulți la sfârșitul lui august. S-ar fi căsătorit aproape cu certitudine – Wanda era una dintre cele patru fete cu care Darnell se culcase (el excludea târfele din numărătoare). Cu siguranță ea fusese singura pe care o iubise (întotdeauna presupunând că așa ceva există – și, ca și evenimentele supranaturale de care auzise din când în când, dar la care nu fusese martor, putea să pună la îndoială existența iubirii, dar nu o putea dezaproba), dar tatăl ei lucrase în armată, iar Wanda fusese un copil al armatei. La vârsta de cincisprezece ani – poate doar cu un an înaintea schimbării mistice a raportului de forțe din mâinile celor bătrâni în cele ale tinerilor – ea și familia ei se mutaseră în Wichita, și acela fusese sfârșitul.

Existase un anumit ruj pe care ea îl folosea, iar în acea îndepărtată vară a anului 1934 avusese gustul zmeurei proaspete pentru un Will care era încă destul de zvelt, avea ochii limpezi, era ambițios și tânăr. Fusese un gust care îi împinsese mâna stângă să se îndrepte spre penisul în erjecție, în mijlocul nopții... și chiar înainte ca Wanda Haskins să accepte, ei dansaseră, în visele lui Will Darnell, acel dans special și dulce. În patul lui de copil, care era prea scurt pentru picioarele lui în creștere, dansaseră.

Iar acum, gândindu-se la acest dans, Will a încetat să mai mediteze, a început să viseze și, încetând să viseze, a pornit iarăși să danseze.

Cam trei ore mai târziu, s-a trezit din somnul care nu fusese nici un moment prea profund; s-a trezit la auzul zgomotului făcut de ușa garajului, care se ridica. Și lumina de deasupra ei – un tub fluorescent de 200 W – se aprindea.

Will și-a pus în grabă scaunul pe toate picioarele. Pantofii lui au lovit covorașul de sub birou (pe el, cu litere de cauciuc în relief era scris: BARDAHL), iar șocul miilor de furnicături din picioare l-a trezit complet.

Christine se deplasa încet prin garaj spre boxa douăzeci.

Will, de-abia convins chiar și acum că era treaz, a privit-o cu o curioasă lipsă de interes, care probabil aparține numai celor treziți direct din vise. Stătea încordat la birou, cu brațele ca niște șunci înfipite în coapse și o privea.

Motorul s-a ambalat o dată, de două ori. Țeava de eșapament, nouă și strălucitoare, a împrăștiat fum albastru.

Apoi motorul s-a oprit.

Will stătea acolo fără să se miște.

Ușa biroului era închisă, dar exista un interfon, întotdeauna pornit, între încăperea lui și garajul lung ca un grajd. Era același interfon la care auzise în august începutul luptei dintre Cunningham și Repperton. Prin intermediul difuzorului interfonului auzea păcănitul constant făcut de motorul în răcire. Altceva nu se auzea.

Nimeni n-a coborât din Christine, deoarece nu era nimeni în ea, care să coboare.

Punea astfel de povești într-un dosar deoarece nimic într-adevăr inexplicabil nu i se întâmplase lui însuși... doar că, poate ceva de acest gen tocmai i se întâmpla.

O văzuse traversând garajul spre boxa douăzeci, ușa automată zdrăngănind în timp ce se închidea împotriva nopții reci de decembrie din spatele ei. Iar experții, examinând mai târziu cazul, ar putea spune: *Martorul a moțait, apoi a adormit, recunoaște acest fapt, și visa... ceea ce pretinde că a văzut este în mod evident nimic altceva decât o extensie a aceluia vis, un stimul exterior cauzându-i o serie de imagini fantastice, subiective și spontane...*

Da, ei ar putea să afirme așa ceva, la fel de bine cum Will putea să viseze că dansează cu puștoaica de cincisprezece ani, Wanda Haskins... dar în realitate era un om bătrân de șaiszeci și unu de ani, cu capul pe umeri, un om care de mult timp abandonase orice înclinații romantice.

Iar el văzuse '58-ul lui Cunningham alunecând gol de-a lungul garajului, volanul rotindu-se singur atunci când mașina a intrat în boxa ei. Văzuse farurile stingându-se și auzise motorul cu opt cilindri când se oprise.

Acum, simțindu-se de parcă n-ar fi avut oase, Will Darnell s-a ridicat, a ezitat, s-a dus la ușa biroului, iarăși a ezitat, apoi a deschis-o.

A ieșit afară și a luat-o pe lângă șirul de mașini parcate spre boxa douăzeci. Pașii lui aveau ecou, apoi se stingeau misterios.

A stat lângă mașină, lângă corpul ei de două tone, vopsit în roșu și alb. Vopseaua era grosă, clară și perfectă, neatinsă nici de cea mai mică ciupitură sau pată de rugină. Parbrizele erau clare și intacte – nici măcar o ciobitură produsă de o pietricică.

Acum singurul zgomot era cel făcut de zăpada de sub șasiu, care se topea și picura încet.

Will a atins capota. Era caldă.

A încercat portiera șoferului, iar aceasta s-a deschis imediat. Mirosul care s-a răspândit din interiorul mașinii era cel de piele nouă, plastic nou, alămuri noi – numai că părea să mai existe un iz, un miros mult mai neplăcut sub ele. Un miros de pământ. Will a inspirat adânc, dar n-a reușit să-l identifice. S-a gândit la ceapa veche pe care tatăl său o ținea într-o ladă

în pivniță și a strâmbat din nas.

S-a aplecat înăuntru. În contact nu era nici o cheie. Ceasul de kilometraj indica 52 107,8 mile.

Pe neașteptate, locașul cheii de contact, montat în tabloul de bord, s-a răsucit, semnul negru trecând de pe poziția OPRIT pe poziția PORNIT. Motorul fierbinte a pornit imediat și a început să duduie constant, plin de energie octanică.

Lui Will i s-a oprit inima în piept. La fel și respirația. Gâfâind și suierând ca să respire, s-a grăbit înapoi în birou ca să găsească respiratorul de rezervă într-unui dintre sertarele biroului. Respirația lui, slabă și neputincioasă, suna ca un vânt de iarnă în pragul unei uși. Chipul lui căpătase culoarea cerii de lumânare. Degetele lui trăgeau fără odihnă de pielea gâtului.

Motorul Christinei s-a oprit iarăși.

Nici un zgomot, numai păcănitul și clinchetul metalului în răcire.

Will și-a găsit aparatul respirator, l-a înfipt adânc în gât, a apăsat pe buton și a inhalat. Încetul cu încetul, sentimentul că pe pieptul lui se așezase o roabă plină cu cărămizi, a dispărut. S-a așezat pe scaunul rotativ și a auzit, recunoscător, scârțâitul normal, așteptat, de protest al arcurilor. Și-a acoperit fața cu mâinile sale grase.

Nimic cu adevărat inexplicabil... până acum.

Văzuse.

Nimeni nu condusesese mașina aceea. Intrase goală înăuntru, mirosind ca și ceapa stricată.

Iar chiar atunci, în ciuda spaimei, mintea lui Will a început să lucreze, și el a început să se întrebe cum ar putea să folosească în avantajul său ceea ce aflase.

38

Ruperea relațiilor

*Ei bine, domnule, doresc o decapotabilă galbenă,
Un De Ville cu patru uși,
Cu o roată de rezervă Continental și cu capace de roți cromate.
Vreau un motor puternic,
Și frâne puternice;
Vreau un motor puternic cu demaraj ca de avion...
Vreau radio cu unde scurte,
Vreau televizor și telefon,
Știi că trebuie să vorbesc cu iubita mea
Când mă plimb cu mașina.
Chuck Berry*

Rămășițele arse ale Camaro-ului lui Buddy Repperton au fost găsite târziu în după-amiaza zilei de miercuri, de un paznic al rezervației. O doamnă bătrână care locuia împreună cu soțul ei în micuțul oraș Upper Squantic sunase la cabana paznicilor de pe malul lacului. Ea suferea de artrită avansată, iar câteodată nu putea să doarmă. Credea că noaptea trecută văzuse flăcări în zona intrării din sud a parcului. La ce oră? Socotea că în jur de zece și un sfert, deoarece privise Filmul de Vineri Seara la CBS și fusese cam pe la jumătatea acestuia.

Joi, o fotografie a mașinii arse a apărut pe prima pagină a ziarului *Keystone* din Libertyville sub un titlu care spunea: TREI MORȚI ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAȘINĂ LA REZERVAȚIA DEALURILE SQUANTIC. Era citată o informație primită de la Poliția Statală în care se spunea că

"alcoolul era probabil una din cauzele accidentului" – un mod oficial și opac de a spune că rămășițele sfărâmate ale unei duzini de sticle de suc-cu-vin, vândut sub denumirea de Texas Driver, fuseseră găsite în mașină.

Veștile au avut un impact foarte puternic la Liceul Libertyville; cei tineri acceptă întotdeauna cu mare greutate mărturii neplăcute despre propria lor mortalitate. Probabil că sezonul de vacanță a agravat situația.

Arnie Cunningham a fost teribil de deprimat de aceste vesti. Deprimat și speriat. La început Moochie; acum Buddy, Ricnie Trelawney și Bobby Stanton. Bobby Stanton, un boboc mototol de care Arnie nu auzise niciodată – oricum, ce căutase un puști nătăfleț în compania unora ca Buddy Repperton și Richie Trelawney? Nu știuse că asta era ca și cum ar fi intrat într-o cușcă de tigri, fără altă măsură de protecție decât un pistol cu apă? I se părea extrem de greu să accepte versiunea vinului, care spunea pur și simplu că Buddy și prietenii lui se enervaseră la meciul de basket, ieșiseră să se plimbe și să bea și avuseseră parte de un sfârșit rău.

Nu putea să se debaraseze de sentimentul că el era cumva implicat.

De când se certaseră, Leigh nu mai dorea să vorbească cu el. Arnie nu a sunat-o – în parte din mândrie, în parte de rușine, în parte dintr-o dorință ca ea să-l sune prima și lucrurile să poată reveni la situația de... dinainte.

Dinainte de ce? a șoptit mintea lui. *Ei bine, înainte ca ea să fie gata-gata să moară sufocată în mașina ta, în primul rând. Înainte ca tu să încerci să-l bați măr pe tipul care i-a salvat viața.*

Dar ea dorea ca el s-o vândă pe Christine. Iar asta era pur și simplu imposibil... nu-i așa? Cum putea el să facă așa ceva după ce investise în ea atât de mult timp, efort, sânge și – da, era adevărat – chiar și lacrimi?

Era o scuză veche, iar el nu dorea să se gândească la ea. Când a sunat ultimul clopoțel în acea joi care părea fără sfârșit, s-a dus în parcare a elevilor – aproape a alergat într-acolo – și s-a aruncat în Christine.

A stat la volan, a inspirat adânc, spasmodic, privind primii fulgi de zăpadă ai unei ninsori de după-amiază, care se agitau pe capota lucioasă. Și-a băgat mâna în buzunar, a scos cheile și a pornit-o pe Christine. Motorul a murmurat încurajator și el a ieșit din parcare cu cauciucurile mușcând zăpada întărită. Se gândea că până la urmă tot o să trebuiască să monteze cauciucurile pentru zăpadă, dar adevărul era că Christine nu părea să aibă nevoie de ele. Avea cea mai bună tracțiune din câte mașini condusesese el până acum.

A pipăit după butonul de pornire al radioului și l-a potrivit pe WDIL. Sheb Wooley cânta "The Purple People Eater". Până la urmă această melodie l-a mai înveselit.

Simplul fapt că se afla la volanul Christinei, având controlul, făcea ca totul să pară mai puțin grav. Îl făcea să simtă că poate să se descurce în orice situație. Auzind despre modul cum fuseseră îndepărtați Repperton, Trelawney și acel mic căcănar, avusese un șoc oribil, bineînțeles, iar după gândurile de răzbunare din vară și toamnă, fusese probabil normal să se simtă puțin vinovat. Dar purul adevăr era că el fusese la Philly. Nu avea nimic de-a face cu accidentul; era imposibil.

Pur și simplu fusese deprimat de situația generală. Dennis se afla în spital. Leigh se comporta stupid – ca și când mașinii lui i-ar fi crescut brațe și ea ar fi îndesat bucata de hamburger în gatul ei. Pentru numele lui Dumnezeu! Iar astăzi părăsise clubul de șah.

Poate că partea cea mai rea fusese modul în care domnul Slawson, antrenorul de șah, îi acceptase decizia, fără ca măcar să încerce să-l convingă să se răzgândească. Arnie îi servise o serie de bazaconii despre cât de puțin timp liber are la dispoziție în perioada asta și cum era obligat să-și reducă unele activități, iar domnul Slawson aprobasescort, și îi spusese: *Okay, Arnie, noi vom fi tot aici, în Sala 30, dacă te răzgândești.* Domnul Slawson îl privise cu ochii lui spălăciți, pe care ochelarii cu lentile groase îi

amplificau până la mărimea respingătoare a două ouă fierte. Și în ei văzuse ceva – fusese reproș?

Poate că da. Dar individul nici măcar nu *încercase* să-l convingă să stea, aici era problema. Cel puțin ar fi trebuit să încerce, că doar Arnie era cel mai bun jucător al clubului de șah din liceu, iar Slawson era conștient de asta. Dacă ar fi încercat, poate că Arnie s-ar fi răzgândit. Adevărul era că el avea puțin mai mult timp liber acum, când Christine era... era...

Ce?

... ei bine, iarăși reparată. Dacă domnul Slawson ar fi spus ceva de genul: *Hei, Arnie, nu fi atât de grăbit, hai să ne mai gândim, avem mare nevoie de tine...* dacă domnul Slawson ar fi spus așa ceva, s-ar putea să se fi răzgândit. Dar nu. Doar că vom fi tot aici în Sala 30 dacă te răzgândești și bla-bla-bla și iac-iac: ce căcănar nenorocit, la fel ca toți ceilalți. Nu era vina sa că Liceul Libertyville fusese eliminat în runda semifinală; el câștigase patru meciuri înainte și ar fi câștigat și în finale dacă i s-ar fi oferit șansa. Căcănarii de Barry Qualson și Mike Hicks pierduseră semifinala; amândoi jucaseră șah de parcă crezuseră că Ruy Lopez era o nouă băutură răcoritoare...

A rupt ambalajul și staniolul unei lame de gumă, și-a îndesat-o în gură, a mototolit ambalajul și l-a aruncat cu mare precizie în punga de gunoi care atârna sub scrumiera Christinei.

— Fix în curul micuțului vagabond, a murmurat el și apoi a rânjit.

Era un rânjet crud, fără umor. Deasupra lui, ochii săi se mișcau agitați într-o parte și într-alta, privind fără încredere o lume plină de șoferi nebuni, pietoni zevzeci și o idioțenie generală.

Arnie a colindat aiurea prin Libertyville, gândurile lui continuând să se deruleze în același stil ușor paranoic de alinare amară. Radioul împrăstia un torent de șlagăre vechi, iar astăzi toate erau instrumentale – "Rebel Rouster", "Wild Weekend", "Telstar", dementialul "Teen Beat" al lui Sandy Nelson și "Rumble" de Line Weay, cea mai cunoscută dintre toate. Spatele îl agasa, dar pe un ton moderat. Fulguiala s-a intensificat devenind ninsoare întunecată. Și-a aprins farurile, dar foarte repede ninsoarea s-a oprit, iar norii s-au spart scoțând la iveală un soare frumos și rece de iarnă.

S-a plimbat.

A ieșit din gândurile lui – care acum îi spuneau că probabil Repperton și-a găsit, la urma urmelor, un sfârșit foarte potrivit, perfect – și a fost șocat când și-a dat seama că este aproape șase fără un sfert și că se lăsase întunericul. Pe partea stângă se apropia Pizzeria Gino, trifoierul mici de neon clipind în întuneric. Arnie a oprit lângă bordură și a coborât. A dat să traverseze strada și apoi și-a dat seama că lăsase cheile de contact în Christine.

S-a aplecat să le ia... și, brusc, mirosul l-a asaltat, mirosul despre care-i spusese Leigh, și pe care el îl negase.

Acum era acolo, ca și cum ar fi ieșit de undeva când el părăsise mașina – un miros pătrunzător, de carne putrezită, care îi înțepa ochii și îi bloca gâtul. A înșfăcat cheile și s-a îndepărtat tremurând, privind-o pe Christine cu o expresie de oroare pe fa'ă.

A fost un miros, Arnie. Un miros oribil, de putregai... știi despre ce vorbesc.

Nu, n-am nici cea mai vagă idee... ai început să-ți imaginezi lucruri.

Dar, dacă ea își imaginase, atunci și lui i se întâmpla același lucru.

Arnie s-a răsucit brusc și a traversat în fugă strada spre Gino ca și când Dracul ar fi fost pe urmele lui.

Înăuntru a comandat o pizza pe care de fapt nu o dorea, a schimbat niște monede de douăzeci și cinci de cenți în monede de zece și a intrat în

cabina telefonică de lângă tonomat. Din tonomat se auzea o melodie la modă pe care Arnie n-o mai ascultase.

Prima dată a sunat acasă. I-a răspuns tatăl său, cu o voce ciudată, fără inflexiuni. Arnie nu-l mai auzise pe Michael vorbind așa, iar neliniștea lui s-a accentuat. Vocea tatălui său semăna cu cea a domnului Slawson. În această după-amiază și seară de joi toți vorbeau cu tonurile egale și mohorâte dintr-un coșmar. În jurul cabinei telefonice alunecau, parcă fantasmatic, fețe ciudate, ca niște baloane pe care cineva a desenat schematic chipuri umane. Dumnezeu lucrase cu un Magic Marker.

Căcănari, s-a gândit el fără sens. *Toți sunt o adunătură de căcănari.*

— Bună, Dad, a spus el nesigur. Uite, eu – hm, am pierdut șirul timpului. Îmi pare rău.

— E-n ordine, a spus Michael.

Vocea lui era aproape ca un bâzâit, iar Arnie a simțit cum neliniștea sporește, transformându-se în teamă.

— Unde ești, la garaj?

— Nu – hm, la Gino. La Pizzeria Gino. Dad, te simți bine? Vorbești ciudat.

— Sunt bine, a răspuns Michael. Tocmai am aruncat la gunoi cina ta, maică-ta este sus și iarăși plânge, iar tu mănânci pizza. Sunt bine. Te bucuri de mașina ta, Arnie?

Gâtul lui Arnie a funcționat, dar n-a putut să scoată un sunet.

— Dad, a reușit el să îngaime până la urmă. Nu cred că ești prea drept.

— Nu cred că mă mai interesează ceea ce crezi tu că-i drept sau nu, a spus Michael. La început aveai o anumită justificare pentru comportamentul tău; poate. Dar, în ultima lună te-ai transformat într-o persoană pe care nu o mai înțeleg deloc și se petrece ceva ce înțeleg și mai puțin. Nici mama ta nu înțelege, dar o simte și o face să sufere foarte rău. Știi că o parte din suferință este din vina ei, dar mă îndoiesc că asta schimbă cu ceva intensitatea durerii.

— Dad, pur și simplu nu mi-am dat seama de trecerea timpului, a strigat Arnie. Nu mai fă din țânțar armăsar!

— Te-ai plimbat cu mașina?

— Da, dar...

— Am observat că de obicei atunci ți se întâmplă așa ceva, a spus Michael. Vii acasă în seara asta?

— Da, devreme, a răspuns Arnie. Și-a umezit buzele. Tocmai doream să mă duc la garaj, am niște informații pe care Will mă rugase să le aflu când am fost la Philly–

— Scuză-mă, nici asta nu mă interesează, a spus Michael.

Vocea lui era încă politicoasă, înfiorător de distantă.

— Oh, a spus Arnie foarte încet.

Acum era foarte speriat, aproape tremura.

— Arnie?

— Ce este? aproape a șoptit Arnie.

— Ce se petrece?

— Nu știu la ce te referi.

— Te rog. Detectivul acela m-a vizitat la birou. Și a căutat-o și pe Regina. A supărat-o foarte tare. Nu cred că a intenționat așa ceva, dar...

— Ce a vrut de data asta? a întrebat Arnie vehement. Afurisitul ăla, ce a mai vrut de data asta? O să...

— Tu o să ce?

— Nimic.

A înghițit ceva care avea gustul unui pumn de praf.

— Ce a vrut de data asta?

— Repperton, a răspuns tatăl său. Repperton și ceilalți doi băieți. Ce

altceva credeai? Situația geopolitică din Brazilia?

— Ce i s-a întâmplat lui Repperton a fost un *accident*, a spus Arnie. De ce a vrut să discute cu tine și Mam despre un *accident*, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu știu. – Michael Cunningham a făcut o pauză. – Tu știi?

— Cum aș putea să știu? a urlat Arnie. Eram în Philadelphia, cum aș putea să știu ceva despre asta? Eu jucam șah, nu... nu..., nu altceva, a terminat el cu un ton rugător.

— Încă o dată, a spus Michael Cunningham. Se petrece ceva, Arnie?

El s-a gândit la miros, la izul înțepător și fetid. La Leigh sufocându-se, apucându-se de gât, învineți'ndu-se. El încercase s-o bată pe spate deoarece asta trebuia să faci când cineva se sufoca, nu exista nimic de genul Manevrei Heimlich, deoarece nu fusese încă inventată și de altfel, așa trebuia să se sfârșească, doar că nu în mașină... pe marginea drumului... în brațele lui...

Și-a închis ochii, iar întreaga lume a părut că se înclină, că se rotește înnebunitor.

— Arnie?

— *Nu se petrece nimic*, a spus el printre dinții încleștați și fără să-și deschidă ochii. Nimic, doar o mulțime de oameni care nu mă suferă pentru că până la urmă dețin ceva care-i al meu, și am realizat asta singur.

— În ordine, a spus tatăl său; vocea lui lipsită de intonație era încă o dată foarte asemănătoare cu cea a domnului Slawson. Dacă vrei să discutăm despre asta, eu sunt aici. Întotdeauna am fost, deși nu întotdeauna am spus asta atât de clar pe cât ar fi trebuit. Neapărat să-ți săruți mama când vii acasă, Arnie.

— Mda, așa o să fac. Ascultă, Mie...

Clic.

A rămas în cabină, ascultând prostește în gol. Tatăl lui închisese. Nu exista nici măcar tonul telefonului, fiindcă era o cabjnă telefonică... tâmpită... afurisită...

Și-a băgat mâna în buzunar și apoi a împrăștiat mărunțișul pe raftul micuț de metal care se afla în cabină. A ridicat o monedă de zece cenți, aproape a scăpat-o, apoi a introdus-o în telefon. Îi era rău și foarte cald. Se simțea de parcă ar fi fost eficient renegat.

A format din memorie numărul lui Leigh.

Doamna Cabot a ridicat receptorul și i-a recunoscut imediat vocea. Vocea ei plăcută și de obicei entuziasta a devenit pe loc aspră. Arnie își irosise ultima șansă cu *ea*, spunea acea voce.

— Ea nu vrea să vorbească cu tine și nu dorește să te vadă, a spus ea.

— Doamnă Cabot, vă rog, dacă aș putea doar să ...

— Cred că ai făcut destul, a spus doamna Cabot cu răceală. Acum câteva, seri a venit acasă plângând și de atunci plânge întruna. A avut un fel de... experiență cu tine ultima dată când v-ați întâlnit și eu mă rog să nu fi fost ceea ce gândesc eu.

Arnie a simțit fierbând în el un răs isteric. Leigh aproape că se sufocase de moarte cu o înghițitură de hamburger, iar mama ei se temea că Arnie încercase s-o violeze.

— Doamnă Cabot, trebuie să vorbesc cu ea.

— Mi-e teamă că nu.

El a încercat să se gândească la ce să mai spună, la un fel de parolă cu ajutorul căreia să treacă peste dragonul care păzea poarta. Se simțea puțin ca un comis voiajor pentru Perii Fuller, care încerca s-o vadă pe stăpâna casei. Limba lui nu voia să se miște. Ar fi fost un comis voiajor foarte prost. O să urmeze un *clic* final, apoi acea tăcere deplină.

După care a auzit cum receptorul celălalt trece dintr-o mână în alta. Doamna Cabot a murmurat ceva proteste, iar Leigh i-a răspuns înapoi;

cuvintele au fost prea înăbușite ca să le audă. Apoi vocea lui Leigh a spus:

— Arnie?

— Bună, a spus el. Leigh, am vrut să te sun și să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Da, a spus Leigh. Știu că așa este și îți accept scuzele, Arnie. Dar nu o să – nu pot să mă mai întâlnesc cu tine. Până când nu se schimbă lucrurile.

— Roagă-mă ceva mai simplu, a șoptit Arnie.

— Asta-i tot ce... Vocea ei s-a ascuțit și s-a îndepărtat puțin de telefon. Mam, te rog nu mă mai bate la cap! – Mama ei a bombănit ceva, a urmat o pauză, apoi s-a auzit iarăși vocea joasă a lui Leigh. – Asta-i tot ce pot să-ți spun, Arnie. Știu cât de aberant sună, dar totuși cred că mașina ta a încercat să măucidă. Nu știu cum a putut să se întâmple așa ceva, dar n-are importanță cât de mult mă gândesc, căci eu tot cu convingerea asta rămân. Știu că asta a fost. Te-a acaparat, nu-i așa?

— Leigh, dacă-mi scuzi limbajul, asta-i o idioțenie. *Este o mașină!* Poți să spui asta pe litere? M-A-Ș-I-N-Ă, *mașină!* Nu este nimic

— Da, a spus ea, iar acum vocea îi tremura de lacrimi. Te-a acaparat, EA te-a acaparat și bănuiesc că nimeni, cu excepția ta, nu te mai poate elibera.

Pe neașteptate spatele lui s-a trezit și a început să pulseze, trimițând durerea în sus ca o radiație morbidă, care părea să aibă ecou și să se amplifice în capul lui.

— Nu-i acesta adevărul, Arnie?

El nu a răspuns; nu a putut.

— Descotoroșește-te de ea, a spus Leigh. Te rog. Am citit despre Repperton în ziarul de dimineață și ...

— Ce legătură are chestia asta cu noi? a mormăi Arnie. Și pentru a doua oară: A fost un *accident*.

— Nu știu ce a fost. Poate că nu *doresc* să știu. Dar nu mai sunt îngrijorată în legătură cu prietenia noastră. Despre *tine* este vorba, Arnie. Sunt speriată pentru *tine*. Ar trebui să – nu, tu *trebuie* să te descotorosești de ea.

— Doar spune-mi că nu mă îndepărtezi, Leigh, a șoptit Arnie. Okay?

Acum era și mai aproape să izbucnească în plâns – sau poate că deja plângea.

— Promite-mi, Arnie. Trebuie să-mi promiți, apoi trebuie chiar s-o faci. După aceea noi... o să vedem. Promite-mi că te descotorosești de mașina aceea. Asta-i tot ce-ți cer, nimic altceva.

El și-a închis ochii și a văzut-o pe Leigh mergând pe jos spre casă de la școală. Iar undeva pe stradă, hălăduind lângă bordură, era Christine. Așteptând-o pe ea.

Și-a deschis repede ochii ca și cum ar fi văzut un demon într-o cameră întunecată.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci nu mai avem prea multe de vorbit, așa-i?

— Da! Da, avem.

— Nu. La revedere, Arnie. O să ne vedem la școală.

— Leigh, așteaptă!

Clic. Și acea tăcere moartă, deplină.

L-a cuprins o mânie totală. A avut un impuls brusc și ucigaș ca să rotească receptorul telefonului negru în jurul capului său, ca un fel de *bolas* argentinian, să spargă pereții de sticlă ai blestematei camere de tortură care era această cabină telefonică. Toți îl părăsiseră, toți. Șobolani care părăseau o navă care se scufundă.

Trebuie să fii gata să te ajuți singur înainte ca oricine altcineva, să te poată ajuta.

Dă-le dracului de aiureli! Ei erau șobolani care părăseau o navă ce se scufundă. Nici unul dintre ei, de la căcănarul ăla de Slawson cu ochelarii lui cu lentile groase și ochii stranii ca niște ouă fierte, la bătrânul lui căcănar și putregăit care era așa de al dracului de impotent, încât ar trebui pur și simplu să-i dea ștoarfei ăleia cu care s-a însurat un brici și s-o invite să i-o taie, până la cățeaua aia ieftină din casa aia împopoțonată și care stă cu picioarele încrucișate, probabil că fusese pe stop și de aia se sufocase cu nenorocitul e hamburger, iar acei căcănan cu mașinile lor nenorocite de fandoseală și cu portbagajele pline de crose de golf, acei afurisiți de ofițeri mi-ar plăcea să-i îndoii peste strungul ăsta, aș juca golf cu ei, aș putea să găsesc gaura potrivită în care să bag mingile lor mici și albe, poți să pui pariu pe curul tău, dar când o să ies de aici nimeni n-o să-mi spună mie ce să fac, o să fie voința mea, a mea, a mea, a mea, a mea, A MEA...

Arnie și-a revenit la realitate, speriat, cu ochii holbați, respirând din greu. Ce se întâmplase cu el? Părusese că era cu totul altcineva pentru un moment, cineva declamând nebunește împotriva umanității în general...

Nu doar cineva. A fost LeBay.

Nu! Asta nu-i deloc adevărat!

Vocea lui Leigh: *Nu-i acesta adevărul, Arnie?*

Pe neașteptate s-a format un fel de viziune în mintea sa obosită, înnebunită. Auzea vocea unui pastor: *Arnold, o iei pe femeia aceasta ca să-ți fie iubitoare...*

Dar nu erau într-o biserică; se aflau într-un depozit de mașini de mâna a doua cu multe stegulețe multicolore fluturând în adierea vântului. Peste tot fuseseră puse scaune de camping. Era depozitul lui Will Darnell, iar Will stătea lângă el în poziția de cavaler de onoare. Lângă el nu era nici o fată. Christine era parcată lângă el, strălucind în soarele de primăvară, chiar și roțile ei mari părănd să lucească.

Vocea tatălui său: *Se petrece ceva?*

Vocea pastorului: *Cine încredințează femeia aceasta acestui bărbat?*

Roland D. LeBay s-a ridicat de pe unul din scaune, ca prova unui vas fantomă din Hades. Rânjea – și pentru prima dată Amie a văzut cine mai era în jurul său: Buddy Repperton, Richie Trelawney, Moochie Welch. Trelawney era negru și carbonizat, cu părul aproape în totalitate ars. Sângele se scursesese pe bărbia lui Buddy Repperton și i se întărise pe cămașă ca o vărsătură hidoasă. Dar Moochie arăta cel mai rău; Moochie Welch fusese sfâșiat ca un sac de spălătorie.

Zâmbeau. Fiecare dintre ei zâmbea.

Eu, a croncănit Roland D. LeBay. A rânjit, iar din gaura puturoasă a gurii lui s-a rostogolit o limbă murdară de țărăniță. Eu o încredințez, iar el e în posesia chitanței care dovedește acest fapt. Este toată a lui. Cățeaua este asul de pică... și este toată a lui.

Arnie a devenit conștient că gema în cabina telefonică, ținând strâns receptorul la piept. Cu un efort imens s-a luptat să iasă din transă – viziune, orice fusese – și să se controleze.

De această dată, când a întins mâna spre mărunțișul de pe raft, a împrăștiat jumătate din el pe jos. A băgat o monedă în aparat și a căutat înfrigorat prin cartea de telefon până când a găsit numărul spitalului. Dennis. Dennis o să fie acolo, Dennis întotdeauna era. Dennis n-o să-l dezamăgească. Dennis o să-l ajute.

I-a răspuns fata de la centrală, iar Arnie a spus:

— Camera Doi-patruzeci, vă rog.

Conexiunea a fost făcută. Telefonul a început să sune. A sunat, a sunat... și a sunat. Tocmai când voia să renunțe, a răspuns o voce de femeie:

— Etajul doi, Aripa C, pe cine căutați?

— Guilder, a spus Arnie. Dennis Guilder.

— Domnul Guilder este acum în sala de Terapie Fizică, a spus vocea femeiască. Puteți să-l găsiți la ora opt.

Arnie s-a gândit să-i spună că este ceva important – foarte important – dar brusc a fost copleșit de o dorință de a ieși din cabina telefonică, Claustrofobia era ca o mână gigantică apăsându-l pe piept. Putea să-și miroasă propria transpirație. Mirosul era acru, înțepător.

— Domnule?

— Da, okay, o să revin, a spus Arnie.

A întrerupt legătura și a ieșit val-vârtej din cabină, lăsând înăuntru mărunțișul împrăștiat pe raft și pe podea. Câțiva oameni s-au răsucit ca să-l privească, destul de interesați, apoi și-au îndreptat iarăși atenția asupra mâncării lor.

— Pizza este gata, a spus omul de la tejeghea.

Arnie s-a uitat în sus la ceas și a văzut că a stat în cabina telefonică aproape douăzeci de minute. Fata îi era scaldată de transpirație. Subsuorile îi erau ca o junglă. Picioarele îi tremurau – își simțea mușchii de la coapse de parcă din clipă în clipă se vor înmuia și el se va prăvăli pe podea.

A plătit pentru pizza, aproape scăpându-și portmoneul când a scos cei trei dolari din el.

— Te simți bine? l-a întrebat omul. Pari cam prea palid.

— Sunt bine, a spus Arnie.

Acum îi venea să vomite. A înșfăcat pizza ambalată în cutia albă cu cuvintele GINO scrise pe ea și a fugit în claritatea rece și tăioasă a nopții. Ultimii nori dispăruseră, iar stelele sclipeau ca niște diamante mici. A stat un moment pe trotuar, privind la început stelele și apoi pe Christine, parcată vizavi pe stradă, așteptându-l credincioasă.

EA niciodată nu l-ar contrazice sau nu s-ar plânge, s-a gândit Arnie. Nu ar pretinde nimic. Puteai să intri în EA oricând și să te odihnești pe tapițeria de pluș, să te odihnești în căldura EI. EA nu s-ar dezice de el niciodată. EA – EA –

EA îl iubea.

DA; simțea că asta-i adevărul. La fel cum simțea câteodată că LeBay nu ar fi vândut-O altcuiva, nu pentru două sute cincizeci de dolari, nici pentru două mii. EA stătuse acolo așteptându-l pe cumpărătorul potrivit. Unul care ar...

Unul care ar iubi-O pentru EA ÎNSĂȘI, a vorbit acea voce din interior.

Da. Asta era; exact așa era.

Arnie a rămas acolo cu pizza uitată în mâinile lui, din cutie ridicându-se leneș aburi albi. A privit-o pe Christine, și l-a cutreierat un vârtej de emoții atât de tulburătoare încât în corpul lui ar fi putut fi un ciclon, rearanjând tot ce nu distrugea. Oh, O iubea și O detesta, O ura și O prețuia, avea nevoie de EA și simțea nevoia să fugă de EA, EA era a lui, iar el era al EI și...

(Vă declar acum soț și soție, uniți din această zi înainte pentru todeauna, până moartea vă va despărți)

Dar, cel mai rău lucru era oroarea, oroarea teribilă, paralizantă, era conștiința faptului că... că...

(cum ți-ai vătămat spatele în noaptea aceea, Arnie?, după ce Repperton – fostul Clarence "Buddy" Repperton – și amicii lui au distrus-o? cum ți-ai vătămat spatele, încât acum trebuie să porți tot timpul corsetul acela puturos? cum ți-ai vătămat spatele?)

Răspunsul a izbucnit – iar Arnie a început să alerge, încercând să fugă de acea realizare, să ajungă la Christine înainte să vadă totul foarte clar și să înnebunească.

A alergat spre Christine, fugind din fața emoțiilor lui încâlcite și a

realizării oribile; a alergat spre ea tot așa cum un toxicoman aleargă spre furnizor atunci când tremuratul și agitația devin atât de rele încât nu poate să se mai gândească decât la ușurare; a alergat așa cum fug condamnații de pedeapsă; a alergat așa cum aleargă un mire spre locul unde îl așteaptă mireasa sa.

A alergat fiindcă la volanul Christinei nici unul dintre aceste lucruri nu conta – nici mama lui, tatăl său, Leigh, Dennis, sau ce-și făcuse la spate în noaptea aceea, când toată lumea plecase, în noaptea aceea când își luase de la aeroport Plymouth-ul aproape total distrus și îl dusesse la Darnell, iar după ce garajul a rămas gol, a băgat-o pe Christine la punctul mort și a împins-O, a împins-O până a scos-O pe ușă și a auzit vântul aspru de noiembrie șuierând în jurul mormanelor de mașini distruse; a împins-O până când transpirația curgea pe el în valuri, iar inima începuse să-i gonească în piept ca un cal în galop, iar spatele lui țipa pentru iertare; a împins-O, corpul lui depunând un efort infernal; a împins-O, iar înăuntru ceasul de kilometraj se rotea lent în sens invers, iar când mai rămăseseră vreo cincizeci de picioare până la ușă a început să-l doară spatele, dar a continuat să împingă și spatele lui a început să strige de protest, iar el a continuat să împingă târând-O pe cauciucurile sfâșiate, mâinile începuseră să-i amortescă, spatele lui țipa, țipa, țipa. Apoi...

A ajuns la Christine și s-a aruncat înăuntru, tremurând și gâfâind. Pizza a căzut pe podea. A ridicat-o și a pus-o pe scaun, simțind cum calmul se așternea ușor asupra lui ca un balsam liniștitor. A atins volanul și și-a lăsat mâinile să alunece pe el, urmându-i curbura delicioasă. Și-a scos una dintre mânuși și a căutat cheile în buzunar. Cheile lui LeBay.

Încă mai putea să-și amintească ce se întâmplase în noaptea aceea, dar acum nu mai părea oribil; acum, stând la volanul Christinei, părea mai degrabă minunat.

Fusese un miracol.

Și-a amintit cum pe neașteptate a devenit mai ușor să împingă mașina deoarece cauciucurile se vindeau miraculos, refăcându-se fără nici o cicatrice, apoi se umflau. Geamurile sparte au început să se reassembleze din nimic, împletindu-se parcă cu mici sunete cristaline. Adânciturile din caroserie se îndreptau.

Pur și simplu a împins-o până când EA s-a făcut destul de teafără ca să funcționeze, după care el o condusesse, plimbându-se printre alei până când ceasul de kilometraj s-a întors înapoi peste ceea ce Repperton și prietenii lui făcuseră. Apoi Christine a fost okay.

Ce putea fi atât de oribil în asta?

— Nimic, a spus o voce.

A privit în jur. Roland D. LeBay stătea pe locul pasagerului, îmbrăcat cu un costum negru la două rânduri, o cămașă albă și o cravată albastră. Pe gulerul hainei atârna câș un șir de medalii – erau hainele în care fusese îngropat; Arnie știa asta chiar dacă niciodată nu le văzuse. Numai că LeBay arăta mai tânăr și mai vânjos. Un om cu care nu era bine să te joci.

— Pornește-O, a spus LeBay. Pornește instalația de încălzire și hai să dăm o motoraită.

— Desigur, a spus Arnie și a întors cheia de contact.

Christine a pornit, cauciucurile scârțâind pe zăpada întărită. O împinsese în noaptea aceea până aproape toate stricăciunile se reparaseră. Nu, nu se reparaseră – se *negaseră*. Acesta era cuvântul potrivit pentru ceea ce se întâmplase. O readusese apoi în boxa douăzeci, lăsând ca restul să se facă de la sine.

— Hai să ascultăm niște muzică, a spus vocea de lângă el.

Arnie a deschis radioul. Dion cânta "Donna the Prima Donna".

— Ai de gând să mănânci pizza aia sau nu?

Vocea părea într-un fel că se schimbă.

— Desigur, a spus Arnie. Vrei și tu o bucată?

Cu lăcomie: "Nu refuz niciodată nimic".

Arnie a deschis cutia cu pizza cu o mână și a rupt o bucată.

— Poftim...

Și-a holbat ochii. Bucata de pizza a început să tremure, fâșiile lungi de cașcaval care atârnavă au început să se agite precum firele rupte ale unei pânze de păianjen destrămate de vânt.

Acolo nu mai era LeBay.

Acolo era *el*.

Era Arnie Cunningham la vârsta de cincizeci de ani, nu atât de bătrân pe cât fusese LeBay când el și Dennis îl întâlniseră prima dată în acea zi de august, nu atât de bătrân, dar pe cale de a deveni, prieteni și vecini, pe cale de a deveni. Alter ego-ul său mai bătrân purta un tricou puțin îngălbenit și blugi pătați de ulei. Ochelarii aveau rame de baga și erau prinși cu leucoplast într-o parte. Părul îi era tuns scurt și începuse să se rărească. Ochii gri erau tulburi și injectați de sânge. Gura luase forma dată de acreala singurătății. Pentru că aceasta – acest lucru, strigoiul, sau ce o fi fost – era singur. Simțea asta.

Singur, cu excepția Christinei.

Această versiune a lui însuși și a lui Roland D. LeBay ar fi putut să fie imaginea unui tată cu fiul sau: asemănarea era mare.

— Ai de gând să conduci? Sau ai de gând să te holbezi la mine? a întrebat chestia aceea, și a început să îmbătrânească pe neașteptate în fața ochilor împietriți ai lui Arnie.

Părul de culoare ruginie a devenit alb, tricoul s-a subțiat și a început să se rupă, corpul de dedesubt a început să se cocârjeze de bătrânețe. Ridurile au început să apară pe față și s-au adâncit ca săpate de un acid. Ochii s-au infundat în orbite și colțurile li s-au îngălbenit. Acum numai nasul era proeminent – chipul unei păsări mănătoare de hoituri, foarte bătrână, dar totuși era chipul *său*, oh, da, totuși era al Său.

— Ai văzut ceva verde, a croncănit acest Arnie Cunningham sept – nu, octogenar – în timp ce corpul lui se răsucea și se micșora pe bancheta roșie a Christinei.

— Vezi ceva verde? Vezi ceva verde? Vezi ceva...

Vocea croncănea și tonul ei era din ce în ce mai strident tremurând senil, pielea a început să se spargă în răni și tumori de suprafață, iar în spatele ochelarelor cataracte lăptoase au acoperit ochii Ca niște transperante coborâte. Făptura putrezea în fața ochilor săi, iar mirosul ei era mirosul pe care-l simțise înainte în Christine, ceea ce simțise Leigh, doar că acum era mai rău, era mirosul greu și pătrunzător, gazos, al descompunerii rapide, mirosul propriei sale morți, și Arnie a început să scâncească în timp ce Little Richard tocmai începea să cânte la radio "Turti Frutti", iar acum părul făpturii a început să cadă în smocuri albe, oasele umerilor au început să se întrevadă prin pielea subțire și lucioasă de deasupra gulerului tricoului; ieșeau în afară ca niște creioane albe și grotești. Buzele se zbârceau și se retrăgeau de pe ultimii câțiva dinți. Era el, era mort și totuși trăia – ca și Christine, trăia.

— *Vezi ceva verde?* a balmăjit arătarea. *Vezi ceva verde?*

Arnie a început să urle.

Liniile de pe șosea arată ca niște picățele."

Charlie Ryan

Cam o oră mai târziu Arnie a intrat în Garajul Darnell. Pasagerul lui – dacă într-adevăr *existase* un pasager – dispăruse de mult. Dispăruse și mirosul; fără nici un dubiu fusese doar o iluzie. Dacă te asociai prea mult timp cu căcănarii, s-a gândit Arnie, totul începea să miroasă a rahat. Iar asta-i făcea pe ei, bineînțeles, fericiți.

Will stătea la masa lui de lucru în biroul împrejmuțit de geamuri, mâncând un sandviș imens. A ridicat o mână unsuroasă dar nu a ieșit. Arnie a claxonat și a parcat.

Fusese un fel de vis. Pur și simplu. Un fel de vis aberant. Să sune acasă, s-o sune pe Leigh, încercând să-l sune pe Dennis și asistenta aceea să-i spună că Dennis era la Terapie Fizică – fusese ca și cum cineva s-ar fi lepădat de tine de trei ori înainte de cântarul cocoșilor. Se speriasse puțin. Oricine s-ar fi speriat după furtuna de rahat prin care trecuse începând din august. Era doar o problemă de perspectivă, la urma urmelor, nu-i așa? Toată viața sa avusese o anumită imagine în ochii celorlalți, iar acum ieșea din găoacea lui, transformându-se într-o persoană normală cu probleme de zi cu zi. Nu era deloc surprinzător că ceilalți erau iritați de asta, deoarece când cineva se schimba (*la bine sau la rău, la bogăție sau la sărăcie*) era normal ca oamenii să reacționeze destul de ciudat. Le distrugeai astfel toate certitudinile.

Leigh vorbise de parcă el ar fi fost nebun, iar asta era o aiureală în adevăratul înțeles al cuvântului. Fusese tracasat, bineînțeles, dar tracasarea eră o componentă naturală a vieții. Dacă domnișoara Cu-Nasul-Pe-Sus Leigh Cabot credea altceva, atunci însemna că intrase în mare încurcătură, în mâinile celui mai mare violator: viața. Probabil va sfârși prin a lua de dimineață Doxies ca să se poată trezi, iar seara Nembies sau Ludes ca să poată adormi.

Ah, dar o dorea – chiar acum, gândindu-se la ea, el a simțit o dorință imensă, de nestăvilit, care l-a străbătut ca un vânt rece, făcându-l să strângă înverșunat între degete volanul Christinei. Era o dorință fierbinte, mult prea mare și elementară ca s-o poată denumi. Era propria lui Forță.

Dar acum se simțea bine. Simțea că a... traversat ultimul pod, sau altceva de acest gen.

Când își revenise la realitate era în mijlocul unui drum îngust de acces din spatele parcurii de la Monroeville Mall – ceea ce însemna că, în mare, se aflase la jumătatea drumului spre California. Coborând și uitându-se în spatele mașinii văzuse o gaură făcută într-un troian de zăpadă, iar pe capota Christinei era împrăștiată zăpadă care se topea. În aparență el își pierduse controlul, derapase de-a lungul parcurii (care, fiind sezonul de Crăciun, era surprinzător de goală) și se izbise de troian. Mare noroc că nu făcuse un accident. *Mare noroc.*

A stat un timp acolo, ascultând radioul și privind prin parbriz jumătatea de lună care plutea acolo, sus. Bobby Helm începuse să cânte "Jingle Bell Rock", un cântec de sezon, după cum spusese disc-jockey-ul, iar el zâmbise vag, simțindu-se mai bine. Nu-și putea aminti exact ce văzuse (sau crezuse că vede) și de fapt nici nu dorea să-și amintească. Orice fusese, era pentru prima și ultima oară. Era foarte sigur de asta. Oamenii îl aduseseră în starea în care el să-și imagineze anumite lucruri. Probabil că ei ar fi încântați dacă ar ști... dar el n-avea de gând să le dea această satisfacție.

Situația se va îmbunătăți pe toate planurile. Va încerca să refacă relațiile proaste de acasă – de fapt, putea să înceapă încă din seara asta, uitându-se la televizor cu părinții, întocmai ca în bunele zile de demult, și putea s-o recâștige pe Leigh. Dacă ei nu-i plăcea mașina, indiferent cât de

stranii erau motivele ei, foarte bine. Poate chiar își va cumpăra în curând altă mașină și îi va spune că a vândut-o pe Christine. Putea s-o țină pe Christine aici și să închirieze spațiul. Ceea ce Leigh nu va ști, nu o va face să sufere. Și Will. Acesta va fi ultimul transport pentru Will, în acest weekend. Lasă-l pe Will să creadă că el este un pui fricos dacă asta va dori. Un raport de delict pentru transport interstatal de țigări și alcool nu ar arăta foarte bine pe cererea de înscriere la colegiu, nu-i așa? Un raport de delict *federal*. Nu. Nu ar fi prea bine.

A râs un pic. *Se simțea* mai bine. Purificat. În drum spre garaj și-a mâncat pizza, chiar dacă se răcise. Era mort de foame. I se păruse puțin ciudat că lipsea o bucată – de fapt îl neliniștise puțin – dar a îndepărtat gândul. Probabil că o mâncase chiar în perioada stranie de transă, sau poate o aruncase pe geam. Uau, ce gânduri idioate! Gata cu rahatul ăsta. Și iarăși a râs, de această dată mai puțin tremurat.

Acum a coborât din mașină, a trântit ușa și s-a îndreptat spre biroul lui Will ca să afle dacă m seara aceasta avea vreo îndatorire. Pe neașteptate și-a dat seama că mâine era ultima zi de școală înainte de vacanța de Crăciun, și asta l-a făcut să-și iuțească pașii.

Arunci s-a deschis ușa din zid de lângă poarta pentru mașini și înăuntru a intrat un bărbat. Era Junkins. Iarăși.

A observat că Arnie îl privește și a ridicat mâna.

— Bună, Arnie.

Arnie a privit spre Will. Prin geam, Will a ridicat din umeri și a continuat să mănânce.

— Bună, a spus Arnie. Cu ce vă pot ajuta?

— Ei bine, nu știu, a răspuns Junkins.

A zâmbit, apoi privirile lui au alunecat de la Arnie la Christine, măsurând-o, căutând stricăciuni.

— Dorești să mă ajuți cu ceva?

— S-o crezi tu! l-a repezit Arnie. Își simțea capul începând iarăși să pulseze de mânie.

Rudy Junkins a zâmbit, aparent neofensat.

— Doar am trecut pe aici. Ce mai faci?

I-a întins mâna. Arnie doar a privit-o. Deloc stânjenit, Junkins și-a coborât-o, s-a dus la Christine și a început s-o examineze. Arnie l-a urmărit cu privirea, strângându-și buzele atât de tare încât aproape s-au albit. Simțea cum mânia îi creștea de fiecare dată când Junkins o atinge pe Christine.

— Uite, poate că tu ar trebui să-ți cumperi un bilet de sezon, sau ceva de felul ăsta, a spus Arnie. Cum ar fi să te duci la meciul echipei Steeler.

Junkins s-a întors și l-a privit întrebător.

— Nu contează, a spus Arnie posomorât.

Junkins-a continuat să cerceteze.

— Știi – a spus el – este al naibii de straniu ce i s-a întâmplat lui Buddy Repperton și celorlalți doi băieți, nu-i așa?

Dă-o dracului, a gândit Arnie. *N-am de gând să-mi pierd timpul cu căcănarul ăsta.*

— Eu eram în Philadelphia. Turneu de șah.

— Știu, a spus Junkins.

— *Isuse!* Tu chiar mă verifici!

Junkins s-a întors lângă Arnie. Pe chipul lui nu mai era neni un zâmbet.

— Da, este adevărat. Te verific. Trei dintre băieții care eu cred că au fost implicați în maltratarea mașinii tale sunt acum morți, împreună cu al patrulea care, în aparență, era acolo doar pentru acea plimbare de joi. Este o coincidență destul de mare. Este mult prea mare pentru gustul meu. Poți să fii sigur că te verific.

Arnie l-a privit fix, nesigur, surprins de mânia sa.

— Am crezut că a fost un accident... că ei erau beți și mergând cu viteză mare...

— A mai fost o mașină implicată, a spus Junkins.

— De unde știi asta?

— În primul rând, în zăpadă s-au păstrat urme. Din nefericire, vântul le-a spulberat destul de mult ca noi să mai putem ridica niște amprente bune. Dar una dintre barierele de la Rezervația Dealurile Squantic era ruptă și noi am găsit pe ea urme de vopsea roșie. Camaro-ul lui Buddy nu era roșu. Era albastru.

L-a cercetat pe Arnie din priviri.

— De asemenea, întipărite pe pielea lui Moochie Welch am găsit urme de vopsea roșie, Arnie. Poți să pricepi asta? *Întipărite*. Știi cât de tare trebuie să lovească o mașină ca să întipărească vopsea pe pielea unui om?

— Ar trebui să ieși afară și să începi să numeri mașinile roșii, a spus Arnie cu răceală. O să ajungi la douăzeci, înainte să intri pe Basin Drive, îți garantez.

— De asta sunt sigur, a răspuns Junkins. Dar noi am trimis probele la laboratorul FBI din Washington, unde există mostre pentru fiecare nuanță de vopsea care a fost folosită vreodată în Detroit. Astăzi am primit rezultatele. Ai vreo idee despre ele? Vrei să ghicești?

Inima lui Arnie bătea surd în piept; tâmplele îi zvâcneau la fel.

— Din moment ce ești aici, bănuiesc că era Roșu-de-Toamnă. Culoarea Christinei.

— Omul ăsta merită o păpușă Kewpie! a exclamat Junkins.

Și-a aprins o țigară și l-a privit pe Arnie prin fum. Abandonase orice simulacru de bună dispoziție; privirea lui era împietrită.

Arnie și-a împreunat mâinile pe cap într-un gest de exagerată exasperare.

— Superb, Roșu-de-Toamnă. Christine este o mașină făcută la comandă, dar din 1959 până în 1963 au existat Forduri vopsite în Roșu-de-Toamnă și Thunderbird-uri, iar Chevroiet-ul a oferit această nuanță din 1962 până în 1964, iar pentru o perioadă, la mijlocul anilor cincizeci, puteai să obții un Rambler vopsit în Roșu-de-Toamnă. Deja lucrez la '58-ul meu de o jumătate de an, am cărțile mașinii; nu poți să lucrezi la o mașină veche fără să ai cărțile ei, sau dacă nu, înseamnă că ai dat chix înainte să începi. Culoarea Rosu-de-Toamnă a fost foarte la modă. Eu știu asta, și – s-a uitat fix la Junkins – și tu o știi. Nu-i așa?

Junkins nu a spus nimic; doar a continuat să-l privească pe Arnie în felul acela, fix, împietrit, neliniștitor. Arnie nu fusese niciodată în viața lui privit în acest fel, dar a recunoscut privirea. Bănuia că oricui i s-ar întâmpla așa. Era o privire de adâncă bănuială. Îl speria. Cu câteva luni în urmă – chiar și acum câteva săptămâni – asta ar fi fost probabil tot ce s-ar fi întâmplat. Dar acum îl și înfură.

— Ești foarte insistent. Exact, ce ai împotriva mea, domnule Junkins? De ce te ții de capul meu?

Junkins a râs și a început să umble, descriind un cerc mare. Garajul era complet gol cu excepția lor și a lui Will în biroul său, care-și termina sandvișul, își lungea degetele pline cu ulei de măsline și îi privea foarte atent.

— Ce avem noi împotriva ta? a întrebat el. Cum îți sună crimă de gradul întâi, Arnie? Îți spune ceva chestia asta?

Arnie a împietrit.

— Nu te îngrijora, a spus Junkins încă umblând. Nu o să-ți fac o scenă de polițist dur. Nu o să te ameninț că te duc la secție – numai că în acest caz secția este în Harrisburg. N-o să-ți citesc drepturile. Totul este încă bine pentru eroul nostru, Arnold Cunningham.

— Nu înțeleg nimic din ce vrei...

— *Tu...înțelegi... DESTULE!* a urlat Junkins.

Se oprise lângă un camion imens și galben – altă achiziție a lui Johnny Pomberton. L-a privit pe Arnie.

— Trei dintre puștii care ți-au avariat mașina sunt morți. Mostre de vopsea Roșu-de-Toamnă au fost ridicate de la ambele scene ale crimelor, determinându-ne pe noi să credem că vehiculul pe care l-a folosit făptașul era măcar parțial vopsit în Roșu-de-Toamnă. Și io-te chestie! Se dovedește că mașina pe care puștii aceia au distrus-o este în mare parte vopsită cu Roșu-de-Toamnă. Iar tu stai aici, îți împingi ochelarii în sus pe nas și-mi spui că nu înțelegi despre ce vorbesc eu.

— Eu eram în Philadelphia când s-a întâmplat, a spus Arnie încet. Nu pricepi asta? Nu vrei să pricepi?

— Puștiule – a spus Junkins aruncându-și țigara – asta-i cea mai gravă componentă a situației. Ți-am spus asta într-adevăr pute.

— Mi-aș dori ori să pleci de aici, ori să mă arestezi. Fiindcă am niște treburi de făcut.

— Pentru moment – a spus Junkins – tot ce pot să fac este să discut. Prima dată – când Welch a fost ucis – se presupune că te aflai acasă în pat.

— Destul de subțire, știu, a spus Arnie. Crede-mă, dacă aș fi știut că tot rahatul ăsta o să cadă pe capul meu, aș fi angajat un prieten bolnav care să stea cu mine.

— O, nu – acela a fost *bun*, a spus Junkins. Mama și tatăl tău n-au avut nici un motiv să-ți pună la îndoială povestea. Pot să spun asta după ce am vorbit cu ei. Iar alibiurile – cele adevărate – au de obicei mai multe găuri decât costumele de la Armata Salvării. Eu devin nervos când ele încep să semene cu niște armuri.

— Sfinte *Isuse!* aproape a strigat Arnie. A fost un afurisit de turneu de șah! De patru ani sunt la clubul de șah.

— Până astăzi, a spus Junkins și Arnie a împietrit iarăși. Oh, da, am vorbit cu antrenorul de la club. Herbert Slawson. Mi-a spus că în primii trei ani nu ai lipsit de la nici o ședință, chiar te-ai dus acolo și când erai gripat. Erai cel mai bun jucător ai lui. Apoi, anul acesta, ai început să lipsești chiar de la început.

— Trebuia să-mi repar mașina... și mi-am făcut o prietenă...

— El mi-a spus că ai lipsit de la primele trei turnee și că a fost destul de mirat când a văzut numele tău pe foaia de drum pentru întâlnirea Statelor Nordice. Crezuse că tu ți-ai pierdut tot interesul pentru club.

— Ți-am spus...

— Da, mi-ai spus. Prea ocupat. Mașini și fete, exact ce-i face pe majoritatea puștilor să fie prea ocupați. Dar ți-ai redobândit interesul îndeajuns de mult ca să te duci la Philly – apoi te-ai retras de la club. Mie mi se pare că-i foarte ciudat.

— Nu reușesc să văd nimic straniu în asta, a spus Arnie, dar vocea lui părea distantă, aproape ca un vâjâit în urechi.

— Aiureli. Se pare că știai ce se va întâmpla și ti-ai creat un alibi de fier.

Vâjâitul din capul lui semăna acum cu zgomotul făcut de valuri, fiecare bătaie fiind acompaniată de un puseu surd de durere. Începea să aibă o migrenă – de ce nu voia să plece omul ăsta monstruos cu ochii lui câprui, scrutători? Nimic din ce spusese el nu era adevărat, nimic. Nu însenase nimic, nici un alibi și nici altceva. Fusese tot atât de surprins ca toți ceilalți când citise în ziar ce se întâmplase. Bineînțeles că fusese mirat. Nu se petrecea nimic straniu, doar dacă nu cumva totul era paranoia acestui lunatic și (*oricum, Arnie, cum ți-ai vătămat spatele? și că veni vorba, vezi cumva ceva verde? vezi cumva*) și-a închis ochii, iar pentru un moment lumea a părut să iasă de pe orbita ei și a văzut acel chip verde, rânjitor,

putrezit, plutind în fața sa și spunând: *Pornește-O. Dă-i drumul la instalația de încălzire și hai să dăm o motoraită. Și cu ocazia asta hai să-i lovim pe căcănarii care au avariat mașina noastră. Hai să-i mânjim pe puțorii ăia mici, ce spui, băiete? Hai să-i lovim atât de tare încât tăietorul de cadavre de la spitalul orașului o să trebuiască să scoată bucățelele de vopsea din hoiturile lor cu cleștii. Ce părere ai? Găsește ceva muzică bună la radio și hai să ne plimbăm. Hai să...*

Și-a împins mâna în spate, a găsit-o pe Christine – suprafața ei tare, răcoroasă, reconfortantă – și totul a devenit iarăși normal. Și-a deschis ochii.

— De fapt, mai există ceva – a spus Junkins – ceva foarte subiectiv. Care nu și-ar găsi locul într-un raport. De această dată ești diferit, Arnie. Mai dur, cumva. Este aproape ca și cum ai fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Arnie a râs și a fost ușurat când a auzit că râsul pare destul de normal.

— Domnule Junkins, vă lipsește o doagă.

Junkins n-a râs și el.

— Hm-hm. Știu. Totul este dubios – mai dubios decât orice am investigat eu în decurs de douăzeci de ani de când sunt detectiv. Data trecută am simțit că pot să ajung până la sufletul tău, Arnie. Am simțit că ești... nu știu. Pierdut, nefericit, căutai ceva, încercai să scapi. Acum nu mai simt așa ceva. Aproape mi se pare că ești o altă persoană. Și nu una prea simpatică.

— Nu mai am ce vorbi cu tine, a spus brusc Arnie și a pornit spre birou.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat, a strigat Junkins în urma lui. Și o să aflu. Crede-mă.

— Fă-mi un serviciu și stai departe de aici. Ești nebun, a spus Arnie. A intrat în birou, a închis ușa în urma lui și a observat că mâinile nu îi tremurau deloc. Camera era încărcată cu mirosurile de trabuc, ulei de măsline și usturoi. S-a apropiat de Will fără să-i vorbească, și-a luat din raft fișa de pontaj și a perforat-o: *crac*. Apoi s-a uitat pe geam și l-a văzut acolo pe Junkins, uitându-se la Christine. Will n-a spus nimic. Arnie îi auzea motorul zgomotos al respirației. Câteva minute mai târziu, Junkins a plecat.

— Polițai, a spus Will și a dat drumul unui râgâit lung. Semăna cu zgomotul făcut de un ferăstrău cu lanț.

— Mda.

— Repperton?

— Mda. Crede că am o legătură.

— Chiar dacă tu erai la Philly?

Arnie a dat din cap.

— Nici măcar nu-i pasă de amănuntul ăsta.

Atunci înseamnă că-i un polițai deștept, s-a gândit Will. Știe că evidențele nu se potrivesc, iar intuiția lui îi spune că-i ceva chiar mai rău decât această nepotrivire, deci șapă mai adânc decât a făcut-o vreodată alt polițai, dar ar putea să-și piardă un milion de ani și n-ar putea să ajungă până la adevăr. S-a gândit la mașina goală care s-a condus singură în boxa douăzeci ca o jucărie stranie teleghidată. Locașul gol al cheii de contact învârtindu-se pe poziția PORNIT. Motorul ambalându-se o dată, ca un mârâit amenințător, apoi oprindu-se.

Gândindu-se la acestea, Will nu s-a încumetat să-l privească pe Arnie în ochi, chiar dacă propria sa experiență de prefăcătorie era aproape veche de o viață.

— N-aș vrea să te trimit la Albany, dacă te urmăresc copoii.

— Nu-mi pasă dacă mă trimiți sau nu la Albany, dar nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu presiunile lor. El este singurul polițai pe care l-am

văzut și este nebun. Este interesat doar de cele două cazuri de omucideri.

Acum ochii lui Will i-au întâlnit pe cei ai lui Arnie; ai lui Arnie erau gri și distanți, ai lui Will o ne-culoare pală, cu colturile vag galbene; erau ochii unui motan vagabond bătrân, care mazilise o mie de șoareci.

— Îl interesezi – a spus el. Mai bine-l trimit pe Jimmy.

— Știi cum șofează Jimmy, nu-i așa?

Will l-a privit un moment pe Arnie, apoi a oftat.

— Okay. Dar dacă-l zărești pe polițaiul ăla, te retragi. Iar dacă ești prins cu o sacoșă în mână, Cunningham, este sacoșa ta. Înțelegi chestia asta?

— Da, a spus Arnie. Vrei să fac eeva treabă în seara asta, sau nu?

— În boxa patruzeci și nouă este un Buick '77. Scoate electromotorul. Verifică bobina. Dacă pare okay, scoate-o și pe ea.

Arnie a încuviințat și a plecat. Privirile gânditoare ale lui Will s-au îndreptat spre Christine. Nu făcea bine că-l trimitea la Albany în weekendul ăsta și era conștient de asta. Și puștiul o știa, dar oricum avea de gând să meargă înainte. Promisese că o să meargă, și avea de gând să se ducă. Iar dacă se întâmpla ceva, puștiul nu va ceda. Will era convins. Existase un timp când n-ar fi făcut așa ceva, dar vremea aceea trecuse de mult.

Auzise toată discuția prin interfon.

Junkins avusese dreptate.

Puștiul era acum mai dur.

Will a început să se uite iarăși la '58-ul puștiului. Arnie se va duce în statul New York cu Chrysler-ul lui Will. Cât timp va fi el plecat, Will o s-o urmărească pe Christine. O s-o urmărească pe Christine și va vedea ce se întâmplă.

40

Arnie are necazuri

Cu fotolii Naugahyde în față și în spate

Totul e cromat, omule, chiar și geaca mea,

Apăs pe accelerație și EA pleacă Oaaaauu –

O să te las să privești

Dar să nu-mi atingi mașina făcută la comandă.

The Beach Boys

În după-amiaza următoare, Rudolph Junkins și Rick Mercer de la Departamentul de investigații al Poliției Statale din Pennsylvania, stăteau și beau cafea într-un birou mic ai cărui pereți aveau zugrăveala scorojită. Afară cădea o amestecătură deprimantă de zăpadă și lapovită.

— Sunt aproape sigur că ăsta va fi weekendul, a spus Junkins.

Chrysler-ul acela s-a deplasat în ultimele opt luni la fiecare patru sau cinci săptămâni.

— Doar să înțelegi că demascarea lui Darnell și orice dinte ai tu împotriva puștiului ăla, sunt două probleme diferite.

— Pentru mine înseamnă același lucru, a replicat Junkins. Puștiul știe ceva. Dacă-l prindem la strâmtoare, s-ar putea să aflu ce.

— Crezi că are un complice? Cineva care a folosit mașina lui și i-a ucis pe puștii aceia în timp ce el era la turneul de șah.

Junkins a clătinat din cap.

— Nu, fir-ar al dracului. Puștiul are exact un singur prieten bun, iar acesta-i în spital. Nu știu ce să cred, doar că mașina aia a fost implicată... și că și el a fost implicat.

Junkins și-a pus jos cana de cafea și a arătat cu degetul spre bărbatul așezat de partea cealaltă a biroului.

— După ce reușim să sigilăm garajul, vreau ca o echipă de tehnicieni de la laborator să o cerceteze bucățică cu bucățică atât în interior cât și în exterior. Vreau să fie ridicată pe o rampă, vreau să se verifice dacă are lovituri, adâncituri, dacă a fost revopsită... Și dacă are urme de sânge. Asta doresc cu adevărat, Rick. Doar o picătură de sânge.

— Nu-ți place puștiul ăla, nu-i așa? a întrebat Rick.

Junkins a râs scurt, uimit.

— Știi, prima oară aproape mi-a plăcut. Mi-a plăcut și mi-a fost milă de el. Mi s-a părut că poate acoperă pe cineva care-l avea cu ceva la mână. Dar de această dată nu mi-a plăcut deloc.

S-a mai gândit.

— Și nici mașina aceea nu mi-a plăcut. Felul cum o tot atingea când îl încolțeam. A fost foarte ciudat.

— Atâta timp cât îți amintești că Darnell este cel pe care trebuie să-l demasc. Nimeni din Harrisburg nu se sinchisește de puștiul tău.

— O să-mi amintesc, a spus Junkins.

Și-a ridicat iarăși cafeaua și l-a privit posac pe Rick.

— Deoarece el reprezintă un mijloc ca să ne atingem scopul. Am de gând să pun la zid persoana care i-a ucis pe puștii ăia, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care voi mai apuca să-l fac.

— S-ar putea să nu se întâmple nimic în weekendul ăsta, a spus Rick. Dar s-a întâmplat.

În dimineața zilei de sâmbătă 16 decembrie, doi polițiști fără uniforme, de la Secția de Criminalistică a Poliției Statale din Pennsylvania, stăteau în cabina unei dube Datsun veche de patru ani, privind cum Chrysler-ul negru al lui Darnell ieșea pe poarta mare a garajului. Bura ușor; nu era atât de frig ca să fie lapoviță. Era una dintre acele zile cețoase când este imposibil să-ți dai seama unde se termină plafonul de nori și unde începe ceața. Chrysler-ul avea luminile de avertizare aprinse în mod regulamentar. Arnie Cunningham era un șofer prudent.

Unul dintre polițiști și-a ridicat la gură un walkie-talkie și a vorbit în el.

— Tocmai a ieșit cu mașina lui Darnell. Fiți pe fază.

Au urmărit Chrysler-ul spre I-76. Când au văzut că Arnie se înscrie pe intrarea estică în direcția Harrisburg, ei au cotit spre intrarea vestică spre Ohio și au raportat. Vor ieși de pe I-76 undeva mai jos și se vor reîntoarce la postul lor inițial de lângă garajul lui Darnell.

— Okay – le-a răspuns vocea lui Junkins – hai să facem omleta.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Arnie mergea spre est cu viteza moderată și legală de 50 de mile pe oră, trei polițiști, având toate actele potrivite, au ciocănit la ușa lui William Upshaw care locuia într-un cartier foarte la modă din suburbia Sewickley-ului. Upshaw, îmbrăcat în halat de baie, a deschis ușa. În spatele lui se auzeau zgomotele programului de desene animate de la televizor.

— Dragă, cine este? a întrebat soția sa din bucătărie.

Upshaw a cercetat actele, care erau ordonanțe de la tribunal, și a simțit că este cât pe-acți să leșine. Una dintre ele prevedea ca toate registrele de impozite care se refereau la Will Darnell (ca individ) și Will Darnell (corporație) să fie sechestrate. Aceste acte erau semnate de Procurorul General al Pennsylvaniei și de judecătorul Curții Supreme.

— Cine este, dragule? a întrebat iarăși nevasta lui, iar unul dintre copii a venit să privească, tot numai ochi.

Upshaw a încercat să vorbească, dar n-a reușit decât să scoată un croncănit firav. Scadența venise. O tot visase și până la urmă venise. Casa din Sewickley nu îl protejase de ea; femeia pe care o întreținea la o distanță

sigură în King of Prussia, nu îl protejase de ea; era aici: citea asta pe fețele calme ale acestor polițiști, cu costumele lor de serie. Cel mai rău lucru era că unul dintre ei era de la Federal-Alcool, Tutun și Arme de Foc. Altul a scos o legitimație care spunea că el este agent la ceva ce se numea Divizia Federală de Luptă împotriva Drogurilor.

— Avem informații că tu ai și acasă un birou, a spus polițistul federal.

El arăta – de câți? Douăzeci și șase de ani? Treizeci? Trebuie să vreodată să-și facă griji cum să se descurce când ai trei copii și o nevastă căreia îi plăceau cam prea mult lucrurile frumoase? Bill Upshaw credea că nu. Când trebuia să te gândești ia astfel de lucruri, fata ta nu rămânea atât de calmă. Chipul tău rămânea atât de calm când puteai să-ți permiți luxul gândurilor mărețe – lege și ordine, bine și rău, băieți buni și băieți răi.

Și-a deschis gura ca să răspundă la întrebarea polițistului federal și iarăși a scos un croncănit aspru.

— Sunt corecte aceste informații? a întrebat răbdător polițistul federal.

— Da, a mormăit Bill Upshaw,

— Și alt birou pe strada Frankston nr. 100 din Monroeville?

— Da.

— Dragule, cine *este*? a întrebat Amber și a venit pe hol.

A văzut trei bărbați care stăteau pe scările de la intrare și și-a încheiat gulerul rochiei de casă.

Pe neașteptate Upshaw s-a gândit ușurat; *Este sfârșitul tuturor problemelor.*

Puștiul care ieșise din cameră să vadă cine venise în vizită atât de dimineață, a izbucnit brusc în lacrimi și s-a năpustit spre protecția dată de desenele animate de pe Canalul 4.

Când Rudy Junkins a primit veștile că lui Upshaw i s-a înmănat citația și că toate actele referitoare la Darnell, atât din casa lui Upshaw cât și din biroul din Monroeville, au fost sechestrare, a condus o jumătate de duzină de polițiști în ceea ce se spunea că în zilele de demult se chema un raid. Deși era în timpul sezonului de vacanță, în garaj era destul de multă activitate în acea sâmbătă (cu toate că nu era activitatea frenetică din weekendurile de vară), iar când Junkins și-a dus la gură un megafon cu baterii și a început să-l folosească, poate că o sută de capete s-au ridicat. Despre acest lucru urma să se comenteze destul de mult până după Anul Nou.

— *Poliția Statală din Pennsylvania!* a strigat Junkins în megafon.

Cuvintele s-au lovit de pereți, cu ecou. El și-a dat seama că și în acest moment privirile lui erau atrase spre Plymouth-ul roșu cu alb din boxa douăzeci. În viața lui avusese de-a face cu multe arme ale crimei, câteodată la locul faptei, mult mai frecvent în boxa martorilor, dar când se uita la mașina aceea simțea fiori reci.

Gitney, specialistul de la IRS care venise la această plimbare specială cu sania, se încrunta spre el ca să continue. *Nici unul dintre voi nu știe despre ce este vorba. Nici Unul.* Dar a ridicat iarăși megafonul la gură.

— *Acest local este închis! Repet, acest local este închis! Puteți să vă luați vehiculele dacă sunt în stare de funcționare – dacă nu, plecați repede și în liniște! Garajul este închis!*

Megafonul a scos un *clic* amplificat când a fost închis.

Junkins s-a uitat spre birou și a văzut că Will Darnell vorbea la telefon, cu un trabuc stins în colțul buzelor. Jimmy Sykes stătea lângă automatul de Coke, fața lui simplă, o imagine de uimire confuză – nu arăta cu mult diferit de puștiul lui Bill Upshaw cu o clipă înainte de a izbucni în lacrimi.

— Ai înțeles care-ți sunt drepturile pe care ți le-am citit?

Polițistul care conducea această acțiune era Rick Mercer. În spatele lor garajul era gol, cu excepția polițiștilor în uniformă care întocmeau lista mașinilor care fuseseră sechestrate când garajul a fost închis.

— Mda, a spus Will.

Fața lui era stăpânită; singurele semne ale supărării sale erau șuieratul din ce în ce mai accentuat al respirației, mișcarea rapidă a pieptului mare sub cămașa albă, modul cum își ținea tot timpul aparatul respirator în mână.

— Vrei să ne comunicii ceva acum? a întrebat Mercer.

— Nu, până când ajunge avocatul meu aici.

— Avocatul tău se poate întâlni cu noi la Harrisburg, a spus Junkins.

Will s-a uitat disprețuitor la Junkins și nu a spus nimic. Afară, alți polițiști terminaseră de sigilat fiecare ușă și geam ale garajului, cu excepția ușii de lângă poarta mare. Până când lua sfârșit sechestrul, se va folosi doar acea intrare.

— Țasta-i cel mai aberant lucru pe care l-am auzit eu vreodată, a spus până la urmă Will Darnell.

— O să devină și mai aberant, a răspuns Mercer zâmbind sincer. Tu pleci departe pentru mult timp, Will. Poate că într-o zi or să te pună să conduci garajul închisorii.

— Pe tine te cunosc, a spus Will privind-l. Numele tău este Mercer. Ți-am cunoscut bine tatăl. El era cel mai mârșav polițai care a existat vreodată.

Rick Mercer a pălit și a ridicat mâna.

— Oprește-te, Rick! a spus Junkins.

— Desigur, a spus Will. Dati-i înainte, distrați-vă. Spuneți-vă glumele despre garajul închisorii. O să mă întorc aici și o să fac afaceri în două săptămâni. Și dacă nu știți asta, sunteți chiar mai proști decât păreți.

S-a uitat la ei, cu ochii inteligenți, sardonici... și hăituiți. Pe neașteptate și-a ridicat la gură aparatul respirator și a inhalat adânc.

— Luați de aici sacul ăsta cu rahat, a spus Mercer. Era încă palid.

— Ți-ai revenit? a întrebat Junkins.

O jumătate de oră mai târziu stăteau într-un Ford fără însemne ale poliției. Soarele se decisese să se arate și strălucea orbitor pe zăpada care se topea și pe străzile ude. Garajul Darnell era tăcut. Registrele lui Darnell – și Plymouth-ul de curse al lui Cunningham – erau bine închise înăuntru.

— Porcăria aia care a spus-o despre tatăl meu, a rostit Mercer cu greutate. Rudy, tatăl meu s-a împușcat. Și-a zburat creierii. Iar eu întotdeauna m-am gândit... În colegiu am citit... A ridicat din umeri. – O mulțime de polițiști își vâra arma-n gură. Știi, asta a făcut Melvin Purvis. El a fost cel care l-a arestat pe Dillinger. Dar mă întreb...

Mercer și-a aprins o țigară și a scos fumul printr-o expirație lungă, tremurată.

— Habar n-avea nimic, a spus Junkins.

— *Pe dracu'* nu știa, a spus Mercer.

Și-a deschis geamul și a aruncat țigara afară. A luat microfonul de sub tabloul de bord.

— Baza, aici Mobile Doi.

— Zece-patru, Mobile Doi.

— Ce se întâmplă cu porumbelul nostru cărăuș?

— Este pe Interstate 84 și se apropie de Port Jervis.

Port Jervis era punctul de trecere între Pennsylvania și New York.

— New York-ul este pregătit?

— Afirmativ.

— Să le mai repeți încă o dată că doresc ca el să fie înșfăcat la nord-est de Midletown și să i se ia în evidență tichetul de autostradă.

— Zece-patru.

Mercer a repus microfonul în furcă și a zâmbit vag.

— O dată ce trece în New York, nu mai rămâne nici o îndoială că aceasta este o problemă federală – dar noi vom avea totuși întâietate. Nu-i superb?

Junkins nu a răspuns. Nimic nu era frumos în chestia asta – de la Darnell, cu aparatul lui respirator, până la tatăl lui Mercer, care-și mâncase arma, nimic nu era frumos. Junkins era cuprins de un sentiment rău de inevitabilitate, un sentiment că lucrurile urâte nu se sfârșeau ci doar începeau să se întâmple. Se simțea la jumătatea unei povești de groază, care putea să se dovedească prea oribilă spre final. Numai că acum trebuia s-o termine, nu-i așa? Da.

Sentimentul groaznic, imaginea groaznică persista: că prima dată când vorbise cu Arnie Cunningham, discutase cu un om care se îneca, iar a doua oară când vorbise cu el înecarea se săvârșise – iar el discutase cu un cadavru.

Plafonul de nori din partea de vest a statului New York începuse să se destrame, iar moralul lui Arnie a început să crească. Întotdeauna se simțea bine când pleca din Libertyville, departe de... de toate. Nici chiar faptul că în portbagaj avea marfă de contrabandă nu putea să-i întunece acest sentiment. Cel puțin de data asta nu transporta droguri. Undeva în străfundurile minții sale – nici măcar recunoscut, dar era acolo – era gândul aiuristic despre cât de diferit ar fi totul și cum s-ar schimba viața lui dacă ar arunca țigările și ar continua să meargă înainte. Dacă ar lăsa în urma sa toate porcăriile deprimante.

Dar bineînțeles că nu ar face așa ceva. S-O părăsească pe Christine după ce investise atât de mult în EA era desigur imposibil.

Încă mai zâmbea când mașina Poliției Statale din New York a intrat în linie cu el pe banda cealaltă. Megafonul de pe capota de sus a început să cânte: *Ne adresăm Chrysler-ului! Oprește, Chrysler! Oprește!*"

Arnie s-a uitat într-o parte, iar zâmbetul de pe buze i s-a stins. Privea o pereche de ochelari de soare. Ochelari de polițist. Teroarea care l-a cuprins era mai adâncă decât ar fi putut el să creadă că poate fi vreo emoție – și nu o simțea pentru el. Gura i s-a uscat de tot. Minte a început să i se rotească nebunește. S-a văzut pe sine apăsând pe pedala de accelerație și încercând să scape. Și probabil că ar fi făcut-o dacă ar fi fost cu Christine... dar nu era. L-a văzut pe Will Darnell spunându-i că dacă va fi prins cu o sacoșă în mână, aceea era sacoșa *lui*. Înainte de orice îl vedea pe Junkins, Junkins cu ochii lui căprui, scrutători și și-a dat seama că era lucrătura lui Junkins.

Și-a dorit ca Rudolph Junkins să fie mort.

"Oprește. Chrysler! Eu nu vorbesc ca să-mi aud propria voce! Oprește chiar acum!"

Nu pot să spun nimic, s-a gândit Arnie incoerent în timp ce trecea pe banda de pe margine. În testicule simțea furnicături, stomacul i se agita nebunește. Putea să-și vadă propriii ochi în oglinda retrovizoare, plini de frică în spatele ochelarilor – totuși, nu pentru el. Nu pentru el. Christine. Îi era frică pentru Christine. De ceea ce i-ar putea face ăia Christinei.

Minte a cuprinsă de panică țesea un caleidoscop de imagini haotice. Cereri de înscriere la colegiu, având scrise pe ele cuvintele RESPINS – CRIMINAL ARESTAT. Gratii de închisoare, oțel albăstrui. Un judecător aplecându-se asupra unei mese ridicate pe un podium, cu fața albă și acuzatoare. Homosexuali înrăiți în curtea închisorii care caută carne

proaspătă. Christine mergând pe banda rulantă spre presa de mașini în cimitirul din spatele garajului.

Și mai apoi, în timp ce oprea Chrysler-ul și îl scotea din viteză, iar mașina poliției se oprea în spatele lui (și alta, apărută ca prin farmec, se oprea în fața lui) din neant i-a venit un gând liniștitor: *Christine poate să-și poarte singură de grijă.*

În timp ce polițiștii coborau din mașini și veneau spre el, unul dintre ei ținând în mână un mandat de percheziție, i-a venit un alt gând. Și acesta a apărut tot din neant, dar a vibrat cu vocea răgușită, bătrână, a lui Roland D. LeBay.

Și EA va avea grijă de tine, băiete. Tot ce trebuie să faci este să continui să crezi în EA, iar EA va avea grijă de tine.

Arnie a deschis portiera mașinii și a ieșit afară cu un moment înainte ca polițiștii să deschidă ei ușa.

— Arnold Richard Cunningham? l-a întrebat unul dintre polițiști.

— Da, într-adevăr, a răspuns Arnie calm. Mergeam cu viteză prea mare?

— Nu, fiule, a spus unul dintre ceilalți. Dar, oricum ești până-n gât în necazuri.

Primul polițist a făcut un pas în față, protocolar, ca un ofițer de carieră.

— Am aici un document legal care ne permite să percheziționăm acest Chrysler Imperial 1966, în numele Oamenilor din Statul New York, al Commonwealth-ului Pennsylvaniei și al Statelor Unite ale Americii. În plus...

— Ei bine, asta acoperă toate nenorocitele de formalități, nu-i așa? a spus Arnie.

Spatele a început să-l doară surd, iar el și-a pus mâinile în șold.

Ochii polițistului s-au mărit puțin la auzul vocii de bătrân a acestui puști, dar a continuat:

— În plus, să confiscăm orice marfă de contrabandă găsită în cursul percheziției în numele Oamenilor din Statul New York, al Commonwealth-ului Pennsylvaniei și al Statelor Unite ale Americii.

— Bine, a spus Arnie.

Nimic nu părea real. Luminile albastre ale mașinilor de poliție răspândeau confuzie. Oamenii care treceau în mașinile lor întorceau capul să privească, dar el a descoperit că nu are nici o dorință să le întoarcă spatele, să-și ascundă fața, iar asta era într-un fel o ușurare.

— Dă-mi cheile, puștiule, a spus unul dintre polițiști.

— De ce nu le iei singur, căcănarule?

— Pustiule, nu-ți ușurezi situația, a spus polițistul, dar părea mirat și puțin înfricoșat în același timp; pentru un moment vocea puștiului se asprise și se îngroșase, iar băiatul păruse cu patruzeci de ani mai bătrân și un client foarte dur – nesemănând deloc cu băiatul slăbuț pe care-l vedea în fata ochilor.

S-a aplecat, a luat cheile, iar trei dintre polițiști s-au îndreptat imediat spre portbagaj. *Știu*, a gândit Arnie resemnat. Cel puțin chestia asta nu avea nici o legătură cu obsesia lui Junkins despre Buddy Repperton, Moochie Welch și ceilalți (cel puțin nu în mod direct, a admis el precaut); chestia asta mirosea ca o operație bine planificată și bine coordonată împotriva activităților de contrabandă ale lui Will, dinspre Libertyville spre New York și New England.

— Pustiule – a spus unul dintre polițiști – ai dori să răspunzi la niște întrebări sau să faci o declarație? Dacă dorești asta, îți citesc chiar acum drepturile tale.

— Nu, a spus Arnie calm. Nu am nimic de spus.

— Ai putea să-ți ușurezi mult situația.

— Asta-i constrângere, a spus Arnie zâmbind puțin. Fii atent că altfel o să ai mari probleme.

Polițistul s-a înroșit.

— Dacă ții neapărat să fii nesimțit, asta-i treaba ta.

Portbagajul Chrysler-ului a fost deschis. Au scos afară cauciucul de rezervă, cricul și câteva cutii cu piese de rezervă – arcuri, șuruburi, bolțuri și altele. Unul dintre polițiști intrase aproape total în portbagaj; doar picioarele în pantaloni albaștri ieșeau afară. Pentru un moment Arnie a sperat vag că nu vor găsi compartimentul fals; apoi a renunțat la acest gând – era doar partea copilărească a lui, partea pe care el dorea s-o facă să dispară, deoarece în ultimul timp această parte a lui suferea. Îl vor găsi. Cu cât mai repede îl vor găsi, cu atât se va termina mai curând această scenă dezgustătoare de pe marginea drumului. Ca și cum un zeu i-ar fi auzit dorința și s-a decis să i-o îndeplinească, polițistul din portbagaj a strigat triumfător:

— Țigări!

— În ordine, a spus polițistul care citise mandatul. Închide-l.

S-a întors spre Arnie și i-a citit drepturile.

— Ai înțeles care-ți sunt drepturile pe care ți le-am citit?

— Da, a răspuns Arnie.

— Vrei să faci o declarație?

— Nu.

— Intră în mașină, băiete. Ești arestat.

Sunt arestat, s-a gândit Arnie și aproape că a izbucnit în râs, atât era de grotesc gândul. Acesta era numai un vis, iar el se va trezi în curând.

Arestat. Conducându-se spre o mașină de poliție. Oamenii îl priveau...

Lacrimi desperate, copilărești, sare fierbinte, i s-au ridicat în gât și i l-au blocat.

Pieptul lui a tresărit – o dată, de două ori.

Polițistul care-i citise drepturile l-a atins pe umăr, iar Arnie s-a scuturat cu un fel de disperare. Simțea că dacă se putea retrage repede în sine, totul va fi bine – dar compasiunea ar putea să-l înnebunească.

— Nu mă atinge!

— Faci cum vrei tu, fiule, a spus polițistul, retrăgându-și mâna.

A deschis ușa din spate a mașinii și i-a făcut semn lui Arnie să intre.

Poți să plângi în vise? Bineînțeles că da – nu citise el despre oameni care se treziseră din visele triste cu lacrimi pe obraji? Dar, vis sau nu, el nu avea de gând să plângă.

În schimb se va gândi la Christine. Nu la mama lui sau la tata, nici la Leigh sau la Will Darnell, nici la Slawson – toți căcănarii mizerabili care îl trădaseră.

Se va gândi la Christine.

Arnie și-a închis ochii, și-a sprijinit în palme fata palidă și trasă și s-a gândit la EA. Și ca întotdeauna, gândindu-se la Christine s-a simțit mai bine. După un timp a fost în stare să se îndrepte, să se uite la peisajul din jur și să analizeze situația lui.

Michael Cunningham a repus încet receptorul în furcă – cu foarte mare grijă – ca și când, dacă ar fi făcut altfel, acesta ar fi putut să explodeze și să împroaște biroul său cu așchii negre de plastic.

S-a reșezat în scaunul rotativ de la masa sa de lucru pe care era așezată o mașină de scris IBM Correcting Selectric II, o scrumieră cu legenda UNIVERSITATEA HORLICKS scrisă cu litere aurite abia vizibile pe rundul murdar, precum și manuscrisul celei de a treia cărți la care lucra, un studiu despre cuirasatele *Monitor* și *Merrimac*. Fusese la jumătatea unei pagini când a sunat telefonul. Acum a acționat maneta de îndepărtare a foii

de hârtie de pe partea dreaptă a mașinii de scris și a tras pagina din mașină, observându-i cinic curbarea. A pus-o deasupra manuscrisului, care era acum o junglă de corecturi făcute cu creionul.

Afară șuiera un vânt rece. Căldura dimineții înorate se transformase într-o seară rece, înghețată, de decembrie. Zăpada, care mai devreme se topise, acum înghețase bocnă, iar fiul său era reținut la Albany sub diverse acuzații care se reduceau la contrabandă: *nu, domnule Cunningham, nu este marijuana, sunt țigări, două sute de cartușe de Winston fără forme legale.*

De jos, auzea bâzâitul mașinii de cusut a Reginei. Acum va trebui să se ridice, să meargă la ușă, s-o deschidă, s-o ia pe hol spre scări, să le coboare, să intre în sufragerie, apoi în camera micuță plină de plante care fusese cândva spălătorie, dar acum era cameră de croitorie, să stea acolo în timp ce Regina va ridica privirile spre el (ea o să poarte ochelarii de lucru) și să spună: "Regina, Arnie a fost arestat de Poliția Statului New York".

Michael a încercat să înceapă acest proces prin a se ridica de pe scaunul biroului, dar scaunul a părut să simtă că el este debusolat. S-a rotit și a căzut pe spate în același moment, iar Michael a trebuit să se agațe de marginea biroului ca să nu cadă. S-a reșezat cu greutate în scaun cu inima bătându-i dureros de rapid.

Pe neașteptate a fost cuprins de un val atât de complex de disperare și de amărăciune, încât a gemut și și-a cuprins fruntea cu mâinile, masându-și tâmplele. Vechile lui gânduri au revenit, previzibile precum țânțarii vara și la fel de înnebunitoare. Acum sase luni de zile totul fusese în ordine. Acum fiul său se afla într-o celulă de arest. Care fuseseră momentele irosite? Cum ar fi putut el, Michael, să schimbe evoluția lucrurilor? Care era exact istoria faptelor? Când începuse boala să se strecoare înăuntru?

— Isuse...

S-a masat mai tare, ascultând șuieratul vântului de afară. El și Arnie montaseră jaluzelele doar luna trecută. Acea fusese o zi frumoasă, nu-i așa? La început Arnie ținuse scara și privise în sus, apoi el jos și Arnie pe scară, el strigase la Arnie să fie atent, iar vântul îi răvășise părul și măturase frunze ruginii printre picioarele lui. Desigur, fusese o zi frumoasă. Chiar și după ce acea bestie de mașină apăruse în scenă, părând că umbrește viața fiului său ca o maladie fatală, mai existaseră câteva zile frumoase. Nu-i așa?

— Isuse, a spus el iarăși cu o voce slabă, tremurată, pe care nu o putea suferi.

În fața ochilor îi apăreau imagini spontane. Colegii privindu-l cu coada ochiului, probabil bârfindu-l la clubul facultății. Discuții la micile petreceri în care numele lui va apărea tot timpul. Arnie mai avea încă două luni până împlinea optsprezece ani, iar asta însemna, bănuia el, că numele băiatului nu putea fi pomenit în ziare, dar toți vor afla. Veștile proaste se răspândeau.

Subit, aberant, l-a văzut pe Arnie la patru ani, cocoțat pe o tricicletă roșie, pe care el și Regina o cumpăraseră de la o vânzare de vechituri. Vopseaua roșie a tricicletei era întreruptă de pete de rugină, cauciucurile erau roase, dar Arnie o iubea; dacă ar fi fost lăsat, ar fi luat tricicleta cu el în pat. Michael și-a închis ochii și l-a văzut pe Arnie pedalând pe ea încoace și încolo pe alee, purtând pantaloni albaștri de doc, cu părul intrându-i în ochi, apoi ochii minții au clipit, s-au tulburat, sau au făcut ceva, iar tricicleta ruginită și roșie s-a transformat în Christine, cu vopseaua ei roșie, plină de rugină, iar geamurile mătuite de vreme.

A strâns din dinți. Cineva care l-ar fi privit ar fi putut să creadă că rânjește ca un dement. A așteptat până când a reușit să-și recapete cât de cât controlul, apoi s-a ridicat și a coborât să-i spună Reginei ce se

întâmplase. El îi va relata, iar ea se va gândi la ce vor face ei, așa cum se întâmpla întotdeauna; ea va fura de la el impulsul de a merge înainte, luând acel balsam acru pe care îl dă *îndeplinirea* acțiunilor și lăsându-l pe el doar cu o amărăciune grea și cu conștiința faptului că acum fiul lui era cu totul altă persoană.

41

Se apropie furtuna

*Ea a luat cheile Cadillac-ului meu,
A sărit în pisicuța mea și a dus-o departe.*
Bob Seger

Prima furtună serioasă din nord-est a acelei ierni a lovit Libertyville-ul în Ajunul Crăciunului, făcându-și drum de-a lungul treimii superioare a Statelor Unite, pe o traiectorie foarte ușor previzibilă. De dimineață ziua a fost însorită, temperatura fiind în jur de minus un grad Celsius, dar animatorii de la posturile de radio deja prevesteau voioși sfârșitul lumii și mari nenorociri, rugându-i pe cei care nu și-au terminat ultimele cumpărături, să și le facă până la mijlocul după-amiezii. Cei care-și planificaseră excursii la casele de vacanță pentru un Crăciun de modă veche, erau sfătuiți să se mai gândească dacă drumul putea dura patru sau șase ore.

Dacă nu doriți să vă petreceți Crăciunul pe banda de oprire a autostrăzii 1—76, undeva între Bedford și Carlisle, ați face bine să plecați cât mai repede sau deloc, sfătuia disc-jockey-ul de la FM-104 pe ascultătorii săi (din care marea majoritate erau atât de drogați încât nici nu se gândeau să plece undeva). Apoi a rezumat "Petrecerea de Crăciun" prin versiunea Springsteen a melodiei "Santa Claus is Coming In Town".

Pe la 11:00 A.M., când Dennis Guilder a părăsit până la urmă Spitalul Libertyville Community (după regulamentul spitalului, el nu avea voie să meargă în cărje până când nu ieșea din clădire; până acolo a fost împins de Elaine într-un scaun pe rotile), cerul începuse să se acopere de nori, iar în jurul soarelui se formase o aură vagă, misterioasă. Dennis a străbătut precaut parcare, sprijinindu-se în cărje, părinții lui învârtindu-se nervoși în jurul lui, deși parcare fusese scrupulos presărată cu sare și degajată de orice urmă de zăpadă și gheață. S-a oprit lângă mașina familiei, întorcându-și fata în bătaia vântului răcoros. Să fie din nou în aer liber era ca o reînviere. Simțea că ar putea să stea acolo ore întregi și tot să nu îi fie de ajuns.

Pe la ora unu duba familiei Cunningham ajunsese la marginea orașului Ligonier, la nouăzeci de mile distanță de Libertyville. Intre timp cerul căpătase o nuanță plumburie, uniformă, iar temperatura scăzuse cu șapte grade.

Fusese ideea lui Arnie ca ei să nu contramandeze vizita tradițională din Ajunul Crăciunului la Mătușa Vicky și Unchiul Steven, sora Reginei și soțul acesteia. Cele doua familii creaseră de-a lungul anilor un ritual în care Vicky și Steven veneau în vizită la ei în unii ani, iar familia Cunningham se ducea la Ligonier în ceilalți ani. Vizita din acest an fusese stabilită de la începutul lui decembrie. Fusese contramandată după ce interveniseră ceea ce Regina numea cu încăpățănare "necazurile lui Arnie", iar la începutul săptămânii trecute Arnie începuse să insiste ca să se facă această vizită.

Până la urmă, miercuri, după o lungă conversație telefonică cu sora ei, Regina cedase dorinței lui Arnie – în principal deoarece Vicky părușe calmă și înțelegătoare și, mai presus de toate, aproape deloc curioasă în legătură

cu cele întâmplate. Acest lucru era important pentru Regina – mai important decât ar fi mărturisit ea vreodată. Ei i se părea că în cele opt zile care trecuseră de când Arnie fusese arestat în New York, trebuise să facă față unui torent nesfârșit de curiozitate bolnăvicioasă mascată sub pretenția compasiunii. Când vorbise la telefon cu Vicky, până la urmă cedase și plânsese. Era pentru prima și singura dată când își permisesese acest lux amar de când Arnie fusese arestat în New York. Atunci Arnie se aflase în pat și dormea. Michael, care începuse să bea mult prea mult și pretindea că o face "în spiritul sezonului", plecase la O'Malley să bea o bere cu Paul Strickland, alt neadaptat al politicii facultății. Probabil că până la urmă berea se va transforma în șase sau opt sau zece halbe. Iar, dacă mai târziu ea va urca în biroul lui, îl va găsi stând încordat la masa de lucru, privind în întuneric, iar dialogul cu el va fi extrem de confuz și axat prea mult pe trecut. Ea bănuia că soțul său s-ar putea să aibă o cădere nervoasă destul de pașnică. Nu își va permite același lux (pentru că, în starea ei de durere și supărare, socotea că e un lux), iar în fiecare noapte mintea ei era plină de planuri și scheme până aproape de trei sau patru dimineața. Toate aceste planuri și scheme erau îndreptate spre un singur scop. "Să reușim să trecem peste situația asta". Singurele două moduri în care îi permitea minții ei să abordeze această stare de fapt erau însă vagi. Se gândea la "necazurile lui Arnie" și la "să reușim să trecem peste situația asta".

Dar, vorbind la telefon cu Vicky, la câteva zile după arestarea fiului ei, controlul de fier al Reginei se clătinase puțin. Plânsese de la distanță pe umărul lui Vicky, iar Vicky o liniștise cu blândețe, făcând-o pe Regina să se urască pe sine pentru toate șicanele meschine pe care i le făcuse lui Vicky de-a lungul anilor. Vicky, a cărui fiică se retrăsese de la colegiu ca să se mărite și să devină casnică; al cărei unic fiu se mulțumise cu o educație practică (nimic de acest gen pentru fiul *ei!* se gândise Regina jubilând); Vicky, al cărei soț vindea (cât de demn de dispreț!) asigurări pe viață. Iar Vicky (și mai dezgustător!) vindea Tupperware. Dar Vicky fusese cea pe umărul căreia plânsese, Vicky fusese cea căreia putuse să-i destăinuie cel puțin o parte din sentimentele ei de dezamăgire, teroare și durere, da, și teribila *rușine* a faptului că lumea vorbea și că persoanele care de ani de zile doriseră s-o vadă înfrântă, erau acum satisfăcute. Era Vicky, probabil că întotdeauna fusese Vicky, iar Regina a luat hotărârea că dacă în acest an mizerabil va exista Crăciun pentru ei, atunci va fi la ferma suburbană și ordinară a lui Vicky și Steve, situată la periferia caraghioasă și de clasă mijlocie a urbei Ligonier, unde majoritatea locuitorilor încă dețineau mașini americane și denuceau o descindere la un McDonald "a mânca în oraș".

Mike, bineînțeles, s-a conformat deciziei ei; ea n-ar fi așteptat altceva din partea lui.

Pentru Regina Cunningham cele trei zile care au urmat aflării veștii că "Arnie avea necazuri" fuseseră un exercițiu de control rece, o luptă grea pentru supraviețuire. Supraviețuirea ei, supraviețuirea familiei, supraviețuirea lui Arnie – el s-ar putea să nu creadă acest lucru, dar Regina n-avea timp să-i pese de asta. În ecuațiile ei, suferința lui Mike nu a intrat deloc; gândul că ei doi și-ar putea oferi alinare unul celuilalt, nici măcar nu i-a trecut prin minte. Pusese calmă husa peste mașina de cusut după ce Mike îi relatase veștile. După care se duse la telefon și se pusese pe treabă. Lacrimile pe care le va vărsa mai târziu, în timp ce va vorbi cu sora sa, fuseseră la o mie de ani depărtare. Trecuse pe lângă Michael de parcă acesta ar fi fost o mobilă, iar el o urmase nesigur așa cum făcuse pe toată durata căsniciei lor.

Ea l-a sunat pe Tom Sprague, avocatul lor, care aflând că problema este de natură penală, a îndrumat-o grăbit spre un coleg al lui, Jim Warberg. L-a sunat pe Warberg și a dat de un robot care nu a vrut să-i spună numărul de acasă al lui Warberg. A stat un moment lângă telefon,

bătându-și degetele de buze, apoi l-a sunat din nou pe avocatul familiei. Sprague nu dorea să-i dea numărul de acasă al lui Warberg, dar până la urmă a capitulat. Când Regina l-a lăsat în sfârșit în pace, Sprague părea buimăcit, aproape șocat de bombe. Când Regina se dez-lănțuia dădea naștere de multe ori unor asemenea reacții.

L-a sunat pe Warberg, care i-a spus că sub nici un motiv nu putea prelua cazul. Regina își coborâse iarăși lama de buldozer. Warberg sfârșise nu numai prin a accepta cazul, dar acceptase să se și ducă imediat la Albany, unde era Arnie reținut, ca să vadă ce poate face. Warberg, vorbind cu vocea slabă, uimită, a unui om îndopat cu novocaină și apoi călcat de un tractor, a încercat să protesteze că el cunoaște un avocat foarte bun în Albany, care ar putea să se ocupe de primele formalități. Regina a fost de neclintit. Warberg s-a deplasat cu un avion privat și i-a raportat patru ore mai târziu.

Arnie, a spus el, era deținut pe baza unor acuzații neformulate. Va fi extrădat în Pennsylvania în ziua următoare. Pennsylvania și New York-ul coordonaseră acțiunea, în colaborare cu trei agenții federale: Divizia Federală de Luptă împotriva Drogurilor, IRS-ul și Biroul Alcool, Tutun și Arme de Foc. Principala țintă nu era Arnie, care era un peste mic, ci Will Darnell – Darnell și oricine făcea afaceri cu Darnell. Acești indivizi, a spus Warberg, cu legăturile lor suspecte cu crima organizată și cu rețeaua de distribuție a drogurilor, erau peștii cei mari.

— Să reții pe cineva pe baza unor acuzații neformulate este ilegal, a replicat imediat Regina, bazându-se pe informațiile aflate la televizor.

Warberg, nu prea fericit de locul în care se afla după ce-și planificase să-și petreacă o seară liniștită acasă citind o carte, i-a răspuns iritat:

— Eu aș fi în genunchi, mulțumindu-i lui Dumnezeu că lucrurile stau așa. L-au prins cu un portbagaj plin de țigări fără acte, iar dacă eu fac presiuni, ei ar fi foarte fericiți ca să-l acuze, doamnă Cunningham. Vă sfătuiesc să veniți cu soțul dumneavoastră aici la Albany. Repede.

— Parcă ai spus că mâine o să fie extrădat.

— Oh, da, asta s-a aranjat. Dacă trebuie să jucăm dur cu tipii ăștia, ar trebui să fim mulțumiți că meciul se va desfășura la noi acasă. Aici problema nu-i extrădarea.

— Care este?

— Federalii vor să-i aplice principiul dominoului lui Will Darnell. Ei vor să-l doboare pe Will Darnell prin fiul dumneavoastră. Arnold nu vrea să vorbească. Doresc să veniți aici și să-l convingeți că este în interesul lui să vorbească.

— Oare? a întrebat ea ezitantă.

— Drace, da! a răspuns vocea lui Warberg. Țștia nu doresc să-l bage la închisoare pe fiul dumneavoastră. Este un minor care provine dintr-o familie bună, n-are cazier penal, nici măcar probleme disciplinare la școală. Poate să iasă din asta fără să-l vadă măcar pe judecător. Dar trebuie să vorbească.

Deci se duseseră la Albany, iar Regina a fost condusă pe un hol scurt, faianțat, luminat de becuri puternice băgate în nișe mici din tavan și acoperite cu sârmă. Holul mirosoase vag a Lysol și urină, iar ea tot încercase să se convingă că *fiul* ei era reținut aici, *fiul* ei, dar ca să ajungă la această acceptare fusese un proces greu. Nu părea posibil să fie adevărat. Posibilitatea ca totul să fie o halucinație era mult mai reală.

Când îl văzuse pe Arnie, această posibilitate se spulberase rapid. Carapacea protectoare a șocului se destrămasese; iar ea fusese cuprinsă de o frică rece, distrugătoare. În acel moment se agățase prima dată de ideea "să reușim să trecem peste situația asta", tot așa cum un om care se îneacă se agață de un colac de salvare. Fusese Arnie, fusese fiul ei, nu într-o celulă de arest (acesta fusese singurul lucru de care a fost scutită, dar ea a fost

recunoscătoare chiar și pentru micile favoruri), ci într-o cameră mică, pătrată, în care singurul mobilier erau două scaune și o masă plină de arsuri de țigară.

Arnie o privise în ochi, iar fața lui păruse oribil de ascuțită, ca un craniu. Doar cu o săptămână înainte se dusese la frizer și își tunsese părul surprinzător de scurt (după mulți ani în care îl purtase lung, imitându-l pe Dennis), iar acum lumina de deasupra capului lucea crud pe ceea ce mai rămăsese, făcându-l să pară chel, ca și când polițiștii l-ar fi ras în cap ca să-i descleșteze buzele.

— Arnie, a spus ea și s-a dus la el până la jumătatea distanței.

El și-a întors capul, cu buzele strânse, iar ea s-a oprit. O femeie mai labilă ar fi izbucnit în lacrimi, dar Regina nu era așa. Și-a recăpătat stăpânirea și răceala. Răceala era acum singurul lucru care o putea ajuta.

În loc să-l îmbrățișeze – ceva ce în mod evident el nu dorea – ea s-a așezat pe scaun și i-a spus ce trebuia făcut. Arnie a refuzat. Ea i-a ordonat să le vorbească celor de la poliție. El iarăși a refuzat. Ea a încercat să-l facă să înțeleagă. El a refuzat. Ea s-a rugat de el. El a refuzat. Până la urmă ea a stat acolo nemișcată, cu o migrenă, și l-a întrebat de ce. El a refuzat să-i spună.

— Am crezut că ești deștept! a strigat ea până la urmă.

Era aproape înnebunită de frustrare – lucrul pe care ea îl ura cel mai mult era să nu-și impună punctul de vedere atunci când dorea neapărat, când *avea nevoie* să și-l impună; de fapt, acest lucru nu i se mai întâmplase niciodată de când părăsise casa părintească. Până acum. O scotea din minți că acest băiat, care supsesse lapte de la sânul ei, putea să o refuze atât de calm și de net.

— Am crezut că ești deștept, dar ești prost! Ești un... un tâmpit! Or să te bage la închisoare! Vrei să înfunzi pușcăria pentru Darnell? Asta dorești? El o să rădă de tine! O să *rădă* de tine!

Regina nu-și putea imagina nimic mai rău, iar dezinteresul aparent al fiului ei în legătură cu faptul că se râdea sau nu de el, o înfuria și mai tare.

S-a ridicat de pe scaun, și-a îndepărtat părul de pe frunte și ochi, cu gestul inconștient al unei persoane gata de luptă. Respira precipitat, iar obrajii îi erau îmbujorați. Pentru Arnie ea arăta mult mai tânără și în același timp mult mai bătrână decât o văzuse el vreodată.

— N-o fac pentru Darnell – a spus el încet – și n-o să ajung la închisoare.

— Cine oi fi tu, Oliver Wendell Holmes? a atacat ea cu furie, dar mânia ei era întrucâtva diminuată de ușurare. Cel puțin el putea să spună *ceva*. Te-au prins în mașina lui, cu portbagajul plin de țigări! Țigări ilegale!

— Nu erau în portbagaj, a răspuns nonșalant Arnie. Erau într-un compartiment de sub portbagaj. Un compartiment secret. Și mașina era a lui Will. Will mi-a spus să iau mașina lui.

Ea l-a privit.

— Vrei să spui că nu știai că erau acolo?

Arnie a privit-o cu o expresie pe care ea pur și simplu nu putea s-o accepte, era atât de străină pentru chipul lui era dispreț. *Bun ca pâinea caldă, băiatul meu este bun ca pâinea caldă*, s-a gândit ea inconștient.

— Știam. Și Will știa. Dar ei n-au cum să dovedească, nu-i așa?

Ea îl privea uluită.

— Dacă într-un fel reușesc să mă acuze, o să obțin o sentință cu suspendare.

— Arnie – a spus ea până la urmă – nu gândești corect. Poate tatăl tău...

— Da, a întrerupt-o el. Gândesc corect. Nu știu ce faci tu, dar eu gândesc foarte corect.

Și s-a uitat la ea cu ochii lui gri, atât de opaci, încât ea n-a mai rezistat

și a plecat.

În camera de așteptare, mică și verde, a trecut orbește pe lângă soțul ei, care stătea pe o bancă împreună cu Warberg.

— Du-te tu acolo, a spus ea. Fă-l să înțeleagă.

A ieșit fără să aștepte răspunsul lui, fără să se oprească, până când a ajuns afară din clădire și aerul rece de decembrie i-a colorat fața înfierbântată.

Michael a intrat, dar nu a avut mai mult noroc; a ieșit de acolo doar cu un gât uscat și cu un chip care arăta cu zece ani mai bătrân.

La motel, Regina i-a relatat lui Warberg ce îi spusese Arnie și l-a întrebat dacă există o șansă ca băiatul să aibă dreptate.

Warberg a privit-o gânditor.

— Da, asta-i o apărare posibilă. Dar ar fi mult mai posibilă dacă Arnie ar fi prima piesă a dominoului. Nu este. Aici, în Albany, există un negustor de mașini de mâna a doua, pe nume Henry Buck. El era destinatarul. A fost arestat.

— Ce a declarat? a întrebat Michael.

— Habar n-am. Dar când am încercat să vorbesc cu avocatul lui, acesta a refuzat să discute cu mine. Asta-i de rău augur. Dacă Buck mărturisește, transferă vina asupra lui Arnie. Pun pariu pe casa mea că Buck poate să depună mărturie că fiul dumneavoastră știa că există compartimentul secret, iar asta-i grav.

Warberg i-a privit atent.

— Vedeți, ceea ce fiul dumneavoastră a spus este numai pe jumătate corect, doamnă Cunningham. Măine o să vorbesc cu el, înainte de a fi trimis în Pennsylvania. Sper să-l fac să priceapă că există posibilitatea ca totul să se spargă în capul lui.

În timp ce intrau pe strada lui Vicky și Steeve, primii fulgi au început să se rostogolească din cerul înnorat. *Oare ninge deja în Libertyville?* s-a întrebat Arnie și a atins cheile cu brelocul lor de piele care se aflau în buzunarul lui. Probabil că da.

Christine era încă sechestrată în Garajul Darnell. Asta era foarte bine. Cel puțin era ferită de vremea rea. O s-o ia de acolo. În curând.

Săptămâna trecută fusese ca un coșmar vijelios. Părinții lui, care-l săcâiseră în cămăruța albă, păruseră să poarte măștile unor străini; măști care vorbiseră o limbă străină. Avocatul pe care ei îl angajaseră, Warley sau Warmly sau cam așa ceva, îi tot vorbise despre ceva ce el numea "principiul dominoului" și despre faptul că trebuia să iasă "din grupul de acuzați înainte ca totul să se spargă în capul tău, băiete sunt două state și trei agenții federale, care montează dinamita".

Dar Arnie fusese mai mult îngrijorat din cauza Christinei.

I se părea din ce în ce mai clar că Roland D. LeBay era ori cu el, ori plutind undeva prin preajmă – poate concreștea în interiorul său. Această idee nu-l speria pe Arnie; îl reconforta. Dar trebuia să fie prudent. Nu din cauza lui Junkins; simțea că Junkins are doar bănuieli și că toate erau îndreptate într-o direcție greșită, radiind *dinspre* Christine și nu *spre* ea.

Dar Darnell... ar putea exista probleme cu Darnell. Da, probleme serioase.

În acea primă noapte în Albany, după ce mama și tatăl lui se reîntorseseră la motel, Arnie fusese condus într-o celulă de arest, unde adormise cu o ușurință și o viteză surprinzătoare. Și avusese un vis – nu tocmai un coșmar, dar ceva teribil de neliniștitor. Se sculase alertat în mijlocul nopții, scaldat în transpirație.

Visase că Christine fusese redusă la scara unui Plymouth '58 nu mai lung decât o palmă de om. Se afla pe o pistă pentru automobile de jucărie

electrice, înconjurată de un peisaj care era uimitor de potrivit – aici era o stradă de plastic care putea fi Basin Drive; aici era alta care putea fi JFK Drive, unde fusese ucis Moochie Welch. O clădire Lego care arăta exact ca Liceul Libertyville. Case de plastic, pomi de hârtie...

...și un gigantic, enorm Will Darnell era la aparatul de control, care dicta cât de repede sau cât de încet să meargă micuțul Fury. Respirația lui suiera prin plămâni bolnavi, ca vuietul unei furtuni.

Să nu cumva să deschizi gura, puștiule, spuse Will. Era aplecat amenințător asupra Lumii de jucărie, ca Omul Colos. *Să nu cumva să te joci cu mine deoarece eu sunt la cârmă; aș putea să fac asta.*

Și, lent, Will răsucise butonul de control până la poziția REPEDE.

Nu! încercase să strige Arnie. Nu, nu face asta, te rog! O iubesc! Te rog, o s-O ucizi!

Pe pistă, micuța Christine alerga prin miniaturalul Libertyville din ce în ce mai repede, partea din spate trepidând și derapând la curbe, încercând să înfrângă forța centrifugă. Acum era doar o ceață roșie-albă, iar motorul ei țiuia strident.

Te rog! țipase Amie. Te rooooooog!

Până la urmă Will a început să răsucească butonul înapoi, părând mulțumit. Mașinuța a început să încetinească.

Dacă începi să ai idei, ai face bine să-ți amintești unde este mașina ta, puștiule. Ține-ți gura și amândoi vom trăi ca să luptăm în continuare. Am fost în buclucuri mai mari decât asta.

Arnie întinsese mâna ca să apuce mașinuța, s-o salveze de pe pistă. Will cel din vis îi îndepărtase mâna.

A cui sacoșă este asta, puștiule?

Will, te rog...

Să te aud cum spui.

Este sacoșa mea.

Să-ți aduci bine aminte acest lucru, puștiule.

Iar Arnie se trezise cu aceste cuvinte în urechi. În noaptea aceea nu mai putuse să adoarmă.

Era chiar atât de neverosimil ca Will să știe... ei bine, să știe ceva despre Christine? Nu. El vedea foarte mult din spatele aceluia geam, dar știa cum să-și țină gura ferecată – cel puțin până la timpul potrivit ca să o deschidă. El ar putea să știe ce nu cunoștea Junkins, că regenerarea din noiembrie a Christinei nu fusese doar stranie, ci total imposibilă. El s-ar putea să știe că multe dintre reparații nu fuseseră făcute niciodată, cel puțin nu de Arnie.

Ce altceva ar mai putea să știe?

Simțind o răceală care i se strecura din picioare și urca în burtă, Arnie și-a dat seama până la urmă că Will ar fi putut să fie la garaj în noaptea când muriseră Repperton și ceilalți. De fașt, era mai mult decât posibil. Era *probabil*. Jimmy âykes era prostuț, iar lui Will nu-i plăcea să-l lase singur.

Să nu cumva să deschizi gura. Să nu cumva să te joci cu mine, pentru că eu pot să fac asta...

Dar, chiar presupunând că Will știa, cine l-ar crede? Acum era prea târziu pentru autoamăgire, iar Arnie nu mai putea să înlătore gândul imposibil... acum nici nu mai dorea așa ceva. Cine l-ar crede pe Will dacă s-ar decide să spună cuiva că Christine câteodată mergea singură? Că fusese afară singură în noaptea când Moochie Welch a fost ucis și în noaptea când ceilalți netrebniți au fost omorâți? Ar crede poliția așa ceva? Ar face pe ei de râs. Junkins? În problema asta se făcea mai cald, dar Arnie nu credea că Junkins ar fi în stare să accepte așa ceva, chiar dacă dorea. Arnie îi văzuse ochii. Deci chiar dacă Will știa, ce beneficii putea obține din asta?

Apoi, cu oroare crescândă, Arnie și-a dat seama că nu contează. Will

va fi eliberat pe cauțiune într-o zi sau două, și atunci Christine va fi ostatica lui. Putea s-o incendieze – incendiase destule mașini în viața lui, după cum Arnie bine știa din lăudăroșeniile lui – iar după ce va fi incendiată, o masă carbonizată, neajutorată, exista presa din spatele garajului. Corpul ars al Christinei va intra sub ea pe banda rulantă și va ieși de acolo sub forma unui cub de metal comprimat.

Politiștii au sigilat garajul.

Dar nici asta nu însemna mare brânză. Will Darnell era o vulpe foarte bătrână și era pregătit pentru orice împrejurare neprevăzută. Dacă Will dorea să intre acolo și s-o incendieze pe Christine, o s-o facă... deși era mult mai probabil, s-a gândit Arnie, să angajeze un specialist de la asigurări pentru asta – un tip care ar arunca înăuntru un pumn de substanță inflamabilă, apoi un chibrit aprins.

Cu ochii minții Arnie vedea flăcările imense. Simțea mirosul de tapițerie arsă.

A stat întins pe patul celulei, cu gura uscată, cu inima bătându-i iute.

Să nu cumva să deschizi gura. Să nu cumva să te joci cu mine...

Bineînțeles, dacă Will încerca ceva și devenea neatent – doar un moment sa-i slăbească atenția – Christine se va ocupa de el. Dar, într-un fel, Arnie nu credea ca Will ar putea deveni imprudent.

A doua zi fusese dus înapoi în Pennsylvania, acuzat și eliberat pe cauțiune pentru o sumă neînsemnată. În ianuarie va fi o audiere preliminară și deja existau zvonuri despre curtea cu juri. Acțiunea constituia subiectul de pe prima pagină a ziarelor din stat, cu toate că Arnie era identificat ca "un tânăr" al cărui nume "nu era dat în vileag de autoritățile federale datorită statutului său de minor".

Oricum, în Libertyville numele lui Arnie era foarte cunoscut. În ciuda noii extinderi suburbane a cinematografelelor-parcare, a autoservirilor și a pistelor de bowling, era încă un oraș intelectual, unde mulți oameni se cunoșteau foarte bine între ei. Acești oameni, majoritatea lor având legături cu Universitatea Horlicks, știau cine făcuse transportul pentru Will Darnell și cine fusese arestat în statul New York cu portbagajul plin de țigări de contrabandă. Era coșmarul Reginei.

Arnie s-a dus acasă în custodia părinților – eliberat pentru o mie de dolari – după o scurtă ședere la închisoare. De fapt nu fusese nimic altceva decât un mare și căcănar joc de Monopoli. Părinții lui veniseră cu permisul de Eliberare din Arest. Previzibil.

— De ce zâmbești, Arnie? l-a întrebat Regina.

Michael conducea duba cu viteză mare, privind prin vârtejurile de zăpadă ca să observe ferma lui Vicky și Steve.

— Zâmbeam?

— Da, a spus ea și l-a mângâiat pe păr.

— Nu-mi amintesc, a zis el distant, iar ea și-a îndepărtat mâna.

Duminică veniseră acasă, iar părinții nu l-au săcâit prea mult, ori pentru că nu știau cum să i se adreseze, ori pentru că erau foarte dezgustați de el... sau probabil era o combinație a celor două. Lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie care era motivul, iar acesta era adevărul. Se simțea secăt, extenuat, o fantomă a propriei sale ființe. Mama lui se băgase în pat și dormise toată după-amiaza, după ce scosese telefonul din priză. Tatăl lui își pierduse vremea degeaba în atelierul său, dând drumul periodic la raboteza electrică, apoi oprind-o.

Arnie a stat în salon și a urmărit un rezumat al meciurilor de football, neștiind cine joacă și nepăsându-i, mulțumit să privească jucătorii alergând, la început în California însorită, apoi într-un amestec de ploaie și lapoviță, care transforma terenul de joc într-o mocirlă, în care nu se mai distingeau liniile de marcaj.

În jurul orei șase a ațipit.

Și a visat.

În noaptea aceea și în următoarea a visat iarăși în patul în care dormise din fragedă pruncie, ulmul de afară aruncându-și umbra cunoscută (în fiecare iarnă ca un schelet care în luna mai căpăta miraculos un frunziș nou). Aceste vise nu semănau cu acela despre giganticul Will aplecat amenințător peste automobilul-jucărie. De aceste vise nu-și mai putea aminti după câteva momente după ce se trezea. Probabil că era mai bine. O siluetă pe marginea drumului... un deget descărnat bătând într-o, palmă putrezită într-o lunatică parodie de indicație; un simțământ neliniștitor de libertate și... evadare? Da, evadare. Nimic altceva în afară de...

Da, el evada din aceste visuri și ajungea înapoi la realitate cu o singură imagine repetată: El era la volanul Christinei, conducând încet printr-o furtună de zăpadă, ninsoarea fiind atât de deasă încât nu putea să vadă mai departe de botul mașinii. Vântul nu urla; producea un sunet mai grav, mai sinistru, un muget de bas. Apoi imaginea se schimba. Ninsoarea nu mai era de zăpadă; erau confeti. Vaietele vântului erau aclamațiile mulțimii adunate de ambele părți pe Fifth Avenue. Mulțimea îl aclama pe el. Ei o aclamau pe Christine. Ei ovaționau pentru că el și Christine...

Evadaseră.

De fiecare dată când acest vis confuz se retrăsese, el se gândise: *Când problema asta se rezolvă, plec. Cu siguranță plec. Am de gând să merg în Mexic.* Iar Mexicul, așa cum și-l imagina el veșnic însorit și idilic, părea mult mai real decât aceste vise.

La scurt timp după ce se trezise din ultimul dintre aceste vise, îi venise ideea de a-și petrece Crăciunul cu mătușa Vicky și unchiul Steve, întocmai ca în zilele bune de demult. S-a trezit cu această idee în minte, care a persistat. Părea să fie o idee extraordinară, una foarte importantă. Să plece din Libertyville înainte...

Ei bine, înainte de Crăciun. Ce altceva?

Deci a început să vorbească despre ea cu mama și tatăl său, pisălogind-o mai ales pe Regina. Miercuri, ea a capitulat și a aprobat. El știa că ea vorbise cu Vicky, iar Vicky nu încercase să-i dea sfaturi, deci era în ordine.

Acum, în Ajunul Crăciunului, el simțea că în curând *totul* va fi în ordine.

— Acolo este, Mike – a spus Regina – și o să treci pe lângă ea, așa, cum faci de fiecare dată când venim aici.

Michael a mormăit apoi a cotit pe alee.

— Am văzut-o, a spus el cu acel ton defensiv pe care-l folosea întotdeauna când vorbea cu nevasta lui.

E un măgar, s-a gândit Arnie. Ea îi vorbește ca unui măgar, îl călărește ca pe un măgar, iar el nechează ca un măgar.

— Iarăși zâmbești, a spus Regina.

— Tocmai mă gândeam cât de mult vă iubesc, a răspuns Arnie.

Tatăl său l-a privit, surprins și mișcat; în ochii mamei sale era o lucire blândă care ar fi putut să fie provocată de lacrimi.

Chiar l-au crezut.

Căcănarii.

În acel Ajun de Crăciun, pe la ora trei, ninsoarea mai consta doar din câteva vârtejuri izolate de zăpadă, deși vârtejurile începeau să se amestece unele cu altele. Întârzierea declanșării furtunii nu reprezenta un lucru prea bun, spuneau meteorologii. Asta însemna că furtuna se compactase și devenise mult mai amenințătoare. Prevederile acumulărilor posibile de zăpadă crescuseră de la treizeci până la patruzeci și cinci de centimetri, cu posibilități mari de a se formă troiene foarte înalte din cauza vântului puternic.

Leigh Cabot se afla acasă în camera de zi, în fața unui pom de Crăciun care deja începuse să-și scuture acele (în casa lor, ea reprezenta vocea tradiției și de patru ani de zile reușise să înfrângă dorința tatălui de a cumpăra un brad sintetic precum și dorința mamei ei de a rezolva mesele de vacanță cu clapon sau găscă în locul tradiționalului curcan de Thanksgiving). Era singură acasă. Părinții ei se duseseră la familia Stewart pentru o mică petrecere din Ajunul Crăciunului; domnul Stewart era noul șef al tatălui ei și cei doi se înțelegeau foarte bine. Era o prietenie pe care doamna Cabot era doritoare să o încurajeze. În ultimii zece ani ei se mutaseră de șase ori, parcurgând aproape toată coasta de est, iar dintre toate localitățile în care stătuseră, mamei ei îi plăcea cel mai mult Libertyville-ul. Ea dorea să rămână aici, iar prietenia soțului ei cu domnul Stewart putea să contribuie la îndeplinirea acestei dorințe.

Singură-singurică și încă virgină, s-a gândit ea. Era un gând extrem de stupid, dar oricum s-a ridicat pe neașteptate ca și cum ar fi înțepat-o ceva. S-a dus la bucătărie, mult prea conștientă de micile sunete scoase de minunatele aparate casnice: ceasu electric, cuptorul unde se rumenea șunca (*oprește-l la ora cinci dacă ei nu se întorc până atunci*, și-a amintit), un "clanc" rece de la frigider, ceea ce însemna că aparatul de gheață a mai produs un cub.

A deschis frigiderul, a văzut un pachet de șase Coke așezat lângă berile tatălui ei și s-a gândit: *Nu mă ispiți, Satană*. Apoi a luat oricum o cutie. N-avea importanță că nu-i făcea bine la ten. Acum nu mai mergea niciunde. Dacă făcea coșuri, ce dacă?

Casa goală o neliniștea. Asta nu i se mai întâmplase până atunci; întotdeauna se simțise mulțumită și absurd de competentă când părinții o lăsaseră singură – o rămășiță a zilelor de copilărie. Întotdeauna casa i se păruse reconfortantă. Dar acum zgomotele din bucătărie, vântul care se întetea afară, ca și lipăitul papucilor ei pe linoleum – aceste zgomote păreau sinistre, chiar înfricoșătoare. Dacă întâmplările s-ar fi desfășurat diferit, Arnie ar fi putut fi acum cu ea. Părinții ei, în special mama, îl plăcuseră. La început. Acum, bineînțeles, după cele ce se întâmplaseră, mama ei și-ar spăla gura cu săpun dacă ar ști că Leight măcar se gândește la el. Dar ea se gândea la el. Chiar prea mult timp. Întrebându-se de ce s-a schimbat. Întrebându-se cum suporta el despărțirea. Întrebându-se dacă el era bine.

Vântul a început să șuiere, apoi s-a potolit, amintindu-i ei – fără nici un motiv, bineînțeles – de motorul unei mașini care se ambalează și apoi încetinește.

Nu se va mai întoarce de la Curba Mortului, a șoptit straniu mintea ei și, fără nici un motiv (bineînțeles) s-a dus la chiuvetă și a vărsat Coca Cola, întrebându-se dacă o să plângă sau o să vomite.

Și-a dat seama destul de surprinsă că se afla într-o stare incipientă de teroare.

Fără nici un motiv.

Bineînțeles.

Cel puțin părinții ei își lăsaseră mașina în garaj (mașini, numai mașini avea în minte). Nu-i plăcea să se gândească la tatăl ei conducând spre casă pe vremea asta, bine dispus după trei sau patru Martini (doar că el

totdeauna le denumea "martoonis", cu pisiceala tipică a unui adult). Se aflau doar la trei străzi depărtare, și amândoi plecaseră din casă foarte bine dispuși, arătând ca niște copii imenși care au de gând să facă un om de zăpadă. Plimbarea spre casă îi va trezi. Le va face bine. Le va face bine dacă...

Vântul s-a întetit iarăși – involburându-se în jurul streșinilor, apoi potolindu-se – iar ea i-a văzut pe neașteptate pe părinții ei venind spre casă prin vârtejurile de zăpadă, sprijinindu-se unul pe altul ca să nu cadă și râzând. Poate tati ciupind-o pe mama prin pantaloni. Felul cum el o ciupea câteodată când era bine dispus era încă ceva care o iritase pe ea dintotdeauna, deoarece i se părea un gest mult prea juvenil pentru un adult. Dar, bineînțeles că îi iubea pe amândoi. Dragostea pentru ei era o parte componentă a iritării ei, iar exasperarea ocazională pe care o simțea din cauza lor făcea și ea parte din iubire.

Mergeau împreună printr-o ninsoare deasă ca un fum gros, iar în albul din spatele lor s-au deschis doi ochi verzi imenși care păreau că plutesc... ochi care semănau teribil de mult cu cadranele circulare ale aparatelor de bord pe care le văzuse când se sufocase... și deveneau din ce în ce mai mari... urmărindu-i pe părinții ei veseli, neajutorați și puțin abțiguiți.

A respirat adânc și s-a întors în camera ei. S-a apropiat de telefon, aproape l-a atins, apoi s-a răsucit brusc și s-a dus la fereastră, privind albul de afară și cuprinzându-și coatele cu mâinile.

Ce avusese de gând să facă? Să-i sune? Să le spună că era singură în casă și că ajunsese să se gândească la mașina veche și cumva misterioasă a lui Arnie, Christine, prietena lui din oțel și că ea dorea ca ei să vină acasă fiindcă îi era teamă, pentru ei și pentru ea? Ce avusese de gând să facă?

Isteț, Leigh. Isteț.

Asfaltul negru al străzii, care fusese dezăpezită, dispărea iarăși sub zăpadă, dar lent; de-abia începuse să ningă tare, iar vântul încerca periodic să curețe strada cu rafale puternice, care ridicau vârtejuri ca niște fantome de fum ce păreau că se contopesc pe cerul alb-gri al după-amiezii furtunoase.

Oh, dar teroarea exista, era reală și ceva se va întâmpla. Era convinsă. Fusese șocată să afle că Arnie a fost arestat pentru contrabandă, dar acea reacție nu fusese nici pe departe atât de puternică precum frica bolnăvicioasă pe care o simțise cu câteva zile înainte, când citise ce li se întâmplase lui Buddy Repperton și celorlalți doi băieți în ziua aceea, când primul ei gând teribil, nebunesc și cumva sigur fusese: *Christine*.

Iar acum plutea în jurul ei presimțirea că se pregăteau alte întâmplări negre, și nu putea s-o înlăture; era aberant, se interesase în ziua aceea și aflase că Arnie fusese în Philadelphia la un turneu de șah. Acesta era purul adevăr și nu mai trebuia să se gândească la nebunia asta, va da drumul la radio și la televizor, va umple casa de sunete, nu se va mai gândi la mașina care mirosea ca un mormânt, la mașina aceea care încercase s-o omoare, s-oucidă...

— Oh, drace, a șoptit ea. Nu poți să *încetezi*?

Pe brațe i s-a făcut pielea de găină.

Brusc s-a dus iarăși la telefon, a găsit cartea de telefon și, așa cum făcuse Arnie într-o seară cu două săptămâni în urmă, a sunat Spitalul Libertyville Community. O voce plăcută i-a comunicat că domnul Guilder ieșise din spital în acea dimineață. Leigh i-a mulțumit și a închis.

A rămas gânditoare în camera de zi, privind micul brad, cadourile, mica iesle care se afla într-un colț. Apoi a căutat în cartea de telefon numărul familiei Guilder și l-a format.

— Leigh, a spus Dennis foarte bucuros.

Receptorul din mâna ei părea rece.

— Dennis, pot să vin să vorbesc cu tine?

— Astăzi? a întrebat el surprins.

Prin mintea ei au trecut gânduri confuze. Șunca din cuptor. Trebuia să oprească la ora cinci cuptorul. Părinții ei vor veni acasă. Era Ajunul Crăciunului. Și... și nu credea că era prudent să iasă afară în seara asta. Afară, mergând pe trotuare, când orice se putea ivi amenințător din perdeaua de zăpadă. Orice. Nu în seara asta; acum se vor întâmpla cele mai rele lucruri. Ea nu credea că în seara asta era bine să ieși afară.

— Leigh?

— Nu în seara asta, a spus ea. Supraveghez casa. Ai mei sunt la o petrecere.

— Mda, și ai mei, a spus Dennis amuzat. Joc Parcheesi cu sora mea. Trișează.

Vag: "Nu trișez!"

Altă dată ar fi fost amuzant. Acum nu era.

— După Crăciun. Poate marți. Pe douăzeci și șase. Este în ordine?

— Desigur, Leigh, este vorba de Arnie?

— Nu, a răspuns ea, strângând receptorul atât de tare încât mâna i-a amorțit.

A trebuit să se lupte ca să-și controleze vocea.

— Nu, nu de Arnie. Vreau să vorbesc cu tine despre Christine.

42

Furtuna se dezlănțuie

Ei bine, EA are...

Ea are un motor Roadrunner într-un Ford '32,

Mda, noaptea târziu, când sunt frânt de oboseală

Jur că mă gândesc la fața ta drăguță când o las să alerge.

Ei bine, uită-te acolo, vezi luminile orașului?

Haide, micuță dragă, hai să hoinărim în seara asta.

Bruce Springsteen

Pe la ora cinci în acea după-amiază, furtuna acoperise Pennsylvania; băntuia de-a lungul statului dintr-o graniță în alta, urla din gâtlejul plin de zăpadă. N-a mai existat acea ultima agitație din Ajunul Crăciunului, iar majoritatea vânzătorilor și negustorilor obosiți și tracasați erau recunoscători Mamei Natură, în ciuda faptului că pierdeau banii pe care i-ar fi luat pentru orele lucrate în plus. Vor exista destule ore peste program când vor începe serviciul marți, și-au spus ei unul altuia stând în fața focurilor din șeminee, cu o băutură în mână.

În seara aceea Mama Natură n-a fost prea maternă, pe măsură ce asfințitul timpuriu făcea loc întunericului deplin și apoi nopții furtunoase. În noaptea aceea a fost o furtună păgâna, o vrăjitoare bătrână, o baborniță călare pe vânt, pentru care Crăciunul nu avea nici o însemnătate; a smuls pavoazările Camerei de Comerț, trimițându-le în înaltul cerului, a acoperit scena mitologică amplasată în fața clădirii politiei cu un troian de zăpadă, unde oile, caprele, Sfânta Fecioară și Copilul au rămas îngropate până la sfârșitul lui ianuarie, când dezghețul le-a descoperit. Și, ca un ultim gest de dispreț pentru sezonul de vacanță, a dezrădăcinat bradul de treisprezece metri din fața Clădirii Municipality din Libertyville, proiectându-l printr-un geam în biroul Consilierului Juridic pentru Impozite al orașului. Un loc foarte potrivit pentru brad, au spus mai târziu mulți.

Pe la ora șapte plugurile începuseră să nu mai facă față. Un autobuz Trailway și-a croit drum pe Main Street pe la ora șapte și un sfert, având în spatele lui câteva mașini care mergeau bară la bară, precum bobocii după

mama rață, apoi strada a rămas pustie cu excepția câtorva mașini parcate, care erau deja îngropate până la bara de protecție de plugurile care trecuseră. Până dimineață, cele mai multe dintre ele vor fi îngropate de tot. La intersecția dintre Main Street și Basin Drive, un stop intermitent, care nu dirija pe nimeni, dansa din cauza vântului, răsucind stâlpul cu cablurile electrice. S-a auzit brusc un pârâit și stopul s-a oprit. Doi sau trei dintre pasagerii ultimului autobuz al zilei traversau atunci strada; s-au uitat în sus apoi s-au grăbit spre destinațiile lor.

Pe la ora opt, când domnul și doamna Cabot au ajuns până la urmă acasă (spre marea, dar nerostita ușurare a lui Leigh), posturile de radio locale difuzau rugămintea Poliției Statelor a Pennsylvaniei ca locuitorii să nu iasă pe străzi.

Pe la ora nouă, în timp ce Michael, Regina și Arnie Cunningham, dotați cu câte un punch de rom fierbinte (specialitatea de sezon a unchiului Steven) se așezau împreună cu mătușa Vicky și unchiul Steve în jurul televizorului ca să-l urmărească pe Alastair Sim în filmul *Un Colind de Crăciun*, o porțiune de patruzeci de mile din Autostrada Pennsylvania fusese blocată de troienele de zăpadă. Până la miezul nopții avea să fie blocată aproape toată autostrada.

Pe la nouă jumătate, când farurile Christinei s-au aprins brusc în garajul părăsit al lui Will Darnell, tăind un arc luminos în întunericul din interior, Libertyville era total nemișcat, cu excepția câtorva pluguri de dezzăpezire.

În garajul tăcut, motorul Christinei a dădăit, apoi s-a oprit.

A dădăit, apoi s-a oprit.

Lângă scaunul liber al șoferului, schimbătorul de viteze a intrat în poziția *Drive*.

Christine s-a pus în mișcare.

Dispozitivul mic de telecomandă a bâzâit scurt. Zgomotul vag pe care l-a produs s-a pierdut în urletul vântului. Dar ușa l-a auzit; s-a ridicat ascultătoare. Zăpada a intrat involburându-se în garaj.

Christine a ieșit afară, ca o fantomă pe fundalul zăpezii. A întors spre dreapta și a intrat în stradă, cauciucurile ei tăind clar și ferm zăpada, fără nici un rateu, alunecare sau ezitare.

Lumina de semnalizare s-a aprins – un ochi roșu, lucios pe zăpadă. A cotit la stânga, spre JFK Drive.

Don Vandenberg stătea la biroul din benzinăria tatălui său. Și picioarele și "instrumentul" lui erau sus. Citea una din cărțile porno ale tatălui său, un volum foarte excitant intitulat: *Pammie cea Darnică*. Pammie o luase aproape de la toată lumea cu excepția lăptarului și a câinelui, iar lăptarul era în drum spre ea, și câinele întins la picioarele ei, când clopoțelul a sunat, semnalând un client.

Don și-a ridicat enervat privirile. Pe la ora șase, acum patru ore, îl sunase pe tatăl său și îl întrebuse dacă n-ar trebui să închidă benzinăria în seara aceea n-o să câștige destui bani ca să acopere măcar costul electricității consumate de firma luminoasă. Tatăl său, aflându-se acasă la căldurică, îi spusese să țină deschis până la miezul nopții. Dacă existase vreodată un Harpagon, s-a gândit Don iritat în timp ce trântea receptorul, atunci tatăl său era acela.

Purul adevăr era că nu-i mai plăcea să fie singur noaptea. Cândva, de fapt nu cu mult timp în urmă, ar fi avut destulă tovărășie. Buddy ar fi fost aici, iar Buddy era un magnet, atrăgându-i pe ceilalți cu pileala lui, cu gramul lui ocazional de cocaină, și în primul rând cu forța personalității sale. Dar acum dispăruseră toți. Toți.

Numai că uneori lui Don i se părea că nu era așa. Câteodată i se părea

(când era singur ca în noaptea aceasta) că ar putea să-și ridice privirile și să-i vadă stând acolo – într-o parte Richie Trelawney, în cealaltă Moochie, iar între ei Buddy, cu sticla de Texas Driver în mână și cu un joint pus la ureche. Toți trei, oribil de palizi, ca niște vampiri, cu ochi imobili ca de pește. Iar Buddy ar ridica sticla și ar șopti: *Ia și tu o gură, netrebnicule – foarte curând o să fii mort ca și noi.*

Câteodată aceste fantezii erau atât de reale încât îl lăsau cu gura uscată și cu mâinile tremurând.

Iar motivul nu-i era necunoscut lui Don. Ei n-ar fi trebuit să distrugă în noaptea aceea mașina lui Față-de-Cur. Fiecare dintre cei care făcuseră parte din gașcă în acea noapte își găsisse un sfârșit groaznic. Adică toți, cu excepția lui și a lui Sandy Galton, iar Sandy se urcase în Mustang-ul său rablagit și plecase nu se știe unde. În nopțile lungi când lucra, Don se gândea că și lui i-ar plăcea să facă la fel.

Afară, clientul a claxonat.

Don a trântit cartea pe birou, lângă o mașină unsuroasă de cărți de credit, și-a pus canadiana, privind prin geam mașina și întrebându-se cine era atât de nebun ca să iasă afară într-o furtună imputită ca asta. Din cauza ninsorii furioase era imposibil să observi ceva în legătură cu mașina sau șoferul; nu distingea nimic clar cu excepția farurilor și a formei mașinii, care era prea lungă ca să fie un automobil nou.

Într-o bună zi, s-a gândit el, punându-și mânușile și luându-și fără tragere de inimă la revedere de la erecția sa, tatăl sau o să pună pompe automate și tot acest rahat se va termina. Dacă unii erau atât de nebuni să iasă afară într-o noapte ca asta, ar trebui să-și pună singuri benzina.

Ușa aproape i-a zburat din mână. A reținut-o ca să nu se trântescă de zidul de cărămidă al clădirii și să i se spargă geamul, iar din cauza efortului de-abia a reușit să nu cadă în fund. În ciuda șuieratului constant al vântului (pe care încercase să-l ignore), apreciasse total greșit forța furtunii. Grosimea zăpezii – mai mult de doisprezece centimetri – l-a ajutat să-și mențină echilibrul. *Mașina aia nenorocită trebuie să fie pe schiuri, s-a gândit el iritat. Dacă tipul îmi dă o carte de credit îl strâng de gât.*

Și-a făcut potecă prin zăpadă, apropiindu-se de primul rând de refugii. Ticălosul parcase lângă cel mai îndepărtat rând. Don a încercat o dată să-și ridice privirile, dar vântul i-a bombardat fața cu ninsoare, iar el și-a coborât repede capul, astfel încât gluga canadienei să-l protejeze.

A trecut prin fața mașinii, scaldat pentru un moment în luminile intense dar reci ale farurilor duble. S-a luptat să nu alunece când a cotit spre portiera șoferului. Luminile fluorescente ale pompei dădeau mașinii o culoare oribilă. Obrajii lui erau deja amorțiți. *Dacă tipul asta are de gând să obțină totul pentru banii lui și-mi spune să-i verific uleiul, o să-l trimit la origini, s-a gândit el și și-a ridicat fața în bătaia ninsorii când geamul portierei s-a deschis.*

— Pot să vă a... –, a început el iar a-ul de început al cuvântului *ajut* a devenit un țipăt ascuțit, fără putere: *aaaaaa-hhhhhhhhhhaaaaa...*

Aplecat peste geam, la mai puțin de șase inci de fața sa, era un cadavru în putrefacție. Ochi îi erau mari – orbite goale – buzele mumificate, dezgolind câțiva dinți galbeni și stricați. Una din mâini se sprijinea pe volan. Cealaltă, clănțănind oribil, se întindea spre el.

Don s-a îndepărtat cu spatele, cu inima duduind ca o locomotivă și teroarea ca o stâncă monstruoasă și fierbinte în gât. Mortăciunea îl chema rânjind și, pe neașteptate motorul mașinii a urlat, ambalându-se.

— *Fă-i plinul*, a șoptit cadavru, și în ciuda socului și a groazei, Don a observat că acesta purta rămășițele unei uniforme militare, zdrențuită și jechoasă.

— *Fă-i plinul, căcănarele.*

Dinții craniului au rânjit în lumina fluorescentă. Undeva în gură a

sclipit o plombă de aur.

— *Ia și tu o gură, netrebnicule*, a șoptit răgușit altă voce, iar Buddy Repperton s-a aplecat de pe bancheta din spate întinzând o sticlă de Texas Driver spre Don. În rânjetul lui colcăiau viermii. Printre rămășițele părului se târau cărăbuși.

— *Cred că ai nevoie de un întăritor*.

Don a urlat înnebunit, sunetul ieșindu-i ca un glonț din gură. S-a răsucit, alergând prin zăpadă cu pași gigantici ca în desenele animate; a urlat iarăși când motorul V-8 a țipat cu toată puterea; a întors capul și a văzut că lângă pompă stătea Christine, Christine a lui Arnie, care acum se mișca improșcând zăpada cu cauciucurile din spate, iar hoiturile pe care le văzuse dispăruseră – asta era cumva și mai rău. Arătările sinistre dispăruseră. Mașina mergea singură.

El se îndreptase spre stradă. Acum urca zidul de zăpadă ridicat de plugurile care dezăpeziseră șoseaua. Aici vântul măturase zăpada de pe asfalt lăsându-l curat, cu excepția câte unei pete de gheață. Don a alunecat pe una dintre ele. Picioarele i-au zburat. A căzut pe spate.

Un moment mai târziu strada a fost inundată de o lumină albă. Don s-a rostogolit și a privit în sus, cu ochii încordându-se sălbatic în orbite, la timp ca să vadă cercurile imense ale farurilor Christinei, care trecea prin zidul de zăpadă și se repezea spre el ca o locomotivă.

Ca și Galia pe vremuri, Libertyville Heights era divizat în trei părți: Semicercul cel mai apropiat de oraș, care consta din dealuri lungi și joase, fusese cunoscut până la mijlocul secolului nouăsprezece sub denumirea de Liberty Lookout (o placă bicentenară așezată la intersecția străzilor Rogers și Tacklin reamintea acest fapt) și era singura zonă săracă a orașului. Era o îngrămădire nefericită de clădiri cu apartamente și case de lemn. Frânghiile pentru rufe împeștrău curțile din spate care, în anotimpurile mai temperate, erau pline de puști și de jucării ieftine – cel mai adesea și copiii și jucăriile erau zdrențuiți. Acest cartier, cândva de clasă mijlocie, începuse să se degradeze încă de când se desființaseră în 1945 locurile de muncă oferite de industria de război. La început declinul a fost lent, apoi a luat viteză în perioada anilor șaiszeci și la începutul anilor șaptezeci. Acum apăruse cea mai rea degradare, deși nimeni n-ar fi avut curajul s-o spună deschis, cel puțin nu în public, dacă vorbele lui sau ale ei puteau fi citate. Acum începuseră să se mute acolo negri. În particular se spunea, în zonele mai înstărite ale orașului, la petrecerile în aer liber și la un pahar: Negrii, Dumnezeu să ne ajute, negrii descoperă Libertyville-ul. Această zonă își avea propriul ei nume – nu Liberty Lookout, ci Low Heights. Era un nume care multora li se părea că este de ghetto. Editorul ziarului *Keystone* fusese avertizat pe ascuns de cei mai importanți oameni de afaceri care-și făceau reclamă acolo, că dacă va folosi acest nume în articole, i-ar face foarte nefericiți. Editorul, a cărui mamă nu crescuse proști, nu l-a utilizat niciodată.

Heights Avenue începea din Basin Drive, din adevăratul Libertyville, apoi începea să urce. Străbătea Low Heights chiar prin mijloc, apoi lăsa acest cartier în urmă. După aceea drumul urca printr-o centură verde spre un cartier rezidențial. Această secțiune a orașului era cunoscută pur și simplu drept Heights. Toate aceste nume ar putea să vă dezorienteze – Heights-asta, Heights-astalaltă – dar locuitorii Libertyville-ului știau foarte bine despre ce vorbeau. Când spuneau Low Heights, înțelegeai sărăcie, onorabilă sau nu. Când lăsați la o parte adjectivul "Low", înțelegeai exact opusul sărăciei. Aici existau case vechi și frumoase, majoritatea dintre ele așezate cu bun gust, la distanța față de stradă, iar cele mai frumoase erau ascunse în spatele unor garduri stufoase de arbuști. Aici locuiau cei care

aveau un cuvânt de spus în Libertyville – directorul ziarului, patru doctori, nepoata bogată a omului care inventase sistemul de ejecție rapidă a cartușelor armelor automate. Dintre ceilalți, majoritatea erau avocați.

După această zonă de respectabilă bogăție de oraș mic, Heights Avenue trecea printr-o zonă împădurită care era prea groasă ca să fie denumită o centură verde; pădurea mărginea ambele părți ale drumului pe o distanță de trei mile. În cel mai înalt punct al înălțimilor, Stanson Road se bifurca spre stânga, terminându-se la Embankment, deasupra Libertyville-ului și a cinematografului-parcare.

Pe cealaltă parte a acestui munte mic (dar de asemenea cunoscut sub numele de Heights), era un cartier destul de vechi, de clasă mijlocie, în care existau case plăcute, vechi de patruzeci sau cincizeci de ani. Pe măsură ce această zonă se răsfirea lăsând loc câmpurilor, Heights Avenue devenea County Road No. 2.

În Ajunul Crăciunului, la ora zece și jumătate, un Plymouth 1958 de două tone urca Heights Avenue, sfredelind cu farurile întunericul înecat în zăpadă. Cei care locuiau de mult timp în Heights ar fi spus că nimic – poate doar cu excepția unui vehicul cu dublă tracțiune – n-ar fi putut să urce în acea noapte Heights Avenue, dar Christine înainta cu o viteză constantă de treizeci de mile pe oră, cu farurile luminând, cu ștergătoarele mișcându-se ritmic de la stânga la dreapta și total goală în interior. Urmele ei proaspete erau singurele existente, iar în unele locuri aveau aproape treizeci de centimetri adâncime. Vântul constant le umplea repede. Din când în când bara de protecție din față și capota explodau prin troinele adunate, îndeplătând cu ușurință zăpada.

Christine a depășit intersecția cu Stanson Road și Embankment-ul, unde fuseseră cândva Arnie și Leigh. A ajuns pe vârful dealurilor Liberty Heights și a început să coboare pe partea cealaltă, la început prin pădurea neagră tăiată doar de banda albă a șoselei, apoi pe lângă casele suburbane cu saloanele lor plăcute și cu luminile frumoase ale pomilor de Crăciun. Într-una dintre aceste case, un bărbat care tocmai își terminase rolul de Moș Crăciun și care bea un pahar cu soția lui ca să sărbătorească seara, s-a uitat pe geam din întâmplare și a văzut farurile. I le-a arătat și nevastei lui.

— Dacă individul ăsta a urcat în noaptea asta în Heights, a spus tânărul rânjind – atunci probabil că pe locul pasagerului stă satana.

— Lasă asta, i-a spus soția. Acum, după ce copiii au fost satisfăcuți, să vedem ce primesc *eu* de la Moș Crăciun.

El a zâmbit.

— Ne gândim noi la ceva.

Mai jos pe stradă, aproape în punctul unde Heights nu mai era Heights, Will Darnell se afla în salonul casei sale cu două niveluri, pe care o stăpâna de treizeci de ani. Peste pantalonii de pijama purta un halat flaușat albastru, tocit și decolorat, iar burdihanul proeminent arăta ca o lună umflată. Urmărea transformarea finală a Harpagonului Ebenezer în Bunătate și Generozitate, dar de fapt nu era atent. Minte sa alerga iarăși prin enigma care devenea din ce în ce mai captivantă: Arnie, Welch, Repperton, Christine. De la acțiunea de demascare de acum o săptămână și ceva, Will îmbătrânise cu zece ani. Îi spusese polițistului Mercer că se va întoarce și va face afaceri în două săptămâni, dar în sufletul lui se îndoia. În ultimul timp gâtul părea să-i fie tot timpul năclăit de gustul nenorocitului de aparat respirator.

Arnie, Welch, Repperton... Christine.

— *Băiete!* a strigat Harpagon de la geamul său, o caricatură a Spiritului de Crăciun în cămașă de noapte și bonetă.

— Mai este curcanul acela imens în vitrina măcelarului?

— Ce? a întrebat băiatul. Ți-a mare cât mine?

— Da, da, a răspuns Harpagon, chicotind vesel. Era ca și când cele trei spirite, în loc să-l salveze îl înnebuniseră.

— Āla mare cât tine!

Arnie, Welch, Repperton... LeBay?

Câteodată se gândea că nu descinderea poliției îl obosise atât de tare și îl făcuse să se simtă tot timpul sleit și înfricoșat. Nici măcar faptul că făcuseră o descindere și la contabilul său preferat și nici că Federalii de la impozite erau pe urmele lui, și de data asta erau puși pe fapte mari. Cei de la impozite nu reprezentau motivul pentru care el începuse să cerceteze strada în fiecare dimineață, înainte să iasă din casă; Cabinetul Procurorului General al Statului nu avea nimic de-a face cu privirile bruște pe care el începuse să le arunce în spate, când se întorcea noaptea de la garaj.

Analizase de nenumărate ori ceea ce văzuse în noaptea aceea – sau ceea ce credea că a văzut – încercând să se convingă că fusese absolut ireal... sau că fusese absolut adevărat. Pentru prima dată după mulți ani de zile și-a dat seama că avea dubii în legătură cu propriile sale simțuri, iar pe măsură ce evenimentul se pierdea în trecut; devenea mai ușor să creadă că dormise și visase totul.

De la descindere nu îl mai văzuse pe Arnie și nici nu încercase să-i dea telefon. La început se gândise să folosească amănuntele aflate despre Christine ca un fel de pârghie care să ferece gura lui Arnie, dacă puștiul începea să cedeze și ar fi avut ideea să vorbească – Dumnezeu știe că puștiul putea să contribuie foarte mult la trimiterea sa la închisoare colaborând cu polițiștii. Doar după ce polițiștii cotrobăiseră peste tot își dăduse el seama cât de multe știa băiatul și avusese câteva momente de panică și remuscări (încă ceva care era iritant, deoarece era atât de străin caracterului său): știuseră toți atât de multe? Repperton și toți golani de teapa lui Repperton pe care-i folosiseră de-a lungul anilor? Chiar atât de prost să fi fost el?

Voia să creadă că nu. Doar Cunningham. Fiindcă Cunningham era diferit. Părea să înțeleagă aproape intuitiv unele lucruri. Nu era un lăudăros alcoolic și drogat. Într-un fel ciudat, Will avea față de băiat sentimente aproape paterne – nu că ar fi ezitat să-l elimine pe băiat dacă i se părea că puștiul a început să clatine barca. *Și nici acum n-ar ezita, s-a asigurat el.*

La televizor, Harpagonul slăbuț, alb-negru, era împreună cu Cratcheții. Filmul era pe sfârșite. Toți arătau ca niște damblagii, acesta era adevărul, dar Harpagon era cel mai dezagreabil. Expresia de veselie nebună din ochii lui nu era prea diferită de privirea unui om pe care Will îl cunoscuse acum douăzeci de ani, un tip pe nume Everett Dingle, care plecase acasă de la garaj într-o după-amiază și își omorâse întreaga familie.

Will și-a aprins un trabuc. Orice, numai să înlătore din gură gustul aparatului respirator, gustul acela de mucegai. În ultimul timp i se părea din ce în ce mai greu să respire. Nenorocitele de trabuce nu-l ajutau, dar era prea bătrân ca să renunțe acum.

Puștiul nu vorbise – cel puțin nu încă. Avocatul său îi spusese că Henry Buck vorbise; Henry, care avea șaiszeci și trei de ani și era bunic, l-ar fi renegat de trei ori și pe Cristos dacă i s-ar fi promis în schimb eliberarea sau măcar o sentință cu suspendare. Bătrânul Henry Buck ciripea tot ceea ce știa, ceea ce din fericire nu era mare lucru. Cunoștea despre artificii și despre țigări, dar acestea erau doar două verigi dintr-un lanț de șase sau șapte, incluzând alcool, mașini fierbinți, arme casate (incluzând câteva mitraliere vândute unor fanatici și unor vânători nebuni, care doriseră să afle "dacă într-adevăr pot să rupă în două un cerb așa cum au auzit"), și antichități furate din New England. Iar în ultimii ani, cocaină. Aceasta fusese o greșală; acum știa asta. Columbienii ăia din Miami erau tot atât de nebuni ca și șobolanii dintr-o latrină. Dacă te gândea mai bine, erau

șobolani de latrină. Slavă Domnului că nu l-au prins pe puști cu jumătate de kilogram de cocaină.

Ei bine, de această dată n-avea cum să scape nevătămat – cât de mult sau cât de puțin, asta depindea foarte mult de puștiul ciudat de șaptesprezece ani sau poate de mașina lui stranie. Lucrurile stăteau într-un echilibru tot atât de delicat ca un castel din cărți de joc, iar Will ezita să facă sau să spună ceva de frică să nu înrăutățească situația. Ia întotdeauna exista posibilitatea ca acest Cunningham să-i rădă în față și să-l facă nebun.

Will s-a ridicat, cu trabucul strâns între fălci și a închis televizorul. Ar fi trebuit să se bage în pat, dar poate că o să bea mai întâi un coniac. Acum era tot timpul obosit, dar adormea greu.

S-a întors spre bucătărie... și atunci de afară au început să se audă claxoane. Sunetul străpungea șuieratul vântului în explozii scurte, poruncitoare.

Will a înghețat în ușa bucătăriei și și-a legat cordonul în jurul burții. Fața îi era atentă, preocupată, vie și pe neașteptate chipul unui om tânăr. A mai stat acolo un moment.

Încă trei claxoane scurte și ascuțite...

S-a întors, scoțându-și trabucul din gură și a traversat încet camera de zi. L-a inundat ca o apă caldă un sentiment de *déjà vu*, ca într-un vis. Amestecat cu un sentiment de fatalitate. Chiar și înainte de a da la o parte perdeaua și de a se uita afară, a știut că acolo se afla Christine. Ea venise după el așa cum el bănuise că s-ar putea întâmpla.

Mașina stătea la capătul aleii, ca o fantomă în vârtejurile de zăpadă. Luminile ei străluceau în conuri care se măreau și până la urmă dispăreau în furtună. Pentru un moment, lui Will i s-a părut că la volan este cineva, dar a clipit și a văzut că mașina era goală. La fel de goală precum fusese și în acea noapte când revenise la garaj.

Tiit. Tiit. Tiit-Tiit.

Aproape ca și cum ar fi vorbit.

Inima lui Will bătea iute. Brusc, s-a întors spre telefon. Deci, oricum, până la urmă sosise timpul să-l sune pe Cunningham. Să-l sune și să-i spună să-și potolească demonul.

Era la jumătatea distanței spre telefon când a auzit motorul mașinii țipând. Sunetul era ca țipătul unei femei care simte trădarea. Un moment mai târziu s-a auzit un bufnet surd. Will s-a întors la fereastră la timp ca să vadă mașina retrăgându-se din troianul de zăpadă care bloca aleea sa. Capota motorului, plină de zăpadă, se îndoiește puțin. Motorul și-a crescut iarăși turația. Roțile din spate au patinat pe zăpada ca o pudră, apoi au căpătat aderență. Mașina a țâșnit pe drumul înzăpezit și a izbit iarăși troianul. Zăpada din el a explodat și a fost spulberată de vânt precum fumul de țigară îndepărtat de un ventilator.

N-o să reușești, s-a gândit Will. Și chiar dacă ajungi pe alee, ce o să faci? Crezi că am de gând să ies afară să mă joc cu tine?

Șuierând mai rău decât altă dată, s-a întors la telefon, a căutat numărul de acasă al lui Cunningham și a început să formeze. Degetele îi tremurau, a greșit, a înjurat, a apăsat pe furcă și l-a format iarăși 362.

Afară, motorul Christinei s-a ambalat. Un moment mai târziu s-a auzit o bufnitură când a lovit troianul pentru a treia oară. Vântul a șuierat și zăpada ca un nisip fin a lovit geamul imens al camerei de zi. Will și-a umezit buzele și a încercat să respire rar. Dar gâtul începuse să i se blocheze; putea să simtă asta.

În cealaltă parte a liniei, telefonul a început să sune. De trei ori. De patru.

Motorul Christinei a urlat. Apoi bufnetul surd când EA a lovit troianul de zăpadă pe care plugurile de dezăpezire îl ridicaseră, la capătul aleii

semicirculară a lui Will.

Șase apeluri. Șapte. Nu era nimeni acasă.

— Paștele mă-siii! a șoptit Will și a trântit receptorul în furcă.

Fața lui era palidă, nările îi fremătau precum cele ale unui animal care adulmecă focul în bătaia vântului. Trabucul i se stinsese. L-a aruncat pe covor și și-a înfundat mâna în buzunarul halatului, în timp ce mergea grăbit spre fereastră. Mâna lui a găsit forma reconfortantă a aparatului respirator și degetele s-au încheștat în jurul lui.

O secundă a fost aproape orbit de lumina farurilor, iar Will și-a ridicat mâna liberă ca să-și umbrească ochii. Christine a lovit iarăși troianul. Puțin câte puțin își săpă drum spre alee. El a privit-o dând înapoi de-a curmezișul șoselei și s-a rugat nebunește să treacă acum pe acolo un plug care s-o lovească în plin.

N-a apărut nici un plug. În schimb Christine a atacat iarăși, cu motorul duduind. A izbit troianul, aruncând bulgări de zăpadă într-o parte și în alta. Rotile din față au ajuns pe vârf, iar pentru un moment, Will a crezut că EA o să treacă peste ceea ce mai rămăsese din mormanul de zăpadă înghețată și tasată. Apoi roțile din spate și-au pierdut aderența și s-au rotit în gol.

EA s-a retras.

Will își simțea gâtul de parcă s-ar fi redus la diametrul unei găuri de ac. Plămâniile lui gemeau după aer. A scos aparatul respirator și l-a folosit. Poliția. Ar trebui să cheme poliția. Ar veni. '58-ul lui Cunningham nu putea să ajungă la el. Era în siguranță în casă.

Christine a țâșnit iarăși, accelerând perpendicular pe șosea, iar de această dată a lovit troianul și a trecut cu ușurință peste el, la început botul ridicându-i-se și scaldând casa în lumină, apoi căzând pe zăpadă. Ajunsese pe alee. Da, în regulă, dar nu putea să vină mai departe, EA... ea...

Christine nici măcar nu a încetinit. Încă accelerând, a traversat tangențial aleea semicirculară, a trecut prin zăpada destul de adâncă din curte și apoi s-a năpustit direct spre fereastra panoramică de la care privea Will Darnell.

El s-a retras cu spatele, găfâind din greu și s-a împiedicat de unul din scaune.

Christine a lovit casa. Fereastra panoramică a explodat, lăsând să pătrundă vântul puternic. Cioburile de sticlă au zburat ca niște săgeți mortale, fiecare dintre ele reflectând luminile farurilor Christinei. Zăpada a intrat în casă, dansând în vârtejuri deasupra covorului. Farurile au luminat momentan camera cu strălucirea nenaturală a unui studio de televiziune, apoi EA s-a retras, cu bara de protecție din față târându-se pe jos, cu capota ridicată, cu grila radiatorului transformată într-un rânjet spart și plin de dinți ciunțiți.

Will era prăbușit, sprijinindu-se în mâini și în genunchi, luptându-se disperat să respire, cu pieptul tresăltându-i. Era vag conștient că, dacă nu s-ar fi împiedicat de scaun și nu ar fi căzut, probabil că ar fi fost sfâșiat de cioburi. Halatul i se desfăcuse și fâlfâia, în timp ce el se ridica în picioare. Vântul care intra urlând pe fereastră a smuls *Programul TV* de pe măsuta de lângă scaun, iar revista a zburat de-a lungul camerei până la începutul scărilor, cu paginile agitându-se. Will a înșfăcat telefonul cu ambele mâini și a format 0.

Christine a dat înapoi de-a lungul propriilor urme din zăpadă. S-a retras până la troianul zdrobit de la intrarea pe alee. Apoi a început să înainteze, accelerând, iar în timp ce se apropia, capota a început imediat să se îndrepte, grila să se regenereze. A izbit în zidul casei, chiar sub fereastra panoramică. Alte cioburi de sticlă au zburat prin aer; lemnul a trosnit, a gemut și s-a crăpat. Rama de jos a ferestrei s-a rupt în două, iar parbrizul

Christinei, acum crăpat și lăptos, a părut pentru un moment că privește înăuntru, precum ochiul imens al unui extraterestru.

— Poliția, i-a spus Will operatorului.

Aproape nu mai avea voce; șuiera și fluiera. Halatul se agita în vântul puternic și rece care intra prin geamul spart. A văzut că zidul de sub fereastră era aproape complet crăpat. Șipci rupte ieșeau din el ca niște oase fracturate. Ea nu putea să intre înăuntru, nu-i așa? *Putea?*

— Îmi pare rău, domnule, trebuie să vorbiți mai tare, a spus operatorul. Se pare că legătura telefonică este slabă.

Poliția, a spus Will, dar de data aceasta cuvântul n-a fost nici măcar o șoptă, doar un șuierat. Bunule Dumnezeu, se înăbușea, se sufoca; pieptul său era ca un seif de bancă. Unde îi era aparatul respirator?

— Domnule? a întrebat șovăitor operatorul.

Aparatul era acolo, pe podea. Will a scăpat receptorul și s-a întins spre el.

Christine a atacat iarăși, urlând de-a lungul peluzei și izbind zidul casei. De această dată peretele a cedat improșcând cioburi și șipci, ca niște schije. Incredibil, ca de coșmar: capota ruptă și plină de lovituri a Christinei era în camera sa de zi, EA era *înăuntru*; simțea mirosurile de gaze de eșapament și de motor încins.

Sasiul Christinei s-a prins de ceva, iar EA a dat înapoi afară, cu un scrâșnet infernal, dar partea din față era o ruină găurită plină de zăpadă și moloz. Dar se va reîntoarce în câteva secunde, iar atunci EA ar putea să... ar putea...

Will a apucat aparatul respirator și a alergat orbește spre scări.

A ajuns doar la jumătatea scărilor când a auzit iarăși țipătul motorului ambalat și s-a întors să privească, mai degrabă sprijinindu-se de balustradă decât ținându-se de ea.

Înălțimea scărilor îi crea o perspectivă de coșmar. A privit-O pe Christine venind de-a lungul peluzei acoperite de zăpadă, a văzut cum capota s-a ridicat astfel încât acum partea din față a EI semăna cu gura unui imens aligator roșu și alb. Apoi capota s-a desprins de tot când EA a izbit casa, de aceasta dată cu o viteză de patruzeci de mile pe oră. A smuls complet rama ferestrei și a improșcat alte așchii în cameră. Farurile au săltat, orbitoare, și EA era *înăuntru*, EA era *în casa lui*, lăsând în spatele EI zidul cu o gaură imensă, din care atârna pe covor un cablu electric ca o arteră de sânge ruptă. În vântul rece dansau norișori de vată de sticlă, ca puful de păpădie.

Will a țipat și nu a putut să se audă deasupra mugetului asurzitor al motorului EI. Amortizoarele de sunet Sears pe care Arnie le montase – unul dintre puținele lucruri pe care el într-adevăr le făcuse, s-a gândit Will nebunește – atârnav pe pervaz împreună cu o bună bucată din țeava de eșapament.

Fury-ul s-a repezit de-a curmezișul camerei răsturnând pe o parte fotoliul lui Will, semănând acum cu un poney mort. Sub Christine podeaua scârțâia, iar o parte a minții lui Will a strigat: *Da! Prăbușeste-te! Prăbușeste-te! Aruncă blestemăția în pivniță! Hai să vedem cum iese de acolo!* Iar această imagine a fost înlocuită cu cea a unui tigru într-o groapă, săpată și camuflată de către băștinașii din junglă.

Dar podeaua a rezistat – cel puțin pentru moment, a rezistat.

Christine se năpustea răcnind spre el EA lăsa în urmă o urmă zigzagată de zăpadă pe covor. S-a izbit de scări. Will a fost proiectat în zid. Aparatul respirator i-a căzut din mână și s-a rostogolit până la capătul scărilor.

Christine a dat cu spatele prin cameră, făcând podeaua să pârâie. Coada EI a lovit televizorul Sony și tubul a explodat. S-a năpustit iarăși și a lovit scările, șubrezind lemnul și zdrobind zugrăveala. Will simțea cum

toată structura se clatină sub el. Avea o senzație groaznică de înclinare. Pentru un moment Christine s-a aflat direct sub el. Will putea să vadă măruntaiele uleioase ale compartimentului motor, și simțea căldura motorului. EA s-a retras iarăși, iar Will s-a repezit în sus pe scări, luptându-se să respire, agățându-se de cârnatul gras care era gâtul lui, cu ochii holbați.

A ajuns sus cu o secundă înainte ca EA să izbească peretele, transformând scările într-o ruină. O bucată mare de lemn a căzut în motorul EI. Ventilatorul a măcinat-o și a scuipat afară rumeguș și așchii mici. Toată casa mirosea a benzină și gaze de eșapament. Urechile lui Will vibrau din cauza tunetului puternic al motorului EI nemilos.

Christine s-a retras iarăși. Cauciucurile ei lăsaseră urme adânci în covor. *Să merg pe hol, s-a gândit Will. În pod. În pod voi fi în siguranță. Da, în p... oh Dumnezeule... oh Dumnezeule... oh DUMNEZEULE...*

Durerea finală a venit cu o repeziciune mare, acută ca un pumnal. Precum inima i-ar fi fost străpunsă de un țurțur. Mâna stângă i s-a blocat de durere. Tot nu putea încă să respire, pieptul lui tresăltă fără folos. S-a bălăbănit în spate. Un picior a călcat în gol, iar el s-a rostogolit pe scări de două ori, cu brațele bătând aerul și halatul albastru fluturând.

A căzut la capătul scărilor, iar Christine l-a izbit; l-a lovit, s-a retras, l-a lovit iarăși, a rapt pilonul treptelor ca pe un băț, s-a retras și l-a lovit iarăși.

Schimbătorul de viteze a trecut brusc în marșarier. Motorul a urlat și ea a mers clătinându-se de-a lungul camerei, a ieșit prin gaura imensă din zidul casei lui Will Darnell, cu partea din spate lăsată, căzând câțiva inci în zăpadă. Cauciucurile s-au învățit, au prins aderență și au tras-o afară. S-a îndreptat șchiopătând spre stradă, cu motorul înecându-se și dând rateuri, răspândind în jurul ei fum albastru și pierzând ulei.

Pe stradă, a cotit spre Libertyville. Schimbătorul de viteze a trecut în poziția *Drive*, dar sistemul avariat al transmisiei nu a prins la început; când roțile dințate au făcut contact, s-a îndepărtat încet de casă. În spatele ei, dinspre casa lui Will, zăpada era luminată de o pată care nu semăna deloc cu dreptunghiul de lumină al unei ferestre. Forma petei de lumină era fără sens, stranie.

A mers încet, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta pe cauciucurile sparte ca o bețivă foarte bătrână care-și croiește drum pe o alee. Nînsoarea era foarte deasă.

Unul dintre farurile EI, spart în ultimul atac distructiv, a pâlpâit și apoi a luminat.

Unul dintre cauciucuri a început să se umfle la loc, apoi și celălalt.

Norii de fum înțepător au început să se destrame.

Bătăile ezitante ale motorului s-au atenuat, dispărând.

Capota lipsă a început să reapară, de la parbriz în jos, semănând straniu cu un fular sau un pulover împletit cu andrele invizibile; metalul brut creștea din nimic, lucind argintiu. Apoi s-a înroșit ca și cum s-ar fi umplut de sânge.

Crăpăturile din parbriz au început să se retragă, lăsând sticla clară și fără urme.

Celelalte faruri s-au aprins unul după altul; acum ea mergea cu mare siguranță prin noaptea furtunoasă, în spatele perdelei luminoase a farurilor ei.

Ceasul de kilometraj se rotea constant în sens invers.

Patruzeci de minute mai târziu, EA se afla în Garajul-Atelier al fostului Will Darnell, în boxa douăzeci. Vântul urla și gema, printre stivele de mașini hârbuite din spate, ruginind caroseriile care probabil își aveau

propriile lor fantome și amintiri otrăvitoare, în timp ce zăpada se învoldura deasupra banchetelor rupte și a covorașelor tocite.

Motorul păcănea încet, răcindu-se.

3

CHRISTINE – CÂNTECELE DE MOARTE ALE ADOLESCENȚEI

43

Leigh vine în vizită

James Dean într-un Mercury '49,

Junior Johnson Banner prin pădurile Carolinei,

Chiar și Burt Reynolds în acel negru Trans-Am,

Toți se vor întâlni la Cadillac Ranch.

Bruce Springsteen

Cam cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să sosească Leigh, mi-am pus cârjele la subraț și m-am deplasat până la scaunul cel mai apropiat de ușă, astfel încât să fiu sigur că o să mă audă când o s[-i] strig să intre. Apoi am luat revista *Esquire* și am început să recitesc articolul intitulat "Viitorul Vietnam", care făcea parte din temele date la liceu. Nici acum n-am reușit să-l citesc. Eram nervos și speriat, iar unul dintre motive – cel mai important – era că mă simțeam foarte nerăbdător. Doream s-o revăd.

Eram singur acasă. La scurt timp după ce Leigh sunase la telefon în acel Ajun furtunos de Crăciun, l-am luat de-o parte pe tatăl meu și l-am rugat ca în după-amiaza zilei de douăzeci și șase să plece undeva cu mama și cu Elaine.

— De ce nu? mi-a răspuns el destul de amabil.

— Mulțumesc, Dad.

— Desigur. Dar îmi rămâi dator, Dennis.

— Dad!

Mi-a făcut solemn cu ochiul.

— Serviciu contra serviciu.

— Ești un băiat bun, am spus eu.

— Un adevărat prinț, a încuviințat el.

Tatăl meu, care nu-i un dobitoc, m-a întrebat dacă vizita are vreo legătură cu Arnie.

— Ea este prietena lui, nu-i așa?

— Ei bine – am răspuns, nefiind foarte sigur care mai era situația și stânjenit de propriile mele speranțe – a fost. Acum nu mai știu.

— Probleme?

— Nu am făcut o treabă prea bună ca veghetor al lui, nu-i așa?

— Este greu să observi ceva de pe patul de spital, Dennis. O să mă asigur că mama și Elaine nu vor fi acasă joi după-amiază. Dar fii atent, okay?

De atunci, m-am tot gândit la ce a vrut să spună el prin remarcă aceasta; cu siguranță că el nu putea fi îngrijorat de faptul că eu aș încerca să sar pe Leigh, cu un picior încă în ghips și cu un corset în jurul spatelui. Cred că poate lui îi era teamă că se petrecuse ceva cu totul ieșit din comun cu prietenul meu din copilărie, care devenise un străin și, pe deasupra, acum mai era și eliberat pe cauciuc.

Eu eram sigur că era ceva cu totul ieșit din comun, și făceam pe mine de frică. Ziarul Keystone nu apărea de Crăciun, dar toate cele trei rețele de televiziune din Pittsburg și celelalte două posturi independente relataseră pe larg ceea ce i se întâmplase lui Will Darnell, prezentând poze bizare și înfricoșătoare făcute la el acasă. Peretele dinspre stradă al casei fusese demolat în întregime. Era singurul cuvânt potrivit. Acea latură a casei arăta de parcă un nazist nebun trecuse prin ea cu un tanc Panzer. Povestea apăruse în ziar în această dimineață sub titlul: ÎN MOARTEA BIZARĂ A SUSPECTULUI DE ACTIVITĂȚI ILEGALE SE BĂNUIEȘTE O MÂNĂ CRIMINALĂ. Asta ar fi fost destul de grav, chiar și fără o altă fotografie a găurii imense din zidul casei lui Will Darnell. Dar ca să afli și restul evenimentelor, trebuia să te uiți pe pagina a treia. Acest articol era mai scurt, deoarece Will Darnell fusese o "persoană suspectată de activități ilegale", iar Don Vandenberg fusese doar un neînsemnat și un nenorocit care lucrase la o benzinărie.

LUCRĂTOR DE LA O BENZINĂRIE CĂLCAT DE UN AUTOMOBIL ÎN AJUNUL CRĂCIUNULUI, spunea acest titlu. Urma după el o singură coloană. Articolul se termina cu teoria Șefului Poliției din Libertyville, cum că șoferul fusese probabil beat criță. Nici el și nici ziarul *Keystone* nu încercaseră să facă o legătură între cele două decese, care se petrecuseră la o distanță de zece mile unul de altul, într-o noapte cu o furtună cumplită care blocase tot traficul din Ohio și vestul Pennsylvaniei. Dar eu puteam să fac legătura. Nu doream, dar nu mă puteam abține. Și oare nu mă privește ciudat tatăl meu de câteva ori în timpul dimineții? Ba da. O dată sau de două ori a părut că vrea să-mi spună ceva – nu știu ce ar fi fost dacă mi-ar fi vorbit; moartea lui Will Darnell, atât de bizară precum a fost, nu era nici pe departe la fel de bizară ca bănuielile mele. Dar el își închisese gura fără să-mi vorbească. Acest lucru, ca să fiu foarte sincer, a fost o ușurare pentru mine.

La două și două minute am auzit țârâitul soneriei.

— Intră! am urlat, ridicându-mă oricum în cărje.

Ușa s-a deschis și capul lui Leigh a apărut înăuntru.

— Dennis?

— Da. Intră.

A intrat, arătând foarte drăguță în canadiana de schi roșie și în pantaloni bleumarin. Și-a dat gluga jos.

— Stai jos, mi-a spus ea, desfăcând fermoarul canadienei. Hai, chiar acum, e un ordin. Arăți ca un bărzoii mare și prost, cu cărjele astea.

— Ține-o tot așa, am răspuns eu, asezându-mă cu o trântitură dezagreabilă.

— Când ești prins în ghips, nu se întâmplă ca în filme; niciodată nu reușești să te așezi precum Cary Grant pregătindu-se de cocteiluri la Ritz, împreună cu Ingrid Bergman. Totul se întâmplă dintr-o dată, iar dacă perna pe care aterizezi nu scoate un pârâit acut ca și cum tu tocmai ai fi scos un vânt, atunci trebuie să te consideri norocos. De această dată am fost.

— Sunt atât de însetat de complimente, încât mi-e rău.

— Cum te simți, Dennis?

— Mă refac. Dar tu?

— S-ar putea și ceva mai bine, a spus ea cu voce joasă și și-a mușcat buza inferioară. Poate fi câteodată un gest foarte provocator din partea unei fete, dar de această dată nu a fost.

— Pune-ți canadiana în cuier și așază-te.

— Okay.

Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei, iar ca să-i privesc a fost prea mult. M-am uitat în altă direcție, gândindu-mă la Arnice.

Și-a agățat canadiana și s-a întors încet în salon.

— Părinții tăi...

— L-am rugat pe tata să plece cu toții undeva. M-am gândit că poate – am ridicat din umeri – ar trebui să discutăm între patru ochi.

S-a oprit lângă sofa și m-a privit. Iarăși m-a izbit simplitatea frumuseții ei – silueta ei încântătoare pusă în valoare de pantalonii bleumarin și un pulover de o nuanță mai deschisă de albastru, o toaletă care mă făcea să mă gândesc la schi. Părul ei era împletit în coadă și cădea pe umărul stâng. Ochii aveau culoarea puloverului, poate o idee mai închisă. O frumusețe tipic americană, ați spune dumneavoastră, numai că pomeții înalți, care păreau puțin aroganți, erau mărturia unei moșteniri mai vechi, mai exotice. Poate că în urmă cu cincisprezece sau douăzeci de generații în arborele ei genealogic exista un viking.

Sau poate că eu nu mă gândeam deloc la asta.

M-a văzut că mă uit cam mult la ea și a roșit. Mi-am îndepărtat privirile.

— Dennis, ești îngrijorat în legătură cu el?

— Îngrijorat? Speriat ar fi un cuvânt mai potrivit.

— Ce știi despre mașina aceea? Ce ți-a spus el despre ea?

— Nu prea multe. Uite, ți-ar plăcea să bei ceva? Există câte ceva în frigider...

Am căutat cârjele.

— Stai acolo. Mi-ar plăcea să beau ceva, dar îmi iau singură. Tu?

— Aș vrea niște ginger-ale, dacă a mai rămas.

Ea s-a dus la bucătărie, iar eu i-am urmărit umbra pe perete, mișcându-se ușor ca o balerină. Pentru un moment am simțit o greutate în stomac, aproape ca o senzație de greață. Există un nume pentru acest gen de greață. Cred că se numește "îndrăgostire de prietena celui mai bun prieten ai tău."

— Aveți aparat de gheață automat, am auzit vocea ei. Și noi avem. Îmi place foarte mult.

— Câteodată înnebunește și împrăstie cuburi de gheață pe toată podeaua, am spus eu. Seamănă cu Jimmy Cagney în *Căldura Albă*. "Descurcați-vă cu asta, voi, șobolani murdari." O înnebunește pe mama— Spuneam numai prostii.

A răs. Cuburile de gheață au zornăit în pahare. Foarte repede, ea s-a întors cu două pahare cu gheață și două cutii de Canada Dry.

— Mulțumesc, am spus, luându-l pe al meu.

— Nu, eu îți mulțumesc, a răspuns ea, având acum ochii albaștri întunecați și serioși. Ți mulțumesc că ești. Dacă ar trebui să fac față singură acestei situații, cred că... nu știu.

— Haide. Nu-i chiar atât de grav.

— Oare? Ai aflat de Darnell?

Am încuviințat.

— Și de celălalt? Don Vandenberg?

Deci și ea observase legătura.

Iarăși am încuviințat.

— Am aflat. Leigh, ce te neliniștește pe tine la Christine?

Mult timp n-am știut dacă are de gând să-mi răspundă. Dacă o să fie în stare să-mi răspundă. Am văzut-o luptându-se cu gândurile, privind-și paharul pe care-l ținea cu ambele mâini.

Până la urmă, cu o voce foarte anemică, a spus:

— Cred că EA a încercat să măucidă.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar sigur nu la așa ceva.

— Ce vrei să spui?

Mi-a povestit, la început ezitant, apoi din ce în ce mai repede, până când cuvintele curgeau ca un torent. Este o poveste pe care dumneavoastră ați aflat-o deja, deci n-o s-o mai repet; este suficient să spun că am încercat

să v-o relatez așa cum mi-a spus-o ea. Nu glumise când spusese că este speriată. Asta se vedea în paloarea feței ei, în modul cum își pierdea din când în când glasul, în modul cum mâinile ei își masau continuu brațele, ca și când i-ar fi fost prea frig în ciuda puloverului și, cu cât vorbea mai mult, cu atât deveneam eu mai speriat.

A încheiat prin a-mi relata cum, în timp ce-și pierdea cunoștința, luminile aparatelor de la bord păreau că se transformă în ochi. După care a răs nervoasă, de parcă ar fi încercat să nege o absurditate, dar eu n-am răs. Îmi aminteam vocea uscată a lui George LeBay pe când ne aflam amândoi în fata Motelului Rainbow, iar el îmi relata povestea vieții lui Roland, a Veronicăi și a Ritei. Îmi aminteam acele lucruri, iar creierul meu făcea conexiuni care păreau de neconceput. Începea să se facă lumină, iar mie nu-mi plăcea deloc ce ieșea la lumină. Inima a început să-mi bată agitat și n-aș fi putut să râd așa cum râdea ea nici dacă viața mea ar fi depins de asta.

Mi-a spus despre ultimatumul pe care i-l dăduse lui – ea sau mașina. Mi-a povestit despre reacția furioasă a lui Arnîe. Aceea fusese ultima oară când se întâlnise cu el.

— Apoi a fost arestat – a zis ea – iar eu am început să mă gândesc... să mă gândesc la ce li s-a întâmplat lui Buddy Repperton și celorlalți... și lui Moochie Welch.

— Iar acum, Vandenberg și Darnell.

— Da. Dar asta nu este totul.

A băut niște ginger-ale din paharul ei, apoi și-a mai turnat. Marginea cutiei a zângănit scurt pe buza paharului.

— În Ajun de Crăciun, când te-am sunat, mama și tata erau la o petrecere, la șeful tatălui meu. Iar eu am început să fiu nervoasă. Mă gândeam la... oh, nu știu la ce mă gândeam.

— Eu cred că știu.

Și-a frecat fruntea, ca și cum ar fi durut-o capul.

— Bănuiesc că știi. Mă gândeam că mașina aceea este afară. EA. Este afară și așteaptă să-i atace. Dar dacă a ieșit din garaj în Ajunul Crăciunului, presupun că avea destule de făcut ca să se mai gândească la părintii mei.

Și-a trântit paharul pe masă, făcându-mă să tresar.

— Și de ce mă tot refer la mașina aceea de parcă ar fi o persoană? a strigat ea – Pe obraji începuseră să i se rostogolească lacrimi. – De ce fac asta?

În seara aceea, la spital, mi-am dat seama foarte clar ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să-i alin suferința. Arnîe era între noi – și o parte din mine. Îl cunoșteam de mult timp. De foarte mult timp.

Dar asta a fost atunci; acum era acum.

Mi-am luat cârjele, am bocănit până la sofa și m-am așezat lângă ea. Pernele au oftat. Nu a fost un pârâit ci doar ceva pe aproape.

Mama ține o cutie de Kleenex în sertarul măsuței de lângă sofa. Am scos unul, m-am uitat la ea și am scos mai multe. I le-am dat iar ea mi-a mulțumit. Apoi, fiindu-mi totuși destul de silă de mine, am luat-o în brațe.

Pentru o clipă Leigh s-â încordat... apoi m-a lăsat s-o trag spre umărul meu. Tremura. Am stat așa, fiind, cred, amândoi speriați să facem și cea mai mică mișcare. Speriați că am putea să explodăm. Sau că o să se întâmple ceva. În partea cealaltă a camerei, ceasul ticăia solemn pe șemineu. Prin ferestrele de pe cei trei pereți pătrundea o lumină intensă de iarnă. În ziua de Crăciun, furtuna se potolise, iar acum cerul senin, fără nori, părea că neagă că ar exista ceva ce se numește zăpadă – dar troienele care se vedeau peste tot ca niște dune, confirmau existența ei.

— Mirosul, am spus eu până la urmă. Cât de sigură ești că l-ai simțit?

— Era acolo! a zis ea, retragându-se de lângă mine și stând încordată.

Mi-am lăsat brațele în jos cu o senzație și de dezamăgire și de ușurare.

— Să știi că a fost acolo... un miros de putrefacție, oribil. – M-a privit. – De ce? Și tu l-ai simțit?

Am clătinat din cap. Nu. Nu chiar.

— Atunci ce știi despre mașină? Știi ceva. Se vede pe fața ta.

A fost rândul meu să mă gândesc mult și bine și, ciudat, mi-a venit în minte imaginea fisiunii nucleare pe care o văzusem într-o carte de fizică. O caricatură. Nu te aștepti să vezi caricaturi într-o carte de fizică dar, cum mi-a spus odată cineva, pe drumul spre educația publicului sunt multe cotituri și serpentine... de fapt acel cineva a fost Arnie. Caricatura înfățișa doi atomi sub forma unor automobile de curse mergând unul spre altul și apoi ciocnindu-se. Bang! în locul unor mașini avariate (și a unei ambulanțe-atom care să ridice electronii și neutronii răniți), masa critică, reacția în lanț și un big-bang superb.

Apoi am ajuns la concluzia că nu era ciudat că mi-am amintit caricatura. Leigh deținea niște amănunte concrete pe care eu nu le cunoșteam. Și viceversa. În ambele cazuri, multe dintre informații erau doar bănuieli; multe erau păreri subiective și circumstanțiale... dar faptele concrete erau suficiente ca să fie înfricoșătoare. M-am întrebat ce ar face poliția dacă ar afla ce știam noi. Puteam să bănuiesc: nimic. Puteai să intentezi proces unei fantome? Sau unei mașini?

— Dennis?

— Mă gândesc. Nu simți că miroase a creier ars?

— Ce știi tu? a întrebat ea iarăși.

Coliziune. Masă critică. Reacție în lanț. Explozie.

Adevărul era că mă gândeam că dacă alăturăm informațiile noastre va trebui să facem ceva, sau să spunem cuiva. Să luăm măsuri. Noi...

Mi-am amintit visul: mașina stând în garajul lui LeBay, motorul ambalându-se, apoi potolindu-se, ambalându-se, apoi potolindu-se, farurile aprinzându-se, scârțâitul cauciucurilor.

I-am luat mâna în palmele mele.

— Okay. Ascultă. Arnie a cumpărat-o pe Christine de la un individ care acum este mort, pe nume Roland D. LeBay. Într-o zi, pe când ne întorceam de la muncă, am văzut-O pe peluza lui și...

— Și tu faci la fel, a spus ea încetișor.

— Ce?

— Îi spui EA.

Am încuviințat, dar nu i-am dat drumul la mână.

— Mda. Știu. Este greu să mă controlez. Problema este că Arnie a dorit-O – pe ea, sau ce este mașina asta – din prima clipă în care a văzut-O. Iar acum mă gândesc... atunci nu am făcut-o, dar acum da... că LeBay a vrut și el foarte mult ca Arnie să O aibă; că i-ar fi dat-O pe gratis dacă altfel nu s-ar fi putut. Ca și cum Arnie a văzut-O pe Christine și a știut, apoi LeBay l-a văzut pe Arnie și a știut și el același lucru.

Leigh și-a retras mâna și a început să-și maseze agitată brațele.

— Arnie a spus că a plătit.

— Cum să nu, a plătit. Și încă plătește. Asta doar dacă a mai rămas ceva din Arnie.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— O să-ți arăt peste câteva minute. Mai întâi, lasă-mă să-ți spun toate faptele.

— De acord.

— LeBay a avut o nevastă și o fetiță. Asta se întâmpla în anii cincizeci. Fata lui a murit pe marginea drumului. A murit sufocată. Din cauza unui hamburger.

Obrajii lui Leigh au pălit din ce în ce mai tare; pentru o clipă a părut la fel de albă și de translucidă ca o sticlă lăptoasă.

— Leigh, am strigat eu neliniștit. Te simți bine?

— Da, a spus ea cu un calm îngrozitor.

Culoarea obrazilor nu s-a schimbat. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă oribilă care probabil dorise să fie un zâmbet liniștitor.

— Mă simt bine. – S-a ridicat. – Te rog, unde este baia?

— La capătul holului. Leigh, arăți groaznic.

— O să vomit, a spus ea cu aceeași voce calmă și a plecat.

Acum se mișca sacadat, ca o păpușă; toată grația de balerină pe care o observasem în umbra ei dispăruse. A ieșit încet din cameră dar, când nu a mai fost în raza privirilor mele, ritmul pașilor ei s-a accelerat; am auzit ușa de la baie deschizându-se brusc. Apoi zgomotele. M-am lăsat pe spate și mi-am acoperit ochii cu palmele.

Când s-a întors era încă palidă, dar își recăpătase totuși o urmă culoare. Se spălase pe față și avea câteva picături de apă pe obraji.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Este în ordine. Doar că... m-ai luat prin surprindere. – A zâmbit obosită. – Bănuiesc că este de la sine înțeles. – Privirile noastre s-au întâlnit. – Spune-mi doar un singur lucru, Dennis. Ceea ce ai spus tu. Este adevărat? într-adevăr?

— Mda. Este adevărat. Și nu-i totul. Dar chiar dorești să auzi și restul?

— Nu, a răspuns ea. Dar, oricum, continuă.

— Am putea s-o lăsăm baltă, am spus eu, dar nu eram convins de asta.

Ochii ei gravi, neliniștiți, mi-au susținut privirile.

— Ar putea să fie... mai prudent dacă n-am lăsa-o baltă, a spus ea.

— Nevasta lui s-a sinucis la scurt timp după ce a murit fetița.

— Mașina ...

— ...a fost implicată ...

— Cum?

— Leigh ...

— *Cum?*

Deci i-am povestit – nu doar despre fetiță și mama ei, ci și despre LeBay, așa cum îmi relatase mie George, fratele lui. Capacitatea fără sfârșit de mânie a acestuia. Puștii care-și bătuseră joc de hainele lui și de tunsoarea castron. Evadarea lui în cadrul armatei, unde toți purtau aceeași uniformă și aveau aceeași tunsoare. Garajul armatei. Blestemele constante la adresa căcănarilor, în special pentru aceia care-i aduceau mașinile, lor scumpe ca să le repare pe socoteala guvernului. Al Doilea Război Mondial. Fratele ucis în Franța. Chevrolet-ul vechi. Hudson Hornet-ul vechi. Și peste toate acestea, acel refren constant, neschimbat, mânia.

— Cuvântul acela, a murmurat Leigh.

— Care cuvânt?

— Căcănari.

Ea se forțase să-l rostească, cu nasul strâmbându-i-se de dezgust.

— *El* îl folosește. Arnie.

— Știu.

Ne-am uitat unul la altul, iar mâna ei s-a strecurat iarăși între ale mele.

— Ești rece, i-am spus.

Alta remarcă izvorâtă din fântâna aceea de înțelepciune, Dennis Guilder. Aveam un milion.

— Da. Mi se pare că niciodată nu o să-mi mai fie cald.

Doream s-o iau în brațe dar n-am făcut-o. Îmi era frică. Arnie era încă prea prezent printre noi. Cel mai îngrozitor lucru – și *era* îngrozitor – era faptul că mi se părea din ce în ce mai mult că el era mort... mort sau sub influența unor farmece străni.

— Ți-a mai spus fratele lui ceva?

— Nimic care să se potrivească.

Dar în mintea mea s-a ridicat o amintire ca o bulă de aer într-un pahar cu apă și apoi a explodat: *El era obsedat și era furios, dar nu era un monstru*, îmi spusese George LeBay. *Cel puțin... eu nu cred că era*. Mi se păruse că, pierdut în trecut cum fusese, avusese de gând să adauge ceva... apoi își dăduse seama unde se afla și că vorbea cu un străin. Ce avusese de gând să spună?

Dintr-o dată mi-a venit o idee monstruoasă. Am îndepărtat-o. Am reușit... dar înlăturarea ei a fost foarte dificilă, ca și cum aș fi împins un pian. Și încă îi puteam vedea silueta vagă în umbră.

Am devenit conștient că Leigh mă privea foarte atentă și m-am întrebat câte din gândurile mele mi se oglindiseră pe față.

— Ai adresa domnului LaBay? m-a întrebat ea.

— Nu.

M-am gândit un moment, apoi mi-am amintit înmormântarea, care mi se părea că a avut loc cu foarte, foarte mult timp în urmă.

— Dar bănuiesc că Legiunea Americană din Libertyville o are. Ei s-au ocupat de înmormântarea lui LeBay și l-au chemat pe fratele său. De ce?

Leigh doar a clătinat din cap și s-a dus la fereastră, unde a rămas privind absentă. *Acțiunea anului*, m-am gândit eu.

S-a întors spre mine și iarăși am fost izbit de frumusețea ei, calmă și simplă, cu excepția acelor pomeți înalți și aroganți – pomeții pe care te aștepți să-i aibă o doamnă care poartă un cuțit la cingătoare.

— Ai spus că o să-mi arăți ceva? Ce era?

Am încuviințat. Acum nu mă mai puteam opri. Reacția în lanț se declanșase. Nu exista nici o metodă s-o opresc.

— Du-te sus. Camera mea este a doua ușă pe stânga. Uită-te în al treilea sertar al măsuței de toaletă. O să trebuiască să cauți sub un teanc de lenjerie de corp, dar nu o să te muște.

Ea a zâmbit – doar puțin, dar și asta era o îmbunătățire.

— Și ce o să găsec? Un săculeț cu droguri?

— M-am lăsat anul trecut, am răspuns zâmbind. Anul ăsta iau 'Ludes. Fac rost de bani vânzând heroină la liceu.

— Ce o să găsec, de fapt?

— Autograful lui Arnie imortalizat pe ghips.

— Autograful lui?

Am încuviințat:

— În duplicat

Le-a găsit, iar cinci minute mai târziu eram din nou amândoi pe canapea, privind două dreptunghiuri de ghips. Erau așezate unul lângă altul pe măsuța de cafea pe care se vedeau semnele trecerii anilor. Pe unul dintre ele mai dansau și alte nume. Îmi păstrasem ghipsurile, chiar o îndrumasem pe asistenta medicală pe unde să le taie. Mai târziu eu decupasem cele două dreptunghiuri, unul de la ghipsul piciorului stâng, celălalt de la dreptul.

Le-am privit în tăcere:

Arnie Cunningham pe dreptul.

Arnie Cunningham pe stângul.

Leigh s-a uitat la mine, întrebătoare și nedumerită.

— Astea sunt bucăți de ghips.

— Da, din ghipsurile mele.

— Este... o glumă sau altceva?

— Nu-i o glumă. L-am urmărit când le-a semnat pe amândouă.

Acum, după ce rostisem cuvintele, am simțit o ciudată ușurare a tensiunii, o relaxare. Era bine că împărtășisem cuiva acest fapt. Îl țineam de prea multă vreme în minte și nu-mi dăduse pace.

— Dar nu seamănă deloc.

— Parcă eu nu știu! Dar nici Arnîe nu prea mai seamăna cu cel de acum cîteva luni. Îar totul este legat de afurisita aia de mașină. – Am arătat sălbatic spre dreptunghiul din stînga. – Aceea nu-i semnătura lui. Îl știu pe Arnîe aproape de-o viață. I-am văzut temele, i-am văzut mesajele, l-am văzut semnându-și chitanța pentru primirea salariilor, iar aceea nu-i semnătura lui. Cea din dreapta, da. Asta, nu. Leigh vrei mâine să faci ceva pentru mine?

— Ce?

I-am spus. Ea a încuviințat încet.

— Pentru noi.

— Hm?

— O s-o fac pentru noi. Deoarece noi trebuie să facem ceva, nu-i așa?

— Da. Bănuiesc că da. Te supără dacă-ți pun o întrebare personală?

A clătinat din cap, ochii ei albaștri, remarcabili, neîndepărtându-și privirile de la mine.

— Cum ai dormit în ultimul timp?

— Nu prea bine. Am visat urât. Dar tu?

— Nu. Nu prea bine.

Apoi, pentru că nu mă mai puteam stăpâni, mi-am pus mâinile pe umerii ei și am sărutat-o. A existat o ezitare momentană și am crezut că ea o să se îndepărteze... apoi și-a ridicat bărbia și mi-a răspuns la sărut cu toată convingerea. Poate că, până la urmă, faptul că eram cât de cât imobilizat, a fost un noroc.

După ce ne-am sărutat ea m-a privit întrebătoare.

— Împotriva viselor, i-am spus, crezând că o să par stupid și tâmpit, așa cum sună întotdeauna în cărți această remarcă. Dar în schimb a sunat dureros de sincer.

— Împotriva viselor, a repetat ea cu gravitate, ca și când ar fi fost un talisman.

Și de data aceasta ea și-a apropiat capul de al meu și ne-am sărutat iarăși, cu cele două dreptunghiuri de ghips zimțate privindu-ne ca niște ochi albi și orbi, cu numele lui Arnîe scris pe ele. Ne-am sărutat pentru simplul confort animalic dat de contactul animalic – acesta, desigur, și încă ceva în plus, începând să fie ceva mai mult – apoi am rămas îmbrățișați fără să vorbim și nu cred că încercam să ne amăgim despre ceea ce se întîmpla – cel puțin nu în totalitate. Era o alinare, dar în același timp era și bunul și bătrînul sex – complet, pîrguit și ațîțat de hormonii adolescențini. Și poate că avea o șansă să devină ceva mai mult și mai frumos decît simplul sex.

Dar mai era și altceva în acele sărutări – eu o știam, ea o știa și probabil că și dumneavoastră. Celălalt sentiment era un fel de trădare rușinată. Puteam să simt cum plîng toate amintirile celor optsprezece am – mușuroaiele pentru furnici, partidele de șah, filmele, lucrurile învățate de la el, ocaziile în care l-am apărât ca să nu fie ucis. Doar că, poate la sfîrșit, n-am reușit să-l apăr. Poate că văzusem ultimele rămășițe ale eului său – iar acesta fusese un eu foarte zdrențuit și nenorocit – în seara de Thanksgiving cînd îmi adusese sandvișurile cu carne de curcan și berile.

Nu cred că vreunul dintre noi s-a gîndit că pînă atunci noi nu făcuserăm nimic de neiertat pentru Arnîe – nimic ce ar fi putut s-o înfurie pe Christine. Dar acum, bineînțeles, făcusem.

*Și sunt pierdut pe podul de peste râu,
Înseamnă că am clacat pe autostradă
Și pe malul apei,
Sanitarii vin pe Thruway,
Pregătiți să mă înfășoare în bandaje,
Iar dacă mă prăbușesc murind
Știu că ea este hotărâtă să pună o pătură
pe patul meu.
Bob Dylan*

În următoarele trei săptămâni eu și Leigh ne-am jucat de-a detectivii și ne-am îndrăgostit.

A doua zi ea s-a dus la Birourile Municipality și a plătit cincizeci de cenți ca să xerografieze două acte – aceste acte se duc la Harrysburg, dar Harrysburg-ul trimite înapoi în oraș o copie.

De această dată, când a venit Leigh, familia mea era acasă. Ellie se zgâia la noi de câte ori avea ocazia. Era fascinată de Leigh, iar eu m-am amuzat în tăcere când, cam la o săptămână după Anul Nou, ea a început să-și poarte părul prins în coadă la fel ca Leigh. Am fost tentat să o tachinez în această privință... dar m-am abținut. Poate că începusem să mă maturizez puțin (dar nu îndeajuns ca să nu-i fur Yodels-urile, pe care le ascundea în spatele recipientelor Tupperware din frigider).

Cu excepția zgâielilor ocazionale ale lui Ellie, în acea după-amiază, douăzeci și șapte decembrie, după ce s-au îndeplinit formalitățile de rigoare am fost lăsați singuri în camera de zi. Am prezentat-o pe Leigh mamei și tatălui meu, mama ne-a servit cu cafea și am discutat. Elaine a vorbit cel mai mult – pălăvrăgind despre școala ei și punându-i lui Leigh tot felul de întrebări despre a noastră. La început m-am supărat, apoi am fost recunoscător. Amândoi părinții mei sunt exemplul tipic al politeței clasei de mijloc (dacă mama ar fi condusă spre scaunul electric și în drum s-ar lovi de preot, ea s-ar scuza) și puteam să simt destul de bine că ei o plăceau pe Leigh, dar era de asemenea evident – cel puțin pentru mine – că erau puțin nedumeriți și încurcați, întrebându-se unde se potrivea Arnie în toate acestea.

Ceea ce bănuiesc că ne întrebam și noi, eu și Leigh. Până la urmă ei au făcut ceea ce fac părinții când sunt nedumeriți în asemenea situații – au catalogat totul drept probleme ale puștilor și s-au întors la treburile lor. Primul s-a scuza tata, spunând că în atelierul lui era harababura obișnuită de după Crăciun și că trebuie să înceapă să facă ordine. Mama a spus că dorea să scrie cate ceva.

Elaine m-a privit cu solemnitate și m-a întrebat.

— Isus a avut câine?

Eu și Elaine am izbucnit în hohote. Leigh ne-a privit cum râdem, zâmbind politicoasă, așa cum fac străinii când este vorba de o glumă de familie.

— Întinde-o, Ellie, am spus.

— Ce o să faci dacă nu? a întrebat, dar era doar o alintare de rutină; ea se ridicase deja.

— O să te pun să-mi speli lenjeria de corp.

— *Pe dracu'!* a declarat Ellie și a părăsit camera.

— Sora mea mai mică, am spus eu.

Leigh zâmbea.

— E grozavă.

— Dacă ar trebui să stai tot timpul cu ea s-ar putea să-ți schimbi părerea. Hai să vedem ce ai adus.

Leigh a pus una din foile xerografiate pe măsuța de cafea, aceea unde cu o zi înainte fuseseră bucățile din ghipsurile mele.

Era reînregistrarea unei mașini de mâna a doua, un Plymouth 1958 Sedan (4 uși), roșu și alb. Era datată 1 noiembrie 1978 și semnată Arnold Cunningham. Tatăl lui contrasemnase pentru el.

SEMNĂTURA PROPRIETARULUI Arnold Cunningham

SEMNĂTURA PĂRINTELUI SAU TUTORELUI
(DACĂ PROPRIETARUL ARE SUB 18 ANI) Michael Cunningham

— Cu ce seamănă asta? am întrebat.

— Cu una dintre semnăturile de pe dreptunghiurile pe care mi le-ai arătat, a spus ea. Cu care?

— Este modul în care se semna imediat după ce m-am accidentat la Ridge Rock. Este semnătura lui dintotdeauna. Acum hai s-o vedem pe cealaltă.

A pus-o jos lângă prima. Acesta era un formulat de înregistrare pentru o mașină nouă, un Plymouth 1958 Sedan (patru uși), roșu și alb. Era datată 1 noiembrie 1957 – am simțit o tresărire neplăcută la vederea acestei similitudini, iar privind-o pe Leigh am văzut că și ea o observase.

— Uită-te la semnătură, a spus ea.

M-am uitat.

SEMNĂTURA PROPRIETARULUI Richard De Bay

SEMNĂTURA PĂRINTELUI SAU TUTORELUI
(DACĂ PROPRIETARUL ARE SUB 18 ANI) _____

Acesta era scrisul pe care Arnie îl folosise în seara de Thanksgiving; nu trebuia să fii un geniu sau un expert grafolog ca să observi asta. Numele erau diferite, dar scrisul era identic.

Leigh a întins mâna spre mine, iar eu i-am strâns-o.

În atelierul său din pivniță, tatăl meu făcea jucării. Bănuiesc că acest fapt s-ar putea să vi se pară destul de ciudat, dar este hobby-ul său. Sau poate mai mult decât un hobby. Cred că a existat un moment în viața lui când a trebuit să facă o alegere dificilă între a merge la colegiu și a deveni un meșteșugar de jucării. Dacă așa s-a întâmplat, atunci bănuiesc că a ales drumul mai sigur. Câteodată mi se pare că asta văd în ochii lui, un fel de fantomă veche care n-a fost uitată, dar probabil că-i doar imaginația mea, care pe atunci era mult mai leneșă decât este acum.

Eu și Ellie am fost principalii beneficiari, dar și Arnie a găsit sub pomul de Crăciun și lângă torturile aniversare unele dintre jucăriile tatălui meu, după cum și cea mai bună prietenă din copilărie a lui Ellie, Aimee Carruthers (care se mutase de mult în Nevada și care era pomenită acum în tonurile melancolice, rezervate pentru persoanele care au murit de tinere și fără sens), precum și mulți alți amici de-ai noștri.

Acum tatăl meu dădea majoritatea jucăriilor la Fondul 400 al Armatei Salvării, iar înainte de Crăciun pivnița semăna cu atelierul lui Moș Crăciun – chiar până în Ajun de Crăciun era ticsită cu cutii de carton care conțineau trenulețe de lemn, truse mici de scule, ceasuri care mergeau, animale de pluș, câte un teatru de păpuși etc. Principala sa pasiune era pentru jucăriile de lemn (până la războiul din Vietnam, făcuse batalioane de soldăței, dar în ultimii cinci ani fuseseră lăsați la o parte, fără nici o zarvă – nici acum nu sunt sigur dacă o făcuse conștient), dar ca un meseriaș care se respectă, tatăl meu aborda toate domeniile. În timpul

săptămânii de după Crăciun exista o perioadă moartă. Atelierul părea teribil de gol, și doar mirosul dulceag de rumeguș amintea de jucăriile care fuseseră acolo.

În săptămâna aceea el mătura, curăța, își ungea ustensilele și se pregătea pentru următorul an. Apoi, pe măsură ce iarna înainta, în ianuarie și în februarie, jucăriile și gunoiul aparent, care devenea părți de jucării, începeau să reapară – trenulețe și balerine de lemn cu obrajii îmbujorați; o cutie cu material de umplutură luat din canapeaua veche a cuiva, care până la urmă umplea burta unui ursuleț (tata își denumea ursuleții Owen sau Olive – între faza de bebeluș și clasa a doua eu am distrus sase Ursuleți Owen, iar Ellie a distrus cam tot atâția Ursuleți Olive), bucăți mici de sârmă, nasturi și ochi plați împrăștiați pe masa de lucru, ieșiți parcă dintr-o poveste de groaza. La urmă, apăreau cutiile de la sticlele de băuturi, iar jucăriile erau împachetate în ele.

În ultimii trei ani el câștigase trei premii de la Armata Salvării, dar le ținea ascunse într-un sertar, ca și când i-ar fi fost rușine de ele. Pe atunci nu înțelegeam de ce și nici acum nu pricep – nu pe deplin – dar cel puțin știu că motivul nu era rușinea. Tatăl meu nu avea nimic de care să-i fie rușine.

În acea seară, după cină, mi-am croit drum până jos, strângând nebunește balustrada cu o mână și folosindu-mi cârja ca un băț de schi.

— Dennis, a spus el plăcut surprins dar puțin neliniștit. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Și-a pus mătura lângă un morman de așchii galbene și m-a privit ca să se convingă dacă într-adevăr reușesc.

— Atunci, ce-ai zice să-ți dau un brânci?

— Ha-ha, foarte amuzant.

Am ajuns jos, am sărit într-un picior până la balansoarul mare pe care tata îl ține în colț lângă vechiul televizor Motorola alb-negru și m-am așezat. *Zduf.*

— Ce mai faci? m-a întrebat el.

— Destul de bine.

A ridicat un fâraș cu așchii, l-a deșertat în coșul de gunoi, a strănutat și a mai ridicat încă unul.

— Nu ai dureri?

— Nu. Ei bine... puține.

— Trebuie să fii atent cu scările. Dacă mama ar fi văzut ce ai făcut acum...

Am rânjit.

— Mda, ar fi țipat.

— Unde *este* mama ta?

— Ea și Ellie s-au dus la familia Rennekes. Dinah Rennekes a primit de Crăciun o colecție completă a albumelor lui Shaun Cassidy. Ellie este *verde*.

— Credeam că Shaun a căzut în dizgrație, a spus tata.

— Eu cred că ei îi este frică să nu-i joace moda o festă urâtă.

Tata a răs. Între noi s-au instalat câteva momente de tăcere plăcută, eu stând pe scaun și el măturând. Știam că până la urmă va ajunge ia subiect și așa s-a-ntâmpat.

— Leigh – a spus el – obișnuia să iasă cu Arnie, nu-i așa?

— Da.

M-a privit, apoi și-a reluat lucrul. Credeam că o să mă întrebe dacă mi se părea înțelept, sau poate o să spună că prin a fura prietena celui mai bun prieten nu este calea de a menține prietenia și armonia. Dar nu a spus nimic de acest gen.

— Nu prea îl mai vedem pe Arnie zilele astea. Crezi că îi este rușine de

mizeria în care a intrat?

Aveam bănuiala că tata nu crede așa ceva; că pur și simplu încerca terenul.

— Nu știu.

— Nu cred că trebuie să-și facă prea multe griji. Cu Darnell mort – a înclinat fărașul pe buza coșului de gunoi și așchiile au căzut înăuntru – mă îndoiesc că ei se vor deranja să-i intenteze proces.

— Nu?

— Nu lui Arnie. Nu pe baza unor acuzații serioase. S-ar putea să fie amendat și judecătorul probabil îi va ține o predică, dar nimeni nu dorește să pună o pată de neșters în dosarul unui băiat alb dintr-un mediu sănătos, care trebuie să urmeze colegiul și să-și facă un viitor fructuos în societate.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare și eu m-am foit în scaun, simțindu-mă dintr-o dată neliniștit.

— Mda, bănuiesc că așa este.

— Numai că el nu mai este ca înainte, nu-i așa, Dennis?

— Nu. S-a schimbat.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Thanksgiving.

— Atunci a fost okay?

Am clătinat încet din cap, venindu-mi brusc să plâng și să-i povestesc totul. Mai simțisem asta o dată și n-o făcusem; și acum am rezistat, dar dintr-un alt motiv. Îmi amintisem ce spusese Leigh despre faptul că fusese îngrijorată pentru părinții ei în Ajunul Crăciunului. Iar acum mi se părea că dacă cei apropiați nouă știau cât mai puțin despre bănuielile noastre, cu atât erau ei... mai în siguranță.

— Ce nu este în regulă cu el?

— Nu știu.

— Leigh știe?

— Nu. Nu cu siguranță. Noi avem... niște bănuieli.

— Vrei să mi le spui?

— Da. Într-un fel, vreau. Dar cred că ar fi mai bine să nu ți le spun.

— În ordine. Pentru moment.

A continuat să măture. Zgomotele pe care le făceau perii măturii pe ciment erau aproape hipnotice.

— Și poate ar fi mai bine să discuți cu Arnie cât mai curând.

— Mda. Și eu mă gândeam la asta.

Dar nu era o discuție pe care s-o aștept cu nerăbdare.

A urmat o altă perioadă de tăcere. Tata a terminat de măturat, apoi a privit în jur.

— Arată destul de bine, nu?

— Superb, Dad.

A zâmbit puțin trist și și-a aprins un Winston. De la infarct renunțase aproape complet la țigări, dar își ținea în pachet de rezervă și, din când în când – de obicei când era stresat de ceva – își mai aprindea una.

— Aiurea. Arată al naibii de gol.

— Ei bine... mda.

— Vrei să te ajut să urci scările?

Mi-am luat cârjele.

— N-aș refuza.

M-a privit și a chicotit.

— Long John Silver⁷. Tot ce-ți mai lipsește este papagalul.

— Ai de gând să stai acolo și să te hlizești sau îmi dai o mână de ajutor?

— Îți dau o mână de ajutor.

⁷ Personaj din *Comoara din Insulă* de R.L. Stevenson

Mi-am pus o mână pe umărul lui, simțindu-mă ca un băiețel – mi-am reamintit imagini aproape uitate în care el mă ducea în brațe la culcare în serile de duminică, după ce eu adormeam la jumătatea programului *Ed Sullivan Show*. Mirosul aftershave-ului său era același.

Când am ajuns sus, mi-a spus:

— Întrerupe-mă dacă pun întrebări care nu mă privesc, Denny, dar Leigh nu mai iese cu Arnie, nu-i așa?

— Nu, Dad.

— Iese cu tine?

— Hm... ei bine, nu prea știu. Bănuiesc că nu.

— Adică nu *încă*.

— Ei bine – mda, cred că așa este.

Începeam să nu mă mai simt în apele mele și bănuiesc că s-a văzut asta pe fata mea, dar el totuși a continuat:

— Ar fi corect să spun că ea a rupt-o cu Arnie pentru că el nu mai este aceeași persoana?

— Da. Cred că ar fi corect.

— El știe despre tine și Leigh?

— Dad, nu este nimic de știut... cel puțin, nu încă.

Și-a dres glasul, a părut că se gândește, apoi n-a spus nimic. Mi-am retras mâna și m-am sprijinit în cârje. Poate că m-am concentrat prea mult asupra lor.

— Să-ți dau un mic sfat gratuit, a spus tata până la urmă.

Străduiește-te ca el să nu afle ce este între tine și ea – și nu mai susține că nu este nimic. Voi încercați să-l ajutați cumva, nu-i așa?

— Dad, nu cred că este ceva ce eu sau Leigh am putea să facem pentru Arnie.

— Eu l-am văzut de vreo două sau trei ori.

— Zău? am spus eu surprins. Unde?

Tata a ridicat din umeri.

— Pe stradă. Prin centru. Știi tu. Libertyville nu-i chiar așa de mare, Dennis. El...

— El ce?

— De-abia m-a recunoscut. Și arată mai bătrân. Acum, după ce tenul i s-a curățat, arată mai bătrân. Eu crezusem că seamănă cu taică-su', dar acum... – S-a întrerupt brusc. – Dennis, te-ai gândit că Arnie ar putea să aibă un fel de cădere nervoasă?

— Da, am răspuns eu și în mod straniu mi-am dorit să-i pot spune că existau și alte alternative. Mai rele. Alternative care l-ar fi făcut pe bătrânul meu să creadă că eu eram cel care avea o cădere nervoasă.

— Să fii atent, a spus el și, cu toate că nu s-a referit la ceea ce i se întâmplase lui Will Darnell, dintr-o dată am fost foarte sigur că la asta se gândea. Să fii atent, Dennis.

A doua zi m-a sunat Leigh și mi-a spus că tatăl ei era chemat la Los Angeles pentru unele probleme de sfârșit de an și le propusese, sub un impuls de moment, să meargă și ele, să scape pentru câteva zile de frig și de zăpadă.

— Mama a fost foarte încântată de idee, iar eu nu am putut găsi un motiv plauzibil ca să nu merg. Sunt doar zece zile, iar școala nu începe până la opt ianuarie.

— Este superb. Distracție plăcută.

— Crezi că ar trebui să merg?

— Dacă tu nu crezi, ar trebui să-ți faci o consultație la cap.

— Dennis?

— Da?

Vocea ei a scăzut puțin în intensitate.

— O să fii atent, nu-i așa? Eu... ei bine, în ultimul timp m-am gândit

mult la tine.

Apoi a închis, lăsându-mă uimit și plăcut încălzit – dar vinovăția a rămas, acum poate atenuându-se puțin, dar totuși persistentă. Tata mă întrebase dacă încercam să-l ajut pe Arnie. Oare? Sau poate îmi vâram nasul într-o latură a vieții sale, care fusese foarte ferm marcată ca interzisă... și între timp, îi furam prietena? Și ce anume *ar* face sau *ar* spune Arnie dacă ar afla?

Mă durea capul de atâtea întrebări și m-am gândit că poate-i chiar mai bine că Leigh pleacă pentru un timp din oraș.

Așa cum ea însăși spusese despre părinții noștri, părea mai prudent.

Vineri, douăzeci și nouă decembrie, ultima zi de lucru din acel an, am sunat la Legiunea Americană din Libertyville și am cerut să vorbesc cu secretarul. De la administratorul clădirii am aflat numele lui: Richard McCandless și un număr de telefon. Numărul s-a dovedit a fi cel de la David Emerson's, magazinul de mobilă "bună" din Libertyville. Mi s-a spus să aștept un moment, apoi McCandless a venit la telefon, o voce profundă, gravă, care îl indica în jur de șaizeci de ani – ca și când proprietarul vocii își croise drum împreună cu generalul Patton prin Germania, luptând poate umăr la umăr și mușcând cu dinții gloanțele inamice din aer în timp ce înaintau.

— McCandless, a spus el.

— Domnule McCandless, numele meu este Dennis Guilder. În luna august ați organizat o înmormântare militară pentru o persoană pe numele Roland D. LeBay..

— Era un prieten de-al dumneavoastră?

— Nu, doar o cunoștință, dar...

— Deci nu trebuie să vă menajez sentimentele, a spus McCandless cu voce gravă. – Glasul său semăna cu cel al lui Andy Devine, altoit cu al lui Broderick Crawford. – LeBay nu era nimic altceva decât o gușă spurcată, iar dacă ar fi fost după mine, Legiunea n-ar fi avut nimic de-a face cu plantarea lui. El a părăsit organizația în 1970. Dacă n-ar fi plecat, l-am fi dat afară. Omul ăla a fost cel mai arțăgos ticălos care a existat vreodată.

— Chiar așa?

— Întocmai. Se lua la hartă din orice, iar dacă reușea se și bătea. Nu puteai să joci poker cu ticălosul și desigur nu puteai să bei cu el. În primul rând nu reușeai să ții pasul cu el și, în al doilea rând, devenea periculos. Dar nu-i trebuia mult ca să devină periculos. Un ticălos nebun – scuză-mi limbajul. Cine ești tu, băiete?

Timp de un moment mi-a trecut prin minte gândul nebunesc de a-i da replica lui Emily Dickinson: *Sunt nimeni! Cine ești tu?*

— Un prieten de al meu a cumpărat o mașină de la LeBay chiar înainte ca acesta să moară.

— Rahat! Nu acel '57?

— Ei bine, de fapt era un '58.

— Mda, mda, '57 sau '58, roșu și alb. Țăla era singurul lucru nenorocit la care ținea el. O trata de parcă era o femeie. Din cauza mașinii aceleia a părăsit el Legiunea, știai?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Ah, rahat! Poveste veche, puștiule. Și așa te-am plictisit destul cu prostiile. Dar de fiecare dată când mă gândesc la ticălosul de LeBay, văd roșu. Încă mai am cicatricele pe mâini. Unchiul Sam mi-a luat trei ani din viață în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial și nu m-am ales nici măcar cu o Inimă Purpurie, cu toate că am fost pe front aproape tot timpul. M-am bătut aproape pe jumătate din insulele alea imputite din Pacific. Eu și încă cincizeci de inși a trebuit să ținem piept în Guadalcanal unui potop

japonez – două milioane de japonezi afurisiți, dând năvală, drogați până-n albul ochilor și agitând săbiile alea pe care le făceau din cutii de cafea Maxwell House – și nu m-am ales nici măcar cu o cicatrice. Am simțit cum au trecut pe lângă mine câteva gloanțe și, chiar înainte să stopăm atacul ăla, ortacului de lângă mine i s-au rearanjat mațele prin bunăvoința împăratului Japoniei, dar singura dată când am văzut culoarea propriului meu sânge acolo, în Pacific, a fost când m-am tăiat bărbierindu-mă. Apoi...

McCandless a răs.

— Mii de draci, iarăși m-am pornit. Nevastă-mea spune că într-o zi o să-mi deschid gura așa de mult, încât o să cad în ea. Cum spunea că te numești?

— Dennis Guildler.

— Okay, Dennis, eu te-am plictisit destul, acum plictisește-mă tu pe mine. Ce dorești?

— Ei bine, prietenul meu a cumpărat mașina și a reparat-o... a transformat-o într-un fel de mașină de curse, cam așa ceva. O piesă de expoziție.

— Mda, întocmai ca LeBay, a spus McCandless, iar mie mi s-a uscat gura. Iubea afurisita aia de mașină, asta pot să afirm. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nevastă-sa – știi ce s-a întâmplat cu ea?

— Da.

— Din cauza lui s-a sinucis, a spus McCandless înverșunat. După ce puștoaica lor a murit, ea n-a găsit la el nici un fel de alinare. Deloc.. Cred că nu-i păsa deloc nici de puștoaică. Iartă-mă, Dennis. Nu mă pot opri. Vorbesc tot timpul. Totdeauna am făcut așa. Mama mea obișnuia să-mi spună: "Dickie, limba ta este prinsă la mijloc și are două capete". Ce ziceai că vrei?

— Eu și prietenul meu am fost la înmormântarea lui LeBay, iar după ce s-a terminat, am luat legătura cu fratele său...

— Părea un tip destul de simpatic, m-a întrerupt McCandless. Profesor de liceu în Ohio.

— Corect. Trebuia să vorbesc cu el și într-adevăr părea un tip în regulă. I-am spus că subiectul lucrării mele de absolvire la Engleză este Erza Pound.

— Erza, cine?

— Pound.

— Cine naiba-i ăsta? A fost la înmormântarea lui LeBay?

— Nu, domnule. Pound a fost un poet.

— Un ce?

— Poet. Și el este mort.

— Oh.

McCandless părea să aibă dubii.

— Oricum, LeBay – mă refer la George LeBay – mi-a spus că o să-mi trimită un teanc de reviste despre Erza Pound dacă vreau. Ei bine, până la urmă cred că am nevoie de ele, dar am uitat să-mi notez adresa lui. Mă gândeam că dumneavoastră o aveți.

— Desigur, trebuie să fie în registre; toate datele le avem acolo. Nu suport să fiu un nenorocit de secretar, dar anul când a trebuit să îndeplinesc această funcție se termină în iulie și n-am s-o mai fac altă dată. Înțelegi la ce mă refer. Fir'ar al dracului, niciodată.

— Sper că nu v-am deranjat prea tare.

— Nu. Drace, nu. Adică, de asta există Legiunea Americană, nu-i așa? Ca să dăm o mână de ajutor oamenilor. Dă-mi adresa ta, Dennis, și o să-ți trimit o carte poștală cu adresa.

I-am spus numele și adresa și m-am scuzat iarăși că l-am deranjat în timpul serviciului.

— Nici o problemă. Oricum sunt în pauza de cafea.

M-am întrebat ce anume făcea el la David Emerson's, magazinul de la care cumpăra elita Libertyville-ului. Era vânzător? Mi-l imaginam însoțind-o pe o doamnă drăguță prin magazin și spunându-i: *Aici este un divan al naibii de drăguț, coniță, și uitați-vă la afurisita asta de canapea, puteți să fiți sigură că noi nu aveam așa ceva în Guadalcanal când tâmpiții aia de japonezi drogați ne-au atacat cu săbiile lor Maxwell House.*

Am rânjit puțin, dar cuvintele cu care a continuat m-au potolit repede.

— Am mers de câteva ori cu mașina lui LeBay. Nu mi-a plăcut. Să fiu al dracului dacă știu de ce, dar nu mi-a plăcut. Și n-aș mai fi făcut asta niciodată după ce nevastă-sa... știi tu. Isuse, îmi dădea fiori răi.

— Pun pariu, am spus, iar vocea mea părea că vine de la mare distanță. Ascultați, ce *s-a întâmplat* când a părăsit el Legiunea? Spuneți că a fost ceva în legătură cu mașina?

A ras, cu un aer destul de mulțumit.

— Chiar te interesează povestea aia veche?

— Ei bine, da. Mă interesează. Amintiți-vă că prietenul meu a cumpărat mașina.

— Hm, atunci o să-ți povestesc. A fost o chestie a dracu' de ciudată. Câțiva dintre noi își mai amintesc din când în când de întâmplarea aia, atunci când bem toți câte ceva. Nu sunt singurul care am cicatrice pe mâini. Dacă stau mai bine să mă gândesc, totul a fost foarte ciudat.

— Ce?

— A, a fost o șotie copilărească. Dar, știi, nimănui nu îi plăcea ticălosul. Era un intrus, un singuratic...

Ca și Arnie, m-am gândit.

— ...și toți băusem, a terminat McCandless. Eram după o întrunire, iar LeBay se dădea în spectacol mai rău decât de obicei. Deci câțiva dintre noi stăteam la bar, știi, și ne puteam da seama că LeBay se pregătea să plece acasă. Isi punea jacheta și se certa cu Poochie Anderson pe o chestie de baseball. Când LeBay pleca, întotdeauna ieșea în același mod, puștiule. Sărea în Plymouth-ul său, dădea înapoi, apoi demara în trombă. Chestia aia ieșea din parcare ca o rachetă, imprăștiind peste tot pietricele. Deci – a fost ideea lui Sonny Bellerman – am fost cam patru dintre noi care am ieșit în parcare pe usa din spate, în timp ce LeBay zbiera la Poochie. Ne-am dus în colțul îndepărtat al clădirii, fiindcă știam că până acolo dă înapoi mașina înainte de a pleca. Întotdeauna i se adresa cu un nume de fată, și-am spus că era ca și cum ar fi fost însurat cu chestia aia afurisită.

"Țineți-vă ochii deschiși și capetele jos că altfel ne vede", ne-a zis Sony, "și nu vă mișcați până când nu vă spun eu". Știi, eram toți beți turtă. Deci, cam zece minute mai târziu el a ieșit, beat criță, căutându-și cheile în jachetă, Sonny a spus: "Bă, pregătiți-vă și țineți-vă capetele ferite". LeBay se suie în mașină și o băgă în marșarier. A fost perfect, pentru că s-a oprit ca să-și aprindă o țigară, în timpul asta noi am apucat bara de protecție din spate a Fury-ului și l-am ridicat astfel încât atunci când pornea, improșcând ca de obicei clădirea cu prundis, știi tu, să nu reușească decât să-și rotească roțile în gol și să nu plece niciunde. Înțelegi ce vreau să spun?

— Mda, am spus.

Era o șotie copilărească; și noi făcusem din când în când așa ceva la petrecerile școlare, iar o dată, ca să glumim, ridicasem roțile din spate ale Dodge-ului lui Puffer, antrenorul.

— Totuși, am avut un fel de șoc. El și-a aprins țigara, apoi a deschis radioul. Asta era o altă chestie care ne enerva pe noi al dracului de tare, felul cum el asculta tot timpul rock-and-roll, de parcă ar fi fost un puști și nu un ditamai măgarul bătrân apt de Asistență Socială. Apoi a schimbat vitezele. Noi n-am văzut, fiindcă ne lăsasem în jos ca să nu ne observe. Îmi amintesc că Sonny Bellerman chicotea și a șoptit chiar înainte să se

întâmples chestia aia "Bă, sunt sus?" iar eu i-am răspuns "Puța ta e sus, Bellerman". Știi, el a fost singurul care s-a accidentat cu adevărat. Din cauza verighetei. Dar, jur pe Dumnezeu, roțile *erau* ridicate. Ridicase Plymouth-ul cu zece centimetri de la sol.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. După cum se desfășura povestirea, mă gândeam că aș fi putut să ghicesc.

— Ce s-a întâmplat? A țâșnit ca întotdeauna, asta s-a întâmplat! Întocmai ca și cum toate cele patru roți ar fi fost pe sol. A improșcat prundiș și a smuls bara de protecție din mâinile noastre, și cu un yard de piele cu tot. Cam tot inelarul lui Sonny Bellerman; verigheta i s-a agățat în bara de protecție, iar degetul s-a rupt ca un dop care iese dintr-o sticlă. Și l-am auzit pe LeBay râzând în timp ce se îndepărta, de parcă ar fi știut tot timpul că noi eram acolo. Știi, ar fi putut să afle, dacă s-ar fi dus în spate ca să folosească toaleta după ce a terminat de urlat la Poochie, ar fi putut să se uite pe fereastră în timp ce urina și să ne vadă pe noi cum stăm și-l așteptăm în spatele casei. – Ei bine, asta a pus capac la toate. I-am trimis o scrisoare în care-i spuneam că-i cerem să renunțe la calitatea de membru. Dar ca să vezi cât de ciudată este lumea: Sonny Bellerman a fost cel care s-a ridicat la întrunirea pe care am avut-o după ce a murit LeBay și a spus că trebuie totuși să facem cele de cuviință. "Desigur", a spus Sonny, "individul a fost un ticălos abject, dar a luptat în război împreună cu noi. Deci, de ce să nu-l trimitem pe ultimul drum așa cum trebuie?" Deci așa am făcut. Nu știu. Cred că Sonny Bellerman este un creștin mai bun decât mine.

— Probabil că nu ați ridicat roțile din spate; am spus eu, gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat cu ăia care-și bătuseră joc în noiembrie de Christine. Pierduseră mult mai mult decât pielea de pe degete.

— Le-am ridicat, a spus McCandless. Am fost improșcați cu prundiș, dar azvârlit de roțile *din față*. Nici până acum nu am reușit să-mi dau seama cum a reușit el să facă asta. Este destul de înfiorător. Gerry Barlow – a fost unul dintre noi – a pretins tot timpul că LeBay a reușit cumva să facă tracțiune dublă, dar nu cred că se poate face așa ceva, nu-i așa?

— Nu, am spus eu. Nu cred că se poate.

— Aș, n-a făcut asta, a aprobat McCandless. N-a făcut-o niciodată. Ei bine, hei! Am dat din gură cam mult. Ar trebui să mai beau jumătate de cană de cafea până să se termine pauza. O să-ți trimit adresa dacă o avem. Cred că o avem.

— Mulțumesc, domnule McCandless.

— Plăcerea mea, Dennis. Ai grijă de tine.

— Desigur. Folosește-o, dar nu abuza de ea, corect?

A râs.

— Așa se spunea în anii cincizeci.

A închis.

Am pus încet receptorul jos și m-am gândit la mașini care continuă să se deplaseze chiar și atunci când le ridici de pe sol roțile motoare. *Destul de nefiresc*. Era într-adevăr nefiresc, iar McCandless încă mai avea cicatricile cu care să dovedească. Asta m-a făcut să mă gândesc la ceva ce-mi spusese George LeBay. Și el avea o cicatrice care dovedea asocierea lui cu Roland D. LeBay. Și, pe măsură ce îmbătrâneam, cicatricea *se mărise*.

*Nimeni nu cunoaște motivul –
Cauciucuri care țipă, focuri scânteietoare și
dus a fost acest tânăr star,
O, cum l-au putut lăsa să moară?
Totuși, un tânăr s-a dus, dar legenda lui
dăinuie,
Fiindcă a murit fără nici un scop...
Bobby Troup*

În Ajunul Anului Nou l-am sunat pe Arnie. Avusesem două zile ca să iau o hotărâre și nu prea voiam să-l sun, dar trebuia să-l văd. Ajunsesem să cred că nu puteam să iau o decizie până când nu-l vedeam. Și până când nu o vedeam iarăși pe Christine. La micul dejun adusesem vorba de mașină, ca din întâmplare, iar tatăl meu îmi spusese că după părerea lui toate mașinile sechestrate în Garajul Darnell fuseseră fotografiate și returnate.

La telefon mi-a răspuns Regina Cunningham, cu voce rezervată și convențională.

— Casa Cunningham.

— Bună Regina, Dennis la telefon.

— Dennis!

Părea și bucuroasă și surprinsă. Pentru un moment a fost vocea Reginei dintotdeauna, cea care ne dăduse mie și lui Arnie sandvișuri cu unt de arahide amestecat cu bucățele de șuncă (bineînțeles, unt de arahide și șuncă pe felii de pâine de secară).

— Ce mai faci? Am auzit că ți-au dat drumul din spital.

— Eu sunt bine. Dar voi?

A urmat o pauză scurtă, apoi a spus:

— Ei bine, știi care a fost situația în ultimul timp.

— Probleme. Da.

— Toate problemele pe care nu le-am avut până acum, a spus Regina. Bănuiesc că s-au adunat undeva într-un colț și au așteptat să ne asalteze.

Mi-am dres glasul și n-am spus nimic.

— Vrei să vorbești cu Arnie?

— Dacă este acolo.

După încă o pauză scurtă Regina a continuat:

— Îmi amintesc cum hoinăreai voi în zilele bune, în Ajunul Anului Nou, în așteptarea miezului nopții. De asta ai sunat, Dennis?

Vocea ei era parcă timidă, iar asta nu semăna deloc cu Regina cea foarte hotărâtă.

— Ei bine, da. Chestii copilărești, știu, dar...

— Nu! a spus ea repede. Nu, nu-i deloc așa! Dennis, dacă Arnie a avut vreodată nevoie de tine – dacă a avut nevoie de un prieten – atunci acum este acel moment. El... acum este sus, doarme. Doarme mult prea mult. Și el... el nu este... el nu a....

— Regina, ce nu a făcut?

— Nu a trimis nici o cerere de înscriere la colegiu! a izbucnit ea, după care și-a coborât imediat tonul, ca și când Arnie ar fi putut s-o audă. Nici măcar una! A înregistrat 700 de puncte în baremul oficial și ar putea să intre la orice colegiu din țară – cel puțin ar fi putut, înainte de aceste... aceste necazuri. – Glasul ei tremura la granița lacrimilor, dar apoi s-a controlat. – Vorbește cu el, Dennis. Dacă ai putea să-ți petreci seara asta cu el... să bei câteva beri cu el și să... să vorbești cu el...

S-a oprit, dar îmi dădeam seama că mai era ceva. Ceva ce trebuia să spună, dar nu putea.

— Regina.

Nu-mi plăcuse Regina cea de dinainte, dictatoarea care părea să

dirijeze viețile soțului și a fiului ei după propriile dorințe, dar această femeie debusolată și plângăreață îmi displăcea chiar mai tare.

— Haide. Liniștește-te.

— Îmi este frică să vorbesc cu el, a spus ea până la urmă. Și lui Michael îi este teamă să discute cu el. El... pare că explodează dacă îl contrazici în unele privințe. La început era doar mașina; acum este și colegiul. Dennis, vorbește cu el, te rog.

A urmat o altă pauză scurtă. Apoi, aproape întâmplător, a rostit fraza care o rodea cel mai tare:

— Cred că îl pierdem.

— Nu, Regina, hei...

— Îl chem, a spus ea brusc și receptorul a căzut.

Așteptarea s-a prelungit. Am strâns receptorul între falcă și umăr și am bătut darabana cu degetele în ghipsul care-l mai aveam încă în partea de sus a piciorului stâng. M-am luptat cu o pornire foarte puternică de-a închide telefonul și de-a lăsa la o parte toată tărașenia.

În cealaltă parte, receptorul a fost din nou ridicat.

— Alo? a întrebat o voce obosită, iar gândul care mi-a ars mintea, cu deplină siguranță, a fost: *Acesta nu-i Arnie.*

— Arnie?

— Pare a fi Dennis Guilder, gura care umblă ca un bărbat, a spus vocea, iar *această remarcă* semăna cu Arnie – dar, în același timp, nu.

Vocea lui de fapt nu se îngroșase, dar părea că se *asprise* ca și când ar fi strigat prea mult. Era ciudat, de parcă aș fi vorbit cu un străin care îl imita destul de bine pe prietenul meu, Arnie.

— Fii atent ce spui, papagalule, i-am răspuns.

Zâmbeam, dar mâinile îmi erau reci ca gheata.

— Știi – a spus el pe un ton confidențial – chipul tău și curul meu se aseamănă suspect de mult.

— Am observat asemănarea, dar eu credeam că-i invers, am spus eu, și apoi între noi s-a lăsat tăcerea – îndeplinisem formalitățile necesare. Deci ce faci în seara asta?

— Nu prea multe. N-am stabilit nici o întâlnire. Tu?

— Sigur, sunt în mare formă. Mă duc s-o iau pe Roseanne și mergem la Studio 2000. Dacă vrei, poți să vii și tu ca să-mi ții cârjele în timp ce noi dansăm.

A râs puțin.

— Mă gândeam să vin la tine, am spus. Să ne petrecem Revelionul așa cum făceam altădată. Știi?

— Da! a spus Arnie.

Părea încântat de idee – dar tot nu era el.

— O să-l vedem pe Guy Lombardo și toate aiurelile alea hazlii. O să fie mișto.

Am făcut o pauză, nesigur ce să mai spun. Până la urmă i-am replicat prudent:

— Ei bine, poate Dick Clark sau altcineva, Arnie, Guy Lombardo a murit.

— Ei na? – Arnie părea încurcat, bănuitor – Oh. Oh, da, bănuiesc că așa este. Dar Dick Clark încă mai rezistă, nu-i așa?

— Corect.

— Trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului, Dick are un ritm bun și poți să dansezi pe el, a spus Arnie, dar nu era deloc glasul lui Arnie. Mintea mea a făcut dintr-o dată o conexiune hidoasă și neașteptată, (*cel mai bun miros din lume... poate doar cu excepția celui de păsărică*) iar mâna mi s-a strâns convulsiv pe receptor. Cred că am fost cât pe-acți să țip. Eu nu vorbeam cu Arnie; discutam cu Roland D. LeBay. Vorbeam cu un om mort.

— Într-adevăr asta-i Dick, m-am auzit spunând, ca de la mare

distanță.

— Cum ajungi aici, Dennis? Poți să conduci?

— Nu, nu încă. Mă gândeam să-l rog pe tata să mă ducă. – Am făcut o pauză, apoi m-am repezit. – Mă gândeam că poate tu mă poți aduce înapoi, dacă ți-ai luat mașina. Ce zici?

— Desigur! – Părea sincer entuziasmat. – Da, o să fie bine, Dennis. Foarte bine! O să ne distrăm. La fel ca altădată.

— Da, am spus eu. – Apoi – jur pe Dumnezeu că pur și simplu mi-a ieșit din gură – am adăugat: La fel ca în garajul armatei.

— Da, corect! a răspuns Arnie râzând. Chiar așa! Pe diseară, Dennis.

— Bine, am răspuns eu automat. Pe diseară.

Am închis, m-am uitat la telefon și am început să tremur din tot corpul. Nu mai fusesem niciodată atât de înfricoșat ca atunci. Timpul trece: mintea își construiește scuturi de apărare. Cred că unul din motivele din cauza cărui există atât de puține dovezi ale fenomenelor parapsihice este că mintea se pune pe treabă și restructurează dovezile. Puțină falsificare este mai bună decât nebunia. Mai târziu am pus la îndoială ce am auzit, sau m-am obligat să cred că Arnie nu a înțeles bine cuvintele mele, dar în cele câteva minute de după convorbire am fost convins: LeBay pusese stăpânire pe el. Cumva, mort sau nu, LeBay se afla în el.

Și LeBay prelua conducerea.

Ajunul Anului Nou a fost rece și clar ca un cristal. Tatăl meu m-a lăsat la casa familiei Cunningham la șapte și un sfert și m-a ajutat să ajung până la ușă – cârjele nu sunt făcute pentru iarnă sau pentru aleile acoperite de zăpadă întărită.

Duba familiei Cunningham nu era acolo, dar Christine se afla pe alee, caroseria ei roșie și albă sclipind datorită cristalelor de gheață formate pe ea. Fusesse eliberată săptămâna aceasta împreună cu celelalte vehicule sechestrare. Doar privind-o, am avut un sentiment de amenințare surdă, ca o durere de cap. Nu voiam să mă întorc acasă în mașina aceea în seara asta, și niciodată. Îmi doream Duster-ul meu ordinar, fabricat în serie de masă, cu scaunele acoperite cu vinilin și cu abtibildul de pe bara din spate, pe care scria MAȘINĂ APARTINÂND UNUI ȘTAB MAFIOT.

Lumina de deasupra ușii din spate a casei s-a aprins și am văzut silueta lui Arnie îndreptându-se spre ieșire. Nici măcar nu *arăta* ca Arnie. Umerii îi erau lăsați; mișcările îi păreau mai bătrânești. Mi-am spus că sunt doar închipuiri, că bănuielile mele nu-mi dau pace și, bineînțeles, că sunt plin de aiureli... și o știam.

A deschis ușa și a ieșit afară într-un pulover ponosit și jeansi.

— Dennis! Omul meu!

— Bună, Arnie.

— Helo, domnule Guilder.

— Bună, Arnie, a spus tata ridicându-și mâna înmănușată. Cum merg treburile?

— Ei bine, știți, nu prea grozav. Dar totul se va schimba. An nou, mătură nouă, afară cu rahatul vechi, acum ne ocupăm de rahatul proaspăt, corect?

— Așa cred, a spus tata, părând puțin mirat. Dennis, ești sigur că nu dorești să vin să te iau?

Îmi doream asta mai mult decât orice, dar Arnie mă privea, iar gura lui încă zâmbea, ochii îi erau aspri și atenți.

— Nu, o să mă ducă Arnie... dacă găleata aia ruginită o să pornească.

— Oh-oh, fii atent cum vorbești despre mașina mea, a spus Arnie. EA este foarte sensibilă.

— Zău? am întrebat.

— Este, a spus Arnie zâmbind.

Mi-am întors capul și am strigat:

— Iartă-mă, Christine.

— Așa-i mai bine.

Pentru un moment am stat toți trei acolo, eu și tata la baza scărilor de la bucătărie, Arnie în cadrul ușii deasupra noastră, nici unul dintre noi neștiind ce să mai spună. Eu simțeam un fel de panică – cineva *trebuia* să spună ceva pentru că altfel pretenția ridicolă că nimic nu s-a schimbat se va năruși sub propria ei greutate.

— Ei bine, okay, a spus tata până la urmă. Ar fi bine să nu vă amețiți. Dacă beți mai mult de două beri, să mă sunați.

— Nu vă faceți probleme, domnule Guilder.

— O să ne descurcăm foarte bine, am spus eu cu un zâmbet care părea fals, din material plastic. Acum du-te acasă și fă-ți somnul de frumusețe, Dad. Ai nevoie de el.

— Oh-oh, a spus tata. Fii atent cum vorbești despre fața mea. Este foarte sensibilă.

S-a întors la mașină. Am stat și l-am privit, sprijinindu-mă în cârje. L-am privit în timp ce a trecut prin spatele Christinei. Iar când a ieșit de pe alee și s-a îndreptat spre casă, m-am simțit ceva mai bine.

Când am ajuns în cadrul ușii, am curățat cu grijă zăpada de pe vârful ambelor cârje. Bucătăria familiei Cunningham era pardosită cu gresie. Câteva accidente de-abia evitate mă învățaseră că, pe suprafețe lucioase, cârjele cu zăpadă pe ele se pot transforma în patine.

— Te descurci foarte bine cu puicuțele astea, a spus Arnie privind-mă cum traversam încăperea.

A scos din buzunarul puloverului un pachet de Tiparillos, a luat unul, i-a mușcat vârful și l-a aprins înclinându-și capul. Flacăra chibritului i-a colorat pentru moment obrajii cu puncte galbene.

— Este o îndemânare de care m-aș descotorosi bucuros, am spus eu. Când te-ai apucat să fumezi trabucuri?

— La Darnell. Nu le fumez în fața mamei. Mirosul o scoate din minți.

Nu fuma ca un puști care de-abia învața să facă asta, ci ca un fumător vechi, care se îndeletnicea de douăzeci de ani cu așa ceva.

— M-am gândit să fac floricele, a spus el. Ai chef de ele?

— Sigur. Ai bere?

— Cum să nu. În frigider este un pachet de șase cutii, și mai am jos două pachete.

— Superb.

M-am așezat cu mare atenție pe un scaun de bucătărie, întinzându-mi piciorul stâng. Unde-s babacii tăi?

— S-au dus să petreacă Revelionul la familia Fassenbach. Când scapi de ghips?

— Poate pe la sfârșitul lui ianuarie, dacă sunt norocos – Am fluturat cârjele prin aer și am strigat teatral: Tiny Tim merge iarăși! Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!

Arnie, în drum spre aragaz cu o tigaie adâncă, o pungă cu porumb de floricele și o sticlă de ulei Wesson, a râs și a clătinat din cap.

— Același Dennis dintotdeauna. N-au reușit să-ți scoată fandoselile din cap, căcanarule.

— Arnie, nu prea m-ai copleșit cu vizitele când eram în spital.

— Ți-am adus cina de Thanksgiving – ce dracului voiai, sânge?

Am ridicat din umeri.

Arnie a oftat.

— Dennis, câteodată cred că tu ești talismanul meu aducător de noroc.

— Scutește-mă cu bazaconiile.

— Nu, vorbesc serios. De când ți-ai rupt oasele, eu am intrat în apă

fierbinte – și încă mai sunt. E o adevărată minune că nu arăt ca un homar.

A răs din toată inima. Nu era sunetul pe care te așteptai să-l auzi de la un puști aflat la ananghie; era râsul unui bărbat – da, al unui bărbat – care se distra fantastic. A așezat tigaia pe aragaz și a turnat pe fundul ei ulei Wesson. Părul, mai scurt decât îl purta înainte și pieptănat pe spate într-un stil nou pentru mine, i-a căzut pe frunte. L-a îndepărtat cu o mișcare bruscă a capului și a vărsat porumb peste ulei. A trântit un capac peste tigaie. S-a dus la frigider. A scos șase beri. A trântit pachetul în fața mea, a scos două cutii și le-a desfăcut. Mi-a dat una. Pe a sa a ridicat-o. Am ridicat-o și eu.

— Un toast, a spus Arnie. Moarte căcănărilor din lume în 1979!

Am lăsat încet berea jos.

— Omule, nu pot să beau pentru asta.

În ochii aceia gri am văzut o scânteie de furie. A stăruit câteva clipe apoi s-a stins.

— Ei bine, pentru ce *poți* să bei – *omule*?

— Ce-ai spune despre colegiu? am întrebat.

M-a privit supărat, veselia de dinainte dispărându-i ca prin farmec.

— Ar fi trebuit să știi că *ea* o să te umple cu tot gunoiul ăla. Mama mea este o femeie care nu se dă înapoi să lovească sub centură ca să obțină ceea ce dorește. Tu știi asta, Dennis. Ar săruta și curul Satanei dacă ăsta ar fi prețul.

Mi-am pus cutia de bere jos, încă plină.

— Ei bine, nu m-a pupat în cur. Mi-a spus doar că tu n-ai trimis nici o cerere de înscriere și este îngrijorată.

— Este viața mea, a spus Arnie. – Buzele lui s-au strâmbat, schimbându-i fața, făcând-o extraordinar de urâtă. – Fac ce vreau.

— Și nu vrei colegiu?

— Ba da, o să mă duc. Dar când o să am eu chef. Să-i spui asta, dacă te întreabă. Când am eu chef. Nu anul ăsta. Hotărât nu. Dacă ea crede că am de gând să mă duc la Pitt, sau Horlicks, sau la Rutgers, să-mi pun o tichie de boboc și să ovaționez la meciurile de football, înseamnă că și-a pierdut mințile. Nu după tot căcatul prin care am trecut în anul ăsta. Nici o șansă, omule.

— Ce *ai de gând* să faci?

— Îmi iau zborul. Mă bag în Christine și o să dăm o motoraită, să plecăm dracului din orașul ăsta uitat de lume. Înțelegi?

Tonul vocii lui începuse să crească, să devină acut, și eu am simțit cum mă cuprinde groaza. Eram neajutorat în fața acelei frici de nestăpânit și puteam doar să sper că asta nu se citea pe fața mea. Fiindcă acum nu era numai vocea lui LeBay; era chiar fața lui LeBay, plutind sub chipul lui Arnie, ca un animal mort păstrat în formol.

— Anul ăsta nu a fost decât o furtună de căcat și cred că afurisitul ăla de Junkins încă este cu toată viteza pe urmele mele, și ar fi bine să fie atent, fiindcă altfel s-ar putea ca cineva să-l arunce pe *el* la gunoi –

— Cine-i Junkins? am întrebat.

— Nu contează. Nu are nici o importanță.

În spatele lui, uleiul din tigaie a început să sfârâie. Un bob de porumb a sărit, lovindu-se cu zgomot de capac.

— Trebuie să mă duc să agit tigaia, Dennis. Vrei să toastăm pentru ceva sau nu? Pentru mine nu contează.

— În ordine. Ce-al zice să bem în sănătatea noastră?

A zâmbit și greutatea pe care o aveam pe piept a mai slăbit puțin.

— În sănătatea noastră, da, ăsta-i un toast superb, Dennis. Pentru noi. Asta tre' să fie!

— Tre' să fie, am spus și vocea mi s-a asprit puțin. Mda, tre' să fie.

Am ciocnit cutiile de bere Bud și am băut.

Arnie s-a dus la aragaz și a început să agite tigaia în care porumbul începuse să explodeze din ce în ce mai repede. Am luat câteva înghițituri de bere. Berea era o băutură destul de nouă pentru mine și nu mă îmbătasem cu ea, deoarece îmi plăcea destul de mult gustul, iar prietenii – Lenny Barongg în primul rând – îmi spusese că dacă ajungi să cazi sub masă și apoi să te ridici și să verși pe cămașă, atunci nu mai poți nici măcar să te uiți la bere câteva săptămâni. De atunci am aflat cu tristețe că nu-i complet adevărat.

Dar Arnie bea ca și cum pe 1 ianuarie s-ar fi reinstaurat prohibiția; își terminase prima cutie înainte ca floricelele să se facă. A îndoit cutia, mi-a făcut cu ochiul și a spus:

— Urmărește-mă cum o arunc în curul micuțului vagabond, Dennis.

Aluzia mi-a scăpat, deci l-am privit zâmbind politicoasă cum aruncă cutia spre coșul de gunoi. S-a lovit de perete și a căzut înăuntru.

— Două puncte, am spus.

— Ai dreptate. Vrei să-mi dai mai una?

I-am dat, gândindu-mă că, ce dracu' – părinții mei aveau de gând să stea acasă de Revelion, iar dacă Arnie se îmbăta și nu mai știa pe ce lume trăiește, puteam să-l sun pe tata. Beat, Arnie putea spune niște lucruri pe care treaz nu le-ar rosti și, oricum, nu doream să plec acasă cu Christine.

Dar berea părea că nu îl afectează. A terminat de făcut floricelele, le-a deșertat într-un castron mare de plastic, a topit printre ele jumătate de pachet de margarină, a pus sare și mi-a spus:

— Hai să trecem dincolo și să ne uităm la televizor. Ce spui?

— În ordine.

Mi-am luat cârjele la subsuori – care în ultimul timp cam făcuseră bătăături – iar apoi m-am întins să iau cele trei beri de pe masă.

— Vin eu să le iau, a spus Arnie. Haide. Până nu-ți rupi iarăși picioarele.

Mi-a zâmbit și, pentru un moment, a fost nimeni altul decât bătrânul Arnie Cunningham, atât de mult semăna cu cel de demult încât mi se rupea inima să-l privesc.

La televizor era un program special de Revelion destul de idiot. Donny și Marie Osmond cântau, amândoi afișându-și dinții mari și albi sub rânjete prietenești, dar oarecum ca de rechini. Am lăsat televizorul să meargă și am vorbit. I-am povestit lui Arnie despre ședințele de terapie fizică, despre cum mă antrenam cu greutatea și, după două beri, i-am mărturisit că din când în când, îmi era teamă că n-am să mai pot umbla niciodată. Nu mă deranja că n-o să mai joc football la colegiu, dar asta mă speria. A încuviințat, calm și înțelegător.

Aș putea foarte bine să mă opresc aici și să vă spun că în viața mea n-am mai petrecut o noapte atât de bizară. Se pregăteau în viitor lucruri mult mai rele, dar nimic nu a mai fost atât de straniu, atât de... *incoerent*. Era ca și cum ai urmări un film a cărui peliculă este aproape – dar nu total – defocalizată. Câteodată părea a fi Arnie, dar câteodată nu semăna deloc cu Arnie. Avea gesturi pe care nu le mai observasem — învârtea nervos cheile ținându-le de pătratul de piele la care erau atașate; își pocnea degetele; din când în când, își rodea degetul mare cu dinții de sus. Apoi, era remarca aceea despre curul micului vagabond, pe care o făcuse când aruncase cutia de bere. Și deși terminase cinci beri dându-le pe gât una după alta, în timp ce eu băusem numai două, nu părea totuși că se îmbătase.

Apoi erau gesturi pe care eu le asociasem întotdeauna cu Arnie și care acum dispăruseră, ciupitul nervos de lobul urechii în timpul unei discuții; brusca întindere a picioarelor și încrucișarea lor la glezne; obișnuința de a-și exprima amuzamentul printr-un șuierat în loc de râs. Acest gest l-a făcut o dată sau de două ori. Dar mult mai des își exprima amuzamentul

prin chicoteli stridente pe care le asociam cu LeBay.

Programul special de la televiziune s-a terminat la ora unsprezece, iar Arnie a schimbat canalele până când pe unul dintre ele a găsit petrecerea dansantă de la un hotel din New York, de unde imaginea se comuta din când în când în Piața Times, unde se adunaseră o mulțime de oameni. Nu era Guy Lombardo, dar tot ceva în genul ăla.

— Chiar nu te duci la colegiu? l-am întrebat.

— Nu anul ăsta. Eu și Christine avem de gând să pornim spre California imediat după absolvire. Spre acel țărnm de aur.

— Părinții tăi știu?

A părut mirat de această idee.

— Drace, nu! Și să nu le spui! N-am nevoie de asta așa cum n-am nevoie de o pulă bleagă!

— Ce ai de gând să faci acolo?

A ridicat din umeri.

— O să caut o slujbă de mecanic auto. Mă pricep foarte bine la așa ceva. – Iar apoi m-a lăsat perplex când a adăugat ca din întâmplare. – Sper că o pot convinge pe Leigh să vină cu mine.

Berea mi-a stat în gât și am început să tușesc, împrôșcându-mi pantalonii. Arnie mi-a dat două palme pe spate.

— Te simți bine?

— Desigur, am reușit eu să spun. Pur și simplu am înghițit prost. Arnie... dacă tu crezi că Leigh o să vină cu tine, atunci trăiești într-o lume imaginară. Ea își face cererile de înscriere la colegiu. Omule, a umplut un dosar cu ele. Este foarte hotărâtă.

Imediat privirile lui s-au îngustat, și am avut sentimentul oribil că berea m-a făcut să spun mai multe decât doream.

— Cum de știi tu atât de multe despre prietena mea?

Dintr-o dată am simțit că mă aflu pe un teren minat.

— Ea numai despre asta vorbește, Arnie. Odată ce-și dă drumul, n-o mai poți opri.

— Baliverne. Dennis, doar nu te bagi pe ea?

Mă privea foarte atent, cu ochii plini de bănuieli.

— N-ai face una ca asta, nu-i așa?

— Nu, am spus, mințind fără rușine. Cum poți să spui așa ceva?

— Atunci, cum de știi atât de multe despre ce face ea?

— M-am mai întâlnit cu ea. Am vorbit despre tine.

— Vorbește despre mine?

— Mda, puțin, am spus eu nonșalant. Mi-a spus că v-ați certat din cauza Christinei.

Era exact ce trebuia să spun. S-a destins.

— A fost o chestie minoră. O mică ciorovăială. O să-i treacă. Și de altfel în California sunt școli bune, dacă ține morțiș să meargă la colegiu. Dennis, noi o să ne căsătorim. O să avem copii și tot rahatul.

M-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră.

— Ea știe asta?

El a râs.

— Nici vorbă! Nu încă. Dar o să afle. Destul de curând. O iubesc și nimic n-o să-mi stea în cale. – Râsul său s-a stins. – Ce ți-a spus despre Christine?

Altă mină.

— Mi-a spus că nu îi place de EA. Eu cred... că poate a fost puțin geloasă.

Iarăși spusesem propoziția potrivită. S-a relaxat și mai mult.

— Mda, sigur că da. Dar o să-i treacă, Dennis. Cursul unei iubiri adevărate nu este niciodată lin, dar o să-i treacă, nu-ți fă griji. Dacă o mai vezi, spune-i că o s-o sun. Sau o să vorbesc cu ea când va începe școala.

M-am gândit dacă să-i spun că Leigh este în California și m-am decis că nu. Și m-am întrebat ce ar face acest nou și bănuitor Arnie dacă ar ști că eu am sărutat-o pe fata cu care el credea că se va însura, că o îmbrățișasem... că mă îndrăgosteam de ea.

— Uite, Dennis! a strigat Arnie, și a arătat spre televizor.

Imaginile fuseseră iarăși comutate în Piața Times. Mulțimea era ca un organism imens – care încă se dezvoltă. Tocmai trecuse de ora unsprezece și jumătate. Anul vechi se clătina.

— Uită-te la căcănarii ăia!

A scos acel răs strident, spart, și-a terminat berea și s-a dus jos ca să mai ia un pachet de cutii cu bere. Eu am rămas pe scaun gândindu-mă la Welch, Repperton, Trelawney, Stanton, Vandenberg și Darnell. M-am gândit cum Arnie – sau oricine devenise Arnie acum – se gândea că el și Leigh avuseseră doar o ciorovăială ne semnificativă de îndrăgostiți, ca vor termina școala și se vor căsători, întocmai ca în baladele acelea de dragoste de la sfârșitul anilor cincizeci.

Și, Dumnezeule, ce fiori mă treceau!

Am întâmpinat Anul Nou împreună.

Arnie a scos la iveală niște păcănitore și niște pocnitore – din acelea care explodează improșcând fășii de hârtie creponată. Am închinat în cinstea lui 1979 și am mai discutat despre subiecte neutre, cum ar fi colapsul dezamăgitor al unor echipe de football și șansa altora de a promova în Liga Superioară.

Castronul cu floricele se golise până la "domnișoarele bătrâne" și la cele arse, atunci când mi-am luat inima în dinți și am rostit întrebarea pe care o tot evitasem.

— Arnie? Ce crezi că i s-a întâmplat lui Darnell?

M-a privit tăios, apoi s-a uitat înapoi la televizor, unde dansau cupluri cu confeti în păr. A mai băut niște bere.

— Oamenii cu care făcea afaceri i-au închis gura, înainte ca el să poată ciripi prea mult. Asta cred că s-a întâmplat.

— Oamenii pentru care lucra?

— Will obișnuia să spună că Mafia Sudică este rea, dar Columbienii sunt și mai răi.

— Cine sunt...

— Columbienii? – Arnie a răs cinic. – Cowboii cocainei, ăștia sunt Columbienii. Will pretindea că ăia te omoară dacă te prind ca te uiți într-un anume fel la femeile lor – și câteodată chiar dacă te uiți respectuos la ele. Poate au fost Columbienii. Treaba a fost destul de mizerabilă.

— Tu transportai cocaină pentru Darnell?

A ridicat din umeri.

— Eu transportam *chestii* pentru Will. Cocaină am dus doar o dată sau de două ori și slavă Domnului că n-am avut nimic altceva decât țigări ilegale când m-a ridicat poliția. M-au prins pe bec. Mare rahat. Dar dacă situația ar fi aceeași, probabil aș face-o iarăși. Will a fost un ticălos mârșav, o canalie, dar în unele chestii era în ordine. – Ochii lui au devenit stranii, goi. – Mda, în unele privințe era okay. Dar știa prea multe. De aia a trebuit să fie omorât. Știa prea mult... Și mai devreme sau mai târziu ar fi spus ceva. Probabil au fost Columbienii. Futăcioși dementi.

— Nu te înțeleg. Și probabil că nu este treaba mea.

M-a privit, a rânjit și mi-a făcut cu ochiul.

— A fost teoria dominoului. Cel puțin, așa trebuia să fie. Era un tip, pe nume Henry Buck. El ar fi trebuit să mă trădeze pe mine. Eu trebuia să-l trădez pe Will. Și apoi – marele cazino – Will trebuia să-i trădeze pe oamenii din Sud care-i vindeau drogurile, artificiele, țigările și alcoolul. Aceștia sunt

oamenii pe care Ju – polițiștii îi doreau. În special pe Columbieni.

— Și tu crezi că ei l-au ucis?

M-a privit plictisit.

— Ei, sau Mafia din Sud, firește. Cine altcineva?

Am clătinat din cap.

— Ei bine – a spus el – hai să mai bem o bere și apoi te duc acasă.

Mi-a făcut plăcere seara asta, Dennis. Zău.

Era o undă de adevăr în glasul său, dar Arnie n-ar fi făcut o afirmație prostească de genul: "Mi-a făcut plăcere, chiar așa". Oricum, nu Arnie cel dinainte.

— Mda, și mie, omule.

Nu mai doream altă bere, dar am acceptat-o totuși. Voiam să amân cât mai mult momentul inevitabil al urcării în Christine. De după amiază, acesta păruse un pas necesar – ca să testez eu însumi atmosfera mașinii... dacă era vreo atmosferă de testat. Acum părea o idee înfricoșătoare și nebunească. Secretul legăturii care se crease între mine și Leigh îl simțeam în cap ca pe un ou mare și fragil.

Christine, spune-mi, poți să citești gândurile?

Am simțit cum în gât mi se ridică un răs nebunesc și l-am înecat cu bere.

— Ascultă, pot să-l sun pe tata și să-l chem să mă ia, dacă tu vrei. Încă nu cred că s-a culcat.

— Nici o problemă, a spus Arnie. Pot să merg și două mile în linie dreaptă, nu-ți fă griji.

— Doar mă gândeam.

— Pun pariu că ești nerăbdător să poți să conduci iarăși, nu-i așa?

— Mda, sunt.

— Nimic nu este mai frumos decât să te afli la volanul propriei mașini, a spus Arnie, după care mi-a făcut libidinos cu ochiul. Poate doar cu excepția unei păsărici.

Momentul a sosit. Arnie a stins televizorul, iar eu am mers în cârje până în bucătărie, mi-am pus canadiana de schi verde sperând că Michael și Regina se vor întoarce de la petrecere și vor mai amâna plecarea noastră – poate că Michael va simți mirosul de bere din respirația lui Arnie și se va oferi să mă ducă el. Amintirea după-amiezii când am stat la volanul Christinei, când Arnie fusese în casa lui LeBay, târguindu-se cu bătrânul ticălos, îmi era prea vie în minte.

Arnie luase două beri din frigider – "pentru drum", spusese el. M-am gândit să-i spun că dacă era prins beat la volan când era eliberat pe cauțiune, probabil va ajunge la închisoare cât ai zice pește. Apoi am decis că mai bine îmi țin gura. Am ieșit din casă.

Prima dimineață a anului 1979 a fost foarte rece și clară, acel gen de frig care face umezeala din nas să înghețe aproape instantaneu. Troienele de zăpadă care mărgineau aleea sclipeau în milioane de diamante cristaline. Iar acolo se afla Christine cu geamurile ei negre acoperite de flori de gheață. Am privit-o fix. *Mafia*, spusese Arnie. *Mafia din Sud sau Columbieni*. Suna melodramatic dar era posibil – nu, mai mult: suna plauzibil. Dar Mafia îi împușca pe oameni, îi arunca pe geam, îi sugruma. Conform legendei, Al Capone se descotorosise de un biet fraier folosindu-se de un bătaț de baseball, cu miez de plumb. Dar să conduci o mașină peste o peluză înzăpezită, să te izbești în zidul casei și să intri în camera de zi?

Poate Columbieni. Arnie spune că *Columbieni* sunt nebuni. Dar, chiar așa de nebuni? Nu credeam.

EA strălucea în lumina ferestrelor și a stelelor. Și dacă fusese EA? Și dacă EA afla că Leigh și cu mine aveam bănuieli? Mai rău, dacă EA afla că

noi doi îl înșelam pe Arnie?

— Ai nevoie să te ajut să cobori scările? m-a întrebat Arnie făcându-mă să tresar.

— Nu, mă descurc. S-ar putea însă să trebuiască să mă ajuți pe alee.

— Nici o problemă, omule.

Am coborât treptele una câte una, ținându-mă cu o mână de balustradă și cu cealaltă sprijinindu-mă în cârje. Pe alee, mi-am luat cârjele la subsuoară, am făcut câțiva pași, apoi am alunecat. Prin piciorul stâng, cel care nu făcea încă nici două parale, mi-a trecut un junghi de durere surdă. Arnie m-a prins.

— Mulțumesc, am spus, fericit de șansa pe care o aveam ca să par speriat.

— Pentru puțin.

Am ajuns la mașină, iar Arnie m-a întrebat dacă puteam să mă descurc singur. Am spus că da. M-a părăsit și a înconjurat botul Christinei. M-am prins cu mâna înmănușată de mânerul portierei, iar peste mine s-a așternut un sentiment de teamă neputincioasă și repulsie. Doar atunci am început să cred cu adevărat bănuielile noastre. Deoarece mânerul acela părea viu. Îl simțeam făcând parte dintr-o bestie vie care doarme. Nu mi se părea a fi otel cromat; sfinte Isuse, mi se părea că este *piele*. Aveam impresia că îl pot ciupi, stârnind astfel bestia.

Bestia?

Okay, *care* bestie?

Ce era? Un fel de diavol? O mașină ordinară care, într-un fel, devenise sălașul periculos, urât mirositor, al unui demon? O manifestare misterioasă a personalității persistente a lui LeBay, o casă infernală și bântuită care se rostogolește pe cauciucuri Goodyear? Nu știam. Știam doar că eram speriat, terorizat. Nu credeam că o să pot rezista.

— Hei, te simți bine? m-a întrebat Arnie. Te descurci singur?

— Mă descurc, am răspuns eu răgușit și am apăsat cu degetul pe butonul de pe spatele mânerului.

Am deschis portiera, m-am întors cu spatele la scaun și m-am lăsat să cad pe el, întinzându-mi piciorul stâng. Apoi l-am luat cu mâinile și l-am pus înăuntru. Era ca și cum aș fi mutat o mobilă. Inima îmi galopa în piept. Am închis ușa.

Arnie a răsucit cheia de contact și motorul a pornit – de parcă ar fi fost deja fierbinte și nu rece ca gheața. Iar mirosul m-a asaltat, părând să vină din toate direcțiile, dar în primul rând din tapițerie: mirosul grețos, putrezit, al morții și al degradării.

Nu știu cum să vă povestesc despre drumul spre casă, acea distanță de trei mile a cărei parcurgere n-a durat mai mult de zece sau douăsprezece minute, fără să par că sunt un evadat de la un azil de nebuni. Nu am cum să fiu obiectiv în legătură cu acest subiect; doar stând aici și încercând s-o fac îmi este de ajuns ca să mă treacă frisoane reci și calde, să am febră și să mă simt rău. Nu am cum să delimitez ceea ce a fost real de ceea ce mintea mea s-ar putea doar să-și fi imaginat; nu există o linie de separație între obiectiv și subiectiv, între adevăr și halucinație îngrozită. Dar nu eram beat. Dacă de altceva nu vă pot asigura, de asta da. Orice amețală moderată dobândisem de la bere, s-a evaporat imediat. Ceea ce a urmat a fost un raid prin țara celor damnați în care eu eram complet treaz.

În primul rând, ne-am întors înapoi în timp.

Pentru o vreme, nu Arnie a fost cel care a condus; a fost LeBay, putrezit și puțind a mormânt, pe jumătate schelet, pe jumătate carne în

putrefacție, spongioasă, și nasturi cocliți. Pe sub gulerul cămășii colcăiau viermii. Auzeam un bâzâit vag și la început m-am gândit că una dintre luminile de la bord făcuse scurtcircuit. Doar mai târziu am început să mă gândesc că s-ar putea să fie sunetul produs de muștele care colcăiau în carnea lui. Bineînțeles că era iarnă, dar...

Din când în când, aveam impresia că în mașină mai sunt și alți oameni. O dată m-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut manechinul de ceară al unei femei privindu-mă cu ochi sticloși și lucioși, de trofeu împăiat. Părul îi era coafat în stilul paj al anilor cincizeci. Obrajii păreau machiați cu mult roșu și mi-am amintit că asfixierea cu monoxid de carbon se presupune că dă iluzia de viață și îmbujorare. Mai târziu m-am uitat iarăși în oglindă și mi s-a părut că văd acolo o fetiță, cu fața înnegrită de la strangulare, cu ochii ieșiți din orbite, ca un ciudat animal împăiat. Mi-am închis strâns ochii, iar când i-am deschis în oglinda retrovizoare erau Buddy Repperton și Richie Trelawney. Pe gura, bărbia, gâtul și cămașa lui Buddy era sânge închegat și scorjit. Richie era o masă de carne arsă – dar ochii lui erau vii și atenți.

Lent, Buddy a întins mâna. Cu palma înnegrită ținea o sticlă de Texas Driver.

Încă o dată mi-am închis ochii. Iar după aceea nu m-am mai uitat în oglinda retrovizoare.

Îmi amintesc rock-and-roll-ul de la radio: Dion și The Bemonts, Ernie K-Doe, The Royal Teens, Bobby Rydell ("Oh, Bobby, oh... totul este perfect... noi suntem bucuroși că tu te duci la o școală de swing...").

Îmi amintesc că, pentru un timp, sub oglinda retrovizoare au părut că atârnă și niște zaruri roșii, apoi niște pantofiori de copil, apoi au dispărut.

Mai presus de orice îmi amintesc că m-am agățat de ideea că toate aceste lucruri, cum ar fi mirosul cărnii putrezite și de tapițerie mucegăită, erau doar în mintea mea – că ele nu erau nimic altceva decât miraje care hăituiesc conștiința unui consumator de opiu.

Eram ca o persoană foarte drogată și care încearcă să susțină o conversație rațională cu un om treaz. Fiindcă Arnie și cu mine *am vorbit*; asta îmi amintesc, dar nu și despre ce. Eu mi-am îndeplinit rolul. Mi-am menținut vocea normală. Am dat răspunsuri. Iar acele zece sau douăsprezece minute mi s-au părut că au durat ore întregi.

V-am spus că îmi este imposibil să fiu obiectiv în legătură cu acea plimbare; dacă a existat o progresie logică a evenimentelor, atunci eu am uitat-o, am blocat-o. Acea călătorie prin noaptea neagră și rece a fost ca o excursie pe un bulevard care traversează iadul. Nu-mi pot aminti tot ce s-a întâmplat, dar îmi amintesc mai mult decât doresc. Am ieșit cu spatele de pe alee într-o lume nebună a distracțiilor unde toate coșmarurile erau reale.

Am spus că ne-am întors înapoi în timp, dar oare așa a fost? Străzile Libertyville-ului din zilele noastre erau totuși acolo, dar erau ca o peliculă subțire de film – era ca și cum Libertyville-ul de la sfârșitul anilor '70 ar fi fost desenat pe foiță Saran și pus deasupra unui timp care-și întindea spre noi brațele moarte, încercând să ne prindă și să ne tragă într-acolo pentru totdeauna. Arnie a oprit la intersecția fa care noi aveam verde; la altele, unde stopul era roșu, nici măcar nu a încetinit-o pe Christine. Pe Main Street am văzut magazinul Shipstad's Jewelry și Teatrul Strand, amândouă clădiri demolate în 1972, ca să se facă loc pentru Banca Comercială Pennsylvania. Mașinile parcate de-a lungul străzilor – ici și colo fiind aglomerări, acolo unde erau petreceri de Revelion – toate păreau să fie dinainte de anii șaizeci... sau înainte de 1958. Buick-uri lungi. O dubă De Soto Firelite cu un desen pe toată lungimea, care arăta ca o șampilă de cec. Un Dodge Lancet '57 cu patru uși și capota tare. Forduri Fairlanes cu

farurile lor specifice din spate, fiecare ca un colon mare, Pontiac-uri cu boturi fără grilă. Rambler-uri, Packard-uri, câteva Studebaker-uri cu botul ca un glonț, și un Edsel nou, fantastic.

— Mda, anul acesta o să fie mai bun, a spus Arnie.

M-am uitat la el. Și-a dus la gură cutia cu bere, iar înainte ca aceasta să ajungă acolo, fața lui s-a transformat în cea a lui LeBay, un chip putrezit dintr-o carte de groază. Degetele care țineau cutia erau doar oase. Vă jur, erau doar oase, iar pantalonii erau aproape lipiți de scaun, ca și când în interiorul lor n-ar fi fost decât niște cozi de mătură.

— Chiar așa? am întrebat, respirând cât de rar puteam miasma grețoasă și înecăcioasă a mașinii și încercând să nu mă sufoc.

— Va fi, a spus LeBay, doar că acum era iarăși Arnie, iar când am oprit la un stop, am văzut trecând prin față un Camaro '77.

— Tot ce-ți cer, Dennis, este să mă sprijini. N-o lăsa pe mama să te tragă în rahatul ăsta. Lucrurile or să se schimbe.

Era iarăși LeBay, rânjind etern și fără carne la ideea că lucrurile se vor schimba. Am simțit că mintea mea începe s-o ia razna. Cu siguranță că în curând voi țipa.

Mi-am coborât ochii de la acea față teribilă și am văzut ceea ce văzuse și Leigh; instrumentele de la tabloul de bord care nu mai erau instrumente, ci ochi verzi, luminiscenti, care se holbau la mine.

Într-un anumit punct, coșmarul s-a sfârșit. Am oprit lângă bordura trotuarului într-o zonă a orașului pe care eu nici n-am recunoscut-o, o zonă pe care aș fi putut să jur că n-am mai văzut-o. Peste tot case întunecate, unele dintre ele neterminate, unele dintre ele doar schelete. La jumătatea cvartalului, luminat de farurile Christinei, era un indicator pe care scria:

MAPLEWAY ESTATES

PROPRIETARI: AGENȚIA IMOBILIARĂ LIBERTYVILLE

Un Loc Bun Ca Să Vă Creșteți Familia

Gândiți-vă la asta!

— Ei bine, am ajuns, a spus Arnie. Te descurci singur pe alee, omule?

M-am uitat șovăitor la această zonă în construcție, părăsită și acoperită de zăpadă, după care am încuviințat. Mai bine aici, în cârje, singur, decât în mașina aceea îngrozitoare. Pe fața mea am simțit un zâmbet mare, artificial.

— Firește. Mulțumesc.

— Transpirație negativă, a spus Arnie.

Și-a terminat berea și LeBay a aruncat-o în punga pentru gunoi.

— Alt soldat mort.

— Mda, am spus. An Nou Fericit, Arnie.

Am căutat mânerul și am deschis ușa. M-am întrebat dacă pot să cobor, dacă mâinile mele tremurătoare vor putea susține cârjele.

LeBay se uita la mine rânjind.

— Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Știi ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta.

— Da, am șoptit.

Știam chiar foarte bine.

Am scos afară cârjele și m-am sprijinit în ele, fără să-mi pese că afară ar putea fi gheață. M-au susținut. Iar o dată ajuns afară, lumea a suferit o schimbare bruscă. Luminile s-au aprins – dar, bineînțeles, fuseseră acolo tot timpul. Familia mea se mutase în Mapleway Estates în iunie 1959, cu un an înainte de-a mă naște eu. Încă mai locuiam acolo, dar zona nu mai era cunoscută sub numele de Mapleway Estates încă din 1963 sau '64.

Coborât din mașină, mă uitam la casa mea, pe strada mea, perfect normală – doar o altă parte din Libertyville, P.A. Am privit înapoi la Arnie, pe jumătate așteptându-mă să-l văd iarăși pe LeBay, taximetrist din iad, cu întunecații săi pasageri de mult morți.

Dar, era doar Arnie purtând canadiana de liceu cu numele său brodat pe pieptul stâng, un Arnie arătând prea palid și prea singur, Arnie având între picioare o cutie cu bere.

— Noapte bună, omule.

— Noapte bună. Ai grijă cum conduci până acasă. Să nu te oprească poliția.

— Nu o să mă oprească. Fii atent, Dennis.

— O să fiu.

Am închis portiera. Groaza mea se transformase într-o amărăciune adâncă și teribilă – ca și când Arnie ar fi fost înmormântat. Îngropat de viu. Am privit-o pe Christine îndepărtându-se de lângă bordură și îndreptându-se spre capătul străzii. Am privit până când a dat colțul și a dispărut. Apoi am început să merg pe alee spre casă. Aleea era curată. Tata împrăștiase aproape o pungă întreagă de sare Halite ca să mă protejeze pe mine.

Parcursesem trei sferturi din drum când o ceață plumburie parcă s-a lăsat asupra mea ca un fum și a trebuit să mă opresc, să-mi las capul în jos și să încerc să-mi revin. Puteam să leșin acolo, m-am gândit eu șovăitor, și apoi să mor înghețat pe aleea din fața casei mele, unde, cândva, jucasem cu Arnie șotron și...

Până la urmă, treptat, amețeala a început să-mi treacă. Am simțit un braț în jurul taliei. Era tata, în halat de baie și papuci.

— Dennis, te simți bine?

Mă simțeam bine? Un cadavru mă condusesese acasă.

— Mda. Am amețit puțin. Hai să intrăm înăuntru. O să îngheți bocnă.

A urcat treptele o dată cu mine, cu brațul încă petrecut în jurul taliei mele. Eram bucuros că era acolo.

— Mama mai este trează?

— Nu – a întâmpinat Anul Nou, apoi ea și Ellie s-au dus la culcare.

Dennis, ești beat?

— Nu.

— Nu arăți bine, a spus el, trântind ușa în urma noastră.

Am scos niște hohote de râs stridente, iar totul a devenit din nou gri... dar, de data aceasta doar pentru scurt timp. Când mi-am revenit, el mă privea foarte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Dad...

— Dennis, spune-mi!

— Dad, nu pot.

— Ce *se petrece* cu el? Ce nu-i în regulă cu el, Dennis?

Doar am clătinat din cap și nu era doar nebunia întregii situații sau frica pentru mine. Acum îmi era frică pentru toți – tata, mama, Elaine, părinții lui Leigh. Era o frică rece, conștientă.

Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Știi ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta.

Chiar auzisem aceste afirmații?

Sau fuseseră doar în mintea mea?

Tata încă mă privea.

— *Nu pot.*

— În ordine. Pentru moment. Bănuiesc. Dar trebuie să știi un lucru, Dennis, și vreau ca tu să-mi spui. Ai vreun motiv să crezi că Arnie a fost într-un fel implicat în moartea lui Darnell și a băieților ălor?

M-am gândit la chipul putred, rânjit, al lui LeBay, la pantalonii moi

susținuți de ceva care ar fi putut fi doar oase.

— Nu, i-am răspuns, iar acesta aproape că era adevărul. Nu Arnîe.

— În regulă. Vrei să te ajut să urci scările?

— Mă descurc foarte bine. Du-te și tu la culcare, Dad.

— Mda. Asta am de gând. An Nou Fericit, Dennis – iar dacă o să dorești să-mi povestești, eu sunt întotdeauna aici.

— N-am nimic să-ți spun.

Nimic ce *puteam* să-i spun.

— Într-un fel – a spus el – mă îndoiesc.

Am urcat la etaj, m-am băgat în pat și am lăsat lumina aprinsă, dar n-am dormit deloc. A fost cea mai lungă noapte din viața mea și de câteva ori m-am gândit să mă ridic din pat și să mă culc în cameră cu mama și tata, așa cum făceam când eram mic. O dată chiar m-am surprins ridicându-mă și întinzându-mă spre cârje. M-am întins iar. Îmi era frică pentru toți, da, adevărat. Dar, ăsta nu era cel mai grav lucru. Nu mai era.

Îmi era teamă că îmi pierd mințile. Asta era cel mai grav.

Soarele tocmai apărea timid ia orizont când, până la urmă, am ațipit și am moțait agitat trei sau patru ore. Iar când m-am trezit, mintea mea începuse să încerce să se vindece cu irealități. Problema mea era că nu îmi mai puteam permite să ascult acel cântec alinător. Versurile lui mi se sterseseră din minte.

46

Din nou George LeBay

În noaptea aceea fatală, mașina s-a oprit

Pe calea ferată,

Te-am scos afară și ai fost în siguranță,

Dar te-ai întors alergând...

Mark Dinning

Vineri, cinci ianuarie, am primit o carte poștală de la Richard McCandless, secretarul Legiunii Americane din Libertyville. Pe spate, scrisă cu un creion tocit, era adresa lui George LeBay din Paradise Falls, Ohio. Aproape toată ziua am ținut cartea poștală în buzunarul de la șold, scoțând-o din când în când și uitându-mă la ea. Nu doream să-l sun; nu voiam să vorbesc iarăși cu el despre Roland, fratele său nebun; nu doream ca toată demența asta să mai evolueze.

În seara aceea mama și cu tata s-au dus cu Ellie la Monroeville Mall, deoarece sora mea dorea să-și cheltuiască banii primiți de Crăciun ca să-și cumpere niște schiuri. La o jumătate de oră după ce au plecat am ridicat receptorul și am ținut cartea poștală în fata ochilor. Întrebându-l pe telefonist am aflat că Paradise Falls se situa în zona de cod 513 – Ohio de Vest. După ce am făcut o pauză ca să mă gândesc, am sunat informațiile pentru zona 513 și am aflat numărul lui LeBay. L-am mângălit pe cartea poștală, m-am gândit iarăși – o pauză mai lungă de această dată – apoi am ridicat pentru a treia oară receptorul.

Am format jumătate din numărul lui LeBay, după care am închis. *Dă-o dracului*, m-am gândit, plin de un resentiment pe care nu-mi amintesc să-l mai fi simțit vreodată. *Totul are o limită, deci dă-o dracului, nu îl sun. Am terminat cu chestia asta, mă spāl pe mâini de toată porcăria aberantă. Lasă-l să ajungă în iad în propria mașină. Dă-o dracului.*

"Dă-o dracului", am șoptit și am plecat de acolo înainte de a începe să

am muștrări de conștiință.

M-am dus sus, m-am spălat cu buretele, apoi m-am băgat în pat. Dormeam buștean când Ellie și părinții mei s-au întors, iar în acea noapte am dormit mult și foarte bine. Un lucru bun, deoarece avea să treacă mult timp până să mai apuc să dorm așa de bine. Foarte mulț timp.

În timp ce eu dormeam, cineva – *ceva* – l-a ucis pe Rudolph Junkins de la Poliția Statală a Pennsylvaniei. A doua zi dimineață când m-am trezit, știrea apăruse în ziare. ANCHETATORUL LUI DARNELL A FOST UCIS LĂNGĂ BLAIRSVILLE, țipa titlul articolului.

Tata era sus și făcea un duș; Ellie cu două prietene erau afară pe verandă, chicotind și jucând Monopoly; mama lucra în camera pentru croitorie, la una dintre nuvelele ei. Eu stăteam singur la masă, buimăcit și speriat. Prin minte mi-a trecut gândul că mâine, Leigh și părinții ei trebuiau să se întorcă din California, că școala va începe peste două zile, iar dacă Arnie (sau LeBay) nu se răzgândea, ea va fi asiduu căutată.

Mi-am îndepărtat încetișor din față ouăle pe care mi le prăjiser. Nu mai aveam chef de ele. Seara trecută păruse posibil să îndepărtez toată treaba asta amenințătoare și inexplicabilă în legătură cu Christine, tot așa de ușor cum mi-am dat la o parte micul dejun. Acum mă întrebam cum am putut să fiu atât de naiv.

Junkins era omul de care amintise Arnie în Ajunul Anului Nou. Nici măcar nu puteam să mă păcălesc că nu era așa. În ziar se spunea că el fusese ofițerul din Pennsylvania însărcinat cu investigarea lui Will Darnell, și se dădea de înțeles că o organizație din umbră fusese în spatele crimei. Mafia din Sud, ar fi spus Arnie. Sau Columbienii cei nebuni.

Eu credeam cu totul altceva.

Mașina lui Junkins fusese scoasă de pe o șosea singuratică de țară și distrusă într-un asemenea hal, încât rămăsese doar o masă de metal,

(Afurisitul ăla de Junkins încă este cu toată viteza pe urmele mele și-ar face bine să fie atent căci altfel s-ar putea ca cineva să-l arunce pe el la gunoi... Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Știi ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta...)

cu Junkins încă înăuntru.

Când Repperton și prietenii lui au fost omorâți, Arnie fusese la Philladelphia împreună cu clubul de șah. Când Darnell a fost ucis, el era în Ligonier cu părinții lui, în vizită la rude. Alibiuri de fier. Eram sigur că are unul și pentru omorârea lui Junkins. Șapte – deja șapte morți, care formau un inel al morții în jurul lui Arnie și al Christinei. Cu siguranță că poliția trebuia să observe asta; nici măcar un orb n-ar putea să scape un lanț atât de explicit de motive. Dar în ziar nu se spunea că cineva "ajută poliția în investigații" așa cum, atât de delicat, se exprimă britanicii.

Bineînțeles, poliția nu are obiceiul să comunice ziaristilor toate informațiile pe care le deține. Știam asta, dar toate instinctele mele îmi spuneau că poliția statală nu investiga conexiunile pe care le avea Arnie cu ultimele crime produse prin intermediul automobilului.

Arnie era în afara bănuielilor.

Oare ce văzuse Junkins în spatele lui pe drumul acela de țară, din afara Blairsville-ului? Eu credeam că o mașină roșie cu alb. Poate goală, poate condusă de un cadavru.

Am simțit cum mi se face pielea de găină.

Șapte oameni morți.

Trebuia să se sfârșească. Dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru că uciderile pot deveni un obicei. Dacă Michael și Regina nu vor fi de acord cu planurile nebunești ale lui Arnie de plecare în California, unul dintre ei, sau poate amândoi, vor fi următorii. Să presupunem că joia următoare el se va duce la Leigh în timpul celei de a treia pauze și o va cere în căsătorie, iar Leigh îl va refuza. Ce ar putea vedea ea așteptând-o lângă

bordura trotuarului când se va duce acasă în după-amiaza aceea?

Isuse Hristoase, eram speriat.

Mama a intrat înăuntru.

— Dennis, tu nu mănânci?

Mi-am ridicat privirile.

— M-am apucat să citesc ziarul. Bănuiesc că nu îmi este atât de foame.

— Trebuie să te hrănești bine pentru că altfel nu te refaci. Vrei să-ți fac un terci de ovăz?

Stomacul meu a ghiorăit la acest gând, dar am zâmbit în timp ce clătinam din cap.

— Nu - dar o să mănânc un prânz mare.

— Promiți?

— Promit.

— Dennis, te simți bine? În ultimul timp arăți atât de obosit și de slăbit.

— Sunt bine, Mam.

Mi-am accentuat zâmbetul să-i arăt cât de bine mă simțeam, apoi m-am gândit la ea coborând din Reliant-ul ei albastru la Monroeville Mall, iar în spate era o mașină roșie-albă, așteptând. Cu ochii minții, am văzut-o mergând prin fata ei, cu poșeta pe braț, am văzut schimbătorul de viteză al Christinei sărind brusc în poziția *Drive*.

— Ești sigur? Piciorul nu te supără?

— Nu.

— Ți-ai luat vitaminele?

— Da.

— Și măceșele?

Am izbucnit în râs. Pentru un moment ea a părut iritată, apoi a zâmbit.

— Dennis Guilder, ești o scumpete - a spus ea cu cel mai bun accent irlandez al ei (care este destul de bun, din moment ce mama ei provenea de acolo) - și n-ai pereche.

S-a întors în camera de croitorie și aproape imediat au reînceput răpăiturile intermitente ale mașinii de scris.

Am ridicat ziarul și am privit fotografia automobilului distrus al lui Junkins. MAȘINA MOARTĂ, spunea titlul de dedesubtul pozei.

Încearcă asta, m-am gândit: Pe Junkins îl interesează ceva mai mult decât să descopere cine-i vindea lui Will Damell arme de foc ilegale și țigări. Junkins este un detectiv statal, iar detectivii statali lucrează la mai multe cazuri concomitent S-ar putea ca el să fi încercat să afle cine l-a ucis pe Moochie Welch. Sau s-ar putea

M-am dus până la camera de croitorie și am ciocănit la ușă.

— Da?

— Iartă-mă că te deranjez, Mam.

— Nu te prosti, Dennis.

— Te duci astăzi în oraș?

— S-ar putea. De ce?

— Aș vrea să merg la bibliotecă.

În acea după-amiază de sâmbătă, pe la ora trei, începuse iarăși să ningă. Aveam o vagă durere de cap de la privitul îndelungat al aparatului de microfilme, dar obținusem ceea ce doream. Avusesem dreptate - dar nu fusese o intuiție prea dificilă.

Într-adevăr, Junkins condusesse ancheta asupra accidentului în care murise Moochie Welch... precum și investigarea uciderii lui Buddy

Repperton, Trelawney și Bobby Stanton. Ar fi trebuit să fie un polițist

idiot ca să nu citească printre rândurile faptelor numele lui Arnie.

M-am lăsat pe spate în scaun, am stins aparatul și mi-am închis ochii. Pentru un minut am încercat să fiu Junkins. El îl suspectează pe Arnie că este implicat în crime. Nu le înfăptuia, doar era cumva implicat. O suspectează el pe Christine? Poate că da. În serialele cu detectivi de la televizor, ei întotdeauna sunt foarte pricepuți să identifice armele, mașinile de scris folosite la scrierea biletelor de amenințare și mașinile implicate în accidente. Poate bucățele și urme de vopsea...

Apoi apare la orizont demascarea lui Darnell. Pentru Junkins este o ocazie fantastică. Garajul va fi închis și totul din interiorul lui va fi sechestrat. Poate că Junkins bănuiește...

Ce?

Am făcut un efort mai mare să-mi imaginez. Sunt polițist. Cred în răspunsuri justificate, răspunsuri lucide, răspunsuri de rutină. Deci ce bănuiesc? După un moment, răspunsul a venit.

Un complice, bineînțeles. Bănuiesc că există un complice. *Trebuie* să existe un complice. Nici un om cu mintea sănătoasă n-ar bănuia că ÎNSĂȘI mașina face toate acestea. Deci...?

Deci după ce garajul este închis, Junkins aduce cei mai buni tehnicieni și laboranți pe care-i are la dispoziție. Aceștia cercetează în amănunt pe Christine, căutând dovezi în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Gândind cum gândise Junkins – oricum, încercând – bănuiam că trebuie să fi existat niște dovezi. Să lovești un corp uman nu este același lucru cu a lovi o pernă cu fulgi. Să lovești bariera de la Dealurile Squantic, nici asta nu este același lucru cu a lovi o pernă cu fulgi.

Deci ce descoperă acești experți în accidente de mașină?

Nimic.

Nu găsesc adâncituri, reparații locale sau pete de sânge. Nu găsesc nici o urmă impregnată de vopsea albastră de la bariera din Dealurile Squantic. Pe scurt, Junkins nu descoperă nici o dovadă că Christine a fost folosită în vreuna din crime. Acum să trecem la uciderea lui Darnell. Se năpustește Junkins a doua zi la garaj ca s-o verifice pe Christine? Dacă eram în locul lui, așa aș fi făcut. Nici zidul unei case nu este o pernă cu fulgi, iar o mașină care a trecut printr-un zid trebuie să fi suferit stricăciuni majore, stricăciuni care era imposibil să le reparați peste noapte. Iar când el ajunge la garaj, ce găsește?

Doar Christine, fără nici măcar o zgârietură pe aripă.

Acest fapt conduce la o altă concluzie, una care explică de ce Junkins nici măcar n-a pus mașina sub urmărire. N-am fost în stare să înțeleg de ce el n-a făcut asta, deoarece trebuia să fi bănuia că Christine a fost implicată. Dar, până la urmă, logica învinsese – și probabil că îl și ucisese. Junkins nu pusese mașina sub urmărire, deoarece alibiul Christinei, deși implicit, era tot atât de neclintit ca și cel al stăpânului El. Dacă o cercetase pe Christine imediat după uciderea lui Will Darnell, Junkins trebuie să fi ajuns la concluzia că mașina n-a putut să fie implicată, indiferent cât de persuasive păreau dovezile contrarii.

Pe ea nu exista nici o urmă. Și de ce nu? Asta se datora faptului că Junkins nu deținea toate datele. M-am gândit la ceasul de kilometraj care funcționa invers și la Arnie spunând: *Doar un defect*, M-am gândit la păienjenișul de crăpături din parbriz care păreau să se diminueze, să se retragă – ca și cum și ele ar fi mers înapoi. M-am gândit la înlocuirile alandala de piese, care păreau total fără sens și fără logică. Și în cele din urmă m-am gândit la drumul de coșmar spre casă de duminică noapte – mașini vechi care păreau noi și erau parcate în jurul caselor în care se desfășurau petreceri de Revelion, la Teatrul Strand, din nou intact în toată soliditatea lui de cărămidă galbenă, la cartierul pe jumătate construit, care fusese completat și dat în folosință de municipalitatea Libertyville-ului

acum douăzeci de ani.

Doar un defect.

Credeam că tocmai faptul că nu știuse nimic despre acel defect îl ucisese în realitate pe Rudolph Junkins.

Deoarece, ascultați: dacă deții mult timp o mașină, piesele se uzează indiferent cât de bine o întreții și de obicei, acest lucru se petrece la întâmplare. Când o mașină iese de pe linia de asamblare este ca un nou-născut și, la fel ca un nou-născut, trece prin furcile caudine de-a lungul anilor. Loviturile și săgețile nemiloasei sorți determină bateria să cedeze, bara de direcție să se rupă, un rulment să se gripeze undeva. Plutitorul carburatorului se înțepenește, un cauciuc face explozie, apare un scurtcircuit, tapițeria începe să se deterioreze.

Este ca un film. Iar dacă poți să derulezi în sens invers un film—

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule? m-a întrebat bibliotecarul din spatele meu. Iar eu aproape am țipat.

Mama mă aștepta în holul principal și aproape tot drumul spre casă a turuit despre scrierile ei, despre cursurile noi, care erau lecții de dans modern. Am încuviințat și i-am răspuns atunci când a trebuit. Și m-am gândit că dacă Junkins *a adus* tehnicieni și specialiști auto din Harrisburg, probabil că ei au omis un elefant în timp ce căutau un ac. Totuși, nu-i puteam învinovăți. Mașinile nu funcționau în sens invers, ca un film derulat de la coadă la cap. Și nu există fantome, spirite sau demoni conservați în ulei de motor Quaker State.

Dacă ai crezut că există doar un singur lucru, atunci le crezi pe toate, m-am gândit și m-am înfiorat.

— Denis, vrei să dau drumul la încălzire? m-a întrebat Mam veselă.

— Te rog, Mam.

M-am gândit la Leigh, care trebuia să se întoarcă mâine. Leigh, cu chipul ei încântător (subliniat de acei pomeți proeminenți, aproape cruzi), cu silueta ei tânără, dulce, seducătoare, care nu fusese încă degradată de trecerea timpului și de forța gravitațională; la fel ca acel Plymouth care ieșise demult, în 1957, din fabrica din Detroit, ea era, într-un fel, încă în garanție. Apoi m-am gândit la LeBay, care era mort și totuși ne-mort – și m-am gândit la pofta lui (dar, era poftă? sau doar o nevoie să strice lucrurile?) M-am gândit la Arnie spunând cu o siguranță calmă că ei se vor căsători. Apoi, cu o limpezime inevitabilă, am văzut noaptea nunții lor. Am văzut-o pe ea privind în sus în întunericul unei camere de motel și văzând un cadavru în descompunere, care rânjea deasupra ei. Am auzit-o țipând, în timp ce Christine, încă pavoazată cu hârtie creponată și cu abțibildul TINERI CĂSĂTORIȚI, aștepta credincioasă în fața ușii încuiate. Christine – sau teribila forță feminină care o anima – ar ști că Leigh nu va rezista mult timp... iar EA., Christine, va fi acolo când Leigh va dispărea.

Mi-am închis ochii ca să înlătur imaginile, dar n-am făcut decât să le intensific.

Totul începuse prin faptul că Leigh îl dorise pe Arnie și progresase destul de logic până la stadiul în care Amie ajunsese s-o dorească. Dar lucrurile nu se opriseră aici, nu-i așa? Deoarece acum LeBay îl posedă pe Arnie... iar *el* o dorea pe Leigh.

Dar nu o va avea. Nu o va avea dacă eu voi putea să mă împotrivesc.

În seara aceea l-am sunat pe George LeBay.

— Da, domnule Guilder, a spus el. – Părea mai bătrân, mai obosit. – Îmi amintesc foarte bine de tine. Te-am plictisit cu vorbăria mea, în fața camerei mele de hotel, probabil cel mai deprimant hotel din univers. Cu ce

te pot ajuta?

După cum vorbea îmi dădea impresia că spera că nu o să-i cer prea multe.

Am ezitat. Să-i spun că fratele său se întorsese dintre morți? Că nici măcar mormântul nu fusese în stare să pună capăt urii lui pentru căcănari? Să îi spun că el îl posedă pe Arnie, că îl alesese pe Arnie la fel de fără greș cum o alesese și Arnie pe Christine? Să vorbim despre mortalitate, timp și dragostea respingătoare?

— Domnule Guilder? Ești acolo?

— Am o problemă, domnule LeBay. Și nu știu exact cum să vă spun despre ce-i vorba. Ceva în legătură cu fratele dumneavoastră.

În vocea lui a apărut atunci o inflexiune nouă, una încordată și controlată:

— Nu știu ce fel de problemă ai putea să ai tu care să-l privească pe el. Rollie este mort.

— Tocmai asta este.

Acum nu mai puteam să-mi controlez vocea. Mi-a tremurat pe un ton mai înalt, apoi s-a îngroșat din nou:

— Nu cred că este mort.

— Ce tot îndruși acolo? – Vocea lui era încordată, acuzatoare... și speriată. – Dacă ăsta-i genul tău de glume, te asigur că este de cel mai prost gust posibil.

— Nu este o glumă. Lăsați-mă doar să vă povestesc câteva din chestiile care s-au întâmplat de când a murit fratele dumneavoastră.

— Domnule Guilder, am câteva seturi de extemporale de corectat și un roman pe care vreau să-l termin, și crede-mă că nu am timp să mă complac în ...

— *Vă rog*, am spus. *Vă rog*, domnule LeBay, *vă rog* ajutați-mă și ajutați-mi prietenul.

A urmat o pauză foarte lungă, apoi LeBay a oftat.

— Spune-ți povestea, a spus. Și după o pauză scurtă a adăugat: Afurisit să fii.

I-am relatat povestea prin intermediul cablului interurban; îmi puteam imagina vocea trecând prin stații telefonice computerizate, pline de circuite miniaturizate, pe sub câmpuri acoperite cu zăpadă, ajungând până la urmă la urechea lui.

I-am povestit despre necazurile pe care le-a avut Arnie cu Repperton, despre exmatricularea și răzbunarea lui Buddy; i-am povestit despre moartea lui Moomie Welch; despre ce s-a întâmplat în Dealurile Squantic; despre ce s-a petrecut în timpul furtunii de la Crăciun. I-am povestit despre crăpăturile din parbriz care păreau că se retrag și despre ceasul de kilometraj care cu siguranță funcționa invers. I-am spus despre radioul care părea să recepționeze doar postul WDIL, postul de melodii vechi, neavând importanță în ce bandă îl potriveai – acest fapt l-a făcut pe George LeBay să scoată o mică exclamație de surpriză. I-am spus despre scrisul de pe ghipsurile mele, și cum semnătura pe care Arnie o făcuse de Thanksgiving s-ar putea să semene cu semnătura fratelui său de pe formularul de înregistrare al Christinei. I-am povestit despre cum Arnie folosea constant cuvântul "căcănari". Despre cum începuse el să-și pieptene părul ca și Fabian, sau ca unul dintre idolii anilor cincizeci. De fapt, i-am povestit totul, în afară de ce mi se întâmplase mie în noaptea Anului Nou, în drum spre casă. Intenționasem să-i spun și asta, dar pur și simplu nu am putut. Până când, patru ani mai târziu, am așternut totul pe hârtie, n-am povestit nimănui acele întâmplări.

Când am terminat, la telefon se lăsase liniștea.

— Domnule LeBay? Sunteți acolo?

— Sunt aici, a spus el până la urmă. Domnule Guilder – Dennis – nu intenționez să te jignesc, dar trebuie să-ți dai seama că ceea ce sugerezi tu depășește cu mult frontierele oricărui fenomen parapsihic și atinge... – S-a întrerupt.

— Nebunia?

— Acesta nu este cuvântul pe care l-aș fi folosit eu. Din câte spui tu, ai suferit un accident foarte grav la football. Ai fost în spital timp de două luni și ai suferit dureri mari. Acum, n-ar fi posibil ca imaginația ta...

— Domnule LeBay, a avut vreodată fratele dumneavoastră vreo expresie preferată despre "micuțul vagabond?"

— Ce?

— Micuțul vagabond. Ca și când, atunci când arunci la coș o hârtie și nimerești, spui: "Două puncte". Doar că în loc de asta: "Privește-mă cum o pun în curul micuțului vagabond". Spunea vreodată fratele dumneavoastră expresia asta?

— De unde ai aflat? – Apoi, fără să-mi acorde timp să-i răspund: A folosit expresia într-una din ocaziile când l-ai întâlnit, nu-i așa?

— Nu.

— Domnule Guilder, ești un mincinos.

N-am spus nimic. Tremuram, genunchii mi se înmuiaseră. Nici un adult nu-mi mai spusese așa ceva.

— Dennis, îmi pare rău. Dar fratele meu a murit. El era o ființă sucită, chiar infernală, dar este mort, iar toate aceste fantezii și închipuiri morbide...

— Cine era micuțul vagabond? am reușit eu să rostesc.

Tăcere.

— Era Charlie Chaplin?

Nu credeam că avea de gând să-mi răspundă. Apoi, până la urmă, cu greutate, a spus:

— Doar indirect. El se referea la Hitler. A existat o oarecare asemănare între Hitler și micuțul vagabond creat de Chaplin. Chaplin a făcut un film numit *Dictatorul*. Tu probabil că nu l-ai văzut. În orice caz, era un nume foarte cunoscut asociat cu el în timpul războiului. Tu ești prea tânăr ca să-ți amintești. Dar n-are nici o semnificație.

A fost rândul meu să nu spun nimic.

— Nu înseamnă nimic! a strigat el. Nimic! Sunt aburi și păreri, nimic mai mult! Trebuie să înțelegi asta!

— Aici, în Pennsylvania de vest, sunt șapte oameni care au murit. Țăstia nu sunt doar aburi. Sunt semnăturile de pe ghipsurile mele. Nici ele nu sunt aburi. Le-am păstrat, domnule LeBay. Lăsați-mă să vi le trimit. Studiați-le și spuneți-mi dacă una dintre ele nu este scrisul fratelui dumneavoastră.

— Ar putea fi o falsificare conștientă sau inconștientă.

— Dacă așa ceva credeți, atunci consultați un grafolog. Plătesc eu.

— Ai putea să faci tu asta.

— Domnule LeBay. *Eu* nu am nevoie de alte dovezi.

— Dar ce vrei de la mine? Să-ți împărtășesc fanteziile? N-o să fac asta. Fratele meu a murit. Mașina lui este doar o mașină.

Mînța. O simțeam. Chiar și prin telefon o simțeam.

— Vreau să-mi explicați ceva ce mi-ați spus în noaptea aceea în care am stat de vorbă.

— Cam ce ar fi?

Părea precaut.

Mi-am umezit buzele.

— Ați spus că era obsedat și furios, dar că nu era un monstru. Cel puțin, ați spus, dumneavoastră nu credeți că era. Apoi mi s-a părut că ați

schimbat complet subiectul... dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că n-ați schimbat chiar deloc subiectul.

— Dennis, zău. Eu ...

— Uitați, dacă aveți de gând să spuneți ceva, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți acum! am strigat. – Mi-a pierit vocea. Mi-am șters fruntea, iar mâna mi s-a umplut de transpirație. – Să știți că nu este mai ușor pentru mine decât este pentru dumneavoastră. Arnie este obsedat de fata asta, numele ei este Leigh Cabot, numai că eu nu cred că Arnie este cel care-i obsedat de ea, eu cred că este fratele dumneavoastră, fratele dumneavoastră mort, *vorbiți-mi acum, vă rog!*

El a oftat.

— Să-ți vorbesc? *Să-ți vorbesc?* Să vorbesc despre evenimentele acelea de demult... nu, despre acele bănuieli de demult... asta ar fi aproape același lucru cu a zgudui un demon adormit, Dennis. Te rog, eu nu știu nimic.

I-aș fi putut spune că demonul se trezise deja, dar știa asta.

— Spuneți-mi ce bănuieți.

— O să te sun eu.

— Domnule LeBay... vă rog...

— O să te sun. Trebuie s-o sun pe Marcia, sora mea, în Colorado.

— Dacă vă ajută, o să sun...da

— Nu, ea nu ți-ar spune ție nimic. Chiar și noi doi am vorbit despre asta doar o dată sau de două ori. Sper că ai conștiința curată în această problemă, Dennis. Deoarece tu ne ceri nouă să deschidem cicatrice vechi și să le facem iar să sângereze. Deci te mai întreb o dată: cât de sigur ești?

— *Sigur*, am șoptit.

— O să te sun, a spus el și a închis.

Au trecut cincisprezece minute, apoi douăzeci. Am înconjurat camera, sprijinindu-mă în cărje, neputând să stau liniștit. M-am uitat pe fereastră la strada ninsă, un tablou în negru și alb. De două ori m-am dus la telefon și n-am ridicat receptorul, fiindu-mi teamă că el o să încerce tocmai atunci să mă sune, fiindu-mi chiar mai teamă că nu mă va suna deloc. A treia oară, chiar când puneam mâna pe receptor, a sunat. Am tresărit ca ars, apoi l-am ridicat.

— Bună?! a spus Elaine de la telefonul de jos. Donna?

— Dennis Guilder este – a început vocea lui LeBay, părănd și mai bătrână și mai spartă.

— Am răspuns eu, Ellie, – am zis.

— Și crezi că-mi pasă? a spus Ellie obraznică și a închis.

— Helo, domnule LeBay.

Inima îmi bătea tare.

— Am vorbit cu ea, a spus el cu greutate. Mi-a spus să fac cum cred eu. Dar este speriată. Cică noi doi, tu și cu mine, am conspirat să înfricoșăm o doamnă bătrână, care în viața ei n-a rănit pe nimeni și nu are nimic de-a face cu toată treaba asta.

— Cu un scop bun, am spus eu.

— Oare?

— Dacă n-aș fi considerat că așa este, nu v-aș fi sunat. O să-mi vorbiți sau nu, domnule LeBay?

— Da. Dar doar ție, nimănui altcuiva. Dacă o să mai spui cuiva, eu o să dezmint. Înțelegi?

— Da.

— Foarte bine. A oftat. În conversația noastră din vară, Dennis, ți-am spus o minciună în legătură cu cele ce s-au întâmplat și o minciună privitoare la ceea ce eu – și Marcy – cred despre acele lucruri. Noi ne-am mințit pe noi. Dacă n-ai fi fost tu, cred că am fi continuat să ne mințim despre acel lucru – incidentul acela de la marginea drumului – până la sfârșitul vieților noastre.

— Despre fetiță? Fiica lui LeBay?

Țineam receptorul foarte strâns.

— Da, a spus el cu greutate. Rita.

— Ce s-a întâmplat de fapt când s-a sufocat?

— Mama mea obișnuia să-l numească pe Rollie *copilul înlocuit de spiriduși*, a spus LeBay. Ți-am spus asta?

— Nu.

— Nu, bineînțeles că nu. Ți-am spus părerea mea, că prietenul tău ar fi mai fericit dacă s-ar descotorosi de mașină, dar asta este tot ce poate să spună o persoană în apărarea propriilor convingeri, deoarece iraționalul... se furișează înăuntru...

S-a oprit. Eu nu l-am grăbit. Îmi va spune sau nu. Asta era situația.

— Mama spunea că a fost un bebeluș perfect până când a împlinit șase luni. Apoi... a spus că atunci a venit Puck, spiridușul. Spunea că Puck a luat din glumă bebelușul ei bun și l-a înlocuit cu *altul*. Râdea când spunea asta. Dar n-a spus-o niciodată când Rollie era prin preajmă și o putea auzi, iar *ochii* ei nu râdeau niciodată. Dennis, eu cred... era singura explicație a ei pentru felul în care se comporta el, pentru ce era el atât de consecvent în furia lui... atât de înverșunat când era vorba de puținele țeluri pe care le avea. – Era un băiat – i-am uitat numele – un băiat mai mare care l-a snopit în bătaie pe Rollie de două sau de trei ori. Un tiran. Se lega de hainele lui Rollie și îl întreba dacă poartă chiloții de o lună sau de două. Iar Rollie se bătea cu el, îl înjura și îl amenința, iar tiranul râdea de el și îl ținea la distanță cu brațele sale lungi, îl pocnea până când obosea, sau până când nasul lui Rollie sângera. Apoi Rollie stătea acolo într-un colț, fumând o țigară și plângând, cu sângele și mucii uscându-i-se pe față. Iar dacă eu sau Drew ne duceam lângă el, ne bătea de ne omora.

Într-o noapte, casa tiranului ăla a ars, Dennis. Tiranul, tatăl tiranului și fratele mai mic al tiranului au murit. Sora tiranului a avut arsuri groaznice. S-a presupus că focul s-a declanșat de la soba din bucătărie, și poate că așa a fost. Dar sirenele pompierilor m-au trezit și eram încă treaz când Rollie a intrat pe fereastra camerei noastre cățărându-se pe împletitura care susținea iedera. Pe frunte era murdar de funingine și mirosea a benzină. M-a văzut că aveam ochii deschiși și mi-a spus: "Georgie, dacă spui ceva, te omor". Și din acea noapte, Dennis, am încercat să mă conving că amenințarea lui îmi interzicea să spun că fusese afară și privise focul. Și poate că acesta este adevărul.

Gura îmi era uscată. În stomac parcă aveam o minge de plumb. Simțeam părul de pe ceafă ca o pădure de țepi.

— Ce vârstă avea atunci fratele dumneavoastră? am întrebat răgușit.

— Aproape treisprezece ani, a spus LeBay cu un calm teribil de fals.

Cam un an mai târziu, într-o noapte de iarnă, a avut loc o bătaie în timpul unui meci de hochei, iar un tip pe nume Randy Throgmorton i-a spart capul lui Rollie cu crosa. L-a făcut să-și piardă cunoștința. L-am dus la bătrânul doctor Farner – până am ajuns acolo Rollie își revenise, dar era încă năucit – iar Farner i-a pus douăsprezece copci. O săptămână mai târziu, Randy Throgmorton a căzut prin gheața lacului Palmer și s-a înecat. Patina într-o zonă foarte clar marcată cu indicatoare: GHEAȚĂ SUBȚIRE. În aparență.

— Vreți să spuneți că fratele dumneavoastră i-a ucis pe oamenii ăștia? Pregătiți terenul pentru a-mi spune că LeBay și-a omorât propria fiică?

— Nu că el a ucis-o, Dennis. Să nu te gândești niciodată la așa ceva. Ea a murit sufocată. Ce vreau să sugerez este că el s-ar putea s-o fi împins la moarte.

— Ați spus că a întors-o cu capul în jos – că a lovit-o – a încercat s-o facă să vomite.

— Asta mi-a spus Rollie la înmormântare, a spus George.

— Atunci ce...

— Marcia și cu mine am analizat mai târziu situația. Numai o singură dată, înțelegi. În seara aceea la cina, Rollie mi-a spus: "Am apucat-o de pantofii Buster Browns și am încercat să scot afurisita aia de îmbucătură, Georgie. Dar se înțepenise foarte bine". Iar Veronica i-a spus Marciei: "Rollie a ridicat-o de pantofi și a încercat să scoată de acolo chestia aia care o făcea să se sufoce, dar se înțepenise foarte bine". Ei au spus exact același lucru cu exact aceleași cuvinte. Și știi la ce m-a dus cu gândul această asemănare?

— Nu.

— M-a făcut să mă gândesc la Rollie încălecând fereastra dormitorului și șoptindu-mi "*Georgie, dacă spui ceva, te omor*".

— Dar... de ce? De ce ar fi ...?

— Mai târziu, Veronica i-a trimis Marciei o scrisoare în care insinua că Rollie n-a făcut prea mare lucru ca s-o salveze pe fiica lor. Și că, atunci când sfârșitul era foarte aproape, el a pus-o înapoi în mașină. "Ca să nu stea în soare", spusese el. Dar în scrisoarea ei Veronica a spus că ea crede că Rollie a dorit ca fetița să moară în mașină.

Nu voiam s-o spun, dar trebuia.

— Sugerati că fratele dumneavoastră și-a sacrificat de bunăvoie fiica, un fel de ofrandă umană?

A urmat o pauză lungă, îngrozitoare.

— Nu în mod conștient, nu, a răspuns LeBay. Tot așa cum nu sugerez că el a omorât-o în mod conștient. Dacă l-ai fi cunoscut pe fratele meu, atunci ți-ai fi dat seama cât de ridicol ar fi să-l fi suspectat de vrăjitorie, magie neagră sau împlânzire de demoni. El nu credea în altceva în afară de propriile sale simțuri... doar cu excepția, bănuiesc, a propriei sale voințe. Eu sugerez că el ar fi putut să aibă un fel de... un fel de intuiție... sau că ar fi putut să fie dirijat să facă ceea ce a făcut. Mama mea spunea că a fost un copil înlocuit de spiriduși.

— Și Veronica?

— Nu știu. Verdictul poliției a fost sinucidere, chiar dacă ea n-a lăsat nici un bilet. Este foarte probabil că ăsta-i adevărul. Dar biata femeie își făcuse niște prietene în oraș și eu m-am întregat adeseori dacă nu cumva ea le insinuase unora dintre ele, așa cum îi sugerase și Marciei, că moartea Ritei nu s-a petrecut întocmai cum au declarat ea și Rollie. M-am întregat dacă nu cumva Rollie a aflat. *Georgie, dacă spui ceva, te omor*. Bineînțeles, nu există nici o dovadă într-un sens sau în altul. Dar m-am întregat de ce ea a făcut-o în acel fel – și m-am mai întregat cum o femeie, care n-avea nici cea mai mică idee despre mașini, putuse să cunoască îndeajuns de multe ca să ia un furtun pe care să-l atașeze la țeava de eșapament și apoi să-l bage pe fereastră. Încerc să nu-mi mai pun astfel de întregări. Ele mă țin noaptea treaz.

M-am gândit la ce-mi povestise el și la lucrurile pe care nu le spusese. La lucrurile pe care le-a lăsat să se înțeleagă printre rânduri. *Intuitiv*, spusese el. *Atât de înverșunat când era vorba de puținele țeluri pe care le avea*, spusese el. Să presupunem că Roland LeBay înțelesese într-un anumit mod pe care nu dorea să și-l recunoască nici sieși, că investise într-un Plymouth cu puteri supranaturale? Și să presupunem că el aștepta doar ca să apară moștenitorul potrivit... iar acum...

— Lucrurile pe care ți le-am povestit au dat răspuns întregărilor tale, Dennis?

— Cred că da, am spus eu încet.

— Ce ai de gând să faci?

— Cred că știți.

— Să distrugi mașina?

— Am de gând să încerc, am spus, apoi m-am uitat la cârjele mele,

care erau sprijinite de perete. Cârjele mele afurisite.

— S-ar putea să-ți distrugi și prietenul.

— S-ar putea să-l salvez.

Încetișor, George LeBay a spus:

— Mă întreb dacă mai este posibil.

47

Trădarea

Peste tot erau cioburi de sticlă și sânge

Și în afară de mine nu mai era nimeni acolo.

În timp ce ploaia cădea deasă și rece,

Am văzut un tânăr zăcând pe marginea

șoselei,

Și a strigat: "Domnule, te rog nu vrei

să mă ajuți?"

Bruce Springsteen

Am sărutat-o.

Brațele ei s-au încolăcit în jurul gâtului meu. Una din mâinile ei răcoroase mă presa ușor pe ceafă. Pentru mine nu mai exista nici un dubiu în legătură cu ceea ce se întâmpla; iar când ea s-a îndepărtat puțin, cu ochii pe jumătate închiși, am observat că nici pentru ea nu mai exista nici un dubiu.

—Dennis, a murmurat ea și eu am sărutat-o iarăși. Limbile noastre s-au atins ușor. Pentru un moment sărutul s-a intensificat; simțeam pasiunea pe care o sugerau acei pomeți înalți. Apoi a icnit scurt și s-a îndepărtat.

— Destul, a spus. O să fim arestați pentru indecență.

Era optsprezece ianuarie. Parcasem în spatele localului Kentucky Fried, iar în jurul nostru erau împrăștiate rămășițele unei cine destul de bune, cu pui. Eram în Duster-ul meu, și numai acest fapt ar fi fost pentru mine un fel de ocazie specială – era prima dată de la accident când mă aflam la volan. Doar în dimineața aceea, doctorul îmi scosese ghipsul imens de pe piciorul stâng și îl înlocuise cu un bandaj întăritor. Avertismentul său să nu folosesc prea mult piciorul a fost foarte serios, dar am putut să-mi dau seama că el era mulțumit de cum progresaseră lucrurile. Însănătoșirea mea se afla cam cu o lună în avans față de termenul prevăzut. Doctorul punea acest fapt pe seama tehnicii sale superioare; mama mea îi găsea explicația în moralul bun și supă de pui; iar antrenorul Puffer băga în calcul și măceșele.

Eu credeam însă că Leigh Cabot avusese aici un rol foarte important.

— Trebuie să vorbim, a spus ea.

— Nu, hai să ne mai sărutăm.

— Acum vorbim. Ne sărutăm mai târziu.

— Iarăși a început?

Ea a încuviințat.

În cele aproape două săptămâni de la convorbirea cu LeBay, primele două săptămâni ale trimestrului de iarnă, Arnie muncise din greu ca să realizeze o *apropiere* cu Leigh, lucra la aceasta cu o intensitate care ne-a speriat pe amândoi. Îi povestisem lui Leigh despre conversația cu George LeBay (dar, după cum v-am mai spus, nu și despre drumul teribil spre casă din noaptea Anului Nou). Și îi spusese foarte clar că sub nici o formă ea nu trebuia să se poarte urât cu el. Asta l-ar înfuria, iar zilele astea, când Arnie era furios pe cineva, acestuia i se întâmplau lucruri neplăcute.

— Asta este ca și cum am trișa.

— Știu, am spus eu mai tăios decât intenționasem. Nu-mi place chestia asta, dar nu doresc ca mașina să atace iarăși.

— Deci?

Am clătinat din cap.

Ca să fiu sincer, începusem să mă simt ca prințul Hamlet, tot amânând și amânând. Bineînțeles, știam ce trebuia să facem; Christine trebuia să fie distrusă. Eu și Leigh căutam metode.

Prima idee îi aparținuse lui Leigh – cocteiluri Molotov. O să umplem, a spus ea, cu benzină niște sticle de vin, o să ne ducem la reședința familiei Cunningham dis-de-dimineată, o să aprindem fitilele ("Fitile? Ce fitile?" am întrebat. "Kotex-urile ar trebui să fie foarte bune", a răspuns ea prompt, făcându-mă să-mi pun iarăși întrebări despre străbunii de la care moștenise acei pomeți) și o să le aruncăm pe geamurile Christinei.

— Ce facem dacă geamurile sunt închise și ușile sunt încuiate? am întrebat-o. Știi, cam asta trebuie să fie situația.

M-a privit de parcă eram o adevărată pacoste.

— Vrei să spui că ideea aruncării în aer a mașinii lui Arnie este okay, dar ai scrupule morale în legătură cu spargerea unor geamuri?

— Nu. Dar cine o să se apropie îndeajuns de EA ca să-i spargă geamurile cu un ciocan?

M-a privit, mușcându-și buza de jos. N-a mai spus nimic.

Următoarea idee îmi aparținuse. Dinamită.

Leigh s-a gândit la ea și a clătinat din cap.

— As putea s-o obțin fără prea mari probleme, am spus.

Încă îl mai vedeam din când în când pe Brad Jeffries, iar Brad lucra tot pentru Penn-DOT, și această companie deținea îndeajuns de multă dinamită ca să arunce Stadionul Three Rivers pe Lună. Mă gândeam că poate reușesc să pun mâna pe cheia potrivită, fără ca Brad să-și dea seama că am împrumutat-o – el avea tendința să se îmbete criță atunci când Pinguinii erau la televizor. O să împrumut cheia de la magazia de explozibili în timpul celei de a treia reprize a meciului, apoi o să i-o înapoiez în timpul altui meci. Erau foarte mici șanse ca el să aibă nevoie de explozibil în luna ianuarie. Era o înșelătorie, o altă trădare – dar era un mod de a pune capăt situației.

— Nu, a spus ea.

— De ce nu?

Din punctul meu de vedere, dinamita părea să ofere soluția totală și definitivă pe care o cerea situația.

— Fiindcă acum Arnie o ține pe aleea din fața casei, cred că nu ții neapărat să împrăștii schije periculoase în tot cartierul? Vrei să riști ca un ciob de sticlă să taie capul vreunui copil?

Am tresărit. La asta nu mă gândisem, dar acum când ea amintise acest amănunt, mi-am imaginat foarte clar scena hidoasă. Și m-a împins să mă gândesc la alte metode. Să aprinzi niște batoane de dinamită cu vârful trabucului, și apoi să le arunci peste cap spre obiectul pe care vrei să-l distrugi... asta poate părea okay în westernul de sâmbătă după-amiază de pe Canalul 2, dar în viața adevărată trebuia totuși să rezolvi problema detonatoarelor și a contactelor bune. Totuși, m-am agățat cât am putut de mult de această idee.

— Dacă o facem noaptea?

— Tot este destul de periculos, a spus ea. Și o știi prea bine. Se vede pe chipul tău.

A urmat o pauză foarte lungă.

— Ce zici despre presa de la Garajul Darnell? a întrebat ea până la urmă.

— Aceași obiecție de bază ca și înainte, am spus. Cine o va conduce

până acolo? Tu, eu sau Arnie?

Iar în acest punct ne-am blocat.

— Astăzi ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Voia să mă întâlnesc cu el în seara asta. Să mergem la bowling.

Zilele trecute o invitase la film, la cină, să se uite la televizor la el acasă, i-a propus să se întâlnească să învețe împreună. Christine intra de fiecare dată în calcul ca mijloc de transport.

— A devenit amenințător, iar eu am început să-mi epuizez scuzele. Dacă avem de gând să facem ceva, trebuie s-o facem în curând.

Am încuviințat. Eșecul de a găsi o metodă satisfăcătoare era unul dintre motive. Celălalt motiv care ne ținuse în loc fusese piciorul meu. Acum nu mai aveam ghipsul și, cu toate că aveam ordine stricte de la doctor să folosesc cârjele, testasem piciorul stâng fără ele. Aveam ceva dureri, dar nu atât de mari pe cât mă temusem.

Aceste motive, da – dar în principal noi eram de vină. Ne descopeream unul pe altul. Și deși s-ar putea să vi se pară vulgar, bănuiesc că ar trebui să mai adaug ceva, dacă vreau ca toată această poveste să nu se abată de la adevăr (și mi-am promis când am început să scriu, că mă voi opri dacă-mi voi da seama că nu mai pot să o relatez corect sau dacă mă abat de la adevăr). Ideea de pericol mai adăugase ceva la ceea ce simțeam pentru ea și, cred, la ceea ce ea simțea pentru mine. El era cel mai bun prieten al meu, dar în ideea că noi ne întâlneam pe la spatele lui exista totuși o atracție murdară, fără sens. O simțeam ori de câte ori o luam în brațe, de fiecare dată când mâna mea îi mângâia sânii. Furișările. Puteți să-mi spuneți de ce acestea reprezentau niște atracții? Dar erau. Pentru prima dată în viața mea, mă îndrăgostisem. Până atunci mai existaseră focuri de paie, dar acum mă îndrăgostisem lulea. Și îmi plăcea asta. O iubeam. Totuși, acel persistent sentiment de trădare... era ca un șarpe, o rușine și în același timp o ațătare nebunească. Puteam să ne spunem unul altuia (și ne spuneam) că ne ținem gurile ferecate ca să ne protejăm familiile și pe noi.

Era adevărat.

Dar Leigh nu era totul, nu-i așa? Nu. Nu era totul.

Într-un fel, nimic mai grav nu s-ar fi putut întâmpla. Dragostea încetinește, reflexele; estompează percepția pericolului. Trecuseră douăsprezece zile lungi de la conversația mea cu George LeBay, iar gândul la cele ce mi le spusese el – și, mai rău, la cele pe care mi le sugerase – nu mai îmi făcea părul de pe ceafă să mi se ridice.

Același lucru se întâmplase și în privința lui Arnie – sau nu se întâmplase – în cele câteva dați când vorbisem cu el, sau îl văzusem pe coridoarele școlii. Într-un fel straniu, se părea că ne reîntorsesem la situația din septembrie și octombrie, când noi doi nu ne mai vedeam, pur și simplu pentru că Arnie era prea ocupat. Când vorbeam, Arnie părea destul de amabil, cu toate că ochii lui gri din spatele ochelarilor erau reci. Așteptam ca o plângăreață Regina, sau un Michael dezorientat să mă sune ca să-mi dea vestea că Arnie a încetat să se mai joace cu ei și că renunțase în mod sigur la colegiu.

Asta nu s-a întâmplat, dar am primit telefonul de la Gură-Spartă însuși – profesorul responsabil cu educația – care mi-a spus că Arnie luase acasă o mulțime de prospecte și documente referitoare la University of Pennsylvania, la Drew University și Penn State University. Acestea erau școlile care o interesau cel mai mult pe Leigh. Eu știam asta, iar Arnie o știa și el.

În urmă cu două seri, auzisem din întâmplare o conversație între mama și Ellie, care se aflau în bucătărie.

— Mam, de ce nu mai vine Arnie pe la noi? S-a certat cu Dennis?

— Nu, scumpo. Nu cred. Dar când prietenii se maturizează... câteodată se răcesc relațiile.

— Mie n-o să mi se întâmple asta niciodată, a spus Ellie, cu toată acea siguranță teribilă a vârstei de cincisprezece ani.

Eu stăteam în cealaltă încăpere, întrebându-mă dacă nu cumva tocmai așa ceva se întâmplase – halucinații determinate de lungă ședere în spital, așa cum sugerase LeBay, și o simplă răcire a relațiilor, o separare între doi prieteni din copilărie. Această idee avea o anumită logică.

Ignoram faptele concrete, dar era reconfortant. Credința în acest lucru ne-ar fi îngăduit mie și lui Leigh să ne continuăm viețile noastre ordinare – să ne implicăm în activitățile școlare, să mai îngrășăm porcul în ajun pentru Testele de Acumulări Școlare și, bineînțeles, să sărim unul în brațele celuilalt imediat ce părinții ei sau ai mei ieșeau din cameră. Să ne hărjonom exact ca ceea ce eram, adică doi adolescenți înfierbântați, amorezați până peste cap unul de altul.

Aceste fapte mă adormeau... ne adormeau pe amândoi. Fusesem precauți – de fapt, tot atât de precauți ca niște adulterini, nu ca niște puști – dar astăzi scăpasem de ghips, astăzi fusesem în stare să folosesc cheile de la Duster-ul meu, în loc să mă uit doar la ele. Dintr-un impuls, am sunat-o pe Leigh și am întrebat-o dacă dorea să meargă cu mine la cel mai renumit local din lume, la Colonel, și să mâncăm faimosul Crunchy Style. Ea fusese încântată.

Deci poate că vă dați seama de ce atenția noastră a slăbit, cum am devenit noi puțin indiscreți. Am stat în parcare, cu motorul Duster-ului în funcțiune, ca să avem căldură și am discutat ca niște copii care se joacă de-a cowboii, despre cum să-i facem de petrecanie acelui bătrân și foarte deștept monstru – EA.

Nici unul dintre noi n-a văzut-o pe Christine când a oprit în spatele nostru.

— El se pregătește pentru un asediu îndelungat, dacă de asta o să aibă nevoie, am spus eu.

— Ce?

— Colegiile la care a trimis cereri de înscriere. Nu ai observat încă?

— Bănuiesc că nu, a spus ea foarte uimită.

— Sunt școlile care te interesează cel mai mult, am răspuns eu răbdător.

M-a privit. M-am uitat la ea, încercând să zâmbesc și nereușind.

— În ordine, am spus. Hai să mai recapitulăm o dată. Cocteilurile Molotov au căzut. Dinamita pare riscantă, dar la o adică...

Respirația brusc găfăită a lui Leigh m-a întrerupt – icnetul și expresia uimită și îngrozită de pe fața ei. Ea privea fix prin parbriz, cu ochii holbați și gura deschisă. M-am întors în direcția aceea și ceea ce am văzut a fost atât de neașteptat, încât pentru un moment am încremenit și eu.

În fața Duster-ului stătea Arnie.

Oprise exact în spatele nostru și plecase să-și cumpere puiul, fără ca să-și dea seama cine era în fata lui. Și de ce ar fi observat? Era aproape întuneric, iar un Duster de patru ani, mânjit cu noroi, nu are nici un semn distinctiv. El intrase înăuntru, își cumpăraseră porția, ieșise afară... și privise direct prin parbriz la Leigh și la mine, stând unul lângă altul, înlănțuiți, privindu-ne adânc în ochi, așa cum spun poeții. Nimic altceva decât o coincidență – o coincidență imensă și hidoasă. Doar că până și acum o parte a minții mele este foarte convinsă că vina o poartă Christine... că EA l-a adus acolo.

Au urmat câteva clipe lungi și înghețate. Leigh a scos un gemăt scurt. Arnie stătea cam la jumătatea parcării, îmbrăcat cu canadiana de școală, cu blugi decolorați și cizme. La gât avea un fular în carouri. Gulerul canadienei era ridicat, iar arpile lui negre încadrau un chip a cărui

expresie se transforma încet din uimire bolnavă, într-o grimasă palidă de ură. Punga în dungi roșii și albe cu fața zâmbăreață a Colonelului⁸ i-a alunecat din mâna înmănușată și a căzut pe zăpada întărită din parcare.

— Dennis, a șoptit Leigh. Dennis, o Dumnezeuule!

Arnie a început să alerge. Credeam că vine la noi, probabil să mă scoată afară din mașină și să mă bată. Mă imaginam țopăind nesigur pe piciorul meu beteag, sub lumina reflectoarelor parcării, care tocmai se aprinseseră, în timp ce Arnie, căruia îi salvasem viața de atâtea ori încă din anii grădiniței, mă snopea în bătaie. Alerga, cu gura schimonosită într-o grimasă pe care o mai văzusem – dar nu pe chipul lui. Acum era chipul lui LeBay.

Nu s-a oprit la mașina mea; în schimb a alergat pe lângă ea. M-am răsucit și atunci am văzut-o pe Christine.

Am deschis portiera și am dat să cobor, agățându-mă de marginea capotei ca să mă sprijin.

— *Dennis, nu!* a strigat Leigh.

Am reușit să ies, tocmai când Arnie deschidea brusc ușa Christinei.

— Arnie, am strigat. Hei, omule!

S-a încordat. Ochii lui erau holbați, pustii și incandescenti. De la unul din colțurile gurii i se prelingea un firisor de salivă spumoasă. Grila Christinei părea să mârâie.

El și-a ridicat pumnii și i-a îndreptat în direcția mea.

— *Căcănarule!* – Vocea îi era stridentă și spartă. – *Ia-o tu! O meriți! E un căcat! Amândoi sunteți de căcat! Bucurați-vă unul de altul! N-o s-o faceți mult timp!*

La geamurile localului Kentucky Fried Chicken și la expresul Kowloon din vecinătate, se adunaseră oameni ca să vadă ce se întâmplă.

— Arnie ! Omule, hai să vorbim ...

A sărit în mașină și a trântit ușa. Motorul Christinei a urlat și farurile EI s-au aprins, luminile orbitoare din visul meu, ținându-mă ca pe o insectă pe un carton. Iar deasupra lor, în spatele parbrizului, era fața îngrozitoare a lui Arnie, chipul unui drac căruia i s-a făcut lehamite de atâta păcat. Chipul acela, plin de ură și în același timp hăituit, a trăit de atunci în visele mele. Apoi fața a dispărut. A fost înlocuită de un craniu, un cap de mort rânjit.

Leigh a scos un țipăt ascuțit și percutant. Se răsucise să privească, deci mi-am dat seama că ceea ce văzusem nu fusese doar în imaginația mea. Și ea văzuse.

Christine a pornit în trombă, cu roțile din spate improșcând zăpada. Nu s-a repezit la Duster, ci la mine. Cred că intenția lui fusese să mă facă piftie între cele două mașini. M-a salvat piciorul meu bolnav; s-a înmuiat, iar eu am căzut înapoi în Duster, lovindu-mă cu șoldul drept de volan și declanșând claxonul.

M-a izbit în față o pală de aer rece. Aripa roșu-stacojie a Christinei a trecut la un metru de mine. A trecut pe lângă indicatorul de ieșire din parcare și s-a năpustit în JFK Drive, fără să oprească, cu partea din spate derapând. Apoi a dispărut, încă accelerând.

M-am uitat în zăpadă unde rămăseseră urmele zigzagate ale caucicurilor EI. Trecuse doar la câțiva centimetri de portiera mea deschisă.

Leigh plângea. Mi-am luat piciorul stâng cu mâinile și l-am tras în mașină; am trântit ușa și am luat-o în brațe. Brațele ei m-au căutat orbește, apoi m-au cuprins într-o strânsoare îngrozită.

— Nu... nu era...

— Șșș, Leigh. Nu contează. Nu te mai gânde.

— *Nu era Arnie cel care conducea mașina aia! Era un mort! Era un mort!*

— Era LeBay! am spus, iar acum, după ce rostisem cuvintele, am

⁸ Emblema vestitei firme de produse de rotiserie Kentucky Fried Chicken

simțit un fel de calm misterios în locul aceluia tremur de frică pe care ar fi trebuit să-l simt – acela și vinovăția că până la urmă am fost descoperit cu prietena celui mai bun prieten al meu.

— Era el, Leigh. Tocmai l-ai cunoscut pe Roland D. LeBay.

Ea plângea în brațele mele, de frică, de șoc, și oroare. Eu eram bucuros c-o aveam. Picioarul stâng îmi zvâcnea de durere. M-am uitat în oglinda retrovizoare la spațiul gol în care stătuse Christine. Acum, după cele ce se întâmplaseră, mi se părea că oricare altă concluzie ar fi fost imposibilă. Pacea din ultimele două săptămâni, bucuria simplă de a o avea pe Leigh lângă mine, acestea păreau să fie situațiile anormale, lucrurile false – la fel de false ca și pretinsul război care a avut loc între cucerirea Poloniei de către Hitler și intrarea triumfătoare a Wehrmachtului în Franța.

Și am început să văd sfârșitul, cum va fi acesta.

Ea m-a privit, cu obraji uzi.

— Ce facem acum, Dennis? Ce facem acum?

— Acum terminăm cu toată povestea asta.

— Cum? Ce vrei să spui?

Vorbindu-mi mai mult mie, decât ei, am spus:

— El are nevoie de un alibi. Trebuie să fim pregătiți atunci când el o să plece. Garajul. Garajul Darnell. Am de gând s-o prind acolo în capcană. O să încerc s-oucid.

— Dennis, despre ce vorbești?

— El o să plece din oraș. Nu înțelegi? Toți oamenii pe care i-a ucis Christine – aceștia formează un cerc în jurul lui Arnie. *El* trebuie să știe asta. *El* o să-l scoată iarăși pe Arnie din oraș.

— Te referi la LeBay?

Am încuviințat, iar Leigh a tremurat.

— Trebuie s-o ucidem. Știi asta.

— Dar cum? Te rog, Dennis... cum o s-o facem?

Până la urmă îmi venise o idee.

48

Pregătirile

Pe șosea este un ucigaș,

Creierul său se agită ca o broască râioasă...

The Doors

Am dus-o pe Leigh acasă și i-am spus să mă sune dacă o vede pe Christine plimbându-se prin preajmă.

— Și ce ai de gând să faci? Să vii aici cu un aruncător de flăcări?

— O bazooka, am răspuns și amândoi am început să râdem isteric.

— Aruncăm în aer '58-ul! Aruncăm în aer '58-ul! a urlat Leigh și iarăși am început să râdem – dar tot timpul cât am râs eram amândoi pe jumătate ieșiți din minți de frică... poate mai mult decât pe jumătate. Și tot timpul cât am râs, îmi era milă de Arnie, pentru ceea ce văzuse el și pentru ceea ce făcusem eu. Și cred că Leigh avea aceleași sentimente. Numai că în unele situații trebuie să râzi. În unele situații pur și simplu râzi. Iar când se întâmplă, nimic nu poate înlătura acel râs. Pur și simplu se declanșează.

— Deci ce le spun părinților? m-a întrebat ea când ne-am mai potolit. Dennis, trebuie să le spun *ceva!* Nu pot să risc ca ei să fie călcați pe stradă!

— Nimic. Nu le spui nimic.

— Dar...

— În primul rând nu te-ar crede. În al doilea rând, nu o să se întâmple nimic atâta timp cât Arnie este în Libertyville. De asta sunt cât se poate de

sigur.

— Chiar așa, prostituțule? a șoptit ea.

— Știu. E în joc viața mea, a mamei, a tatălui, a surorii mele.

— De unde o să știi dacă pleacă?

— Mă ocup eu de asta. Tu o să te simți rău mâine. Nu o să te duci la școală.

— Îmi este rău chiar acum, a spus ea cu vocea stinsă. Dennis, ce o să se întâmple? Ce plănuiești?

— O să te sun mai târziu în seara asta, am spus și am sărutat-o.

Buzele ei erau reci.

Când am ajuns acasă, Elaine se chinuia să-și pună canadiana, bombănind blesteme negre la adresa oamenilor care-i trimit pe alți oameni la Tom's ca să cumpere pâine și lapte tocmai când la televizor trebuia să înceapă Dance Fever. Era pregătită să fie țâfnoasă și cu mine, dar s-a înveselit când m-am oferit s-o duc până la piață și înapoi. Dar totodată mi-a aruncat o privire suspicioasă, ca și când această bunătate neașteptată pentru sora mai mică ar putea fi preludiul unei maladii. Poate herpes. M-a întrebat dacă mă simt bine. I-am zâmbit afabil și i-am spus să urce în mașină până nu mă răzgândesc, cu toate că deja începuse să mă supere și piciorul drept, iar stângul mă durea groaznic. Puteam să-i spun la nesfârșit lui Leigh că Christine nu va face nici o mișcare cât timp Arnie era în Libertyville, iar rațional știam că aveam dreptate... dar asta nu schimba golul instinctiv din stomac, pe care-l simțeam când mă gândeam la Ellie străbătând pe jos tot drumul până la Tom's și traversând străzile suburbane întunecate în canadiana ei galben-aprins. O tot vedeam pe Christine parcată pe una dintre acele străzi, stând la pândă în întuneric ca o bătrână cățea de vânătoare.

Când am ajuns la Tom's, i-am dat un dolar.

— Ia pentru fiecare câte un Yodel și un Coke.

— Dennis, *chiar* te simți bine?

— Da. Și dacă bagi restul în jocul Asteroids, îți rup o mână.

Asta a părut s-o liniștească. A intrat în magazin, iar eu am stat pleoștit la volanul Duster-ului, gândindu-mă în ce porcărie groaznică ne aflam. Nu puteam să vorbim cu nimeni – asta era un coșmar. În asta consta puterea Christinei. Aveam de gând să-l duc pe tata în atelierul de jucării și să-i spun că ceea ce Ellie numise "Borătura aia de mașină roșie și veche a lui Arnie Cunmgham" mergea acum singură? Aveam de gând să-i chem pe polițiști și să le spun că un individ mort dorea să ne ucidă, pe mine și pe prietena mea? Nu. Singurul atu al nostru, în afară de faptul că mașina nu putea să acționeze până când Arnie avea un alibi, era faptul ca ea nu dorea martori – Moochie Welch, Don Vandenberg și Darnell fuseseră singuri când au fost uciși; Buddy Repperton și cei doi prieteni ai săi fuseseră omorâți în mijlocul pădurii.

Ellie a ieșit afară, strângând la pieptul de-abia înmugurit o pungă. A urcat în mașină și mi-a dat un Yodel și o Coke.

— Restul.

— Ești un scârțar, a spus ea, dar a pus în mâna mea întinsă cam douăzeci de cenți.

— Știu, dar oricum te iubesc, i-am răspuns.

I-am dat gluga pe spate, am ciufulit-o, apoi am pupat-o pe ureche. A părut mirată și suspicioasă – apoi mi-a zâmbit. Sora mea Ellie nu avea stofă rea. Gîndul că ea ar putea fi călcată pe stradă doar pentru că eu m-am îndrăgostit de Leigh Cabot după ce Arnie înnebunise și o părăsise... Pur și simplu nu aveam de gând să las să se întâmple așa ceva.

Acasă, m-am chinuit să urc scările după ce am salutată-o pe mama. Ea dorea să știe ce-mi face piciorul și i-am spus că este în formă bună. Dar, când am ajuns sus, prima mea oprire a fost la dulăpiorul cu medicamente

din baie. Am înghițit două aspirine de dragul picioarelor care acum cântau *Ave Maria*. Apoi m-am dus în dormitorul părinților unde se află telefonul de la etaj și m-am trântit cu un oftat în balansoarul mamei.

Am ridicat receptorul și am dat primul telefon.

— Dennis Guilder, năpasta proiectului de extensie al autostrăzii! mi-a răspuns jovial Brad Jeffries. Puștiule, îmi pare bine că te aud. Când ai de gând să mai vii pe aici ca să privim împreună un meci al Pinguinilor?

— Nu știu, am spus. Deja m-am plictisit să tot văd handicapați care joacă hochei. Hm, dacă tu ai fi făcut o pasiune pentru o echipă *bună*, cum ar fi Zburătorii...

— Hristoase, oare trebuie să înghit insultele astea de la un puști care nici măcar nu este copilul meu? Într-adevăr, cred că lumea se duce de râpă.

Am mai pălăvrăgit puțin, diverse fleacuri, apoi i-am spus de ce-l sunasem.

El a răs.

— Ce dracu', Dennis? Vrei să te lansezi în afaceri?

— Ia-o și așa dacă vrei. – M-am gândit la Christine. – Doar pentru o perioadă limitată.

— Vrei să discutăm despre asta?

— Ei bine, nu încă. Cunoști pe cineva care ar avea de închiriat așa ceva?

— Îți spun, Dennis. Există un singur tip pe care-l știu eu și care ar putea să facă o asemenea afacere cu tine. Johnny Pomberton. Locuiește în Ridge Road. Are mai multe vehicule decât are Carter's pilule pentru ficat.

— Okay. Mulțumesc, Brad.

— Ce mai face Arnie?

— Bine, bănuiesc. Nu îl mai văd atât de des ca altădată.

— Un tip ciudat. Nici în visele mele cele mai sălbatice n-am crezut, când l-am văzut pentru prima oară, că o să reziste toată vara. Dar avea o hotărâre dată naibii.

— Mda. Foarte hotărât și încă ceva în plus.

— Salută-l din partea mea când îl vezi.

— Așa o să fac, Brad. Ține-te în formă.

— Nu poți să trăiești dacă faci altceva, Dennis. Vino într-o seară să ciocnim câteva beri.

— O să vin. Noapte bună.

— Bună.

Am închis, apoi am ezitat un minut sau două, nedorind cu adevărat să dau următorul telefon. Dar trebuia s-o fac; era punctul cel mai important în toată povestea asta stupidă. Am ridicat receptorul și am format din memorie telefonul familiei Cunningham. Dacă răspundea Arnie, pur și simplu aveam să închid fără să vorbesc. Dar am avut noroc; mi-a răspuns Michael.

— Alo? Vocea lui suna obosită și puțin neclară.

— Michael, Dennis la telefon.

— Hei, bună!

Părea sincer bucuros.

— Arnie este acolo?

— Sus. A venit acasă de undeva și s-a dus direct la el în cameră. Părea foarte mâniș, dar în ultimul timp asta nu-i o noutate. Vrei să-l chem?

— Nu. E-n ordine. De fapt, cu tine doream să vorbesc. Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Cum să nu. Sigur. Spune.

Mi-am dat seama de unde provenea de fapt nesiguranța din vocea lui. – Michael Cunningham era aproape beat criță.

— Tu ne-ai făcut un serviciu enorm, convingându-l pe Arnie cât de

important este colegiul.

— Michael, cred că nici măcar n-a ascultat ce i-am spus.

— Ei bine, cu siguranță *ceva* s-a întâmplat. Luna asta a trimis cereri de înscriere la trei colegii. Regina crede că ești un magician. Și, fie vorba între noi, ea este destul de rușinată de felul cum te-a tratat atunci când Arnie ne-a spus prima dată despre mașină. Dar știi cum este Regina. Ea niciodată n-a știut cum să spună "Îmi pare rău".

Într-adevăr, știam asta prea bine. Și ce ar crede Regina, m-am întrebat, dacă ar ști că pe Arnie – sau ce era acel *ceva* care-l controla acum pe Arnie – îl interesa chestiunea colegiului cam tot atât cât îl interesează chestiunea datoriei publice pe un porc pus la îngrășat. Că el pur și simplu mergea pe urmele lui Leigh, vânând-o, fiind obsedat de ea? Era perversiunea perversiunii – LeBay, Leigh și Christine într-un fel de *ménage à trois*. Hidos.

— Ascultă, Michael. As dori să mă suni dacă Arnie, dintr-un motiv sau altul, se hotărăște să plece din oraș. În special în următoarele două zile, sau în timpul weekendului. Fie ziua, fie noaptea. Trebuie neapărat să știu dacă Arnie are de gând să plece din Libertyville. Și trebuie să aflu înainte ca el să plece. Este foarte important.

— De ce?

— Aș prefera să nu-ți explic. Este prea complicat și ar... ei bine, ți s-ar părea aberant.

A urmat o pauză foarte lungă, iar când tatăl lui Arnie a vorbit din nou, vocea lui era aproape o șoaptă:

— Este mașina aia afurisită, nu-i așa?

Cât de multe bănuia el? Cât de multe știa? Dacă era ca majoritatea oamenilor pe care-i cunosc eu, probabil că avea mai multe bănuieli când era beat decât când era pe uscat. Cât de multe? Nici acum nu știu cu siguranță. Dar eu cred că el *bănuia* mai multe decât oricine – în afară poate de Will Darnell.

— Mda. Este mașina.

— Știam eu, a spus el placid. Știam. Dennis, ce se întâmplă? Ce face el? Tu știi?

— Michael, nu pot să spun mai multe. O să-mi comunicî dacă el plănuiește o plecare pentru mâine sau poimâine?

— Da. Da, în regulă.

— Mulțumesc.

— Dennis. Crezi că o să-mi recâștig vreodată fiul?

Merita să afle adevărul. Acel biet om chinuit merita să afle adevărul.

— Nu știu, am spus, și mi-am mușcat buza de jos până m-a durut. Eu cred ca lucrurile au mers prea departe ca să mai fie posibil așa ceva.

— Dennis – aproape s-a tânguit – despre ce-i vorba? Droguri? Vreun fel de droguri?

— O să-ți spun când o să pot, am spus. Asta-i tot ce pot să-ți promit. Îmi pare rău. O să-ți spun când o să pot.

Cu Johnny Pomberton mi-a fost mai ușor să vorbesc.

Era un ins guraliv, plin de viață, și toate temerile mele că nu va dori să facă afaceri cu un puști s-au risipit foarte repede. Am avut sentimentul că Johnny Pomberton ar face afaceri și cu Satana proaspăt ieșit din infern, încă mirosind a pucioasă, dacă acesta îi oferea un business legal.

— Desigur, tot repeta el. Desigur, desigur.

Nici nu apucaî să începi o propoziție și Johnny Pomberton te și aproba. Era puțin demoralizat. Eu aveam pregătită o poveste de acoperire, dar nici nu cred că a fost atent. Pur și simplu mi-a spus un preț – care s-a dovedit a fi unul foarte rezonabil.

- Pare un preț bun, am spus.
- Desigur, a încuviințat el. Pe la ce oră vrei să vii?
- Ei bine, ce ați spune de ora nouă jumătate, mâine dimineață.
- Desigur. Ne vedem atunci.
- Încă o întrebare, domnule Pomberton.
- Desigur. Spune-mi Johnny.
- Okay, Johnny. Are cutie de viteze cu schimbător automat?

Johnny Pomberton a râs cu mare poftă – atât de tare încât a trebuit să îndepărtez puțin receptorul de la ureche, încruntându-mă. Râsul acela a fost un răspuns elocvent.

— Pe una din puicuțele ălea? Probabil că glumești. De ce? Nu știi să folosești un schimbător standard?

— Ba da, pe așa ceva am învățat să conduc.

— Desigur! Deci n-ai nici o problemă, corect?

— Bănuiesc că nu, am răspuns gândindu-mă la piciorul stâng, care va acționa ambreiajul – sau va încerca s-o facă.

În seara asta doar îl folosisem puțin și mă durea ca dracu'. Speram că Arnie o să aștepte câteva zile până când o să plece din oraș, dar nu prea credeam ca așa avea să fie. Se va întâmpla mâine, sau cel târziu în weekend, iar piciorul meu stâng va trebui să reziste.

— Ei bine, noapte bună, domnule Pomberton. Ne vedem mâine.

— Desigur. Mulțumesc că ai sunat, puștiule. M-am și gândit la una pentru tine. O să-ți placă de EA, o să vezi. Și dacă nu începi să-mi spui Johnny, am de gând să dublez prețul.

— Desigur, am spus și am închis întrerupându-i râsul.

O să-ți placă de EA. O să vezi.

Iarăși EA – deveneam bolnăvicios de conștient la această formă neintenționată de referire... și începuse să mi se aplece când o auzeam.

Apoi am dat ultimul telefon pregătit. În cartea de telefon existau patru de Sykes. L-am nimerit pe cel care-l doream la a doua încercare; a răspuns chiar Jimmy. M-am prezentat drept prietenul lui Arnie Cunningham, iar vocea lui Jimmy a devenit mai veselă. El îl plăcea pe Arnie, care nu-l tachina mai deloc și niciodată "nu-l pălmuisse", așa cum făcuse Buddy Repperton când lucrase pentru Will. Dorea să știe ce mai face Arnie și, mințind iarăși, i-am spus că Arnie era bine.

— Foarte bine. A avut curul la strâmtoare pentru un timp. Eu știam că armele de foc și țigările nu-s bune pentru el.

— Pentru Arnie te-am sunat. Jimmy, îți amintești când a fost arestat Will și garajul a fost închis?

— Sigur că da, a oftat Jimmy. Acum bietul și bătrănu' Will e mort, iar eu sunt șomer. Mama îmi tot spune să mă înscriu la niște cursuri profesionale, dar nu m-aș descurca. Bănuiesc că o să mă angajeze ca portar sau cam așa ceva. Unchiu' Fred este portar la colegiu și el spune că ar exista un post vacant, pentru că cel'alt portar, care a dispărut, a plecat și –

— Arnie spune că atunci când garajul a fost închis, el și-a pierdut trusa de chei, l-am întrerupt eu. Era în spatele unei stive de cauciucuri vechi, știi tu, pe unul din rafturile de sus. Și-a pus-o acolo ca să nu i-o fure nimeni.

— E încă acolo? a întrebat Jimmy.

— Cred că da.

— Ce porcărie!

— Așa este. Setul ăla de chei a costat o sută de dolari.

— Măiculiță! Pun pariu că oricum nu mai sunt acolo. Pariez că le-a luat unul dintre sticleți.

— Arnie crede că s-ar putea să mai fie acolo. Dar el n-are voie să se apropie de garaj din cauza necazurilor pe care le are.

Era o minciună, dar nu credeam că Jimmy o va sesiza, și chiar așa a

fost. Totuși, să-l mint pe un tip care era la granița dintre handicapat și normai, nu avea darul să-mi sporească respectul față de mine însumi.

— Ah, rahat! Ei bine, ascultă – o să mă duc eu și o să le caut. Daa! Primul lucru pe care-l fac mâine dimineața. Încă mai am cheile.

Am oftat de ușurare. Puțin îmi păsa de trusa de chei fantasmagorică a lui Arnie; eu aveam nevoie de cheile lui Jimmy.

— Jimmy, adevărul este că aș dori să le caut eu. Să fie o surpriză. Și știi exact unde le-a pus. Tu ai putea să le cauți toată ziua și să nu le găsești.

— Oh, mda, cu siguranță. Niciodată nu m-am priceput să găsesc lucruri, așa spunea Will. El întotdeauna spunea că nu mi-aș putea găsi nici propriul cur cu amândouă mâinile și cu o lanternă.

— A, doar te alinta. Dar, zău – aș vrea să le găsesc eu.

— Cum să nu.

— Mă gândeam să vin mâine pe la tine și să împrumut cheile tale. Aș putea să iau setul ăla de chei, și până seara să ți le dau înapoi.

— Hm, nu știu. Will spunea să nu împrumut nimănui cheile.

— Desigur, asta atunci, dar acum garajul este gol, cu excepția sculelor lui Arnie și a grămezii de gunoaie din spate. În curând, proprietatea va fi scoasă la vânzare cu tot ce conține și dacă le voi lua atunci, va fi un furt.

— Oh! Da, cred că este okay. Dacă-mi aduci cheile înapoi.

Apoi a rostit ceva absurd de mișcător: Vezi tu, ele sunt singura amintire pe care o am de la Will.

— Îți promit.

— Okay. Dacă o faci pentru Arnie, e-n regulă.

Chiar înainte de culcare, aflându-mă de această dată la parter, am dat ultimul telefon – lui Leigh, care părea foarte adormită.

— Într-una din nopțile următoare o să terminăm cu toată târășenia. Ești pregătită?

— Da. Sunt. *Cred* că sunt. Ce ai pus la cale, Dennis?

I-am povestit așadar, relatându-i fazele pas cu pas, așteptându-mă ca ea să-mi găsească destule fisuri în plan. Dar când am terminat, a spus doar atât:

— Ce facem dacă nu merge?

— Trage tu concluziile. Nu cred că trebuie să-ți mai descriu situația.

— Nu. Bănuiesc că nu.

— Nu te-aș amesteca în chestia asta dacă aș putea. Dar LeBay o să miroasă capcana, așa că nada trebuie să fie foarte ademenitoare.

— N-aș accepta să stau deoparte. Vocea ei era fermă. – Asta este și treaba mea. Să știi că ăsta-i adevărul. Iar o dată ce ai iubit pe cineva... nu cred că îți trece vreodată. Tu ce spui, Dennis?

M-am gândit la toți acești ani. La verile în care citisem, înotasem și ne jucasem Monpoly, Scrabble, GO. La mușuroaiele pentru furnici. La toate împrejurările în care l-am apărât, ca să nu fie omorât în toate felurile în care puștilor le place să ucidă un intrus, pe acela care este doar puțin straniu, un pic ieșit din rând. Au existat momente când mi se făcuse lehamite să-l tot apar, momente când mă gândisem dacă viața n-ar fi mai ușoară, mai bună, dacă pur și simplu nu m-ar mai interesa Arnie. Dar n-ar fi fost mai bine. Avusesem nevoie de Arnie pentru ca viața să fie mai bună, iar el o făcuse. Tot timpul obținusem unul de la altul un schimb bun și, oh, fir-ar să fie, acum eram foarte amărât, al naibii de amărât.

— Nu, am răspuns eu, și brusc a trebuit să-mi duc mâna la ochi. Nu cred că te vindeci vreodată. Și eu l-am iubit. Și poate că nici chiar acum nu este prea târziu pentru el.

Pentru asta m-aș fi rugat: *Bunule Dumnezeu, lasă-mă să-l mai scap o dată pe Arnie de la moarte. Doar de data asta.*

— Nu pe el îl urăsc, a spus ea cu vocea stinsă. Este omul ăla, LeBay...

Dennis, în după-amiaza aceea, noi într-adevăr am văzut chestia aia? În mașina lui?

— Da. Cred că da.

— Pe el și pe cățeaua de Christine. Va fi curând?

— Curând, da. Așa cred.

— Bine. Te iubesc, Dennis.

— Și eu te iubesc.

După cum avea să se dovedească, ziua următoare a fost sfârșitul – vineri, nouăsprezece ianuarie.

49

Arnie

Într-o seară târziu, mă plimbam cu Stingray-ul meu

Când, pe banda din dreapta, m-a ajuns un XKE,

A deschis geamul Jag-ului său strălucitor

Și m-a provocat la o întrecere.

Am spus: "De acord, amice, moara mea aleargă bine,

Hai să ieșim de pe autostradă la Sunset and Vine,

Dar să-ți fac o propunere mai bună (dacă ai curajul):

Hai. să ne întrecem pe toată distanța...

până la Curba Mortului."

Jan and Dean

Am început acea zi lungă și teribilă prin a mă duce cu Duster-ul meu acasă la Jimmy Sykes. Mă așteptasem să am ceva neazuri din partea mamei lui Sykes, dar a fost okay. Era chiar mai sărăcuță cu duhul decât fiul ei. M-a invitat la o omletă cu șuncă (am refuzat – stomacul meu era plin de goluri) și a cloncănit compătimitor la vederea cârjelor mele, în timp ce Jimmy scotocea prin cameră căutând cheile. Am pălăvrăgit cu doamna Sykes, care avea dimensiunile Muntelui Etna, iar timpul trecea și în interiorul meu se instaura o certitudine jalnică: Jimmy își pierduse pe undeva cheile și totul căzuse baltă încă înainte de a începe.

El s-a întors clătinând din cap.

— Nu dau de ele. Drace, cred că le-am pierdut pe undeva. Ce porcărie.

Iar doamna Sykes, având aproape o sută cincizeci de kilograme, îmbrăcată cu un capot decolorat și cu părul pus de bigudiuri roz, a rostit cu o naivitate binecuvântată:

— Jimmy, te-ai uitat prin buzunare?

Pe fața lui Jimmy s-a așternut o expresie uimită. Și-a înfundat mâna în buzunarul pantalonilor verzi de lucru. Apoi, cu un rânjet rușinat, a scos o grămadă de chei. Erau așezate pe unul din acele brelocuri care se vând la magazinul de mărunțișuri din Monroeville Mall – un ou mare de cauciuc. Oul era negru de unsoare.

— Acilea erați, micuțelor muiste, a spus el.

— Fii atent cum vorbești, tinere, a zis doamna Sykes. Arată-i lui Dennis care dintre chei este cea care-i trebuie și ține-ți pentru tine mășcările.

Până la urmă Jimmy mi-a înmănat trei chei Schlage, întrucât nu erau etichetate și nu putea să le deosebească. Una dintre ele deschidea ușa mare de la intrare, alta, ușa din spate, cea care ducea la cimitirul de mașini, și alta deschidea ușa de la biroul lui Will.

— Mulțumesc. Ți le înapoiez cât pot de repede, Jimmy.

— Minunat, a spus Jimmy. Salută-l pe Arnie din partea mea când îl vezi.

— Firește.

— Dennis, ești sigur că nu vrei o omletă cu șuncă? m-a întrebat doamna Sykes. Este destulă.

— Mulțumesc, dar trebuie neapărat să plec.

Era ora opt și un sfert; școala începea la nouă. Arnie ajungea de obicei la nouă fără un sfert, după cum îmi spusese Leigh. Timpul era foarte drămuț. Mi-am luat cârjele și m-am ridicat.

— Jimmy, ajută-l până afară, a comandat doamna Sykes. Nu sta ca o momâie.

Am dat să protestez dar ea m-a întrerupt.

— Doar nu vrei să cazi până ajungi la mașină, Dennis. Ți-ai putea rupe iarăși piciorul.

După care a râs în hohote, iar Jimmy, foarte ascultător, aproape că m-a dus în brațe până la Duster.

Cerul era acoperit în ziua aceea, având o culoare gri-murdar, iar la radio se prevestea ninsoare până la sfârșitul după-amiezii. Am traversat orașul până la Liceul Libertyville, am intrat în parcarele elevilor și am oprit în primul rând. Nu avusesem nevoie să-mi spună Leigh ca Arnie parca de obicei în ultimul rând. Trebuia să-l văd, trebuia să-i dau să miroasă nada, dar doream ca atunci când făceam asta el să se afle departe de Christine. Departe de mașină, influența lui LeBay părea mai slabă.

Am stat în mașină, cu radioul deschis și uitându-mă la terenul de football. Mi se părea imposibil de crezut că în tribunele acelea acoperite cu zăpadă eu și Arnie schimbam sandwichuri. Imposibil să cred că pe terenul acela eu am alergat și am placat, îmbrăcat în tricou cu apărătoare, cască de protecție și pantaloni strâmți, convins, în mod stupid, de invulnerabilitatea mea fizică... poate chiar și de imortalitatea mea.

Dacă așa gândisem atunci, acum nu mai credeam așa ceva.

Elevii începeau să sosească, își parcau mașinile și se îndreptau spre clădire pălăvrăgind, râzând și hârjonindu-se. M-am lăsat mai jos pe banchetă, nedorind să fiu recunoscut. Lângă porțile liceului a oprit un autobuz, din care au coborât o grămadă de puști. În zona pentru fumat, acolo unde Buddy îl atacase pe Arnie în ziua aceea de toamnă, s-a adunat un grup înfrigorat de băieți și fete. Și ziua aceea părea acum foarte îndepărtată.

Inima îmi bătea foarte tare și eu eram îngrozitor de încordat. O părticică fricoasă din mine spera că Arnie nu va veni. Apoi am văzut cunoscuta formă roșie și albă a Christinei, cotind de pe School Street, mergând pe alea elevilor cu o viteză constantă de douăzeci de mile pe oră, scoțând pe țeava de eșapament norișori mici și albi. Arnie era la volan, îmbrăcat cu canadiana de școală. Nu s-a uitat la mine; pur și simplu a condus până la locul lui obișnuit din rândul din spate și a parcat.

Dacă stai ascuns el nu o să te vadă, îmi șoptea acea părticică fricoasă și trădătoare. O să treacă pe lângă tine, ca toți ceilalți.

În schimb, am deschis portiera și am scos cârjele afară. Lăsându-mi greutatea pe ele, am ieșit și am stat acojo pe zăpada întărită, simțindu-mă puțin precum Fred MacMurray în filmul acela vechi: *Garanție dublă*. Dinspre școală s-a auzit primul țărâit al clopoțelului, vag și neimportant de la distanță – Arnie ajunsese mai târziu decât o făcea pe vremuri. Mama mea spusese că Arnie era aproape dezgustător de punctual. Poate că LeBay nu fusese așa.

A venit spre mine, cu cărțile sub braț, cu capul plecat, făcând slalom printre mașini. A trecut prin spatele unei dube, ieșind temporar din raza privirilor mele, apoi l-am văzut iar. Atunci el și-a ridicat privirile direct în ochii mei.

Ochii i s-au mărit și s-a răsucit cu un gest automat spre Christine.

— Te simți de parcă ai fi gol când nu ești la volan? l-am întrebat.

Și-a întors privirile spre mine. Buzele i s-au curbat puțin în jos ca și cum ar fi simțit un gust neplăcut.

— Ce-ți mai face târfa, Dennis?

George LeBay nu-mi spusese, dar cel puțin îmi sugerase că fratele lui fusese extraordinar de priceput în a-i lovi pe oameni în punctul lor slab.

Am făcut doi pași înainte, sprijinindu-mă în cârje, în timp ce el a rămas pe loc, zâmbind cu colturile buzelor trase în jos.

— Cum îți plăcea când Repperton îți spunea Față-de-Cur? Ți-a plăcut atât de mult încât acum vrei să lovești și tu?

O parte din el a părut că tresare la această întrebare – o tresărire care poate a existat doar în ochii lui – dar zâmbetul disprețuitor, atent, i-a rămas pe buze. Afară era frig. Nu îmi pusesem mânușile, și mâinile, încheștate pe mânerele cârjelor, începuseră să-mi amorțească. Amândoi scoteam aburi pe nas.

— Sau când, în clasa a cincea, Tommy Deckinger obișnuia să-ți spună Bășină? l-am întrebat eu începând să ridic vocea.

Nu intrase în planul meu să mă supăr pe el, dar așa se întâmplase și tremuram tot în interiorul meu.

— Aia ți-a plăcut? Și îți mai amintești când Ladd Smythe făcea pe micul polițist și te-a îmbrâncit pe stradă, iar eu i-am dat jos basca și i-am băgat-o în pantaloni? Unde ai fost, Arnie? LeBay ăla este noul venit. Eu, eu am fost întotdeauna aici.

Iarăși acea tresărire. De data aceasta el s-a răsucit pe jumătate, cu zâmbetul tremurându-i, iar ochii săi o căutau pe Christine, așa cum ochii dumneavoastră ar căuta persoana iubită pe peronul aglomerat al unei gări. Sau cum un narcoman ar căuta plasatorul de droguri.

— Chiar așa mare nevoie ai de EA? Omule, ai căpătat o dependență foarte serioasă, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești, a spus el răgușit. Tu mi-ai furat prietena. Nimic nu o să schimbe chestia asta. M-ai lucrat pe la spate... ai trișat... ești doar un *căcănar* ca și toți ceilalți. – Acum mă privea cu ochii holbați, plini de suferință și arzând de ură. – Credeam că pot să am încredere în tine, și te-ai dovedit că ești mai rău decât Repperton sau *oricare* dintre ei. A făcut un pas spre mine și a strigat cu o furie perfectă și neputincioasă: *Mi-ai furat-o, căcănarule!*

Am mai făcut un pas înainte sprijinindu-mă în cârje; una dintre ele a alunecat puțin pe zăpada întărită. Eram ca doi pistolari șovăielnici care se apropie unul de altul.

— Nu poți să furi ceea ce a fost aruncat, am spus.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la seara în care ea era să moară în mașina ta. La seara în care Christine a încercat s-o ucidă. Tu i-ai spus că n-ai nevoie de ea. I-ai spus să se ducă dracului.

— *N-am făcut asta niciodată! E o minciună! E o minciună împruțită!*

— Cu cine vorbesc? am întrebat.

— Nu contează! – Ochii lui gri erau imenși în spatele ochelarilor. – Nu contează cu cine dracu' vorbești! Asta nu-i decât o minciună murdară! Nici nu mă așteptam la altceva de la cățeaua aia puturoasă!

Alt pas de apropiere. Fața lui palidă era plină de puncte foarte roșii.

— Când îți scrii numele, Arnie, nu mai seamănă cu semnătura ta.

— Taci, Dennis!

— Tatăl tău spune că este ca și cum ar avea un străin în casă.

— Te avertizez, omule.

— De ce te obosești? am întrebat eu cu brutalitate. Știu ce o să se întâmple. Și Leigh știe. Același lucru care li s-a întâmplat lui Buddy

Repperton, Will Darnell și celorlalți. Și asta fiindcă tu nu mai ești Arnie. LeBay, ești acolo? Ieși afară și lasă-mă să te văd. Te-am mai văzut. Te-am văzut în noaptea de Anul Nou, te-am văzut ieri la rotiserie. Știu că ești acolo; de ce nu încetezi jocul și nu ieși?

Și a ieșit... dar de această dată în fața lui Arnie, iar acea imagine a fost mai îngrozitoare decât toate craniile și scheletele la care s-au gândit vreodată autorii de cărți de groază. Fața lui Arnie *s-a schimbat*. Pe buzele lui a înflorit un rânjet batjocoritor ca un trandafir ofilit. Apoi l-am văzut așa cum arătase probabil când lumea fusese tânără, și un tânăr avea nevoie numai de o mașină; tot restul urma în mod automat. L-am văzut pe fratele mai mare al lui George LeBay.

Îmi amintesc doar un lucru despre el, dar pe acesta mi-l amintesc foarte bine. Furia lui. Întotdeauna era furios.

A venit spre mine, reducând distanța dintre locul unde se aflase el și locul unde stăteam eu sprijinit în cârje. Ochii lui erau încețoșați și de nepătruns. Rânjetul îi era lipit pe față întocmai ca urma lăsată de un fier înroșit.

Am avut timp să mă gândesc la cicatricea de pe antebrațul lui George LeBay, care șerpua de la încheietura palmei până la cot. *M-a împins, apoi s-a întors înapoi și m-a aruncat*. Îl auzeam strigând pe acel LeBay de paisprezece ani. *De-acum înainte să te ferești din calea mea, mucos afurisit, să te ferești din calea mea, auzi?*

Acum îl înfruntam pe LeBay, iar el nu era unul care accepta ușor o înfrângere. Rectific: nu accepta deloc înfrângerile.

— Luptă-te cu el, Arnie, am spus. Prea mult timp a făcut doar cum a vrut el. Luptă-te cu el, ucide-l, obligă-l să rămână mic...

Și-a ridicat piciorul și a lovit cârja din partea dreaptă. M-am chinuit să-mi mențin echilibrul, m-am clătinat, aproape am reușit... și apoi a lovit și cealaltă cârjă. Am căzut pe zăpada rece. A mai făcut un pas și a rămas privindu-mă de sus cu chipul împietrit și amenințător.

— Asta ai cerut, asta o să primești, a spus el indiferent.

— Mda, corect, am găfâit eu. Arnie, îți amintești de mușuroaiele pentru furnici? Ești și tu pe undeva pe acolo? Muistul ăsta mârșav n-a făcut în viața lui un mușuroi pentru furnici. N-a avut niciodată un *prieten*.

Și calmul împietrit s-a spart. Brusc. Fața lui – fața lui *s-a tulburat*. Nu știu cum să vă descriu altfel fenomenul. Acolo era LeBay, furios că trebuie să înăbușe un fel de revoltă interioară. Apoi acolo a fost Arnie schimonosit, obosit, rușinat, dar, înainte de orice, foarte nefericit. Apoi iarăși LeBay, iar piciorul său a plecat ca să mă lovească iarăși, în timp ce eu zăceam neajutorat și mă chinuiam să-mi apuc cârjele, simțindu-mă neajutorat, inutil și idiot. Apoi iarăși a fost Arnie, Arnie, prietenul meu, îndepărtându-și părul de pe frunte cu acel gest atât de cunoscut; a fost Arnie care spunea:

— Oh, Dennis... Dennis... Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău.

— Este prea târziu să-ți pară rău, omule, am spus.

Am apucat una dintre cârje, apoi și pe cealaltă. M-am ridicat puțin câte puțin, alunecând de două ori până mi-am potrivit cârjele. Acum îmi simțeam brațele ca niște bucăți de mobilă. Arnie nu făcuse nici o mișcare ca să mă ajute; a stat cu spatele la dubă, cu ochii holbați și șocați.

— Dennis, nu mă pot împotrivi, a șoptit el. Câteodată mă simt de parcă n-aș mai fi aici. Ajută-mă Dennis. Ajută-mă.

— LeBay este acolo? l-am întrebat.

— Întotdeauna este aici, a gemut Arnie. O, Doamne, tot timpul! Doar atunci când...

— Mașina?

— Când Christine... când EA pleacă, el este cu EA. Acelea sunt singurele ocazii când... când...

Arnie a tăcut. Capul i-a căzut într-o parte. Bărbia i s-a rostogolit pe

piept. Părul i-a căzut peste față. Din gură îi curgea salivă care picura pe cizme. Apoi a început să țipe anemic și să bată cu pumnii în duba din spatele lui:

— *Pleacă! Pleacă! Pleeeeeaaaacă!*

Apoi timp de cinci secunde nu a fost nimic – nimic, cu excepția tremurului corpului său, ca și când cineva ar fi golit un coș de șerpi în hainele lui; nimic cu excepția acelei rostogoliri lente, oribile, a bărbiei pe piept.

Am crezut că poate triumfa, că îl înfrângea pe ticălosul acela bătrân și mârșav. Dar când și-a ridicat privirile, Arnie dispăruse. Acolo era LeBay.

— Totul se va întâmpla exact cum a zis el, mi-a spus LeBay. Las-o baltă, băiete. Poate că n-o să te calc cu mașina.

— Vino diseară la Darnell. – Vocea mea era aspră, gâtul îmi era uscat ca nisipul. – O să ne jucăm. O s-o aduc și pe Leigh.

— Îmi aleg singur când și unde, a spus LeBay și a rânjit cu gura lui Arnie, dezvelind dinții lui Arnie, care erau tineri și puternici – o gură care se afla încă foarte departe de umilitoarele proteze. Tu nu o să știi când și unde. Dar o să afli... când o să-ți vină timpul.

— Mai gândește-te, am spus eu aproape nepăsător. Vino diseară la Darnell, că dacă nu, noi mâine o să începem să vorbim.

A râs. Un sunet urât și disprețuitor.

— Și unde o să ajungi cu asta? La azilul de nebuni din Reed City?

— O, la început nu vom fi luați în serios. Aici ai dreptate. Dar chestia asta despre cum te bagă ei la azil imediat ce începi să vorbești despre fantome și demoni... hm-hm, LeBay. Poate în zilele tinereții tale, înainte de farfuriile zburătoare, de *Exorcistul* și de casa aceea din Amityville. În zilele astea ai dracului de mulți oameni *cred* în aceste lucruri.

Încă rânjea, dar ochii lui mă priveau cu suspiciune îngustă. Suspiciune și încă ceva. Credeam că acel ceva erau primele licăriri de teamă.

— Și se pare că tu nu-ți dai seama că o mulțime de persoane știu că ceva nu este în regulă.

Rânjetul său a tremurat. Bineînțeles că trebuia să fi realizat asta, și fusese îngrijorat. Dar poate că uciderea devine o febră; poate că pur și simplu după un timp nu te mai poți opri ca să-ți evaluezi riscurile.

— Oricare o fi viața ta, oricât de stranie și obscenă, totul se petrece în interiorul mașinii aceleia, am spus. Ești conștient de asta și ai plănuit încă de la început să-l folosești pe Arnie – numai că "ai plănuit" nu este cuvântul potrivit, deoarece tu, de fapt, n-ai plănuit vreodată ceva, nu-i așa? Doar te-ai lăsat condus de intuiții.

A mârâit și a dat să plece.

— Să știi că ar trebui să te mai gândești, am strigat după el. Tatăl lui Arnie știe că ceva este putred. La fel și al meu. Eu cred că undeva trebuie să existe niște politisti care vor fi dornici să asculte *orice* despre modul cum a murit Junkins, prietenul lor. Iar totul se reduce la Christine, Christine, Christine. Mai devreme sau mai târziu cineva o s-o pună sub presa din curtea lui Darnell, dacă nu din alte motive, măcar din principiu.

Se întorsese înapoi și mă privea cu un amestec intens de ură și frică.

— Noi o să continuăm să vorbim și o mulțime de oameni vor râde de noi, nu mă îndoiesc. Dar am două bucăți de ghips care au pe ele semnăturile lui Amie. Una dintre ele nu este a lui. Este a ta. O să le duc la poliția statală și o să-i tot bat la cap până când or să consulte un grafolog, care va confirma acest lucru. Vor începe să-l urmărească pe Arnie. Vor începe, de asemenea, s-o urmărească pe Christine. Ai priceput situația?

— Fiule, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Dar ochii lui spuneau cu totul altceva. Fără discuție, reușisem să-l ating.

— Așa o să se întâmple, am spus. Oamenii sunt raționali doar la suprafață. Încă mai aruncă sare peste umăr atunci când sparg un pahar, nu trec pe sub scări, cred în supraviețuirea după moarte. Și mai devreme sau mai târziu – probabil în curând, dacă eu și Leigh o să zbierăm din toți rărunchii – cineva o să transforme mașina aia într-o cutie de sardele. Iar eu sunt dispus să pun pariu că atunci când se sfârșește cu EA, se sfârșește și cu tine.

— Ce n-ai da tu să fie așa! a mormăit el.

— Diseară noi o să fim la garajul Darnell. Dacă ești tare, poți să te descotorosești de noi. Asta nu va pune capăt situației, dar s-ar putea să-ți acorde un răgaz... timp îndeajuns ca să pleci din oraș. Dar nu cred că ești destul de tare, amice. Ține de prea mult timp. Noi o să ne descotorosim de tine.

M-am dus înapoi la Duster și am intrat în mașină. M-am folosit de cârje mult mai mult decât aveam nevoie, încercând să par mult mai handicapat decât eram în realitate. Îi zguduisem încrederea în sine când pomenisem de semnături; era timpul să plec înainte de a începe să-mi supraestimez cartea. Dar mai era încă un amănunt. Un amănunt care garantat îl va face pe LeBay să turbeze de furie.

L-am privit în ochi și am zâmbit.

— Leigh este superbă la pat. Păcat că tu nu o să știi asta niciodată.

S-a repezit la mine, cu un răcnet furios. Am închis geamul și am blocat ușa. Apoi, nonșalant, am pornit motorul în timp ce el lovea cu pumnii în geam. Chipul lui era groaznic de schimonosit. Acum nu mai rămăsese nici o urmă de Arnie. Chiar deloc. Prietenul meu dispăruse. Am simțit o amărăciune întunecată, care era mai profundă decât lacrimile sau frica, dar mi-am păstrat pe față acel rânjet nonșalant, insultător. Apoi, lent, mi-am îndreptat spre geam degetul mijlociu.

— Futu-te, LeBay, am spus, apoi am plecat, lăsându-l acolo, în parcare, tremurând de furia aceea primară, nestăpânită, de care îmi povestise fratele său. Contasem pe această furie care, mai mult decât orice altceva, avea să-l aducă diseară.

Vom vedea.

50

Petunia

Ceva cald îmi intra în ochi

Dar, în noaptea aceea am găsit-o pe iubita mea,

Am strâns-o în brațe și am sărutat-o pentru ultima oară...

J. Frank Wilson and the Cavaliers

Am condus cale de patru cvartale până când s-a declanșat reacția firească și a trebuit să opresc. Tremuram rău. Nici măcar instalația de încălzire, deschisă la maximum, nu putea să mă potolească. Respiram repede și sacadat. M-am cuprins cu brațele ca să mă încălzesc, dar mi se părea că niciodată nu îmi va mai fi cald; niciodată. Chipul acela, chipul acela oribil, și Arnie îngropat undeva înăuntru. *El este întotdeauna aici*, spusese Arnie, întotdeauna, în afară de – ce? În afară de momentele când Christine mergea singură, bineînțeles. LeBay nu putea să fie în ambele locuri în același timp. Asta depășea chiar și puterile lui.

Până la urmă am fost în stare să conduc iarăși și nici măcar nu mi-am dat seama că plângeam, până când m-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut cercurile ude de sub ochi.

Până am ajuns la Johnny Pomberton se făcuse ora zece fără un sfert. Era un bărbat înalt, lat în umeri, purta niște cizme de cauciuc verzi și o jachetă de vânătoare în carouri roșii și negre. Pe capul chel avea o pălărie veche cu borurile înnegrite de unsoare, care i se înclinase în timp ce el studia cerul.

— Iarăși o să dea cu zăpadă, așa spune radioul. Nu știam dac-o să mai vii, da' io tot am adus-O pen' tine, puștiule. Ce spui de EA?

Mi-am pus iarăși cârjele la subsuoară și am coborât din mașină. Sub vârfurile cârjelor scrășnea sarea, iar drumul părea sigur. În fața barăcii de lemn a lui Johnny Pomberton se afla unul dintre cele mai stranii vehicule pe care le văzusem în viața mea. Răspândeă un iz vag, înțepător și nu prea plăcut.

Cândva, demult, la începutul carierei lui, fusese un produs G.M. – sau cel puțin așa spunea emblema de pe botul gigantic. Acum era câte puțin din orice. Oricum, un lucru era cert: era mare. Vârful grilei ajungea până la înălțimea unui bărbat înalt. În spatele ei și deasupra ei, cabina domina ca o caschetă cubică. În spatele acesteia, susținută de două seturi de roți duble, era o remorcă tubulară, lungă, ca și corpul unui camion pentru benzină.

Numai că până atunci nu mai văzusem un camion pentru benzină care să fie vopsit în roz-intens. Pe cisternă era scris cuvântul PETUNIA cu litere gotice de două picioare.

— Nu știi ce să cred despre EA, am spus. Ce este?

Pomberton și-a vârât în gură un Camel și l-a aprins cu un chibrit căruia i-a dat foc frecându-l scurt cu unghia degetului mare.

— Sugătoare de caca.

— Ce?

A rânjit.

— Capacitate de douăzeci de mii de galoane. Petunia e o pompă.

— Nu te înțeleg.

Dar începusem să pricep. Aici era o ironie absurdă și imensă pe care Arnie – fostul Arnie – ar fi apreciat-o.

La telefon îl întrebam pe Pomberton dacă poate să-mi închirieze un camion mare și greu, iar acesta era cel mai mare care se afla în clipa de față în curtea lui. Toate cele patru basculante pe care le avea erau contractate, două în Libertyville și alte două în Philly Hill. Avea o mașină de profilat drumuri, îmi explicase el, dar aceasta avusese o cădere nervoasă imediat după Crăciun. El îmi spusese că acum, după ce Garajul Darnell fusese închis, se chinuia al dracului de tare ca să-și mențină camioanele în stare de funcționare.

În principiu Petunia era o vidanją, și atâta tot. Destinația ei era să golească rețeaua de canalizare.

— Cât cântărește? l-am întrebat pe Pomberton.

El și-a aruncat țigara.

— Uscată sau plină de rahat?

Am înghițit în sec.

— Cum este acum?

Și-a dat capul pe spate și a răs.

— Crezi că ți-aș închiria un camion încărcat? – No, no – EA este uscată, uscată ca un os și spălată, bineînțeles. Dar mai este încă puțin înmiresmată, nu-i așa?

Am adulmecat. Fără discuție că era înmiresmată.

— Ar putea fi mult mai rău, am spus. Așa cred.

— Desigur. Te cred și eu. Pedigriul original al bătrânei Petunia s-a pierdut de mult, dar acum în acte este înregistrată cu nouă tone, G.B.V.

— Ce-i asta?

— Greutatea brută a vehiculului. Dacă te opresc pe autostradă și tu

cântărești mai mult de nouă tone, se supără ICC⁹-ul. Uscată, prob'abil că EA are cam, nu ș'tu, patru-juma-cinci tone. Are cinci viteze cu un diferențial dublu, ceea ce-ți oferă zece viteze de înaintare cu totu'... dacă poți să acționezi ambreiajul.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare pe care a plimbat-o peste cârjele mele, apoi și-a aprins altă țigară.

— Poți să apeși pe ambreiaj?

— Desigur, am răspuns eu cu o mină serioasă. Dacă nu este foarte rigid.

Dar pentru cât timp? Asta era întrebarea.

— Ei bine, asta-i treaba ta și nu vreau să mă amestec. – M-a privit inimos. – Dacă plătești bani gheață îți fac o reducere de zece la sută, asta pentru că nu obișnuiesc să comunic unchiului meu preferat ce tranzacții am făcut pe bani gheață.

M-am uitat în portofel și am găsit patru bancnote de douăzeci și patru de zece.

— Cât ziceai că vrei pentru o zi?

— Ce zici de nouăzeci de dolari?

I-am dat banii. Fusesem pregătit să plătesc o sută douăzeci.

— Ce ai de gând să faci cu Duster-ul tău?

Până acum nici nu mă gândisem la chestia asta.

— L-aș putea lăsa aici? Doar pentru azi?

— Desigur – a răspuns Pomberton – poți să-l lași aici toată săptămâna, nu îmi pasă. Doar pune-l în spate și dă-mi cheile în caz că trebuie să-l mut.

L-am condus până în spate, unde era o harababură de piese auto canibalizate, ieșind din zăpada adâncă precum niște oase albe din nisip. Mi-au trebuit aproape zece minute ca să-mi croiesc drum îndărăt sprijinindu-mă de cârje. Aș fi putut să merg mai repede dacă mi-aș fi folosit puțin piciorul stâng, dar nu doream să fac așa ceva. Îl păstram pentru ambreiajul Petuniei.

M-am apropiat de Petunia simțind cum spaima mi se adună în stomac, ca un nor mic, negru. Nu aveam nici un dubiu că o va opri pe Christine – dacă ea într-adevăr apărea diseară la Garajul Darnell și dacă eu puteam să conduc afurisitul de camion. Nu avusesem niciodată de a face cu o namilă din asta, cu toate că vara trecută condusesem câteva ore un buldozer.

Pomberton stătea acolo, în jacheta lui cadrilată, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor de lucru, privindu-mă cu ochi experți. M-am dus la ușa șoferului, am înșfăcat mânerul și am alunecat puțin. A făcut un pas spre mine.

— Mă descurc.

— Desigur.

Mi-am pus iarăși cârja ia subsuoară, respirând sacadat și am deschis ușa. Ținându-mă cu mâna stângă de mânerul interior al portierei și balansându-mi ca un bărzoii piciorul drept, mi-am aruncat cârjele în cabină și apoi le-am urmat. Cheile erau în contact, iar schema de funcționare a schimbătorului de viteze era imprimată pe el. Am trântit ușa, am apăsat ambreiajul cu piciorul stâng – până acum era bine, nu aveam dureri prea mari – și am pornit-o pe Petunia. Motorul EI făcea un zgomot ca pista de încercare de la Philly Plain când era plină de mașini.

Pomberton a venit lângă camion.

— Este puțin cam gălăgioasă, nu-i așa? a urlat el.

— Desigur! am răcnit eu.

— Știi – a mugit ei – mă îndoiesc al naibii de tare că tu ai un *I* pe carnet.

Un *I* pe carnetul de conducere însemna că promovaseși examenul pentru camioanele mari. Eu aveam un *A* pentru motociclete (spre oroarea

⁹ Interstate Commerce Commission (Comisia de Comerț Interstatal).

mamei) dar nu și un I.

I-am rînjit.

— N-ai verificat pentru că ți-am părut de încredere.

Mi-a zâmbit.

— Desigur.

Am ambalat puțin motorul. Petunia a dat două rateuri, ca niște explozii de mortier.

— Te superi dacă te întreb pentru ce ai nevoie de camion? Știu, nu-i treaba mea.

— O voi folosi în scopul care-i este destinat, i-am răspuns.

— Poftim?

— Vreau să mă descotorosesc de niște rahat.

Când am coborât drumul de la garajul Pomberton, am cam mică spaimă; chiar uscată și goală, puicuța aceea se rostogolea puternic. Mi se părea că sunt incredibil de sus – puteam să privesc în jos la capotele mașinilor pe lângă care treceam. Când am intrat în centrul Libertyville-ului, m-am simțit la fel de bătător la ochi ca un pui de balenă într-un eleșteu cu peștișori aurii. Și nu m-a ajutat deloc faptul că vidanța a lui Pomberton era vopsită în roz intens. Am avut parte de câteva priviri amuzate.

Piciorul stâng începuse să mă doară puțin, dar concentrarea pe care mi-o cerea conducerea Petuniei pe străzile din centru mi-a abătut gândurile de la durere. O durere mult mai surprinzătoare îmi apăruse în umeri și în piept; aceasta se datora acționării volanului. Autocisterna nu era prevăzută cu servodirecție și volanul se rotea foarte, foarte greu.

Am cotit de pe Main în Walnut, apoi în parcare din spatele lui Western Auto. Am coborât precaut din cabina Petuniei, am trântit ușa (nasul aproape mi se obișnuise cu izul pe care-l răspândea EA), mi-am potrivit cârjele și am intrat pe ușa din spate.

Am luat cele trei chei pe care mi le dăduse Jimmy și m-am dus cu ele la raionul de lăcătușerie. Pentru un dolar și optzeci de cenți am obținut câte două copii pentru fiecare cheie. Am pus noile chei într-un buzunar, iar brelocul lui Jimmy, la care reatașasem cele trei chei, l-am pus în celălalt. Am ieșit din atelier pe ușa din față, ajungând în Main Street și m-am dus până la Libertyville Lunch unde exista un telefon cu plată. Cerul era foarte mohorât, iar plafonul de nori era coborât. Pomberton avusese dreptate. Avea să ningă.

Am intrat, am comandat o cafea și un pateu și am obținut mărunțiș pentru telefon. M-am dus în cabina telefonică, am închis stângaci ușa și am sunat-o pe Leigh. A răspuns la primul apel.

— Dennis! Unde ești?

— La Libertyville Lunch. Ești singură?

— Da. Tata este la serviciu și mama a plecat la cumpărături. Dennis, eu... i-am povestit ei aproape totul. Am început să mă gândesc la ea, că va parca la A&P și va traversa parcare și... nu știu; ce ai spus tu despre faptul că Arnie trebuie să plece din oraș, parcă nu mai contează. Avea sens, dar nu părea să mai aibă importanță. Știi la ce mă refer?

— Da, i-am răspuns, gândindu-mă cum am dus-o pe Ellie la Tom's cu o seară înainte, chiar dacă piciorul stâng mă duruse îngrozitor. Știu exact la ce te referi.

— Dennis, situația asta nu mai poate să continue. Eu o să înnnebunesc. Încă mai ai de gând să-ți pui planul în aplicare?

— Da. Leigh, lasă-i mamei tale un bilet. Spune-i că trebuie să pleci pentru un timp. Nimic mai mult. Când nu o să ajungi acasă la cină, probabil că ai tăi or să-i sune pe ai mei. Poate că ei or să ajungă la concluzia că am fugit împreună.

— Poate că nu-i o idee chiar atât de rea, a spus ea și a râs într-un fel care mi-a făcut pielea de găină. Ne vedem mai târziu.

— Hei, încă ceva. Ai prin casă vreun calmant? Darvon? Ceva de genul ăsta?

— Mai avem niște Darvon de când tata s-a accidentat la spate. Te supără piciorul, Dennis?

— Mă doare puțin.

— Cât de puțin?

— E okay, zău.

— Nu cumplit?

— Nu cumplit. Iar după seara aceasta o să-i acord o vacanță lungă, okay?

— Okay.

— Vino aici cât de repede poți.

Ea a intrat tocmai când eu îmi comandam a doua cană de cafea, purtând o canadiană brodată cu blăniță și niște jeansi decolorați. Jeansii erau băgați în niște cizme Frye. Reușise să arate și sexy și practică în același timp. Capetele se răsuceau s-o privească.

— Arăți bine, i-am spus și am pupat-o pe tâmplă.

Ea mi-a dat o sticlută cu capsule roz și gri, gelatinoase.

— În schimb, tu nu ești prea atrăgător, Dennis. Ține.

Chelnerița, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonat, a venit să-mi dea cafeaua. Cana stătea nemișcată, o insulă cu un lac mic maro în interiorul farfuriei.

— Copii, voi de ce nu sunteți la școală?

— Scutire specială, am răspuns eu cu gravitate.

Ea m-a privit.

— O cafea, vă rog, a spus Leigh scoțându-și mânușile.

În timp ce chelnerița intra în spatele tejghelei cu un mormăit dezaprobator, Leigh s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

— N-ar fi amuzant dacă acum ne-ar prinde un profesor că am chiulit?

— De-a dreptul hilar, am răspuns, gândindu-mă că, în ciuda îmbujorării pe care i-o dăduse frigul, Leigh nu arăta totuși chiar așa de bine. Nu prea credeam că vreunul dintre noi se va simți cu adevărat bine până când situația aceasta nu va lua sfârșit. În jurul ochilor ei erau riduri mici cauzate de oboseală ca și cum n-ar fi dormit bine noaptea trecută.

— Deci ce facem acum?

— Ne descotorosim de ea. Doamnă, așteptați până o să vedeți carul de luptă.

— Dumnezeule! a spus Leigh, privind măreția roz-fierbinte a Petuniei.

EA domina parcare de la Western Auto, încadrată de o dubă Chevy și de un Volkswagen.

— Ce-i asta?

— Sugătoare de caca, am spus eu serios.

M-a privit nedumerită... și apoi a izbucnit în hohote isterice de râs. Nu-mi părea rău că se întâmpla asta. Când îi povestisem despre confruntarea pe care o avusesem cu Arnie în dimineața asta, acele riduri de oboseală de pe fața ei se adânciseră și se adânciseră, iar buzele i se albiseră în timp ce și le strângea.

— Știi că pare puțin cam ridicolă – am spus eu.

— Asta dacă vrei să vorbești *în termeni moderați*, a replicat ea încă râzând și sughițând.

— ...dar o să fie în stare să-și facă treaba.

— Da. Da, presupun că ar trebui să corespundă. Și... nu este chiar nepotrivită, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Și eu am avut gândul ăsta.

— Ei bine, hai să urcăm, a spus ea. Mi-e frig.

A urcat în cabină înaintea mea, strâmbând din nas.

Am zâmbit.

— O să te obișnuiești.

I-am dat cârjele și m-am urcat cu mare efort la volan. Durerea din piciorul stâng se transformase dintr-o serie de gheare ascuțite într-o pulsație surdă; în restaurant luasem două Darvon-uri.

— Dennis, o să reziste piciorul tău?

— Trebuie, am răspuns și am trântit ușa.

51

Christine

*După cum i-am spus
prietenului meu, pentru că eu vorbesc tot timpul – John, am
spus eu, care nu era numele
lui, întunericul ne în –
conjoară, ce
putem face împotriva
lui, sau altfel; de ce nu,
să cumpărăm o afurisită de mașină,
condu, a spus el, pentru
numele lui Dumnezeu, uită-te
pe unde mergi.*

Robert Creeley

Când am ieșit din parcare de la Western Auto era cam unsprezece și jumătate. Începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Am condus de-a lungul orașului spre casa lui Sykes, descărându-mă acum mult mai ușor după ce Darvon-ul începuse să-și facă efectul.

Casa era încuiată și întunecată, doamna Sykes fiind probabil la serviciu, iar Jimmy poate plecase să-și ia ajutorul de șomaj. Leigh a găsit în geanta ei un plic boțit, a șters de pe el adresa și a scris pe față *Jimmy Sykes*, cu scrisul ei frumos și oblic. A pus în plic cheile lui Jimmy, a îndoit clapa și a băgat plicul în cutia pentru scrisori. În timp ce ea a făcut acestea, eu am lăsat-o pe Petunia să meargă la relanti ca să-mi odihnesc piciorul stâng.

— Acum ce facem? m-a întrebat ea urcându-se în cabină.

— Dăm alt telefon.

Aproape de intersecția lui JFK Drive cu Crescent Avenue, am găsit o cabină telefonică. M-am dat jos cu grijă din camion, sprijinindu-mă apoi de el până când Leigh mi-a dat cârjele. Apoi am mers precaut prin ninsoarea care se întetea, până la cabina telefonică. Petunia, văzută prin geamul murdar al cabinei și printre fulgii de zăpadă, semăna cu un straniu dinozaur roz.

Am sunat la Universitatea Horlicks, iar centralista mi-a făcut legătura cu biroul lui Michael. Cândva, Arnie îmi spusese că tatăl său este un adevărat om de birou, luându-și întotdeauna mâncarea la pachet și neieșind din cabinetul său. Acum, când la al doilea apel mi s-a răspuns,

I-am binecuvântat pentru acest obicei.

— Dennis! Am încercat să dau de tine acasă! Mama ta a spus...

— Unde pleacă?

Stomacul meu era rece. Până atunci – până în exact acel moment – situația nu mi se păruse complet reală, și doar atunci am început să cred că acea confruntare nebunească va avea loc.

— De unde ai știut că o să plece? Trebuie să-mi spui

— Acum nu am timp pentru întrebări și oricum nu ți-aș răspunde la ele. Unde pleacă?

— În după-amiaza asta, chiar după ore, merge cu Regina la Penn State. Arnie a sunat-o de dimineață și a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el. El a spus... – A făcut o pauză, gândindu-se. – A spus că parcă dintr-o dată și-a revenit la realitate. A spus că azi de dimineață l-a lovit pe neașteptate gândul că dacă nu o să facă ceva concret în privința colegiului, s-ar putea să piardă ocazia. I-a spus că a ajuns la concluzia că Penn State este cel mai bun și a întrebat-o dacă i-ar plăcea să meargă cu el și să discute cu decanul Colegiului de Arte și Științe și cu câțiva profesori de la catedrele de istorie și filozofie.

În cabină era frig. Măinile mele începuseră să amorțească. Leigh era sus în cabina Petuniei, privindu-mă neliniștită. *Cât de bine ai aranjat treburile*, Arnie, m-am gândit eu. *Ești încă șahist*. El o manipula pe mama sa, o ducea de nas, o făcea să danseze. Îmi era puțin milă de ea, dar nu atât de mult cât ar fi trebuit. De câte ori fusese Regina ea însăși manipulatorul, făcându-i pe ceilalți să danseze pe scena ei ca niște păpuși?

Acum, când ea era aproape deznădăjduită de frică și rușine, LeBay îi dăduse pe la nas lucrul care, garantat, o va face să alerge: posibilitatea ca situația să revină la normal.

— Iar ție ți s-a părut că spune adevărul? I-am întrebat pe Michael.

— Bineînțeles că nu! a izbucnit el. Nici Reginei nu i s-ar fi părut plauzibil dacă ar fi gândit corect! După cum se fac acum acceptările la colegiu, Penn State l-ar fi înscris și în *iulie*, dacă el ar fi avut banii pentru educație și ar fi îndeplinit baremul de punctaj – iar Arnie le are pe amândouă. Vorbea de parcă ne-am fi aflat în anii cincizeci și nu în deceniul opt.

— Când au de gând să plece?

— Ea o să-l aștepte la liceu după ora a șasea; așa mi-a spus când m-a sunat. Arnie o să obțină o scutire de ore.

Asta înseamnă că vor părăsi Libertyville-ul în mai puțin de o oră. Deci i-am pus ultima întrebare, chiar dacă știam deja răspunsul.

— Nu merg cu Christine, nu-i așa?

— Nu, se duc cu duba Reginei. Dennis, ea era în culmea fericirii. *Delirantă*. Chestia asta, s-o convingă să meargă cu el la Penn State... a fost o lovitură de maestru. Nici niște cai sălbatici n-ar fi împiedicat-o pe Regina să scape o asemenea ocazie. Dennis, ce se întâmplă? *Te rog*.

— Măine. Îți promit. Solemn. Între timp, trebuie să-mi faci un serviciu. S-ar putea să fie o chestiune de viață sau de moarte pentru familia mea și a lui Leigh.

— Oh, Dumnezeuule, a spus el răgușit. – Vorbea cu tonul unui om care văzuse lumina. – Arnie a fost plecat de fiecare dată – cu excepția zilei când a fost ucis Welch, iar atunci a fost... Regina l-a văzut dormind și sunt sigur că n-a mințit în privința asta... Dennis, cine conduce mașina aia? *Cine o folosește pe Christine ca să ucidă oameni când Arnie nu este în oraș?*

Am fost gata-gata să-i spun, dar în cabina telefonică era frig și piciorul începuse iarăși să mă doară, iar acel răspuns ar fi dat naștere la alte întrebări, la foarte multe întrebări. Iar chiar și atunci, singurul rezultat final ar putea fi un refuz net de a mă crede.

— Michael, ascultă, am spus eu vorbind cu toată hotărârea de care

eram în stare. A urmat un moment straniu în care m-am simțit ca Mister Rogers de la televizor. *Băieți și fete, o mașină mare din anii 1950 vine să vă devoreze... Puteți să spuneți Christine? Știam eu că puteți!* – Trebuie să-i suni pe tatăl meu și pe tatăl lui Leigh. Ambele familii să se adune acasă la Leigh. – Mă gândeam la ziduri de cărămizi, de cărămizi solide. – Cred că ar fi bine să mergi și tu, Michael. Să stați toți acolo până când venim noi sau până când vă sun. Dar să le spui asta din partea noastră: Nu trebuie să iasă afară după – am calculat: dacă Arnie și Regina pleacă de la liceu la ora două, cât timp trebuie să treacă până când alibiul lui devine de nezdruncinat? – după ora patru după-amiază. După ora patru nici unul dintre voi să nu ieșiți pe stradă. Pe orice stradă. *Sub nici un motiv.*

— Dennis, nu pot pur și simplu să...

— *Trebuie.* O să reușești să-l convingi pe bătrânul meu, apoi voi doi o să-i convingeți pe domnul și doamna Cabot. Și, Michael, să nu te apropii de Christine.

— Ei pleacă direct de la liceu, a spus Michael. Arnie a zis că mașina va fi în siguranță în parcare școlii.

Iarăși puteam s-o simt în vocea lui – faptul că el își dăduse seama de minciună. După ce se întâmplase în toamnă, Arnie n-ar mai fi lăsat-o pe Christine într-o parcare publică, tot așa cum nu s-ar fi dus gol pușcă la ora de Analiză.

— Da, dar ...

— Mai întâi sună-l pe tatăl meu. Promite-mi.

— În ordine, îți promit... dar, Dennis ...

— Îți mulțumesc, Michael.

Am închis. Mîinile îmi amortiseră din cauza frigului, dar fruntea îmi era umedă de transpirație. Am deschis cu vârful unei cârje ușa cabinei telefonice și m-am întors la Petunia.

— Ce-a spus? m-a întrebat Leigh. Ți-a promis?

— Da. Mi-a promis, iar tatăl meu va avea grijă ca ei să stea împreună. Sunt foarte sigur de asta. Dacă Christine o să atace pe cineva în seara asta, atunci aceia vom fi noi.

— În ordine, a spus ea. Foarte bine.

Am băgat-o pe Petunia în viteză și am plecat. Scena era pregătită – oricum cât de bine o putusem eu aranja – și acum nu mai trebuia decât să așteptăm să vedem ce se va întâmpla.

Am mers prin oraș spre Garajul Darnell printr-o ninsoare ușoară și am intrat în parcare la ora unu. Clădirea lungă, întortocheată, cu pereții de oțel ondulat, era părăsită, iar roțile imense ale Petuniei au tăiat zăpada mare ca să se oprească în fața porții principale. Anunțurile bătute în cuie pe ușă erau aceleași ca în acea seară de august de demult, când Arnie a adus-o prima dată pe Christine acolo – **ECONOMISIȚI BANII! ȘTIȚI CUM, PRIN UNELTELE NOASTRE!**, *închinam Spațiu în Garaj pe Perioade de o Săptămână, o Lună, sau un An și CLAXONAȚI CA SĂ INTRAȚI !* – dar singurul care avea acum semnificație, era cel nou lipit pe geamul întunecat al biroului: **ÎNCHIS PE PERIOADĂ NEDETERMINATĂ.** În colțul parcării era un Mustang rablagit din anii șaiszeci. Acum stătea tăcut și mohorât sub un morman de zăpadă.

— Îți dă fiori, a spus Leigh cu voce joasă.

— Mda. Într-adevăr, așa este.

I-am dat cheile pe care le făcusem dimineață la Western Auto.

— Una dintre astea trebuie să se potrivească.

A luat cheile, a ieșit din cabină și a mers până la ușă. În timp ce ea încerca cheile, eu priveam în ambele oglinzi retrovizoare, dar se părea că nu atrăsesem atenția nimănui. Bănuiesc că la vederea unui vehicul atât de

mare și de ieșit din comun, există o anumită psihologie – este foarte greu de crezut ideea că-i vorba de ceva clandestin sau ilegal.

Pe neașteptate, Leigh s-a izbit în ușă, s-a îndepărtat, a izbit iarăși, apoi s-a întors la camion.

— Am reușit să întorc cheia în încuietoare, dar nu pot să deschid ușa. Cred că a înghețat sau s-a înțepenit în ceva.

Măreț, m-am gândit. Superb. Nimic din ce plănuisem nu se va înfăptui ușor.

— Dennis, îmi pare rău, a spus ea văzându-mi expresia.

— Nu, e-n ordine.

Am deschis ușa camionului și am mai realizat una dintre coborârile mele comice.

— Fii atent, a spus ea neliniștită, mergând lângă mine și ținându-mă de talie, în timp ce eu pășeam prudent prin zăpadă. Adu-ți aminte de picior.

— Da, mamă, am spus eu zâmbind ușor.

Lângă ușă m-am așezat într-o parte ca să mă pot apleca spre dreapta și să nu-mi las greutatea pe piciorul stâng. Aplecat deasupra zăpezii, cu piciorul stâng în aer, cu mâna stângă ținând cârjele, iar cu dreapta strângând mânerul, probabil arătam ca un acrobat de circ. Am tras și am simțit că ușa a cedat puțin... dar nu destul. Ea avusese dreptate; ușa înghețase bocnă în partea de jos. Se auzea gheața pârâind.

— Prinde-te și ajută-mă.

Leigh și-a pus ambele mâini peste mâna mea dreaptă și am tras împreună. Pârâitul s-a accentuat, dar totuși gheața nu ceda.

— Aproape am reușit, am spus.

Piciorul stâng îmi pulsa neplăcut, iar transpirația îmi curgea pe obraji.

— O să număr. La trei, trage cu toată puterea. Okay?

— Da.

— Unu... doi... *trei!*

Ușa s-a eliberat dintr-o dată din strânsoarea gheții, cu o ușurință absurdă, periculoasă. A zburat pe ghidaje, iar eu m-am bălăbănit pe spate și cârjele mi-au zburat din mână. Piciorul stâng s-a înmuiat și am căzut pe el. Zăpada adâncă a amortizat întrucâtva căzătura, dar totuși am perceput durerea ca un fel de explozie argintie, care părea că vine dinspre coapsă și urca până la tâmpole, apoi unda de șoc se întorcea. Mi-am înăbușit țipătul strângând din dinți, de-abia reușind să mă stăpânesc, apoi Leigh era în genunchi în zăpadă lângă mine, ținându-mă de umeri.

— Dennis! Ai pățit ceva?

— Ajută-mă să mă ridic.

Ea a trebuit să depună aproape tot efortul, iar când am reușit să mă ridic și să mă sprijin în cârje, amândoi respiram ca niște atleți epuizați. Piciorul meu stâng era în agonie.

— Dennis, o să mai poți să acționezi ambreiajul camionului?

— Da, o să pot. Leigh, ajută-mă să urc.

— Ești alb ca o stafie. Cred că ar trebui să te duc la un doctor.

— Nu. Ajută-mă să urc în cabină.

— Dennis ...

— Leigh, ajută-mă să urc!

Ne-am croit drum prin zăpadă spre Petunia, lăsând în urma noastră urme târșăite, neregulate. Am întins mâinile, am apucat volanul și m-am ridicat în mușchi, încercând neputincios să mă prind cu piciorul drept de șasiu... și totuși, până la urmă Leigh a trebuit să vină în spatele meu și să mă împingă de fund. În cele din urmă am ajuns la volanul Petuniei, înfierbântat și tremurând de durere. Cămașa îmi era udă de transpirație și de zăpadă topită. Până în acea zi de ianuarie 1979, nu cred că am știut cât de mult te face durerea să transpiri.

Am încercat să apăs cu piciorul stâng pe pedala de ambreiaj și iarăși

am simțit acea explozie argintie de durere, făcându-mă să-mi arunc capul pe spate și să strâng din dinți până când durerea s-a atenuat puțin.

— Dennis, eu merg de-a lungul străzii până o să găsesc un telefon ca să chem un doctor. — Fața ei era palidă și speriată. — Iarăși ți l-ai rupt, nu-i așa? Când ai căzut?

— Nu știu. Dar, Leigh, nu poți să faci asta. Dacă nu punem acum punct, părinții tăi sau ai mei vor muri. Știi că LeBay nu se va opri. Are un simț al răzbunării foarte dezvoltat. Nu ne putem opri.

— *Dar nu poți s-o conduci!* s-a tânguit ea.

S-a uitat la mine, plângând. Gluga canadienei îi căzuse de pe cap când ne luptaserăm amândoi să ajung eu în scaunul cabinei unde mă aflam acum cuprins de o inutilitate mareașă. În părul ei se așezaseră fulgi de zăpadă.

— Du-te în garaj. Vezi dacă poți să găsești o mătură sau un băț lung de lemn.

— Ce să faci cu el? m-a întrebat ea plângând mai tare.

— Tu adu-l și apoi o să vedem.

A intrat în burdihanul întunecat al ușii deschise și a dispărut din privirile mele. M-am ținut de picior, cuprins de teroare. Dacă într-adevăr îl rupsesem iarăși, aveam mari șanse să port toată viața pantofi ortopedici. Dar, dacă n-o opream pe Christine, s-ar putea să nu-mi rămână prea mult timp de trăit. Da, asta *era* un gând îmbucurător.

Leigh s-a întors cu o mătură.

— Asta-i bună?

— Ca să ajungem înăuntru, da. Apoi trebuie să vedem dacă nu găsim ceva mai bun.

Mânerul măturii era dintre acelea care se deșuruba. L-am apucat, l-am detașat și am aruncat mătura. Ținând mânerul cu mâna stângă – încă o alta cârjă afurisită – am apăsat cu el pe pedala de ambreiaj. Pentru un moment a rămas pe pedală, apoi a alunecat. Ambreiajul a sărit înapoi. Vârful mânerului aproape m-a lovit în gură. Din ce în ce mai bine, Guilder. Dar trebuia să mă descurc cu ce aveam.

— Haide, urcă-te.

— Dennis, ești sigur?

— Cât de sigur pot fi.

M-a privit un moment, apoi a încuviințat.

— Okay.

S-a dus pe partea cealaltă și a urcat. Am trântit portiera mea, am apăsat ambreiajul Petuniei cu mânerul și am băgat în viteza întâi. Apăsasem pedala până la jumătate când coada de mătură a alunecat iarăși. Autocisterna septică a intrat în Garajul Darnell cu o serie de salturi, iar când am apăsat pe frână, motorul camionului s-a oprit. Eram aproape înăuntru.

— Leigh, trebuie să găsești ceva cu o bază mai lată. Coada asta de mătură nu mă ajută.

— Să văd ce mai este pe aici.

A coborât din cabină și a început să umble pe lângă peretele garajului, căutând. M-am uitat în jur. *Îți dă fiori*, spusese Leigh și avusese dreptate. Singurele mașini rămase erau patru sau cinci soldați bătrâni atât de grav răniți încât nu interesaseră pe nimeni îndeajuns de mult ca să-i revendice. Toate celelalte boxe, cu numerele lor scrise cu vopsea albă, erau goale. M-am uitat la boxa douăzeci și apoi am privit în altă parte.

Rafturile pentru cauciucuri erau la fel de goale. Mai rămăseseră câteva chelioase, sprijinite unele de altele ca niște pneuri arse de foc, dar asta era tot. Unul dintre cele două elevatoare era ridicat parțial, având sub el o jantă. Dispozitivul de centrare a roților, de pe peretele din stânga, sclipea vag în roșu și alb, cele două ținte fiind ca niște ochi injectați de sânge. Și

umbre, peste tot umbre. Deasupra capului, încălzitoarele de forma unor cutii mari își aruncau umbrele în toate direcțiile, ca un stol de lilieci oribili.

Semăna foarte mult cu un loc al morții.

Leigh se folosise de altă cheie a lui Jimmy ca să deschidă biroul lui Will. O vedeam mișcându-se înapoi și încolo prin fereastra prin intermediul căreia Will obișnuia să-și urmărească mușteriii... acei oameni muncitori care trebuiau să-și mențină în stare de funcționare mașinile ca să bla-bla-bla. A apăsat pe câteva întrerupătoare, iar luminile fluorescente s-au aprins în șiruri reci ca zăpada. Deci compania de electricitate nu întrerupsese alimentarea. O să trebuiască să-i spun să stingă luminile – nu ne puteam permite să riscăm să atragem atenția – dar cel puțin puteam să dăm drumul la căldură.

A deschis altă ușă și, pentru un timp, n-am mai văzut-o. M-am uitat la ceas. Era unu și jumătate.

Leigh s-a întors și am văzut că ținea în mână un teu O-Cedar, din acelea care avea de-a lungul piciorului un burete galben.

— Asta e bun?

— Perfect. Urcă, puștoaico. Avem treabă.

A urcat încă o dată în cabină, iar eu am împins cu teul pedala ambreiajului.

— Mult mai bine. Unde l-ai găsit?

— În baie, a spus ea și a strâmbat din nas.

— E rău acolo?

— Murdar, duhnește a trabuc, iar într-un colț sunt o grămadă de reviste porcoase. Dintre acelea care se vând la librăriile ilegale.

Deci asta lăsase Darnell în urma lui, m-am gândit: un garaj gol, o stivă de cărți porno și un iz pătrunzător de trabucuri Roi-Tan. Mi s-a făcut iar frig și mi-am zis că dacă ar fi după mine, aș dărâma cu buldozerul clădirea asta și apoi aș nivela terenul. Nu puteam să înlătur sentimentul că asta era un fel de mormânt anonim – locul unde LeBay și Christine uciseseră mintea prietenului meu și luaseră controlul vieții lui.

— De-abia aștept să ieșim de aici, a spus Leigh privind nervoasă în jur.

— Chiar așa? Mie îmi place. Mă gândeam să mă mut aici. – Am mângâiat-o pe umăr și am privit-o adânc în ochi. – Am putea să întemeiem o familie, am șoptit.

Ea a ridicat pumnul.

— Vrei să-ți dau borșul?

— Nu, e-n ordine. Oricare ar fi prețul, eu de-abia aștept să ies de aici.

Am băgat-o pe Petunia în întregime înăuntru. Am descoperit că pot să acționez foarte bine pedala de ambreiaj cu teul O-Cedar... cel puțin în viteza întâi. Mânerul teului avea o tendință să se îndoie și aș fi preferat ceva mai rezistent, dar trebuia să mă descurc cu el dacă nu găseam între timp ceva mai bun.

— Trebuie să stingem luminile, am spus eu oprind motorul. Ar putea să fie observate de cine nu trebuie.

Ea a coborât și le-a stins, în timp ce eu am întors-o pe Petunia într-un cerc larg și apoi am dat cu spatele până când fundul ei aproape atingea geamul dintre garaj și biroul lui Darnell. Acum botul camionului imens era îndreptat direct spre poarta deschisă prin care intrasem.

Când luminile s-au stins, am fost iarăși înconjurați de umbre. Lumina care pătrundea pe ușă era slabă, estompată de ninsoare, albă și fără putere. Se împrăștia pe cimentul pătat de ulei ca marginea unei plăcinte, apoi murea la jumătatea garajului.

— Dennis, mi-e frig, a strigat Leigh din biroul lui Darnell.

Întrerupătoarele pentru căldură sunt însemnate. Pot să-i dau drumul?

— Da.

O secundă mai târziu garajul murmura de sunetul scos de instalația

de aer condiționat. M-am lăsat pe spate în scaun, masându-mi ușor piciorul stâng. Materialul jeansilor era neted în jurul coapselor, strâns și fără nici un pliu. Nenorocitul se umfla. Și mă durea. Cristoase, cum mă durea!

Leigh s-a întors și a urcat lângă mine. Mi-a spus din nou cât de groaznic arătăm și, din nu știu ce motiv, mintea mea a făcut o conexiune și eu m-am gândit la după-amiaza când Arnie o adusese aici pe Christine, la cum uriașe la Arnie soțul reginei bee-bop ca să ia din fața casei lui găleata aia de gunoi și cum Arnie îmi replicase că tipul este un adevărat Robert Deadford. Cât de bine râsesem atunci. Mi-am închis ochii ca să înăbuș înțepăturile lacrimilor.

Neavând altceva de făcut decât să așteptăm, timpul parcă a încetinit. S-a făcut două fără un sfert, apoi ora două. Afară, ninsoarea se îndesise, dar nu prea tare. Leigh a coborât din camion și a apăsat pe butonul care acționa mecanismul de coborâre a ușii. Înăuntru s-a făcut mai întuneric.

S-a întors, a urcat și mi-a spus:

— Pe marginea ușii este o șmecherie interesantă – o vezi? Arată exact ca dispozitivul de deschidere a garajului pe care-l aveam noi când locuiam în Weston.

M-am încordat brusc. M-am uitat la dispozitiv.

— Oh. Oh, Isuse!

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta este. Un dispozitiv de deschidere a garajului. Iar Christine are o telecomandă. Arnie a amintit de ea în seara de Thanksgiving. Leigh, trebuie să-l distrugi. Folosește coada de mătură.

Deci iarăși a coborât, a ridicat coada de mătură și s-a dus sub dispozitivul electronic, privind în sus și lovindu-l cu coada de mătură. Arăta ca o femeie care încearcă săucidă o gânganie care se află lângă tavan. Până la urmă a fost răsplătită de pârâitul plasticului și clinchetul sticlei.

S-a întors încet, aruncând coada de mătură și s-a urcat lângă mine.

— Dennis, nu crezi că-i timpul să-mi spui exact ce ai plănuțit?

— Ce vrei să spui?

— Știi la ce mă refer, a spus ea și a arătat cu degetul spre ușa închisă. Cam la trei sferturi din înălțime față de podea existau cinci ferestre care lăseau să intre prin sticla murdară un minimum de lumină.

— Când se întunecă ai de gând să deschidem iarăși ușa, nu-i așa?

Am încuviințat. Ușa era făcută din lemn dar era întărită cu benzi de oțel, ca ușa interioară a unui lift de pe vremuri. O s-o las pe EA să intre, dar după ce ușa va fi închisă, Christine nu va mai putea să iasă afară. Așa speram. Aveam frisoane când mă gândeam că fusesem gata-gata să ignorăm dispozitivul de deschidere prin telecomandă.

Da, să deschidem ușa când se va însera. Da, s-o lăsăm pe Christine să intre, apoi să închidem iarăși ușa. Apoi o să mă folosesc de Petunia ca s-o omor.

— Okay – a spus ea – asta-i capcana. Dar după ce EA – ea – intră, cum ai de gând să închizi ușa ca s-o ții înăuntru? Poate că există un buton de acționare în biroul lui Darnell, dar eu nu l-am văzut.

— Din câte știu eu, nu există, am spus. Deci tu o să stai lângă butonul care închide ușa.

Am arătat cu degetul. Butonul manual era situat în dreapta ușii, cam la două picioare mai jos față de dispozitivul electronic.

— Vei sta lipită de perete ca să nu fii observată. Când intră Christine – presupunând că așa o să se întâmple – apeși pe buton și apoi ieși repede afară. Ușa o sa coboare. Și bum! Capcana s-a închis.

Pe fața ei a apărut o expresie dezaprobatoare:

— Capcana o să te prindă și pe tine. Cu cuvintele nemuritorului Wordsworth, asta pute.

— Coleridge a spus-o, nu Wordsworth. Nu există altă metodă, Leigh. Dacă tu vei mai fi înăuntru după ce ușa se va închide, Christine o să te calce. Chiar dacă era un buton în biroul lui Darnell – ei bine, ai citit în ziar ce s-a întâmplat cu zidul casei lui.

Fața ei era încăpățanată.

— Parchează lângă buton. Iar când EA intră, eu mă aplec pe geam și apăs pe buton.

— Dacă parchez acolo, voi fi la vedere. Iar dacă autocisterna asta e la vedere, EA nu o să intre.

— Nu-mi place! a izbucnit Leigh. Nu-mi place că o să te las singur! Este ca și cum m-ai fi păcălit!

Într-un fel, era exact ceea ce făcusem și oricare ar fi prețul, acum n-aș mai face la fel – dar pe atunci de-abia împlineam optsprezece ani și nu există un porc mascul șovin asemănător unui porc mascul șovin de optsprezece ani. I-am înconjurat umerii cu brațul. Un moment a rezistat încordată, dar apoi s-a aplecat spre mine.

— Nu există altă metodă. Dacă n-aș fi avut piciorul ăsta, sau dacă tu ai fi putut să conduci. – Am ridicat din umeri.

— Mi-e frică pentru tine, Dennis. Vreau să te ajut.

— O să mă ajuți destul. Leigh, tu ești cea care vei fi în pericol – vei fi jos, pe ciment, când EA intră. Eu o să stau aici sus în cabină și o s-O bat pe căteaua aia până când se dezmembrează.

— Sper că așa o să se întâmple, a spus ea și și-a pus capul pe pieptul meu. Am mângâiat-o pe păr.

Deci am așteptat.

Cu ochii minții, l-am văzut pe Arnie ieșind din clădirea principală a liceului, cu cărțile la subsuoară. Am văzut-o pe Regina așteptându-l în duba Cunninghamilor, radiind de fericire. Arnie zâmbind absent și lăsându-se îmbrățișat. Arnie, ai luat decizia corectă... nici nu știi cât de ușurați, cât de fericiți suntem noi, părinții tăi. Da, Mam. Scumpule, vrei să conduci tu? Nu, condu tu, Mam. E-n ordine.

Cei doi pornind spre Penn State prin ninsoarea ușoară, Regina la volan, Arnie stând pe locul mortului, cu mâinile încrucișate în poală, cu fața palidă, nezâmbitoare și eliberată de acnee.

Iar în parcarele elevilor de la liceu, Christine stând liniștită. Așteptând ca ninsoarea să se îndesească. Așteptând întunericul.

Cam pe la trei jumătate, Leigh s-a dus în spate prin biroul lui Darnell ca să folosească toaleta, iar cât timp a lipsit ea eu am mai înghițit pe sec două Darvon-uri. Piciorul meu era o agonie constantă și grea.

La puțin timp după aceea, am pierdut coerența timpului. Bănuiesc că mă amețiseră pilulele. Întreaga situație a început să semene cu un vis: umbrele care se accentuau, lumina albă care intra pe geamuri se schimba lent în gri, zumzetul instalației de încălzire.

Cred că eu și Leigh am făcut dragoste... nu în modul obișnuit, era imposibil în starea în care era piciorul stâng, ci un fel de substitut transpirat. Mi se pare că-mi amintesc cum respirația ei s-a accelerat până când a devenit aproape gâfâită; mi se pare că-mi amintesc că mi-a șoptit să fiu precaut, mă ruga să fiu precaut, că îl pierduse pe Arnie și n-ar suporta să mă piardă și pe mine. Mi se pare că-mi amintesc o explozie de plăcere care a făcut pentru scurt timp ca durerea să dispară complet, ceea ce n-ar fi reușit tot Darvon-ul din lume... dar scurt a fost cuvântul potrivit. A fost prea scurt. Iar apoi cred că am moțâit.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că piciorul îmi era plin de o durere tăioasă, care pur și simplu aștepta să explodeze. În tample simțeam o durere surdă, iar ochii mi se părea că-mi sunt prea mari pentru orbitele lor.. Am clipit spre Leigh ca, o bufniță mare și proastă.

— S-a întunecat, a spus ea. Cred că am auzit ceva afară.

Am clipit iarăși și am văzut că ea era trasă la față și speriată. Apoi m-am uitat spre ușă și am văzut că era deschisă.

— Cum dracului s-a deschis?

— Eu. Eu am deschis-o.

— Dumnezeu! am exclamat îndreptându-mi poziția și strâmbându-mă de durere. Nu a fost o chestie prea înțeleaptă, Leigh. Dacă EA ar fi venit...

— Nu a venit. A început să se întunece și să ningă mai tare, asta-i tot. Deci am ieșit afară și am deschis ușa, apoi m-am întors. M-am tot gândit că o să te trezești din clipă în clipă... bălmăjeai... și m-am tot gândit "O să aștept până când se-ntunecă de tot, o să aștept până când se-ntunecă de tot", apoi mi-am dat seama că mă păcăleam singură, deoarece deja se întunecase de o jumătate de oră, iar mie tot mi se părea că mai văd ceva lumină. Bănuiesc că doream să cred asta. Și... tocmai acum... am avut impresia că am auzit ceva.

Buzele ei au început să tremure, iar ea și le-a strâns tare.

M-am uitat la ceas și am constatat că era șase fără un sfert. Dacă totul mersese bine, părinții și sora mea erau acum împreună cu Michael și părinții lui Leigh. M-am uitat prin parbrizul Petuniei la pătratul de întuneric bombardat cu fulgi de zăpadă, care era intrarea în garaj. Auzeam țipătul vântului. Pe ciment se așezase deja un strat subțire de zăpadă.

— Ai auzit doar vântul, am spus eu șovăitor. Numai vântul.

— Poate. Dar ...

Am încuviințat fără prea mare convingere. Nu doream să părăsească adăpostul sigur al cabinei Petuniei, dar dacă nu pleca acum, probabil că nu va mai putea. N-aș mai lăsa-o, iar ea nu m-ar contrazice. Apoi, când și dacă va veni Christine, tot ce va trebui să facă EA va fi să iasă cu spatele din Garajul Darnell.

Și să aștepte alte împrejurări mai favorabile.

— Okay. Dar nu uita... Stai ascunsă în nișa aia din dreapta ușii. Dacă EA vine, s-ar putea să aștepte afară un timp. – *Adulmecând aerul ca un animal*, m-am gândit. – Nu te speria, nu te mișca. Nu O lăsa să te facă să te dai de gol. Păstrează-ti calmul și așteaptă până intră. Apoi apasă pe butonul ăla și ieși cât de repede poți. Ai înțeles?

— Da, a șoptit ea. O să meargă chestia asta?

— Ar trebui, dacă EA vine.

— N-o să te mai văd până la sfârșit.

— Cred că așa e.

S-a aplecat, și-a pus ușor mâna stângă pe gâtul meu și m-a sărutat pe gură.

— Fii atent, Dennis. Dar ucide-o. Să știi că de fapt nu este o EA – e doar un obiect. Ucide-o.

— Așa o să fac.

M-a privit în ochi și a încuviințat.

— Fă-o pentru Arnie. Eliberează-l.

Am strâns-o tare în brațe și ea mi-a răspuns. Apoi a alunecat peste scaun și-a lovit cu genunchiul poșeta mică și aceasta a căzut pe jos. Leigh s-a oprit, cu capul înclinat, iar în ochi i-a apărut o expresie surprinsă, gânditoare. Apoi a zâmbit, s-a aplecat, a ridicat poșeta și a început să scoțoască prin ea.

— Dennis, îți amintești *Moartea lui Arthur*?

— Puțin.

Una dintre materiile pe care eu, Leigh și Arnie te avusesem în comun înainte de accidentarea mea fusese Clasicii Literaturii Engleze, predată de Fudgy Bowen, iar unul din primele lucruri pe care le studiasem fusese *Moartea lui Arthur* a lui Malory. Pentru mine era un mister de ce Leigh îmi pusese acum această întrebare.

Ea găsisese ce căuta. Era o eșarfă subțire și roz, din nylon, de soiul acelora pe care fetele le poartă pe cap în zilele când burează. A legat-o în jurul brațului meu stâng.

— Ce dracu'?' am întrebat zâmbind puțin.

— Fii cavalerul meu, a spus ea și mi-a zâmbit, dar ochii ei erau serioși. Dennis, fii cavalerul meu.

Am ridicat teul de spălat pe jos pe care ea-l găsisese în baia lui Will și am salutat-o stângaci cu el.

— Desigur, am spus. Să-mi spui Sir O-Cedar.

— Glumește cât dorești, dar să nu glumești *cu adevărat*. Okay?

— În ordine. Dacă așa vrei tu, voi fi cavalerul tău perfect și cinstit. A râs puțin și asta era mai bine.

— Puștoaico, amintește-ți de buton. Apasă tare pe el. Nu trebuie ca ușa să facă doar o tentativă de coborâre și să se oprească. Fără scăpări, corect?

— Corect.

A coborât din Petunia, iar acum eu pot să-mi închid ochii și s-o văd cum era atunci, în acel moment curat și liniștit, chiar înainte ca totul să ia o turnură groaznic de urâtă – o fată înaltă, drăguță, cu părul lung, de culoarea mierii, cu șolduri înguste, picioare lungi și cu acei pomeți nordici și izbitori, purtând acum o canadiană de schi și blugi Lee Rider decolorați, mișcându-se cu grația unei balerine. Încă pot să văd și să visez această imagine deoarece, bineînțeles, în timp ce noi eram ocupați cu pregătirea capcanei pentru Christine, EA se ocupase cu același lucru – acel monstru bătrân și foarte inteligent. Chiar ne gândisem noi că o putem păcăli așa de ușor? Mă tem că da.

Visele mele se derulează teribil de lent. Văd mișcarea încântătoare a șoldurilor ei; aud bocănitul înfundat al cizmelor Frye pe cimentul pătat de ulei; aud chiar și *făs-fâș*-ul slab al căptușelii canadienei care se freca de bluză. Ea mergea încet, cu capul sus – acum *ea* era animalul, dar nu cel de pradă; ea mergea cu grija precaută a unei zebre care se apropie pe înserat de adăpătoare. Era mersul unui animal care adușmănește pericolul. Eu încercam s-o strig prin parbrizul Petuniei: *Leigh, întoarce-te, întoarce-te repede, ai avut dreptate, ai auzit ceva, EA este acolo afară, acolo, afară în ninsoare, cu farurile stinse, stând la pândă, Leigh, întoarce-te!*

Leigh s-a oprit brusc, cu palmele strângându-i-se în pumni și atunci a fost momentul în care cercurile de lumină sălbatică s-au trezit subit la viață în ninsoarea de afară. Erau ca niște ochi albi care se deschid.

Leigh a înlemnit, hidos de expusă pe goliciunea cimentului. Se afla la treizeci de picioare depărtare de ușă, puțin spre dreapta față de centru. S-a răsucit spre faruri și am putut să văd expresia zăpăcită, nesigură de pe chipul ei.

Eu eram tot la fel de împietrit, iar acel prim moment vital a trecut nefolosit. Apoi farurile s-au năpustit, iar în spatele lor era silueta întunecată și lungă a Christinei; auzeam răgetul furios și crescând al motorului ei în timp ce ea se repezea dinspre stradă unde stătuse și așteptase – poate chiar dinainte de căderea întunericului. Pe capota EI zăpada se involbura înspre spate, ajungând pe parbriz unde era topită aproape instantaneu. Ea a lovit aleea de beton care ducea spre intrare accelerând încă! Motorul era un țipăt de mânie.

— *Leigh!* am urlat și am înșfăcat cheia de contact a Petuniei.

Leigh a țâșnit spre dreapta alergând spre butonul din perete. Christine a intrat răgind tocmai când Leigh ajunsese la destinație și apăsa pe buton. Am auzit cum ușa cobora zdrăngănind pe ghidaje.

Christine a cotit spre dreapta, îndreptându-se spre Leigh. Când s-a izbit de zid, din acesta s-a răspândit un nor de așchii de lemn uscat și tencuială. S-a auzit un scârțâit metalic când o parte din bara de protecție

din fată-dreapta s-a desprins – un sunet precum țipătul isteric al unui bețiv. Când a făcut un viraj larg pe podea, s-a răspândit o cascadă de scânteii. EA nu o nimerise pe Leigh, dar a doua oară n-ar mai fi ratat; Leigh era prinsă în colțul drept al clădirii și n-avea unde să se ascundă. S-ar putea să reușească să iasă afară, dar mie-mi era îngrozitor de teamă că ușa nu cobora îndeajuns de repede ca s-o închidă pe Christine înăuntru. Ușa în coborâre s-ar putea să-i julească partea de sus, dar asta n-ar opri-O pe EA, și o știam prea bine.

Motorul Petuniei a mugit, iar eu am apăsat pe butonul de declanșare a farurilor. Luminile EI s-au aprins, împrôșcând ușa și pe Leigh. Leigh stătea cu spatele la perete, cu ochii holbați. În lumina farurilor canadiana ei căpătase o culoare albastru-intens, nefirească, iar mintea mea m-a informat cu o cinică acuratețe că sângele ei va fi purpuriu.

Am văzut-o privind în sus o clipă și apoi uitându-se la Christine.

Cauciucurile Fury-ului au țipat violent când EA s-a năpustit spre Leigh. Din dărele negre, proaspete de pe ciment, se ridica fum. De-abia am avut timp să înregistrez faptul că în Christine se aflau *oameni*; mașina era plină ochi.

În aceeași clipă în care Christine s-a repezit spre ea, Leigh a sărit, făcând un salt grotesc. Mintea mea, care parcă funcționa aproape cu viteza luminii, s-a întrebat dacă ea intenționase să sară peste Plymouth ca și când, în loc de cizme Frye, ar fi purtat încălțări cu arcuri.

În schimb, s-a prins cu disperare de barele de metal care susțineau un raft, la aproape nouă picioare înălțime, mai mult de trei picioare deasupra capului ei. Acest raft înconjură clădirea pe toți pereții. În seara în care eu și Arnie o adusesem aici prima dată pe Christine, întregul raft era supraîncărcat cu cauciucuri resapate și cu chelioase care așteptau să fie date la reșapat – într-un *mod* ciudat îmi reamintesc de rafturile încărcate ale unei biblioteci. Acum era aproape gol. Ținându-se de aceste bare, Leigh și-a ridicat picioarele exact ca un copil care intenționează să se dea peste cap – ceea ce denumeam noi în școală primară belirea pisicii. Botul Christinei a izbit în zid, chiar sub Leigh. Dacă ea ar fi întârziat numai puțin să-și ridice picioarele, ele i-ar fi fost zdrobite de la genunchi în jos. O bucată de ornament cromat a zburat în aer. Două dintre cauciucuri au zburat de pe raft și au săltat nebunește pe ciment.

Capul lui Leigh s-a izbit foarte violent de perete atunci când Christine a dat înapoi, *toate cele patru cauciucuri* ale EI lăsând pe ciment urme negre și scoțând fum albăstrui.

Iar dumneavoastră vă întrebați ce făceam eu în tot acest timp? Nu a fost "tot acest timp"; ăsta-i răspunsul meu. Chiar când foloseam teul O-Cedar ca să apăs pe ambreiaj și schimbam în viteza întâi, ușa se lăsa în jos. Totul s-a întâmplat în decurs de câteva secunde.

Leigh încă se ținea de barele de metal care susțineau raftul, dar acum doar atârna acolo, cu capul în jos, amețită.

Am ridicat teul de pe ambreiaj, iar partea lucidă a minții mele a preluat controlul. *Ușurel, omule – dacă apeși prea mult pe ambreiaj o îneci pe nenorocita asta și Leigh o să moară.*

Petunia a început să se miște. Am ambalat mult motorul și am lăsat liber ambreiajul. Christine s-a repezit iarăși, spre Leigh, cu capota îndoită de la prima izbitură și cu metalul strălucitor văzându-se în locurile cele mai ascuțite ale îndoiturii, acolo unde vopseaua sărise. Arăta ca și cum capotei și grilei le crescuseră dinți de rechin.

Am lovit-o lateral pe Christine, iar EA s-a rotit cu unul dintre cauciucuri ieșind de pe jantă. '58-ul s-a lovit de o grămadă de bare de protecție vechi și piese stricate care se aflau într-un colț, s-a auzit o bufnitură atunci când EA a izbit peretele și apoi sunetul fierbinte al motorului, ambalându-se și potolindu-se, ambalându-se și potolindu-se.

Întreaga parte din stânga-față era intrată înăuntru – dar Ea încă funcționa.

Am lovit cu piciorul stâng frâna Petuniei și de-abia am reușit să n-o lovesc eu pe Leigh: Motorul Petuniei s-a oprit. Acum singurul sunet din garaj era produs de motorul urlător al Christinei.

— *Leigh!* am țipat eu încercând să mă fac auzit. *Leigh, fugi!*

A privit buimacă spre mine și am văzut în părul ei șuvițe năclăite de sânge – era tot atât de purpuriu pe cât mă așteptasem. Și-a desprins mâinile de pe bare, a aterizat în picioare, s-a bălăbănit și a căzut într-un genunchi.

Christine a atacat-o. Leigh s-a ridicat, a făcut doi pași nesiguri și a ajuns în unghiul mort al EI, în spatele Petuniei. Christine a cotit și s-a izbit de botul camionului. Eu am fost aruncat spre dreapta. În piciorul stâng durerea a urlat.

— Ridică-te! i-am strigat lui Leigh încercând să mă aplec și mai tare și să deschid ușa. *Ridică-te!*

Christine a dat înapoi, iar când a atacat din nou a cotit brusc spre dreapta și n-am mai văzut-o, fiind acum în spatele Petuniei. Am zărit-O doar o clipă în oglinda retrovizoare de pe partea șoferului. Apoi am auzit țipătul cauciucurilor EI.

De-abia conștientă, Leigh pur și simplu se clătina, ținându-se cu mâinile de ceafa. Printre degete i se prelingea sânge. A mers prin fața botului Petuniei spre mine, apoi s-a oprit.

Nu trebuia să văd ca să știu ce se va întâmpla în continuare. Christine va da iarăși înapoi, va reveni pe partea mea și apoi o va strivi pe Leigh de perete.

Cu disperare, am apăsat pedala de ambreiaj cu teul și am rotit cheia de contact. Motorul a pornit, a tușit, apoi s-a oprit. Aerul mirosea pregnant a benzină. Încasem motorul.

Christine a reapărut în oglinda retrovizoare. Venea spre Leigh, care a reușit să se împleticească spre spate, ieșind din raza de acțiune a EI. Christine s-a lovit în plin cu botul în zid, cu forță zdrobitoare. Ușa pasagerului s-a deschis în urma impactului, iar oroarea a devenit completă, mâna mea liberă a țâșnit spre gură și am urlat.

Stând pe locul mortului, ca o păpușă grotescă de mărime naturală, era Michael Cunningham. Capul său, balăbănindu-se fără vlagă, a sărit într-o parte când Christine a dat înapoi ca să încerce s-o atace din nou pe Leigh și am văzut că fața lui avea culoarea roșiatică, îmbujorată dată de asfixierea cu monoxid de carbon. Nu îmi urmase sfatul. Mai întâi, după cum bănuisem vag că s-ar putea întâmpla, Christine se dusesse la casa Cunningham-ilor. Michael se întorsese acasă de la universitate, iar EA fusese acolo, oprită pe alee; Plymouth-ul '58 restaurat al fiului său. El se dusesse la mașină și, cumva, Christine îl... îl prinsese. Probabil că el intrase în mașină să stea puțin la volan, așa cum făcusem și eu în garajul lui LeBay? S-ar putea. Doar să vadă ce vibrații poate să simtă. Dacă a fost așa, probabil că a recepționat niște fiori groaznici în timpul ultimelor minute ale vieții sale. Oare Christine pornise singură? Intrase singură în garaj? Poate. Poate. Și descoperise oare Michael că el nu poate să oprească mototul ambalat nebunește și că nici nu mai poate să coboare din mașină? Oare întorsese el capul și poate văzuse pe locul mortului pe adevăratul spirit care conducea Fury-ul '58 al lui Arnie și leșinase de groază?

Acum nu mai avea nici o importanță. Leigh era tot ceea ce conta.

Și ea văzuse. Țipetele ei, stridente,perate și percutante, pluteau în aerul plin de vapori de benzină, ca niște baloane isterice intense. Dar până la urmă imaginile acelea o treziseră din năuceală.

S-a răsucit și a alergat spre biroul lui Darnell, cu sângele împrăștiindu-se în spatele ei ca niște monede. Gulerul canadienei era plin de sânge – prea mult sânge.

Christine a dat cu spatele, lăsând în urma ei dâre negre de cauciuc și cioburi de sticlă. Când a întors într-un cerc strâns ca să pornească spre Leigh, forța centrifugă a închis ușa pasagerului – dar nu înainte ca să văd cum capul lui Michael se rostogolește în partea cealaltă.

Christine a stat nemișcată un moment, cu botul îndreptat spre Leigh și cu motorul ambalat. Probabil că LeBay savura clipa dinaintea loviturii de grație. Dacă așa era, eu eram bucuros deoarece, dacă Christine ar fi atacat-o imediat, Leigh ar fi fost ucisă. Dar, în situația aceea, eu am avut la dispoziție o secundă. Am răsucit iarăși cheia de contact, bodogănind ceva cu voce tare – o rugăciune, bănuiesc – iar de această dată motorul Petunii a pornit. Am eliberat pedala de ambreiaj și am apăsat pe accelerație, în timp ce Christine țâșnea. De data aceasta am lovit-o în partea dreaptă. Când bara de șoc a Petunii a trecut prin aripa EI s-a auzit un țipăt strident de metal sfâșiat. Christine a alunecat într-o parte și s-a izbit de zid. Geamurile s-au spart. Motorul ei duduia și se ambala. LeBay, aflat la volan, s-a întors spre mine rânjind cu ură.

Petunia s-a oprit din nou.

Am răpăit un lanț din toate înjurăturile pe care le cunoșteam în timp ce înșfăcam iarăși cheia de contact. Dacă n-ar fi fost piciorul meu afurisit, dacă n-aș fi căzut în zăpadă, deja totul s-ar fi terminat; totul ar fi fost doar o chestiune de a o aduce pe EA într-un colț și apoi s-O zdrobesc în mii de piese.

Dar chiar și când porneam motorul Petunii, ținându-mi piciorul ridicat de pe pedala de accelerație ca să nu mai înec iarăși motorul, Christine a început să dea înapoi cu un scrâșnet de metal care-ți spârgea urechile. S-a retras dintre grila Petunii și perete, lăsând în urmă o bucată contorsionată din corpul ei roșu, dezgolindu-și roata dreaptă din față.

Am reușit s-o pornesc pe Petunia și am găsit marșarierul. Christine se retrăsese până în capătul îndepărtat al garajului. Toate farurile ei erau sparte. Parbrizul era o galaxie de crăpături. Capota îndoită părea că mârâie.

Radioul ei era dat la maximum. Îl auzeam pe Ricky Nelson cântând "Waitin in School".

M-am uitat în jur căutând-o pe Leigh și am văzut-o în biroul lui Will, privind înspre garaj. Părul ei blond era năclăit de sânge. Pe partea stângă a feței îi curgea sânge care apoi se îmbiba în canadiană. *Sângerează al dracului de mult*, m-am gândit incoerent. *Sângerează al dracului de mult, chiar și pentru o rană la cap.*

A holbat ochii și a arătat cu degetul pe lângă mine, buzele ei mișcându-se fără sonor în spatele geamului.

Christine venea duduind pe podeaua de ciment, prinzând viteză.

Iar capota se întindea în toate direcțiile acoperind iarăși cavitatea motorului. Două dintre faruri au pâlپăit, apoi s-au aprins. Aripa și toată partea dreaptă a corpului ei – am prins doar o imagine fugară, dar jur că este adevărat – se... se *reîpleteau*, metalul roșu apărând de niciunde și căpătând forme auto, ca să acopere roata din față și partea dreaptă a compartimentului motor. Crăpăturile din parbriz se retrăgeau și dispăreau. Iar cauciucul care fusese scos de pe jantă arăta ca nou.

Totul *arăta ca nou*, m-am gândit. Dumnezeu să ne ajute!

EA se îndrepta direct spre peretele dintre garaj și birou. Am mânuit repede teul sperând să pun în calea EI corpul autocisternei, dar Christine a trecut pe lângă mine. Petunia nu s-a izbit de nimic. Oh, mă descurcam de minune! Am dat cu spatele până la zid și m-am lovit de rafturile de scule care se aflau acolo. Sculele au căzut pe jos într-o hărmălaie de metal. Prin parbriz am văzut-o pe Christine lovind zidul dintre garaj și biroul lui Will. Nici măcar nu a încetinit; a mers cu toată viteza înainte.

Niciodată nu o să uit cele câteva secunde care au urmat – ele au rămas în mintea mea cu o claritate hipnotică; de parcă le-aș vedea printr-o lupă.

Leigh a văzut-o pe Christine venind și s-a dat înapoi. Părul ei însângerat îi era lipit de cap. A căzut peste scaunul rotativ al lui Will. A aterizat pe podea în spatele biroului. O fracțiune de secundă mai târziu – iar prin asta mă refer într-adevăr la o *frântură* de secundă – Christine s-a izbit de zid. Geamul imens de care se folosise Will ca să urmărească intrările și ieșirile din garaj, a explodat înăuntru. Sticla a zburat ca un roi de săgeți mortale. Partea din față a Christinei s-a turtit din cauza impactului. Capota s-a deschis apoi s-a detașat zburând peste mașină și căzând pe ciment, cu un zgomot metalic foarte asemănător cu cel făcut de căderea raftului de scule.

Parbrizul EI s-a spart, iar corpul lui Michael Cunningham a zburat prin deschizătura zimțată, capul său semănând cu o minge grotescă de football. A fost catapultat prin geamul biroului lui Will; s-a lovit de masa lui Will cu un bufnet greu și apoi a alunecat pe podea. Picioarele i-au rămas în sus.

Leigh a început să urle.

Căderea probabil o salvase de la o mulțime de tăieturi grave sau chiar de la moarte, dar când s-a ridicat de după birou, fața ei era schimonosită de groază, era cuprinsă de o isterie cumplită. Michael alunecase de pe birou, iar brațele lui se încolăciseră în jurul umerilor ei și, în timp ce Leigh se chinuia să se ridice în picioare, îți dădea impresia că încearcă să valseze cu cadavrul. Urletele ei semănau cu sirena pompierilor. Sângele încă mai curgea și strălucea în culori roșii mortale. S-a eliberat de Michael și a alergat spre ușă.

— *Leigh, nu!* am strigat și am apăsât iarăși cu teul pe ambreiaj. Mânerul teului s-a rupt în două, lăsându-mă cu un ciot de cinci inci lungime.

— *Ohhh – RAHAT!*

Christine a dat înapoi pe lângă geamul spart, lăsând pe ciment băltoace de apă, antigel și ulei.

Am apăsât pe pedala de ambreiaj cu piciorul stâng, acum de-abia simțind durerea și ținându-mi genunchiul cu mâna stângă, în timp ce schimbam vitezele.

Leigh a deschis ușa biroului și a ieșit în fugă.

Christine s-a întors spre ea, cu botul EI rânjit, zdrobit, căutând-o.

Am ambalat motorul Petuniei și m-am repezit spre EA, iar pe măsură ce mașina aceea infernală creștea în parbriz, am văzut fața roșie, umflată, a unui copil lipită de parbrizul din spate, privindu-mă și părând că mă imploră să mă opresc.

Am lovit-O puternic. Capota portbagajului a sărit, rămânând deschisă ca o gură. Spatele mașinii s-a rotit, iar Christine a trecut derapând lateral pe lângă Leigh, care alerga cu niște ochi holbați care parcă-i înghițeau fața. Îmi amintesc sângele care se împrăștiase pe tivul de blăniță al glugii; mici picături de sânge, ca o rouă infernală.

Acum o prinsesem. Eu mă aflam la conducere. Chiar dacă după ce terminam treaba asta vor trebui să-mi taie piciorul de la șold, avem de gând să conduc.

Christine s-a lovit de perete și a ricoșat. Am apăsât pe ambreiaj, am băgat schimbătorul în marșarier, am dat înapoi zece picioare, am apăsât iarăși pe ambreiaj și am băgat în viteza întâi. Cu motorul ambalat, Christine a încercat să se îndepărteze de perete. Am cotit spre stânga și am lovit-o iarăși, strivind-o la mijloc. Ușile au ieșit din balamale. La volan era LeBay, acum un craniu, acum o mască a umanității descârnată și puturoasă, acum un om sănătos și puternic de cincizeci de ani, cu părul puțin încărunțit. M-a privit cu rânjetul lui drăcesc, cu o mână pe volan, iar cu cealaltă strânsă într-un pumn pe care-l agita spre mine.

Și totuși motorul EI refuza să se oprească.

Am băgat iarăși în marșarier, iar acum îmi simțeam piciorul ca pe un fier alb, iar durerea o simțeam până în subsuoară. Pe dracu'. Durerea era

peste tot. O puteam simți (*Michael, Isuse, de ce n-ai stat în casă*) în gât, în maxilar, în (*Arnie? Omule, îmi pare atât de rău, aș dori, aș dori*) tâmple. Plymouth-ul – ceea ce rămăsese din EA – a început să meargă ca o bețivă pe lângă zidul garajului, împrăștiind scule și bucăți de metal, scoțând afară bare și dărâmând rafturile de deasupra. Rafturile loveau cimentul cu zgomote egale, pocnitoare, ca niște aplauze demonice.

Am apăsat iarăși pe ambreiaj și pe accelerație. Motorul Petuniei a mugit, iar eu m-am agățat de volan ca un om care încearcă să reziste pe spatele unui mustang năvălaș. Am lovit-O în partea dreaptă și i-am desprins caroseria de pe puntea din spate, proiectând-o în ușa care a vibrat și a zăngănit. Am fost proiectat în volan, care m-a împuns în stomac tăindu-mi respirația și trimițându-mă apoi gâfâind înapoi în scaun.

Acum am văzut-o pe Leigh, chircită în colțul îndepărtat, cu fața îngropată în mâini, transformată într-o mască de vrăjitoare.

Motorul Christinei încă funcționa.

Se târâia încet spre Leigh, ca un animal ale cărui picioare din spate au fost retezate de o capcană. Și chiar în timp ce se deplasa am văzut-o cum se regenera, cum își revenea: un cauciuc care pe neașteptate s-a umflat, antena radioului care s-a îndreptat cu un *zangggg!*, recrearea metalului în jurul spatelui ruinat.

— *Rămâi moartă!* am urlat la ea.

Plângeam, cu pieptul tresăltând. Picioarul nu mai vroia să-mi funcționeze. L-am prins cu ambele mâini și l-am *proiectat* în pedala de ambreiaj. Vederea mi s-a tulburat și încețoșat de la durerea cumplită. Aproape simțeam cum oasele mi se tasau.

Am ambalat motorul, am băgat în viteza întâi și am atacat-o; iar în timp ce făceam asta am auzit pentru prima și ultima dată vocea lui LeBay, pițigăiată, înșelată și plină de o furie teribilă, de nepotolit:

— *CĂCANARULE! Du-te dracului, CĂCĂNAR mizerabil! LASĂ-MĂ ÎN PACE!*

— Tu ar fi trebuit să-l lași în pace pe prietenul meu! am încercat să răcnesc, dar tot ce am reușit să spun a fost un geamăt spart, rănit.

Am lovit-o perpendicular în partea din spate, iar rezervorul de benzină s-a spart când spatele mașinii s-a pliat înspre față și în sus, ca un fel de ciupercă metalică. A apărut o limbă galbenă de foc. Mi-am acoperit fața cu mâna ca să mă protejez – dar apoi flacăra s-a stins. Christine stătea acolo, o refugiată de la un derby de demolări. Motorul ei a început să meargă sacadat, s-a oprit, s-a aprins din nou, apoi a murit.

Garajul era liniștit cu excepția duduului de bas al motorului Petuniei.

Apoi am văzut-o pe Leigh alergând pe ciment, țipând continuu numele meu și plângând. Pe neașteptate, foarte stupid, am fost conștient că purtam legată în jurul brațului eșarfa ei roz de nyion.

M-am uitat în jos la ea, apoi lumea a intrat în ceață.

I-am simțit mâinile pe mine, iar după ce am leșinat n-a mai fost nimic, decât întunericul.

Mi-am revenit după cincisprezece minute, cu fața umedă și binecuvântat răcorită. Leigh se afla pe treapta de lângă șofer, ștergându-mi fața cu o cârpă udă. Am prins cârpa cu mâna, încercând s-o sug, apoi am scuipat. Cârpa avea un gust puternic de ulei.

— Dennis, nu te îngrijora, a spus Leigh. Am alergat în stradă... am oprit un plug de dezăpezire... l-am speriat pe bietul om de cred că a pierdut zece ani de viață... tot sângele ăsta... el a spus... o ambulanță... a spus că o să, știi tu... Dennis, te simți bine?

— *Arat eu de parcă m-aș simți bine?* am șoptit.

— Nu, a spus ea și a izbucnit în lacrimi.

— Atunci nu – am înghițit un nod uscat și dureros din gât – nu pune întrebări prostesti. Te iubesc.

Ea m-a strâns stângace în brațe.

— El a spus că, de asemenea, o să cheme și poliția.

De-abia am auzit-o. Ochii mei găsiseră mormanul tăcut, contorsionat, constituit din rămășițele Christinei. Morman era cuvântul potrivit; EA nu prea mai arăta ca o mașină. Dar de ce nu luase EA foc? Un capac de roată stătea pe o parte ca o fisă zimțată de argint.

— Cât timp a trecut de când ai oprit plugul de dezăpezire?

— Poate cinci minute. Apoi am luat o cârpă, am înmuiat-o în găleata de acolo. Dennis... mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat.

Crac! Crac! Crac!

Eu încă priveam capacul de roată.

Adânciturile din el se nivelau.

Brusc, a început să se rostogolească pe muchie spre mașină, ca o monedă imensă.

Și Leigh a văzut-o. Chipul ei a înghețat. Ochi ei s-au mărit și au început să se holbeze. Buzele ei au mimat cuvântul *Nu*, dar nu s-a auzit nici un sunet.

— Urcă-te aici lângă mine, am spus cu voce joasă, ca și cum mașina ne-ar fi putut auzi. (Ce știam eu? Poate că era în stare). Așază-te în locul pasagerului. Tu o să acționezi accelerația în timp ce eu o să apăs pe pedala de ambreiaj cu piciorul drept.

— Nu...

De data aceasta a fost o șoaptă șuierată. Ea respira cu gâfâituri scurte și șuierătoare.

— Nu... nu...

Mașina avariata tremura toată. A fost cel mai teribil și cel mai straniu lucru pe care l-am văzut eu vreodată. Tremura toată, tremura ca un animal care nu este... încă mort. Piese se loveau cu nervozitate unele de altele. Barele de direcție vibrau în ritmuri îndrăcite de jazz între punctele de prindere. În timp ce priveam, un cui spintecat, îndoit care se afla pe ciment, s-a întins și a făcut câteva tumbe ca să ajungă în epavă.

— Urcă, am spus.

— Dennis, nu pot. – Buzele ei tremurau necontrolat. – Nu pot... gata... corpul ăla... era *tatăl* lui Arnie. Nu mai pot, te rog.

— Trebuie.

S-a uitat la mine, apoi a privit înfricoșată spre rămășițele care tremurau obscen, ale acelei bătrâne curve pe care LeBay și Arnie și-au împărțit-o, apoi a înconjurat botul Petuniei. O bucată de crom a sărit în sus și a zgâriat-o adânc în picior. Leigh a urlat și a început să alerge. A urcat în cabină și a venit lângă mine.

— C-ce trebuie să fac?

Eu stăteam pe jumătate afară din cabină, agățat de acoperiș și am apăsat pe ambreiaj cu piciorul drept. Motorul Petuniei încă funcționa.

— Doar să ții piciorul apăsat pe accelerație. Indiferent ce se întâmplă.

Învârtind volanul cu mâna dreaptă, ținându-mă cu stânga, am ridicat talpa de pe ambreiaj, am început să ne deplasăm și ne-am izbit de mașina avariata zdrobind-o, împrăștiind-o. Iar în cap mi se părea că aud alt urlet de furie.

Leigh și-a dus mâinile la cap.

— Nu pot, Dennis! Nu pot s-o fac! Ea – ea *urlă!*

— Trebuie s-o faci, am spus.

Piciorul ei se ridicase de pe pedala de accelerație, iar acum puteam să aud în noapte sirenele. Am apucat-o de umăr și piciorul stâng mi-a fost zguduit de o explozie de durere.

— Leigh, nu s-a schimbat nimic. Trebuie să poți. A *urlat* la mine!

Pierdem timp prețios și treaba nu-i încă terminată. Doar încă puțin.

— O să încerc, a șoptit ea și a apăsat iarăși pe accelerație.

Am băgat în marșarier. Petunia a mers douăzeci de picioare înapoi. Am apăsat pe ambreiaj, am schimbat într-a-ntâia... și pe neașteptate Leigh a început să strige:

— Dennis, nu! Nu! Uită-te!

Mama și fetița, Veronica și Rita, stăteau în fața grămezii zdrobite a Christinei, ținându-se de mână, cu chipurile solemne și amărâte.

— Nu sunt acolo, am spus. Iar dacă sunt, este timpul să se întoarcă – mai multă durere în piciorul meu și lumea s-a încetșosat – unde le este locul! Ține-ți piciorul pe pedală.

Am eliberat pedala de ambreiaj și Petunia a înaintat iarăși prinzând viteză. Cele două siluete n-au dispărut așa cum se întâmplă cu fantomele din filme; păreau că se împrăștie în toate direcțiile, culorile intense estompându-se în rozuri și albastruri spălăcite... iar apoi au dispărut de tot.

Ne-am ciocnit iarăși de Christine, făcând ca ceea ce mai rămăsese din EA să se rotească pe loc. Metalul scârțâia și se rupea.

— Nu sunt acolo, a șoptit Leigh. Nu sunt într-adevăr acolo. Okay. Okay, Dennis.

Vocea ei se auzea ca de la capătul unui coridor lung. Am schimbat în marșarier și am dat înapoi. Apoi înainte. Am lovit-o; am lovit-o iarăși. De câte ori? Nu știu. Am continuat să ne ciocnim de ea și de fiecare dată prin picior îmi trecea un alt puseu de durere și totul devenea puțin mai întunecat.

Până la urmă mi-am ridicat privirile împăienjenite și am văzut că aerul din afara ușii părea plin de sânge. Dar nu era sânge; era o lumină roșie pulsatorie, reflectată de zăpadă. Acolo, afară, oamenii zgâlțâiau ușa.

— Este de ajuns? m-a întrebat Leigh.

M-am uitat la Christine – doar că nu mai era Christine. Era o grămadă împrăștiată de metal răsucit, găurit, bucăți de tapițerie și cioburi de sticlă scânteietoare.

— Trebuie să fie. Leigh, lasă-i să intre.

Și când ea s-a dus, eu am leșinat din nou.

Apoi a urmat o serie de imagini confuze; lucruri care căpătau contur, apoi se estompau sau dispăreau complet. Îmi amintesc că din spatele unei ambulante a fost scoasă o targă; îmi amintesc că marginile ei au fost ridicate și că luminile de deasupra scânteiau pe metalul cromat; îmi amintesc că cineva a spus: "Taie-l, trebuie să-l tai pentru ca măcar să putem să ne *uităm*"; îmi amintesc că altcineva – cred că Leigh – a spus "Nu-l faceți să sufere, vă rog, nu-l faceți să sufere dacă se poate"; îmi amintesc tavanul ambulanței... trebuia să fi fost o ambulanță, pentru că la periferia câmpului vizual erau două sticle de perfuzie suspendate; îmi amintesc că am simțit atingerea răcoroasă a unui antiseptic și apoi înțepătură unui ac.

După aceea lucrurile au devenit extrem de nefirești. Știam, undeva adânc în subconștient, că nu visam – durerea îmi dovedea asta, dacă altceva nu – dar totul *părea* ca un vis. Eram foarte dopat, iar acesta era unul dintre motive... dar și șocul era un motiv. Pe bune, Jake. Mama mea era acolo, plângând, într-o cameră care semăna îngrijorător de mult cu salonul de spital în care-mi petrecusem întreaga toamnă. Apoi tatăl meu era acolo și cu el era tatăl lui Leigh, iar chipurile lor erau atât de încordate și de mohorâte încât arătau ca Tweedledum și Tweedledee, așa cum l-ar fi descris Franz Kafka. Tata s-a aplecat deasupra mea și a spus cu o voce ca un tunet, care vibra prin vatelină:

— Dennis, cum a ajuns Michael acolo?

Asta doreau ei de fapt să afle: cum ajunsese Michael acolo. *Oh*, m-am gândit, *oh, prieteni, v-aș putea spune niște povești...*

Apoi domnul Cabot spunea:

— Băiete, în ce ai băgat-o pe fiica mea?

Mi se pare că i-am răspuns:

— Nu în ce am băgat-o eu pe ea, ci din ce v-a scăpat ea pe voi, ceea ce continuu să cred că în circumstanțele acelea, plin de calmante cum eram, a fost o replică destul de bună.

Elaine a fost acolo pentru scurt timp și părea că ține în mână un Yodel sau un Twinkie sau altceva, la o distanță batjocoritor de mare față de mine. Leigh a fost acolo, cu eșarfa subțire de nylon întinsă și rugându-mă să-mi ridic brațul ca să mi-o poată lega. Dar nu puteam; brațul meu era ca o bară de plumb.

Apoi Arnie a fost acolo și bineînțeles acela *trebuie* să fi fost un vis.

Muțumesc, omule, a spus el, iar eu am observat cu un fel de teroare că lentila stângă a ochelarilor săi era spartă. Fața lui era în ordine, dar acea lentilă spartă... m-a speriat. *Muțumesc. Ai făcut bine. Acum mă simt mai bine. Cred că de acum înainte lucrurile or să fie okay.*

Nici o problemă, Arnie, am spus – sau am încercat să spun – dar el dispăruse.

A doua zi – nu pe douăzeci, ci duminică, douăzeci și unu ianuarie, am început să-mi revin puțin. Piciorul stâng era în ghips în vechea și cunoscuta poziție, ridicat de greutate și scripeți. Pe patul meu, în partea stângă, stătea un om pe care nu-l cunoșteam și care citea o ediție de buzunar a unui roman de John D. MacDonald. M-a văzut că-l privesc și a coborât cartea.

— Bine te-ai reîntors în lumea celor vii, Dennis, a spus el și și-a însemnat cu atenție pagina la care ajunsese cu o cutie de chibrituri. Și-a pus cartea în poală și mâinile peste ea.

— Sunteți doctor? am întrebat eu.

În mod cert nu era dr. Arroway, care mă îngrijise ultima oară; tipul acesta era cu douăzeci de ani mai tânăr și cel puțin cu treizeci și cinci de kilograme mai slab. Părea însă un dur.

— Detectiv de la Poliția Statală. Mă numesc Richard Mercer, Rick, dacă vrei.

Mi-a întins mâna, iar eu întinzându-mă stângaci și precaut, i-am atins-o. Nu puteam să i-o strâng. Mă durea capul și îmi era sete.

— Uite, am spus. Nu mă deranjează să vorbesc cu tine și o să-ți răspund la toate întrebările, dar aș dori să văd un doctor.

Am înghițit în sec. El m-a privit îngrijorat, și eu am izbucnit:

— Trebuie să aflu dacă o să mai pot merge vreodată pe picioare.

— Dacă tipul acela, Arroway, spune adevărul, vei fi în stare să mergi cam peste patru sau șase săptămâni. Nu ți l-ai fracturat, Dennis. Doar ți l-ai luxat foarte serios, asta a spus el. S-a umflat ca un cârnat. Și a spus că ai fost norocos că ai scăpat atât de ieftin.

— Dar Arnie? am întrebat. Arnie Cunningham? Știi cumva...

Ochii lui au tresărit.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu Arnie?

— Dennis, a spus el, apoi a ezitat. Nu știi dacă acum este momentul potrivit.

— *Te rog*. Arnie este... este mort?

Mercer a oftat.

— Da, a murit. El și mama lui au avut un accident pe Autostrada Pennsylvania, în timpul ninsorii. Dacă *a fost* un accident.

Am încercat să vorbesc și n-am putut. Am făcut un semn spre carafa cu apă de pe noptieră, gândindu-mă cât de deprimant era să te afli într-o cameră de spital și să știi unde se aflau toate obiectele. Mercer a umplut un pahar și a pus în el un pai cu burduf. Am băut. Și m-am simțit puțin mai bine. Adică, gâtul meu. Nimic altceva nu părea că este bine.

— Ce vrei să spui, *dacă* a fost un accident?

— Era vineri seara, iar ninsoarea nu era atât de puternică. Clasificarea autostrăzii era doi – goală și umedă, vizibilitate redusă, folosiți precauția necesară. Noi bănuim că, după forța impactului, ei nu mergeau cu mai mult de patruzeci și cinci de mile pe oră. Mașina a cotit peste porțiunea din mijloc și a lovit un camion. Era duba Volvo a doamnei Cunningham. A explodat.

Mi-am închis ochii.

— Regina?

— Și ea a murit. Dacă te ajută cu ceva, probabil că ei nu au...

— ...suferit, am terminat ei. Aiureli. Au suferit *prea mult*. Am simțit lacrimile și le-am înăbușit. Mercer nu a spus nimic. – Toți trei, am murmurat. O, Isuse Cristoase, toți trei.

— Șoferul camionului și-a rupt mâna. Asta a fost cea mai gravă chestie care a pățit-o. Ne-a spus că în mașină erau trei persoane, Dennis.

— Treil!

— Da. Și a spus că păreau că se luptă. – Mercer m-a privit sincer. – Noi susținem teoria că ei au luat un autostopist cu gânduri rele, care după accident a reușit să fugă înainte ca poliția să ajungă acolo.

Dar dacă o cunoșteai pe Regina Cunningham, această ipoteză era ridicolă, m-am gândit. Ea n-ar fi luat un autostopist în mașină, tot așa cum nu s-ar fi dus, nici în ruptul capului, la o petrecere de la facultate îmbrăcată în pantaloni largi. Lucrurile pe care le puteai face și cele pe care nu le puteai face erau foarte bine întipărite în mintea Reginei Cunningham. Ca în ciment, ați putea spune.

Acela fusese LeBay. El nu putuse fi în două locuri în același timp, aici era clenciul. Iar la sfârșit, când văzuse cum se desfășurau lucrurile la Garajul Darnell, o abandonase pe Christine și încercase să se întoarcă la Arnie. Ce s-a întâmplat acolo, nu va ști nimeni. Dar atunci m-am gândit – și acum cred același lucru – că Arnie s-a luptat cu el – și a obținut cel puțin o remiză.

— Mort, am spus, iar acum lacrimile au venit.

Eram prea slăbit și deprimat ca să le mai pot opri. Până la urmă, nu reușisem să-l salvez de la moarte. Nu reușisem ultima dată, atunci când într-adevăr avusese importanță. Pe alții poate îi salvasem, dar nu și pe Arnie.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, a spus Mercer. – Și-a pus cartea pe noptieră și s-a aplecat. – Dennis, spune-mi tot ce știi, de la început până la sfârșit.

— Ce a spus Leigh? am întrebat. Și cum se simte?

— A petrecut aici noaptea de duminică sub supraveghere, mi-a spus Mercer. A avut un șoc și o rană la cap care a necesitat douăsprezece copii. Nu are urme pe față. Norocoasă. Este o fată foarte drăguță.

— Mai mult decât atât. Este frumoasă.

— Ea nu vrea să spună nimic, a zis Mercer și un zâmbet șovăitor – cred că de admirație – i-a strâmbat fața spre stânga. Nici mie, nici tatălui ei. El este, hai să spunem, într-o stare extremă de enervare în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Zice că este treaba ta cât vrei să ne spui și cât nu. – M-a privit gânditor. – Deoarece, spune ea, tu ești cel care ai pus capăt situației.

— N-am făcut o treabă chiar atât de bună, am murmurat eu.

Încă încercam să mă obișnuiesc cu ideea că Arnie era mort. Era imposibil, nu-i așa? Când am avut doisprezece ani ne-am dus împreună la Tabăra Winneska din Vermont, iar mie mi se făcuse dor de casă și îi spuseseam că am de gând să-i sun pe ai mei și să le spun să vină să mă ia. Iar Arnie m-a amenințat că dacă făceam asta, el le va spune tuturor celor de la școală că motivul pentru care am mers acasă era că am fost prins mâncând goange în pat, după stingere, și am fost exmatriculat. Ne-am

urcat în copacul din curtea mea, chiar până în vârf, și ne-am scrijelit acolo inițialele. El obișnuia să rămână să doarmă la mine când stăteam prea târziu seara, urmărind *Shock Theater*, ghemuiți amândoi pe sofa sub o pătură veche. Am mâncat împreună toate acele sandvișuri clandestine cu Pâine Minune. Când avea paisprezece ani, Arnie a venit la mine, speriat și rușinat pentru că avea acele vise erotice și el credea că ele îl fac sa-și ude patul. Dar mintea mea se tot reîntorcea la mușuroaiele pentru furnici. Cum putea el să fie mort când noi construiserăm împreună toate acele mușuroaie pentru furnici? Bunule Cristos, mi se părea că au trecut numai câteva săptămâni de atunci. Deci cum putea el să fie mort? Mi-am deschis gura ca să-i spun lui Mercer că Arnie nu putea fi mort – acele mușuroaie pentru furnici pe care le construise făceau ca ideea să fie absurdă. Apoi am închis-o. Nu puteam să-i spun asta. El era doar un străin.

Arnie, m-am gândit. Hei, omule – nu este adevărat, nu-i așa? Isuse Cristoase, mai aveam încă atâtea de făcut! Încă nici măcar n-am mers amândoi împreună cu prietenele noastre la cinematograful-parcare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat iarăși Mercer. Spune-mi, Dennis.

— Nu m-ai crede niciodată, am spus eu cu voce groasă.

— S-ar putea să fii surprins dacă ai ști câte așa crede, a răspuns el. Și ai putea să fii surprins dacă ai afla câte știm noi. Un tip pe nume Junkins a fost detectivul șef care se ocupa de acest caz. A fost găsit mort, nu foarte departe de aici. Mi-a fost prieten. Un prieten bun. Cu o săptămână înainte de a muri mi-a spus că el bănuiește că în Libertyville se întâmplă ceva ce nimeni nu ar crede. Apoi a fost ucis. Pentru mine, asta-i o problemă personală.

Mi-am schimbat prudent poziția.

— Nu ți-a spus mai multe?

— Mi-a zis că el crede că a descoperit o crimă veche, a spus Mercer, încă fixându-mă din priviri. Dar a spus că nu are prea mare importanță, fiindcă făptașul a murit.

— LeBay, am murmurat și m-am gândit că dacă Junkins aflase despre asta, atunci nu era de mirare că Christine îl ucisese. Deoarece dacă Junkins aflase asta, însemna că se apropiase prea mult de adevăr.

— LeBay a fost numele pe care l-a menționat el. – S-a aplecat mai mult. – Și să-ți mai spun ceva, Dennis. Junkins era un șofer extrem de bun. Când era mai tânăr, înainte de a se însura, alerga pe mașinile de încercare, pe pista de la Philly Plains, și a câștigat de destule ori. A ieșit de pe sosea având o viteză mai mare de o sută douăzeci de mile pe oră, fiind într-un Dodge. Oricine era cel care l-a urmărit – și știm că cineva a existat – trebuie să fi fost un șofer excelent.

— Mda, am spus. Era.

— Eu am venit aici de capul meu. Stau aici de două ore, așteptând să te trezești. Seara trecută am stat până m-au dat afară. Nu am un stenograf cu mine, nu am casetofon și te asigur că nu am microfoane asupra mea. Când tu o să dai o declarație – dacă va trebui s-o faci – aia va fi altă mâncare de pește. Dar acum suntem doar noi doi. Trebuie să știi. Deoarece, din când în când, o văd pe nevasta lui Rudy Junkins și pe copiii lui Rudy Junkins. Pricepi?

M-am gândit. Am meditat mult timp – aproape cinci minute. El a stat acolo și m-a lăsat în pace. Până la urmă am încuviințat.

— Okay. Dar totuși nu o să mă crezi.

— Vom vedea.

Mi-am deschis gura fără să am habar ce o să iasă afară.

— Știi, el era un învins. Fiecare liceu trebuie să aibă cel – puțin doi, este ca o lege națională. Coșul de gunoi al fiecăruia. Doar că din când în când... câteodată ei găsesc pe cineva de care să se agațe și supraviețuiesc. Arnie m-a avut pe mine. Apoi a avut-o pe Christine.

M-am uitat la el și dacă aș fi văzut cea mai mică licărire de neîncredere în acei ochi gri, care semănau tulburător cu cei ai lui Arnie... ei bine, dacă aș fi observat așa ceva, cred că m-aș fi oprit chiar atunci și i-aș fi spus să-și pună atuurile în ce ordine dorea și i se părea mai plauzibilă și să le spună puștilor lui Rudy Junkins ce dracu' vroia el.

Dar el doar a încuviințat cu o mișcare a capului, privindu-mă cu atenție.

— Doar doream ca tu să înțelegi asta, am zis. Apoi mi s-a pus un nod în gât și nu am putut să mai spun ceea ce probabil trebuia să fie continuarea: *Leigh Cabot a apărut mai târziu.*

Am mai băut niște apă și am înghițit din greu. În următoarele două ore, am vorbit.

Până la urmă am terminat. N-a existat nici un punct culminant măreț; pur și simplu am secat; cu gâtul uscat de la atâta vorbit. Nu l-am întrebat dacă mă crede; nu l-am întrebat dacă are de gând să mă închidă într-un azil de nebuni sau să-mi dea o medalie de mincinos. Știam că el crezuse o mare parte din poveste, deoarece ce-i spusese eu se potrivea mult prea bine cu ceea ce știa el. Ce a crezut despre rest – Christine, LeBay și trecutul întinzându-și mâinile spre prezent asta nu știu. Și nici acum n-am aflat. Nu cu adevărat.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Până la urmă el și-a pocnit palmele pe coapse cu un sunet strident și s-a ridicat în picioare.

— Ei bine! a spus. Părinții tăi cred că așteaptă să te vadă, fără îndoială.

— Mda, probabil.

Și-a scos portofelul și a luat din el o carte de vizită cu numele și telefonul său.

— De obicei pot fi găsit la numărul acesta sau dacă nu, cineva îmi va transmite mesajul. Când o să mai vorbești cu Leigh Cabot, vrei să-i spui ce mi-ai povestit mie și s-o rogi să ia legătura cu mine?

— Da, dacă dorești. Așa o să fac.

— Ea o să confirme povestea ta?

— Da.

M-a privit fix.

— Dennis, îți spun numai atât. Dacă minți, atunci habar nu ai că o faci.

A plecat. L-am mai văzut doar o dată, la înmormântarea triplă a lui Arnie și a părinților lui. Ziarele au descris o poveste tragică și bizară – tatăl ucis într-un accident de mașină pe alee, în timp ce mama și fiul sunt uciși pe Autostrada Pennsylvania. Paul Harvey a făcut o emisiune despre asta.

Nu s-a făcut nici o referire la faptul că Christine s-a aflat la Garajul Darnell.

În acea seară familia mea a venit să mă viziteze, iar pe atunci mă simțeam cu mintea mult mai ușurată – unul dintre motive era că-mi descărcasem sufletul lui Mercer, cred, (el a fost ceea ce profesorii mei de psihologie de la colegiu denumeau "un spectator interesant", genul de om căruia îți este cel mai ușor să i te destăinui), dar motivul principal fusese vizita scurtă de după-amiază a doctorului Arroway. A fost supărat și irascibil cu mine, sugerându-mi că data viitoare să-mi tai piciorul cu un ferăstrău cu lanț, ca să mă scutesc pe mine și pe toți ceilalți de multe neazuri și timp pierdut... dar, de asemenea, m-a informat (eu cred că puțin ranchiunos) că nu suferisem nici o vătămare definitivă. Așa credea el. M-a avertizat că nu mi-am îmbunătățit deloc șansele ca să mai alerg la

Maratonul Boston, apoi a plecat.

Deci vizita familiei a fost veselă – mai mult datorită lui Ellie care a tot pălăvrăgit despre cataclismul care se apropia. Prima întâlnire a ei. Un netot cu coșuri, pe nume Brandon Hurling, o invitase să meargă cu el la patinoar. Tata urma să-i ducă acolo. Destul de neinteresant.

Mama și tata ni s-au alăturat, dar mama tot îi arunca tatei priviri neliniștite de "nu-uita", iar el a rămas după ce mama a scos-o afară pe Elaine.

— Ce s-a întâmplat? Leigh i-a spus tatălui ei o poveste nebunească despre mașini care merg singure și fetețe moarte și nu mai știu ce. El este aproape nebun de furie.

Am încuviințat. Eram obosit, dar nu doream ca Leigh să treacă prin infern din cauza părinților ei – sau ca ei să creadă că ea ori minte, ori a înnebunit. Dacă trebuia să-i confirme lui Mercer povestea mea, eu trebuia să confirm povestea ei pentru părinți.

— În ordine, am spus. E o poveste destul de lungă. Trimite-le pe mama și Ellie să bea ceva. Sau mai bine trimite-le la un film.

— Așa de lungă?

— Mda. Atât de lungă.

M-a privit neliniștit.

— Okay.

La puțin timp după aceea, mi-am spus povestea a doua oară. Acum am spus-o a treia oară; iar a treia oară, după cum se spune, pune punct. Odihnește-te în pace, Arnie.

Te iubesc, prietene.

Epilog

Bănuiesc că dacă aceasta ar fi fost o poveste inventată, aș fi terminat-o spunându-vă cum cavalerul cu piciorul rupt de la Garajul Darnell a pețit-o și a cucerit-o pe domnișoara blondă... pe cea cu eșarfa roz de nylon și cu pomeții nordici aroganți. Dar așa ceva nu s-a întâmplat. Acum Leigh Cabot este Leigh Ackerman; se află în Taos, New Mexico, măritată cu un inginer de la IBM. Are două fetețe, gemene identice, deci bănuiesc că nu are atât de mult timp liber. Într-un fel am menținut legătura cu ea; afecțiunea mea pentru Leigh nu s-a stins deloc. Schimbăm felicitări de Crăciun, iar eu îi trimit una și de ziua ei de naștere, deoarece nici ea nu o uită niciodată pe a mea. Cam așa ceva. Există momente când mi se pare că au trecut mai mult de patru ani.

Ce s-a întâmplat cu noi? Nu știu prea bine. Am rămas împreună timp de doi ani, am făcut dragoste (foarte satisfăcător), am mers împreună la colegiu (Drew) și am fost prieteni. După ce tatăl meu a vorbit cu părinții ei, taică-su s-a potolit în legătură cu povestea nebunească, cu toate că după aceea m-a privit întotdeauna ca pe o persoană destul de dubioasă. Eu cred că și el și doamna Cabot au râsuflat ușurați când eu și Leigh ne-am despărțit.

Am simțit când am început să ne îndepărtăm unul de altul, și m-a durut – m-a durut foarte tare. I-am dus dorul în felul în care o persoană continuă să ducă dorul unei substanțe de care nu mai este dependent... bomboane, tutun, Coca-Cola. Totdeauna am păstrat-o pe un pedestal, dar mi-e frică că am făcut-o prea conștient, apoi am dat-o prea repede jos.

Și poate că știu ce s-a întâmplat. Întâmplările din seara aceea de la Garajul Darnell constituiau un secret al nostru și bineînțeles că îndrăgostiții au nevoie de secretele lor... dar acesta nu era un secret prea bun. Era ceva rece și anormal, ceva ce mirosea a nebunie, sau a ceva mai

mult decât nebunie; mirosea a mormânt. Au fost nopți în care după ce făceam dragoste și stăteam împreună în pat, goi, îmbrățișați, acel lucru era între noi: chipul lui Roland D. LeBay. Eu îi sărutam gura, sau sânii sau burta, caldă de pasiune crescândă și brusc îi auzeam vocea lui: *Ăsta-i aproape cel mai fin miros din lume... cu excepția celui de păsărică.* Și atunci înghețam, pasiunea mea îransformându-se în scrum.

Au existat momente, Dumnezeu mi-e martor, când am putut să văd asta și pe fața ei. Îndrăgostiții nu trăiesc, după aceea, întotdeauna fericiți, chiar și atunci când au făcut cât au putut de bine ceea ce li s-a părut că este corect. Acest fapt mi-a luat patru ani ca să-l învăț.

Deci ne-am îndepărtat unul de altul. Un secret are nevoie de două chipuri între care să existe; un secret are nevoie să se vadă pe sine în altă pereche de ochi. Și, cu toate că o iubeam, cu toate acele sărutări, cu toate dezmierdările și plimbările braț la braț prin frunzele de octombrie... nici unul dintre aceste lucruri nu se putea măsura cu actul acela magnific de simplu al legării eșarfei în jurul brațului meu.

Leigh a renunțat la colegiu ca să se mărite, apoi a fost "la revedere" Drew și "bună" Taos. M-am dus la nunta ei aproape fără nici o remușcare. Tip drăguț. Avea o Honda Civic. Nici o problemă cu mașina asta.

Nici n-ar fi trebuit să-mi fac griji despre echipa de football. Drew nici măcar nu *are* o echipă de football. În schimb, am urmat un curs în plus în fiecare semestru, iar timp de doi ani am urmat și școala de vară, în timpul în care aș fi transpirat sub soarele de august, lovind manechinele pentru placat, dacă situația ar fi fost alta. Ca rezultat, am absolvit mai repede – de fapt, cu trei semestre mai repede.

Dacă mă întâlnești pe stradă, nu ați putea să observați un șchiopătat, dar dacă ați merge cu mine o distanță de patru sau cinci mile (eu merg pe jos zilnic trei mile ca să-mi păstrez forma; aparatele de la terapia fizică nu-mi plac), ați observa că încep să mă abat puțin spre dreapta.

Piciorul stâng mă doare în zilele ploioase. Și în nopțile cu ninsoare.

Iar câteodată, când am coșmaruri – acum nu mai sunt atât de frecvente – mă trezesc transpirat și cu mâinile încleștate pe picior, în locul unde deasupra genunchiului mai am încă o umflătură. Dar toate grijile mele în legătură cu scaunele pe roțile și pantofii ortopedici s-au dovedit nefondate. Și, de fapt, niciodată nu mi-a plăcut footballul chiar atât de mult.

Michael, Regina și Arnie au fost îngropați într-un loc al familiei din cimitirul Libertyville Heights – la înmormântare s-au dus doar membrii familiei, rudele Reginei din Ligonier, câteva din rudele lui Michael din New York și New Hampshire și alții.

Înmormântarea a avut loc la cinci zile după scena finală infernală din garaj. Sicriile erau închise. Simpla imagine a celor trei sicrie, aliniată ca niște soldați pe un catafalc triplu, mi-a lovit inima ca o lopată de pământ rece. Amintirea mușuroaielor pentru furnici nu putea să stea alături de mărturia mută a acelor sicrie. Am plâns puțin.

După aceea, m-am dus pe intervalul dintre bănci până la ele și mi-am pus șovăielnic mâna pe cel din mijloc, neștiind dacă era sau nu Arnie, nepăsându-mi. Am stat așa câtva timp, cu capul în jos, apoi am auzit o voce în spatele meu.

— Dennis, vrei să te împing înapoi în sacristie?

Mi-am răsucit capul. Era Mercer într-un costum negru ca de avocat.

— Desigur. Doar mai lasă-mă câteva secunde.

— Bine.

Am ezitat, apoi am spus:

— În ziare s-a scris că Michael a murit acasă. Că mașina a trecut peste

el după ce el a alunecat pe gheață sau cam așa ceva.

— Da, a spus el.

— Tu ai aranjat asta?

Mercer a ezitat.

— Simplifică lucrurile.

Privirile lui s-au întors spre locul unde stătea Leigh și părinții mei. Ea vorbea cu mama dar ne privea neliniștită.

— Drăguță fată, a spus el.

O mai spusese și înainte, la spital.

— Într-o zi am de gând să mă însor cu ea.

— Nu m-aș mira, a replicat Mercer. Ți-a spus vreodată cineva că ai un curaj de tigru?

— Cred că mi-a zis antrenorul Puffer. Cândva.

A râs.

— Ești pregătit să te împing, Dennis? Ai stat aici destul de mult. Uită.

— Mai ușor de spus decât de făcut.

A încuviințat.

— Da. Bănuiesc că așa este.

— Vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat. Trebuie să știu.

— Dacă pot, îți spun.

— Ce ați...

A trebuit să mă opresc ca să-mi dreg glasul.

— Ce ați făcut cu... rămășițele?

— A, m-am ocupat personal de asta, a spus Mercer. – Vocea lui era ușoară, aproape glumeață, dar chipul său era foarte, foarte serios. – I-am pus pe cei de la poliția locală să bage sub presă toate piesele. A ieșit un cub cam atât de mare – și-a depărtat palmele cam șaiszeci de centimetri. – Unul dintre băieți s-a tăiat foarte rău. A avut nevoie de copci.

Pe neașteptate, Mercer a zâmbit – a fost cel mai amar și mai rece zâmbet pe care l-am văzut eu vreodată.

— Spunea că l-a mușcat.

Apoi a început să mă împingă pe interval, spre locul unde mă așteptau familia și prietena.

Deci aceasta este povestea mea. Cu excepția viselor.

Sunt cu patru ani mai în vârstă, iar chipul lui Arnie a devenit tulbure pentru mine, ca o fotografie îngălbenită dintr-un album vechi. N-aș fi crezut niciodată că se poate întâmpla așa ceva, dar s-a-ntâmplat. M-am descurcat, am reușit cumva să fac tranziția de la adolescență la maturitate – în orice constă ea; am o diplomă de colegiu pe care cerneala aproape s-a uscat și predau istoria la gimnaziu. Am început anul trecut, iar doi dintre primii mei elevi – amândoi de tipul lui Buddy Repperton – erau mai bătrâni decât mine. Sunt burlac, dar în viața mea există câteva domnișoare interesante și de-abia mă mai gândesc la Arnie.

Cu excepția viselor.

Visele nu sunt singurul motiv din cauza căruia am pus pe hârtie toată povestea – mai există încă unul pe care o să vi-l spun imediat – dar aș minți dacă aș afirma că visele nu sunt importante. Poate este un efort să sfredelesc rana și s-o curăț. Sau poate că nu sunt destul de bogat ca să-mi permit consultarea unui psihiatru.

Într-unul din vise mă întorc în locul unde s-a ținut slujba de înmormântare. Cele trei sicrie sunt pe catafalcul triplu, dar sunt singur în biserică. În vis sunt iarăși în cârje, stând la începutul intervalului central lângă ușă. Nu vreau să înaintez, dar cârjele mă trag înainte, mișcându-se singure. Ating sicriul din mijloc. La atingerea mea capacul se deschide și întins în interiorul tapetat cu saten, nu este Arnie, ci Roland D. LeBay, un

cadavru în putrefacție, îmbrăcat în uniformă de armată. În timp ce mirosul cumplit de gaze de descompunere ajunge la mine, cadavrul își deschide ochii; mâinile lui descărnate, negre și alunecoase, pline de ceva mucegai, se ridică și-mi prind cămașa, înainte ca eu să mă pot retrage, și se ridică până când fața lui plină de ură este doar la câțiva inci de a mea. Și începe să crencăne iarăși și iarăși:

Nu poți sa înlături acel miros, nu-i așa? Nimic nu mai miroase așa de bine... poate doar cu excepția păsăricii... cu excepția păsăricii... cu excepția păsăricii... Eu încerc să țip dar nu pot, deoarece mâinile lui LeBay formează un cerc nefast, strâns în jurul gâtului meu.

În celălalt vis – iar acesta este cumva și mai rău – am terminat de supravegheat o clasă aflată la ora de studiu la Gimnaziul Norton, acolo unde predau eu. Îmi împachetez cărțile în servietă, îmi strâng hârtiile și părăsesc sala, îndreptându-mă spre cealaltă oră. Iar acolo pe hol, printre dulapurile vopsite în gri industrial, este Christine – nou-nouță și strălucitoare, stând pe patru cauciucuri noi și cu ornamentul Winged Victory de pe capotă aplecat spre mine. EA este goală, dar motorul ei se ambalează și se potolește... se ambalează și se potolește... se ambalează și se potolește. În unele vise, vocea de la radio este a lui Richie Valens, mort demult într-un accident de avion împreună cu Buddy Holly și J.P. Richardson, The Big Bopper. Richie urlă "La Bamba" în ritm latino-american, iar în timp ce Christine țâșnește spre mine, lăsând urme pe jos și deschizând ușile dulapurilor cu mânerle portierelor, văd că pe bot are un abțibild – un craniu alb, rânjit, pe fond negru. Deasupra craniului sunt imprimare cuvintele ROCK AND ROLL-UL NU VA MURI NICIODATĂ.

Apoi mă trezesc – câteodată urlând, dar întotdeauna cu mâinile încheștate pe picior.

Dar acum visele sunt mai puține. Am citit la orele de psihologie – am urmat multe astfel de cursuri încercând să pricep lucrurile pe care nu le înțeleg – că oamenii visează mai puțin pe măsură ce îmbătrânesc. Eu cred că o să mă vindec total. La ultimul Crăciun, când i-am trimis lui Leigh felicitarea, am adăugat un rând la urarea mea obișnuită. Sub semnătură, dintr-un impuls, am mângălit: *Cum te descurci cu situația?* Apoi am lipit plicul și l-am trimis înainte ca să mă pot răzgândi. O lună mai târziu am primit o ilustrată. Înfățișa noul Centru Pentru Arte din Taos. Pe spate era adresa mea și un singur rând simplu: *Să mă descurc cu ce situație?*

Într-un fel sau altul, bănuiesc că noi am aflat lucrurile pe care trebuia să le știm.

Cam în aceeași perioadă – se pare că în jurul Crăciunului gândurile mele se îndreaptă cel mai frecvent spre acele evenimente – i-am trimis un bilet lui Richard Mercer, deoarece în ultimul timp întrebarea fusese foarte des în gândurile mele, nedându-mi pace. I-am scris și l-am întrebat ce se întâmplase cu blocul de metal presat care fusese cândva Christine.

Nu am primit răspuns.

Dar timpul mă va învăța cum să fac față și acestei întrebări. Deja mă gândesc mai puțin la ea. Așa este.

Deci iată-mă aici la încheierea tuturor lucrurilor, amintirile și coșmarurile vechi fiind toate adunate într-un teanc ordonat de hârtii. În curând o să-l pun într-un plic mare, iar plicul în seiful de documente pe care-l voi înclui, iar acela va fi sfârșitul.

Dar v-am spus că mai există un motiv, nu-i așa? Un alt motiv din cauza căruia am scris povestea.

Țelurile Lui încăpățânate. Furia lui fără margini.

Acum câteva săptămâni am citit în ziar – doar o știre primită de la AP și publicată, cred eu, pentru că era bizară. *Fii sincer, Guilder*, l-am auzit pe Arnie spunând, deci am fost. Acea știre scurtă m-a determinat să încep, mai mult decât toate visele și amintirile vechi.

Știrea se referea la un tip pe nume Sander Galton, a cărui poreclă, poți să presupui logic, trebuie să fi fost Sandy.

Acest Sandy Galton a fost omorât în California, unde lucra la un cinematograful-parcare din Los Angeles. În aparență el era singur, închizând localul după ce filmul se terminase. Se afla în snack-bar. O mașină a trecut direct prin unul dintre pereți, s-a năpustit spre teighea, a zdrobit aparatul de făcut floricele și l-a călcat pe Sandy, în timp ce acesta încerca să descuie ușa spre camera aparatului de proiectie. Polițiștii și-au dat seama de ceea ce făcuse el când mașina îl călcase, deoarece găsiseră cheia în mâna lui. Am citit știrea aceea, intitulată CRIMĂ BIZARĂ PRIN INTERMEDIUL UNEI MAȘINI ÎN LOS ANGELES – și m-am gândit la ceea ce-mi spusese Mercer, la acele ultime cuvinte. *El spunea că l-a mușcat.*

Bineînțeles că este imposibil, dar de la început totul a fost imposibil.

Mă tot gândesc la George LeBay din Ohio.

La sora lui din Colorado.

Leigh în New Mexico.

Dacă a început iarăși?

Dacă își croiește drum spre est, terminând treaba?

Păstrându-mă pe mine pentru final?

Țelurile lui încâpățănate.

Furia lui fără margini.

SFÂRȘIT